

Độc Sủng Thiên Kiêu (Thiên Kiêu Bách Sủng)

Contents

Độc Sủng Thiên Kiêu (Thiên Kiêu Bách Sủng)	3
1. Chương 1: Đêm Dài Đăng Đăng	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3: Mật Thất U Âm	15
4. Chương 4-1: Đêm Kinh Hồn (1)	19
5. Chương 4-2: Đêm Kinh Hồn (2)	23
6. Chương 5-1: Cổ Nhân Tâm (1)	25
7. Chương 5-2: Cổ Nhân Tâm (2)	28
8. Chương 6: Sầu Triền Miên	31
9. Chương 7: Phong Ba Bất Đầu	36
10. Chương 8	42
11. Chương 9: Lời Hẹn Ước Ngày Xưa	48
12. Chương 10: Cầu Sự Bảo Đảm (thượng)	53
13. Chương 11: Cầu Sự Đảm Bảo (hạ)	58
14. Chương 12: Nỗi Lo Từ Mẫu	62
15. Chương 13: Lo Lắng	65
16. Chương 14: Nguyên Tàn Lụi	70
17. Chương 15: Nhánh Hoa Đẹp (thượng)	73
18. Chương 16: Nhánh Hoa Đẹp (hạ)	79
19. Chương 17: Lại Gặp Mặt	83
20. Chương 18: Lời Từ Biệt Trước Khi Đi	89
21. Chương 19: Đêm Yên Tĩnh	92
22. Chương 20: Sao Hồng Loan Bất Đầu Di Chuyển	97
23. Chương 21: Thánh Chỉ Đến	101
24. Chương 22: Vận Mệnh	106
25. Chương 23: Đấu Nhẹ Nhàng	110
26. Chương 24: Dưỡng Đa Tình	113
27. Chương 25: Liên Thanh Ảnh	117
28. Chương 26: Nếu Vô Tình	122
29. Chương 27: Hồng Nhạn Đến	125
30. Chương 28: Chân Tướng	129
31. Chương 29	132
32. Chương 30	136
33. Chương 31-1	140
34. Chương 31-2	145
35. Chương 31-3	150
36. Chương 31-4	153
37. Chương 32	157
38. Chương 33	165
39. Chương 34	171
40. Chương 35	177

41. Chương 36	183
42. Chương 37	189
43. Chương 38	193
44. Chương 39-1	197
45. Chương 39-2	204
46. Chương 40	210
47. Chương 41	215
48. Chương 42	220
49. Chương 43	226
50. Chương 44	229
51. Chương 45	237
52. Chương 46	242
53. Chương 47	247
54. Chương 48	253
55. Chương 49	257
56. Chương 50	263
57. Chương 51	269
58. Chương 52	275
59. Chương 53	281
60. Chương 54	285
61. Chương 55	290
62. Chương 56	295
63. Chương 57	299
64. Chương 58	306
65. Chương 59	313
66. Chương 60	318
67. Chương 61	321
68. Chương 62	326
69. Chương 63	331
70. Chương 64	335
71. Chương 65	340
72. Chương 66	345
73. Chương 67	350
74. Chương 68	355
75. Chương 69	359
76. Chương 70	363
77. Chương 71	368
78. Chương 72	374
79. Chương 73	378
80. Chương 74	384
81. Chương 75	392
82. Chương 76	398
83. Chương 77	401
84. Chương 78	406
85. Chương 79	411
86. Chương 80	417
87. Chương 81	422
88. Chương 82	427
89. Chương 83	432
90. Chương 84	437
91. Chương 85	443
92. Chương 86	447
93. Chương 87	450
94. Chương 88	456

95. Chương 89	461
96. Chương 90	466
97. Chương 91	472
98. Chương 92	482
99. Chương 93	487
100. Chương 94	496
101. Chương 95	503
102. Chương 96	511
103. Chương 97	515
104. Chương 98	521
105. Chương 99	526
106. Chương 100	531

Độc Sủng Thiên Kiều (Thiên Kiều Bách Sủng)

Giới thiệu

Thể loại: Ngọt văn, trọng sinh, cung đình hầu tước, Nữ chủ trọng sinh, 1v1, HE. Nữ chủ hiền lành, mong manh, nam chủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-thien-kieu-thien-kieu-bach-sung>

1. Chương 1: Đêm Dài Đăng Đăng

Cố Thiên ngồi dựa vào ghế đọc sách, tay lật sách nhanh như gió nhưng lại đọc không vào 1 chữ nào.

Nội dung trong quyển sách đó nói gì, nàng một chữ cũng không đọc vào. Thực ra mượn việc đọc sách để tự giảm bớt lo âu trong lòng, làm sao biết những chữ nhỏ xinh đẹp đoan trang kia lại giống như mọc ra cánh, ở trước mắt nàng chuyển động lung tung, ngược lại còn thêm vài phần phiền não.

Dựa vào tháp gỗ hoa Lê điêu khắc tượng La Hán bên cửa sổ, Cố Thiên chỉ cần xoay người đã có thể nhìn khung cảnh xa xa từ cửa sổ. Đêm nay, không có trăng trên cao chiếu sáng, cũng không có ánh sao lấp lánh trên bầu trời, chỉ có từng trận lửa đỏ rực từ phương xa bay lên trời, ánh lửa đỏ đậm đem 1 góc trời chiếu sáng như ban ngày.

Tĩnh vương lấy danh Cần vương mà khởi binh, đánh thẳng về hướng nam, khí thế như chẻ tre, hôm nay vào buổi tối dẫn hơn 5 vạn tinh binh thân thiết đồng thời tấn công từ 13 cửa thành vào trong kinh thành.

Mà hiện nay người mà hoàng thượng phái ra lãnh binh chống lại Tĩnh vương, là Chỉ huy sứ của Kim ngô vệ. Người này họ Cố tên Phong, tên chữ là Đồng Lâm, là đệ đệ song sinh của Cố Thiên.

Cố Thiên mỗi lần hướng ra ngoài cửa sổ nhìn một lần, tâm liền nặng xuống thêm một phần, nàng biết đệ đệ nhà mình là thiếu niên anh hùng, năng lực siêu phàm, nhưng Tĩnh vương Hàn Thác là ai chứ?

Người nọ dũng mãnh thiện chiến, giảo quyết nhiều mưu, từ lúc hắn thống soái quân đội cho tới bây giờ

đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, bách chiến bách thắng, ngay cả hãn vương Thát Đát hung mãnh dị thường cũng bị hãn thu thập để bảo, không dám đến xâm phạm biên giới.

Đồng Lâm lần này vâng mệnh lãnh binh, có được bao nhiêu phần thắng?

Chỉ mong Hàn Thác cũng không hung tàn như lời đồn đãi, có thể lưu lại Đồng Lâm một mạng, Cố Thiên đã không còn dám mong mỗi gì hơn.

Bích Lạc bưng khay vào nhìn thấy Cố Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày ủ dột, âm thầm thở dài một hơi, bước nhanh tới trước tháp, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, ăn chút cháo táo đỏ lót dạ đi.”

Đêm dài đằng đẵng, bất luận ngày mai như thế nào, lúc này nếu còn có mệnh, tất nhiên là phải tích tụ một ít khí lực.

Cố Thiên tiếp nhận bát cháo, múc 1 muống đưa vào trong miệng, rõ ràng là đồ ăn ngày thường thập phần yêu thích, hiện nay ăn đến lại nhạt như nước ốc, cháo giống như bùn lầy trong hồ dính trên đầu lưỡi, khó có thể nuốt xuống.

“Đi cùng bộ hạ bên kia sao rồi?” Cố Thiên đem bát bỏ xuống, thản nhiên hỏi.

“Tiểu thư đừng vội, Bích Linh đã qua hỏi.” Bích Lạc kính cẩn đáp, bỗng nhiên hỏi chuyện khác, “Tiểu thư, chúng ta đâu có cần cùng Thái hậu Hoàng thượng ở lại nơi này, ra khỏi cung chẳng phải là tốt hơn nhiều sao? Dù sao..... Dù sao vẫn chưa làm lễ thành hôn.....”

Cố Thiên liếc nhìn nàng một cái, nhú mi hỏi: “Ra cung? Đi đâu? Cho dù chúng ta có thể rời cung, thì làm sao ra được khỏi thành?”

“Vậy tạm lánh ở trong thành, miễn cho bị Hoàng thượng liên lụy.....”

“Không được nói bậy!” Cố Thiên vội vàng cắt ngang lời của nàng ấy, vì nói quá vội, liền ho khan không ngừng.

Bích Lạc leo lên tháp, ngồi xổm ở sau lưng Cố Thiên giúp nàng thuận khí, trong lúc nhất thời hai người lặng im không nói chuyện.

Mẹ đẻ của Cố Thiên là Ninh Ngọc muội muội ruột của Thái hậu, 5 năm trước Ninh Ngọc bệnh chết, lúc ấy Ninh thái hậu vẫn là Hoàng hậu, đau lòng cháu gái tuổi nhỏ phải để tang cho mẹ, liền đem Cố Thiên vào trong cung sống. Đợi Cố Thiên cập kê, thì cầu tiên hoàng là Nguyên Hòa để hạ chỉ tứ hôn, đem nàng hứa gả cho thất hoàng tử Hàn Khải con ruột của Ninh hoàng hậu, hiện nay là Gia Đức đế.

Chỉ tiếc, tứ hôn không lâu Cố Thiên liền nhiễm bệnh nặng, bệnh hoài không dứt, Ninh thái hậu một lòng

nhận định muốn Cố Thiên làm con dâu, cho nên đến nay Hàn Khải vẫn chưa chính thức đại hôn sắc lập Hoàng hậu.

Cố Thiên cũng không có tham muốn gì đối với vị trí hoàng hậu, nhưng trong lòng lại chân thành cảm động và nhớ nhung tấm lòng thương tiếc trân trọng của dì, tất nhiên là không chịu làm chuyện khi lâm nguy, mạnh ai nấy chạy được.

Sau tiếng trống canh tư vang lên, Cố Thiên rút cục miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, Bích Lạc đứng một bên canh chừng, trong tay cầm thêm cây quạt tròn, ở bên cạnh Cố Thiên chậm rãi quạt.

Cố Thiên mặc nguyên quần áo nằm trên tháp ngủ cũng không an ổn.

Bích Lạc thấy trán nàng thấm ra mồ hôi, buông quạt tròn, mang tới khăn đã thấm ướt nước ôn nhu lau trán cho nàng. Ai ngờ khăn mới đặt trên trán Cố Thiên, nàng liền đột nhiên mở hai mắt, rồi ngồi bật dậy.

Bích Lạc bị nàng hù nhảy dựng, hỏi: “Tiểu thư, gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi chờ người ra, ước chừng nửa khắc cũng chưa hề cử động, Bích Lạc liên tiếp gọi vài tiếng cũng không thấy nàng hưởng ứng, kinh hồn táng đảm đẩy nàng một phen, mới nghe được Cố Thiên mở miệng nói: “Đồng Lâm đã xảy ra chuyện.”

Tĩnh vương cho đại quân ở lại ngoài thành, chỉ cho năm trăm hộ vệ vào trong kinh thành duy trì trật tự, trong đó một trăm người theo vào hoàng cung.

Bên trong điện Phụng Thiên, Hàn Thác giờ tay chém xuống, tự mình chém đầu của Gia Đức đế.

Máu tươi đỏ sẫm phun tung toé lên phía trước, cứ chảy không ngừng.

Ninh thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế phượng ở phía tay phải đại điện, đặt riêng cho bà, từ đầu đến cuối vẫn chưa hề ngước mắt lên nhìn, chỉ là mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, môi hơi chuyển động, tay lần chuối phật châu chuyên tâm tụng niệm.

Hàn Thác ném Yển Nguyệt bảo đao vẫn còn đang nhỏ máu sang một bên, bước từng bước đi lên bậc thang, ngồi trên long ỷ cao cao phía trên.

Thị vệ tức khắc đưa lên khăn sạch màu trắng, Hàn Thác đón lấy, tỉ mỉ lau chùi vết máu dính trên tay.

Cố Thiên cùng các cung phi cùng nhau quỳ gối ở phía Tây đại điện, nàng ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt lại dè dặt giương lên, thật cẩn thận dò xét nhìn Hàn Thác.

Người trên long ỷ mặc chiến bào màu đen thêu chỉ kim tuyến, gương mặt hồng hào đẹp như thiên tiên, trong lúc giờ tay nhắc chân đều tảo nhĩ tự nhiên. Giống như hần không phải nghịch tặc mưu phản, không phải người thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, đang dùng máu nhuộm đỏ hoàng cung, mà là 1 quý công tử phong hoa tễ nguyệt, chỉ thích thanh thoi ngâm thơ vẽ tranh, vui sướng với vẻ đẹp trên thế gian. Cố Thiển đã từng tưởng tượng rất nhiều về diện mạo của Tĩnh vương, nhưng không thể nào tưởng tượng ra khuôn mặt như trước mắt này, trong bụng nàng kinh ngạc, nhất thời không đề phòng, không kịp đúng lúc thu hồi ánh mắt, bị Hàn Thác vừa lau tay xong ngược mắt lên bắt gặp.

Chống lại đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Cố Thiển hồi hộp trong lòng, đầu cúi xuống thấp hơn, không dám lơ đãng nữa.

Cận vệ Lý Vũ Thành vào điện xin chỉ thị, xem qua Gia Đức đế vừa mới “Băng hà” Cả nhà của một trong những tên nịnh thần đã ra lệnh cắt giảm quân nhu, làm cho 2 vạn binh lính ở Lương châu đại bại chết thảm đang quỳ ngoài điện, cần xử lý như thế nào.

Hàn Thác hé đôi môi mỏng lạnh như băng phun ra ba chữ: “Giết không tha.”

Cố Thiển giật mình, rùng mình một cái, giọng nói Hàn Thác lại vang lên nữa: “Mẫu hậu không cần lo lắng, tuy rằng Thất đệ đã không còn, nhưng bốn vương tất nhiên sẽ tận đạo hiếu, phụng dưỡng mẫu hậu, sau này hết thấy đều không thay đổi. Nhưng phi tần của Thất đệ.....”

Ánh mắt của hần quét về phía tây của đại điện, Hàn Khải đăng cơ không quá ba năm, phi tần có phẩm cấp trong cung đã hơn mười mấy người, lúc này đều quỳ cúi thấp đầu, run rẩy chờ đợi vận mệnh tương lai.

“Trần Vĩnh An, người tới nói.”

Bị điểm danh, Trần Vĩnh An tiến lên một bước, cất giọng the thé nói: “Ấn theo quy chế của tổ tiên, không có tần phi nào có thể lưu lại trong hậu cung, tuần táng, thủ lăng hoặc là vào Từ Ân tự cầu phúc đều là chỗ về vô cùng tốt.”

Trần Vĩnh An là tâm phúc Hàn Thác xếp vào ở trong hoàng cung, khi nhậm chức tư lễ giám, đối với điều này tất nhiên là biết quá rõ.

Hàn Thác nói: “Tổ chế nên tuân theo, nhưng cũng không cần câu nệ, bốn vương cho các người lựa chọn ba chỗ ở này, tuyệt không miễn cưỡng.”

Chủ tớ hai người, người đáp người xướng, nói nghe thật hay, kỳ thật đơn giản cho các nàng hai loại kết quả, tử vong cùng với nhà tù chung thân. Các nữ tử ở đây, lớn tuổi nhất cũng chỉ vừa mới hai mươi tuổi, ít nhất mới được mười bốn, nếu không bị bức bách, ai cam nguyện sống già cả đời như thế.

Nhất thời không có người đáp, do dự một lúc, người quỳ gối bên cạnh Cố Thiển là Giang quý phi dẫn đầu mở miệng: “Hậu cung do hoàng hậu làm chủ, hoàng hậu đi đâu chúng nô tỳ đi theo đó.”

Hàn Thác nhếch khóe miệng, ánh mắt cũng là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có ý cười: “Nga, Thất đệ lập Hoàng hậu khi nào, sao bốn vương lại không biết chút nào?”

Giang quý phi nghiêm nghị nói: “Dù chưa chính thức cử hành đại điển lập hậu, nhưng năm đó tiên hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, thiên hạ đều biết, cũng có Bất Ngộ đại sư của Hộ Quốc tự từng phê mệnh của tỷ tỷ chính là mệnh mẫu nghi thiên hạ.....”

Hàn Thác tựa hồ có hứng thú, đi thông thả bước sang đây, cực kì chuẩn xác bước đến trước người Cố Thiên, nắm cái cảm tinh xảo của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu lên: “Đúng lúc bốn vương cũng đang thiếu một vị Hoàng hậu, nếu người đã có mệnh Hoàng hậu, như vậy liền chọn người cho đỡ việc.”

Cố Thiên bình thần nói: “Thần thiếp mang bệnh hiểm nghèo không biết chết lúc nào, sợ sẽ mang điềm xấu đến cho ngài. Mong ngài hãy chọn người khác làm Hiền Hậu. Thiếp nguyện lấy thân.....”

“Không cần,” Hàn Thác cắt ngang lời của nàng, không cho nàng nói ra lựa chọn của chính mình, “Chọn người khác quá mức phiền toái, bốn vương sợ phiền toái. Về phần bệnh hiểm nghèo, bốn vương có biết một vị thần y, có biệt danh là “Tứ Chết Diêm Vương” ta tin chắc rằng người này có thể trị người khỏi bệnh.”

Hàn Thác làm việc mạnh mẽ nhanh gọn, vị thần y có biệt danh là Tứ Chết Diêm Vương kia hôm sau liền vào trong cung, quả thật y thuật của hắn tinh diệu, vừa bắt mạch qua tay liền chẩn ra nguyên nhân mà mọi người trong thái y viện đã tìm hiểu nhiều năm vẫn chưa từng tìm ra bệnh, sau đó đúng bệnh hốt thuốc, chữa bệnh của nàng như việc không khó.

Kinh thành bị công phá ngày thứ ba, Hàn Thác đăng cơ làm đế, sửa niên hiệu là Tĩnh Minh, sắc lập đích trưởng tôn nữ của Vĩnh Chiêu hầu Cố thị làm hậu.

Chín chín tám mươi mốt cây nến hỉ long phượng chiếu sáng cả Phượng Nghi cung, Cố Thiên mặt hướng ra cửa cung, ngồi ở chính giữa giường rồng có 8 trụ làm từ gỗ long tử đàn, trên người mặc quần áo mềm mại được thêu tỉ mỉ, màu đỏ tươi như máu càng làm nổi bật nhan sắc xinh đẹp của nàng nhưng trên khuôn mặt lại hiện ra một chút tái nhợt.

Hàn Thác từ tịnh phòng đi ra, ngồi bên giường, nhẹ giọng nói: “Nàng không cần sợ, trẫm đã lập nàng làm hoàng hậu, tất nhiên là sẽ đối đãi tốt với nàng.”

Cố Thiên cúi đầu không nói, tay phải nắm chặt trâm cài lui vào trong tay áo.

Hàn Thác lại nói: “Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc kỳ hoa của Nam Hải, nàng có nghĩ ra sẽ là người nào xuống tay hay không?”

Cố Thiên lắc đầu, nếu có thể biết ai có lòng dạ xấu xa thì làm sao lại bị hạ độc.

Hàn Thác liếc nhìn nàng một cái, lại nói: “Ta nghe được tin Giang quý phi của tiền triều là người rất có

tài trong việc trồng hoa cỏ.....”

”Lúc nàng ấy còn sống chưa chắc đã có thể tự biện hộ cho mình. Nay người đã mất, bệ hạ muốn nói thế nào chẳng được.” Cố Thiên chỉ nghe mở đầu liền cắt ngang, ngữ khí rất cường ngạnh.

Hàn Thác cười lạnh nói:“Nàng quả đúng là tỷ muội tình thâm, nhưng không nhớ đến ngày đó trên điện Phụng Thiên, nàng ta là người đầu tiên mang nàng ra làm lá chắn.”

Cố Thiên không muốn cùng hắn tranh cãi nhiều, nhưng rốt cuộc trong lòng không vui, khẽ xoay mặt đi.

Hàn Thác nắm cằm nàng, đem gương mặt nàng quay lại đây:“Biết nàng không thích nghe, nhưng làm hoàng hậu của trẫm cũng không thể mơ hồ không biết nhìn người. Thí dụ như nữ nhân kia, cho nàng làm hoàng hậu chẳng qua vì Bất Ngộ đại sư phê đoán mệnh số của nàng như thế, nếu nàng ta muốn con nàng ta làm hoàng đế đương nhiên không thể để nàng gả cho nam nhân khác, bằng không nàng bệnh nhiều năm như thế, nàng ta đã lấy mạng nàng lâu rồi...”

Cố Thiên phản kích nói:“Bệ hạ lập ta làm hậu thì cũng chỉ để chọc tức thái hậu di di, thì bệ hạ có tốt hơn nàng ta ở chỗ nào?”

Hàn Thác không giận mà cười, bàn tay đặt trên đầu Cố Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve, ngữ khí ái muội:“Như vậy, Hoàng hậu cho là ta có thể làm thêm chuyện gì để chọc tức Thái hậu lão nhân gia này đây?”

Cố Thiên không để ý tới trêu chọc của hắn, nhanh tay lưu loát đem trâm cài đưa tới cổ họng chính mình.

Hàn Thác vung tay giữ chặt cổ tay đang nắm trâm cài của nàng, gạt sang một bên.

Nhưng Cố Thiên quật cường, vẫn nắm chặt chiếc trâm cài không chịu buông tay, trong lòng nàng biết mình chỉ là một nữ tử yếu đuối, không thể báo thù cho biểu huynh Hàn Khải, cũng không cứu được di khỏi chịu nhục, chỉ cầu tự sát bảo toàn trong sạch.

Hàn Thác hừ lạnh nói:“Kiên cường như thế, thật giống y như huynh đệ song sinh của nàng.”

Một câu này đánh trúng tâm sự của Cố Thiên, nàng run giọng nói:“Đồng Lâm, hắn.....” Muốn hỏi lại không dám, chỉ sợ đáp án sẽ làm người ta đau lòng.

“Buông tay,” Hàn Thác ra lệnh, “Buông tay ta sẽ nói cho nàng biết.”

Tiếng trâm cài rơi xuống đất như câu trả lời.

Hàn Thác nói:“Trẫm xưa nay luôn thưởng thức người tiết liệt trung nghĩa, tất nhiên là sẽ đưa hán hậu táng

long trọng.”

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên mu bàn tay của hắn.

Thanh âm Hàn Thác vang lên lần nữa đã nhu hòa rất nhiều: “Cha và huynh của nàng vì phản đối việc cắt giảm quân nhu bị cắt chức đuổi ra ngoài kinh thành, trăm sẽ nhanh chóng an bài bọn họ trở lại kinh thành, cho nhà các người đoàn tụ.”

Cố Thiên giương mắt nhìn hắn, mắt hạnh mới khóc xong, xúng với dung mạo vốn tinh xảo vô song của nàng, vừa thê lương chọc người thương tiếc.

Hàn Thác đem nàng nằm xuống, mái tóc đen dài tản ra trên giường hí đỏ thắm, khi hắn hôn lên, liền cúi đi trung y của nàng.

Cố Thiên nhắm hai mắt, bàn tay Hàn Thác nóng như lửa, chạy trên da thịt non mịn của nàng, mang theo ôn nhu lạ thường, lại tránh không khỏi triển miên đau đớn.

2. Chương 2

Nguyên khản nhiễm lạc hồng rực rỡ theo quy củ đưa vào trong tay Ninh thái hậu. Thì nghe Thái hậu sinh một trận bệnh nặng, sau khi lành bệnh hành động có chút không tiện. Nhưng bà ở lại cung viện có cấm vệ gác trực, Cố Thiên cũng không thể đi vào thăm.

Độc của Cố Thiên đã sớm giải xong, đáng tiếc vì chịu độc tố ảnh hưởng lâu dài nên lục phủ ngũ tạng bị hao tổn ngay cả “Tức Chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên cũng không thể cứu lại.

Trong suốt độ tuổi mười tám, là tuổi hoa tươi yêu kiều nở rộ, nàng lại ngày càng héo rũ suy yếu.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm, tháng 9 ở ngoài kinh đột nhiên đã đổ xuống một trận tuyết lớn.

Dân gian hay nói tuyết rơi sớm thì sẽ được mùa, mà ở hoàng thành lại lặng lẽ truyền tai nhau hiện tượng này là điềm xấu hiện ra.

Sở dĩ tiên đế Gia Đức đi về cõi tiên là bị huynh trưởng soán vị đoạt thê, đầu và thân chia làm 2 nơi, có oan không được giải, âm hồn không tiêu tan, trận đại tuyết quả thật là oán khí của hắn mà thành, ngày ấy đợi cho băng tuyết tan rã, cũng là ngày mà tân hoàng hậu Cố Thị được sắc lập không quá 3 tháng từ già cõi đời.

Nhóm cung nhân phần lớn xuất thân thấp hèn, làm nô làm tì sau cùng là ở bãi tha ma, thân là chim yến

tước nhưng lại không có chí lớn của thiên nga.

Người ngồi trên ghế kim loan kia cũng không hề có chút liên quan gì với bọn họ, về phần ngôi vị hoàng đế kia là danh chính ngôn thuận hay không, lại càng không do bọn họ quan tâm, ngược lại là đề tài cấm kỵ thần quỹ luân hồi này làm bọn hắn hưng trí bừng bừng phần chần, truyền lưu khuếch tán.

Lời đồn đãi tất nhiên là sẽ không truyền vào trong tai Đế hậu

Nay tinh thần của Cố Thiên càng thêm không tốt, một ngày mười hai canh giờ thì có mười một giờ đều chìm trong mê man.

Tất cả mọi người ở viện Thái y đều khiếp sợ uy hiếp của hoàng đế, không một ai dám nói rõ: “Hoàng hậu không qua khỏi đại nạn.”

Mỗi ngày đều dùng nhân sâm trăm năm hiếm có ở núi Trường Bạch để kéo dài chút hơi tàn cho nàng.

Giờ tý mây khắc, gió tuyết tạm ngừng, trong màn đêm yên tĩnh lại bị từng trận ồn ào đánh vỡ.

Đủ loại động tĩnh rơi vào trong tai của Cố Thiên, cố gắng mở mắt ra ngăn lại phiên tranh cãi âm ỉ này, nhưng lại không có sức lực ngăn cản, nàng lại choáng váng chìm vào trong bóng tối mênh mông.

Yên tĩnh rất lâu, chợt nghe “kèo kẹt” Một tiếng, cửa mở ra phát ra tiếng vang nhỏ.

Tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đang đi tới gần.

“Hạ sốt chưa?” Giọng nam thuần hậu ôn hòa thấp giọng hỏi.

Thanh âm này Cố Thiên nghe quá quen thuộc.

Đúng rồi, là người cầm đèn khi Hàn Thác từng phái người truyền lời, phụ thân đã đi tới Nghi Hưng, quyết định không dừng lại, trắng đêm đi đường, chỉ vì sớm một ngày nhìn thấy nàng.

Cố Thiên và phụ thân đã mấy năm không gặp nhau, tất nhiên là vui sướng dị thường, nỗ lực giãy dụa muốn đứng dậy, không quan tâm đến đầu đau như bị búa đánh, toàn thân mệt mỏi, mí mắt lại nặng khó có thể mở ra.

“Sáng sớm đỡ hơn một chút, buổi chiều lại bắt đầu nóng lên, nóng còn hơn cả lửa nữa, đại phu có đến xem qua, nói chỉ cần ra nhiều mồ hôi, và chiều cố ăn uống thì không sao.”

Đáp lời là giọng nữ mềm mại uyển chuyển, lại giống như đá ném vào biển, làm trong lòng Cố Thiên kích khởi như sóng biển dâng trào.

Là nàng nằm mơ sao? Bằng không thì sao lại nghe được thanh âm của nường?

Cái mũi Cố Thiên cay xé, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

“Xán Xán đừng khóc, nường biết con khó chịu, chúng ta ngủ một hồi, tỉnh lại thì tốt rồi.”

Bàn tay của nữ tử nhẹ nhàng từng chút từng chút vỗ nhẹ vào trên người Cố Thiên, nhẹ giọng thì thầm ru nàng đi vào giấc ngủ.

Đã bao nhiêu năm nàng chưa từng cảm thụ lại sự ôn nhu của mẫu thân?

Thật tốt.

Trước khi lại mất đi ý thức, nàng cầu nguyện, nếu đây là mơ, hy vọng vĩnh viễn đừng bao giờ cho tỉnh lại.

“Ai, mau ngồi lại ở trên tháp đi, đứng lên nhìn xem ta mang thứ gì đến cho ngươi.”

Cô gái có gương mặt tròn hấp tấp đi vào Noãn các, cười hì hì cởi áo choàng theo con bướm màu xanh biếc, đem mút quả xâu thành que giấu ở phía dưới đến trước mặt Cố Thiên, nhoáng lên một cái, lại giấu sau lưng.

“Nếu không đứng lên cũng không cho ngươi ăn.”

Trên tháp có một cô gái khác mặc váy gấm đính hương, tuổi so với hai người lớn hơn, khuôn mặt hơi tròn, mặt mày tú lệ, nàng ôn nhu nói:“Đừng chọc nường ấy, mới vừa khỏe lại cẩn thận ăn hồng bưng.”

Cô gái mặt tròn với đôi mắt to chuyển nhanh như chớp:“Ai da, Cố nhị phu nhân của chúng ta cũng thật hiền lành, rất hiểu ý mà đau lòng cho em gái của chồng.”

Cô gái mặt hơi tròn xấu hổ đến gương mặt đỏ bừng, không thể cố gắng giả bộ đáng vẻ đoan trang, nhảy người lên đến trước mặt cô gái kia, giả bộ đánh:“Chương Tinh Cẩm, cho ngươi lại ăn nói lung tung, xem ta có vả miệng của ngươi không.”

Chương Tinh Cẩm bị nàng truy đuổi chạy khắp phòng, chỉ chốc lát sau liền thở hồng hộc, tránh ở phía sau chiếc bình nói:“Loan tỷ tỷ, ta không dám nữa..... Không dám nữa.....”

Ánh nắng ban ngày của mùa hạ chiếu xuyên qua cửa sổ tiến vào bên trong, đem hết thấy người cùng vật thêm một tầng ánh sáng, có vẻ như ấm áp mà lại không đủ chân thật.

Cố Thiên ôm lấy gối lười biếng dựa vào đầu giường, lẳng lặng xem các nàng vui đùa âm ỉ, vốn là mặt nghiêng nghiêng, miệng mỉm cười, lại bỗng nhiên rơi lệ.

5 ngày trước, sau khi mê man nàng tỉnh lại, phát hiện thì ra mình lại trở về mùa đông năm mười hai tuổi.

Cố Thiên hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

Sau khi trọng sinh, vậy những chuyện kiếp trước sẽ xảy ra nữa không, nhớ lại chuyện xưa, thật sự có khả năng sẽ phát sinh sao?

Ban đêm, nàng mờ mịt tròng lớn hai mắt không muốn đi vào giấc ngủ, sợ đây là một giấc mộng, khi tỉnh lại thì lại ở trong Phượng Nghi cung.

Mà mỗi sáng sớm, nàng mở mắt ra, nhìn đỉnh giường khắc hoa văn tinh tế, khẳng định chính mình đang ở nơi nào, lại cảm thấy không rõ 5 năm kia là mộng hay thật.

Cố Thiên đã thử kể cho mẫu thân Ninh thị mọi chuyện, nàng nói mấy chuyện đại sự, mới nói vài câu liền bị quát bảo ngưng lại, mọi người đều nói đây là nàng phát sốt nóng đến hồ đồ gặp ác mộng, không cho nàng nhắc lại.

Nàng đã hiểu, nếu tất cả đều là mộng, thì sinh ly tử biệt trong mộng sao lại có thể sinh động đến khắc sâu vào trong tâm trí như thế?

Nàng tưởng tượng lại vài chuyện, vừa nhắc mắt thấy mẫu thân đến chiếu cố nàng, suốt đêm chưa từng ngủ ngon nên dung nhan hơi tiêu tụy, lời muốn nói kịp thời dừng ở miệng.

Nếu dựa theo thời gian “Trong mộng”, thì thời gian mẫu thân có thể chăm sóc mình không quá 3 tháng nữa.

Hiện nay là Nguyên Đồng năm thứ 20, tháng 9 cùng năm, phụ thân Cố Thiên là Cố Cảnh Ngô nhậm chức tới U Châu làm Bố Chính Sứ, vợ và con đều được hộ tống đi trước.

U châu phủ nằm phía bắc, ngày đông giá lạnh hơn so với trong kinh, khi tới tháng chạp, liền có nhiều trận tuyết lớn, Cố Thiên vẫn có tâm tính của đứa trẻ, thích nghịch tuyết rất hưng phấn làm người tuyết, nên bị nhiễm phong hàn, mới bệnh nặng một trận.

Nàng nhớ rất rõ ràng, khi mình lành bệnh không lâu, mẫu thân cũng bắt đầu sinh bệnh, lúc đầu chỉ là tinh thần không tốt, sau lại thêm chứng nôn mửa, đổi qua vài đại phu cũng nhìn không ra nguyên nhân, đều

là nói khí hậu không hợp, không nên làm lụng vất vả. Ninh thị ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng nhiều tháng vẫn còn nhìn không ra. Nhưng chung quy cũng không phải là đại sự.

Ai ngờ đến giữa tháng 2, mẫu thân thể nhưng bệnh không dậy nổi, rồi mất.

Nếu là mộng, nói ra sẽ hại mẫu thân tự dưng lo lắng hãi hùng.

Nếu là thực.....

“Xán Xán, sao lại khóc? Sao vậy, không thoải mái à?”

Phùng Loan đã tròn 14 tuổi, rốt cuộc lớn tuổi nên thận trọng chút, chơi đùa xong cũng có thể chú ý tới Cố Thiên không ổn. Nàng bỏ Chương Tĩnh Cầm qua một bên, đi tới trước tháp, bàn tay nhỏ sơn móng tay đặt ở trên trán Cố Thiên thử một chút, gặp độ ẩm bình thường mới thở phào một cái.

“Ta không sao, chỉ là khi đó bị bệnh, nghĩ rằng có lẽ mình sẽ chết, sẽ không còn được gặp lại các người.....” Cố Thiên dừng một chút, nước mắt nói, “Có cơ hội được ở cùng các người, nhất thời quá vui cho nên.....”

Nàng nói là lời thiệt tình, dù bất luận kiếp trước hay kiếp này, cảnh trong mơ thiệt giả, nhân sinh có thể làm lại một lần là cơ hội đáng quý đến bậc nào.

Trở về làm thiếu nữ vô ưu vô lự, đau xót vì loạn ly cũng không từng phát sinh. Nếu có thể, nàng muốn mình có khả năng thay đổi, làm cho tất cả mọi chuyện này vĩnh viễn không tái diễn.

Chương Tĩnh Cầm cũng bước đến trước tháp, nhưng nàng cũng không giống sẵn sàng như Phùng Loan, vươn tay ra cũng là hướng tới phía tay phải Cố Thiên néo một cái nhẹ: “Đừng đa sầu đa cảm như vậy, đến tháng giêng chúng ta còn phải cùng đi tới các nhà khác dự tiệc, còn có hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu, đến lúc đó càng vui, ta sợ người vui đến choáng váng luôn ấy.....”

Kiếp trước, chứng bệnh của mẫu thân hiện rõ là vào yến hội của năm sau.

Cố Thiên vẫn tự trách, cho rằng mẫu thân sinh bệnh, vì chiếu cố mình bị bệnh mà vất vả thương thân, nếu lúc trước chẳng phải ham chơi tùy hứng, có lẽ tất cả mọi chuyện đều sẽ khác.

Đáng tiếc, nàng trọng sinh ngay đúng lúc bị bệnh.....

Cố Thiên nhớ tới Tiêu Hạc Niên, nếu mọi chuyện đã định không thể sửa đổi, nếu mẫu thân thật sự sinh bệnh, liền thử một lần tìm đến hắn - “Tức Chết Diêm Vương”, điều thủ hồi xuân.

Chủ ý đã quyết, liền không hề tích tụ vấn đề này trong lòng, chậm rãi quan sát sự tình phát triển.

Lại cách 2 ngày, đến ngày 21 tháng chạp, Cố Thiên đã khỏe hơn nhiều.

Gần cuối năm, Ninh thị thân là chủ mẫu có rất nhiều chuyện cần bà phải xử lý, nhất thời không rảnh chăm sóc nàng. Cố Thiên dò xét không ra, liền đến thư phòng của phụ thân tìm sách xem, giết thời gian.

Trong ngoài thư phòng của Cố Cảnh Ngô đều có người trông coi công văn, bình thường đều do gã sai vặt trông, tuyệt đối không cho người khác tự tiện tiến vào. Nhưng trong thư phòng chủ yếu dùng để giữ tàng thư, cũng không có quy tắc khắc nghiệt như vậy.

Cố Thiên ở giá sách tầng cao nhất chọn một quyển du ký, đang xem đến nhập thần, thỉnh thoảng một bàn tay đặt trên vai nàng.

Nàng tưởng phụ thân trở về, nên không ngừng xoay người, thiếu chút nữa đụng vào giá sách.

Đợi cho tập trung nhìn lại, trước mắt không phải phụ thân, mà là thiếu niên nho nhỏ, cao hơn mình nửa cái đầu, ngũ quan cùng mình như một khuôn mẫu khác ra, khuôn mặt to hơn, hai má không thấy đồng tiền, ít đi sự mềm mại của nữ nhi, nhiều ra vài phần anh khí.

Đây là Cố Phong, vóc người chưa cao, còn tính trẻ con, vẫn chưa trưởng thành thiếu niên oai hùng như lần gặp cuối ở kiếp trước. Cũng vẫn chưa trở thành quan tam phẩm, Chỉ huy sứ giới giang, Cố Thiên nghĩ, bất luận tương lai của hắn có bao nhiêu thành tựu cũng không tốt đẹp bằng hắn đang ở trước mắt.

Cho dù sự kích động khi trọng sinh đã dần dần giảm đi, nàng vẫn là không nhịn được đỏ hốc mắt, ném sách trong tay đi, ôm bả vai Cố Phong, vô cùng thân thiết kêu lên:“Đồng Lâm, Đồng Lâm, người đã về rồi.”

Ai ngờ hắn gõ cái trán của nàng, hừ nói:“Đồng Lâm là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Xán Xán ngoan, gọi ca ca nào.”

Cố Phong sinh sau nàng thời gian nửa chén trà nhỏ, mà lúc nào cũng luôn tự xưng là huynh trưởng của nàng ở khắp nơi.

Cố Thiên bĩu môi trừng hắn, nhất thời xoa trán, cũng học ngữ khí của hắn:“Xán Xán là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Đồng Lâm ngoan, kêu tỷ tỷ.”

Nói xong không khỏi bật cười, nàng gần như đã quên mất, dù ai lớn ai nhỏ, khi bọn họ mười ba tuổi đã không còn tranh chấp nữa. Bởi vì mẫu thân mất, Cố Thiên bị dì đón vào trong cung, mà Đồng Lâm thì bị đuổi về Vĩnh Chiêu hầu phủ ở kinh thành, được tổ phụ tự mình giáo dưỡng.

Chia lìa lâu ngày, tuy nói cảm tình không thay đổi, nhưng rốt cuộc sinh ra ngăn cách, không còn thân mật giống như khi còn bé.

3. Chương 3: Mật Thất U Âm

Thời gian như nước chảy, đảo mắt đã là tháng giêng.

Mỗi khi đến năm mới, các gia đình sang quý ở U châu phủ thi đua tổ chức yến hội, Cố Cảnh Ngô đương nhiên không thể thiếu phần, Ninh thị cũng muốn giao thiệp cùng nhóm phu nhân quan gia, là vì trước khi Cố Thiên bị bệnh, không có một ngày không ra ngoài chơi đùa.

Khó được tháng giêng này có được mấy ngày rảnh rỗi, Cố Thiên thực sự lười nhác, nhưng nghĩ về chuyện của mẫu thân, lại ngủ không được, sớm thức dậy, đi thỉnh an Ninh thị.

Đi ra ngoài phòng, chỉ thấy sắc trời ảm đạm, gió lạnh mang theo bông tuyết nhỏ vụn bay vào mặt, Cố Thiên sợ lạnh, nhanh tay sóc lại áo choàng trên người, mà Bích Lạc trở về phòng lấy lò sưởi tay đưa ra cho nàng cầm trong tay, lại lần nữa chỉnh lại quần áo choàng kín, chủ tớ hai người mới đi tới chỗ Ninh thị.

Cố gia ở U châu là sản nghiệp mà Cố Cảnh Ngô đặt mua sau khi nhậm chức, ở đường Phước Long, cách nha môn khoảng 3 con phố. Trong nhà có vườn hoa đào đỏ như máu, mặc dù kém hơn khí khái ở Vĩnh Chiêu hầu phủ, nhưng cũng tương đương khả quan.

Bước vào đại môn, là tòa nhà có 9 phòng, dùng cho nam phó phục dịch, phòng bếp, phòng giặt giũ cũng đều thiết kế như thế.

Xuyên qua Nghi môn thứ hai là bước vào Tư đường, vẫn giữ làm ngoại viện như trước, cho Cố Cảnh Ngô dùng làm thư phòng cùng tiếp khách.

Thứ 3 là Ngô Đồng viện của vợ chồng Cố Cảnh Ngô, vì trong viện có một gốc cây ngô đồng trăm năm mà đặt tên như thế. Nhà giữa có 5 gian, dùng cho vợ chồng Cố thị làm việc, đông sương phòng là nội thư phòng của Cố Cảnh Ngô, tây sương phòng Ninh thị dùng cho tiếp khách.

2 viện phía đông bị khóa, phân biệt cấp cho Cố Tùng, Cố Phong ở lại. Hai người nay đều học ở lại trường thời gian dài, để yên tĩnh đọc sách ở thư viện Hàn Sơn, bình thường cũng đều ở tại trong thư viện, mười ngày mới một ngày nghỉ, rất ít ở nhà.

Tiếp theo thứ 4 còn lại là chỗ ở Cố Thiên, tên là Tình Lam Tiểu Trúc, đồng dạng cùng Ngô Đồng viện. Cố Thiên tuy là nữ tử, không cần lập công danh, nhưng thế gia quý nữ có tài học cũng là một chuyện yêu cầu cao không thua cho nam tử, Cố Cảnh Ngô vì nàng mà mời lão sư dạy lễ nghi, nhạc, thư, họa, bởi vậy đồ vật trong thư phòng cùng cầm phòng đều lấy nghi lễ trong cung mà sử dụng.

Hoa viên Đông Lâm của Tình lam tiểu trúc, trong vườn loại có cây mai vàng, cũng có một hồ nước, trong hồ có nhiều loại hoa sen, đông ngấm hoa mai hạ thường thức hoa sen, lại thêm đình đài lầu các xây theo kiểu Giang Nam, không gì không tinh xảo, liền biến thành nội trạch lớn nhất.

Cuối cùng là dãy nhà sau có một cái khóa viện, khóa viện gọi là Tổ Tâm Trai, cho lão sư trong cung Vân Uy phụ nhân của Cố Thiên ở lại, 3 gian dãy nhà sau phân chia cho nha hoàn thô sử sử dụng.

Cố Thiên đi qua núi giả, ngoài hành lang nghênh diện, gặp mặt Trịnh thị mang theo 1 hộp thức ăn.

Trịnh thị thấy nàng, cười tủm tỉm tiếp đón: “Thiên tiểu thư, vội tới thỉnh an phụ nhân sao?”

Cố Thiên quy củ vén áo thi lễ, bộ dạng phục tùng cúi mắt đích đáp một tiếng dạ, gặp trên mặt Trịnh thị hơi kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ ra, hiện giờ Trịnh thị chỉ là quản sự nhỏ của phòng bếp ở Ngô đồng viện, còn không phải kẻ mẫu của mình đâu, nàng kính cẩn như vậy chẳng phải là chọc người chê cười.

Nói từ đầu, khi Cố gia mới tới U châu, hộ viện chỉ có 1 vài người thân cận để chiếu cố mọi người toàn là nha đầu là từ hầu phủ kinh thành mang đến, còn lại đều là người mới. Quản sự Cố gia làm việc cẩn thận, không có gì sai lầm, duy nhất chỉ là Cố Thiên cùng Ninh thị, mẹ con ăn không quen đồ ăn của đầu bếp mới, không đến 1 tháng đã thay đổi năm đầu bếp, nhưng cũng không thể vừa lòng.

Thật sự không phải đầu bếp không tốt, chính là người địa phương làm thức ăn Giang Nam, mùi vị ít nhiều kém một chút, người bình thường căn bản ăn không ra, lại gặp 2 mẹ con kén ăn. Cũng đều không phải là các nàng có ý định khó xử, chỉ vì mẹ con 2 người một là nữ nhi yêu của quốc công phủ, một người là đích trưởng tôn nữ của hầu phủ, đều là thuở nhỏ thiên kiều bách sủng lớn lên, nên chuyện ăn, mặc ở, đi lại chưa từng chịu nửa điểm ủy khuất, cho dù là người khoan dung, nhưng việc ăn uống cũng không thể chấp nhận được.

Cố Cảnh Ngô đành phải nhờ mọi người trong nha môn đề cử đầu bếp có thể nấu món ăn Giang Nam, không đến mấy ngày tìm kiếm, kiểm tra tay nghề, Trịnh Hoài Ân liền dẫn muối muối ruột là Trịnh thị đến.

Trịnh thị từng gả đến gia tộc lớn ở Ninh Ba, gia đạo nhà chồng sau đó sa sút, trượng phu lại chết sớm, cuộc sống không chỗ nào được như ý, vì thế mang theo nữ nhi sống nương nhờ huynh trưởng. Thê tử của Trịnh Hoài Ân là Ngô thị tính tình tính toán chi li, trượng phu giữ chức quan cửu phẩm, bổng lộc vốn thật là ít ỏi, trong nhà nhiều thêm hai người nên chi ra muốn gấp đôi, làm bà đau lòng không thôi. Huống hồ nữ nhi Trịnh thị dần dần lớn lên, ngày sau xuất giá cũng phải chuẩn bị đồ cưới, làm như thế nào cho chu toàn. Ngô thị không muốn ra số tiền này, vì thế hay làm khó dễ mẹ con Trịnh thị, đều ngóng trông hai người tự mình biết điều mà rời đi.

Trịnh Hoài Ân hơi có chút sợ vợ, nhưng lại không đành lòng cho muối muối chịu khổ phiêu bạt, vì thế nghĩ đến chuyện giới thiệu cho bà làm đầu bếp trong nhà người ta, vô luận như thế nào luôn bằng năng lực của mình để kiếm tiền, tránh bị Ngô thị khắt khe làm khó, lại tích góp vốn riêng, tương lai có đồ cưới cho nữ nhi.

Mẹ con Cố Thiên đối với tay nghề Trịnh thị thập phần vừa lòng, Ninh thị thường ở Ngô đồng, trong viện có phòng bếp nhỏ liền giao cho Trịnh thị quản lý.

Về phần sau khi Ninh thị qua đời, Trịnh thị làm như thế nào để trở thành kẻ thất của Cố Cảnh Ngô, chi tiết trong đó Cố Thiên cũng không rõ ràng, chỉ biết ông điều đi nơi khác khi hồi kinh thì dẫn theo mẹ con

Trịnh thị cùng về, tổ chức việc vui ở kinh thành.

Cho nên Cố Thiên cũng không cảm thấy lạ, nàng đầu tiên là bị bệnh, sau này tuy nói tốt hơn, Ninh thị sợ nàng lại bị cảm lạnh, không cho phép nàng dễ dàng ra khỏi phòng, đến lễ mừng năm mới, Trịnh thị được mấy ngày nghỉ về nhà đoàn tụ cùng nữ nhi. Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên sau khi sống lại nhìn thấy Trịnh thị, bên bất giác làm ra thói quen cùng thái độ.

Sai lầm xảy ra, hối hận cũng vô dụng, nàng đành phải vội vàng, nói: “Trịnh ma ma, bà làm cái gì mới cho nương ta ăn vậy?” Vừa nói vừa không quên nhanh chóng nhìn chăm chăm vào hộp thức ăn kia, cũng may tuổi nàng còn nhỏ, cứ việc giả bộ ngây thơ, làm ra dạng tham ăn cũng không tính dọa người.

Trịnh thị nói: “Phu nhân sáng sớm nói trên người hơi mệt, ăn không biết ngon, liền làm mấy món khai vị ăn cùng cháo.”

Cố Thiên nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, ảm đạm u buồn cộng với lo lắng càng đen hơn cả thời tiết hôm nay.

Đi vào phòng trong, Cố Tùng cùng Cố Phong đã ở đây, đều ngay ngắn ngồi trên tháp ở gian ngoài cùng Ninh thị nói chuyện.

Cố Thiên không quan tâm bỏ nhào vào trong lòng Ninh thị, mang theo âm thanh khóc nỉ non làm nũng nói: “Nương, người làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào, để Xán Xán mời đại phu cho người.”

Ninh thị buồn cười nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy, chẳng qua chỉ đau đầu muốn ngủ, sợ là mấy ngày nay đi nhiều nhà nên mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Cố Thiên ngẩng đầu nhìn kỹ, gặp Ninh thị, sắc mặt hồng nhuận cũng không có chỗ nào không ổn, cuối cùng hơi chút yên tâm một ít, còn muốn nói thêm gì, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống.

Đội nha hoàn dọn xong cơm ở gian ngoài, 3 huynh muội bồi mẫu thân cùng nhau ăn sáng, Cố Tùng có hẹn thi đấu cùng bằng hữu liền rời đi trước, Cố Phong cùng Cố Thiên lại cùng Ninh thị nói một hồi.

Ra cửa, Cố Thiên đều nhíu mày có tâm sự, xuống bậc thang Cố Phong đột nhiên trượt chân, chật vật nằm trong tuyết.

“Ai, người sao thế này, đi đường cũng không biết sao?” Cố Thiên đi tới dìu hắn, mày càng nhăn hơn.

Cố Phong bị té cũng nửa thật nửa giả, thật sự là trượt chân, giả là do hắn tập võ, nên khi bị trượt căn bản hắn không đau, bất quá vì nàng tâm tình không tốt, hắn không ngại bị chê cười, mà làm ra hạ sách này cố ý xấu mặt để nàng vui vẻ.

Ai ngờ Cố Thiên hoàn toàn không cảm kích.

Cố Phong đứng lên, phúi tuyết dính trên quần áo, nói thẳng: “Ta không sao, nhưng người đó, ở đâu ra cái vẻ mặt như đưa đám vậy.”

Cố Thiên nhìn hắn, muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn trong phòng Ninh thị, liền kéo ống tay áo Cố Phong dẫn hắn đến Tình Lam Tiểu Trúc, đợi nha hoàn trong phòng lui ra hết, đem chuyện Ninh thị sinh bệnh nói thành ác mộng đêm qua kể cho hắn nghe.

“Vì cái này?” Cố Phong cảm thấy không thể tin nổi, “Chỉ một giấc mộng mà thôi.”

“Nhưng sáng sớm nay nương liền bị bệnh, giống trong mộng như đúc.” Cố Thiên nói, “Trong mộng, người có thể cứu nương là đại phu kia, chúng ta cầu phụ thân phái người đem hắn tìm về trước được không?”

Cố Phong lắc đầu nói: “Cha không tin quỷ thần, chỉ bằng một giấc mộng, ông sẽ không để ý đến người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thiên nhất thời suy sụp, nàng biết sẽ như thế mà.

Nàng bất đắc dĩ thở dài: “Vậy người nói còn có thể làm sao bây giờ? Ta chỉ muốn được yên tâm chút thôi.”

Chỉ dựa vào 1 mình nàng, thật sự nghĩ không ra nếu không nói cho phụ thân nàng không có năng lực, biện pháp mời Tiêu Hạc Niên. Cố Phong bình thường hay hành tẩu nhiều ở bên ngoài, nhận thức nhiều người, mới muốn cùng hắn thương lượng thử xem, dù sao một người kẻ ngắn hai người kẻ dài.

Cố Phong nói: “Biện pháp ta có. Không bằng chúng ta đánh cược, ta có thể giải quyết việc này cho người, từ nay về sau người ngoan ngoãn gọi ta là Tam ca.”

Cố Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới lúc này hắn còn nhớ chuyện này.

Cố Phong thúc giục nàng: “Ai ai, không nói lời nào thì ta đi nhé, ta bận lắm, không thể cùng tiểu cô nương như người nói chuyện phiếm.”

Nói xong lại len lén liếc mắt dò xét phản ứng của nàng, thấy nàng còn thất thần, trong đầu không ngừng nói thầm: Từ nhỏ đã cảm thấy nàng ngốc, không có việc gì thì cùng ông đây tranh lớn nhỏ cái gì. Tranh thắng thì thế nào, làm tỷ tỷ có cái gì tốt, mọi chuyện đều phải khiêm nhượng, hầu hạ đệ đệ. Làm muội muội thì lại khác, phía trên có hai ca ca anh minh thần võ đem nàng cưng chiều ở trong lòng bàn tay, vậy còn muốn cái gì chứ. Cái gọi là có phúc không biết hưởng, trong đầu không biết tính toán, chính là cô nương ngốc trước mắt này.

Cố Thiên không biết hắn muốn nói cái gì, do dự nói: “Trước tiên người nói thử xem là biện pháp gì.”

Cố Phong đằng hắng một tiếng, nói:“ Tới hội hoa đăng tết nguyên tiêu, bình thường cửa thành sẽ không đóng, khi xuất môn ngắm đèn tìm có là nha hoàn gã sai vặt lố mãng rồi đuổi về, thuê một chiếc xe ngựa, suốt đêm chạy ra khỏi thành, nếu như sắp xếp tốt, chờ mọi người phát hiện thì chúng ta đã đi được hơn trăm dặm.”

Cố Thiên kinh ngạc nói:“Chúng ta? Ta cũng đi?”

“Đương nhiên.”

Cố Phong một lòng muốn biểu hiện năng lực của mình, đương nhiên không thể thiếu Cố Thiên làm người xem, huống hồ hắn cũng không cảm thấy mang theo nàng hay chỉ có 1 mình đâu khác nhau nhiều, huống hồ là nàng sẽ không cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa, đi sẽ chậm một chút. Nàng nói trong mộng, đại phu ở tại Nhâm Khâu, U châu cách Nhâm Khâu ba trăm dặm, nếu hắn ra roi thúc ngựa, một ngày là đủ, còn ngồi xe ngựa đi thì mất hai ngày, nhiều nhất không quá ba ngày, vừa đi và về chỉ 5 ngày là đủ, quả thực không còn gì thoải mái dễ dàng hơn.

“Chỉ có 2 chúng ta thôi sao?” Cố Thiên lại hỏi.

Nàng rất kinh ngạc, không có ý gì khác, nhưng nghe vào trong tai Cố Phong liền biến thành không có tín nhiệm đối với hắn. Thiếu niên 12 tuổi, đang là thời điểm hiếu thắng nhất, đương nhiên không cho phép người khác hoài nghi năng lực của mình.

“Như thế nào? Cảm thấy ta không bảo hộ được ngươi?” Hắn hỏi, không đợi nàng trả lời, lại nói,“Chờ lúc này sang năm, có thể ta đã được vào đội thị vệ ở U châu, đó là sẽ được ra chiến trường giết giặc Thát, chút chuyện nhỏ nhặt này có là gì chứ.”

Nói xong còn hùng hồn đứng lên làm tư thế trung bình tấn, biểu hiện mình có võ công cao cường.

Cố Thiên càng giật mình:“Ngươi tính tháng sáu sẽ tham gia lựa chọn hộ vệ sao?”

Chuyện này và việc nàng biết đến không giống nhau.

Hắn phải là mùa hè sang năm sẽ tham tuyển ở kinh thành mới đúng, sau đó trực tiếp vào Kim Ngô vệ, trở thành thân quân của hoàng đế. U châu vệ tuy nói thanh danh cực thịnh, nhưng, đây chính là cấp dưới của Hàn Thác.

4. Chương 4-1: Đêm Kinh Hồn (1)

“Thông minh!” Cố Phong gật đầu, đối với nàng nói một chút liền thấu hiểu thì cảm thấy vừa lòng.

“Đến tháng sáu khi đó người còn chưa đủ tuổi đâu? ” Cố Thiên nói.

Cố Phong ngồi trở lại ghế, ngón trở gõ “cốc cốc” trên mặt bàn: “U châu vệ có một quy luật bất thành văn, nếu có chút năng lực xông trận giết địch, lại được quan tứ phẩm tiến cử, sẽ đặc cách không hạn chế tuổi. Cái này gọi là không bám vào khuôn mẫu mà phân loại nhân tài.”

Cố Thiên hỏi: “Người tìm ai giúp?”

Cố Phong đáp: “Đường huynh của Thiệu Thụ là Phùng Kỳ ở U châu vệ nhậm chức Thiêm sự tứ phẩm, hẳn đã đáp ứng với ta sẽ tiến cử hai người hiền tài.”

Phùng Tân, Phùng Thiệu Thụ Cố Thiên nhận thức, phụ thân hẳn là Phùng Thanh Sơn cùng Cố Cảnh Ngô bạn học cùng trường, tình nghĩa thâm hậu.

Phùng Thanh Sơn ở Chiết Giang là phó sứ đề hình án sát, lấy thê tử là người có gia tộc lâu dài ở U châu. Sau khi Cố gia đến, hai nhà lui tới thường xuyên, tháng 11 khi Cố Tùng 16 tuổi cùng nữ nhi Phùng gia là Phùng Loan mười bốn tuổi định ra hôn sự, kết thành thân gia.

Có tầng quan hệ như vậy, Cố Thiên cũng không ngoài ý muốn Phùng Kỳ sẽ cố giới thiệu Cố Phong, làm nòng kinh ngạc là Cố Phong lại có thể đầu quân dưới trướng của Tĩnh vương.

Dì xưa nay đem Hàn Thác là cái đinh trong mắt, Cố Thiên lại tận mắt thấy sự càn rỡ khi Hàn Thác trả thù, bất thường, nàng cũng không cho rằng Cố Phong vào U châu vệ có thể được trọng dụng, triển khai kế hoạch lớn.

Cố Phong thấy Cố Thiên chậm chậm không nói, chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh trong suốt nhìn mình, tự động giải thích vì khâm phục mà nói không ra lời, nên đặc ý nói: “Không thể tưởng được đúng không, ta có nhiều phương pháp như vậy, không cần gia đình lo liệu, đã có thể tự lo lắng cho tiền đồ tương lai.”

Cố Thiên nghe vậy, uyển chuyển nói: “Thật kinh ngạc, chỉ là vì sao không đọc nhiều sách thêm hai năm nữa rồi tính?”

Cố Phong nói: “Ta cũng đâu có ý định đi thi khoa cử, thay vì ở lại trong thư viện hao phí thời gian, không bằng sớm ngày đi nhập ngũ, đỉnh thiên lập địa.”

Cố Thiên lại khuyên: “Vậy cũng không vội, chậm thì hai năm nhiều nhất cũng không quá ba năm, phụ thân chắc chắn sẽ được triệu hồi vào kinh, đến lúc đó người có khả năng đầu nhập quân binh trong kinh, nói không chừng còn có thể tiến vào cận vệ của hoàng đế, tiền đồ chẳng phải là tốt hơn sao?”

Cố Phong xua tay: “Chuyện này người sẽ không hiểu đâu. Ta là muốn học bản lĩnh thực thụ, tự làm nên sự nghiệp, nên đương nhiên phải chọn vào quân đội tinh tráng thiện chiến nhất. Cái này gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, kinh thành toàn kẻ khoe mẽ, bao nhiêu năm cũng chưa chân chính trải qua chiến

trường, đi theo bọn họ có thể học được cái gì, lý luận suông, hay là xu nịnh cấp trên, lục đục với nhau?”

Nói đến đây, ngữ khí đúng là thập phần khinh thường. Nhưng mà tự xét trong lời nói không ổn, vội vàng ngậm miệng, ho nhẹ một tiếng: “Lời này ta chỉ nói với ngươi, tuyệt đối đừng nói cho người khác biết.”

Về tiến trình chức vị gì đó của nam nhân, Cố Thiên quả thật không hiểu lắm, nên cũng không bình luận thêm nhiều. Nhưng sự tình liên quan đến người thân, lại không thể nào không để ý tới, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Ngươi cùng phụ thân thương lượng qua chưa?”

Cố Thiên không biết kiếp trước Cố Phong có nguyện vọng này hay không, dù sao nàng chưa từng nghe hắn đề cập qua, có lẽ là sau khi cùng phụ thân thương nghị liền bị ngăn cản cũng không chừng.

Cố Phong cùng nàng là thai song sinh, thuở nhỏ tâm ý tương thông, vừa mới đang đắc ý nhất thời, bất giác lúc này lại yên tĩnh, liền biết Cố Thiên đang lo lắng chuyện gì, nói thẳng: “Yên tâm đi, Tĩnh vương mới không phải người bụng dạ hẹp hòi, dùng người không khách quan, nếu không uy danh của U châu vệ cũng sẽ không lan xa như vậy.”

Cố Thiên cũng nói không kiêng kị: “Hắn dùng người như thế nào, ngươi nghe nói chẳng qua cũng chỉ là tin vĩa hè, làm sao chính xác được.”

“Xa không cần phải nói, gần chỉ nói Thiếu Minh ca, Phùng gia cùng nhà chúng ta giao hảo đã 20 năm, nay lại kết thân, nếu Tĩnh vương kiêng kị này nọ, tháng 11 rồi phải tìm cơ đem hắn từ núi Cầm Cô trở về gấp, đâu thể nào để cho hắn lập được chiến công, lại cùng vào kinh phong thưởng thăng quan.”

Cố Phong càng nói càng có hưng trí, nói thao thao bất tuyệt liền đứng lên.

“Hơn nữa, Tĩnh vương cũng là kỳ tài ngút trời, hắn 8 tuổi lên chiến trường, mười hai tuổi khi đã cầm binh làm chủ soái đánh thắng trận đầu, mười sáu tuổi đến U châu liền đóng quân đến nay, tám năm nay bách chiến bách thắng, đem biên giới đại Ân tầng tầng bảo vệ, đem non sông tiền triều bị Thát tử Mông Cổ chiếm đóng thu hồi từng cái. Nếu ta muốn đi đánh giặc, vậy thì phải đi theo người như vậy, tài năng mới có tiền đồ.”

Cố Phong nói đến khát nước, liền dừng lại uống vài hớp trà, lại dặn dò nói: “Chuyện này tự ta tìm cơ hội nói cùng cha, ngươi đừng để lộ ra trước. Chuyện ngày đó ta sẽ an bài sẵn, ngươi không cần lo lắng bất cứ gì, đến lúc đó nghe ta sẽ thành công.”

Dứt lời, bỏ chén trà xanh xuống rồi đứng dậy rời đi.

Cố Thiên vẫn còn nhìn theo bóng dáng hắn mà ngẩn người, nàng cũng không biết Cố Phong đối với Hàn Thác sùng bái như vậy, quả thực trở thành thần tượng. Chỉ là nàng không rõ, một khi đã như vậy, khi Hàn Thác công thành, vì sao hắn còn muốn tử thủ cửa thành, lấy thân hi sinh vì nước, trực tiếp mở rộng cửa thành, quy hàng tân chủ chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Và như thế, Cố Thiên đột nhiên sửa lại ý tưởng, không hề cho rằng Cố Phong tiến vào U châu vệ có gì không tốt, ít nhất hẳn sẽ không cùng Hàn Thác đối lập, cũng sẽ không bị giết chết.

Việc của triều đình, nàng căn bản không có khả năng nhúng tay, thì làm gì có năng lực gì thay đổi.

Cũng không thể viết thư cho dì, nói cái đình trong mắt bà năm năm sau sẽ khởi binh mưu phản, nhắc bà tiên thủ hạ vi cường. Cố Thiên nghĩ đến bộ dáng uy nghiêm của Ninh hoàng hậu xưa nay, chỉ sợ nếu mình thực sự làm như vậy, dì chẳng những không tin, còn có thể phái ma ma giáo dưỡng trong kinh thành tới, giám thị nàng từ lời ăn tiếng nói, việc làm phải thận trọng, không được hồ nháo.

Bất quá, việc này dù sao cũng còn xa, việc cấp bách trước mắt, vẫn là chứng bệnh của Ninh thị.

Ngày mười lăm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, đồng thời cũng là sinh nhật 13 tuổi tỷ đệ Cố Thiên Cố Phong.

Hai người họ tuổi không lớn cũng không nhỏ, tất nhiên là sẽ không làm tiệc lớn mời tân khách, chỉ mời những bạn tốt tề tụ. Xưa nay, nam nữ bảy tuổi đều không ngồi chung một chỗ, bởi vậy Cố Phong đi thư viện Hàn Sơn ở tư đường lui tới luận thơ luận văn, Cố Thiên cùng bạn khuê nữ ở trong vườn hoa thưởng mai.

Tối buổi chiều, khách lạ rời đi, đều là gia yến, không cần nói tỉ mỉ.

Thọ tính luôn có đặc quyền, Cố Phong là nam nhi thì không nói, thân là nữ tử Cố Thiên cũng có đặc quyền suốt ngày hôm nay, có thể thuận lợi xuất môn, ở kinh thành thì chưa bao giờ vắng hội đèn lồng, đi tới U châu cũng không ngoại lệ.

Cố Thiên dựa vào trước đó thương lượng xong, lấy cớ rút khăn tay, phái Bích Lạc quay về đi tìm, chính mình ngồi nghỉ ở cửa hàng văn chương quen biết chờ nàng ấy quay lại.

Bích Lạc chân trước mới bước ra đầu phố, sau lưng Cố Thiên liền chui vào hậu viện của cửa hàng, Cố Phong đã đến từ sớm, đem một bộ nam trang kêu nàng thay. Cố Thiên theo lời cải trang, sau đó liền đi theo Cố Phong leo lên xe ngựa đã mượn từ sáng sớm.

Trên xe không có người khác, Cố Thiên ngồi ở bên trong xe, Cố Phong đánh xe, ra khỏi Vĩnh Định môn, bắt chập gió tuyết, một đường đi thẳng về hướng nam, thuận lợi chạy được 40 dặm

Cố Phong ở kinh thành là thư đồng của Thất hoàng tử, mùa thu hàng năm đều cùng Thất hoàng tử làm bạn ngự giá đi tới bãi săn, sau khi đến U châu cũng cùng bạn hữu lên núi săn thú.

Tất nhiên là người có kinh nghiệm phong phú, hẳn đem chuyện hai người xuất hành đều an bài chu đáo thỏa đáng, tỷ như trước tiên chuẩn bị tìm đường đi, còn ở trong xe ngựa có sẵn tấm chăn da cừu thật dày, để cạnh thềm lông dê là lò sưởi tay, để Cố Thiên sưởi ấm.

Bất quá, dù kế hoạch chu toàn cũng không thể phòng ngừa được chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Trên đường cứ mỗi hai mươi dặm sẽ có 1 dịch quán, kế hoạch của bọn họ suốt đêm chạy đi, cũng không tính dừng chân lại, nhưng qua trạm dịch thứ 2, sau khi đi qua khoảng 2 dặm liền gặp vấn đề nan giải.

Con đường lúc này chia ra làm ba hướng, bên đường không có biển báo, nửa đêm cũng không người khác để hỏi thăm.

Cố Phong đành phải giục ngựa đi vòng vèo, trở lại dịch quán hỏi đường.

Tới khi đến đã là nửa đêm, Cố Phong bảo Cố Thiên chờ ở trong xe, tự mình đi vào trong dịch quán hỏi.

Đi tới trong viện, cùng một thiếu niên áo lam gặp thoáng qua, trong tay thiếu niên giơ cao cây gậy trúc, trên gậy treo dây pháo dài đỏ thắm.

Lúc ấy Cố Phong cũng không để ý lâu, nhưng khi hắn hỏi thăm đường với tạp dịch trong quán xong, đi ra, thì xe ngựa ở bên ngoài lại không thấy bóng dáng.

Cố Phong hết hồn, bắt lấy thiếu niên đốt pháo đứng bên cạnh hỏi: “Người đến gần xe ngựa của ta sao?”

Thiếu niên hắc hắc cười không ngừng: “Chạy rồi! Con ngựa kia nhát gan quá đi, nghe hai tiếng pháo liền co chân chạy, ha ha ha.....”

Tiếng cười im bặt, Cố Phong vùng quyền đánh ngã hắn lăn quay ra đất.

Lòng nóng như lửa đốt, hắn rút cuộc bắt chấp cái gì gọi là lễ phép, đi ra chuồng ngựa bắt 1 con cũng không biết của ai, phi thân lên ngựa, chạy như điên đuổi theo.

5. Chương 4-2: Đêm Kinh Hồn (2)

Con ngựa trên xe của hắn ngàn chọn một có tiếng cả ngày chạy cả ngàn dặm, làm sao một con ngựa tùy tiện khác có thể đuổi theo được.

Đến ngã ba đường, Cố Phong nhìn xuống dưới, muốn từ bánh xe để lại nhìn ra xe ngựa đi hướng nào, nhưng tuyết rơi quá lớn, một lát tuyết đọng liền đem dấu vết che giấu không còn một mảnh, đúng là cái gì đều nhìn không ra.

Cố Phong không có biện pháp nữa, hắn chưa bao giờ chịu qua chờ đợi suy sụp, lo lắng, phần uất, tự trách,

luống cuống, đủ loại cảm xúc cùng nhau xông tới, bỗng dừng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hét lên đau đớn.

Cố Thiên giờ phút này có thể nói rất can đảm.

Khi con ngựa chấn kinh liều lĩnh dốc toàn lực chạy đi, xe ngựa một đường cuồng điên không dừng, Cố Thiên căn bản không chế không được thân thể của mình, bị hung hăng đánh lên vách tường xe.

Nàng cảm thấy ớn lạnh là nên xuống xe, nhưng căn bản không thể đi xuống, ngồi ở trong xe, lại lo lắng hãi hùng, không biết được khi nào sẽ bị tung ra ngoài xe, đến lúc đó cho dù không tan xương nát thịt, cũng phải đứt tay đứt chân, hoàn toàn thay đổi.

Đang không biết phải nên làm như thế nào, xe đột nhiên dừng lại, Cố Thiên không kịp nghĩ, lập tức ôm lò sưởi tay nhảy xuống xe ngựa.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay xuống, gió lạnh gào thét quất ở trên mặt, đau như dao cắt.

Xuống xe, tình cảnh tựa hồ cũng không tốt hơn, nhưng con ngựa tuyệt đối không biết điều, không đợi nàng kịp ra quyết định đổi ý, giằng trước liền triển khai bốn vó lại chạy đi, nhanh như chớp biến mất vô tung, chỉ để lại Cố Thiên cô đơn lẻ loi một mình.

Nàng nương theo phản quang trên lớp tuyết đọng đánh giá bốn phía, trừ bỏ trắng xóa một mảnh thì không có cái khác.

Cố Thiên hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, nước mắt ào ào chảy ra, di chứng bị kinh hách cũng hiển hiện ra, cả người run run, tay chân như nhũn ra, đứng thẳng không được, bùm một tiếng ngã ngồi ở trong tuyết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng khóc đủ, đột nhiên ý thức được không thể ngồi chờ chết, muốn đứng lên, mới phát hiện thân thể sớm đông cứng, không thể động đậy.

Tuyết ngừng lại, trong bầu trời đêm đen như mực dâng lên một vòng sáng ánh của trăng tròn.

Không có vì sao nào gia nhập, lò sưởi trên tay dần dần nguội đi, nguồn nhiệt duy nhất không còn, chỉ còn lại 1 thân bị rét lạnh.

Xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, Cố Thiên chuyển động chiếc cổ cứng ngắc, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lè, chỉ thấy một người một con ngựa đang đi tới, khoảng cách không rõ.

Đối phương có lẽ vốn không hề thấy nàng.

Hy vọng thất bại, Cổ Thiên gục đầu xuống, vẫn là tư thế ngồi ôm chân.

Đại khái hôm nay mình sẽ phải bị đông lạnh chết ở trong này, chỉ là không biết lúc nào mình là sẽ chết, bước trên đường hoàng tuyền, hay khi vừa mở mắt liền trở lại Phượng Nghi cung, phát hiện cái gọi là trọng sinh chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng viễn vông.

Khi đang suy nghĩ miên man, tiếng vó ngựa lại vang lên nữa, cho đến khi có người dừng lại trước nàng.

Cổ Thiên mờ mịt ngẩng đầu.

Trên thân ngựa trắng có một người, một thân áo khoác hồ cừu bay ở trong gió, đầu đội bạch ngọc quan, gương mặt thanh nhã, đẹp như một thiên tiên, không phải Tĩnh vương Hàn Thác thì còn có thể là ai.

Tĩnh cảnh này, trong lòng Cổ Thiên một mảnh lung tung, nói không rõ rốt cuộc cảm thụ ra sao, hốc mắt nóng lên, lệ vừa mới ngừng liền muốn chảy xuống.

Hàn Thác ngồi ở lưng ngựa, đôi mắt phượng sắc bén như lửa, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu rồi mới cất tiếng nói: “Cổ Thiên?”

Tuy chỉ hai chữ, ngữ khí lại tràn đầy do dự kinh ngạc.

Cổ Thiên hoảng hốt.

Hắn làm sao có thể nhận thức được nàng?

6. Chương 5-1: Cổ Nhân Tâm (1)

Chẳng lẽ hắn cũng giống như nàng?

Ý niệm trong đầu nảy ra, ngay cả Cổ Thiên cũng tự cảm thấy vớ vẩn.

Loại chuyện thần kì khó có thể tưởng tượng được như thế này, xuất hiện một chuyện đã là kỳ tích, không thể giống như hội ngấm đèn đoán đồ đèn, mỗi người đều có phần, cơ hội chỉ có một.

Hướng chi trí nhớ cuối cùng của nàng, hắn đang khiển trách ngự y, thanh âm to lớn, trung khí mười phần, thân thể khoẻ mạnh, sợ là sống thêm năm mươi năm không hề có vấn đề, thì làm sao có thể giống mình, chết sớm rồi trọng sinh.

Nhưng, nếu không như thế, còn có lý do gì có thể giải thích hấn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng?

Hấn rời kinh đã tám năm, mỗi hai năm mới vào kinh yết kiến một lần. Nàng ở kinh từ nhỏ, tháng 9 năm mới theo cha tới U châu, còn hấn lĩnh quân bên ngoài chống lại Thát Đát xâm nhập, chiến sự đại thắng cho đến tháng chạp, sau đó hấn liền vào kinh rồi bị bắt giữ, vẫn chưa về.

Bọn họ chưa từng có, cũng không có cơ hội chạm mặt.

Đa nghi xoay quanh trong lòng cũng không có được đáp án, không bằng để hỏi rõ ràng mới hiểu được.

“Sao ngài lại biết được ta?”

Nàng hỏi.

“Vì sao người lại ở chỗ này?”

Hấn cũng hỏi.

Hai người đồng thời cất tiếng hỏi, nói xong nhìn nhau cười, nàng xấu hổ, hấn thập phần hào hiệp.

Hàn Thác xoay người xuống ngựa, đến gần, ngồi xổm trước người Cố Thiên trước nhìn thẳng nàng: “Thu hoạch vụ mùa của ba năm trước, ta đã gặp đệ đệ của người.”

Thì ra là thế.

Trái tim treo cao của Cố Thiên bùm một tiếng trở xuống bụng, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì sự mất cảm đa nghi mới vừa rồi, đột nhiên nhớ tới chính mình lúc này mặc nam trang, cái chày cái cối nói: “Sao ngài lại biết ta là Cố Thiên, mà không phải Đồng Lâm?”

Hàn Thác cười nhạt: “Bổn vương chẳng lẽ còn có thể không phân biệt được trống mái?”

Bất luận kiếp trước kiếp này, cùng hấn tranh luận, nàng chưa bao giờ thắng nổi.

Thần sắc Cố Thiên ngưng ngững, bên tai lại nghe hấn hòa nhã nói: “Ta là Hàn Thác.”

Hấn giới thiệu bản thân, nàng nên đáp lại như thế nào đây?

Cố Thiên của mười ba tuổi hiện giờ, cũng không từng gặp qua Hàn Thác một lần nào nên không thể biết

gì về hắn.

Nhưng mà hồn đã sống quá mười tám tuổi, đã từng cùng hắn làm chuyện nam nữ thân mật nhất, sau đó lại chết đi ở trong ngực hắn. Cho dù nàng đối với Hàn Thác không có tình cảm chân chính của vợ chồng, nhưng cũng rất khó điều chỉnh thái độ khi đối mặt như một người xa lạ.

Hàn Thác phát hiện trong mắt của Cố Thiên tràn đầy đề phòng, nên đưa tay từ trong lòng lấy ra một vật, để ở trước mặt nàng.

“Người không nhận biết ta, bất quá, ta nghĩ người nhất định nhận được nó.”

Đó là một khối điển hoàng ngọc bội, ấm áp, khắc hình rồng, vị trí long nhãn khảm hai viên kim thủy bồ đề sáng lóng lánh.

Đây là tín vật của hoàng tử, mỗi một người con của Nguyên Đồng đều có một khối, đều dùng điển hoàng ngọc thượng đẳng nhất chế thành, điểm khác nhau duy nhất đó chính là bảo thạch dùng để điểm long nhãn trên ngọc bội. Khối ngọc bội của Hàn Khải là hồng bảo ngọc, mà Thái tử Hàn Lỗi là ngọc lục bảo.

Hàn Thác trả lời vấn đề của nàng, bằng phẳng tỉ mỉ xác thực.

Đối với vấn đề của hắn, Cố Thiên lại thấy khó có thể mở miệng.

Nàng cắn răng một cái, lầm bầm nói: “Ở ngoài dịch quán ngựa bị kinh hách, lúc ấy trên xe chỉ có một mình ta.....”

Hắn đã hiểu được, hỏi: “Là dịch quán nào? Ta sẽ đưa người trở về.”

Cố Thiên lắc đầu, nàng ngượng ngùng. Cố Phong nói nàng cái gì cũng không cần quan tâm, tất cả mọi chuyện đã có hắn, nàng cũng thực sự không để ý tới, trừ biết mình đi ra khỏi U Châu, đi về hướng Nhâm Khâu, thì những chuyện khác lại hoàn toàn không hề biết gì, dẫn độn ở đây, nói ra chẳng phải là có cớ chọc người chê cười.

Hàn Thác lại thông hiểu ý người khác hơn nàng nghĩ, hoàn toàn không hề chế nhạo, chỉ nói: “Trời giá rét đông lạnh, không nên ở lâu, ba dặm phía trước có một thôn trấn, ta mang người đến đó ở tạm trước.”

Vừa nói, vừa đứng dậy đi trở về bạch mã, “Chỉ là phải ủy khuất người phải ngồi cùng chung con ngựa với ta rồi.”

Nói xong, thấy Cố Thiên vẫn ngồi ở tại chỗ, không hề có chút ý định muốn nhúc nhích, nghĩ rằng nàng không muốn, nên cất lời khuyên: “Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, bất quá việc gấp phải tùy cơ ứng biến, nói ra thì tuổi người vẫn còn quá nhỏ, không cần quá mức câu nệ.”

Kỳ thật tuyệt đối không tính nhỏ, ở Đại Ân, nữ tử mười ba tuổi xuất giá cũng không hiếm thấy. Cố Thiên xuất thân tốt, thuở nhỏ điều dưỡng thoả đáng, mười hai tuổi đã có quỳ thủy, thân hình cũng cao lên, trước ngực cũng hở ra hai viên bánh bao, nghiêm nhiên mướt mà có bộ dáng yếu điệu của cô gái.

Đối mặt với Hàn Thác, Cố Thiên sợ không phải nam nữ thân cận, dù sao đời trước chuyện thân cận hơn thì cũng đã làm không chỉ một lần.

Nàng chỉ là không muốn cùng hắn có liên quan.

(Theo lịch sự thì nam khi gặp nữ nên gọi là cô nương nhưng xưng ta. Tuy nhiên ở đây mình để nam 9 gọi là ta - người. Bởi theo bối phận thì nam 9 chỉ coi nữ 9 lúc này như trẻ con.)

7. Chương 5-2: Cố Nhân Tâm (2)

Cố Thiên tâm tư đơn giản, dĩ cùng hai vị biểu huynh là thân nhân, nàng đương nhiên quy tâm cho bọn họ, Ninh hoàng hậu không thích hắn, nàng cho dù không chán ghét cũng không muốn nhiều tiếp xúc. Huống chi, từ sau khi nàng biết chuyện cho đến nay, bọn họ cùng Hàn Thác đã là nhâm cừ đại hận không thể bỏ qua.

Nếu có thể, Cố Thiên đương nhiên muốn cự tuyệt hắn, nhưng trước mắt không có biện pháp khác, bản đồ cùng ngân lượng tất cả ở trên người Cố Phong, tự nàng đi không được, cho dù nàng gặp may, cho nàng đi tới Nhâm Khâu, không có bản đồ nàng cũng không vào được thành.

Nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ở chỗ này chờ chết, hai là cùng Hàn Thác đồng hành.

Nàng còn không muốn chết, cho nên chỉ có lựa chọn về sau.

“Ta..... Đông cứng, không đứng lên được.” Nàng ngáp ngừng, thanh âm như muỗi kêu.

Nhưng hắn lại nghe rõ ràng, nói một tiếng “Đường đột”, ngồi lui về sau đem nàng bế lên đưa lên lưng ngựa.

Lò sưởi tay được khảm ngọc lưu ly rơi xuống, lăn ở trong tuyết, Hàn Thác thấy, lắc đầu cười khế, nhặt lên đến giao vào trong tay nàng.

Hắn thoăn thoắt nhảy lên ngựa, ngồi ở phía sau Cố Thiên, hai tay cầm cương, giục ngựa chạy đi.

Hắn không phải vì gặp người hoạn nạn mà làm chuyện xấu, hai tay đặt 2 bên cạnh nàng cũng cẩn thận tạo ra khoảng cách, nhưng ngồi ngựa xóc nảy, khó tránh khỏi thỉnh thoảng đụng vào. Mỗi khi hai người đụng nhau, nhiệt trên người hắn xuyên thấu qua lớp quần áo, truyền lại tới da thịt bên trong của nàng, bỗng

nhien lại hết lạnh, rất ấm áp, nhưng hơi chút thần thờ.

Trên suốt đoạn đường đi, rõ ràng không có người qua lại, tình cảm ái muội hàm xúc như nước bốc hơi, như tơ trời bao bọc, quanh quẩn không ngừng.

Tiểu nhị mang theo hai chậu nước nóng mới vào trong phòng, đi ra sau bình phong đổ vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, hơi nóng bốc hơi lên nghi ngút.

Trong góc phòng có đốt lò than, Cố Thiên ghé vào gần đó sưởi ấm, tay chân cứng ngắc sớm được sưởi ấm rất dễ chịu.

Nàng cảm thấy mỹ mãn, từ trên ghế dài đứng dậy, dò xét nhìn Hàn Thác 1 cái, mặc dù không lên tiếng, nhưng ý đã thể hiện rõ ràng mình có chuyện muốn nói.

Hàn Thác đang ngồi trước bàn uống trà nóng, đối với động tác của nàng làm như chưa thấy, vững như Thái Sơn, không có động tác.

Cố Thiên lại dò xét hẩn, liếc mắt một cái, thấy hẩn vẫn không có phản ứng, lại ngượng ngùng nói thẳng với nam nhân này, rằng mình muốn tắm rửa, chỉ nói: “Vương gia, nước tắm đã chuẩn bị xong, đa tạ Vương gia.”

Hàn Thác đang cầm chén trà, nói với nàng: “Đi thôi, ngâm lâu một chút để xua tan hàn khí.”

Dứt lời thì hẩn vẫn ngồi, cầm bình trà lên đổ thêm nước trà vào chén, tiếp tục uống trà.

Tiểu điểm sơn thôn, nước trà thô, hẩn uống như rất thích ý, động tác tao nhã, tư thái nhẹ nhàng, tựa như Thần Quân nhẹ nhàng trong bức họa.

Cố Thiên không có tâm thương thức, thấy hẩn không hề có chút ý gì gọi là muốn tránh đi, cắn cắn môi, nâng ngón tay hướng về phía cửa nói: “Thỉnh Vương gia trở về phòng đi.”

“Hửm?” Hẩn nghiêm mặt nói, “Bốn vương chỉ muốn một gian phòng.”

Thấy nàng tròn mắt, thở hổn hển xoắn 2 tay áo, trong lòng buồn cười, vẫn nghiêm trang tiếp tục nói: “Bình Xuyên trấn ở U châu phủ là địa hạ hạt của châu huyện Lương Hương, ranh giới Cổ An cùng Trác Châu không ai quản lí, nên có nhiều thổ phỉ. Trên trấn mỗi người đều có thể là bọn cướp đường, nhà nhà có thể đều là hắc điểm. Ta không có ý định muốn bắt nạt người, nhưng chỉ sợ ta chân trước rồi đi, sau lưng người liền bị người khác bắt làm áp trại phu nhân.”

Cố Thiên bị hẩn dọa, phiền não bất an dậm chân một cái, tức hẩn vì sao đem mình mang đến địa phương này, thử thăm dò: “Không có việc gì, nơi này là đất phong của Vương gia.”

Hàn Thác cười cười: “Thì tính sao? Cường long không áp đảo được địa đầu xà. Huống hồ ta không mang hộ vệ, một thân một mình, nếu có người hủy thi diệt tích, dù cho trăm vạn hùng binh tiến đến san bằng trần này cũng không cứu được, vẫn là cẩn thận tốt hơn.”

Hắn không nói khi nàng sẽ không cảm thấy, đường đường là Vương gia, xuất môn đi ra ngoài, đừng nói hộ vệ, thậm chí ngay cả 1 tùy tùng đều không có, nói mà không có chút ép buộc nào, quả nhiên là tâm tư giả dối, khó có thể nắm bắt được.

Nhưng giận thì giận, lúc này cho dù Hàn Thác muốn đi, Cố Thiên cũng không dám cho hắn rời đi.

Nàng nhìn tấm bình phong rất đối bình thường bất quá có 4 phiến gỗ, được bọc lấy bằng vải sa màu xanh biếc, năng lực che đậy thật sự hữu hạn, lỡ mờ có thể đem hình dạng bốn tấm miêu tả ra, nghĩ đến khi mình trở ra cũng giống nhau.

Hàn Thác nhìn theo ánh mắt nàng, bỗng sấn sát đứng lên, thập phần quân tử bối rối xoay người: “Như vậy được chưa? Yên tâm đi, bốn vương sẽ không nhìn lên.”

Cố Thiên bất đắc dĩ, do dự đi thông thả đến mặt sau bình phong, đem từng món quần áo cởi ra, khoát lên bình phong, làm cho bóng dáng của mình có chút bị ngăn trở, nàng cuối cùng cũng yên lòng, thế này mới bước vào trong bốn.

Nước thật ấm, thích hợp cho nàng ngâm khi bị đông lạnh cả người lẫn tâm, ngâm trong nước, tay chân đều ấm áp mạnh máu lưu thông, nàng tựa vào thành bốn, thoải mái thở dài một hơi.

Đêm khuya vắng vẻ, tiếng nước liêu nhân, dù cho Hàn Thác tự chủ hơn người, cũng khó ức chế tâm ý bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Ma xui quỷ khiến, hắn mở miệng: “Quần áo của ngươi cũng ướt sao? Lúc này chậu than đang cháy lớn, ta sẽ giúp hong khô.”

Cố Thiên bị nhiệt khí nóng làm cho buồn ngủ, lời nói của hắn, nàng mới đầu không có nghe rõ ràng, tùy ý trả lời một tiếng. Sau đó nghe được tiếng vang, bỗng dưng phản ứng lại, kêu sợ hãi: “Không muốn không muốn!”

Nàng ở khuê phòng được nuông chiều, chưa tập qua võ, không hiểu nghe âm đoán chỗ, chỉ cảm thấy tiếng bước chân càng gần làm loạn lòng người.

“Đừng đụng vào quần áo của ta!” Nàng hoảng loạn quần bách, vội vàng đứng dậy, cánh tay túm chặt quần áo trên bình thượng, sợ chậm một bước bị hắn đoạt đi, đem sự che đậy mà nàng cố ý làm ra lấy đi.

Tảng đá chuyên để dưới bốn tấm, dễ dễ trượt bốn, Cố Thiên dưới chân sử dụng nhiều lực, bốn liền trượt về phía sau rất xa.

Nàng không đề phòng, người liền nghiêng qua một bên, lực đạo mười phần hung mãnh, quần áo thật ra còn cầm đủ, thậm chí túm lỏi xuống dưới, thế ngã lúc này đã hoàn toàn không có điểm dừng, chỉ nghe “Loảng xoảng” Một tiếng, một bóng người nho nhỏ theo bình phong kia cùng nhau ngã xuống.

8. Chương 6: Sầu Triền Miên

Ngày đông rét lạnh, trừ bỏ đồ lót trên người, còn lại quần áo đều đã cởi ra, có chúng nó rơi xuống trước, Cổ Thiên té thật không đau mấy, hơn nữa vận khí tốt, không bị bình giá đè lên, bởi vậy cũng không chịu thương tích gì.

Bất quá, kinh hách thật đúng là không nhỏ.

Nàng mở mắt quỳ rạp trên đất, đang cùng Hàn Thác bốn mắt nhìn nhau.

Hắn đứng đối diện với chậu than, cầm trên tay là áo choàng lông cừu của nàng khi vừa vào nhà liền cởi để trên khối gỗ trên bàn, về mặt kinh ngạc nhìn nàng, giống như hoàn toàn không thể lý giải vì cái gì đang tắm êm đẹp đột nhiên từ phía sau bình phong ngã ra, hơn nữa không ngờ có lực phá hoại cùng với tư thế vô cùng chặt vật.

Rốt cuộc vẫn là có kinh nghiệm thống soái sa trường lâu năm, Hàn Thác rất nhanh phản ứng lại, giờ phút này không phải thời cơ nhìn chăm chăm nàng. Hắn quay đầu, đối gạt mình nhắm hai mắt, một khối kiêu nhuỷ ôn nhu của nữ nhân đã khắc trong đầu, quên đi không được.

Cổ Thiên trước đây hiếm khi có lần lưu tâm như vậy, không đem quần áo cởi hết.

Xanh nhạt thêu hải đường đỏ thắm trên vùng ngực trắng nõn càng nổi bật cùng quần vải bông màu vàng nhạt chỉ có thể che chút xíu mấy chỗ trọng yếu, tay, chân cùng với phần lớn da thịt tất cả đều lộ ra bên ngoài, sau khi tắm xong, càng thêm trắng nõn mê hoặc người.

Nàng giật mình ngốc chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, mới hiểu được chuyện gì, trước mắt vì chính mình hiểu sai ý tạo thành hoàn cảnh bây giờ, nam nhân kia được xem hết hoàn toàn không sót lại chút gì.

Nữ hài tử vốn da mặt mỏng, mắt mặt đã làm cho nàng khó xử, nay bị ủy khuất lớn lại không được khiêu nại, tựa hồ chỉ có nước mắt mới thoải mái hậm hực trong lòng.

Cổ Thiên nức nở nuốt nước mắt, giống như thú nhỏ bị thương, thê lương bất lực.

Hàn Thác nghe vào trong tai, lòng cũng không đành, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng khóc, ta cái gì cũng chưa thấy.”

Hắn cho rằng nàng có thể lý giải, chuyện đêm nay nếu bị người khác biết, nói đến cùng bị thua thiệt chính là Cố Thiên. Bởi vì chuyện này, nàng phải gả hắn. Mà hắn không chỉ không hề có tổn thất, còn có được mỹ nhân như hoa, cùng với thể lực sau lưng nàng. Tổ tiên Vinh Chiêu hầu dựa vào quân công phong tước, truyền thừa 3 đời càng hiển hách, bá phụ Cố Thiên khi nhậm chức hữu quân đô đốc, quan nhất phẩm, phụ thân nàng hiện nay mặc dù làm quan ở ngoài kinh thành, nhưng không quá ba năm chắc chắn hồi kinh, đến lúc đó cơ hội chấp chương hộ bộ rất lớn, Cố gia cùng thế hệ với nàng có ba nam nhi, tuy rằng chưa xuất sĩ, cũng đều ngọc thụ lâm phong tài trí hơn người, sớm hay muộn sẽ trở nên thành tựu hơn người.

Hàn Thác cũng không nhu nhược trước khí thế người khác, bất quá, một hầu phủ anh kiệt, nếu thực sự cùng hắn kết thân, thì vị ngồi trên ghế phượng cao cao kia, dãi ruột của Cố Thiên là Ninh hoàng hậu trong lòng tất nhiên ngọt ngào.

Cho nên, Cố Thiên phải cùng hắn có ăn ý, cho rằng cái gì đều không hề xảy ra, đối nàng chỉ có tốt chứ không hề xấu. Huống hồ, vốn cũng không hề phát sinh cái gì, chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

Gặp chuyện thì phải linh hoạt, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Cố Thiên nghe xong lời hắn nói, chẳng những không trấn an được, ngược lại càng thêm khó chịu.

Nhìn chính là nhìn, ngoài miệng nói không thì có thể cho rằng không có sao, gạt được người khác không lừa được chính mình. Hắn là người xấu xa, lại không chịu thừa nhận nhìn nàng. Nàng mất trong sạch, hắn cũng không chịu trách nhiệm. Nhưng cho dù hắn nguyện ý cười, nàng cũng không muốn gả. Nàng vô cùng cực khổ trốn nhà nhi, là vì cứu nương, không cho người nhà lại khổ đau vì sinh lý tử biệt mà. Nàng sống lại một lần, cũng không phải vì muốn rơi vào ma chướng của hắn. Nhưng tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này?

Cố Thiên không ngu ngốc, chỉ là chưa từng trải qua sự đời, lại là người tích cực không tự hãm mình trong khổ cực, nhưng đang sầu não vì không biết làm sao thu quần áo đang tán loạn dưới đất.

Hàn Thác liếc mắt thấy, nhin không được nói: “Mau đứng lên đi, dưới đất lạnh, mặc quần áo ướt sũng cũng không tốt, coi chừng sinh bệnh.”

Cái gì cũng chưa thấy sao biết nàng bị ướt, lại còn biết quần áo nàng ướt, đã vậy còn biết nàng ngồi dưới đất.

Cố Thiên hôm nay luân phiên bị xấu hổ, đến lúc này đã muốn không chịu nổi, gào khóc, cơ hồ hồng mắt.

Hàn Thác thập phần bất đắc dĩ, trước đó hắn nói nàng tuổi còn nhỏ, chẳng qua là tìm một cái cớ thích hợp cho hai người, trước mắt xem ra nàng quả thật vẫn là một cô bé chưa lớn, thích khóc nhè, lại hoàn toàn sẽ không biết chiều cổ chính mình.

Hắn xoa xoa thái dương, lấy khăn bông trên kệ áo, trải ra đi qua đem nàng bao lấy, sau đó bế nàng lên.

Cố Thiên giãy dụa, đáng tiếc khí lực không bằng người, tất cả đều uổng phí, cuối cùng bị hất đặt ngồi ở trên bàn vuông, mặt đối mặt. Ký ức kiếp trước tràn về như nước.

Trong nháy mắt, toàn bộ trí nhớ ở Phượng Nghi cung vào đêm đó mãnh liệt dâng lên, nền đỏ lay động, bóng người chớp lên, còn có tiếng ken két rung động.....

Đối với Cố Thiên mà nói, việc đó cũng không hề thoải mái.

1 thời gian sau khi đại hôn, Hàn Thác có một đoạn thời gian không một đêm nào buông tha nàng, sau lại không thể bỏ bê chính sự, cũng có thể là vì thân thể của nàng quá mức yếu ớt.

Cố Thiên từng ác ý phỏng đoán, đại khái hắn cảm thấy dùng khăn có chứa lạc hồng kích thích dử trúng gió cảm thấy không đủ, còn muốn làm cho mình có thai, làm di nàng tức giận mà đi đòi nhà ma, bởi vậy mới vất vả cần cù cày cấy như vậy.....

Nàng đối với Hàn Thác kỳ thật hiểu biết rất ít, thời gian thân mật thì ít còn lại thì tâm tính đối địch nhau, đương nhiên sẽ dễ dàng nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Hàn Thác cúi xuống. Khuôn mặt như thần tiên dần dần nhích tới gần.

Kinh hách sẽ làm người ta khóc, quá mức kinh hách sẽ làm người ta khóc không ra nước mắt.

Cố Thiên sợ hãi trừng lớn hai mắt, khóc thút thít nhìn hắn, kiếp trước kiếp này lẫn lộn nhau, chỉ còn nhớ người không ngừng vận vẹo mà đá đánh.

“Đừng lộn xộn.” Hàn Thác đè đầu gối nàng lại, cảm giác rất mềm mại, tay kia thì từ phía sau nàng, lấy trong bao quần áo của nàng rút ra một bộ trung y màu trắng, “Lấy cái này thay đổi.”

Cố Thiên hiểu được mình lại hiểu lầm, bĩu môi cúi đầu không dám nhìn hắn.

Ánh mắt của Hàn Thác dừng ở trên chân nàng, da thịt trắng như ngọc, ngón chân mượt mà đáng yêu, móng tay như đóa hoa có màu hồng nhạt. Hắn lại liếc mắt một cái về bình phong cách đó không xa, có chiếc giày hồng phấn vẫn ngâm trong nước, âm thầm thở dài một hơi, thả chân nàng ra, lại đem người ôm lấy.

Cố Thiên lúc này thuận theo như con mèo nhỏ, tùy ý hắn đem mình ôm đến trên giường rồi thả xuống.

“Thay quần áo, rồi ngủ một giấc, ta sẽ an bài người đưa người về nhà.”

Hàn Thác vừa nói, vừa xoa đỉnh đầu nàng, giống như trấn an một đứa bé.

Nàng tựa vào đầu giường, hẩn ngồi ở mép giường, mặt đối mặt, nhẹ giọng nói nhỏ, tình cảnh này Cố Thiên rất quen thuộc, đoạn thời gian cuối cùng của kiếp trước, hẩn thường thăm bệnh nàng, đều là như vậy.

Cố Thiên từ trước đến nay rất sợ hẩn, thứ nhất vì nhìn thấy hẩn cầm đao chặt bỏ đầu người, máu tươi phun ra, cho nên luôn cảm thấy hẩn là người thô bạo, hơi không thuận ý sẽ muốn đánh muốn giết.

Nay cách một đoạn thời gian lại hồi tưởng, tựa hồ lại không hoàn toàn như vậy. Hẩn đối với nàng kỳ thật cũng không tính là kém, thậm chí có thể nói là rất tốt, vì nàng mời thần y đến chữa bệnh, một lòng ngóng trông nàng khang phục, cuối cùng không thể trị khỏi mà phần nộ thất vọng thì cũng không giống như làm bộ.

Vừa nghĩ như thế, thêm một chút ôn nhu, hẩn cũng có vẻ không đáng sợ, ngược lại thân cận hơn nhiều, vì thế đánh bạo nói:“Vương gia, ta không muốn về nhà.”

Hàn Thác khó hiểu, nhíu mày hỏi:“Vì sao?”

Cố Thiên đem đầu đuôi câu chuyện tỉ mỉ nói cho hẩn biết, trừ bỏ chuyện trọng sinh, chi tiết còn lại không hề có nửa điểm giấu diếm, “Nếu được thì nhờ Vương gia giúp ta tìm được Đồng Lâm?”

“Người có từng nghĩ tới, có lẽ hẩn tìm không thấy người, hiện tại đã chạy về nhà cầu cứu.” Hẩn trần thuật sự thật có khả năng xảy ra.

“Nghĩ tới,” Cố Thiên gật đầu, “Nhưng ta vẫn hy vọng có thể tìm được Tiêu thần y.....”

Nàng nhỏ giọng nói, nói đến một nửa thì không nói nữa,việc trốn ra khỏi nhà chỉ có lần này thôi, mặc kệ là nàng hay là Đồng Lâm, về đến nhà cũng đừng mong trở ra, cảm tức bị phạt nàng không sợ, nhưng chuyện nương bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?

Hàn Thác nhìn đắm đắm tượng quan âm bần ngọc dương chi trên sợi dây đồ trước ngực nàng, trầm mặc 1 lúc, nói:“Ta sẽ giúp người tìm hiểu hành tung của hẩn, nếu hẩn không có về nhà, liền đưa hẩn đến cùng người hội hợp. Còn có, mặc kệ có thể tìm được hẩn hay không, bốn vương đều sẽ đi cùng người, cho đến khi đem Tiêu Hạc Niên mời đến U châu mới thôi.”

Cố Thiên mừng rỡ, cho dù nàng kiến thức không rộng, cũng rõ ràng năng lực của Hàn Thác lớn hơn Đồng Lâm, có hẩn tương trợ, nhất định sẽ thành công. Lúc trước còn có chút lo lắng, nếu chẳng may Đồng Lâm đã về nhà thì sao, chính tự nàng đi, không biết có thể thể thuận lợi tìm được Tiêu Hạc Niên không. Nàng lo lắng tới phát sầu.

Cao hứng thì cao hứng, nàng vẫn chưa quên:“Vương gia thịnh tình tương trợ, tiểu nữ rất cảm kích, ngày khác nếu có cơ hội, ta sẽ toàn lực hồi báo.”

Hàn Thác gọi lên khoe môi, sáng khoái nói: “Ngày khác, để ngày khác tính. Trước mắt ta có một chuyện

phải làm, nên nhờ người giúp ta một tay, đợi việc này qua đi, chúng ta tức khắc khởi hành đến Nhâm Khâu.”

Cố Thiên có chút do dự, dù sao thời gian không đợi người, bệnh của nương không thể đợi lâu: “Không biết Vương gia giải quyết việc bao lâu?”

“Chậm thì một hai ngày, nhiều không quá ba năm ngày liền có thể giải quyết.”

Nàng tính toán thời gian, nghĩ đến không có vấn đề, liền cười đáp ứng.

Sự tình nói xong, tâm tình an ổn, liền sinh ra tò mò, không khỏi tìm hiểu nói: “Vương gia muốn làm chuyện gì? Ta có thể giúp người cái gì?”

Hàn Thác chỉ nói: “Người không cần biết nhiều, chỉ để ý nghe ta an bài là xong.”

Lại dặn bảo nàng thay cho y phục ẩm ướt ra, ngủ đi, tiện đà đứng dậy, buông mạn giường.

Cố Thiên bĩu môi, câu nói khí phách như thế này, nàng mới nghe từ Đồng Lâm không lâu, nhưng kết quả thì sao....

Ép buộc tới nửa đêm, rốt cuộc buồn ngủ, tuy là suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng rất mau chìm vào mộng đẹp.

Nàng làm một giấc ngủ say sưa.

Cố Thiên tỉnh lại, vươn tay duỗi chân uốn thắt lưng, thò đầu ra khỏi mạn giường nhìn thấy Hàn Thác không có ở đây, bên trong rất yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ mặt trời lên cao, xem sắc trời đã qua buổi trưa.

Áo yếm cùng tiết khó đêm qua bị nàng để tại chân giường, giờ phút này đã được hong khô, nàng cầm lấy mặc vào, xong xuôi mới xốc mạn lên, nhảy xuống giường.

Than trong lò đã sớm tắt, trên giá treo đồ là bộ nam trang Cố Thiên mặc hôm qua.

Nàng nhắc chân bước qua, quần áo đã hong khô, sờ lên còn có thể cảm nhận được độ ẩm dễ chịu, lại thấy giày đã ở một bên, lấy ra thay một lượt.

Phòng khách điểm đơn sơ, ngay cả khăn cũng không có, may mắn có chậu nước trên kệ để rửa mặt, nàng

lấy nước làm kính, búi kiểu tóc nam tử vô cùng đơn giản.

Rửa mặt chải đầu xong, Hàn Thác vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

Cố Thiên ngồi ở trên giường, chán đến chết vùng vẫy hai chân, chờ Hàn Thác trở về, hưng trí bùng bùng đoán, không biết rốt cuộc hắc cần mình giúp hắc làm cái gì.

9. Chương 7: Phong Ba Bắt Đầu

Cảm giác được người khác nhờ vả rất tốt, nhưng cũng không hề làm cho Cố Thiên lảng lảng mà quên cân lượng của mình, Hàn Thác là người sát phạt quyết đoán như vậy, mình có thể giúp đỡ hắc cái gì?

Đoán đi đoán đi lại, đoán không ra, bụng lại thăm thì kêu lên.

Cố Thiên xoa bụng đứng lên, tính xuống lầu ăn một chút gì, đi tới cửa đột nhiên nhớ lại lời nói Hàn Thác tối hôm qua.

Hắc điểm nàng là hiểu được.

Kiếp trước, ở trong cung những ngày sinh bệnh kia, vì có nhiều thời gian, nàng xem không ít câu chuyện lưu truyền trên phố, trong đó có một quyển viết rằng, khi đi qua Tây Vực phải đi qua đường này, trong đại mạc cát vàng, có một quán trọ, lão bản sẽ hạ mê dược trong đồ ăn, nửa đêm đem khách nhân mê man đưa vào phòng bếp, biến thịt người thành bánh bao nhân thịt thơm ngào ngạt, còn có đùi thịt người nướng.....

Nghĩ đến đây, Cố Thiên đem tay mở cửa thu hồi lại.

Hàn Thác rốt cuộc đi đâu vậy? Không phải nói lo lắng nàng một người ở phòng có nguy hiểm, cho nên không thể tránh đi sao, vì sao lúc này lại không thấy bóng người?

Cố Thiên rầu rĩ không vui ngồi vào trước bàn, bụng đói kêu vang, từng tiếng từng tiếng vang lên.

Không bao lâu, cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, Hàn Thác đi đến, trên người vẫn mặc kiện áo khoác bằng lông chồn đen kia, cái túi màu chàm in hoa cầm trong tay cùng hắc nhìn không hợp.

“Cầm lấy.” Hắc đem túi đưa qua cho nàng.

Cố Thiên mở ra vừa thấy, trong túi là quần áo nữ tử, váy hoa màu hồng, thêu hoa mẫu đơn vàng nhạt, màu sắc rất nhu hòa, áo choàng màu hồng trang trí hoa cỏ tím cùng đường viền lông thỏ, còn có một đôi

giấy thêu.

Thì ra là đi mua quần áo cho nàng.

Hắn sẵn sóc như vậy, Cố Thiên thập phần cảm kích.

Bất quá, trong lòng nàng nhớ rõ lời dặn của Đồng Lâm khi ra ngoài.

“Ta vẫn mặc nam trang đi, xuất môn bên ngoài, hành động cũng tiện, lại không chọc người chú ý.” Cố Thiên đem toàn bộ chỗ tốt của nam trang nó ra.

Vốn tưởng rằng Hàn Thác chắc chắn thông tình đạt lý, ai ngờ hắn hừ lạnh nói:“Bổn vương cũng không muốn đi cùng nam nhân, nữ phần nam trang cũng không được.”

Cố Thiên lòng tràn đầy không cho là đúng:“Tối hôm qua mặc chính là nam trang mà.”

Hàn Thác cũng không nhả ra:“Đó là nửa đêm, hoang sơn thôn đã không có người thấy được. Nhưng hôm nay thì lại khác, chúng ta không thể giữa ban ngày đi lại trong châu trấn, nhìn đến hai nam nhân cười chung một con ngựa, thật sự rất kỳ cục.”

Cố Thiên nhất thời không thể hiểu, hai nam nhân cười một con ngựa kỳ cục ở chỗ nào, nàng cảm thấy ít nhất so với một nam một nữ cùng cười thì tốt hơn.

Đạo lý người với người ở chung đại khái là như thế này, người tiến ta lui, ta tiến người lui. Tối hôm qua Cố Thiên nhận ra Hàn Thác chẳng những không thương tổn nàng, còn vẫn đối với nàng rất tốt, nay hắn lại chủ động đưa tay giúp nàng, cho nên khi đối mặt với hắn, nàng cũng liền có cam đảm cò kè mặc cả hơn.

“Không bằng Vương gia giúp ta mượn xe ngựa đi, ngồi ở trong xe có rèm che chắn, trái phải không có người thấy được ta là nam hay nữ. Chỉ là hiện tại trên người ta không có bạc, Vương gia nhớ kỹ cho ta mượn bao nhiêu, chờ trở lại U châu ta sẽ trả ngay cả vốn lẫn lời cho Vương gia.”

Cố Thiên cho rằng đây là biện pháp tốt hơn, đối với người ngoài miễn bị người chê cười, đối nội cũng giải quyết được xấu hổ của hai người.

Đáng tiếc Hàn Thác hoàn toàn không cảm kích, hắn đầu tiên là trầm đình tiết thiết cự tuyệt nói:“Xe ngựa hành trình chậm, sự tình khẩn cấp, chậm trễ không theo kịp thời gian.” Sau lại khinh thị nói thêm một câu,“Ngoài ra, ngồi xe ngựa, người không sợ chuyện xưa tái diễn sao?”

Cố Thiên bị hắn chế nhạo đỏ mặt, hé miệng muốn nói cái gì, còn không có mở miệng, chợt nghe hắn nói:“Không phải nói đều nghe ta an bài sao, nếu người không nghe lời, làm cho xong chuyện, hiện tại liền an bài đưa người trở về U châu.”

Đó, đó là trực tiếp uy hiếp.

Cố Thiên không phục, nhưng rốt cuộc có việc cầu người, sợ nói thêm gì đi nữa Hàn Thác thật sự thay đổi, đành phải nghe lời cầm quần áo đi thay.

Vừa mới búi kiểu tóc nam tử cũng phải làm lại, nàng phân tóc hai bên, chia làm hai phân búi lên đỉnh đầu, làm thành 2 búi tóc của tiểu cô nương.

Làm xong, Cố Thiên thực vừa lòng. Trần nhỏ mua quần áo chất liệu tự nhiên sẽ không tốt, bất quá, vẫn làm sáng rõ nhan sắc cùng làn da trắng nõn của nàng, kiểu tóc trông ra có vẻ tuổi còn nhỏ, ước chừng hiệu quả cũng có thể cùng với mặc nam trang không chọc người chú ý.

Hàn Thác hiển nhiên cũng thực vừa lòng, khoe môi nhếch lên, đuôi lông mày khoe mắt đều lộ ra ý cười.

“Lại đây,” Hắc hướng nàng vẫy tay, đem nàng kêu tới trước người, từ trong túi bên hông lấy ra này nọ: “Đem cái này đeo lên.”

Đó là một đôi bông tai, làm thành kiểu hoa sơn trà, bằng ngọc phỉ thúy điêu khắc ra, những đóa hoa phấn hồng nằm xếp chồng lên nhau, nhụy hoa dùng trân châu ngũ sắc óng ánh tạo thành.

Cố Thiên nhìn thấy không ít thứ tốt, bởi vậy khi nhìn thấy bông tai, liền nhìn ra chất liệu quý báu cùng thủ công kỹ càng không phải từ trần nhỏ làm ra.

Nàng tò mò suy nghĩ, phát hiện ở dưới bông tai có khắc thất tinh bắc đẩu, đây là cửa hàng trang sức hàng đầu ở kinh thành, khi làm ra các trang sức mới thì có dấu hiệu đặc thù này.

Đường đường là Tĩnh vương gia, vì sao tùy thân lại mang theo một đôi bông tai?

Không lẽ là lễ vật hắc chuẩn bị đưa cho người trong lòng?

Cố Thiên đoán tới đoán lui, cảm thấy chỉ có đáp án này là hợp lý nhất.

Ngàn dặm xa xôi từ kinh thành mang về U châu, vốn là tâm ý rất trân quý, cô nương thu lễ sẽ rất cao hứng. Tuy rằng hắc không có ý tứ khác, chỉ là hảo tâm, tạm thời cho nàng mượn, đến lúc đó ý nghĩa đã có thể hoàn toàn không giống. Nam nhân sơ ý không hiểu, nàng nhắc nhở hắc là được.

“Vương gia làm như vậy không thích hợp.” Cố Thiên đem bông tai trả về, “Đưa lễ vật cho người trong lòng không thể cho người khác, cô nương gia kiêng kị nhất.”

Hàn Thác ý cười trên mặt thu lại, híp mắt, đông cứng nói: “Cho người mang người liền mang, nếu không

nghe lời.....”

Không đợi hắn nói xong, Cố Thiên đã đeo bông tai xong.

Nhưng nàng bị người chọc tức, ủy khuất vô cùng, lại uy hiếp nàng, không nhìn được tâm người tốt, xem về sau ai còn quan tâm đến hắn.

Ngày đông trời mau tối, đợi hai người dùng cơm xong, chuẩn bị xuất phát thì trời đã tối.

Mặt trời biến mất sau mây đen, trên không trung rơi xuống bông tuyết nhỏ vun, bọn họ từ trong gió tuyết chạy đi.

Ngựa Bạch đề ô đi ngàn dặm, đáng tiếc vì chiều cổ Cố Thiên, Hàn Thác cố ý chậm lại tốc độ, không có thể làm cho nó chạy hết uy phong.

Khi trăng lên cao thì họ cũng bị một dòng sông ngăn trở đường đi.

Sông kia bề rộng chừng ba trượng, gần bờ sông nước đã kết băng, cầu gỗ thông 2 bờ đã bị hư, quay đầu nhìn lại cũng không thấy đường đi.

Cố Thiên nghi ngờ Hàn Thác đi lầm đường, lại cảm thấy chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra trên người hắn, vì thế xiết chặt áo choàng không lên tiếng.

Hàn Thác nhìn thực thông dong, giục ngựa quay đầu, trở về bất quá không tới một khắc, liền đi vào một gian miếu.

Miếu rất nhỏ, vào cửa, tới sân, hơn nửa lâu năm không tu sửa, tuyết trắng phau phau rơi xuống, có thể thấy nóc nhà tuyết đọng có mấy cây cỏ dại mọc ra, mái hiên bên trái của điện thờ bị sụp, cửa sổ bên phải của điện thờ bị rách nát treo đầy mạng nhện, tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hàn Thác nhóm lửa ở trong đại điện, dùng nhánh cây xuyên bánh bao mua từ khách điểm nướng ở trên lửa.

Cố Thiên ngồi ở gần ống lửa sưởi ấm, gió lạnh thổi tới, nàng lúc này vừa lạnh vừa đói, sớm đem điện cổ bánh bao thịt người quên ở sau đầu, “Phốc” Một ngụm cắn xuống, da bánh dai dai, nhân thịt thơm ngon. Nàng thỏa mãn liếm liếm môi, nếu gặp lại Đồng Lâm nhất định phải cùng hắn chia xẻ, thì ra Tĩnh vương không chỉ hành quân đánh giặc xuất sắc, còn có tùy thời tùy chỗ có thể đem hết thấy an bài thỏa đáng chu đáo rất có bản lĩnh.

Nàng nghĩ như vậy, khi nhìn lại Hàn Thác, trong ánh mắt liền tràn đầy tất cả tình cảm đều là sùng bái.

Cố Thiên có một đôi mắt to long lanh nước, mày liễu mắt trái xoan, mũi dọc dừa, cái miệng nhỏ nhắn, trên gương mặt còn có một đôi đồng tiền đáng yêu.

Bị một tiểu cô nương ngây thơ như vậy sùng bái, là chuyện phi thường có thể thỏa mãn nam nhân có tâm hư vinh, bất quá Hàn Thác là ai, hắn cũng sẽ không bởi vậy vong tình, không để ý chính sự.

“Còn lạnh không?” Thấy Cố Thiên ăn no, hắn lên tiếng hỏi.

Cố Thiên ân một tiếng, “Vẫn còn có chút lạnh.”

Nói xong lại hối hận, cảm thấy không đủ lễ phép, hắn đã làm được tốt như vậy, ỉn không được làm ra vẻ khùng hoảng oán giận, vội vàng nói: “So với vừa mới tới nơi thì tốt hơn nhiều.”

Hàn Thác cười ôn hòa, đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Thiên, cởi áo choàng khoác trên vai nàng.

Cố Thiên cảm động muốn rơi lệ, vội vàng nhún nhường nói: “Đừng như vậy, Vương gia cũng sẽ lạnh.”

Lòng người làm bằng thịt, trong chớp nhoáng này, nàng vì mình đã suy đoán Hàn Thác đối với nàng có ác ý mà cảm thấy hổ thẹn.

“Đợi lát nữa, bất luận ta làm cái gì, ngươi đều phải ngoan ngoãn phối hợp, đây là chuyện ngươi có thể giúp ta, đã biết chưa?” Hàn Thác ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Cố Thiên theo bản năng gật đầu.

Ngay sau đó, nàng liền bị Hàn Thác mạnh mẽ kéo đứng lên, ôm siết vào trong ngực.

Cố Thiên vóc dáng nho nhỏ, chưa cao tới bả vai của Hàn Thác, mặt nàng vừa lúc dán tại trước ngực Hàn Thác, trợn mắt há hốc mồm mà nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của hắn.

Trước khi Cố Thiên có thể phản ứng lại, Hàn Thác đã thay đổi tư thế, nắm thắt lưng của nàng ôm lại gần hắn hơn, hai người đứng cùng một chỗ, hắn tiến nàng lui, bất quá khoảng cách hai ba bước, liền đem nàng đặt trên bàn dâng hương.

Gương mặt Hàn Thác áp tới, Cố Thiên nghiêng đầu trốn tránh, nhìn thấy tượng tây tử dạ xoa gia cùng tính nhị mục giận dữ cùng nàng đối diện.

Cố Thiên trong lòng cả kinh, vội vàng thay đổi ánh mắt, như thế liền giống đối mặt với Đông Hải long vương đang được cung phụng, đầu rỗng thân người, mắt rỗng lờ lờ, trong miệng răng nanh sắc nhọn nhe ra.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, chiếu rọi Hàn Thác giống như yêu thú, làm nàng sờn cả gai ốc.

Nếu Cố Thiên đủ sâu sắc, có lẽ sẽ nhận thấy được sự tình, địa phương không thích hợp, đáng tiếc vì cuộc sống an nhàn rất lâu chỉ khiến người chậm hiểu, cho nên hắn cũng không có giải thích.

Cố Thiên nhớ tới đêm đại hôn kiếp trước, ở Phượng Nghi cung, Hàn Thác lấy tư thế đồng dạng đem nàng nằm ở trên long sàng.

Khi đó, Cố Thiên không dám phản kháng hắn, bởi vì trong cung cấm vệ sâm nghiêm nàng không có chỗ trốn, cũng bởi vì hắn dùng cha huynh áp chế nàng, nhưng hiện tại không giống, ngoài cửa là trời đất rộng lớn, nàng cũng không có thân nhân nằm trong tay hắn.

Cố Thiên cơ hồ dùng hết toàn lực đá vào đùi Hàn Thác, đẩy hắn ra liền lao ra bên ngoài chạy.

“Xán Xán, đừng đi ra ngoài!” Hàn Thác ở phía sau nàng kêu lên, nàng một cước đạp chính giữa xương đùi hắn, đau đớn làm cho hành động chậm lại, không kịp bắt lấy nàng.

Cố Thiên làm sao nghe theo, trước mặt chính là cửa điện, chạy ra có thể cướp được ngựa của hắn, tốc độ con ngựa mau hắn sẽ đuổi không kịp, nàng tự nhiên sẽ được an toàn.

Thắng lợi ngay tại trước mắt, kinh hoàng cùng hưng phấn đan xen, Cố Thiên hoàn toàn quên rằng mình không biết cưỡi ngựa, cũng không chú ý tới Hàn Thác nói với nàng cái gì cũng như kêu tên thân mật của nàng khi còn nhỏ.

Nhưng mà, thế giới ngoài cửa cũng không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Tuyết nổi lên, giống như sợi bông bị xé nát như bay lất phất đầy trời như mưa.

Trong trời tuyết trắng không biết khi nào xuất hiện một loạt mười mấy người mặc áo to, đều là dáng người cao lớn cường tráng dị thường, đầu đội nón rộng vành che khuất gương mặt.

Một người đứng ở giữa từ áo to rút ra loan đao, ánh đao lạnh lẽo lên tia sáng sắc bén, nhanh như ngọn gió.

Hắn giơ đao lên cao hướng lên trên không, chiếc nón rộng vành trên đầu theo động tác bị rút xuống, lộ ra vẻ mặt hung hãn, khuôn mặt to lớn như chuông đồng, hai mắt hung tợn nhìn thẳng Cố Thiên, hét lên. Tiếng Hán không lưu loát lắm cao giọng nói: “Tối nay ai lấy được đầu của Tĩnh vương, liền có thể hưởng dụng nữ nhân của hắn trước.”

10. Chương 8

Cổ Thiên kinh hô một tiếng, xoay người chạy trở về, nhưng có người động tác nhanh hơn nàng, từ phía sau lưng bắt được nàng, bắt lấy đầu vai nàng giống như điều hâu bắt gà con, đem nàng xốc lên.

Hàn Thác đã đi ra khỏi đại điện, áo khoác bị gió Bắc thổi bay, càng làm hắn thêm cao to, dáng người cao ngất, nhanh nhẹn như tiên.

Mọi người nhanh chóng vây quanh hắn.

Tuyết bay toán loạn càng có nhiều bóng người chớp lên, cầm trong tay binh khí mặc áo đen từ bốn phương tám hướng vọt tới, nháy mắt đem áo tơi vút đi.

Trận này diễn ra quá nhanh làm người ta trở tay không kịp.

Cổ Thiên nhận ra đó là Huyền Giáp quân của Hàn Thác, là cận vệ của Phiên vương được Hoàng thượng cho phép, tự Phiên vương chiêu mộ, là tâm phúc của hắn, bọn họ cũng là tử sĩ. Khi Hàn Thác công kích kinh thành, mang vào hoàng cung chính là đội ngũ này.

Giọng nói kỳ quái, tiếng Hán không lưu loát vang lên lần nữa, trong giọng nói không che giấu phần nộ: “Người Trung Nguyên thật xảo hoạt, âm hiểm, Tĩnh vương, đây là bẫy mà ngươi thiết kế.”

Hàn Thác cười nhạt: “Ô Nhân Thuật, ngươi theo ta từ khi bắt đầu, âm thầm theo dõi ta đến tận đây, là làm việc quang minh chính đại sao?”

Ô Nhân Thuật đối với lời hắn nói không cho là đúng, đúng lý hợp tình nói: “Ta muốn thủ cấp của ngươi, tể bái cha và anh ta, còn có mấy ngàn dũng sĩ Thát Đát của ta chết trận ở núi Cầm Cô.”

Giọng nói của Hàn Thác càng thêm khinh miệt: “Ở trên chiến trường đánh không thắng tướng sĩ đại Ân, cũng chỉ biết dùng chiêu ám sát hạ tiện này? Chẳng trách gì ngươi bị nhị huynh của ngươi cướp đi vị trí đại Hãn.”

Cổ Thiên nghe bọn họ đối thoại, xâu chuỗi những việc xảy ra khi gặp được Hàn Thác một ngày hai đêm nay, có cái gì ở trong đầu miêu tả sinh động, tựa hồ sẽ chạm được đáp án, nhưng nàng không kịp nghĩ tiếp, thì lưỡi đao lạnh như băng đao đã để trên cổ nàng.

Ô Nhân Thuật không bị kích thích, âm trầm nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, kêu thuộc hạ của ngươi thả vũ khí xuống, thúc thủ chịu trói, nếu không ta liền giết nàng.”

Hàn Thác đứng ở thềm đá trước đại điện nhìn qua, ánh mắt còn lạnh hơn cả đao: “Ngươi vẫn là giết nàng ta đi, chẳng qua cũng chỉ là tiện tay nhặt được trong tuyết được thôi, không có gì đáng giá.”

Cố Thiên run bắn lên không thể kiềm chế, kết quả như thế đương nhiên không hề ngoài ý muốn, bọn họ chẳng qua chỉ mới quen biết một ngày, đương nhiên không thể so sánh với thân tín cùng vào sinh ra tử với hắn, nàng cũng không có tư cách bảo hắn vì nàng mà đem bản thân dấn vào trong nguy hiểm.

Uy hiếp không có tác dụng, Ô Nhân Thuật mang theo Cố Thiên đem nàng chuyển qua, đánh giá nàng từ đầu đến chân, tựa hồ cân nhắc lời nói của Hàn Thác rốt cuộc có bao nhiêu phần thực sự, bao nhiêu phần giả dối.

Chỉ một khắc lơ lửng, đã có tên bắn lên bay đến, cuồng phong gió bắc đã che đầy tiếng rít gió của mũi tên, không hề phòng bị, Ô Nhân Thuật bị mũi tên dài đâm thủng ngực.

Hắn té ngã, trừng lớn ánh mắt không thể tin.

Cố Thiên cũng rơi xuống đất.

Hai phương nhân mã bắt đầu đứng lên giao chiến, có người tính làm trò cũ, lướt qua vòng vây tới bắt nàng, trải qua giao thủ mới miễn cưỡng tới gần nàng, rốt cuộc mất đi tính nhẫn nại, vung thanh đao sáng loáng chém mạnh xuống.

Trong loạn đao, một thân ảnh che trước người Cố Thiên, nàng chưa thấy rõ người tới là ai, đã bị hắn ôm vào trong ngực, hơi thở tràn đầy quen thuộc, là hương vị Hàn Thác.

Hàn Thác ôm nàng nhảy lên vài cái, an toàn trở lại trong đại điện.

“Có thể tự mình đứng không?” Hắn hỏi khế ở bên tai nàng.

Cố Thiên gật gật đầu, tiếp theo liền bị hắn buông ra.

Nàng chấn kinh không nhỏ, khi rơi xuống đất chân có chút như nhũn ra, nhất thời đứng thẳng không được, khi sắp ngã xuống, trong hoảng loạn tay đặt lên đầu vai Hàn Thác, chỉ cảm thấy hắn hơi lạnh, thu hồi tay thì thấy tay đầy máu.

Cố Thiên nhìn về hướng trên vai của Hàn Thác, chiếc áo khoác đen nhiễm máu cũng không nhìn thấy rõ, nhưng có thể nhìn ra lông cừu dính một ít máu: “Người bị thương?”

Nàng nhớ tới khi nãy người kia đem đao chém xuống, cuối cùng là hắn đã thay mình chặn đi tai họa.

“Không có gì.” Hàn Thác thản nhiên nói.

Nhưng chỉ thoáng chốc, máu tươi liền thấm thấu tầng tầng quần áo mùa đông, làm sao có thể không có gì?

Cố Thiên cố ý xem vết thương của hắn, cởi quần áo ra từng món một, lộ ra cánh tay nam nhân rắn chắc, còn có bờ ngực vững chãi.

Bên vai trái có vết thương rất sâu, da thịt nhiễm máu, nhìn rất dữ tợn và đáng sợ.

Cố Thiên cảm thấy trong lòng chua chát, còn khổ sở hơn cả khi bản thân bị thương, nước mắt bắt đầu dâng đầy trong hốc mắt, nàng cắn chặt môi không cho chúng nó chảy xuống.

Máu ở vết thương ồ ồ chảy ra, khăn tay mới đặt lên liền bị ướt sũng, đổi một cái cũng lại như thế.

Hàn Thác nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, bộ dáng run rẩy này làm trong lòng hắn biết nàng không từng thấy qua những chuyện như vậy, liền bảo nàng đừng nhìn nữa.

Ngoài cửa tiếng đánh nhau đã hết, nhân số của hai bên cách nhau quá xa, thời gian chỉ khoảng một tách trà đã phân thắng bại.

Cận vệ Lý Vũ Thành dẫn theo vài tên cận vệ tiến vào, thuận lý thành chương tiếp nhận chữa thương

cho Hàn Thác.

Cố Thiên vẫn có ý định giúp đỡ, nhưng bọn họ có huấn luyện, phối hợp ăn ý, nàng lại gần không có một chút hiệu quả, cái gì cũng giúp không được, cuối cùng chỉ có thể cô đơn ngồi ở góc sáng sủa mà khóc.

Nàng không biết mình đã khóc được bao lâu, cuối cùng mệt mỏi, nhìn mấy que củi đang cháy hừng hực, mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì không thấy ai, trong đại điện lại chỉ còn lại có nàng cùng Hàn Thác.

Hàn Thác từ từ nhắm hai mắt, tựa vào bệ thờ, tùy ý ngồi dưới đất, vai đã băng bó thỏa đáng, vết thương được vải bông quấn lại nhưng vẫn thấy được vết máu chảy ra.

Cố Thiên nghĩ rằng hắn đang ngủ, nàng nhẹ nhàng vừa động, hắn liền mở mắt.

“Lại đây.” Hàn Thác kêu nàng, thuận tay vỗ vỗ bờ đùi bên cạnh.

Cố Thiên thật cẩn thận đến gần, kéo bờ đùi về phía sau một chút, vòng qua đồng lửa ngồi đối diện với Hàn Thác.

Hai người cách đồng lửa nhìn nhau, nhất thời không nói chuyện.

Hàn Thác chưa đem áo mặc lại, nhìn thấy cả người trần trụi.

Cố Thiên không dám nhìn nhiều nên cúi đầu.

Lặng im một lúc lâu, Hàn Thác bắt đầu nói chân tướng việc đêm nay.

Tháng 7, quân Thát Đát xâm phạm biên giới, Hàn Thác dẫn quân ứng chiến, ở núi Cầm Cô đem quân địch bao vây lại. Tháng 12 khai hoàn hồi kinh, vào kinh dâng tấu, ở lại trong kinh cùng hoàng thất ăn mừng năm mới mới quay về đất phong. Trong lúc đó, lão Hãn vương của Thát Đát chết vì bệnh, người thừa kế sớm định ra là trưởng tử đã bỏ mình trong trận chiến này, mấy vị vương tử còn lại vì tranh đoạt vương vị gần như đấu đến người chết ta sống. Ô Nhân Thuật đứng hàng thứ bốn, sau khi bại bởi Hãn Nhị Vương tử Ô Lạc cũng không chịu phục, liền nghĩ ra chủ ý ám sát Hàn Thác, để giúp bản thân tăng thêm lợi thế chuyển bại thành thắng.

Sau khi Hàn Thác rời kinh thu được thám tử mật báo, biết được Ô Nhân Thuật cải trang giả dạng dẫn theo một đội nhân mã tiến vào đất Đại Ân, có ý đồ bất lợi đối với mình. Vì thế trên đường đi cẩn thận lưu ý, cho đến Khúc Phụ bắt đầu phát hiện có người theo dõi. Hàn Thác đơn giản tương kế tựu kế, giả bộ người của mình có chuyện rời đi, hắn đi trước một mình, trên thực tế thì Lý Vũ Thành mang theo Huyền Giáp quân âm thầm đi theo điều tra, chỉ chờ Ô Nhân Thuật hiện thân thì tập kích.

Nhưng mà Ô Nhân Thuật thật sự quá mức cẩn thận, mắt thấy đã tiến vào U châu phủ, hắn vẫn không chịu hiện thân, Hàn Thác lo lắng sẽ có hại tới dân chúng, không muốn đem tai họa ngầm này vào trong thành U châu, lại vừa vận nhật được Cố Thiên, đêm nay liền an bài, giả vờ ra vẻ ý loạn tình mê, quả nhiên dụ được đám người Ô Nhân Thuật âm thầm theo dõi.

Phá cầu cùng Long vương miếu hoang vắng này, đều là do Lý Vũ Thành chuẩn bị vào ban đêm, an bài sẵn, tối hôm qua vào ở Bình Xuyên trấn, cũng là nhìn trúng cư dân nơi đó bưng hãn, không đến mức bị mình liên lụy.

Cố Thiên nghe xong, lẳng lặng cân nhắc một hồi, hỏi: “Vương gia, nếu vừa rồi ta không có chạy ra, người sẽ không bị thương đúng không?”

Nàng là quá mức thiện lương, luôn hy vọng tất cả mọi người đều tốt đẹp, nhìn thấy ai chịu khổ chịu tội đều cảm thấy không đành lòng, huống chi người khác còn bị thương vì nàng, lương tâm của nàng thật sự bất khoan.

Hàn Thác nghe được câu hỏi của nàng, ánh mắt trở nên cực kỳ nhu hòa, thanh âm cũng mềm nhẹ nói: “Không trách người, là chủ ý của ta, ta phải nói trước cho người biết rõ ràng.”

Bất cứ cô nương nào khi chạm phải nam nhân vừa gặp mình đã kéo lại còn ôm ấp, thì cô nương đứng đắn có xuất thân đáng hoàng, đương nhiên là trốn không kịp, hắn đương nhiên biết một câu nói của mình làm sao có thể bảo nàng ngoan ngoãn tùy mình xử trí.

Nhưng Cố Thiên vì hắn bị thương mà thương tâm khổ sở, hắn đều thấy ở trong mắt, muốn nói không cảm động tuyệt đối là giả.

Hàn Thác hướng nàng ngoắc: “Lại đây, ngồi ở đây.” Nói xong, thuận thế chỉ chỉ chỗ trống bên phải của mình.

Cố Thiên do dự đem bồ đoàn đẩy trở về, vẫn đang định ngồi xổm, ai ngờ còn chưa ngồi ổn, đã bị Hàn Thác dang tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng, hai má dán trước ngực hắn, da thịt nóng hừng hực.

Nàng tất nhiên là giả dựa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, ta lạnh.” Giọng nói của Hàn Thác từ đỉnh đầu của nàng truyền đến.

Lạnh sao không mặc áo vào, ôm nàng làm cái gì? Nàng cũng không phải bình nước nóng.

Cố Thiên hãy còn vặn vẹo không ngớt, còn vươn tay ra đẩy hắn.

Hàn Thác “Ui da” Một tiếng, thở nhẹ: “Thiên nhi, miệng vết thương của ta đau.”

Những lời này có lực uy hiếp với Cố Thiên, nghĩ rằng vừa rồi do mình giả dựa không cẩn thận đã va chạm vào vết thương của hắn, liền ngoan ngoãn dừng động tác, bất quá vẫn là dùng sức cọ ngực hắn muốn ngẩng đầu lên xem xét: “Vậy người buông ra, ta đi gọi bọn họ trở về, sẽ giúp người xem sao.”

Vừa rồi nàng nhìn thấy trên người của bọn Lý Vũ Thành đều mang theo thuốc trị thương, nói không chừng cũng có có thể thuốc để giảm đau.

Hàn Thác ôm cánh tay của nàng nắm thật chặt, băng quơ nói: “Không cần, cứ để ta ôm người ngủ một hồi sẽ tốt hơn.”

Thì ra là giả bộ đáng thương để chiếm tiện nghi, Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, lại giả dựa đứng lên, nhưng rốt cuộc cố kỵ hắn bị thương, bàn tay đẩy hắn không dám hướng lên trên, chỉ có thể xuống phía dưới, kết quả đụng phải địa phương không nên đụng.

Cố Thiên lập tức cứng ngắc ở nơi đó, không biết phản ứng như thế nào.

Kiếp trước cùng Hàn Thác viên phòng để Cố Thiên có con thừa tự, nàng đương nhiên biết vật đang giường nanh múa vuốt kia là vật gì, nếu Cố Thiên thật sự 13 tuổi, là không có khả năng biết đến điều này.

Nàng phải làm như thế nào đây?

Là làm bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì, sau đó lặng lẽ buông tay, hay nên làm ra vẻ hồn nhiên tò mò truy vấn?

Điều sau nàng tự thấy bản thân làm không được, còn điều trước..... Thật là một tiểu cô nương không hiểu việc đời đụng tới loại tình huống này thì phản ứng bình thường ra sao?

Chưa kịp suy nghĩ xong, Hàn Thác đột nhiên nắm thắt lưng của nàng đem nàng hướng lên trên nói gì đó, tay Cố Thiên tự nhiên liền ly khai nơi làm người ta xấu hổ.

Kỳ thật, thật không có thể trách Hàn Thác vô sỉ.

Hắn là nam tử trưởng thành bình thường, thân thể khỏe mạnh không có bệnh không tiện nói, sau khi bị thương mất máu quá nhiều, tinh thần không tốt, sự tự chủ sẽ yếu đi, lúc này mỹ nhân trong ngực, gần gũi như vậy, hắn có thể cảm nhận được hai trái mật đào phập phồng của nàng, hơn nữa mỹ nhân còn không ngừng giãy dụa, da thịt tiếp xúc, cọ xát.....

Thì làm sao không có khả năng nổi lửa chứ?

Cố Thiên bị Hàn Thác “Vô sỉ” dọa, cảm để ở trên vai phải của hắn, toàn thân cao thấp trừ bỏ chớp mắt to ra, làm sao cũng không dám động nữa.

Hàn Thác tựa đầu chôn ở cổ Cố Thiên, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn của nàng, làm Cố Thiên ngây ngẩn cả người.

“Đừng sợ,” Hắn khàn giọng trấn an nói, “Ta sẽ cưới ngươi.”

Cố Thiên không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế cho nên thái độ Hàn Thác đối với nàng phát sinh chuyển biến lớn như vậy. Vốn đang nghe hắn thuật lại chuyện ám sát, còn tưởng rằng hắn đêm nay thân cận đối với nàng, hoàn toàn là vì mê hoặc địch nhân, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải.

“Vương gia.....” Cố Thiên gọi hắn, một mặt cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, định cùng hắn tiếp tục nói chuyện.

Đáp lại nàng là tiếng hít thở vững vàng lâu dài của Hàn Thác.

Hắn đang ngủ.

11. Chương 9: Lời Hẹn Ước Ngày Xưa

Tuy rằng ngủ trong miếu hoang, Hàn Thác lại cảm giác ngủ thật sướng khoái, thậm chí hẳn còn có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, bánh xe lộc cộc lăn đi trước, bỗng nhiên “ken két” một tiếng dừng lại, màn xe nhấc lên, nội thị Từ Cao Lục quay đầu nói: “Điện hạ, đường mưa trơn trượt, phía trước có chiếc xe bánh xe trượt xuống đường, ngăn trở đường đi, xin điện hạ hãy đợi một lát.”

Hàn Thác theo khe hở vải màn nhìn ra, thấy phía trước một chiếc xe ngựa nghiêng lệch một nửa vào bên đường, 1 bánh xe đã chênh ra ngoài, lão đánh xe đang ở giữa đường kéo con ngựa, một thiếu phụ mặc váy lụa màu xanh “Cần nhần” người đánh xe, bên sườn xe có 1 đại hán mặc vải thô cong thắt lưng đẩy xe, nhưng đường đi cao hơn nền đất lún, bánh xe không mượn được lực, mặc cho con ngựa hí to không ngừng, đại hán cũng không ngừng dùng sức, nhưng hành động “Cứu xe” từ đầu đến cuối vẫn không hề có tiến triển.

“Đi giúp một tay đi.” Hàn Thác thản nhiên nói.

Hắn trên đường từ kinh thành đến U châu phủ đón nhận đất phong, theo xe có một đội thị vệ.

Từ Cao Lục truyền lệnh xuống, mấy thị vệ xông lên, bọn họ tuổi trẻ khí lực tốt, lại trải qua huấn luyện, hô ký hiệu đồng loạt đẩy, xe ngựa liền nâng lên, lại đẩy về phía trước, bánh xe đã vững vàng đứng ở trên đường.

Đại hán dẫn thiếu phụ hướng mọi người nói lời cảm tạ, phía sau hắn màn xe lặng lẽ được nhấc lên một góc, một bé gái trắng nõn chui ra, ước chừng 4, 5 tuổi, mặc váy dài màu hồng cùng áo vàng nhạt, chải tóc song nha kế, cài trâm hoa sơn trà. Mắt nàng đen to tròn như quả nho, chuyển động nhanh như chớp, đánh giá bốn phía xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên bật khóc.

Thiếu phụ thay đổi sắc mặt, đi qua bế cô bé lên đỡ dành không ngừng, bé gái cũng không ngừng quấy thiếu phụ, miệng còn nức nở gọi nương.

“Khóc khóc khóc khóc, đúng là sao chổi!” Đại hán cũng không tốt tính như vậy, bàn tay giơ lên liền đánh.

“U!” Từ Cao Lục đột nhiên nhẹ giọng kinh hô, “Điện hạ, sự tình không hay rồi, đứa nhỏ kia nhìn như là Tôn tiểu thư của nhà Vĩnh Chiêu hầu.” Hàn Thác liếc nhìn hắn một cái: “Người có chắc không?”

Cho dù Từ Cao Lục không nói, Hàn Thác cũng nhìn ra điểm không thích hợp, y phục trên người bé gái kia là chất liệu thượng thừa, mặt mày khí chất bất phàm, thoát nhìn xuất thân không phú tức quý, mà đôi nam nữ kia đều là dáng vẻ nghèo hèn, lại nhìn xe ngựa, thùng xe sơn đen đã bong tróc gần như không còn hình dáng, sợ là giá trị của cả chiếc xe với quần áo toàn thân cao thấp trên người hai người này, còn chưa đủ mua chỉ bạc thêu trên váy của bé gái.

“Lúc tân niên, tam phu nhân của Vĩnh Chiêu hầu mang theo nữ nhi tiến cung chúc tết Hoàng hậu nương nương, lúc ấy Hoàng thượng còn cố ý đi qua nhìn đôi long phượng thai này, xinh đẹp giống đôi kim đồng ngọc nữ của Quan Âm đại sĩ, cách nay chưa đến một tháng, nô tài sẽ không nhận nhầm đâu.”

Từ Cao Lục vốn hầu hạ bên cạnh Nguyên Đồng đế, là người đưa Hàn Thác rời kinh đến đất phiên, Nguyên Đồng đế cố ý đem người của mình ban thưởng xuống để chiều cố con.

Hàn Thác suy tư một lát, mới thấp giọng phân phó Từ Cao Lục đem người ôm trở về, sau đó liền buông xuống vài màn, nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý tới động tĩnh ở ngoài.

Thời gian một chung trà, Từ Cao Lục quả nhiên đem bé gái ôm trở lại xe.

Thì ra vậy vợ chồng nông gia kia vẫn không có con, hôm nay ở kinh thanh thành, dùng 5 lượng bạc mua đứa nhỏ từ tay kẻ buôn người.

Bé gái khóc tím cả mặt, nhìn thấy Hàn Thác cũng không sợ người lạ, hướng hẳn vươn 2 tay, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận như củ ấu không ngừng nỉ non: “Ôm một cái, ôm một cái.....”

Thanh âm mềm mại nũng nịu, nghe đến mềm nhũn cả lòng, ngay cả Hàn Thác tự nhận là có ý chí sắt đá đều có chút không đành lòng cự tuyệt, nhưng hẳn còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe nàng lại nói: “Dượng bế hạ.....”

Thì ra nhận thức hẳn là Nguyên Đồng đế.

Hàn Thác gương mặt, nghiêm túc nói: “Ta không phải dượng của ngươi. ”

Bé gái cắn ngón tay nhìn hẳn, rõ ràng hoang mang thật sâu: “Vậy tại sao bộ dạng giống nhau?”

Nguyên Đồng đế có vài người con, nhưng Hàn Thác có bộ dạng giống ông nhất, nhưng cũng chỉ là giống nhau, thiếu niên mười sáu tuổi, làm sao có chuyện giống như đức với nam nhân hơn bốn mươi tuổi, chỉ là tiểu cô nương còn nhỏ nên tâm trí chưa hiểu hết, phân không rõ ràng lắm mà thôi.

“Ta là Hàn Thác, là con của dượng ngươi. Ngươi tên là gì? Mấy tuổi?” Hàn Thác gần như không hề có kinh nghiệm chung đụng cùng tiểu hài tử, tự cho là thập phần ôn hòa, kỳ thật nghe ra vẫn là có chút lạnh lẽo.

Bé gái không sợ hẳn, nũng nịu đáp: “Ta gọi là Xán Xán, ngô.....” Xòe tay đếm đếm tính tính, “Năm nay 5 tuổi.” Nói xong, khẽ nghiêng đầu, lưu loát đọc ra một câu thơ: ” Nguyên dạ lương tiêu nguyệt thiên quyên, hỏa thụ tinh kiều hoa đăng xán“. Tổ phụ nói tên của ta là từ ý thơ này mà có, cho nên, ta còn gọi là Cố Thiên.”

Hàn Thác ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết, cầm hất về hướng bên cạnh: “Không được khóc, đi vào trong đó

ngồi đi.”

Trên xe ngựa tổng cộng ba hàng chỗ ngồi, Hàn Thác ngồi đối diện màn xe, hai bên sườn đều không có ai ngồi.

Tiểu bằng hữu Cố Thiên 5 tuổi thực nghe lời, hít hít mũi đi đến phía bên phải ngồi ngoan ngoãn.

Sau khi Phiên vương rời kinh, không thể tự ý trở về, cho nên Hàn Thác chỉ có thể mang theo nàng đồng hành, mặt khác phái một gã thị vệ đến Vĩnh Chiêu hầu phủ báo tin.

Xe ngựa lại tiến lên phía trước.

Cố Thiên ngồi xe xóc nảy một lát, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Hàn Thác để mặc nàng ngủ, còn mình thì lấy ra một quyển sách giết thời gian.

Chợt nghe “Rầm” Một tiếng, trong lúc ngủ mơ Cố Thiên từ chỗ ngồi té xuống.

Vì thế nàng tự nhiên tỉnh, nàng quỳ rạp trên mặt đất, cái miệng nhỏ nhắn lại mếu máo muốn khóc.

Hàn Thác vội hỏi: “Không được khóc, có bị thương ở đâu không?”

Bé gái mới 5 tuổi thì làm sao hiểu được kiểm tra thương thế, Cố Thiên mếu máo cái miệng nhỏ nhắn, tỉnh tỉnh mê mê nhìn hắn, muốn khóc không dám khóc, trong đôi mắt to sáng ngời chứa đầy nước mắt, lấp lánh giống sao trên bầu trời.

Hàn Thác bất đắc dĩ day day trán, nắm quần áo trên lưng Cố Thiên đem người nhấc tới trên đầu gối, vuốt tay chân nàng hỏi: “Đau không?”

Cố Thiên lắc đầu.

Xem ra không bị thương, vì muốn kiểm tra ổn thỏa, Hàn Thác lại hỏi: “Có cảm thấy trên người đau chỗ nào không?”

Cố Thiên vươn tay trắng nõn nhỏ bé chỉ vào trên mặt: “Xán Xán đau trên mặt.”

Từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng có vết sưng đỏ.

Hàn Thác phân phó Từ Cao Lục mang thuốc mỡ tói, tỉ mỉ thoa lên cho nàng. Lau sạch tay, mới phát hiện nàng đã ngủ ở trong ngực hắn, hai bàn tay nhỏ bé nhanh vòng quanh bên hông hắn.

Vừa rồi có kinh nghiệm, sợ nàng lại té một lần nữa, cho nên Hàn Thác không đem nàng thả lại chỗ ngồi, nên để mặc cho nàng ôm mình như thế.

Lúc đầu, Hàn Thác thực không có thói quen tay chân tiếp xúc thân cận như vậy, hắn do cung nhân nuôi lớn, đối với đứa nhỏ bình thường khác đều được ôm ấp an ủi, hắn chưa bao giờ được biết qua.

Nhưng tiểu cô nương thân thể nhỏ nhắn lại mềm mại, còn mang theo hương vị trái cây, thơm nồng như mật, lại ngọt lành như cây sơn trà, làm người ta mơ màng, hắn cũng cũng chậm chậm không hề kháng cự, ngược lại cánh tay khẽ đỡ ở sau lưng nàng, để tránh nàng bị rơi xuống.

Đêm nghỉ tại trạm dịch, tất nhiên là an bài nha hoàn tắm rửa cho Cố Thiên, đỡ nàng ngủ, nhưng nàng khóc nháo không ngớt, Hàn Thác nghe thấy nên cước sang thăm hỏi, Cố Thiên vừa thấy hắn liền ôm lấy chân hắn không buông tay, khóc đến khàn cả giọng.

Bọn nha hoàn cũng khóc theo, quỳ thỉnh tội, liên tục giải thích không hề vô tâm chăm sóc, lo lắng rất chi toàn.

Đứa trẻ một khi càn quấy, hoàn toàn không có cách nào nói lý, cuối cùng Hàn Thác phải hứa là sẽ tắm cùng nàng, còn phải ngủ chung với nàng, tóm lại là một bước cũng không thể rời khỏi nàng, nàng mới nín khóc.

Ba ngày sau, con trai thứ 3 của Vĩnh Chiêu hầu Cố Cảnh Ngô đuổi theo đoàn người, đem nữ nhi tiếp trở về.

Cố Thiên nhìn thấy phụ thân rất là vui vẻ, đương nhiên đi theo phụ thân, nhưng mấy ngày nay ở cùng ca ca có dáng dấp giống dưỡng, nên mím thật chặt cái miệng nhỏ nhắn rồi rầm không ngừng, cả hai bên ai nàng cũng không nỡ bỏ, khó xử, nghĩ không ra biện pháp, nhất thời sốt ruột liền có nước mắt, đối tự giam mình ở trong phòng không chịu đi ra.

Hàn Thác lúc đã thực xứng chức “Bảo mẫu”, tự động tự giác đi dỗ: “Xán Xán còn nhỏ, tiểu hài tử nên ở cùng với cha mẹ.”

Cố Thiên nghe hiểu được, cũng không cam tâm: “Vậy khi ta thì sẽ được ở chung với người sao, đến lúc đó người sẽ ngủ cùng ta, kể cho ta nghe chuyện người đánh giặc.”

Hàn Thác biết nàng cái gì cũng đều không hiểu, nên nhẫn nại giải thích nam nữ có khác cho nàng nghe, chờ nàng lớn lên như vậy lại càng không thích hợp.

Tiểu cô nương cố chấp một cách lạ thường, nhất định đòi hắn phải nghĩ ra biện pháp để ở cùng nàng hợp

tình hợp lý.

“Ta biết thành thân đó!” Cố Thiên vô cùng vui vẻ, “Bác và dưỡng cũng là thành thân, bọn họ còn trao đổi sính lễ cùng đồ cưới.”

Hàn Thác nhớ rõ cuối năm rồi ở Vĩnh Chiêu hầu phủ có hỉ sự, nghĩ đến nàng tuy nhỏ, nhưng cũng không phải ngây thơ như thế, rốt cục thở phào một cái.

Ai ngờ, nàng tháo xuống trâm châu hoa trên song nha kế đưa cho hắn, cười khanh khách, nũng nịu nói: “Đây là đồ cưới của ta, là phụ thân mua cho ta từ Trích Tinh các. Người đưa ta sính lễ đi.”

Hàn Thác ngây ngẩn cả người, xoa thái dương, Cố Cảnh Ngô đã phái người lại đây thúc giục hai người phải trở về, kéo dài chỉ sợ làm hỏng chuyện, vì đỡ nàng, hắn đành phải tháo bạch ngọc quan âm tùy thân, đeo trên cổ nàng, học giọng điệu của nàng: “Đây là sính lễ của ta, cũng là cha ta đưa cho, người hãy nhận đi.”

Cố Thiên cảm thấy mỹ mãn nên theo phụ thân rời đi, bánh xe lộc cộc, Hàn Thác đưa mắt nhìn theo, trên khóe môi vẫn chứa ý cười.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, ầm ập chiếu vào trong điện, trong ngực hắn đã không còn, Cố Thiên khoác kín áo choàng, cách đồng lửa ngủ ở đối diện.

Hắn nhẹ nhàng đi đến trước gót chân nàng ngồi xổm xuống, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến đỏ bừng của nàng.

Mẹ đẻ Hàn Thác mất sớm, phụ hoàng vì bồi thường, nên đối xử với hắn rất tốt, nhưng càng làm như thế, thì Ninh hoàng hậu càng kiêng kị hắn.

Có đôi khi hắn cảm thấy buồn cười, một hoàng tử ngay cả nhà ngoại cũng không có, lại cũng có thể bị đông cung cho rằng có sức uy hiếp. Nhưng hạng người nịnh nọt trong hoàng cung nhiều lắm, xem sắc mặt người dễ như ăn cơm ngủ vậy, cho dù Hoàng hậu nghi kỵ một cách không hề có đạo lý, cũng không gây trở ngại việc vắng vẻ bắt nạt của mọi người đối với hắn.

Đại Ân hoàng tử bất luận phong vương sớm hay muộn, sau khi đại hôn mới có thể rời cung lập phủ, trăm năm nay đều là như thế, chỉ có hắn, sau khi lấy được chiến công, Ninh hoàng hậu đã không chịu đựng được việc hắn tiếp tục ở lại trong cung, hôn sự tuy không có ai đề cập, cũng không gây trở ngại hắn mười lăm tuổi phong vương xây phủ, mười sáu tuổi liền làm Phiên vương ở U châu.

Hàn Thác sẽ không ngờ đến nỗi tin hôn ước cùng đứa nhỏ 5 tuổi là thật, cô nương trước mắt hiển nhiên đã quên chuyện cũ từ lâu.

Nhưng sự tình lại trùng hợp như vậy, hắn như thế nào cũng không ngờ đến lại có thể gặp được nàng một lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh nàng ngồi ở trong tuyết yếu ớt bất lực liền cảm thấy thú vị, vùng hoang vu, từ trên xe ngựa té xuống thoát nạn, thậm chí ngay cả hành lý cùng ngân lượng cũng không biết lấy, chỉ biết gất gao ôm lò sưởi tay vô dụng.

Lại cảm động tấm lòng hiếu thảo của nàng đối với mẫu thân.

Hắn cũng muốn một người, sẽ lo lắng cho an nguy của chính mình, thậm chí sẽ liều lĩnh cố gắng.

Hắn không cần nàng thật sự vì hắn làm cái gì, hắn chỉ muốn có một người như thế ở bên cạnh.

Một người cô độc quá lâu, hắn đã sớm thành thói quen, cũng không thấy cô đơn. Nhưng con người có bản năng tìm kiếm ấm áp, Cố Thiên đó chính là hoài niệm cuối cùng trong kinh thành lạnh băng kia.

Và lần này, hắn không có ý định buông tay.

12. Chương 10: Cầu Sự Bảo Đảm (thượng)

Hàn Thác tối qua đã cùng với đội quân Huyền Giác tùy thân của miếu Long Vương chia làm 3 ngã.

Một nhóm thẳng tiến về Nhậm Khâu tìm kiếm tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên, một nhóm theo lệnh Lý Vũ Thành tìm kiếm Cố Phong, nếu Cố Phong không quay lại Cố gia sẽ lệnh cho hắn đến gặp Cố Thiên; Nhóm cuối cùng, đại đa số quân binh quay ngược lại Đại cung U Châu chờ lệnh.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, mỗi nhóm tự xuất phát.

Cố Thiên không biết cưỡi ngựa, cho dù có xuất hiện ngựa Ô Nhĩ Thuật của người độc hành lưu lại, vẫn là phải đi chung ngựa với Hàn Thác.

Từ lúc xuất phát từ đại điện đến khi buộc ngựa vào gốc cây Bạch Dương, Hàn Thác chú ý thấy Cố Thiên do dự không yên mấy lần lên nhìn hắn, mấy lần đều là hé miệng toan định nói gì đó lại thôi, rõ ràng là không quả quyết.

“Sao vậy? Có điều gì muốn nói với ta sao?” đến trước ngựa Bạch Đề Ô, Hàn Thác liền hỏi.

Cố Thiên cắn môi, thấp giọng, lấy hết dũng khí đáp: “Vương gia, ta...Ta không muốn lấy ngài”.

Cố Thác nghe xong bật cười, vò đầu nàng dỗ dành đáp: “Được, ta đã biết”.

Nói xong, để nàng lên ngựa, bỏ hoàng bào nàng ra đằng sau ngựa ổn định.

Cố Thiên khó nói nên lời, đối với lời cự tuyệt của nàng Hàn Thác coi như gió thổi qua tai?

Chẳng nhẽ hắn vốn dĩ chỉ tiện mồm nói ra, chứ hoàn toàn không có ý định muốn lấy nàng?

Hại nàng lo lắng cả buổi sáng, không biết có nên cùng hắn nói rõ ràng hay không.

Nếu nói ra, lại sợ hắn thẹn quá hóa giận, sẽ vứt nàng giữa đường. Nói cho cùng, nàng cùng hắn đã có giao ước giúp đỡ lẫn nhau, mà tối qua, nàng một chút cũng không giúp gì được cho hắn, chỉ thêm phiền, nếu hắn hủy đi ước định, cũng là hợp tình hợp lý.

Nếu không nói, hoặc đợi đến sau khi tìm được Tiêu Hạc Niên mới nói, lại có chút lợi dụng hắn. Đến lúc đó nếu tình cảm của hắn nhiều hơn, nàng càng khó mở miệng, hắn càng khó buông bỏ.

Cố Thiên thả lỏng được tinh thần, hít một hơi dài, xem ra nàng đã nghĩ nhiều rồi.

Hàn Thác vọt ra phía sau ngựa, ngồi sau nàng, đem cánh tay trái bị thương ra phía trước nàng, tay phải giữ dây cương, điều khiển ngựa thẳng tiến về hướng đông.

Nàng hiện tại không muốn gả cho hắn, một chút cũng không để ý đến ý kiến của người khác.

Hàn Thác cũng không vì một câu nói của nàng mà thay đổi chủ ý.

Muốn lấy nàng, cách đơn giản nhất là nhờ lệnh chỉ hôn của Nguyên Hòa đế.

Nhưng, hiện tại hắn không muốn như vậy.

Hắn không muốn ép nàng, nàng hãy còn 2 năm nữa mới đến tuổi trưởng thành, hắn vẫn còn nhiều thời gian và cơ hội khiến nàng hồi tâm chuyển ý, cam tâm tình nguyện lấy hắn.

Hai ngày sau, đúng tiết Yến Cửu (19 tháng giêng AL), Cố Thiên đi thẳng tới nơi.

Nhậm Khâu dựa theo phong cách phủ Hà Gian, là một tỉnh thành, không rộng nhưng rất phồn hoa.

Vì Cố Thiên không biết rõ Tiêu Hạc Niên đang ở đâu, sau khi vào thành các nàng liền hướng y quán hỏi.

Ai biết hỏi tới 2 y quán, 3 nhà thuốc, bất kể là người hay tắm hơi cái tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên thì không một ai biết đến.

Đây quả thật là ngoài dự liệu, ngay đến Cố Thiển vẫn còn nhớ Tiêu Hạc Niên chính miệng nói qua, hẳn quen biết Hàn Thác chưa đầy 2 năm, trước sống tại quê nhà Nhậm Khâu. Sự tình hôm nay không biết sai chỗ nào.

Hàn Thác lại mang năng đi theo hướng bắc nam từ hàng tạp hóa và Tiêu cực, hi vọng nơi này đông người từ bắc vào nam, tin tức càng linh thông, nhưng kết cục vẫn là khiến người thất vọng.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, trước vẫn nên vào khách điểm nghỉ ngơi.

Phủ Hà Gian thuộc đất phong của Tỉnh Vương, để tránh phiền phức, Hàn Thác trên đường đi luôn mặc thường phục, vào thành cũng không sử dụng lệnh bài riêng, không để lộ thân phận.

Hắn một bên an ủi Cố Thiển, một bên lệnh cho thuộc hạ thân tín Lâm Tu mang ấn tín lên Huyện nha tra xét nhân khẩu. Toàn bộ kho dữ liệu đều được xem xét tỉ mỉ, chỉ cần Tiêu Hạc Niên hẳn đã từng ở lại đây, bất kể thời gian dài ngắn, chỉ cần lưu lại ắt sẽ có ghi lại.

Ngày mai là lễ Vía trời, truyền thuyết kể rằng ngày này Nữ Oa vá trời cứu giúp dân thường, cũng là ngày người dân mong muốn cầu sang năm tới mưa thuận gió hòa, vụ mùa bội thu.

Đại bộ phận dân chúng trong thành dựa vào nghề nông mà sống, lễ kỷ niệm cũng đặc biệt lớn.

Giờ Thìn ba khắc, Cố Thiển và Hàn Thác đang dùng bữa sáng trên tầng 2 khách điểm chợt nghe thấy tiếng sấm chấn động ngoài cửa sổ.

Mở cửa nhìn quanh, chỉ thấy một đồng tụ tập trước tiền sảnh, ở giữa bày 9 mặt trống lớn, đường kính dài hơn một trượng, do 16 đồng niên mặc áo đỏ đồng thời đánh mạnh lên, âm phát ra vang dội mạnh mẽ, khí thế như rồng hổ, cũng có uy thế của vạn mã phi thẳng.

Tiểu nhị cho rằng hai người bọn họ chỉ là lũ khách đi ngang qua nên ân cần giải thích, hôm nay là ngày mở đầu cho lễ hội, tiếp sau đó là cả ngày lễ, vô cùng thú vị, đặc biệt không thể bỏ qua tiết mục Nữ Oa đi tuần mây.

Cố Thiển một lòng chỉ chờ kết quả điều tra hộ khẩu ở Huyện nha, không có tâm trạng xem náo nhiệt, thấy vậy Hàn Thác liền đưa vài đồng bạc nhằm xua tiểu nhị nhiệt tình kia đi.

Đến giờ Ty, Lâm Tu cuối cùng cũng trở lại.

Hóa ra Nhậm Khâu quả thật có một người tên là Tiêu Hạc Niên, nghe người huyện nha nói, người này

không được quá hoan nghênh, tự xưng là hậu nhân của thần y Biển Thước, còn du hành xuống các quốc gia phía nam bá sự học nghệ, hiện đang ở tạm tại một hiệu thuốc trong thành, tính tình của hắn quái dị, không màng thế sự, không hiểu thời thế, thích nhất chữa bệnh cho các bệnh nhân mà các y quán khác đã xem qua và tìm ra lỗi chữa sai của họ, cho nên có biệt danh là “Kẻ khó chịu”, thậm chí mọi người biết đến hắn là “kẻ khó chịu” mà không biết hắn tên là Tiêu Hạc Niên.

Bình thường, hắn hành sự cũng không nề mặt ai, cuối cùng bị chủ nhân của 2 y quán hợp sức đuổi ra khỏi thành, hiện đang ở ngoài thành 10 dặm trong miếu Thước vương được mấy năm.

Tìm được đúng mục tiêu, mọi người lập tức xuất phát, ra đến cổng thành, liền đụng phải đội ngũ rước Nữ Oa đi tuần. Theo phong tục, Nữ Oa phải đi đến tầm 10 nhà trong trấn ban phước thì mới hi vọng năm sau mọi sự thuận hòa.

Vì đội ngũ đi tuần này rất nhiều người, người đến xem náo nhiệt rất đông, rất nhiều đoàn người ngựa tụ tập trước cổng thành, càng đừng nói đến số người trong thôn muốn vào thành, phải nói là tắc đường nghiêm trọng.

Đoàn người Cổ Thiên chỉ có thể đợi đến lúc thông đường.

Bỗng nhiên, 3 hắc y nhân lên thành lầu, cao giọng truyền bố đóng cổng thành.

Thì ra Vũ Dương trấn thuộc quản lý của Nhậm Khâu nửa tháng trước bùng phát ôn dịch, hiện đã chết 10 người. Vì không kịp thời phong bế thôn trang, hiện nay các thôn trang phụ cận cũng đã bị nhiễm bệnh. Trách tạo nên sự ảnh hưởng lớn hơn, Tri phủ ra lệnh trong phạm vi 30 dặm thôn trang, thành trấn bắt buộc giới nghiêm. Phàm người địa phương phát hiện trọng bệnh, nghiêm cấp xuất nhập; nơi nào chưa có bệnh dịch, có thể xuất nhưng không được nhập thành.

Đột nhiên xảy ra sự cố khiến cho đoàn lễ cứ thế mà tan, đội rước đi tuần cũng vì vậy mà phân tán, những kẻ muốn vào thành chỉ để xem náo nhiệt, nhân có cơ hội này cố thử chui vào để bảo toàn mạng sống, chốc lát đã thành một đoàn.

Hàn Thác gọi một thị vệ thành lại hỏi rõ biết được Thước vương miếu với Vũ Dương là hai đường khác nhau liền kéo Cổ Thiên xuất thành.

Mười dặm đường chẳng qua chỉ một khắc khinh công liền tới, Thước vương miếu cũng đang kỷ niệm lễ hội, chẳng qua không bị ảnh hưởng lớn.

Ông từ quần miếu nói với bọn họ rằng, sáng mười ngày trước, ngay sau khi nghe các thương hành nói rằng xuất hiện ôn dịch, Tiêu Hạc Niên lập tức đi tới trấn Vũ Dương cứu chữa trọng bệnh. Mà những người trong miếu hôm nay sau khi nghe tin trong thành phong bế, biết rằng tình hình nghiêm trọng, liền quyết định phái những tăng lữ biết y thuật qua giúp đỡ, chiều xuất phát.

Cổ Thiên nghe xong, im lặng một hồi, nhìn Hàn Thác chậm chậm nói: “Cổ Thiên cảm kích Vương gia suốt

đường bảo hộ, sau đây thần sẽ cùng các vị sư phó này kết hợp đồng hành, không dám lại phiền Vương gia, hôm nay liền bái biệt, sau này quay lại U Châu sẽ đến tìm Vương gia trình trọng cảm tạ.”

Mục tiêu của nàng là Tiêu Hạc Niên, không có lý do gì mà từ bỏ, sự đau khổ khi mất mẹ ruột nàng không muốn tái diễn lần nữa. Nhưng nàng không thể yêu cầu Hàn Thác bồi nàng đến chỗ nguy hiểm, cũng không nguyện mang người thân của bọn họ thử cảm giác thống khổ.

Hàn Thác chậm chậm nhìn nàng nói: “Trừ nạn cho lương dân bách tính, bổn vương cũng muốn đi tuần xem.” Lại hướng thiếp thân hậu vệ Lâm Tu phân phó: “Các người không cần theo ta, ở lại chờ người là được rồi.”

Nói xong, hoàn toàn không đợi Cố Thiên phản ứng, bế nàng lên Bạch Đề Ô, lập tức rời đi.

Vũ Dương lúc này thủ vệ nghiêm ngặt, vệ binh lấy khăn bịt mặt vô cùng tận trách, kiên quyết cự tuyệt người vào trấn.

Hàn Thác đành xuất ấn tín, biểu rõ thân phận.

Tĩnh vương đến, là đến cổ vũ cho bách tính đang trong cơn tuyệt vọng, nhưng chân chính có thể cứu bọn họ đó lại chính là các đại phu.

Tiêu Hạc Niên lúc này đang xem bệnh trong một lán rơm dựng tạm, vẫn là người cao gầy trong ký ức năm đó của Cố Thiên, chỉ là gầy đi một chút, ăn mặc có phần hạ tiện hơn xưa.

Hàn Thác hướng hắn nói rõ mục tiêu đến đây, ngoài ý muốn, Tiêu Hạc Niên cự tuyệt rời đi, cho dù Hàn Thác xuất là nhiều ngân lượng hay mời danh y khác đến cũng không động.

“Nếu Vương gia đã có tâm, không bằng nghĩ ra kế sách hái được cỏ Long Giản, có thể sắc thành thuốc, chính là có thể trị ôn dịch lần này”.

Địa thế của trấn Vũ Dương này cao tựa núi, cỏ Long Giản sinh trưởng cheo leo phía trên, người bình thường vốn không hái nổi, Tăng đại phu trong trấn là quân y, tập qua võ công, thân thủ linh hoạt, ngẫu nhiên mạo hiểm hái về. Vừa khéo Tiêu Hạc Niên phát hiện vật này đối chứng, dễ dàng trị được ôn dịch lần này. Sau đó cỏ Long giản dùng hết, vị đại phu kia cũng bị nhiễm ôn dịch, toàn thân mệt mỏi vô lực, hết cách đi hái thuốc.

Trong lúc không có thuốc dùng, dân chúng túng quăn lo sầu, mới dẫn đến tai họa bạo phát dịch trên diện rộng.

“Nếu như Vương gia có thể tìm được loại thuốc này, tại hạ xin phụng mệnh theo Vương gia ”.

Đây chính là yêu cầu mà Tiêu Hạc Niên đưa ra.

Lâm Tu đợi người thời điểm này cũng đã tới.

Cả bọn tại lán thuốc nhận lệnh leo lên đỉnh núi.

“Sư gia nói rằng ngài là dùng sợi dây thừng leo xuống”. Hắn chỉ vào một vách núi có một cái cây to xù xì hai người ôm, “Cỏ Long Giản lá thô to, màu tím đỏ, rất dễ nhận biết”.

Dựa theo hướng dẫn, Lâm Tu dẫn người buộc chặt dây thừng trên thân cây, xiết chặt các mối dây đặc thù như trong quân ngũ.

Vồ Thiển nhấp nhòm dòm xuống, dốc núi cheo leo thẳng đứng, gần đó đột nhiên có thể nhìn thấy cây mục hoặc vách đá, sâu khoảng 2-3 thước xa chỉ thấy sương mù, mù mịt một mảnh, không biết chân núi rốt cuộc sâu bao nhiêu.

“Nếu như ta tự mình lấy cỏ Long Giản về, nàng sẽ thay đổi tâm ý, đồng ý lấy ta chứ?”. Hàn Thác tùy ý nói nhỏ bên tai nàng.

Sau đó cũng không cho Cố Thiển thời gian trả lời, ngay tại thời khắc trong mắt nàng còn đang ngạc nhiên, hắn liền nắm dây thừng phi thân xuống vách núi, bật vô tin tức lẫn vào trong tầng mây.

13. Chương 11: Cầu Sự Đảm Bảo (hạ)

Cố Thiển một chút cũng không động, đứng im tại chỗ, chăm chú tìm chút tin tức của Hàn Thác phía dưới.

Thời khắc Hàn Thác nhảy xuống, nàng thấy như tim mình bị vật gì đó đánh mạnh, liên tục đập “bùm bụp” “bùm bụp” không ngừng.

Cố Thiển áp hai bàn tay vào trái tim mình, nàng có thể cảm nhận được từng nhịp đập của nó, mạnh mẽ như đánh vào lòng bàn tay nàng, dường như lực tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng thậm chí còn cảm nhận được dòng máu trong toàn cơ thể đang dồn toàn lực chảy, chỉ hướng về nơi đó.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ dài như một canh giờ, hoặc có khi ngắn chỉ thời gian một khắc.

Trong mắt Cố Thiển, toàn bộ tâm tư đặt vào chỗ giao nối giữa sợi dây thừng và đám mây mù, cho đến khi đoạn dây gắn chuông bạc vang lên, hình bóng Hàn Thác xuất hiện, nàng mới như sống lại.

Hàn Thác nắm lấy sợi dây thừng leo lên, thân thủ nhanh nhẹn, động tác gọn gàng.

Mặt trời lặn xuống như được ôm trọn bởi tầng mây, lộ ra tia sáng vạn tượng, khiến cho hắc như thần tiên hạ phàm.

Mọi sự căng thẳng như được giãn ra, Cổ Thiên liền rơi lệ.

Hàn Thác đưa Lâm Tu cái giỏ sau lưng, bên trong đầy ắp một mảng tím tím của cỏ Long Giản.

“Sao vậy?” hắc nhẹ giọng hỏi, “Ta chẳng phải vẫn tốt sao, khóc cái gì?”

Vừa nói, hắc lấy tay lau lệ trên mắt nàng, tay hắc dính bụi bẩn, khi lau lệ cho nàng, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng lưu lại một vệt đen.

Cổ Thiên không biết, Hàn Thác âm thầm cười trộm, cổ tình lau xuống mấy lần.

“Hàn Thác.... Vương gia...” nàng nắm chặt vạt váy, thì thầm không nên câu, tim cứ vậy mà đập không ngừng.

“Tốt rồi, tốt rồi, không sao rồi...” Hàn Thác đỡ dành Cổ Thiên, khéo léo quay sang một bên, chặn trước đám đông, vòng tay ôm nàng, siết chặt một lúc, sau đó cẩn thận kéo ra khăn tay để lau cho gương mặt lấm bẩn như chú mèo của nàng.

Tầm mắt Cổ Thiên rơi trên bờ vai trái rộng lớn của Hàn Thác, để thuận tiện hành động, hắc bỏ áo choàng, chỉ mặc một cái cẩm bào thanh sắc, vì vậy có thể thấy rõ những vết máu dính trên quần áo, màu đỏ tươi mới, mà phạm vi cũng ngày càng lan rộng.

Nàng cao giọng hô: “Vương gia, ngài bị thương rồi...”

Hàn Thác quay đầu nhìn qua, cười nhẹ: “ Có lẽ do dùng lực quá mạnh, không đáng ngại, quay về đắp ít thuốc trị thương là được.”

Giọng điệu của hắc cực kì nhẹ nhàng, xem ra vết thương không đáng ngại.

Bọn hắc một đường lên núi hết hơn nửa canh giờ, xuống núi sợ cũng không nhanh hơn, đã lãng phí nhiều thời gian, máu cũng chảy tận rồi.

Cổ Thiên nào có thể trơ mắt đứng nhìn bộ dạng không lo cho bản thân mình của hắc, gọi Lâm Tu lập tức băng vết thương cho Hàn Thác.

“Vương gia đang bị thương, sao lại còn tự mình đi xuống vậy?”

Trên đường đi xuống, Cố Thiên không nhận được bèn hỏi.

Hàn Thác đáp:” Cỏ Long Giản có thể trị ôn dịch, trừ nạn cho dân chúng phủ Hà Gian, về tình về lý, người nào có năng lực cũng đều nên xuất một phần”.

Thanh âm của hắn trầm ổn vang vang từ đỉnh đầu nàng truyền tới. Đạo lý này đúng, Cố Thiên nguyện tin rằng Hàn Thác là kẻ biết thương tiếc chúng sinh, chăm lo cho bách tính, nhưng lại nói, hắn đường đường là Tĩnh vương gia, Tam hoàng tử điện hạ, sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm, hộ vệ của hắn cũng đều ở đây, sao không phái bọn họ đi, thân thủ bọn họ chắc cũng không kém gì hắn, không phải sao?

“Nếu như ta tự mình mang cỏ Long Giản trở về, nàng nguyện ý thay đổi tâm ý, đồng ý gả cho ta chứ?”

Cố Thiên đột nhiên nhớ ra lời Hàn Thác nói trước khi xuống núi, lúc đó nàng không nghĩ ngợi gì, thậm chí còn quên luôn sau đó.

Đồng ý không? Nàng tự hỏi mình.

Sau khi thân mình của Hàn Thác biến mất sau đám mây mù, trong đầu nàng cũng loạn một mảnh rất nhiều ý niệm.

Bội phục hắn dũng cảm, cũng lo sự an toàn của hắn, sợ hắn nhìn không rõ gặp phải nguy hiểm, không thể trở lại được.

Hàn Thác thực ra có thể làm hoàng đế, trong mấy năm tới, hắn còn đánh thắng nhiều trận, bảo vệ biên cương và bách tính. Nếu như hắn có mệnh hệ gì, Cố Thiên sẽ thấy áy náy, hắn không liên quan, cũng không vì nàng mà cải biến vận mệnh mình.

Trong chớp mắt kia, Cố Thiên nhớ lại đêm mùa hạ dài nóng nực đó ở kiếp trước, nếu trước đó Hàn Thác chết rồi, có lẽ không gì là không tốt. Nếu như Hàn Thác chết tại đây, vậy biểu ca sẽ không bị hắn oán nguyền, dĩ nhiên cũng sẽ không chịu nhục.

Sự thù hận, ác ý này rất nhanh biến mất, khi Hàn Thác cuối cùng bình an vô sự trở về, sự vui mừng của Cố Thiên thật sự là xuất phát từ nội tâm.

Nàng hi vọng hắn bình an vô sự sống tiếp.

Cố Thiên từng nghe phụ thân nói qua một số việc Hàn Khải đã làm sau khi lên ngôi, quả thực không xứng với ngôi vị. Kiếp trước nàng vẫn luôn sợ Hàn Thác, không thể cam tâm tình nguyện làm Hoàng hậu của hắn, nhưng cũng biết Hàn Thác có thể thành công soán ngôi, trừ năng lực bản thân hắn, vẫn là do Hàn

Khải đã bị mất nhân tâm. Từ xưa đã có câu: Có được nhân tâm có thiên hạ. Cố Thiển cho rằng bản thân mình với Hàn Thác đứng đối lập, là do Ninh Thái hậu và Hàn Khải là người thân của nàng, thuần túy xuất ra cảm tình.

Thế nhưng, cho dù như vậy, nàng vẫn không muốn lấy Hàn Thác thêm lần nữa.

“Tại sao Vương gia muốn lấy ta?”. Cố Thiển hỏi.

Nàng muốn biết nguyên nhân Hà Thác trong một đêm lại muốn cải biến tâm ý, ví như bình thường xem bệnh, dùng đúng thuốc, mới có biện pháp khuyên hấn từ bỏ mong muốn này.

Cánh tay trái Hàn Thác vẫn luôn đặt trên eo Cố Thiển, bảo hộ nàng khỏi ngã ngựa. Lúc này, nghe nàng hỏi, cánh tay hấn thêm chút lực, thân thể nàng lui lại phía sau, nhẹ dựa vào lồng ngực hấn.

“Hiện tại đã thay đổi chủ ý, đồng ý gả cho ta rồi sao?” Hàn Thác không đáp hỏi ngược lại.

Hôm qua Cố Thiển đã cự tuyệt hấn một lần, lần này càng không tiện nói lại: “ Suốt đoạn đường đi, vương gia đã giúp đỡ thần nữ quá nhiều, đây coi như là ân huệ, thần nữ thật sự không biết nên báo đáp ngài thế nào.”

Hàn Thác cười nhẹ: “ Nàng cảm thấy bản thân nên làm gì?”.

Hấn kề bên tai nàng nói, thậm chí nàng còn cảm nhận được từng hơi thở nóng ấm của hấn, mà làn môi lạnh lẽo của hấn cũng gần như chạm vào vành tai đông cứng của nàng.

Cố Thiển thất kinh không đáp, trái tim mới bình phục được chưa lâu lại đập lên mãnh liệt.

Hàn Thác ngồi sau, tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng lại có thể cảm nhận được sự lo lắng cùng cự tuyệt của nàng.

“Được rồi, ta chỉ đùa với nàng chút thôi.” Hấn cười to đáp.

Cố Thiển cũng không thấy được vẻ mặt của Hàn Thác, chỉ có thể dựa vào lời nói để cảm nhận, hấn cười thoải mái như thế chắc chắn không phát giận, nàng cũng cười, toàn thân cũng như được thả lỏng.

Âm thanh của Hàn Thác lại vang lên: “Chỉ là, bốn vương trước nay chưa giúp qua ai, nhất định phải lấy được báo đáp của nàng, đợi bốn vương nghĩ kỹ cần nàng làm gì, sẽ nói với nàng.”

14. Chương 12: Nỗi Lo Từ Mẫu

Chính phòng Ngô Đồng viện, Ninh thị ngã lưng vào thành giường, trên người đắp chiếc chăn dày, trên đầu để một cái khăn màu đỏ nên trông càng nhợt nhạt.

Nàng chỉ hơi nhợt nhạt, nghĩ kỹ có lẽ do quá mệt mỏi trong thời gian chuẩn bị cho năm mới, tuy nói vẫn khỏe, nhưng đất U Châu xa xôi, cách Kinh sư nàng đã từng sống ba mươi mấy năm ắt có sự khác biệt, cơ thể có lẽ bị ảnh hưởng do không hợp phong thủy.

Vốn muốn tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không đáng ngại, thế nhưng trong nhà luôn có một đôi nam nữ vẫn luôn làm cho bà không an tâm.

Đêm 15 tháng Giêng đó, Ninh thị phân phó đầu bếp hầm một nồi bánh trôi, đợi bọn trẻ đi xem hoa đăng về sẽ ăn khuya. Ai biết đợi mãi không thấy người đâu, qua nửa đêm lại thấy Bích Lạc khóc lóc trở lại, lúc này mới biết đứa con trai gái bảo bối Cố Thiên đã mất tích.

Cố Cảnh Ngô phái người truy lùng đến nơi Cố Thiên xuất hiện cuối cùng, nào ngờ gặp phải vị lão bản kia đã nhận tiền của Cố Phong, hứa giữ im lặng, thế nhưng không trụ được khỏi sự uy hiếp thẩm tra, cuối cùng mới nói ra sự thật.

Biết được thì ra là Cố Phong với Cố Thiên giả trò quỷ, vợ chồng Cố Cảnh Ngô mới yên tâm chút, chỉ cần không phải Cố Thiên gặp phải lừa đảo là được. Cố Phong tuổi còn nhỏ nhưng dù gì cũng là nam nhi, từ nhỏ đã bá sự học võ, có hẳn chăm lo cho Cố Thiên sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng, Hộ vệ Cố gia vẫn ngày đêm ra khỏi thành truy đuổi.

Người thì đã đuổi kịp, nhưng chỉ có mình Cố Phong.

Cố Phong lập tức kể rõ sự tình trước đó từng chi tiết, Ninh thị nghe xong hai mắt liền nhắm chặt, ngất đi, đến khi tỉnh lại thì mắt hai hàng lệ, cơm trà không trôi, nằm giường dậy không nổi.

Đại phu xem xong cũng chỉ nói do bị quá kích động, là tâm bệnh.

Đêm ngày 17, hộ vệ thân tín Lý Vũ Thành của Tĩnh vương gia đến thăm hỏi, thông báo Cố gia rằng Cố Thiên vẫn bình an vô sự, hơn nữa Tĩnh vương gia sẽ tự mình đưa về tận nhà, mong mọi người đừng lo lắng.

Lời này chính là tâm được, là tin tốt truyền đến, bệnh tình của Ninh thị dần dần hồi phục.

Mấy vị đại phu trước sau đổi mấy vị đều không chẩn được nguyên nhân, toàn bộ đều khai thuốc bồi dưỡng thân thể.

May thay, hôm trước Lý Vũ Thành gửi tới tin tức của Cố Thiên, hôm sau Ninh thị liền có khí sắc trở lại.

“Phu nhân, ngài uống thuốc đi, tiểu thư một hai ngày nữa về đến nhà rồi, phu nhân đừng lo lắng nữa”, Đại nha hoàn của Ninh thị nhanh nhẹn một tay bưng bát thuốc, một tay cầm thìa thổi bớt nóng, vừa đút thuốc vừa khuyên.

Trịnh thị vừa lúc đến đầu giường bên rèm gấm thêu hoa muốn cùng Ninh thị thương lượng về bữa tối cũng khuyên: “ Phu nhân, chị em Thiên nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện, lần này cũng là vì ngài mới rời nhà đấy sao, nếu như nàng ý về nhà mà thấy ngài bệnh nặng hơn, sẽ càng đau lòng”.

Ninh thị đang bệnh, ăn gì cũng không có khẩu vị, nhiều ngày nay toàn dựa vào tài nghệ nấu nướng của Trịnh thị mới ăn được thêm chút ít.

Trịnh thị xét ra cũng không phải nô tài chính thức của Cố gia, Ninh thị đối với bà ta rộng lượng, nói chưa lâu liền cho bà ta ngồi.

Đồng dạng cũng làm mẹ, lời khuyên của Trịnh thị nghe lọt tai hơn cô nương Xảo Nguyệt mới 17 tuổi chưa chồng.

Ninh thị cứ vậy mà uống thuốc, thần sắc như cũ nhàn nhạt: “Ta không phải là lo sự an toàn của nó”.

Tĩnh vương gia có tiếng tăm, lại có thị vệ tháp tùng, an toàn là điều không phải nghĩ.

Nhưng Cố Thiên trên đường đều đi cùng với hắn....

Ninh thị trước giờ không hề lo lắng về hôn sự của nữ nhi. Luận về gia thế, Ninh Quốc Công phủ là hoàng thân quốc thích, Vĩnh Chiêu hầu phủ cũng là có thế lực, Cố Cảnh Ngô được Nguyên Hòa đề trọng dụng, tiền đồ vô lượng. Luận nhân phẩm tướng mạo, Cố Thiên cũng không giống với bất kỳ cô nương bình thường nào.

Phu thê Cố Cảnh Ngô hai người cũng đã thương lượng qua, đợi nữ nhi 15 tuổi trưởng thành mới định thân, phải chọn một nam thiếu niên nhân phẩm tài mạo xuất chúng, tính tình của phụ mẫu cũng nên thuận hòa. Tốt nhất là môn đăng hộ đối, nếu không được, cũng không nên quá cao, bà còn muốn giữ Cố Thiên thêm hơn 2 năm nữa, đến 18 tuổi mới gả đi.

Nhưng mắt thấy nếu như sự việc này truyền ra ngoài, Cố Thiên sợ rằng chỉ lấy được Tĩnh vương gia.

Trịnh thị đã từng làm nô tỳ cho thế gia đại gia tộc, tuy rằng thế gia kia đã sa sút, nhưng quy định cũng không thiếu, ngay lập tức liền hiểu được sự lo lắng của Ninh thị: “Chuyện này không cần gấp, chị em Thiên nhi mới tỵ tuổi. Mà xem lại, Tĩnh vương gia không phải chị em gì đó với biểu ca sao, không phải người ngoài.”

Vẫn còn một câu Trịnh thị chưa nói, trong mắt bà Tĩnh vương gia là hình mẫu trượng phu tốt người người nên chọn.

Con trai hoàng đế, xuất thân khỏi phải bàn. Vừa có thể xuất chinh thiện chiến, vừa có năng lực không dựa vào gia thế. Nói về tướng mạo, chưa gặp qua, nhưng nữ nhân của hoàng đế đương nhiên là đẹp, sinh trai gái nhất định cũng không kém, lại nói nam tử không phải chỉ dựa vào tướng mạo có tuần tú hay không.

Có thể gả cho người như vậy, là phúc mấy đời, vui còn không kịp, lo lắng cái gì chứ?

Trịnh thị chỉ biết một, mà không biết hai.

Chuyện Ninh thị phát rầu, chính là chỗ mà Trịnh thị không biết, đây là chuyện cũ của đế hậu.

Ninh hoàng hậu là Nguyên phi của Nguyên Hòa đế, khi bọn họ thành thân thì Nguyên Hòa đế vẫn là Thái tử, vốn phu thê ân ái, hai đứa con trai đầu của Nguyên Hòa đế đều do Ninh hoàng hậu sinh ra. Ai ngờ tới sau đó Nguyên Hòa đế thay cha đi dẹp nước Hợp Đài Hãn, cứ thế từ Cáp Mật Vệ mang về một người phụ nữ đang hoài thai, muốn lập làm Trắc phi.

Trước đó, Nguyên Hòa đế cũng có thiếp phòng, nhưng đều không có chiếu thư, tuy nói Trắc phi cũng là thiếp, vào hoàng gia với ngọc ấn chính là không như nhau.

Sau này, nữ nhân kia khó sinh mà chết, con trai vẫn sống, hiện tại là Tĩnh vương gia Hàn Thác, con trai thứ 3 của Nguyên Hòa đế, cũng là người con trai đầu tiên của Nguyên Hòa đế với nữ nhân khác mà không phải Ninh hoàng hậu sinh ra.

Các con trai của Ninh hoàng hậu ngày một lớn dần, Nguyên Hòa đế sau khi đăng cơ lập Nhị hoàng tử Hàn Lỗi làm Thái tử.

Ninh hoàng hậu luôn luôn không thích Hàn Thác, lúc đầu là do mẫu thân hấn, sau đó, do dần dần nhìn Hàn Thác lớn lên, càng hoàn toàn bởi vì hấn quá xuất sắc, khiến Ninh hoàng hậu kiêng dè.

Thái tử nhu nhược nhiều bệnh mà Hàn Thác từ nhỏ đã lập nhiều chiến công, tiếng vang dần lớn mạnh. Thái tử chỉ hơn Hàn Thác hai tuổi, Ninh hoàng hậu sinh con trai thứ ba, thất hoàng tử Hàn Khải lại nhỏ hơn Hàn Thác 10 tuổi. Ninh hoàng hậu lo Nguyên Hòa đế sẽ vì Hàn Thác mà có ý phế Thái tử nhưng cũng lo Thái tử thân thể không trụ nổi, Hàn Khải tuy là đích tử nhưng cũng không tranh nổi công danh hiển hách của Hàn Thác.

Trong tâm Ninh hoàng hậu, mẹ của Hàn Thác đã đoạt trượng phu của bà, bà quyết không để cho Hàn Thác lại tranh hoàng vị của con bà. Lâu dần, Hàn Thác trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong tim Ninh hoàng hậu.

Ninh thị đương nhiên hiểu rõ tâm tư của tỷ tỷ mình, cho nên bà không muốn kết thân với Hàn Thác, một

là không muốn đối nghịch với Ninh hoàng hậu, hai là không muốn nữ nhi bước chân vào hoàng gia.

Chỉ là Trịnh thị là người ngoài, những lời này nói với bà ta không hợp.

*

Cố Thiên tối đó sau khi về đến nhà, vừa vào cửa việc đầu tiên là mời Tiêu Hạc Niên xem mạch cho Ninh thị.

Tiêu Hạc Niên xem xong mạch tượng, tỉ mỉ hỏi Ninh thị tình trạng phát bệnh, lấy ra ngân châm đâm vào đầu ngón tay lấy ra ít máu tươi, phân chia bỏ vào năm bình sứ Thanh hoa, lại bỏ vào mỗi bình phần thuốc các màu khác nhau, dùng móng giả chia vào trong bát. Sau đó, an tĩnh ngồi trước bàn, xem mấy cái bát đến xuất thần.

Thần sắc hẩn trịnh trọng, người bên cạnh thấy hoài nghi nhưng cũng không dám đánh tiếng làm phiền.

Cả phòng tĩnh lặng lâu tầm hai tuần trà, Tiêu Hạc Niên mới thở ra một tiếng, mở miệng đáp: ” Quả nhiên như vậy, phu nhân không phải sinh bệnh, mà trúng phải độc của Nam Hải kỳ hoa”.

Men theo lời nói của Tiêu Hạc Niên, trong đêm đại hôm ở kiếp trước Hàn Thác cũng từng bên tại nàng nói qua:

“ Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc của Nam Hải kỳ hoa....”

15. Chương 13: Lo Lắng

Cố Thiên chấn kinh.

Năm năm này, từ U Châu đến kinh thành xa xôi, nàng với mẫu thân làm sao lại cùng trúng loại độc này?

Là ai đã hạ độc mẹ con nàng?

Tiêu Hạc Niên còn giải thích, thanh âm đều đều, không gấp không vội: “Loại hoa này tên là Tu La, sinh trưởng vùng Nam Hải nước Xiêm La. Cánh hoa đen nhánh, nhụy hoa mang sắc đỏ, trong thần thoại Xiêm La nói rằng hoa này danh xưng ba mặt xanh đen, bụng phát ra lửa như của A Tu La Vương. Hoa trông cực kỳ đẹp nhưng lại có yêu nghiệt dị thường, độc tính lớn. Người trúng độc hoa này, lúc đầu cơ thể như thiếu lực mất sức lực, sau đó thành suy ngược, cùng với trạng thái đau đầu buồn nôn, trông như đang mang thai, mạch tượng bình thường nên rất khó chẩn ra, cuối cùng không trị được mà chết.

Trong phòng tất cả mọi người đều chấn kinh. Không chỉ Cố Thiên, đến cả quan nhị phẩm thái thái sống trong nhung lụa cũng chưa hề nghe qua loại kỳ hoa của hải ngoại này.

Cố Cảnh Ngô lúc này cực kỳ lo lắng và quan tâm đến thê tử, hỏi: “Tiên sinh có cách nào giải độc không?”

Tiêu Hạc Niên gật đầu đáp: “Cố đại nhân yên tâm, lão phu đã nghiệm ra tự nhiên sẽ có cách giải độc. Phu nhân trúng độc còn nông, chưa xâm nhập vào nội tạng, giải trừ không khó cũng sẽ không để lại di chứng.”

“Vẫn mong tiên sinh quan tâm nhiều hơn, nếu cần bất cứ chuyện gì tiên sinh cứ nói, Cố mỗ sẽ tự mình xuất lực hoàn thành.” Cố Cảnh Ngô không quá coi trọng lời nói của các vị thần y khác, chỉ ôm một chút hi vọng, nhưng Tiêu Hạc Niên lời nói chân thật, vừa xuất thủ đã chẩn ra bệnh, lại không qua cầu rút ván(1), nên đối với hắn xem trọng hơn mấy phần, ngôn từ cũng càng khách khí.

Tiêu Hạc Niên đáp: “Đương nhiên không cần nhiều phiền phức, ta viết một đơn thuốc, đại nhân phái người đi tìm sau đó sắc lên, thuốc này sáng tối dùng một lần, chỉ là sau khi dùng thuốc thì cứ ba ngày cần lấy máu một lần, lúc đó phu nhân sẽ rất đau đớn.”

“Không sao”, Ninh thị nhẹ đáp, “ta chịu được, tạ ơn Tiêu đại phu”.

Tiêu Hạc Niên chấp tay đáp: “Hành nghề y trị bệnh là thiên chức của lão phu, phu nhân không cần đa lễ.” Đang nói, mắt liếc qua Cố Thiên, lại đáp: “Phu nhân nếu muốn cảm tạ, nên hướng Tĩnh vương gia mới phải.”

Vốn dĩ lời nói này không có gì kỳ quái, nhưng đi với mắt thần của Tiêu Hạc Niên không khỏi khiến Ninh thị lo lắng trong lòng.

Tiêu Hạc Niên với Cố Thiên cùng nhau trở về, ắt sẽ biết chuyện Tĩnh vương gia hộ tống nữ nhi, có sao lại đặc biệt nhắc đến, tại sao lại nhìn nữ nhi như vậy? Lẽ nào có chuyện gì mà các nàng không biết?

Ninh thị muốn hỏi, nhìn lướt xem một lượt trong phòng: ba cha con Cố Cảnh Ngô, có cả Xảo Nguyệt và hai đại nha đầu thân tín. Tuy đều là người của mình nhưng đông người nhiều miệng, lúc này nói ra chẳng phải hại nữ nhi sao, nàng bèn đánh ý cứu viện tới trượng phu.

Cố Cảnh Ngô hiểu ý thê tử, lập tức mở miệng đáp: “Tiên sinh nói đúng, Cố mỗ tự mình hướng vương gia cảm tạ.”

Hắn là vương gia, chỉ với sự có mặt của hắn, ân tình này coi như đặt trọn vào toàn thể Cố gia, Cố Thiên càng khó thoát khỏi liên hệ.

Cố Thiên đang tập trung lo lắng, sẽ không để ý đến ý tứ của người khác, tất nhiên sẽ càng không để ý việc mình đánh tan một tràng bão tố nho nhỏ kia mà cất tiếng hỏi: “Tiêu tiên sinh có thể tra giúp mẹ ta như thế nào mà trúng độc này không?”

Tiêu Hạc Niên và Cố Thiên cũng coi là quen biết, hắn liền không giấu giếm, cười đáp: “Tiểu thư nên đến hỏi ta.”

Nói xong, hắn nhìn một lượt các đồ đạc trong phòng, vuốt chòm râu đáp: “Nhắc tới trúng độc thì cũng chỉ có hai đường: một là qua ăn uống, cánh hoa, phấn hoa, rễ cây có độc; còn lại là ngửi phải. Bản thân hương hoa không có độc nhưng nếu trộn lẫn với loại hương khác, sẽ khiến người ngửi trúng độc. Độc trong thức ăn bộc phát nhanh còn qua hương thơm thì phải ngửi liên tục tầm 1 tháng mới phát tác. Phụ nhân bệnh tình còn nhẹ, trong phòng cũng không sử dụng huân hương, xem ra độc là do thực phẩm truyền vào. Thế nhưng, vùng trung thổ không trồng được hoa Tu La, lão phu cũng là hồi trẻ đến Nam Hải du ngoạn gặp qua mới biết, cho nên nguồn gốc hắn là từ thương nhân hoặc trên thuyền thông thương với Nam Hải.”

Cố Cảnh Ngô lập tức ra lệnh tra soát phòng của tất cả các hạ nhân, thậm chí phòng của cô giáo của Cố Thiên - Vân Ủy phụ nhân cũng không bỏ qua, đặc biệt là 2 phòng bếp.

Trong một giờ, toàn viện lộn xộn, y phục đầy đất, loạn thành một đàn.

Cố Cảnh Ngô tiếp tục cho lục soát đến nửa đêm nhưng cũng không đem lại kết quả gì.

Ông nhớ thê tử lần đầu phát bệnh là lúc năm mới, được các gia đình tôn quý thành U Châu mời, lẽ nào là lúc đó....

Bọn họ mới đến U Châu không quá 1 tháng, luôn lấy thiện làm gốc mà đối nhân xử thế, cũng không kết oán gì ai, sao lại có người muốn hại đến tính mạng của thê tử? Hắn làm thế nào có thể soát nhà của các gia đình tôn quý đó?

Ông cũng không đau buồn quá lâu, biện pháp hắn sẽ có, trước mắt điều tra trong nhà không có ai khả nghi, cuộc sống coi như an tâm, những cái khác thì đành đợi, cơ hội tự nhiên ắt sẽ đến.

Cố Cảnh Ngô lệnh hạ nhân trong tiền viện sắp xếp phòng riêng cho Tiêu Hạc Niên, còn phái hai tên sai vặt giúp hắn.

Thần y được đãi ngộ, cô nương mời thần y lại bị chịu phạt.

Cố Thiên bị nhốt tại Phật đường nhỏ phía Tây Ngô Đồng viện, quay mặt vào tường suy nghĩ, quỳ đến khi bình minh.

Đây được coi là nhẹ, Cố Phong ngày đó khi bị tìm về, Cố Cảnh Ngô liền dùng gia pháp, lấy cây roi mây to bằng ba ngón tay đánh 20 cái, da thịt sưng vù, đến giờ mới kết vảy.

Đến khi Cố Thiên về nhà, đã cách mấy ngày, cũng không còn tức giận nhiều, hơn nữa đó lại là kiều nữ nhi, Cố Cảnh Ngô không muốn ra tay.

Cố Phong lại không cảm thấy phụ thân nhần tâm, ngược lại, hắn cảm thấy mình bị phạt còn quá nhẹ, chủ động đến Phật đường cùng quỳ bên cạnh Cố Thiên.

Hắn tuy vẫn còn là thanh niên dễ kích động, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa trẻ ngoan, tự mình nhận mọi trách nhiệm sự việc lần này. Là hắn đưa ra chủ ý, là hắn chuẩn bị tốt mọi thứ, cũng là hắn điều khiển xe ngựa. May thay Cố Thiên bình an vô sự, nếu không sẽ hại cả đời nàng.

“Ê, Đồng Lâm, người cần nghỉ không? Dù sao cha cũng không muốn phạt người.” Cố Thiên đã quỳ được hai khắc, hai chân tê dần, đổi tư thế ngồi trên đệm cỏ, đồng thời hỏi dò Cố Phong.

“Đừng quản ta, là ta tự phạt mình.” Cố Phong cứng đầu nói.

Cố Phong từ nhỏ đã được dạy, nam tử là trời, cần bảo hộ nữ nhi. Hắn đã 13 tuổi, tự nhận mình thông minh, lại làm mất tỷ tỷ, làm mẹ bệnh nặng, trong lòng thấy tội lỗi, muốn chịu thêm nhiều khổ mới thấy bình tâm.

Con người thuở thiếu niên chịu nhiều thất bại thực ra có cái tốt, từ nay về sau làm chuyện gì, biết rằng nếu còn giữ tính hiếu thắng sẽ có hậu quả như hôm nay, sẽ càng thêm thận trọng.

Đương nhiên, đây là nói sau này.

Trước mắt, Cố Thiên kéo tay áo hắn, nhẹ giọng hỏi: “ Đồng Lâm, vết thương của người sao rồi? Thật sự không cần nghỉ sao?”

Cố Phong hất tay nàng ra: “ Đã nói đừng quản ta mà.”

Cố Thiên tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, một tay ôm gối, một tay chống cằm, đột nhiên nghe tiếng “cót két”, cửa đằng sau liền mở.

Nàng cho rằng phụ thân tới kiểm tra, liền nhanh chóng quỳ lại.

Bước chân chậm chậm lại gần, Cố Thiên thoáng trông thấy góc áo bào xanh với cạnh mép giày, mạnh mẽ quay đầu, đáp: “Nhị ca, người sao lại làm cái trò dọa người vậy?”.

Người đến đích thị là con trưởng Cố Tùng của Cố Cảnh Ngô và Ninh thị. Hắn năm nay 16 tuổi, thân dài thước cao, mày rộng eo nhỏ, choàng áo vải thô xanh biếc khiến hắn trông ngọc thụ lâm phong(2), nho nhã bất phàm, là bản sao hồi trẻ của Cố Cảnh Ngô.

Cố Tùng liền quay mặt lại, nghiêm giọng đáp: “Đừng phí tâm tư, không sợ ta vào sao. Người mau quỳ cho tốt, ai đồng ý cho người ngồi xuống, không phải phạt quỳ sao, lẽ nào ta nghe nhầm? Cha phạt người ngồi?”.

Hóa ra Cố Thiên sau khi nhìn kỹ là hấn liền hỏi phục tư thế ngồi thoải mái, chỉ tay vào hộp thức ăn hồng hồng trên tay hấn, cười đáp:” Nhị ca, người là đến thay cha giám sát ta sao, tại sao còn mang theo hộp thức ăn?”

Cố Tùng mặt không đổi sắc, vẫn giọng điệu cũ đáp: “ Cha nói phạt người quỳ, không nói phạt người không được ăn đêm. Mau quỳ cho tốt, không sẽ không có mà ăn...”

Nói đến cùng, lại cũng không nhịn được cười, mang hộp thức ăn đến chỗ Cố Thiên.

Cố Thiên bỏ nắp đẩy ra, bên trong

3 tầng thức ăn chia làm các loại bánh táo, giao bạch măng, canh chua thịt bò, còn có hai bát cơm, vừa nhìn liền biết là tay nghề của Trịnh thị.

Nàng đoán rất đúng, Cố Tùng chính là giấu cha mẹ lén lút đưa cơm cho đệ đệ và muội muội, không thể quá phô trương bảo tiểu bếp Trương Lạc ở Ngô Đồng viện, chỉ có thể phân phó đầu bếp của tiền viện chuẩn bị.

Cố Thiên bày biện các mọi ăn xong xuôi, kéo tay áo gọi Cố Phong ăn cơm, nhưng hấn thập phần cứng đầu, nhất định không động. Cố Thiên dùng thìa một múc cơm, dùng đũa gấp thịt bò, một ít giao bạch phối hợp cùng cơm rồi đưa lên miệng Cố Phong.

Cố Phong nhùng nhằng không nổi với nàng, mở miệng ăn hết, hấn cũng đang đói meo, cuối cùng cũng không chịu nổi sự cám dỗ của mùi thức ăn, tuy vẫn phải quỳ, nhưng vẫn liền chén hết một bát cơm.

Cố Tùng cũng tìm một cái đệm cói ngồi xuống, tùy ý tán gẫu với Cố Thiên về mọi sự tình khi nàng rời nhà đi.

Cố Thiên cũng không có tâm trạng ăn năn, nàng đã đạt được điều mong muốn, mẫu thân sẽ không chết, một nhà sẽ không ly tán, đây là kết quả tốt nhất trong lòng nàng, dù trời sập cũng không sánh được với chuyện này.

Ba ngày sau, Ninh thị đã lấy máu lần đầu, cảm thấy tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, do vậy liền gọi Cố Thiên vào, cho tất cả các nha hoàn lui ra, chỉ lưu lại hai mẹ con nàng.

“Xán Xán, mẹ có chút chuyện muốn hỏi con, con đừng sợ, chỉ cần nói thật cho mẹ biết là được. Con với Tĩnh vương gia trên đường đã phát sinh những chuyện gì?”

Mẫu thân hỏi không rõ, Cố Thiên lại nghe hiểu, phát sinh rất nhiều chuyện nhưng đều không thể nói, cho nên nàng đáp: “Không có, mẹ, chỉ là một đường hộ tống con thôi, con đều đã viết trong thư rồi.”

Ninh thị vừa trông mặt Cố Thiên ửng đỏ liền biết nàng không nói sự thật, bèn đổi phương pháp: “Ta cùng cha con đã thương lượng qua, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của con. Xán Xán, con muốn gả cho Tĩnh vương không?”

(1): vong ơn bội nghĩa

(2): kiêu hùng, có khí chất chánh nghĩa chánh nhân

16. Chương 14: Nguyện Tàn Lụi

Ninh thị hỏi rất kỹ lưỡng, còn nàng với Cố Cảnh Ngô đã thương lượng cái gì, kết luận ra sao đều không nói. Nhưng nếu Cố Thiên đối với Hàn Thác có chút tư tình ý niệm, nhất định sẽ lộ ra...

Cố Thiên nghe không hiểu ẩn ý của Ninh thị, nàng kinh ngạc đáp: “Mẹ, các người... sẽ không gả con cho hắn chứ?”

Ninh thị nhận ra được sự kháng cự của Cố Thiên, giả vờ đáp: “Vậy con nói cho mẹ, cha con nói khi ông ấy đi đón con, thấy Tĩnh vương gia không thuê xe ngựa, con lại không biết cưỡi ngựa, các con một đường đã đi như thế nào?”

Cố Thiên không nghĩ tới, hóa ra phụ thân lại cẩn thận như vậy, nàng đành nói sự thật.

Ninh thị nghe mà lắc đầu, đây gọi là không phát sinh chuyện gì sao?

Nàng cùng Cố Cảnh Ngô thời điểm tân hôn mặn nồng cũng đã thử cưỡi chung một ngựa, hiểu thế nào là tư thế thân mật tay chạm tay, chân đụng chân, ngực chạm lưng. Coi như Tĩnh vương gia là chính nhân quân tử, luôn cố gắng giữ khoảng cách mọi giờ khắc nhưng vẫn có lúc chẳng may phi ngựa nhanh không tránh khỏi có động chạm, làm sao tránh được hoàn toàn đây.

Cố Thiên giải thích: “Mẹ, lúc đó vì muốn nhanh chóng tìm được Tiêu thần y, bọn con mới vội vàng như vậy. Vương gia cũng đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không nói ra, thị vệ của hắn cũng sẽ không nói linh tinh.”

Ninh thị cũng không phải quá cứng nhắc, xem ra chỉ có thể coi như lúc đó chưa phát sinh chuyện gì, lại nói Tĩnh vương gia cũng đã bảo đảm, coi như không có ý gì đối với nữ nhi, đây cũng là chuyện tốt.

Ngay lập tức, nàng lại nhớ lúc đó Tiêu Hạc Niên trong mắt hiện lên thâm ý, lại hỏi: “ Tiêu đại phu ngày đó tại sao đặc biệt nhắc chúng ta cảm tạ vương gia?”

Cố Thiên cũng nói qua sự việc Hàn Thác xuống núi hái cỏ Long Giản, đổi lấy việc Tiêu Hạc Niên đáp ứng đến U Châu xem bệnh, nhưng giấu đoạn đối thoại giữa mình và Hàn Thác lúc đó.

“Vương gia rốt cuộc vẫn là một người trượng phu tốt.” Ninh thị tán thưởng đáp, “Nhưng thật đáng tiếc...”

Nửa câu sau bà không nói, nếu không có ân oán với Ninh hoàng hậu, Tĩnh vương gia thật sự là một người con rể tốt.

Câu này đương nhiên không thể nói cho Cố Thiên nghe, tránh cho nàng lại nghĩ nhiều.

Hai mẹ con lại tán gẫu thêm các chuyện khác, đều là các chuyện thường nhật trong cuộc sống.

Xảo Nguyễn bên ngoài thông báo Trịnh thị có việc cần bẩm báo, Ninh thị phân phó mời bà vào.

Bà quay sang Cố Thiên bảo: “Chắc chắn là chuyện về Tiệc Bách hoa, con đừng đi, nghe còn học hỏi, xem có giúp mẹ được gì không.”

Ninh thị trước đó vẫn cho rằng Cố Thiên còn nhỏ, chuyện quán xuyến nhà cửa đợi tương lai sau khi định thân mới nói cũng chưa muộn, nhưng sau sự việc lần này bà cảm thấy việc con gái xuất giá chỉ là việc sớm muộn, vì vậy liền thay đổi chủ ý, muốn để Cố Thiên ngẫu nhiên tham gia một số việc.

Vừa hay 15 tháng sau là tiết Hoa triều*, các nhà quyền quý phủ U Châu sẽ cùng tụ tập thưởng hoa, cùng thưởng thức tập tục Tiệc bách hoa. Tiệc bách hoa là do chủ mẫu các nhà luân phiên chủ trì, năm nay đến lượt Bồ chính sử phu nhân Ninh thị.

*Tiết hoa triều: hay còn gọi là ngày kỷ niệm sinh nhật của trăm hoa.

Đây là cơ hội tốt cho Cố Thiên học tập, hoa hoa cỏ cỏ, của ngon vật lạ, tiểu cô nương nhất định sẽ thích, không sợ nàng làm loạn mà còn có thể hiểu thêm về nhân tình thế thái.

Trịnh thị đưa lên một tờ giấy: “Đây là thực đơn của tiệc bách hoa, thỉnh phu nhân xem qua.”

Tổng cộng tên 13 món ăn viết theo kiểu Khải thư như ẩn hiện trúc thanh sắc trên giấy Hoa tiên, nét chữ thanh tú đoan trang, khiến người hài lòng.

“Đều rất tốt nhưng có mấy chỗ nên đổi một chút. Canh cúc hoa cắm tú thối của đổi thành Quế hoa sốt bạch thiện.....”

Trịnh thị đột nhiên đáp: “Phu nhân có phải lo cua không đúng mùa? Tôi có cách...”

Ninh thị ngắt lời đáp: “Ta không lo lắng việc này, dựa vào khả năng của người, ta tin người nhất định làm tốt nhất. Chỉ là U Châu bốn mùa phân biệt, xuân hạ thu đông đều có hội thưởng hoa,” nàng lần lượt chỉ tên mấy món ăn, “Người xem, chúng ta chỉ một lần đã dùng hết bốn loại hoa đào sen cúc mai, nếu thế sẽ phải gọi bữa tiệc chủ trì năm nay là Tiệc hoa bốn mùa, chẳng phải sẽ khiến các vị phu nhân đau tim hết sao.”

Gió đầu không cần thổi tận, cũng nên giữ cơ hội cho người khác biểu hiện, nếu không chẳng may đắc tội người khác mà không biết thì thật là không nên.

Trịnh thị liền tôn kính đáp: “Vẫn là phu nhân nghĩ chu toàn.”

Ninh thị lại nói: “Vẫn còn, Bánh trôi thịt hoa đào đổi thành Hoa hồng tổ yến, thạch hoa mai đổi thành Bánh hoa lan thạch anh cát thái sắc, Hoa sen thạch học hàm ốc đổi thành...”

Bà dừng lại một lúc, suy nghĩ đáp: “...đổi thành Anh đào ngư đi. Lúc trước nghe Phong phu nhân nói qua rằng ngoại thành quận Thuận Nghĩa có cá chày cầu vòng rất ngon, dùng cá đấy làm đi.”

Trịnh thị đáp ứng, lại nói: “Vẫn còn rượu trang trí, để xứng với tên Tiệc Bách hoa, được chọn có Quế hoa mật, Mực đàn lộ, Mai tử thanh, Đào hoa nhưỡng, phu nhân cảm thấy nên chọn loại nào thì tốt?”

“Chúng ta là người Kim lăng, tự nhiên cần chọn sản phẩm vùng Giang Triết Quế hoa mật.” Ninh thị đáp, “ngoài ra chuẩn bị một ít rượu mạnh, các lão gia thích uống loại đó.”

“Quận Thuận Nghĩa sản xuất một loại rượu nấu, rất nổi tiếng ở phủ U Châu, phu nhân cảm thấy chọn loại nào thì tốt?”

“Cứ như ý người mà làm”. Ninh thị gật đầu, chủ động đổi chủ đề, “Ta gần đây sức khỏe không tốt, vẫn phải cậy người chịu khó vậy, người trong phòng bếp đủ không? Nếu cần thêm người hỗ trợ cứ nói ta.”

Trịnh thị nghe xong, lập tức đáp: “Tạ phu nhân độ lượng. Phòng bếp ngày bình thường thì không sao, chỉ là các việc chuẩn bị cho Tiệc Bách hoa tương đối nhiều, tôi muốn đề cử lên phu nhân một người đến trợ giúp.”

Ninh thị không nghĩ đến Trịnh thị đã chọn được người: “Là người nào?”

Trịnh thị rụt rè đáp: “Là con gái tôi, nữ danh Thanh Thanh, năm nay mười bốn tuổi, ngày trước khi còn ở quê Ninh Bác đã đọc sách mấy năm, nàng hiểu trù kỹ, cũng thích bày biện hoa cỏ, bất luận là đi vườn bách hoa hay chăm sóc thực vật, đều có thể giúp đỡ.”

“Được, nghe người nói, nếu như chỉ để nàng ở trong phòng bếp sẽ là tử thân cho nàng. Thế này đi, trước sắp xếp nàng đến trước tiệc Bách hoa, lương tháng này, trước đưa nàng 500 ngân lượng, sau này nếu có vị trí nào thích hợp cho nàng sẽ điều qua.”

Ninh thị không hề do dự, lập tức đáp ứng. Nàng ra tay cũng rất hào phóng, đại nha đầu bên cạnh Ninh thị một tháng tiền công cũng không quá một hai lượng.

Tối đó, Ninh thị nói lại với Cố Cảnh Ngô về thái độ của Cố Thiên với Tĩnh vương gia, trong lời nói cũng tỏ rõ thái độ với sự việc lần này, Cố Cảnh Ngô lại nghĩ sâu hơn một chút.

Đây là lần thứ hai Tĩnh vương gia cứu Cố Thiên, hai lần đều là giúp nàng vượt qua đại nạn, không chừng đây là thiên ý.

Nhưng, thê nữ đều là vô ý, vậy hẳn đành giống như trước làm mấy việc, phân rõ quan hệ giữa nữ nhi và Tĩnh vương gia.

Dựa vào chế độ, tam sở quan viên của vùng đất phong vương mừng 1 và 15 hàng tháng phải đến vương phủ hầu yết kiến. Nửa năm lại đây Tĩnh vương gia liên tục chinh chiến bên ngoài nên tạm thời chưa phải đến, nhưng nay Tĩnh vương đã trở lại, Cố Cảnh Ngô vẫn đợi đến ngày đó, còn hai ngày nữa là đến mừng 1 rồi.

17. Chương 15: Nhánh Hoa Đẹp (thượng)

Đến ngày 15 tháng hai, đồng thời là Tiết hoa triều, phủ U Châu đã ngập tràn sắc xuân, cỏ xanh mơn mẩn chim ca múa.

Chuông bắt đầu ngân, cổng thành mở, số người đi thanh minh⁽¹⁾ ngoài thành cũng bắt đầu xuất phát, hai bên bờ sông các đoàn xe ngựa nối đuôi nhau nhộn nhịp thành một hàng dài bất tận.

Trên bờ đê cây dương liễu đâm chồi xanh mơn mẩn, cành mềm phất phơ, lướt thướt theo làn gió xuân, bên đường hoa Báo Xuân⁽²⁾ đương thì nở rộ, cả một biển vàng lấp lánh chói lòa khiến người ta lạc cả tầm nhìn...

Cố Thiên vén rèm cửa sổ, cười nhìn Ninh thị đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh.

Ninh thị mặc một chiếc váy Kim Nguyệt Hóa màu đàn hương, trên tay vắt chiếc áo choàng hoa màu son, trang điểm nhẹ nhàng, sắc mặt hồng hào. Cơ thể nàng hôm nay đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là người gầy hơn chút nhưng xem ra lại trông trẻ hơn mấy tuổi.

Hai mẹ con kiếp trước đều không có cơ hội ngắm cảnh đẹp U Châu ngày xuân, kiếp này mọi thứ đã khác.

Xe đi được nửa canh giờ, trông xa xa thấy ngôi đền tường trắng của vườn Bách hoa, chưa đến cửa trước đã nghe thấy tiếng người ồn ào.

Vườn Bách hoa vốn là tư gia của đại Nho gia tiền triều Vu Hồng Kiệt. Vu Hồng Kiệt yêu hoa thành nghiện, trong vườn có đủ mọi loại hoa với đủ màu sắc, nhất là mẫu đơn. Sau đó triều đại thay đổi, văn nhân thanh ngạo, Vu Hồng Kiệt nguyện không thờ hai chủ, đến Trường Thọ tự cạo đầu đi tu, vườn Bách hoa cũng biến thành sản nghiệp của chùa, không chỉ mở cửa đón bách tính, còn trồng thêm nhiều loại hoa khác.

Tiết hoa triều là thời điểm nhộn nhịp nhất trong năm của vườn Bách hoa, hơn một nửa các tăng lữ của Trường Thọ ngày này sẽ xuống giúp đỡ quản lý. Phương trưởng Tề Không đại sư tự mình ra tiếp đón mẹ con Ninh thị vào phòng khách. Sau một hồi nghỉ ngơi, Ninh thị đi kiểm tra tình hình chuẩn bị cho bữa tiệc, còn Trịnh thị thì đợi các gia đình hôm qua đã đến trước, đưa tiền công cho họ và xử lý các việc liên quan.

Cổ Thiên nửa tháng nay không hề học cách quán xuyến việc nhà như Ninh thị hi vọng. Vừa đúng mùng 1 nàng bắt đầu sinh một tràng bệnh, tuy không đáng ngại, chỉ là do trước đó rất mệt mỏi nhưng cũng khiến Ninh thị cảm thấy hết hồn. Từ nhỏ cô nương được nuôi dưỡng, nuông chiều cẩn thận chưa bao giờ chịu khổ, chỉ vì muốn cứu mẹ mà cố mạnh mẽ, sau khi về nhà, toàn tâm toàn thân được thả lỏng, cũng đúng lúc có nguyệt sự nên mới thành chuyện.

Ninh thị lúc đó đã có thể bước xuống đất đi lại, đến thăm cô con gái nhỏ bệnh đến đáng thương, đành chấp nhận để nàng nằm yên, chuyên tâm điều dưỡng.

Hôm nay các nàng xuất phát sớm, các cô nương các gia đình khác vẫn chưa đến, Cổ Thiên ở lại trong phòng khách đợi Phùng Loan và Chương Tinh Cầm.

Bích Lạc lấy từ tráp tử đàn khảm trai ra một miếng giấy ngũ sắc đã được cắt tĩa, Bích Linh lấy giấy màu, gấp lại thành các nếp, đục một lỗ nhỏ sau đó rải rộng ra, trên giấy liền xuất hiện hai lỗ đối xứng một trái một phải. Cổ Thiên nắm năm đầu dây vắt thành dải dây đỏ choàng qua hai đầu phân biệt từ trong hai lỗ, ở giữa để lại khoảng cách dài bằng nửa cánh tay, trên mỗi râu là một quả hồng, ở dưới cùng tết một nút thắt để cố định lại.

Không lâu sau, Chương Tinh Cầm đến trước, dẫn theo muội muội của nàng Chương Tinh Tư 9 tuổi.

“Đồ của người thật hay! Làm thế nào mà ra được?” Chương Tinh Cầm thập phần lanh lợi, hí hoáy mấy cái liền đoán ra ngay bí quyết, không ngừng hỏi.

Cổ Thiên hàm hồ đáp: “Suy nghĩ một hồi ra đó, vẫn chưa thử qua, cũng không biết có linh không.”

Thực ra, cách này là nàng đời trước học được từ các cung nữ.

Các cô nương trong Tiết triều hoa phải tế Hoa thần trái hồng cùng hoa, dùng giấy lụa màu buộc lên cành cây, tặng lễ vật cho Hoa thần. Truyền thuyết nói rằng ai trang trí cây hoa đẹp nhất, cành hoa cao nhất, sẽ được ban nhiều chân phúc nhất, cho nên trong dân gian khuê nữ to gan nào có kỹ năng cao sẽ bắc thang

trèo lên cây.

Nhưng trong hoàng cung nhiều quy tắc, các cung nữ không thể tự bắc thang trèo cao, nhưng cũng không bỏ qua cơ hội cầu được chân phúc, người thông minh trong cái khó sẽ lộ cái khôn, từ đó nghĩ ra cách ứng biến này. Tại hai đoạn giấy màu các nàng treo các vật nặng rồi ném đi, nếu may mắn sẽ lên được các cành cao.

“Chúng ta đi thử đi”. Chương Tĩnh Cầm lòng hiếu kỳ trỗi dậy, hăng hái muốn thử.

“Đội Phùng tỷ tỷ một chút, mọi người đã hẹn rồi mà.” Cố Thiên một tay khuyên, một tay chỉ đạo các nàng, hai người cùng xâu dây đỏ vào hoa quả.

Chương Tĩnh Cầm là một người hoạt bát ưa nhảy nhót, đợi không quá một khắc đã không còn nhẫn nại, “Đã nói tối sớm, sao lại thất hẹn vậy, đừng đợi nữa, bảo nàng tự đi hoa viên tìm chúng ta đi.”

Chương Tĩnh Tư cảm thấy đồng giấy màu ngũ sắc được móc cả một rừng quả hồng này rất mới mẻ, nhìn mãi mà không chớp mắt, tâm tư hiện hết ra mặt.

Cố Thiên chỉ đồng ý cùng các nàng vào trong viện của phòng khách, thử nghiệm trước trên cây ngọc lan.

Chương Tĩnh Tư ném đầu tiên, nàng nhỏ tuổi, khí lực nhỏ, lại không biết cách, nên chỉ ném lên cành cây cao hơn đầu nàng một chút.

Cố Thiên mô phỏng lại động tác của các cung nữ, dùng chút lực, cuối cùng ném cao hơn Chương Tĩnh Tư rất nhiều.

Chương Tĩnh Cầm học tư thế của Cố Thiên, nhưng dùng khí lực quá lớn, quăng giấy ngũ sắc buộc quả hồng trong không trung thành một hình vòng cung rất đẹp, bay cao đi qua đỉnh cây ngọc lan, cuối cùng rơi xuống đất.

Nàng không phục, thử đi thử lại, cuối cùng tìm ra bí quyết, bảo mỗi người về phòng tìm giấy gấp thêm, chuẩn bị so tài cao thấp.

Nhưng khi ra khỏi viện, Chương Tĩnh Cầm lại đổi ý: “Không được không được, trong này chơi không đã! Phía đông viện Mẫu Đơn có hai khoảng đất rộng, chỗ đó có cây đỗ quỳen trăm năm, cao hơn 10 thước, chúng ta đi qua đó đi.” Nàng cực kỳ phấn khởi, quyết tâm lật ngược thất bại của bản thân.

Vì vậy, Chương Tĩnh Cầm dẫn đầu, ba người cùng hướng một mục tiêu mà chạy thẳng.

Bữa nay người đến thưởng hoa nhiều, Cố Thiên nay đã là một đại cô nương, nên phải luôn ghi nhớ giữ tư thế đúng quy cách, mỗi lần xa xa trông thấy bóng người, liền dừng lại theo đúng quy củ mà chào hỏi, dần dần rút lại cuối cùng.

Thực ra cũng không hẳn là cuối cùng, đằng sau nàng vẫn có các nha hoàn tay cầm túi giấy màu. Mẩu giấy màu tuy không nặng nhưng buộc cùng mấy chục quả hồng quả thật khiến Bích Lạc với Bích Linh muốn chạy cũng khó.

Viện Mẫu Đơn được treo đầy các dải lụa đỏ vàng, vượt qua cổng Nguyệt Lượng, đằng trước Chương Tinh Cầm và Chương Tinh Tư là hai ngã rẽ. Cả hai lách qua đoàn người xung quanh hồ một lúc đã không còn thấy hình bóng, đằng sau hai nha hoàn vẫn không thấy đâu, Cố Thiên liền dứt khoát tựa vào cạnh cửa nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cánh tay, kéo mạnh chiếc đai lưng, đẩy nàng về phía sau. Sau khi nhận thức là ai nàng vội kêu lên, miệng vừa kịp mở ngay lập tức bị một bàn tay ấm nóng bịt lại, nàng giãy giụa đánh đập đều vô dụng, cuối cùng đành chấp nhận bị ôm đến đằng sau hòn núi giả mới được xuống đất.

Cố Thiên quay người lại, ổn định tâm tình sợ hãi, ngược mắt liền đối diện với bộ mặt góc ghech cười như không cười của Hàn Thác.

“Vương gia!” nàng vuốt ngực, nửa thực nửa giận, “Dọa chết người ta!”

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại hỏi: “Vương gia sao lại ở đây?”

Tuy tiết Hoa triều không nhất định chỉ dành cho nữ nhi, nhưng hôm nay là ngày thường không phải ngày quốc lễ, quan phủ không nghỉ, các cửa tiệm làm việc bình thường, anh em Cố Tùng và Cố Phong học trong Hàn Sơn viện cũng không nghỉ, ban ngày đa số hội con trai không có thời gian dạo chơi, chỉ có buổi tối dự tiệc.

Hơn nửa hôm nay là 15, sáng sớm Cố Cảnh Ngộ đã mau chóng đến Tĩnh vương phủ yết kiến, ra khỏi cửa cùng lúc với mẹ con nàng, cùng tham gia còn có tam ty với các quan viên của họ....

Chẳng lẽ Tĩnh vương gia diện hạ để mặc toàn bộ bọn họ, tự mình chạy đến đây thưởng hoa?

Hàn Thác không trả lời nàng, hỏi ngược lại: “Nàng đã khỏe hơn chưa?”

Cố Thiên kinh ngạc đáp: “Vương gia sao biết ta bị bệnh? Lẽ nào vương gia đặt mật thám trong nhà ta?”

Hàn Thác nghe xong đánh nhẹ vào đầu nàng: “Tiêu Hạc Niên trước khi đi đến gặp ta.”

Hắn hạ thủ căn bản không dùng lực, nhưng da nàng mỏng nên vẫn để lại chút hồng hồng.

Cố Thiên không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm thấy đau, xoa đầu, cao giọng, không vui đáp: “Vương gia giỏi nhất là ức hiếp người sao?”

Hàn Thác cười nhẹ đáp: “Tặng nàng” vừa nói vừa đưa nàng một cái mặt nạ.

Cố Thiên nghiêng đầu hỏi: “Chu Bát Giới công vợ?” thần thái ngữ điệu không giấu nổi sự coi thường, tặng nàng đồ chơi trẻ con cũng là quá rồi, nhưng là đồ lại quá xấu. Cứ cho là không biết chọn, cũng có thể tặng bất kỳ loài hoa nào ứng với ngày lễ mà.

Hàn Thác trong mắt chợt phát sáng, nhếch môi, hỏi: “Nàng nhớ?”

Nhớ cái gì? Cố Thiên không hiểu, chỉ đáp: “Ta đã xem qua “Tây du ký”.”

Hàn Thác trầm lặng.

Tám năm trước trong một buổi tối, nàng khóc quần người, cần hẩn ngủ cùng, cũng muốn nghe kể chuyện. Nhìn nàng khóc đến mức mặt như mèo, hẩn bèn chọn một câu chuyện hài hước, chọc nàng cười ha hả.

Biết nàng cái gì đều không nhớ, hẩn không thấy quá buồn, cũng không muốn thử xem nàng có nhớ tý gì không.

Mùng một hôm đó Cố Cảnh Ngô mang tặng cho Hàn Thác Đoạn Thủy bảo đao chế tạo từ Tây vực, nói là cảm tạ hẩn đã cứu thê nữ mình, tuy không nói gì nhưng hành động đã thể hiện rõ ý tứ, từ nay hẩn liền không liên quan đến Cố Thiên.

Hàn Thác sẽ không để hẩn có thể như ý.

“Bổn vương là đến tìm nàng lấy hồi báo”. Hẩn bước lên phía trước, ép nàng đứng đối mặt với hẩn không cho thoát, thẳng đến khi lưng áp vào tường đá, muốn lùi cũng không được.

Trên đỉnh động đá có một nửa là khoảng trống, kéo theo khung cảnh của cây cầu đá cẩm thạch. Một tia nắng xuyên qua khe hở của cây cầu, chiếu rọi vào phía trước người nàng.

Hôm nay Cố Thiên mặc chiếc váy yếm thêu hoa màu trắng ngà, với phần cổ áo lụa màu xanh lam, bên váy thắt một chiếc dây tơ nhiều lụa màu ngọc, mái tóc dài được vấn lên thành búi tóc mây cao, trên tóc cài một chiếc trâm màu hồng, vừa trang nhã vừa kiêu sa.

Từ lúc chia tay ở quán trọ, bọn hẩn đã hơn 20 ngày chưa gặp mặt, nàng đã bớt tính trẻ con, ngày càng chừng chặc.

Hàn Thác không rõ rốt cuộc là do trang điểm hay là do thiếu nữ trong độ tuổi trưởng thành biến hóa nhanh. Hẩn cũng không muốn biết, chỉ biết nàng khiến hẩn ngày càng muốn lại gần, mà kế hoạch của hẩn cũng là muốn rút đao chém nước nước càng chảy(3), muốn mối quan hệ giữa hai người kết thành sợi, quện thành lưới, ngàn sợi vạn tơ cũng không thể đứt.

“Vương gia, ngài muốn làm gì?” Cố Thiên hỏi.

Hàn Thác đứng quá gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng thở, quanh mũi nàng ngập tràn mùi hương trên người hắn, điều này khiến nàng bần khoản, bẽn lẽn nhìn xuống, tim cũng đập nhanh hơn một nhịp.

“ Ta muốn....”

Hắn thanh âm nhỏ dần, nàng nghe không rõ, không biết gì ngẩng đầu, chỉ thấy hắn cúi người xuống, từng chút từng chút một dựa gần, mặt hắn trong mắt nàng ngày càng lớn, lông mi dài mà rậm, cái mũi cao thẳng, làn môi dày mím chặt....

Cố Thiên trong đầu trống rỗng, biểu cảm ngưng đọng, nói không nên lời.

- _____

Chú thích (Beta):

(1): đi tảo mộ

(2): hình hoa Báo Xuân

(3): câu này chỉ sự bất lực, mọi sự đi ngược lại với ý muốn của mình. Trong bài “Mộng uyên ương hồ điệp” (nhạc phim Bao thanh thiên) có câu này, sau đây là một đoạn trích:

”Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm

Gió sớm mai thổi đi bốn phương

Xưa nay chỉ thấy người nay cười

Có ai thấy người xưa khóc đâu

Hai tiếng ái tình thật cay đắng

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô

Chỉ có thể biết nhiều hay ít khó có thể biết cho đủ

Giống như đôi uyên ương bướm bướm trong những năm tháng khó khăn này

Ai có thể thoát được nỗi sầu nhân thế

Trong thế giới phù hoa đó

Sống ở trên đời đã là chuyện điên rồ

Sao còn muốn lên tận trời xanh?

Chi bằng ngủ yên trong sự dịu êm...”

18. Chương 16: Nhàn Hoa Đẹp (hạ)

Tuy nhiên mọi thứ hoàn toàn không như Cố Thiên nghĩ.

Đôi môi của Hàn Thác không hề in lên làn môi nàng, khi nàng tưởng như sẽ chạm thì hần lại hướng về bên cạnh, như có như không chạm qua gò má mềm mại của nàng, nhẹ lướt qua sợi tóc đen tuyền, cuối cùng dừng lại bên tai nàng, “Ta muốn nàng tận tay làm cho ta một đồ vật.”

Hần vốn không định khinh bạc nàng, nhân lúc nàng không để ý mà hôn nàng, trình độ thân mật này không thể so sánh được với các hành động lúc đồng hành trước kia. Hôm nay đến, vì muốn tìm lý do về sau lại hẹn gặp lại. Số lần gặp nhiều lên rồi tự nhiên nàng sẽ chấp nhận hắn, dần thay đổi tâm ý.

Nếu như không may, Cố Thiên là người cố chấp, không làm sao lay chuyển được thì làm thế nào?

Loại sự tình này trước nay Hàn Thác chưa từng nghĩ qua. Nhiều năm cầm quân chinh chiến đã tôi luyện hần trở thành một người đàn ông trầm tính lại tự tin, trong xương cốt hình thành tính công kích cực kỳ mạnh. Trong từ điển của hần chưa bao giờ tồn tại hai từ thất bại, đối mặt với khó khăn tàn khốc, chiến

dịch lâm bước đường cùng hẳn đều có thể chuyển bại thành thắng, huống chi trước mắt lại là tiểu cô nương kiều diễm đáng yêu, chạm nhẹ liền khóc.

Hàn Thác giữ nguyên tư thế, thuận tay xoa nhẹ lên má Cổ Thiên, “Nàng định tặng gì cho ta?”

“Tặng gì cho người?” Cổ Thiên vô thức lặp lại lời nói của hắn. Nàng vẫn chưa hồi phục lại sau những cử chỉ ám muội vừa rồi, máu trong người như chảy ngược, mặt đỏ ửng, suy nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không biết Hàn Thác đang nói gì.

“Ta muốn nàng tận tay làm một cái như thế này tặng ta coi như hồi báo.” Trong thanh âm của Hàn Thác không giấu nổi ý cười.

Tặng đồ vật?

Cổ Thiên cuối cùng cũng nắm được trọng điểm, “Cha ta đã tặng người một thanh đao.”

Đây tuyệt đối chính là nỗi nào úp vung nấy, mặt Hàn Thác trầm xuống, đáp: “Hắn là hắn, nàng là nàng, người ta giúp là nàng không phải hắn, cho nên người hồi báo ta chỉ có thể là nàng.”

“Được thôi...” Tay Cổ Thiên ôm má, xoa nóng, nàng có điểm khó khăn, làm cái gì mới có thể so sánh được với tuyệt thế bảo đao? Nàng có muốn cũng không phải nói là làm được, đành dứt khoát hỏi hắn, “Vậy ngài muốn gì?”

Hàn Thác vốn không muốn bất kỳ loại bảo bối nào, nhẹ giọng đáp: “Làm một cái áo choàng cho ta đi.”

Hắn tính toán cực kì tốt. Làm quần áo cần số đo cơ thể, lúc này hiển nhiên không có điều kiện để đo, bắt buộc phải có lần gặp sau. Sau khi quần áo làm xong, phải mặc thử, mặc không vừa vẫn cần sửa, vậy lại có thêm lần gặp thứ ba, thứ tư.

Lúc này khả năng suy nghĩ của Cổ Thiên đã trở lại bình thường, trước không nói đến có đồng ý hay không, nàng sao có thể làm quần áo cho hắn. Một nam tử hán cao tám thước, mặc áo choàng độ dài cũng phải gần bằng cả người nàng, khi làm nàng biết phải giấu áo này chỗ nào mới không bị người khác phát hiện được.

Vì vậy, chỉ có thể tìm cách từ chối, “Vương gia, nữ công của ta không tốt, Vương gia đến lúc đó mặc vào sẽ bị mọi người chê cười.”

“Vậy làm cho ta đôi giày vậy.” Hàn Thác tỏ ra nhượng bộ, thực ra ý tứ như nhau, công đoạn làm giày cũng không kém hơn làm quần áo.

Cổ Thiên ghen lời, “Ta không biết làm”. Đây là sự thật, để khâu được đế giày cần rất nhiều công phu, nàng đã thử qua một lần, đầu ngón tay cũng bị kim đâm sưng vù, sau đó cũng không làm nữa.

Hàn Thác đỡ trán, đây là mặc cả, thế này thế kia, tựa như hán đang cầu nàng: “Thêu khăn tay, hầu bao, nàng biết chứ?”

May mà Hàn Thác là một vương gia, số lượng nha hoàn biết thêu thùa đếm đầu người không ít nên yêu cầu đối với khả năng may vá của phu nhân tương lai không cao. Nếu như đổi lại là nhà nghèo cửa bé, nói không chừng phải lo nghĩ đến việc đổi đối tượng.

Tặng khăn tay, tặng hầu bao, nghe thế nào cũng thấy có tư vị tư tình, Cố Thiên không muốn tặng, lại ngại không dám nói không làm, nếu như vẫn cự tuyệt Hàn Thác, hán sẽ không cảm thấy mình không có thành ý hồi đáp chứ?

Cố Thiên nghĩ tới nát óc, hai con mắt đảo tới đảo lui, tầm mắt rơi trên mảnh giấy ngũ sắc nằm trên cửa động núi. Lúc nàng bị Hàn Thác ôm vào trong do giấy giữa nên làm rơi, mà nó cũng là nàng tự tay làm đó.....

Ý tưởng mới hiện ra, Cố Thiên liền tự xem thường mình. Sao lại có thể đầu cơ chuộc lợi như vậy cơ chứ, nếu thật sự tặng Hàn Thác cái này, nàng tự cảm thấy không có chút thành ý nào. Không có sự giúp đỡ của Hàn Thác, Cố Thiên không thể tự mình thành công mời Tiêu Hạc Niên về nhà được.

Hàn Thác thuận theo tầm mắt nàng chú ý đến đồng giấy gấp ngũ sắc kia, hán cho rằng Cố Thiên là muốn thứ này, liền đi tới và lấy: “Nàng muốn cái này? Vật này dùng để làm gì?”

“Buộc nó lên cây cầu phúc, buộc càng cao càng đạt được nhiều chân phúc.” Đề tài thay đổi, Cố Thiên tự tại hơn nhiều, nói chuyện cũng vui vẻ hơn, “Nó chính là của ta, đang trên đường đi tìm cây đỗ quyên cao 10 thước để ném lên, kết quả nửa đường đã bị vương gia bắt vào trong động này.” Nói tới cuối, giọng nàng vô ý mang theo vài phần oán trách.

Hàn Thác cười đáp: “Lúc này các nàng chạy như điên trong viện là vì như vậy?”

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận nhưng lại không thể bác bỏ, giật lấy đồng giấy màu đáp: “Đưa lại cho ta.”

Hàn Thác nghiêng người tránh, đối mặt với núi giả là một hàng hơn 10 cây bạch dương thẳng đứng che trời, cao hơn 20 thước, “Muốn cao phải không, bổn vương cho nàng toại nguyện.” Vừa nói vừa đi ra khỏi động.

Đúng lúc đó, loáng thoáng xa xa nghe thấy tiếng người gọi tên Cố Thiên.

Cố Thiên tim đập nhanh mấy nhịp, lòng có chút giật mình, giữa thanh thiên bạch nhật, một nam một nữ trốn sau động núi giả, nói thế nào cũng không được trong sáng, chẳng may có người nhìn thấy thì rất không hay, nàng đưa tay nắm lấy tay Hàn Thác ý bảo hán không được ra.

Hàn Thác vẫn điềm tĩnh, thanh âm kia cách bọn họ còn xa, hán không quá chú ý, vẫn đứng ở cửa động, vung tay một phát, quả hồng kéo theo giấy ngũ sắc bay cao lên, ổn định vắt lên đầu cành, toàn bộ quá

trình làm rất gọn gàng.

“Haizz! Vương gia!” Cố Thiên bực tức dậm chân, “Cái đó cần buộc lên cây hoa.”

Cây hoa lẽ nào không phải là cây sao? Hàn Thác chỉ để ý làm sao buộc được giấy ngũ sắc, lại hoàn toàn không hiểu tập tục ngày lễ của các cô nương, hẳn hết sức muốn mà vừa lòng tiểu cô nương, hi vọng nàng sẽ vui, kết quả không như ý, ngược lại đổi lấy bị nàng oán trách, mặt có chút ngại ngùng.

“Cố Thiên.....”.

“Tiểu thư....”.

Tiếng gọi ngày càng gần.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác vào trong động, nhẹ giọng cầu đáp: “Ta đi trước, Vương gia đợi một chút hẵng đi, được không?”

Hàn Thác nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay trắng nõn.

Trong chớp mắt, thanh âm đã ở ngay phía trước, “Cố tỷ tỷ chắc đang trốn sau dãy núi giả chẳng?” Giọng nói này là của Chương Tĩnh Tư, vừa nói vừa đi về hướng này.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác rồi đi ra.

Chương Tĩnh Tư cẩn thận nghĩ, thấy Cố Thiên ra liền vui vẻ vỗ tay, “Quả nhiên là muội đoán đúng rồi.”

“Tiểu thư dọa nô tì chết khiếp, nếu lại để lạc mất người, phu nhân nhất định sẽ bán nô tì đi mất.” Bích Lạc thanh âm như chực khóc đáp.

“Người trốn sau đó làm gì vậy?” Chương Tĩnh Cẩm nhìn chằm chằm Cố Thiên dò hỏi.

Cố Thiên tâm có quỷ, sợ nàng ta nhìn thấy cái gì, vội đáp: “Đi mệt nên nghỉ một chút.”

Cây bạch dương nảy mầm muộn, trên cành cây trắng xám tro trội hiện lên sắc màu tươi sáng của giấy màu, muốn không gây sự chú ý cũng khó, Chương Tĩnh Cẩm quả nhiên phát hiện ra, lại ngạc nhiên cười, “Kia là người ném lên đúng không? Người làm thế nào vậy, sao lại ném lên cây bạch dương vậy, ha ha ha...”

Cố Thiên bối rối quay đầu, đôi mắt liếc một cái sắc lẹm về phía núi giả, khí thế như muốn chẻ đôi đá nhưng

lại không có năng lực đó, Hàn Thác căn bản cũng không thấy.

Mấy người đi xa dần, tiếng cười của Chương Tinh Cầm như cũ vẫn vang lên không ngừng.

Cố Thiên đi rồi, mặt nạ Chu Bát Giới công vợ vẫn ở trên đất.

Hàn Thác cúi xuống nhặt lên, lời muốn nói vẫn chưa hết, nhưng không cần vội vàng, thời gian còn cả ngày, vẫn có thể tìm cơ hội gặp mặt Cố Thiên.

19. Chương 17: Lại Gặp Mặt

Qua giờ nghỉ trưa, cô nương các nhà đã có mặt đầy đủ.

Cố Thiên, Chương Tinh Cầm, Phùng Loan và mười mấy vị cô nương tuổi tác ngang nhau đang bàn cách đặt hoa dọc bờ sông trong Mẫu Đơn viện.

Trong những người này Phùng Loan là lớn tuổi nhất. Chơi cùng nhau không chỉ coi gia thế mà cũng để ý đến tuổi tác, những cô nương trên 15 tuổi đã đến lúc cặp kè sẽ đeo thêm một chiếc vòng nhỏ, không giống như các tiểu nha đầu còn trẻ con khác.

Người đông nhiều chuyện, nói một lúc mới đề cập đến quy tắc đặt hoa, lại gọi nha hoàn lấy ra đàn và hoa tước cầu bằng lụa lớn nhỏ. Mới chuẩn bị xong xuôi, Tam cô nương Lương Quế Anh của Vĩnh Thanh Vệ Chỉ huy sứ khoan thai đi đến, “Xin lỗi các vị, ta đến muộn, vừa nãy cùng mẫu thân đến gặp An quốc công phu nhân.”

Sau khi ngồi xuống lại hỏi quy tắc.

Chương Tinh Cầm tranh đáp: “Hoa rơi tay ai người đó ngâm một câu thơ, để ứng với lễ tiết bắt buộc phải có chữ xuân và tên hoa, ai sai phạt rượu.”

“Là tự mình làm thơ sao?” Lương Quế Anh hỏi lại, “ Tài văn chương của ta không tốt như các người.”

“Thơ của người khác còn có nghĩa gì, cũng không phải hoàng khẩu tiểu nhi (trẻ con vô tri), trái phải không quá mấy chữ, lẽ nào không làm ra được vài từ?” Chương Tinh Cầm phản đối.

Có người đồng ý, cũng có người cảm thấy có thể giảm bớt độ khó, nhất thời lại tranh chấp không dứt.

Cuối cùng là Phùng Loan đứng ra giảng hòa, “Mọi người chẳng qua muốn cùng nhau tham gia náo nhiệt,

cũng không phải thi thố.” Cuối cùng nói trích dẫn thơ của các bậc hiền nhân cũng không có vấn đề gì.

Nha hoàn bịt mắt đánh đàn, đoá hoa lụa kia chạy mấy vòng qua tay mọi người, căn bản mỗi người đều chạm qua một lần.

Chính là sợ cái gì đến cái đó, Lương Quế Anh không giỏi làm thơ, số lần hoa lụa đến tay nàng lại nhiều nhất, mấy lần đầu còn có thể ứng phó, sau đó dùng quá nhiều thơ rồi lại không thể trùng với người khác, lần thứ năm đến lượt, nàng nghĩ mãi không ra.

Toàn bộ con mắt hướng về nàng ta, cũng có người hô: “Phạt rượu! Phạt rượu!”

Lương Quế Anh mạnh mẽ, vẫn không nhận thua.

Đang lúc bế tắc, đột nhiên từ đâu truyền đến một câu: “Đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều.”(*)

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu cô nương xinh xinh tầm 13-14 tuổi đang đứng ở hành lang, trên người mặc chiếc áo yếm thêu hoa văn màu xanh nghệ cùng với chiếc váy hoa cổ màu gạch cua, hai búi tóc cài trâm Hoa Thắng nhưng vẫn khéo léo để rủ xuống vài sợi, dung mạo thanh tú diễm lệ, rung động lòng người.

Dung mạo tốt, lại biết chữ, hiển nhiên đã đọc qua sách, là tiểu thư nhà nào vậy? Tại sao từ trước đến nay chưa gặp qua?

Có vẻ nàng đang lẻ loi một mình, không có nha hoàn đi cùng, trên tay vẫn cầm một bình nhị kiều, hành động xem ra không giống như tiểu thư một gia đình lớn.

Cô nương kia thấy mọi người thăm dò nhìn nàng, cũng không giận không sợ mà duyên dáng cười đáp.

“Người là ai?” Lương Quế Anh hỏi, giọng không vui, tuy nàng vẫn chưa nghĩ ra câu thơ nào nhưng cũng không khiến người khác đoạt mất sự chú ý.

Cổ Thiên lại biết là người nào, chính là con gái của Trịnh thị Giang Liên Nam.

Đây là lần đầu tiên trong đời này nàng gặp nàng ta, so với kiếp trước trước sớm hai năm, tình cảnh cũng khác.

Giang Liên Nam chưa đáp lời đã có một bác gái áo xanh từ cửa Nguyệt động đi ra kéo nàng, “Cầm được hoa rồi sao còn không mau mang vào, các phu nhân bên kia đang đợi đó.”

“Vấn cho rằng là đại cô nương nhà ai, hóa ra là một hạ nhân, đúng là gà núi giả phượng hoàng.” Lương Quê

Anh chầm biếm nói, kẻ hại nàng ta ắt sẽ không có lợi, nói tuyệt đối không có một chút nhân từ, “nàng ta quy củ kém như vậy, chủ nhân nhất định là một nhà bại.”

Lương Quế Anh khẩu khí không ngừng lại, cứ vậy một đường thẳng luôn cả nhà Bộ chính sử Cố đại nhân.

Chương Tinh Cầm với Cố Thiên chơi thân, thường ra vào nhà nàng, tự nhiên cũng nhận ra bác gái kia. Nàng nhìn Cố Thiên, lại nhìn Lương Quế Anh không thuận mắt, miệng chặc chặc mấy cái, cố ý to giọng đáp: “Đầu năm nay thấy người có học vấn cũng không bằng hạ nhân.”

“Người nói ai?” Lương Quế Anh tức giận hỏi.

“Ta cũng hiểu kỳ là ai nha,” Chương Tinh Cầm tìm liên quan, “A, thì ra là một tên quê mùa.”

Câu này đúng là chạm vào nỗi đau của Lương Quế Anh.

Cha của Lương Quế Anh Lương Tam xuất thân là nông dân, thuở thiếu niên gặp phải năm mất mùa, vì cứu tính mạng của mình mà tòng quân. Hắn là người cơ trí, từ chức vụ thấp nhất từng bước lập công đi lên, hiện nay làm tới chức Vệ chỉ huy sứ, mọi người trước mặt nề tình gọi một câu anh hùng, thực ra sau lưng đều bị gọi là kẻ nhà quê do gặp may mà được, đều là sự khinh miệt cùng tin đồn ác ý.

Vì thế người nhà Lương gia nghe không lọt ba chữ “Kẻ nhà quê”, Lương Quế Anh lại là người tính tình động một tý liền trở nên nóng nảy, lời Chương Tinh Cầm vừa dứt, liền bị nàng nhào lên đánh.

Chỗ này đều là các nữ hài tử khuê các xuất thân cao quý, được nuông chiều cẩn thận, nào đã thấy qua người nào la lối như vậy, trong một tiếng đồng hồ toàn bộ rối tung không biết xử trí thế nào.

Vẫn là các nha hoàn phản ứng nhanh, có mấy người xông lên kéo ra, toàn bộ đều bị Lương Quế Anh đẩy ngã xuống đất.

Lương Quế Anh khí lực lớn, Chương Tinh Cầm cũng không dễ khuất phục. Nàng hồi nhỏ thân thể không tốt, vì muốn khỏe mạnh đã luyện võ công hai năm, không có một chút ý niệm bỏ qua cơ hội này mà trực tiếp nghênh đón Lương Quế Anh.

Hai người đều bị ăn đòn của đối phương, cũng càng phát giận, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cả hai cùng lao vào nhau rồi đập vào lan can mà ngã xuống hồ.

May mà nước ở đây không sâu, chỉ đến đầu gối, người cũng không đáng ngại, chỉ là toàn thân ướt sũng. Lương Quế Anh tóc xỏa tung ra, buông thông che hết nửa khuôn mặt, Chương Tinh Cầm váy ngắn bị xé mất một mảng, cái sợi tơ màu vàng ngà đang được treo trên chiếc lá sen bên cạnh, nhìn trông thật là thảm hại.

Cả hai dù đã thu tay nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn đối phương.

Thuộc hạ của Lương Tam chỉ huy báo cho nhà Phương Thuần Hoa, còn có Phùng Loan mau chóng phân phó nha hoàn đưa các nàng lên bờ, Cố Thiển cởi chiếc áo choàng của mình khoác cho Chương Tinh Cầm. Mỗi người tự quay về phòng tắm rửa xử lý, mọi người cũng không vui mà tan rã.

*

Trong phòng khách, Chương Tinh Cầm đã tắm rửa xong, thay bộ quần áo sạch sẽ, tay cầm cốc trà gừng, vừa uống vừa bàn: “Lần đầu trông thấy loại người này, nói trắng ra chẳng qua dựa vào phụ thân, bản thân chả có bản lĩnh gì, lại còn kiêu ngạo hống hách...”

“Được rồi, được rồi,” Phùng Loan ngắt lời nàng, “người cũng không phải người tốt làm việc tốt gì, không được quên đâu.”

Thực ra Phùng Loan cũng không nhìn thuận mắt Lương Quế Anh, chỉ là nàng tính tình trầm tĩnh, cho nên không có thể hiện ra ở trước mặt Lương Quế Anh mà thôi.

Gia đình tôn quý đối xử với hạ nhân thường không quá tàn nhẫn, hạ nhân phạm lỗi gì dựa vào lỗi đó mà xử tội, có thể đánh, có thể phạt, thậm chí trực tiếp bán đi, nhưng lại không làm nhục họ bằng lời nói, bởi vì như vậy là làm mất mặt người làm chủ nhân. Nếu truyền ra ngoài còn bị các gia đình cùng cấp bậc coi thường, cô nương chưa xuất giá nếu để người ngoài biết được làm chuyện như vậy, tương lai sẽ khó mà gả được cho nhà nào tốt.

Cố Thiển cũng không thích như thế, lại lo lắng Lương Quế Anh cho người truyền ra, hỏi Chương Tinh Cầm: “Người không sợ nàng ta tìm bá phụ bá mẫu cáo trạng chứ?”

Chương Tinh Cầm không quan tâm đáp: “Sẽ không, mẫu thân ta từ trước tới nay luôn bao che cho ta, chỉ có phụ thân thôi, dù sao ông ấy đã phái người truyền tin cho mẫu thân rằng hôm nay không đến được rồi.”

Nha hoàn đang cầm khăn khô lau đầu cho Chương Tinh Cầm, không cẩn thận dùng lực mạnh hơn, nàng cau mày, phân phó cho người mang lò đen lên, tiếp tục đáp: “Ông ấy hôm nay so với ta còn xui hơn.”

Phụ thân Chương Tinh Cầm Chương Hòa Phổ là Đề hình án sát sử của phủ U Châu, cùng thuộc một trong tam ty với Cố Cảnh Ngô, sáng sớm nay cũng đến phủ Tĩnh vương gia yết kiến, ai ngờ Tĩnh vương gia bỗng nhiên đổi chủ ý, lệnh cho tất cả cùng đến vườn Bách hoa thưởng hoa rồi nghị sự. Chương Hòa Phổ vừa vào Vương phủ, vẫn chưa ngồi ổn định lại ngược lại đi lên xe.

Xe mới đi được mấy bước, liền dừng phải một đại cô nương.

Nói dừng cũng không hẳn, phu xe nói là nàng ta tự quỳ ra đây, sợ bọn hắn đi mất.

Đại cô nương kia luôn mồm kêu oan ức, cầu đại nhân minh oan.

Chương Hòa Phổ hỏi mấy câu, thì ra chỉ là một chuyện nhỏ trộm gà bắt chó trong quận Thông Châu, loại chuyện này đã có Tri quận mở đường xử lý, nếu không cũng có Tri phi, nói thế nào cũng không cần đến đường đường Tam phẩm An sát sứ đại nhân tự mình xuất mã, nhưng Tĩnh vương điện hạ bên cạnh mắt đã lạnh đi rồi.

Tuy nói mệnh quan được triều đình bổ nhiệm không đến lượt Vương quản, nhưng người ta dù gì cũng là con trai ruột của hoàng thượng, trước mặt hoàng thượng có thể thuận miệng nói mấy câu, làm không tốt thì tiền đồ nửa đời sau của ông coi như khóa lại. Chương Hòa Phổ đã qua 40 tuổi vẫn ngày ngày mong chờ làm quan trên kinh thành, do vậy không thể không tự mình cố gắng biểu hiện thật tốt.

“Ông ấy về đợt này nhất định sẽ bận mấy ngày, cứ cho là biết chuyện cũng không giáo huấn ta được, chắc lại sẽ kêu mẹ đi quản giáo ta, kết quả chẳng phải như nhau sao.” Chương Tĩnh Cầm đắc ý đáp.

Chương Tĩnh Cầm lời nói thoải mái tự tại, Cố Thiên cũng không quá để ý chuyện nhỏ này nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn có chuyện lo nghĩ, một chốc là Giang Liên Nam, một chốc là Hàn Thác.

*

Tiệc Bách hoa buổi tối được mọi người khen ngợi không ngớt, An quốc công phu nhân thậm chí cho cầu kiến người đã làm ra cao lương mỹ vị này.

Có thể được An quốc công phu nhân ưa thích, đây chính là cơ hội tốt không nên lãng phí, Ninh thị người cho gọi Giang Liên Nam cùng đi lên.

Tại U Châu, An quốc công phủ chỉ đứng sau Tĩnh vương phủ, là gia đình tôn quý xếp thứ hai. Năm đó khi Tĩnh vương gia còn nhỏ lần đầu ra chiến trường, đã phong An quốc công làm phó tướng, có thể nói chính ông đã dạy nên một vương gia bách chiến bách thắng ngày nay. Hơn nữa, việc Tĩnh vương gia vô cùng kính trọng ông là điều ai cũng biết, vô hình đã nâng cao vị thế của phủ An quốc công.

An quốc công phu nhân đã ngoài 40, bộ dáng hiền từ, nhìn Giang Liên Nam nói: “Đứa trẻ ngoan, nghe nói các món ăn trong tiệc Bách hoa là do người nghĩ ra?”

“Không phải tất cả ạ, lúc trước con là người đề ra, sau đó phu nhân nhà con đã chỉ ra mấy món không phù hợp và đổi lại.” Giang Liên Nam đáp vô cùng thành thực.

Không tham công, không trốn tránh, An quốc công phu nhân đối với Giang Liên Nam hảo cảm hơn ba phần, hỏi nàng nhiều hơn vài câu, cứ thế hỏi đến thân thể của nàng ta.

Giang Liên Nam đều trả lời không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

An quốc phu nhân thưởng cho nàng ta một chiếc vòng ngọc bích, ra tay hào phóng, khiến mọi người kinh ngạc. Mặc dù vậy, Giang Liên Nam vẫn như cũ khiêm tốn, khiến cho mọi người càng tán thưởng.

*

Vào ban đêm, các tiểu cô nương còn có một hoạt động cuối cùng: xách đèn hoa thần đi dạo trong miếu Hoa thần phụ cận.

Miếu Hoa thần nằm trong tường của vườn Bách hoa, cuối ngày trước khi khai tiệc, vườn Bách hoa đã được dọn dẹp sạch, ngoại trừ các tăng lữ Diên Thọ tự, còn có các khách quý của các gia đình tôn quý thành U Châu, không có khách vắng lai nên hết sức an toàn, tự nhiên có thể yên tâm du ngoạn.

Đội ngũ đi dạo gồm Cố Thiển cùng rất nhiều cô nương khác, không có các nha hoàn đi theo, chỉ đồng hành cùng các bạn hữu, cùng các tăng nhân đi trước dẫn đường.

Đội ngũ càng lớn, ánh đèn rực rỡ hòa cùng hoa đỏ cây xanh.

Đến trước cửa miếu Hoa thần, Cố Thiển đột nhiên bị một viên đá nhỏ ném trúng, đá tuy nhỏ nhưng đánh lên người cũng rất đau, nàng quay đầu nhìn quanh muốn tìm kẻ nào làm chuyện xấu như vậy, lại nhìn thấy Hàn Thác đang đứng ở cửa chính của đình viện bên trong miếu, cười vẫy nàng.

- _____

Chú thích (Editor):

(*): Trích từ bài thơ cổ “Xích Bích” của nhà thơ Đường Đỗ Mục

Xích Bích hoài cổ

Chiết kích trầm sa thiết vị tiêu,

Tự tương ma tẩy nhận tiền triều.

Đông phong bất dữ Chu lang tiện,

Đồng Tước xuân thâm toả nhị Kiều.

Dịch nghĩa

Mũi kích gãy nằm trong cát, sắt chưa mòn hết,

Tự tay mình mài rửa, đã nhận thấy dấu vết triều đại vừa qua.

Gió đông ví không thuận tiện cho chàng Chu Du,

Thì cảnh xuân thâm nghiêm của đài Đồng Tước đã khoá chặt hai nàng Kiều.

Xích Bích là một khúc sông trên Trường Giang thuộc tỉnh Hồ Bắc. Đời Tam Quốc, nguyên soái Chu Du nhờ gió đông nổi lên mới dùng hoả công đốt cháy các chiến thuyền của Tào Tháo.

20. Chương 18: Lời Từ Biệt Trước Khi Đi

Cố Thiển muốn cười cũng không nổi, nàng hít mạnh một hơi rồi quay đầu đi, chân không dừng bước, thực chất không muốn để ý đến hắn, nhưng mắt liếc thấy Hàn Thác định hướng ra ngoài miếu, như thế nàng không ra hắn sẽ tự mình đến tìm nàng gây phiền toái.

Cố Thiển nhất gan, Hàn Thác vừa động nàng liền hoảng, bỏ tay Phùng Loan với Chương Tinh Cầm ra, tìm cơ rồi quay ngược lại.

Đội đi dạo có trống đi cùng, vô cùng náo nhiệt. Cố Thiển đi thẳng xuống cuối hàng, đứng tại chỗ trông mọi người đi ngày càng xa dần, xác định không ai nhìn thấy nàng mới cất bước vào trong miếu Hoa thần.

“Vương gia lại tìm ta có việc gì?” Cố Thiển cảm thấy như bị bắt ép làm việc mình không thích, trong lòng không vui, nàng bĩu môi hỏi, ngữ khí gay gắt, đáng tiếc thanh âm lại mềm mại, nghe không ra chút khí thế nào.

Hàn Thác không trả lời, kéo Cố Thiển ra phía sau tảng đá cao cao phía bên phải hai người, từ trong tay Cố Thiển đón lấy đèn hoa thần.

Đèn lồng kia là cống phẩm hoàng gia do Ninh hoàng hậu phái người mang từ kinh sư tới, đèn hình cái ô, có tám góc, làm từ giấy Ngọc Bản Đàm đặc sản Tùng Giang, trên mặt dùng các mảnh vàng kết thành 12 bức tranh hoa thần du xuân, đã qua tay các thợ thủ công khéo léo, phong thái thần thể vô cùng tinh thể, sống động.

Hàn Thác không thèm nhìn, một hơi thổi tắt đèn bên trong, hai người nháy mắt đứng trong bóng tối.

Như thế này cũng tốt, không sợ có ai đi qua phát hiện hai người bọn họ, Cố Thiên nhẹ thở ra một hơi, bỗng bên tai nghe Hàn Thác hỏi: “Qua hơn nửa ngày, nàng đã nghĩ ra cái gì để tặng ta chưa?”

Là vì cái này sao? Cố Thiên cảm thấy hần thực đang chuyện bé xé ra to.

Ánh trăng tròn nửa ẩn nửa hiện như con thoi sau đám mây, soi không rõ vạn vật bên dưới.

Cố Thiên nhìn không rõ ngũ quan của Hàn Thác, chỉ có thể nhìn loáng thoán, do đó dũng khí cũng lớn hơn, dám đưa ra yêu cầu: “Ta không muốn tặng, trao riêng tư tình là không hợp lễ nghĩa, vương gia có thể nghĩ ra cách khác để ta hồi báo ngài không?”

Hàn Thác nhẹ kêu: “Nếu thực sự giữ đúng hai chữ thủ lễ, nàng chính là phải ngoan ngoãn ngồi kiệu nhỏ, từ cửa bên bước vào phủ của bốn vương rồi.”

Cố Thiên trong lòng hiểu hần nói là sự thật, hoàn toàn không phản bác, rốt cuộc vẫn không cam tâm, nghĩ ra câu nói trước kia của hần, liền đáp: “Vương gia không phải đã nói qua rằng không muốn lấy ta mà.”

“Àn, bốn vương nói qua khi nào?” Hàn Thác nhẹ phủ nhận.

Câu ban đầu xác thực không phải câu này nhưng ý tứ đều như nhau, Cố Thiên học ngữ điệu lúc đó của hần, mạnh mẽ đáp, “Vương gia nói qua, muốn lấy ta chỉ là nói đùa mà thôi.”

Nàng như vậy cố chấp tuyệt hần, khiến hàn Thác không vui, dứt khoát nói rõ: “Bốn vương đổi ý rồi.”

Cố Thiên trợn mắt, há hốc mồm, “Vương gia sao có thể nói mà không giữ lời?” Lúc nói muốn lấy, lúc nói là đùa, lúc lại nuốt lời, còn có người nào thay đổi thất thường hơn hần không?

Hàn Thác nắm lấy vòng eo thon thả của nàng, hung dữ đáp: “Rốt cuộc ai mới là kẻ nói lời không đáng tin? Người nói muốn báo đáp ta là nàng, bốn vương đưa ra yêu cầu, nàng lại mọi cách trốn tránh. Sao, lợi dụng bốn vương xong rồi, muốn nhanh chóng phủi sạch quan hệ đúng không?”

“Không phải, ta không có...” Cố Thiên ấp úng, Hàn Thác một khi phát giận, nàng liền nhớ lại tình huống lần đầu gặp hần kiếp trước ở Kim Loan điện, sự sợ hãi trong đêm tối mặc sức bộc phát.

Hàn Thác thừa cơ đến gần, “Bốn vương quyết định rồi, nàng phải làm cho ta một cái khăn, trên đó thêu tên nàng và ta.”

Cái này sợ người ngoài không biết bọn họ có quan hệ sao? Cố Thiên tuyệt vọng, liên tục lắc đầu.

Hàn Thác làm như không thấy, tự mình nói: “Cứ như vậy đi, ngày mai bốn vương phải ra biên giới bố trí lại lực lượng canh phòng, nàng trước khi ta trở về chuẩn bị tốt khăn tay, đến lúc đó bốn vương lại đến tìm nàng.”

Người đến tiệc Bách hoa tối nay đều được an vị tại phòng khách trong viện. Hàn Thác ngày mai sáng sớm phải xuất hành, không thể ở lại, chỉ đặc biệt đến gặp Cố Thiên. Hắn tự biết trong lòng mình không nở, nhưng thấy biểu hiện của nàng lại như hận không thể bảo hắn đừng trở lại, trong lòng Hàn Thác có chút chua xót, không nói được rốt cuộc là tư vị gì.

Cố Thiên im lặng không đáp lời, nàng không muốn gặp lại hắn....

Bên tai lại nghe Hàn Thác nhẹ đáp: “Nàng có chuyện gì muốn tìm ta, cứ viết thư giao cho Bạch Hoa, nàng ta biết làm thế nào chuyển đến tay ta.”

Cố Thiên hít một hơi kinh ngạc, Bạch Hoa là nha hoàn biết võ công Cố Cảnh Ngô mới tìm đến, ngày hôm qua mới vào Cố gia, thật không ngờ lại là người của Hàn Thác.

Nàng châm biếm: “Vương gia quả nhiên đặt mật thám trong nhà ta.”

Hàn Thác cười giễu cợt: “Đó là vì muốn bảo hộ nàng.”

Hàn Thác đời này chưa sợ qua cái gì, hôm nay chỉ cần nhớ lại sự tình đêm Nguyên tiêu đó trong lòng liền sợ hãi, nếu như không đúng lúc gặp được hắn, không biết Cố Thiên sẽ thành cái dạng gì?

Hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện ngoài ý muốn đó có cơ hội phát sinh.

Cố Thiên trong lòng không vui, giữ lại Bạch Hoa như đem con mắt của Hàn Thác dính sát trên người, từ nay trở đi không tránh khỏi bị hắn giám thị, ngày mai về nhà liền đuổi Bạch Hoa.

“Sao lại không nói gì? Có phải muốn ngày mai ta một bước đi trước, bước sau nàng đem Bạch Hoa đuổi đi, đúng không?” Hàn Thác một câu nói trúng tâm đen Cố Thiên.

Ai da, người này đọc hiểu tâm thuật a! Cố Thiên cứng miệng, nàng không thể thừa nhận, liền chơi xấu trước, “Lẽ nào không nói là có gì sai sao?”

Hàn Thác không vạch trần nàng, chỉ đáp: “Bạch Hoa bái sư học qua y thuật, Tiêu Hạc Niên trước khi đi đã dạy nàng ta cách chẩn đoán và giải độc các loại độc vật của hoa Tu La.”

Thực ra đây mới là trọng điểm hắn muốn nói ngày hôm nay, “Ta nghe Cố đại nhân nói trong nhà không tìm được ra bất kỳ chứng cứ nào, nhưng nếu đã có mưu đồ cũng không thể hoàn toàn không có khả năng thành công. Mấy ngày trước Tiêu Hạc Niên ở đó, đối phương khẳng định không dám lộ diện. Nay ông ta

đã đi rồi, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, có Bạch Hoa bảo vệ, cũng không cần sợ nữa. Chỉ là nàng không được tiết lộ ra ngoài, tránh đánh rần động cỏ, biết chưa?”

Nàng không ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra, nhưng Cố Thiên không phục, cố ý nói ngược lại, “Có lẽ là người ngoài gây ra không biết chừng.”

“Không quản là người nào làm, sự an toàn của các nàng là quan trọng nhất, sinh mạng nắm chắc trong tay, những cái khác có thể xét sau.”

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn trời, trăng đã lên cao, thời gian đã tới.

Hắn thấp lại đèn hoa thần, đưa lại vào tay Cố Thiên, giang rộng hai cánh tay đáp: “Vi phu (1) phải đi rồi, trước khi đi ôm ta một cái nào?”

Vi phu cái đầu hắn, Cố Thiên chưa gặp qua ai có da mặt dày như vậy, không muốn cùng hắn gây rối, xách đèn chạy.

Tiếng trống dần dần lại gần, đội tuần du miếu Hoa thần sau khi đã đi được một vòng đang quay đầu trở lại, nàng phải đi trước khi đội ngũ đến nơi, “Vương gia nói xong rồi phải không, ta đi trước.”

Cố Thiên không đợi Hàn Thác trả lời, quay người chạy ra ngoài.

Hàn Thác không chặn nàng lại mà để nàng đi. Cố Thiên cảm thấy không đúng, chạy mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Hàn Thác vẫn đứng im tại chỗ, dùng thanh âm chỉ đủ để nàng nghe rõ, không nhanh không chậm nói: “Ngoan ngoan đợi ta về lấy nàng.”

- _____

(1): chồng (xưng hô sau khi đã kết hôn)

21. Chương 19: Đêm Yên Tĩnh

Hàn Thác ngữ khí ôn nhu chứa nhiều sủng nịch, Cố Thiên có một chút thất thần, trong thoáng chốc cũng giống như Hàn Thác mà sinh ra một chút không nở.

“Leng keng” tiếng chiêng trống lập tức đem nàng trở lại hiện thực, nếu không đi ngay sợ là không kịp.

“Vương gia đừng nói đùa lung tung nữa!” Cố Thiên dứt lời, dậm chân xoay người, cũng không quay đầu lại nhìn hắn mà chạy ra ngoài.

Đợi đến khi nàng theo đoàn người đi dạo trở lại trong miếu hoa thần, sau tấm bia đá đã trống không, Hàn Thác sớm không còn ở đó.

*

Lúc trở lại phòng khách được an bày sẵn đã là bốn canh giờ sau. Du ngoạn cả ngày nên cơ thể mệt mỏi, Cố Thiên vừa ngả lưng lên giường liền ngủ say. Nhưng mà, đêm này nàng ngủ không an ổn. Ở trong mộng, Cố Thiên mơ thấy mình trở lại cuộc sống thuở trước trong cấm cung.

Ngói lưu ly, cửa son đỏ, đầu củng(1) ở vành, tường cột chạm trổ, đàn hương lượn lờ, đèn đuốc sáng trưng.

Trọng binh mặc giáp đen nặng nề lặng im đứng trước cửa cung điện nguy nga, ngăn không cho người khác tự ý đi vào, nhưng lúc đó Cố Thiên bị bọn họ áp giải nên không thể không bước nhanh qua.

Gió tuyết mãnh liệt, quần áo mỏng manh không đủ để chống lạnh, thân thể dần dần cứng ngắc, bước chân gian nan.....

Rốt cục cũng tới điện vua, Cố Thiên thừa lệnh bước qua cửa mà vào. Hơn mười phi tần đang lạnh run quỳ gối phía tây phòng, thấp giọng khóc. Cố Thiên đi đến trước các nàng, giống vậy mà quỳ xuống, mũ phượng Cửu Long nặng nề ép nàng cơ hồ nâng đầu không nổi.

Giang Liên Nam đi theo sau, một thân quần áo xanh biếc thêu hoa kim ngân cùng váy hoa thảo, hai bím tóc cài một đôi trâm hoa màu trắng, trong tay ôm chậu hoa tử sa, trong chậu có một gốc cây hoa lạ, đoá hoa đen như mực, nhụy hoa hồng như lửa, xinh đẹp phi thường, rất yêu dị.

Hàn Thác ngồi ghế rồng trên cao, mắt và tay chuyên chú lau chà cây đao, bỗng nhiên giương mắt nhìn Cố Thiên, mắt phượng sắc bén lạnh lùng như băng, “Làm Hoàng hậu của trẫm cũng không thể là người không rõ phép tắc.”

Đang nói thì đao đã chém ra, hàn quang hiện lên, đầu và thân của Giang Liên Nam đứt lìa, “Đông” Một tiếng chiếc đầu kia, nhanh như chớp lặn tới trước người Cố Thiên.

“Trẫm có nói qua, chờ trẫm trở về sẽ lấy ngươi, ngươi thật biết điều, trẫm thực vui vẻ, đại hôn chỉ lễ là trẫm tỉ mỉ chuẩn bị, Hoàng hậu có thích không?”

Hàn Thác ôm lấy Cố Thiên đang ngồi bệt ở dưới đặt lên ghế rồng, nàng chưa ngồi ổn đã bị kéo nằm xuống, thân hình hắn đè lên người nàng.....

“Không cần!” Cố Thiên giãy dựa hét lớn, mở to mắt ngồi dậy.

Ngoài đồng ruộng xanh tươi, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, thì ra chính là ác mộng.

Bích Linh cùng Bích Lạc ngủ ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh, áo ngoài không kịp mặc, lập tức đi giầy chạy vào, “Tiểu thư gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi ôm chân, vẫn chưa hết hoảng sợ, hô hấp dồn dập, trán đầy mồ hôi.

Bích Lạc vội vàng ngồi trên đầu giường, vỗ vỗ lưng Cố Thiên cho nàng thuận khí, một mặt trấn an, “Không có việc gì, không có việc gì, chính là mơ mà thôi, mơ đều không giống hiện thực, tiểu thư đừng sợ.”

Bích Linh nhanh nhẹn pha chén trà mang đến, đem chén trà đưa đến bên miệng Cố Thiên nói: “Tiểu thư, uống chén trà nóng để tĩnh tâm.”

Cố Thiên liền mở miệng nhỏ uống, uống cạn hơn phân nửa chén, hơi thở dần dần ổn định, liền kêu hai người tiếp tục đi ngủ.

Bích Lạc đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng gọn gàng, Bích Linh lấy khăn ướt lau mồ hôi cho Cố Thiên, sau đó hai người mới trở ra gian ngoài.

Cố Thiên ở trong bóng tối lẩn qua lộn lại, rốt cuộc vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui tất cả đều là hai người xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Cố Thiên cảm thấy Hàn Thác hôm nay thay đổi thật thường là vì trêu cợt nàng, hiện tại yên tĩnh tĩnh tế nhớ lại, chỉ sợ tự mình nghĩ sai lầm rồi.

Hàn Thác nếu chỉ là động tay động chân, ngoài miệng nói hươu nói vượn, có lẽ còn có thể nói là hồ nháo, nhưng hấn an bài Bạch Hoa bên cạnh nàng, liền có thể nói rõ rằng hấn không phải là đang vui đùa.

Chuyến đi tới Nhâm Khâu kia, Hàn Thác đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng bây giờ an nguy của nàng cùng Hàn Thác có quan hệ gì mà cần hấn lo lắng chú ý?

Cố Thiên thật muốn tự nói với mình chính là Hàn Thác thích nắm người khác trong tay mà thôi, dù sao tương lai hấn sẽ khởi binh mưu phản, một nghịch tặc sát nghiệt rất nặng có chút kỳ quái là điều bình thường.

Nhưng nàng không có biện pháp thuyết phục chính mình.

Sự tình bây giờ đang phát triển theo hướng Cố Thiên không muốn nhìn đến nhất. Lúc đầu Hàn Thác

không có ý định vui đùa, ngày ấy xuống núi khi hấn nói, lời ấy mới là vui đùa, chỉ vì nàng đánh mất cảnh giác, hấn lại có lẽ muốn kết hôn với nàng thật.

Cố Thiên không biết mình có điểm tốt nào làm Hàn Thác động tâm. Đương nhiên, không phải nàng cho rằng mình là cô nương không đáng giá để người khác yêu thương bảo hộ. Nàng chỉ thuần túy là không rõ, vì sao hai kiếp Hàn Thác đều mặc danh kỳ diệu phải “chiếm lấy” mình.

Kiếp trước còn có thể là vì kích thích dī. Đời này lại vì cái gì?

Cố Thiên trước kia không nghĩ qua chính mình đến tột cùng muốn gả cho loại người nào, kiếp trước là vì không kịp nghĩ liền bị Ninh hoàng hậu định gả cho Hàn Khải, kiếp này còn chưa bận tâm. Nhưng nàng biết rõ mình không muốn gả cho Hàn Thác, cũng không muốn bị đem cấp gả cho Hàn Khải. Nàng đối với Hàn Khải chỉ có tình cảm biểu huynh muội, là người thân, nếu nàng gả, sẽ làm nàng cùng người thân phải thay đổi quan hệ.

Cố Thiên hy vọng kiếp này cả nhà an khang. Cả nhà không chỉ là cha mẹ cùng huynh muội bọn họ, cũng bao gồm Vĩnh Chiêu hầu phủ, Ninh quốc công phủ, Hàn Khải tự nhiên cũng coi như ở bên trong.

Nếu muốn cứu Hàn Khải thì phải bán đứng Hàn Thác, trước tiên phải ngăn chặn khả năng hấn mưu phản, điều này không khác nào đẩy Hàn Thác lên tử lộ.

Hàn Thác từng vì cứu Ninh mà bỏ ra toàn bộ sức lực, Cố Thiên không nghĩ lấy oán trả ơn.....

Đây là chuyện rất bế tắc, Cố Thiên phiền não đá chân, kéo chăn che kín đầu.

Nhưng đời này mọi chuyện sẽ giống kiếp trước sao?

Ninh thị không có chết, đối với Cố Thiên mà nói, tương lai của nàng hết thảy đều tùy duyên.

Như vậy những người khác thì sao?

Chẳng hạn như Giang Liên Nam.

Kiếp trước Giang Liên Nam hai năm sau mới theo Trịnh thị vào kinh, Cố Thiên cũng từ khi đó mới biết nàng.

Mà kiếp này, Giang Liên Nam không có khả năng lấy thân phận kế nữ của Cố Cảnh Ngô mà vào kinh, thậm chí lấy thân phận kế tử của Cố Thiên vào cung. Như vậy, nàng ta sẽ gả cho một trượng phu như thế nào?

Có thể Giang Liên Nam sẽ không có khả năng có được mối hôn sự tốt giống như kiếp trước.

Đứng ở góc độ người đứng xem, Cố Thiên cảm thấy đáng tiếc thay nàng.

Khi Hàn Khải nạp Giang Liên Nam làm phi, Cố Thiên không ngại, nàng cũng có cảm tình với Giang Liên Nam. Dung mạo đẹp, lại có tài văn chương, biết tiến lùi, nếu Cố Thiên là nam tử cũng sẽ động tâm với nữ tử như vậy.

Về chuyện hoa độc Tu La, kiếp trước mặc dù Hàn Thác nói như vậy, Cố Thiên vẫn không có hoài nghi qua Giang Liên Nam. Nhưng khi Tiêu Hạc Niên nói ra Ninh thị cũng trúng loại độc này, Cố Thiên cảm thấy quá mức trùng hợp, lúc ấy nàng mới hoài nghi Trịnh thị, bởi vì Ninh thị chết, sẽ chỉ có ích cho Trịnh thị.

Bất quá, khi chính thức điều tra cũng không có tìm ra chứng cứ, như vậy những hoài nghi chỉ có thể xem như thêm thông tin.

Nhưng suy nghĩ lại, Trịnh thị làm sao biết khi Ninh thị qua đời, Cố Cảnh Ngô nhất định lấy bà ta?

Càng suy nghĩ, nàng hoàn toàn không thể đoán trước được tương lai, tội phạm giết người, Cố Thiên nghĩ đến có chút bất khả tư nghị(2).

Nàng nghĩ càng thấy bức mình, vạch chăn ra, trong phòng không tối đen giống vừa rồi, trời dần sáng, lại một ngày mới bắt đầu.

*

Trong phòng khách cách vách, vợ chồng Cố Cảnh Ngô đã muộn thức dậy.

Ninh thị cầm đai lưng trong tay, vây quanh hông Cố Cảnh Ngô thắt lại, vì ông sửa sang lại vạt áo, thu thập thỏa đáng liền gọi nha hoàn tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt.

“Ngày hôm qua trì hoãn cả ngày nên hôm nay ta sẽ ở trong nha môn lâu hơn, buổi tối đừng chờ ta về ăn cơm.” Cố Cảnh Ngô tiếp nhận khăn nóng, vừa lau mặt, vừa dặn dò.

“Ân, chàng cũng đừng về quá muộn, thiếp chờ chàng trở về mới đi ngủ.” Ninh thị ngồi ở trước bàn trang điểm, Liên Tâm đứng sau búi tóc cho bà: “Đúng rồi, thiếp muốn tìm 1 thư đồng cho Xán Xán.”

Cố Cảnh Ngô đang dùng nước muối súc miệng, nhất thời chưa đáp lời được, đến khi Ninh thị búi tóc xong, ông cũng rửa mặt xong, nhận lấy trâm hải đường khảm đá quý trong tay Liên Tâm, giúp Ninh thị cài lên: “Sao đột nhiên nhớ tới chuyện này?”

Ninh thị quay đầu hướng trượng phu cười cười: “Xán Xán lớn rồi, quá hai năm nữa nên nghĩ tới hôn sự, việc học ngày thường phải học nhanh chút, trước kia khi ở nhà khi có San tỷ nhi làm bạn, coi như không có trở ngại, sau khi đến U châu chỉ có mình nàng, từ từ lười biếng rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không xong.

Cho nên, thiếp tính tìm một người theo nàng, hai người giúp đỡ nhau, tạo động lực.”

Cố Cảnh Ngô nói: “Thật ra là biện pháp tốt, nàng đã chọn người thích hợp chưa?”

Ninh thị đáp: “Thiếp thấy chọn nữ nhi của Trịnh thị là không sai.”

Chú thích (Beta):

(1) Đẩu củng: là kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc cung đình Trung Quốc, dùng để mở rộng mái hiên.

(2) Bất khả tư nghị: cũng đọc là “tác bất khả tư nghị” hoặc “nan tư nghị”, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. (Nguồn: Wikipedia)

22. Chương 20: Sao Hồng Loan Bắt Đầu Di Chuyển

Cố Cảnh Ngô nhú mày nói: “Có một người này thôi sao? Không chọn được người khác sao?”

Hôm nay ông cũng đã nghe nói đến chuyện An quốc công phu nhân tán thưởng Giang Liên Nam. Góc nhìn sự việc của nam nhân và nữ nhân vốn khác nhau ngay từ đầu, ông thà rằng nữ nhi buông lỏng hơi lưỡi, cũng không muốn nàng trở thành người vô vị như người khác làm mặt lạnh với chính mình. Huống chi ở trong lòng ông, nữ nhi đã đủ tốt rồi, cho dù tài học có tiến thêm một bước, cũng như dẹt hoa trên gấm mà thôi.

“Tướng công, chàng không vui sao?” Hơn mười năm vợ chồng, Ninh thị tất nhiên là nghe ra trong lời nói Cố Cảnh Ngô có ý không vui: “Thiếp đã quan sát nàng một thời gian, cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Cố Cảnh Ngô chưa từng gặp qua Giang Liên Nam, chưa nói tới vui hay không vui: “Ta thấy người cậu của nàng ta làm việc mặc dù cẩn thận tỉ mỉ, làm việc hết phận sự, nhưng là người không biết linh động, cho nên vẫn khó có thể lên chức.”

Cố Cảnh Ngô nói thập phần hàm súc.

Trịnh Đồng Ân làm quan cửu phẩm đã hai mươi năm bởi vì hắn là người rất không hiểu biến hóa. Có câu tục ngữ nói: “Cháu ngoại trai rất giống cậu”, người một nhà tính tình thường khó tránh khỏi giống nhau. Cố Cảnh Ngô lo lắng thư đồng quá mức vĩ đại làm cho nữ nhi chịu ủy khuất, lại lo lắng đối phương có vấn

đề như vậy, bất tri bất giác sẽ ảnh hưởng nữ nhi.

Ninh thị ý thức được trượng phu ghét bỏ dòng dõi đối phương, bất quá chọn thư đồng khẳng định sẽ chọn dòng dõi thấp hơn so với nhà mình, giống như Cố Phong theo Thất hoàng tử làm bạn học, nào có làm trái đạo lý. Bà giải thích nói: “Nhà cha nàng từng là đại tộc ở Giang Nam, tổ tông từng làm quan thái sử công tiền triều, chính là sau đó lại xuống dốc.”

Cố Cảnh Ngô trầm nghĩ: Vậy càng không được, phàm là thế gia xuống dốc, đơn giản là gia phong xảy ra vấn đề, con cháu hoàn khổ vô năng, không tự tiến thủ. So sánh ra, ông thà lựa chọn đứa nhỏ nhà nghèo lại thông minh: “Ta thấy chọn Bích Linh, Bích Lạc cũng không sai, lanh lợi, cũng không quá khờ, với lại từ nhỏ cùng Xán Xán lớn lên, không bằng cho các nàng làm thư đồng.”

Ninh thị thở dài: “Ta cũng biết hai người nàng cũng tốt, chính là lo lắng các nàng mọi chuyện đều làm theo ý Xán Xán, sẽ không có hiệu quả.”

Ninh thị không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào, khi nghe theo ý kiến Trịnh thị đưa Giang Liên Nam đến hỗ trợ chuẩn bị mở bách hoa yến thì bà liền có quyết định này.

Ngày ấy Trịnh thị đến đưa danh sách thái phẩm, người sáng suốt vừa thấy liền biết đều không phải là do Trịnh thị viết ra. Về sau bà lại đề cử khuê nữ nhà mình, Ninh thị liền còn có cái gì mà không rõ. Mẹ con Trịnh thị hiển nhiên sớm chuẩn bị tốt chủ ý, nếu không phải Ninh thị đối với thái phẩm không đủ vừa lòng, sợ là không cần chờ bà hỏi, Trịnh thị sẽ chủ động đưa ra yêu cầu cần người hỗ trợ.

Ninh thị cũng làm mẫu thân, tất nhiên có thể đoán ra tính toán của Trịnh thị. Đối lại là Ninh thị, nữ nhi tài mạo xuất chúng, bà cũng không nhẫn tâm để mai một như vậy.

Thời điểm thích hợp tạo cơ hội một lần, Ninh thị bất quá nhắc tay đẩy lao mà thôi.

Hôm qua Giang Liên Nam như nguyện được An Bình quốc công phu nhân khen ngợi, ban thưởng. Các vị phu nhân quan trung lưu đều thấy qua nàng, còn về sau như thế nào, còn muốn xem tạo hóa của nàng.

Dù sao thân phận Giang Liên Nam còn ở đó, muốn vào nhà cao cửa rộng làm chính thê sợ là rất khó khăn.

Ninh thị cho rằng Giang Liên Nam thích hợp theo Cố Thiên làm bạn học, kỳ thật là nhìn trúng lòng dạ muốn trèo cao của nàng.

Bà đơn giản có thể nhìn ra, đứa nhỏ này là cố ý biểu hiện, tuy nói có ý nghĩ muốn nổi bật quá lớn mà bỏ qua chuyện khác, nhưng Ninh thị muốn người có thể cùng cạnh tranh với Cố Thiên.

Vợ chồng Ninh thị thương lượng rất lâu, nhất thời thật sự không chọn được người khác tốt hơn, cuối cùng Cố Cảnh Ngô vẫn theo ý thê tử.

Ngày trở lại trong phủ, Ninh thị liền cho Giang Liên Nam đi theo Cố Thiên bá kiến Vân Úy phu nhân, từ đó về sau, hai nữ hài tử liền bắt đầu cùng nhau đọc sách học nghệ.

Giang Liên Nam ở việc học kỳ thật so với Cố Thiên chậm hơn, từ bốn năm trước khi phụ thân qua đời, nàng cùng mẫu thân trở lại U châu tìm cậu nương tựa, Giang Liên Nam chưa tiếp xúc qua sách vở. Hơn nữa, nàng cảm nghệ cùng họa kỹ đều không có căn bản. Cũng may nàng biết cơ hội này đến không dễ, nên vô cùng quý trọng, khắc khổ luyện tập, người lại có trí tuệ, rất nhanh liền có tiến bộ.

Ninh thị cũng bắt đầu thỉnh thoảng dạy Cố Thiên cách đạo lý quản gia, Giang Liên Nam ngẫu nhiên nghe thấy, thường thường so với Cố Thiên, nàng ta càng hay lộ ra biểu hiện ngẫm hiểu.

Cố Thiên không ngây thơ giống như biểu hiện bề ngoài, rất nhiều chuyện kiếp trước Ninh hoàng hậu từng dạy qua nàng, một quốc gia chi mẫu dạy bảo, tất nhiên so với thủ đoạn của một chủ mẫu gia đình càng lợi hại hơn. Cố Thiên cố ý giả bộ cái gì cũng đều không hiểu, chính là muốn chờ sau này tưởng mình học xong, Ninh thị có thể càng cảm nhận được nhiều thành tựu.

Việc làm càng bận rộn, thời gian nhanh như cái chớp mắt.

Tháng 3, Tây Sơn có hoa đào nở rất đẹp.

Mẹ con Cố gia tùy ý dạo chơi trên bãi cỏ ngắm hoa.

Lúc này Cố Thiên cùng Giang Liên Nam đã rất quen thuộc, liền yêu cầu nàng đi trước.

“Nghe nói Tây Sơn có Bích Vân tự, Bồ Tát đặc biệt linh nghiệm.” Ngồi trên xe ngựa, Giang Liên Nam nói, “Người có muốn đến bái lạy?”

Nay cuộc sống Cố Thiên như ý, không có gì đặc biệt muốn cầu xin, nhưng thấy Giang Liên Nam có bộ dáng mong chờ, cũng muốn có thêm hiểu biết.

Vì thế, nàng liền xin Ninh thị đi Bích Vân tự dâng hương. Ninh thị thể lực không bằng hai tiểu cô nương, ngắm hoa xong đã thấy mệt, vừa nghe Bích Vân tự ở đỉnh núi, đi bộ lên núi, còn phải đi thêm năm trăm bậc thang mới vào đại điện, lập tức không có hứng thú, liền phân phó Bạch Hoa bồi hai tiểu cô nương lên núi, chính mình mang theo nha hoàn leo lên xe ngựa nghỉ ngơi.

Bích Vân tự kiến trúc nguy nga, phong cảnh thanh tú, hương khói cường thịnh.

Cố Thiên cùng Giang Liên Nam thêm tiền dầu vùng, rồi xin một quẻ xăm.

Cố Thiên là xăm thượng, “Hôm nay tân tiêu tổn nộ điều.” Ý là hồng loan tinh động (số đào hoa đang đến).

Giang Liên Nam là xăm hạ, “Khoảng cách mây che cũng ám tòn, hội ngộ có chuyện xảy ra, tiền đồ không rõ.”

Trên đường xuống núi, Giang Liên Nam cảm xúc rõ ràng trầm lại, lặng im nửa đường, đột nhiên hỏi: “Xán Xán, người có nghĩ tới mình phải gả cho vị hôn phu như thế nào không?”

Lời này hỏi thật khéo, vài ngày trước Cố Thiên mới lo lắng việc này, “Tất nhiên là phải gả một người thật lòng yêu thương ta.”

Giang Liên Nam nghiêng đầu nhìn nàng, “Chỉ cần như vậy thôi sao? Đối phương bộ dạng, dòng dõi linh tinh người cũng không lo lắng sao?”

Cố Thiên lắc đầu, nàng không phải không lo lắng qua, chỉ là theo như kiếp trước, mặc dù được gả vào hoàng thất cuộc sống cũng chưa chắc được như ý. Nàng cân nhắc qua, cho rằng mình vẫn muốn yên vui qua ngày hơn.

Giang Liên Nam thở dài, lăm bầm lâu bầu nói: “Cũng không cần người phải lo lắng, người xuất thân hầu phủ, nhà chồng tương lai sao kém được.”

Cố Thiên không trả lời nàng, chỉ hỏi: “Vậy còn người, người muốn gả cho hạng người gì?”

Giang Liên Nam trên mặt ửng đỏ, ngượng ngập nói: “Ta nói người nhưng đừng cười ta. Ta nghĩ gả cho người có quyền thế, còn chuyện khác ta cũng không để ý, chỉ cần hắn có thể bảo hộ ta, chiếu cố ta là được.”

Cố Thiên cái hiểu cái không, “Không có quyền không thế liền không thể bảo hộ người, chiếu cố người sao?”

“Người chưa chịu qua khổ, người không hiểu.” Giang Liên Nam muốn nói lại thôi: “Người có tiền ta đã thấy qua, nhưng không quyền không thế, tự bảo vệ mình còn khó, chứ nói chi tới bảo vệ thê nữ.....”

Một tiếng sấm vang lên đánh gãy lời của nàng, ngẩng đầu chỉ thấy trên trời mây đen quay cuồng, trong khoảnh khắc đã có giọt mưa rơi xuống.

Ba người một đường chạy chậm, hướng tới lương đình cách đó không xa trú mưa. Đợi khoảng 2 chén trà, mưa một chút không có dấu hiệu muốn dừng, ngược lại càng lúc càng lớn.

Cố Thiên thích chưng diện, nên mặc quần áo mùa xuân hơi mỏng, nàng vừa mới dính nước mưa, thêm bị gió lạnh thổi một cái, lạnh run, hắt xì liên tục.

Giang Liên Nam nghe được nhú mày, “Còn như vậy người sẽ sinh bệnh. Trên xe ngựa có dù, ta đi lấy tới.”

“Để cho Bạch Hoa đi thôi.” Cố Thiên nói, nàng biết Bạch Hoa có võ công, thân thể so với các nàng đều cường tráng hơn.

Giang Liên Nam cũng biết Bạch Hoa có võ công: “Vẫn là để Bạch Hoa ở lại đi, trách nhiệm của nàng chính là bảo hộ người.”

Nói xong, chạy nhanh ra ngoài, đường núi quanh co, không bao lâu đã nhìn không thấy thân ảnh của nàng.

Cố Thiên đợi thật lâu cũng không thấy Giang Liên Nam trở về, nàng lại không vui cùng Bạch Hoa nói chuyện phiếm, cảm thấy dù cùng Bạch Hoa nói cái gì, cuối cùng đều bị Hàn Thác biết. Tuy rằng nàng cũng không có gì không thể cho ai biết, nhưng chính là không thích cái cảm giác bị hắt hủi.

Chờ đến chán, nàng chợt thấy xa xa một thân ảnh từ trong mưa bụi đi tới.

Người nọ dần dần đến gần, trong tay giơ cao cây dù bằng giấy dầu, nửa người trên mặc áo màu lá trúc, chỉ thấy được vạt áo cẩm bào màu xanh thiên thanh cùng đế giày đen như mực.

Cố Thiên không biết vì sao lại khẩn trương đứng lên.

Đợi cho người đó đi vào lương đình, từ từ bỏ cây dù xuống, liền lộ ra gương mặt như một vị tiên bị dày xuống trần gian.

Trừ bỏ Hàn Thác thì còn có thể là ai.

23. Chương 21: Thánh Chỉ Đến

Hơn một tháng không thấy, Hàn Thác nước da vốn trắng sáng đã bị mặt trời chói chang của thảo nguyên phơi thành màu đồng cổ, người cũng hơi gầy đi.

Sự thay đổi này chẳng những không làm tổn hại dung nhan của hắn, mà càng khắc sâu hình dáng khuôn mặt như đẹp như tạc, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tinh xảo, làm người nhìn đến liền như đui mù.

“Nhìn cái gì? Trên mặt bốn vương có dính gì sao?” Hàn Thác hỏi, khóe môi nhếch lên thật cao, từ dưới lông mày đến khóe mắt đều lộ rõ ý cười.

Nghe được câu hỏi, Cố Thiên vốn đang thất thần thoáng chốc liền khôi phục, phát hiện Hàn Thác đang đứng ở trước người nàng, mà Bạch Hoa đã mở cây dù của Hàn Thác, đi về phía lương đình.

Cố Thiên có chút cảm tức, quệt miệng rũ mắt xuống, cũng không tính hỏi hấn vì sao tới đây. Gặp hấn ở đây chắc chắn không phải do trùng hợp. Hàn Thác đều có mục đích của hấn, nàng không hỏi, hấn cũng sẽ nói, bằng không chẳng phải là đến không một chuyến sao?

Hàn Thác tựa hồ cũng không để ý việc nàng cố ý tỏ ra lãnh đạm, bàn tay to trầm ổn hữu lực vươn đến, cầm lấy bàn tay không xương mềm mại nhỏ bé của nàng, ngón cái ở da thịt trên mu bàn tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Cố Thiên vung tay, kéo tay mình thoát khỏi tay hấn, không hề giận nói: “Vương gia có việc sao? Có thể nói chuyện tử tế không, không nên động tay động chân.”

Hàn Thác cười nói: “Bốn vương hôm nay đến ngắm hoa, vô tình gặp được cô nương, thế nhưng vừa gặp đã thương, xin hỏi đại danh của cô nương, nhà ở nơi nào, để ngày khác bốn vương tới nhà bái phỏng, thu hồi khăn tay cô nương vì bốn vương mà chuẩn bị.”

Hàn Thác nói đùa cũng không có làm cho Cố Thiên hứng thú, nàng vẫn như cũ lãnh đạm nghiêm mặt, dưới đáy lòng vụng trộm, đoán đo vài lần, hy vọng khẩu khí nói ra có thể có lực cường ngạnh chút, “Vương gia, ta nói rồi, ta không đưa.”

Hàn Thác thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Bốn vương cũng nói qua, sau khi đã bố trí binh lính ngoài biên giới xong sẽ tìm người.”

Khi hai người chia lìa liền ai nấy giữ ý kiến của mình, ai cũng không đem lời nói của đối phương lúc ấy lọt vào tai. Nay gặp lại, cả hai đều chấp nhất tự nhận kết quả mình đưa ra, vì thế lâm vào cục diện vừa xấu hổ vừa kì cục, hai người đều muốn như ý, nhưng điều đó không có khả năng, đành phải người trừng ta, ta trừng người mà giằng co.

Hàn Thác rốt cuộc là nam tử, so với Cố Thiên lớn tuổi hơn, cùng tiểu cô nương giận dỗi thì rất mất phong độ, nên đành nhượng bộ trước, cầm chắc tay nàng, ôn nhu dỗ dành: “Không đưa khăn tay, liền làm hà bao đi, vẫn là giống như vậy, thêm tên người cùng ta.”

Trên tay hấn dùng lực, Cố Thiên giấy không ra, nhú mi nói: “Hà bao ta cũng sẽ không đưa cho người.”

Hàn Thác không vội phiền não, hấn hạ quyết tâm, kiên nhẫn mười phần, vươn tay ôm eo nàng, làm hai người trông càng thân thiết: “Làm sao vậy? Không vui? Có phải bài học gần đây nhiều, mệt mỏi quá sức nên mới phiền não? Không liên quan, bốn vương không thúc giục người, đợi người rảnh thì chậm rãi làm, dù sao bốn vương chờ được.”

Hấn thế nào biết nàng nhiều bài học?

Cố Thiên nhìn về phía ngoài lương đình, Bạch Hoa cầm cây dù giấy dầu, quay lưng đứng một mình trong mưa, đối với việc trong lương đình hoàn toàn chẳng quan tâm.

Cố Thiên nhất thời nổi trận lôi đình.

Còn nói bảo hộ nàng, hộ vệ mà làm như thế, cái này căn bản là gian tế của quân địch.

Nếu không phải Bạch Hoa mật báo, Hàn Thác thế nào biết nàng hôm nay đến Tây Sơn ngắm hoa, làm sao có thể tìm được lương đình này.

Hàn Thác vừa nói liền muốn động tay động chân khinh bạc nàng, thời điểm cần bảo hộ cùng giải vây, Bạch Hoa không đến hỗ trợ thì thôi, ngược lại thay đổi phương canh gác.

Kỳ thật Cố Thiên đang oan uổng Bạch Hoa, là nàng đưa tin cho Hàn Thác cùng báo cáo hành tung Cố Thiên, nhưng nàng lúc này thật sự không phải là thay Hàn Thác canh gác. Mưa thế này, tựa như trong câu thơ có viết, “Tiếng chổi tai nhất thiết lẫn lộn, đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn”. Cho dù đã có dù che, quần áo vẫn bị mưa làm ướt đầm. Bạch Hoa hi vọng mình có thể vào trong lương đình đứng tránh mưa, đáng tiếc nàng không thể, chủ nhân nói chuyện, nàng phải tránh đi.

Cố Thiên trong lòng tức giận, lời nói ra tự nhiên có khí thế cứng cáp hơn hẳn: “Vương gia, ta không phải vì bận mà cố ý không làm. Một chiếc khăn tay, một cái hà bao, có thể mất bao nhiêu công phu chứ? Ta chỉ là không nghĩ làm sẽ cho người, mặc kệ có bận hay không cũng không làm. Lúc trước không làm, hiện tại không làm, về sau cũng sẽ không làm. Ta nói muốn báo đáp Vương gia, sẽ không nuốt lời. Ta sẽ xem xét lễ vật thích hợp, sau đó sẽ nhờ phụ thân đưa đến vương phủ. Vương gia về sau không cần đến tìm ta nữa, ta cũng sẽ không lén lút gặp mặt người.”

Nàng nói một mạch lưu loát, cũng không thở gấp. Thật sự lời này nàng đã lo trái lo phải nghĩ rất nhiều mới nói ra, không thể quen thuộc hơn.

Thời gian một tháng cũng đủ để Cố Thiên làm ra quyết định.

Nếu Hàn Thác không đến tìm nàng thì liền thôi, hẳn mà đến nhất định phải đem lời này nói rõ, tuyệt đối không lưu tình, miễn cho về sau tiếp tục dây dưa không rõ.

Hàn Thác nghe vậy, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng bất quá chỉ là trong giây lát, rất nhanh liền tươi cười, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: “Giận ta? Hay là đang trách ta không có viết thư cho người?”

Nàng đã nói rõ ràng, nhưng hẳn cố ý giả bộ hồ đồ vòng quanh, chính là không chịu đối mặt, còn bề cong lời nói thành thể như nàng đang đùa giỡn. Cố Thiên phát cáu, đối với cuộc nói chuyện này cảm thấy không kiên nhẫn, lời nói chưa suy nghĩ liền thốt ra, căn bản chưa từng bận tâm rằng ý tứ trong đó dễ sinh ra hiểu lầm: “Vương gia vì cái gì muốn viết thư cho ta? Ta lại có tư cách gì vì Vương gia không viết thư liền tức giận?”

Hàn Thác cười nắm sợi tóc trước ngực nàng: “Còn nói không tức, bốn vương không phải nói sẽ lấy người, người là Vương phi tương lai của ta, đừng nói mấy phong thư, người có tư cách đối với bốn vương đưa ra yêu cầu.”

Nói đến nói đi như thế nào còn quanh quẩn vấn đề này, Cố Thiên gấp đến độ không được, nàng trải đời còn thiếu, hơi không thuận lợi liền thiếu kiên nhẫn, dậm chân nói: “Ta không phải ý đó!”

Hàn Thác buông nàng ra, hắn đã nhún nhường cho nàng nhiều cơ hội để nói ra đáp án vừa lòng, nhưng Cố Thiên thế nào cũng không chịu hiểu, nhất quyết tuyệt tình với hắn, làm hao hết kiên nhẫn của hắn. Hàn Thác thu lại ý cười, giọng nói cũng lạnh xuống: “Vậy ngươi có ý tứ gì?”

Cố Thiên kiên trì nhìn thẳng hắn: “Vương gia, ta thật sự tuyệt đối không có khả năng gả cho Vương gia.”

“Vì cái gì? Ngươi đã thích người khác? Người nọ là ai? Có phải người ở kinh thành?” Hàn Thác hỏi liên tiếp các vấn đề.

Hắn có để người của mình ở bên cạnh Cố Thiên, chuyện gì cũng đều nói cho hắn biết, ở U châu Cố Thiên cơ bản không ra ngoài, cũng không có gặp qua nam nhân nào khác, cho nên nếu có thích người khác, chỉ có thể là ở kinh thành thôi.

Hàn Thác cũng tức giận, hắn không nghĩ tới thời điểm Cố Thiên rời kinh thành mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy lại biết thương nhớ kẻ khác. Hàn Thác chỉ tự phỏng đoán, hắn động tình, quan tâm nhiều sẽ bị loạn, cũng là lẽ thường tình.

Cố Thiên không nghĩ lừa hắn, lắc đầu nói: “Không phải nguyên nhân này.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì? Ta với nàng lúc trước không phải ở chung rất tốt sao, bốn vương có làm gì cũng không đến mức khiến ngươi chán ghét như vậy.” Hàn Thác tiếp tục hỏi, vì muốn dụ dỗ nàng nói ra tình hình thực tế, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cố Thiên cắn môi dưới, cúi đầu rồi rầm một lúc lâu, rốt cuộc đánh bạo nói: “Bởi vì... Vương gia và dì... không vừa mắt nhau.”

Hàn Thác cười ra tiếng: “Ta còn tưởng vấn đề to tát, thì ra là chuyện này, ta cùng mẫu hậu không vừa mắt nhau, ta nói chuyện yêu đương với nàng mẫu hậu có nhìn thuận mắt hay không có quan hệ gì, ta cùng nàng nhìn thuận mắt nhau không phải tốt hơn sao?” Hắn tâm tình thả lỏng, nói chuyện liền tùy ý.

Cố Thiên sớm học được rằng không cần để ý lời trêu đùa của Hàn Thác.

Huống chi, nàng cũng không cảm thấy hắn có bao nhiêu phần thuận mắt. Hàn Thác quả thật có rất nhiều điểm làm cho nữ tử tâm động tâm, nhưng với Cố Thiên mà nói, nàng đối hắn cảm tình cũng không đạt tới mức không phải hắn thì không lấy chồng: “Dù sao ta chính là nghĩ như vậy, tương lai ta phải gả cho người có thể làm cho tất cả người nhà ta đều nhìn thuận mắt.”

Hàn Thác không cho là đúng, nói đi nói lại, còn không phải do cố kỵ cảm nhận của Ninh hoàng hậu ư?

Hàn Thác cùng Cố Thiên bất đồng, hắn cùng với Ninh hoàng hậu chẳng có bao nhiêu cảm tình, thậm chí còn có thể coi như đối địch với nhau, Hàn Thác tự nhiên sẽ không đi bắn khoăn cảm nhận của Ninh hoàng hậu, ngược lại, hắn rất thích ý làm nàng ngọt ngào: “Chủ yếu là ý kiến của chính mình, người khác căn bản không trọng yếu...”

“Vương gia đừng nói nữa!”, Cố Thiên đánh gãy lời hắn: “Vương gia cảm thấy việc này căn bản không trọng yếu, bởi vì Vương gia không thêm để ý, nhưng đối với ta mà nói thì là người thân, là người ta để ý, ta đương nhiên sẽ bận tâm ý kiến cùng cảm nhận của dì. Trong mấy ngày Vương gia rời đi, ta luôn luôn lo lắng chuyện này, ta cảm thấy như vậy là tốt nhất.”

Đừng nhìn Cố Thiên bình thường tính tình mềm mại, dễ nói chuyện vô cùng, một khi cố chấp rồi cũng thì mười con trâu cũng kéo không được.

Nàng nói câu cuối cùng kia, chân chính làm Hàn Thác tức giận.

Hàn Thác trong đầu nghĩ đến Cố Thiên suốt một tháng, ngóng trông ngày trở về gặp nàng.

Cố Thiên cũng nghĩ về Hàn Thác suốt một tháng, nhưng là nghĩ đến làm thế nào để đem hắn đẩy ra xa.

Điều này giống như một chậu nước lạnh tàn nhẫn tạt lên đầu Hàn Thác, lại gặp phải cái đinh sắt lớn, đem nhu tình của hắn toàn bộ đông lại thành băng, làm cho hắn hừng hực lửa giận.

Cố Thiên như còn cố tình muốn đổ thêm dầu vào lửa: “Vương gia, điều ta muốn nói đều nói xong rồi, người nhanh đi thôi, nha hoàn của ta đã trở lại, để các nàng nhìn được thì không tốt.”

Nàng lướt qua bả vai Hàn Thác, nhìn đến Giang Liên Nam cùng Bích Lạc một trước một sau theo đường núi chạy ra.

“Hảo.” Hàn Thác bị lửa giận che mắt, mở miệng nói, “Bốn vương liên như người mong muốn.”

Hắn gọi Bạch Hoa, cầm dù, cũng không quay đầu đi xuống núi.

“Người nợ là ai?” Giang Liên Nam cùng Hàn Thác đối mặt, thấy hắn khí phách bất phàm, tò mò hỏi.

Cố Thiên không muốn cùng nàng nhiều lời liền nói dối: “Không biết, bất quá chỉ là người hỏi đường.”

Cố Thiên đem đó liền tìm cớ, đem Bạch Hoa đuổi đi.

Hàn Thác trở lại vương phủ vẫn còn hờn dỗi, mặt lạnh đến độ có thể kết thành băng, làm cho kẻ hầu hạ bên người hắn, người người khiếp đảm kinh hồn, đi đường cũng không dám ra tiếng, sợ là phạm vào Vương

gia kiêng kị mà bị tai ương.

Kết quả ở Tam Đường nhìn thấy Bạch Hoa lòng đầy gánh nặng mang theo tay nải trở về, Hàn Thác ngược lại nở nụ cười.

Hắn cái gì cũng không có hỏi, cho Bạch Hoa trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó cầm bút viết thư cho Nguyên Đồng Đế.

Năm ngày sau, tổng quản đại thái giám Lương Thần Quang cười khoái mã⁽¹⁾ tới U châu, hắn mang đến thánh chỉ tứ hôn cho Tĩnh vương gia của Nguyên Đồng đế.

(1) Khoái mã: ngựa tốt, khỏe, chạy rất nhanh.

24. Chương 22: Vận Mệnh

Buổi chiều Lương Thần Quang mang tin tức tiến vào cửa thành U châu, sau đó cưỡi ngựa tới Cổ gia.

Cổ Cảnh Ngô chân trước mới từ nha môn về đến nhà, sau lưng liền nghe được người gác cổng báo lại, có thái giám tuyên chỉ từ kinh thành đến.

Trong lòng hắn nghi hoặc, nghĩ không ra sẽ là chuyện gì, vội vàng chuẩn bị, mang thê nữ đi tư đường nghe chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, U châu thừa tuyên bố chính sử, tư Bố Chính Sử Cổ Cảnh Ngô có nữ nhi Cổ Thiên, tướng mạo xuất chúng, đoan trang hiền thực, tài đức toàn vẹn, trẫm nghe thấy rất thích... Đặc biệt đem nàng gả cho tam hoàng tử Tĩnh vương Hàn Thác làm Vương phi...”

Cổ Thiên quỳ trên mặt đất, mờ mịt tiếp nhận thánh chỉ màu vàng trên tay Lương Thần Quang. “Cổ đại nhân, tam phu nhân, nhị cô nương, chúc mừng.” Lương Thần Quang liên tục chúc mừng, vẻ mặt tươi cười, thần sắc dễ chịu nhưng vẫn ra dáng Đại nội tổng quản.

Ninh thị là muội muội ruột của Hoàng hậu, Cổ Cảnh Ngô cùng hoàng đế là anh em cột chèo⁽¹⁾, Cổ Thiên cũng sẽ trở thành Tĩnh vương phi.

Lương Thần Quang là người thông minh, nhà này toàn là hoàng thân quốc thích, có thể giao hảo thì tất nhiên sẽ không kết thù kết oán, dù sao hắn ăn cũng không mệt đâu.

Nha hoàn dâng nước trà cho Lương Thần Quang, Cố Cảnh Ngô cùng hần uống trà hàn huyên, đúng vào thời gian bữa tối, liền mời Lương Thần Quang lưu lại dùng cơm.

Nếu ở kinh thành, sau khi nội thị tuyên chỉ nhiều nhất chỉ dùng một ly trà, nghỉ tạm một lát liền phải về cung phục mệnh, không thể trì hoãn lâu.

Nhưng đây là ở ngoài U Châu ngàn dặm xa xôi, cưỡi ngựa cũng muốn mất ba tới năm ngày mới đến kinh thành, tự nhiên sẽ có thời gian ăn xong bữa cơm.

Lương Thần Quang xoa thắt lưng, một chút cũng không khách khí từ chối, lập tức đáp ứng.

Hoàng thượng đưa lệnh xuống, một đường 800 dặm mệt mỏi, ngựa đều không đếm được đã đổi bao nhiêu lần, chỉ mới một ngày liền từ kinh thành đi tới U châu, chỉ tội nghiệp bộ xương già của ông, cơ hồ đều rã rời.

Đại Ân hoàng tử bình thường là mười bốn tuổi liền có trưởng cung nữ khuyên dạy nhân sự⁽²⁾, mười lăm, mười sáu tuổi thì tứ hôn, mười tám tới hai mươi tuổi liền thành hôn. Thế nhưng Tĩnh vương nay năm đã hai mươi bốn, thật sự là quá muộn.

Lương Thần Quang thâm nghĩ, cũng không biết Hoàng thượng đột nhiên gấp cái gì. Theo như ông nghĩ, muốn gấp đã sớm nên nóng nảy, đằng này đã trì hoãn qua nhiều năm, hiện tại lửa cháy đến nơi thì trễ một hai ngày thì có sao đâu?

Bất quá, ông cũng chỉ dám oán thầm một chút, trên mặt cũng không thể lộ ra bất mãn.

Ninh thị lệnh cho nha hoàn mang tới một cái hồng bao, tự mình đưa tận tay cho Lương Thần Quang: “Công công có biết vì sao bệ hạ đột nhiên tứ hôn không?”

Nàng ở kinh thường xuyên tiến cung, cùng Lương Thần Quang rất quen thuộc, liền lớn mật tìm hiểu, nhưng lại sợ đối phương hiểu lầm: “Mấy ngày trước đây vừa có thư của tỷ tỷ nhưng vẫn chưa thấy nhắc tới. Chuyện này rất đột ngột, Lương công công người xem, Xán Xán của ta cao hứng đến độ ngây người.”

Ninh thị đương nhiên biết Cố Thiên ngăn người không phải bởi vì cao hứng, bất quá Lương Thần Quang là nội thị bên người Nguyên Đồng đế, ở trước mặt hần, vạn lần không thể lưu lại chuyện gì, nữ nhi nếu không diễn trò, bà làm nương dù sao cũng phải giúp đỡ giảng hòa.

Lương Thần Quang nghe vậy nhú mày, hừ, muốn thám thính tin tức, ông mới sẽ không nói cho bọn họ biết là Tĩnh vương viết thư cầu Hoàng thượng tứ hôn, “Nhị cô nương từ nhỏ liền bằng ngọc tuyết rất đáng yêu, thông minh lanh lợi, hợp ý người, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đã sớm nhìn trúng nhị cô nương làm con dâu cũng không kỳ lạ.”

Hắc hắc, nói mà như chưa nói, Lương Thần Quang âm thầm đắc ý, Hoàng hậu nương nương kỳ thật cũng

không biết cái gì đâu.

Ninh thị không hỏi nhiều, trong lòng bà lo lắng, nữ nhi gả cao, vẫn là gả hoàng tử, tương lai bị ủy khuất vợ chồng bà chưa hẳn bảo hộ được nàng. Lỡ như bởi vì quan hệ với tỷ tỷ, Tĩnh vương đối với nữ nhi có hiềm khích, thì nửa đời sau nữ nhi liền không được thuận ý.

Ninh thị sợ lúc trước nữ nhi cùng Tĩnh vương từng xảy ra chuyện không nên, hiện tại ngược lại lòng tràn đầy hy vọng nữ nhi cùng Tĩnh vương trong lúc đó đã sớm xem vừa mắt nhau, như vậy sẽ không lo lắng Tĩnh vương đối với hôn sự này bất mãn.

Đồ ăn rất nhanh mang lên bàn, Lương Thần Quang nhìn sắc hương vị câu toàn, tám mẩu một canh, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, rốt cục cũng có thể ăn canh nóng món ngon. Bất quá, chiếc đĩa là chuyện gì xảy ra?

Hắn đùa nghịch cầm chiếc đĩa bằng bạc, nghiên cứu thành thực nói: “Cổ đại nhân không hổ là xuất thân từ hầu phủ, ngay cả chiếc đĩa đều rất chú ý.”

Một đôi đĩa này dùng bạc làm thành, theo thị trường ít nhất cũng là hai lượng, một đôi đĩa này của Cố gia người nghèo khổ làm cả đời đều không đủ.

Cố Cảnh Ngô vội vàng giải thích, “Gần đây mới đổi, thật ra là có nguyên nhân.”

Ông tinh tế đem chuyện Ninh thị trúng độc nói một lần, đương nhiên không đề cập tới chuyện Cố Thiên biến mất và khúc mắc cùng Tĩnh vương.

Tuy rằng vẫn chưa tìm ra người hạ độc, nhưng Cố gia vẫn chưa chân chính hoàn toàn yên tâm, nên âm thầm điều tra nghe ngóng, đem đĩa, chén nước trong nhà đổi thành đồ bạc, để tránh bị người ám hại.

Lương Thần Quang nghe được mùi ngon, còn tưởng rằng chỉ trong cung mới phức tạp, muốn phòng bị các việc xấu xa thủ đoạn, không nghĩ tới Cố gia đơn giản cũng sẽ gặp chuyện không may, nhưng lại càng thêm kỳ kỳ quái quái, thú vị thật thú vị.

Chính là Cố gia nhị cô nương xem ra lớn lên không giống như trước, có điểm ngốc lảng, hay là do bị người đầu độc thành ra như vậy. Nguy rồi nguy rồi, Hoàng thượng không biết chuyện này, ông phải lưu tâm quan sát một phen, trăm ngàn lần đừng kêu Tĩnh vương điện hạ lấy cái ngốc tử về nhà.

Lương Thần Quang ở bên người Nguyên Đồng để nhiều năm, từ người đến suy nghĩ đều luyện thành “Hoàng đế không vội thái giám vội”. Tuyệt chiêu này không ức chế được mà phát tác.

Cố Thiên còn chưa có phục hồi tinh thần bị khiếp sợ sau khi tiếp chỉ, tay cầm chén cơm, ăn mà không biết vị.

Hoàng thượng vì cái gì đột nhiên tứ hôn?

Kiếp trước cũng không có chuyện này.

Không, kiếp trước Hoàng thượng cũng tứ hôn, nhưng là ở hai năm sau, đem nàng tứ hôn cho Hàn Khải.

Cổ Thiên vẫn cho là Ninh thị không mất, bản thân không cần tiến cung, hết thấy tất cả mọi việc đều đã khác trước, tự nhiên sẽ không phát sinh chuyện tứ hôn với hoàng tử, nàng có thể lựa chọn người mình muốn gả, có cuộc sống an tĩnh.

Không nghĩ tới, sự tình khác trước nhưng cũng hoàn toàn vượt qua dự kiến của nàng. Cổ Thiên cũng hoài nghi, có thể hay không là Hàn Thác hướng Nguyên Đồng để đề cập qua, mới có việc tứ hôn.

Nhưng mà thời gian không khớp, cho dù ngày ấy Hàn Thác bị tức giận rồi đi sau đó lập tức viết thư, một đường chạy tới kinh thành cũng mất khoảng tám, chín ngày.

Hướng hồ, đúng hẳn làm hay không thì có gì khác nhau, hoàng mệnh không thể làm trái, nàng kiếp này vẫn là trốn không thoát tái giá lại một lần với Hàn Thác, vẫn phải cuốn vào việc mẫu tử tranh đấu, Hàn Thác cùng Ninh hoàng hậu.....

Kỳ thật, vận mệnh thiên ti vạn lữ, giao triền như vông, càng không thể thoát, thoát ra không chỉ có mình nàng.

Cổ Thiên cứu Ninh thị, thay đổi không chỉ vận mệnh người một nhà nàng mà mọi người mọi việc liên quan tới bọn họ đều đã chịu ảnh hưởng, tầng tầng tiến dần, gợn sóng không ngừng mở rộng, biến hóa trong lúc đó va chạm lẫn nhau, cuối cùng sẽ tạo ra tương lai của Cổ Thiên hoàn toàn bất đồng với đời trước.

Lần này tứ hôn chẳng qua chỉ mới là mở đầu mà thôi.

- - - - -

Chú thích (beta):

(1) Anh em cột chèo: những người cùng làm rể cho một gia đình. Ví dụ trong trường hợp này, Ninh hoàng hậu và Ninh thị là hai chị em ruột, nên Nguyên Đồng để (kết hôn với Ninh hoàng hậu) và Cổ Cảnh Ngô (kết hôn với Ninh thị) sẽ là anh em cột chèo.

(2) Nhân sự: từ này ở đây có thể hiểu theo nghĩa là “việc người, việc đời” hoặc là “chuyện ăn nằm gái trai”.

25. Chương 23: Đấu Nhẹ Nhàng

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Hôm sau, thư viện cho nghỉ, huynh đệ Cố Tùng, Cố Phong về đến nhà.

một đêm trước, bọn họ đã nhận được tin, biết được việc tứ hôn, Cố Tùng thì cảm thấy rất đột ngột, còn Cố Phong lại là người vui vẻ nhất trong nhà.

“Nếu người hướng tử phụ (anh rể) nói tốt vài câu, nói không chừng ta còn có thể đi vào Huyền Giáp quân.” Cố Phong hưng phấn hoa tay múa chân nói, người mà mình sùng bái nhất nay đã thành thân nhân, tương lai không chỉ có thể đi vào quân doanh của Tĩnh vương, còn có cơ hội được nhận rất nhiều chỉ điểm chân truyền, không khỏi cảm thán nói: “Nhìn một cái chúng ta cùng tử phụ là có duyên phận.”

Cố Thiên vốn là phiền lòng, bị Cố Phong từng tiếng “tử phụ” mà kêu càng thêm buồn bực, bĩu môi nói, “Cố Đồng Lâm, người đã vui mừng như vậy, không bằng người gả cho hần, như vậy cũng tốt lắm.”

Cố Phong phun toàn bộ nước trà trong miệng ra, một tay phủ áo, một tay véo hai má Cố Thiên: “nói cái gì đầu, người mới là vui mừng hóa ngu chưa, nam nhân sao có thể gả cho nam nhân.”

Nếu hần không phải nam nhân, liền thực gả thay sao?

Cố Thiên càng tức, lại nói: “Có quan hệ gì, dù sao chúng ta bộ dạng giống nhau, hần sở dĩ cứu ta, cũng là bởi vì trước đã gặp qua người, mới nhận ra ta là người của Cố gia.”

Cố Phong tay đang lau nước dưng lại, hai mắt phấp quang, trong lòng vui vẻ: “Người nói... Tử phụ đã sớm có ấn tượng sâu với ta... Tử phụ... Tử phụ, hần quả nhiên có tuệ nhãn nhìn thấy người tài, anh hùng hiểu được anh hùng.”

Cố Thiên mắt lạnh nhìn hần. Đồng Lâm tôn thờ Tĩnh vương, nhưng lại không biết tương lai hần chết trong tay Hàn Thác. Thôi, gả cho Hàn Thác có lẽ có trăm ngàn không tốt, nhưng có một cái tóm lại sẽ không sai, ít nhất Đồng Lâm danh chính ngôn thuận là cấp dưới của hần, nếu không tất nhiên gặp phải họa ở cửa thành quyết đấu.

*

Kinh thành ngàn dặm, trong hoàng cung, cùng lúc có người vui mừng thì cũng có người sầu.

Phượng Nghi cung, Ninh hoàng hậu chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn, mặt lạnh như sương, bên chân có phật

châu màu mặt trong suốt đang lặn, đèn đuốc chiếu ánh huy hoàng, hiện ra sắc thái rực rỡ, phi phàm.

Tiểu cung nữ vội vàng tiến lên nhặt phật châu, lại bị Ninh hoàng hậu lớn tiếng kêu lui, đuổi ra điện: “Phạm mama, người nói, Hoàng thượng là ý tứ gì? hần biết chuyện đó...”

Cho nên tứ hôn cho nữ nhi của muội muội nhà mẹ đẻ của bà, làm cho bà không thể tơ tưởng hay làm gì nữa sao?

Bằng không như thế nào liên tục mấy năm trước đây không thấy động tĩnh, nay lại đột nhiên hạ chỉ tứ hôn?

Nhưng lại gạt bà, làm Hoàng hậu, làm người bên gối của hoàng đế, bà biết tin là do U châu truyền về mới biết được.

“Nương nương, chuyện đó bí mật, người liên quan từ lâu đều đền tội, bệ hạ không biết sự tình.” Phạm mama là hồi môn của Ninh hoàng hậu, là tâm phúc ba mươi năm: “Chính là sự tình giống vậy chỉ có lần này thôi.”

Ninh hoàng hậu hừ nói: “Chẳng lẽ tơ mắt nhìn hần không công lấy đi nhiều năm tâm huyết của ta?”

Bà là Hoàng hậu, tự nhiên sẽ để ý đến người nhà. một nhà em rể bà cũng chiếu cố không ít, bất quá là vì cho tương lai hai con có nhiều thêm trợ lực. Huynh đệ và cháu nhà mẹ đẻ nàng nhiều phá gia chi tử (con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá hoại), ngược lại Vĩnh Chiêu hầu phủ đều là hào kiệt, càng làm bà xem trọng, nhưng nay lại muốn toàn bộ tiện nghi cấp cho con của nữ nhân kia, cục tức này bà sao nuốt trôi.

“Nương nương đừng vội, theo lão nô biết, cho dù thành vợ chồng, cũng chưa chắc hoà thuận, Tĩnh vương chưa hẳn có thể mượn được thế lực Vĩnh Chiêu hầu phủ. Hơn nữa nghĩ lại từng bước, tam phu nhân cùng nhị cô nương từ trước đến nay thân cận nương nương, nhị cô nương thiên chân rực rỡ, tâm vô thành phủ, nói không chừng tương lai còn có thể đảm đương làm cơ sở ngầm của nương nương, trở thành trợ lực của nương nương cũng không chừng.” Phạm mama nhẹ giọng khuyên nhủ.

Ninh hoàng hậu rất nhanh tỉnh táo lại, Phạm mama nói đúng, bà lại trù tính lần nữa, mà không phải tự làm loạn đường đi nước bước chính bản thân mình.

*

Đầu tháng, Nguyên Đồng đế theo thường lệ tới ngủ ở Phượng Nghi cung.

Chuyện Hàn Thác cùng Cố Thiên tứ hôn, Nguyên Đồng đế quả thật cố ý gạt Hoàng hậu, nhưng không phải vì nghi kỵ cái gì.

Hoàng hậu từng đề cập qua cố ý đem cháu gái gả cho Lão Thất, chỉ vì hai người tuổi còn nhỏ, cho nên chưa từng nói qua. Nếu cho Hoàng hậu biết lão Tam cố ý lấy cô nương đó, Hoàng hậu chưa hẳn đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Lão Tam cầu ông...

Trong các đứa con, Nguyên Đồng đế thích nhất Hàn Thác. Bởi vì mẹ đẻ của hắn, cũng bởi vì hắn giống mình nhất. Mà Hàn Thác thuở nhỏ mất mẹ, tính tình lãnh đạm, xưa nay cùng người không thân cận, ngay cả ông là phụ hoàng cũng chịu liên lụy.

Đêm đó nhận được thư của Lão Tam, Nguyên Đồng đế tâm tình tốt, thì ra đứa con này không phải là không thân cận ông, có đại sự vẫn nguyện ý thổ lộ tiếng lòng với ông.

Nhiều năm nay, tình thương của cha không có chỗ phát tác đột nhiên trào ra, Nguyên Đồng đế hạ quyết tâm thỏa mãn nguyện vọng của con, lúc này liền sai người đem học sĩ Hàn Lâm viện từ trong chần lỏi ra viết thánh chỉ, lại lệnh Lương Thần Quang suốt đêm ra khỏi thành, đi ngựa không ngừng chạy tới U châu.

Về phần Hoàng hậu, ông lại tuyển cô nương tốt khác cho Lão Thất, các phương diện cũng không so với tức phụ (con dâu) lão Tam không kém bao nhiêu.

Rốt cuộc cũng là bất công với con, bạc đãi thê tử, Nguyên Đồng đế nhìn thấy Ninh hoàng hậu thì chủ động đề cập: “Hôn sự Lão Tam cũng đã vui mừng an bài, trẫm cuối cùng buông được một tâm sự, kế tiếp nên cho Lão Ngũ cùng Lão Thất tuyển phi, Hoàng hậu trong lòng có chọn được người thoả đáng chưa?”

Ninh hoàng hậu mỉm cười nói: “Ta đây cũng nên chọn tốt, còn phải cùng quý phi muội muội thương lượng một chút, ban đầu sẽ chỉ tuyển vài người cho Hoàng thượng xem qua, cho ngài quyết định.”

Ngũ hoàng tử Hàn Triết là con của quý phi Dương thị, năm nay mười lăm, so với Ninh hoàng hậu Thất hoàng tử Hàn Khải lớn hơn hai tuổi, đầu năm vừa phong Tấn vương.

“Ân, cũng cần lo lắng tới tâm ý của bọn nhỏ, dù sao cũng là cùng ở cả đời, bọn họ thích mới được.” Nguyên Đồng đế nghĩ nghĩ, lại dặn nói.

“Nô tì hiểu được.” Ninh hoàng hậu vừa tự tay hầu hạ Nguyên Đồng đế thay quần áo, vừa khó khăn nghĩ, người không biết ta cùng Khải nhi xem trúng Xán Xán, hiện tại đem nàng gả cho người khác, còn nói đến tâm ý chúng ta cái gì.

Nhưng bà cũng sẽ không nói ra miệng, hoàng mệnh khó cãi, Nguyên Đồng đế nếu đã quyết định, bà nếu biểu hiện ra chút thâm oán chỉ làm Nguyên Đồng đế không vui, vẫn là nên đơn giản biểu hiện hào phóng hiền lành: “Bất quá nô tì có một chuyện lo lắng, Xán Xán có thể hầu hạ Tĩnh vương, đó là phúc mấy đời nàng đã tu luyện, thiếp làm di thay nàng vui vẻ. Chính là, Xán Xán tuổi còn nhỏ, nhất thời không thể thành hôn, Tĩnh vương bên người cũng không thể thiếu người hầu hạ, nô tì nghĩ, không bằng năm nay tuyển tú nữ chọn vài người đưa qua. Hoàng thượng ý ngài như thế nào?”

Ninh hoàng hậu là người từng trải, muốn vợ chồng cách lòng, hữu dụng nhất đó là phân sủng. Người bên ngoài còn khó nói, muội phu (em rể) Cố Cảnh Ngô chưa bao giờ nạp thiếp, đó là bởi vì muội muội không muốn, Cố Thiển thuở nhỏ chịu ảnh hưởng cầu mẫu thân, chưa trải đời làm sao hiểu thấu. Hoàng gia không phải gia đình bình thường, cho dù Cố Thiển tương lai làm Tĩnh vương chính phi, cũng không có khả năng ngăn cản Hoàng thượng vì Tĩnh vương thêm cơ thiếp, hưởng chi hiện nay.

Lời này Nguyên Đồng để nghe xong thật hưởng thụ, ông một lòng bày ra tình thương của cha, chuyện liên quan Hàn Thác cực kì để bụng, không đến nửa tháng sau, đạo thánh chỉ thứ hai liền đưa đến U châu.

26. Chương 24: Dưỡng Đa Tình

Bởi vì Cố Thiển năm nay chỉ có mười ba tuổi, thành hôn thì thật sự là quá sớm, Nguyên Đồng để hạ chỉ, định thời gian đại hôn là sau khi Cố Thiển tới tuổi cập kê, ngày cụ thể do khâm thiên giám chọn, là ngày 5 tháng 2 năm Nguyên Đồng thứ hai mươi ba.

Thánh chỉ cùng nhau tới U châu còn có ban cho Tĩnh vương hai tú nữ.

Nguyên Đồng để kế hoạch phi thường chu đáo, trước cho hai tú nữ hầu hạ con, nếu có thể thêm vài cái tôn tử cháu gái đương nhiên tốt nhất. Thái tử lớn hơn Tĩnh vương hai tuổi, đã có 2 nữ nhân, Hàn Thác bên người lại ngay cả tri kỷ đều không có. Đại Ân tú nữ đều là người dân thường trúng tuyển, nhà mẹ đẻ thân phận thấp kém, Nguyên Đồng để lại cố ý áp chế, không cho các nàng phong hào, cho rằng như vậy liền không cần lo lắng các nàng ý nhập phủ sớm mà tính toán, ảnh hưởng địa vị Vương phi tương lai. Đại cho sau khi đại hôn, qua một, hai năm, lại chọn hai người có gia thế tốt làm trắc phi của Tĩnh vương, cũng tiện làm bạn với Vương phi.

Hàn Thác thần nhiên liếc mắt một cái hai mỹ nhân như cành liễu, mỉm cười khen: “Tốt lắm.” Phân phó mama quản sự trong vương phủ đem người mang về phía sau viện, lại nói, “Lần này vất vả Tào công công.”

Lại từ Cao Lục cầm đến khay gỗ lim khắc hoa, trên đó thật chính tề hình như bốn mươi tám đỉnh vàng lớn óng ánh.

Lần này nội thị đến truyền là Lương Thần Quang con nuôi Tào Đức Hạnh, hắn được thưởng kim nguyên bảo, lòng vui rạo rực trở lại kinh thành, hướng Nguyên Đồng để hội báo, “Điện hạ thật cao hứng.”

Nguyên Đồng để nghe xong cười toe toét.

Kế hoạch bước đầu đạt thành, Ninh hoàng hậu vui vô cùng.

Tĩnh vương phủ nơi nào đó xa nhất trong nhà, hai vị tú nữ đối với tương lai tràn ngập khát khao. Tĩnh vương diện hạ thân phận tôn quý, đang tuổi thanh xuân, tướng mạo lại rất tuấn tú, hai người một lòng ngóng trông sớm ngày được sủng hạnh. Ai ngờ ngày qua tháng lại, vật đổi sao dời, nhưng lại vẫn không

nhìn thấy dung nhan Tĩnh vương.

*

Bất luận dù là làm Hoàng hậu thì vẫn là di, Ninh hoàng hậu đều có lý do chính đáng để đúng tỏ vẻ quan tâm Cố Thiên.

Bà đưa tới cho Tĩnh vương phi tương lai một vị mama giáo dưỡng.

Vị này là Giản ma ma cùng Phạm mama giống nhau, đều là của hồi môn Ninh hoàng hậu, lớn tuổi vẫn chưa ra cung, luôn ở bên người Ninh hoàng hậu hầu hạ, là tâm phúc tin cậy nhất.

Nay là tháng tư năm Nguyên Đồng thứ hai mươi mốt, tính toán đầu ra đây, Cố Thiên ở lại trong nhà làm khuê nữ thời gian không đủ 2 năm.

Ninh thị lòng thật sự không muốn, tình thế hiện nay cùng kế hoạch ban đầu của bà khác nhau nhiều lắm, nữ nhi không chỉ gả sớm, còn muốn gả xa.

Cố Cảnh Ngô nhậm chức ở đây chỉ cần không mắc sai lầm lớn, nhất định sẽ được triệu về kinh, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Mà nữ nhi làm Tĩnh vương phi, liền muốn theo chồng ở lại U châu, không có thánh mệnh thậm chí không thể vào kinh.

Chỉ sợ tương lai một năm cũng không thấy được nữ nhi một lần.

Ninh thị vừa nghĩ tới đó, liền nước mắt lưng tròng, hận không thể đem tiểu áo bông tri kỷ của mình giấu đi không cho gả.

Không tha thì không tha, Ninh thị hiện tại không thể không an phận mà đành phải dùng tâm tình làm một Nghiêm mẫu.

Sau khi tứ hôn, Cố Thiên trọng điểm học tập từ cầm kỳ thi họa chuyển qua nội dung quản gia cùng nữ hồng(nữ công gia chánh),. Tương lai gả nhập vương phủ, nàng đảm nhiệm vai trò chủ mẫu, học tập quản gia liền thành đại sự hàng đầu, mà nữ hồng vẫn là nhược điểm của Cố Thiên.

Lại nói điều này không thể trách nàng, đời trước thời điểm Ninh thị qua đời tuổi nàng còn nhỏ, sau lại vào cung, Ninh hoàng hậu đem nàng bồi dưỡng thành Hoàng hậu tương lai, tự nhiên sẽ không chú trọng nữ hồng. Các vị chủ tử hậu cung, quần áo phụ tùng đều có thượng phục cục làm. Làm Hoàng hậu, tinh thông nữ hồng tất nhiên là dệt hoa trên gấm, không am hiểu cũng không ảnh hưởng phong nhã.

Bất quá, Ninh thị là đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì tương lai Cố Thiên nghĩ.

Ấn theo tập tục, cô nương đợi gả đều tự mình khâu áo cưới. Cố Thiên gả đi làm Vương phi, khi thành hôn thì mặc lễ phục từ trong cung làm ra, tốt xấu bớt đi một chuyện khó làm.

Ninh thị cho rằng, mặc dù không khâu gả y, làm người gả đi phụ trách lo toan ít nhiều cũng nên vì phụ quân may chút ít vật nhỏ. Tuy nói Tĩnh vương trong phủ tuyệt đối không thể thiếu các tú nương tay nghề tinh xảo, nhưng Vương phi tự tay may ý nghĩa cũng liền khác. Vợ chồng thôi, nếu muốn cảm tình hòa thuận, chú ý tri kỷ bên người, một thê tử luôn chuẩn bị cho trượng phu việc ‘ăn, mặc ở, đi lại’, tự nhiên “thiếp” bên cạnh cũng không đứng dậy nổi.

Vì thế, Tĩnh Lam Tiểu Trúc ngày xưa lang lạnh tiếng đọc sách, còn có các tiếng hoan hô thiếu nữ nói cười, nay toàn bộ đổi thành –

“Ai u!”

Cố Thiên ngồi ở phía trước bàn thêu, ủy khuất mút ngón trỏ, Giang Liên Nam theo sau ngẩng đầu, “Người lại bị châm trúng sao?”

Các nàng hôm nay thêu hoa phú quý mẫu đơn nở, Cố Thiên tự chính mình vẽ, Đóa mẫu đơn kiều diễm lộng lẩy, trình tự phong phú, rất tỉ mỉ.

Giang Liên Nam không giỏi vẽ lắm, nhưng nói đến nữ hồng hoàn toàn không làm khó được nàng. Từ trước ở trong nhà cậu ăn nhờ ở đậu, lại chịu nợ khát khe, nàng cùng Trịnh thị, hai mẹ con thường đem đồ thêu ra gửi bán, sớm đã làm quen.

Giang Liên Nam là thư đồng, danh nghĩa đó đồng nghĩa với việc Cố Thiên học cái gì, làm cái gì nàng liền đi theo cùng học làm cái đó.

Nữ hồng nàng cao hơn Cố Thiên không chỉ một phần, nhưng khi đi theo Giản ma ma học quy củ, hai cái cô nương lại hoàn toàn đảo ngược.

Giản ma ma lời ít ý nhiều, dạy học cũng dị thường nghiêm khắc.

Cố Thiên hoàn hảo thay, kiếp trước đi theo bên người Ninh hoàng hậu nhiều năm, bất luận là quy củ trong cung, hay là tính tình Giản ma ma, nàng đều thập phần quen thuộc. Học quy củ đối nàng mà nói là không khó khăn, nhiều lắm là bị mama nhìn chăm chăm, không giống như trước thoải mái tùy ý mà thôi.

Giang Liên Nam thì liền thảm, Giản ma ma không phải ngại nàng khi ngồi ánh mắt loạn phiêu, mà là ngại khi đi đường vòng eo lắc quá nhiều, ngay cả tươi cười đều có thể mắc lỗi. Mỗi khi làm không hợp quy củ liền bị phạt đánh, tuyệt không lưu tình.

Hôm nay, từ sáng sớm đến trưa, Giang Liên Nam tổng cộng bị đánh hai mươi cái vào tay, lúc chủ nhân đi nghỉ trưa, nàng vụng trộm tránh sau núi giả ở Ngõ Đồng viện, vỗ về bàn tay sưng đỏ lau nước mắt.

Giang Liên Nam không phải bởi vì bị thương mà khóc, nàng khổ sở là Giản ma ma nói nàng rất khát khe, lời nói đều hàm ý rằng nàng là nữ tử ngã ngửa không đứng đắn.

Tuy rằng Giang Liên Nam chịu qua vài năm khổ sở, nhưng nàng không ngại tự cho mình thật sự hơn người. Nàng cùng Cố Thiên cùng học, cũng phân cao thấp, miễn cưỡng xem như ngang tay.

Bài học nào nhất thời học không tốt cũng không tính, cố gắng học có thể tiến lên từng bước. Không đứng đắn là chỗ thiếu hụt lớn nhất của nữ tử, bị chỉ trích thế này trong lòng nàng không phục.

Hướng hồ Giang Liên Nam cũng không thấy chính mình làm sao thiếu đứng đắn, Cố gia phu nhân cùng Định quốc công phu nhân đều thực thích nàng không phải sao, vì cái gì Giản ma ma liền cái gì cũng không thích.

Cố Tùng vừa lúc từ thư viện nghỉ về nhà, hắn đi qua hành lang Ngô Đồng viện tới trong khóa viện của mình, liền nghe được sau núi giả mặt có tiếng khóc nức nở: “Là ai? Ai ở đằng kia?”

Sau núi giả đi ra một tiểu cô nương mặc áo màu xanh trúc mang giày vải, tóc buộc thành hai búi, đôi mắt hồng hồng.

Cố Tùng nhận ra nàng là thư đồng của muội muội, nhưng nhất thời hắn không nhớ ra tên: “Người khóc cái gì? Có người khi dễ người?”

Hắn ngữ khí có chút nghiêm khắc, bởi vì lo lắng, sợ cô nương này cùng muội muội náo loạn nên khóc, lại ngại thân phận không dám nói rõ, cố ý tránh ở đây khóc dẫn người đến.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, Cố Tùng luôn che chở muội muội duy nhất của mình, hắn phải hỏi rõ, đem người ngăn lại tuyệt nhiên không để cho muội muội chịu thiệt.

“Không phải, nhị thiếu gia. Ta chỉ bị Giản ma ma phạt, trên tay bị đau.” Giang Liên Nam đầu óc xoay chuyển mau, tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Bị thương?” Cố Tùng xem nàng vẫn vỗ về trong lòng bàn tay, thuận miệng nói: “Chỗ ta có thuốc trị thương, người theo ta tới lấy đi.”

Cố Tùng trong lòng buồn cười, bác nhà mình trước xuất giá, cũng có mama dạy quy củ trong cung đến, học không tốt liền phạt đánh tay, bác ủy khuất phát giận nói không lấy chồng, kết quả bị tổ mẫu cấm túc.

Lúc ấy Cố Tùng đã muốn 8 tuổi, nhớ rõ rành mạch, không nghĩ tới hôm nay chuyện xưa tái diễn.

Không biết muội muội thế nào, có thể hay không cũng bị phạt bị thương?

Lúc trước đệ đệ bị phụ thân trách đánh, Cố Tùng tìm được hai bình thuốc trị thương tốt nhất, bình thuốc còn lại để chỗ mình cũng vô dụng không bằng cho cô nương này, mặt khác thông qua nàng, liền cho muội muội cất giữ.

Giang Liên Nam nào biết rằng trong lòng Cố Tùng nghĩ việc khác, nàng thụ sủng nhược kinh theo hắn đến cửa khóa viện, đứng ở nơi đó chờ.

Cố Tùng đi vào nhà giữa, thời điểm đi ra trong tay có thêm một bình sứ trắng.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời xán lạn, Cố Tùng che bóng đi qua sân, Giang Liên Nam đối diện nhìn hắn, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt cao lớn anh tuấn, như có một tầng ánh sáng bao quanh dần lóe sáng.

27. Chương 25: Liên Thanh Ảnh

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Về việc ăn ngủ của nha hoàn Cố gia, dù nha hoàn nhất đẳng trước mặt chủ tử hay tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà đều ở tại trong viện chủ nhân, người trong phòng bếp nhỏ và phòng kho thì kém hơn một chút, ở tại dãy nhà sau.

Giang Liên Nam vào Cố gia sau liền theo Trịnh thị ở tại dãy nhà sau, ngủ chung giường với tám người, trong phòng có hai cái tủ đứng, mọi người xài chung.

Mặc dù Giang Liên Nam đối với bình thuốc trị thương rất trân trọng, nhưng cũng không có một nơi nào nàng có thể cất thỏa đáng mà chỉ có thể đặt ở dưới gối đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi Trịnh thị thu thập giường nhìn thấy bình sứ trắng nhanh như chớp lăn xuống, bà nhặt lên mở ra xem, liền biết là thuốc.

Giang Liên Nam chính ngồi xổm ở cửa sổ giặt quần áo, Trịnh thị cầm cái bình đi ra ngoài: “Người có chỗ nào không thoải mái ư? Sao có một lọ thuốc?”

Mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, Trịnh thị xưa nay đối với nhất cử nhất động của nữ nhi rất chú ý.

Việc học quy củ bị phạt đánh tay, Giang Liên Nam vốn không tính nói cho Trịnh thị biết, hiện tại cũng không muốn nói.

“Đưa cho ta xem.” Trịnh thị ngồi xổm xuống túm tay nàng, nhìn lòng bàn tay sưng đỏ đau lòng không thôi: “Tay bị thương như thế này còn giặt quần áo? Ta đi nói với phu nhân quy củ kia chúng ta không học, nhị cô nương là gả cho Vương gia nên phải học quy củ hoàng gia, người căn bản không cần thiết phải giống vậy.”

“Nương, ta không sao.” Giang Liên Nam phản đối nói, “Học thêm chút quy củ không có gì sai, người nói muốn gả ta cho người trong sạch, đương nhiên thân phận càng cao quy củ càng khắc nghiệt, ta học thế này thì tương lai sẽ khó mà hồng được. Nương thật sự muốn nói thì bảo phu nhân sẽ nghĩ như thế nào, lỡ như về sau cũng không có cơ hội để học thì làm sao bây giờ.”

Trịnh thị không phải không rõ đạo lý này, bằng không sẽ không đem nữ nhi đến đây, nhưng còn có một câu là quan tâm ắt sẽ bị loạn: “không sợ, nương có biện pháp. Tiểu Hồng ở tiền viện bữa trước bị ngã đau chân đã xin nghỉ, việc đưa cơm nước cho hai thiếu gia ở thư viện còn chưa có sắp xếp người mới, ta nói với phu nhân người bị đánh tay, xin cho người qua đó làm, bà ấy cảm thấy người còn nhỏ mà chịu khó còn không kịp, làm sao có khả năng nghỉ ngơi người nhàn hạ.”

Giang Liên Nam tính tình mạnh hơn thế, kêu nàng buông tha việc học quy củ chẳng khác nào kêu nàng thừa nhận chính mình thiếu đứng đắn, tự nhiên sẽ làm nội tâm nàng nảy sinh tâm lý kháng cự. Nhưng đi thư viện đưa cơm cho hai vị thiếu gia, nàng liền có cơ hội thường xuyên nhìn thấy nhị thiếu gia.....

Nhớ tới thiếu niên anh tuấn ôn hòa kia, nàng đỏ mặt gật gật đầu.

Trong Ngõ đồng viện, mẹ con Ninh thị chủ đề nói chuyện cũng vây quanh một đôi tay.

“Nương, tay của ta bị đâm đến độ biến thành cái sàng.” Cố Thiên nũng nịu như nước nói, cố ý đem âm cuối kéo thật dài.

Ninh thị cầm lấy tay nàng đưa tới trước mắt, nhíu mi nói: “Cái gì cũng không nhìn ra.”

Dù bị châm nhiều hơn, qua một đêm, ngón tay Cố Thiên vẫn lại như trước tròn tròn trắng trắng, một chút dấu vết cũng không có.

“Nhưng mà thật sự đau quá.” Cố Thiên ủy khuất nói .

Ninh thị giận dữ nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không nương cho người tìm mười cái dê(1), từng cái đầu ngón tay mang một cái, sẽ không sợ đâm.”

Cố Thiên tưởng tượng cảnh chính mình đeo mười cái dê thêu hoa, sau đó cực kì kiên quyết lắc đầu, đem cảnh buồn cười đó dứt bỏ, “Nương, Xán Xán còn không có gả đâu, nương liền đem Xán Xán trở thành bát nước đổ ra ngoài sao? Nương một chút cũng không đau lòng cho Xán Xán.”

Nàng nói lời này liền ôm Ninh thị vừa xoay vừa cọ, vừa kính mà cũng vừa làm nũng.

Ninh thị không nhúc nhích nửa điểm, không ai hiểu con gái bằng mẹ, Cố Thiên mở miệng nói câu đầu tiên thì Ninh thị liền biết mục đích của nàng. Nếu lúc trước Ninh thị nhất định sẽ mềm lòng dung túng nàng, nhưng hiện nay không được, “Nương là thương người mới yêu cầu người cố gắng học tập. Như vậy đi, người hảo hảo làm tốt việc may vá, nương liền cho người ra ngoài đi chơi ở cấm tú phường.”

Cố Thiên động tâm.

Cấm tú phường là tiệm vải lớn nhất U châu, trong ngày thường mặc kệ là vải dệt để cắt may quần áo, hay là sợi tơ nữ hồng thường dùng, đều là từ cấm tú phường đưa đến Cố gia để mọi người chọn lựa, nhưng Cố Thiên vẫn tương đối thích chính mình tự đi chọn.

Cố Thiên liền được một ngày, cùng Bích Lạc, Bích Linh cùng Giang Liên Nam làm bạn, ở Cấm tú phường lựa chọn chừng nửa canh giờ, chọn được hai xấp vải, hai mươi mấy loại chỉ đủ màu của Tô Châu, mới cảm thấy mỹ mãn đi lên xe ngựa.

“Kỳ thật ta cảm thấy, người có thể làm cho Tĩnh vương gia vài thứ đơn giản, như khăn tay, hà bao hoặc là khăn lau mồ hôi.” Giang Liên Nam tay nghịch cuộn chỉ thêu năm màu mới, thuận miệng đề nghị nói.

Cố Thiên phản đối nói: “Tuy rằng hôn sự đã định, nhưng hiện tại đưa hán đồ này nọ vẫn là không hợp lễ nghi.”

Giang Liên Nam cười phốc ra tiếng: “Ta không nói người hiện tại sẽ đưa cho hán. Người trước chậm rãi làm, chờ tương lai thành hôn sau thì đưa ra, nếu Vương gia biết đây là người sớm đặc biệt vì hán làm, cao hứng còn không kịp đâu.”

Nàng bắt quá là suy bụng ta ra bụng người, lại không biết Tĩnh vương là đề tài Cố Thiên không muốn đụng vào.

Lúc này xe ngựa đến trước cửa hàng điểm tâm Hà Hương cư, Cố Thiên liền không xuống, phân phó Bích Lạc cùng Bích Linh đi xuống mua ít điểm tâm.

Cấm Tú phường, Hà Hương cư đều ở cuối phố phía bắc. U châu là cố đô tiền triều, lúc ấy vì đẩy mạnh thủy vận, nhân công mở cửa sông, biển bắc trở thành Đại Vận Hà bến tàu chung của nam bắc, vùng này cũng dần dần hình thành ngã tư đường phồn hoa buôn bán, rất nhiều cửa hàng nổi danh đều ở nơi này, bao gồm cửa hiệu rượu Tùng Hạc lâu ba trăm năm tên tuổi.

Ngoài xe tất nhiên là một mảnh ồn ào, ầm ầm còn mang theo tiếng cãi nhau.

Giang Liên Nam gặp Cố Thiên im lặng không nói lời nào, cảm thấy rất không thú vị, liền xốc bức màn nhìn ra phía ngoài.

Cãi nhau là một đôi nam nữ, nam nhân trừng mắt người dựng thẳng, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị,

nữ nhân mặc dù lau nước mắt, nhưng cũng không nường nhịn chút nào, giữa bon họ có một tiểu cô nương tầm tám, chín tuổi, tay mỗi bên bị một người cầm kéo tới kéo lui.

Chuyện là đây vốn một nhà ba người, nam nhân thiếu nợ không có tiền trả, tính đem nữ nhi bán vào thanh lâu, nữ nhân phát hiện tới ngăn cản.

Chuyện bán nhi bán nữ tuy rằng ác liệt, nhưng cũng không hay gặp, trên đường người đến người đi, căn bản không có người vây xem, càng không nói đến việc trợ giúp.

Giang Liên Nam nghe hiểu được chân tướng, không nói một tiếng liền nhảy xuống xe ngựa.

Cố Thiên cúi đầu để ý đóng chỉ thêu, chợt thấy xe ngựa chấn động, ngẩng đầu đã không thấy Giang Liên ở bên trong xe.

Nàng kéo bức màn tìm người, nhưng lại gặp Giang Liên Nam đứng ở trước mặt nam nhân như khỉ ốm kia, hùng hổ nói: “Người có biết hay không, người đem nàng bán vào trong đó sẽ hủy cả đời nàng, thiếu tiền thì nghĩ biện pháp kiếm trở về, tội gì hại nữ nhi của chính mình!”

Nam nhân kia sớm bị chính vợ mình làm cho không kiên nhẫn, đối với Giang Liên Nam mặc danh kỳ diệu xuất hiện càng không khách khí, một phen nắm đầu vai nàng: “Tiểu nương tử từ đâu tới, chuyện của lão tử cùng người có quan hệ gì, chớ không phải là nghĩ muốn đưa lên cửa cho lão tử làm thiếp.”

Người này mặc dù gầy nhưng khí lực thì không nhỏ, Giang Liên Nam không hề phòng bị bị đẩy ngã trên mặt đất.

Cố Thiên kêu hộ vệ đánh xe đi giúp, chỉ hai, ba chiêu liền đem tên khỉ ốm kia đánh chạy.

Giang Liên Nam đứng lên, đem toàn bộ tiền đồng trong người đưa hết cho tiểu cô nương, nàng tiến vào Cố gia vẫn chưa tới hai tháng, đây đã là toàn bộ gia tài của nàng.

Cố Thiên thấy thế, sờ sờ bạc vụn trong người, mang khăn che mặt lên, cũng xuống xe.

“Đây cho người, cũng đủ đi nông thôn mua vài mẫu ruộng, về sau cuộc sống không thành vấn đề. Nam nhân kia không có lương tâm liền không cần để ý đến hắn.” Cố Thiên học bộ dáng Giang Liên Nam, đem tiền bạc tùy thân đều giao cho nữ nhân kia.

Lúc trước Cố Thiên cũng không biết một mẫu ruộng bán bao nhiêu ngân lượng, nhưng sau khi học quản gia, liền hiểu nhiều, tự nhiên biết được các giá cả trên thị trường.

“không nên không nên, ta không thể cầm tiền của các người.” Nữ nhân kia đẩy tay từ chối, một bên nhìn xung quanh, một bên nhắc nhở nói: “Các người đi nhanh đi, cẩn thận hắn kiếm người quay lại tìm các

người phiên toái.....”

Nàng lời còn chưa dứt, khỉ ốm quả nhiên mang theo người từ ngõ nhỏ chạy đến, những người đó đều cao lớn thô kệch, mặt cũng như hung thần ác sát, trên tay mang theo gậy gộc, đảo mắt liền tới trước mặt.

Bây giờ đi dĩ nhiên không kịp, hộ vệ động thân tiến lên, không hề sợ đối phương nhiều người, hai nắm đấm bốn tay, dần dần rơi xuống thế hạ phong, bị hai cái đại hán bẻ ngược cánh tay ra sau, gắt gao áp chế không thể động đậy, lại có người ở phía sau hất đánh một chưởng, liền hôn mê không biết gì.

Có một nữ nhân mặc đồ đỏ mang xanh biếc, trang điểm xinh đẹp lắc lắc khóe đi lên trước, hai tay chống nạnh, tiem cổ họng nói: “Cũng không hỏi thăm Liễu muội muội của Túy Hồng lâu là người nào mà cứ nhiên cũng dám phá hư sinh ý của ta. hiện tại liền đem nàng về cho ta.”

Bà vung tay lên, nữ nhi của khỉ ốm đã bị người ôm mang đi .

“Tiểu cô nương, người bộ dáng thực đẹp, Liễu muội muội thích người, đến đây đi, đi theo Liễu muội muội sống, cam đoan người được ăn ngon mặc đẹp,” Bà phui phui vạt áo Giang Liên Nam: “Chắc chắc, nhìn một cái, đây là vải gì, nha đầu nhóm lửa trong Túy Hồng lâu chúng ta đều ăn mặc quý giá hơn.”

“Đừng đụng ta!” Giang Liên Nam ghét bỏ hất tay Liễu muội muội ra.

Liễu muội muội cười nói: “Đáng yêu, tiểu cô nương tính tình thật lớn, bất quá không quan hệ, nam nhân liền yêu thích dạng này, đến đến đến, đem nàng cũng mang về, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp này.”

“Buông!” Giang Liên Nam giấy dựa không ngớt, bỗng dưng nhìn Cố Thiên một cái, dùng hết hơi sức kêu, “Người có biết chúng ta là ai không? Nàng là tiểu thư của Bồ Chính Sứ, là Tĩnh vương phi tương lai, người dám xằng bậy, Cố đại nhân cùng Tĩnh vương sẽ không bỏ qua cho người.”

Liễu muội muội sắc mặt thay đổi, xoay tròn ánh mắt nhìn Giang Liên Nam, Cố Thiên, còn có hộ vệ kia trên người qua lại vài lần, liền khôi phục bình thường: “thật coi thường Liễu muội muội ta chưa biết nhìn mặt sao? Vương phi xuất môn, còn không gõ chiêng dẹp đường, thị vệ sắp xếp dài cả 1 con phố, nào như các người keo kiệt như vậy. Bất quá người nói điểm ấy thật tốt, lỡ như Vương phi tới đón khách gặp rủi ro, chính là ta phải xem qua, giữa ban ngày che mặt, hay là do cái mặt rỗ không dám ra gặp người.”

Bà đưa tay đến vén khăn của Cố Thiên, Cố Thiên liền trốn tránh, liền có đại hán từ phía sau đi lên bắt lấy nàng.

Mắt nhìn thấy tránh không khỏi, đột nhiên không biết từ chỗ nào đến có hai người, một người bắt lấy cổ tay Liễu muội muội trước mặt Cố Thiên, người còn lại ở phía sau nắm lấy cổ tay đại hán kia, chỉ nghe “Răng rắc” hai tiếng vang, xương cổ tay hai người đã bị bẻ gãy.

Cố Thiên thấy rõ người tới, đúng là Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu.

“Ta là cận vệ của Tĩnh vương, người ở đây bịa đặt sinh sự, giả mạo Vương phi, toàn bộ đưa quan xử trí!” Lý Vũ Thành lên tiếng, nháy mắt liền có mười thị vệ đi ra, đem Liễu mù mù và vài tên đại hán trói lại, bịt miệng, ném lên xe ngựa Cố gia, Giang Liên Nam cũng không được buông tha mà bị áp giải lên.

“Nhị cô nương, mời qua kia nói chuyện.” Lý Vũ Thành đánh thế võ, Cố Thiên liền bị hấn cùng với Lâm Tu một trái một phải mang đôi, người không biết tình hình thoát nhìn rất giống như bị áp giải.

đi ra hơn mười bước là Tùng Hạc lâu, Lý Vũ Thành bước chậm một chút, “Nhị cô nương, Vương gia mời ngài đi lên gặp.”

Cố Thiên ngẩng đầu, thấy trước cửa sổ lầu hai, Hàn Thác gương mặt âm trầm chợt lóe qua.

28. Chương 26: Nếu Vô Tình

Editor: Bông Ngố

Beta: Cua Heo

Cầu thang gỗ lim tổng cộng có bốn mươi sáu bậc thang, Cố Thiên bước đi lại có cảm giác dài như cả đời.

Từ sau khi tứ hôn, đây là lần đầu tiên nàng cùng Hàn Thác gặp mặt, lại ngay trong hoàn cảnh xấu hổ này.

Lý Vũ Thành dẫn Cố Thiên đến nhã gian chữ Thiên, bước vào ngay trước cửa có bình phong làm bằng cây tử đàn điểm thụy khảm đá cao để trang trí. Nhìn qua liền thấy Hàn Thác ngồi ở phía trước cửa sổ hoa hồng, tay linh lung cầm nắp trà, thanh thoi thưởng thức trà.

Khách nhân của Tùng hạc lâu không phải kẻ giàu thì cũng là người có địa vị cao, trang sức bài trí tự nhiên sẽ hết sức tinh xảo.

Nhã gian này tất cả đồ dùng đều bằng gỗ cây tử đàn, sau bình phong là bàn tròn thiết li Long Linh như ý lớn, trước bàn treo tám cây đèn để tròn lung linh, lưng ghế dựa được khảm viền ngọc lớn bằng bàn tay, treo trên tường là bức tranh sơn thủy, cửa sổ khắc hoa mở ra đem cảnh phố nhìn không sót một cái gì, phía trước cửa sổ có hai chậu hoa hồng trắng, phía bên phải hé ra bức tranh tượng Phật Di Lặc, ngay cả chén trà cũng khắc một đóa hoa sen bạch ngọc tinh xảo, trong nước trà trong suốt từ từ nở rộ, trông rất sống động.

Nhưng Cố Thiên không có tâm tư thưởng thức những thứ này. Hàn Thác vẫn trầm mặc, không nhìn nàng,

cũng không để ý nàng, nàng tính nói lời cảm tạ nhưng liền nói không nên lời.

Bọn họ gặp mặt lần cuối là một tháng trước, tình cảnh tan rã trong không vui vẫn còn rõ ràng, hiện nay hân lạnh lùng như vậy, Cố Thiên cho dù trong lòng có cảm kích, thì cũng không thể không biết xấu hổ mà biểu hiện nhiệt tình.

Cố Thiên chỉ có thể nhìn chăm chú chén trà hoa sen, trên đầu cánh hoa khê điểm hồng, nàng mượn chuyện này che giấu không yên cùng bất an.

“Người có biết hôm nay mình làm sai cái gì?” Rốt cuộc vẫn là Hàn Thác mở miệng trước.

Hàn Thác ngữ khí lạnh như băng lại nghiêm túc, chén trà nguyệt nha trong tay đặt lên bàn phát ra một tiếng vang nhỏ, tâm Cố Thiên cũng theo đó trầm xuống.

Nàng không trả lời được vấn đề của hắn, bởi vì căn bản không biết chính mình có sai, đành phải chậm rãi lắc đầu.

“Trước khi người giúp người, chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sao? không biết tự lượng sức mình, đến cuối cùng không chỉ không thể giúp người khác, còn có thể hại chính bản thân. Nếu hôm nay không có ta ở trong này, hoặc cho dù có ở đây mà không thấy được người thì sao? Người hiện tại sẽ thế nào? Người về sau như thế nào?”. Nếu không phải Hàn Thác đúng lúc phất người ra tay, thanh danh Cố Thiên hôm nay cũng hủy ở nơi này.

Khi đã nghe thân phận của nàng, sẽ không có người nào bận tâm đi tìm nguyên nhân hay nguồn gốc câu chuyện như thế nào, mà bọn họ sẽ chỉ biết đồn đãi tiểu thư của Bồ Chính Sứ, Tĩnh vương phi tương lai bên đường bị bắt, bị tú bà nhìn thấy mặt, bị nô tài ôm ôm kéo kéo tiến vào thanh lâu...

Như vậy cho dù Cố Thiên cuối cùng có thể đào thoát, về sau cũng không có khả năng gả cho Hàn Thác, thậm chí căn bản đừng nghĩ gả cho người đứng đắn, chỉ sợ chỉ có thể xuất gia làm ni cô, thanh đăng cổ đèn mà sống hết đời.

Cố Thiên tuy nói không tình nguyện, nhưng cũng dần dần tiếp nhận chuyện phải gả cho Hàn Thác, thậm chí còn liệt kê ra một số lợi ích khi gả cho hắn. Đương nhiên, nếu có thể không gả vẫn là tốt nhất, nhưng nàng không tính đem hủy cả đời mình làm cái giá.

“Vương gia, thật sự cảm kích người lại cứu ta một lần nữa.” Cố Thiên nhẹ giọng nói.

Lúc này nàng không hỏi lại làm sao để báo đáp Hàn Thác, gả cho hắn không phải tương đương lấy thân báo đáp rồi sao.

Hàn Thác cũng không buông tha nàng dễ như vậy, hân thở dài một hơi trong lòng, đây đã muốn là lần thứ hai!

Lần đầu tiên còn chưa tính, nhưng đã nếm qua một lần mệt, cư nhiên nàng lại không nhớ lời giáo huấn, lần này nếu không nói nặng một chút, chỉ sợ tương lai còn không thiếu lần thứ ba, lần thứ tư..... Luôn luôn một hồi lại muốn té đau.

hắn đây là quan tâm quá bị loạn, đã có chút oan uổng Cố Thiên, hôm nay dù sao không phải nàng dẫn đầu đi giúp mẹ con kia, chẳng qua Hàn Thác không có nhìn thấy toàn bộ quá trình mà thôi.

“Còn có nha hoàn của người.” Hàn Thác lại nói: “Bạch Hoa người không chịu dùng, kết quả bên người đều là người không có đầu óc, thời khắc mấu chốt không biết bảo vệ chủ, ngược lại còn ngu ngốc bán đứng chủ tử?”. Hàn Thác ngữ khí quá kém, Cố Thiên theo bản năng liền muốn phản bác lời hắn nói, hoàn toàn không thèm để ý trọng điểm, “Nàng không phải nha hoàn, là thư đồng.”

Hàn Thác cười nhạo nói: “Chính là nữ nhi của nữ đầu bếp kia? Xuất thân thấp hèn, lại không có quy củ, hơn nữa không biết hộ chủ, quả thực không đáng tở nào, hôm nay ta thay nhạc phụ nhạc mẫu đem nàng xử trí.”

Cố Thiên kinh ngạc, vì cách xưng hô của Hàn Thác da mặt dày này, hơn nữa hắn như trước đối với mình hết thấy giống nhau, còn có: “Người tính xử trí nàng như thế nào?”

Nàng đương nhiên nhìn thấy Giang Liên Nam và người Túy Hồng lâu cùng bị nhét vào xe ngựa, vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là diễn vậy thôi, tránh cho người ta nghị luận liên lụy Hàn Thác, nhưng nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ không phải tính toán như vậy.

Hàn Thác nói: “Người không cần biết, dù sao từ nay về sau nàng không bao giờ sẽ xuất hiện ở trước mặt người nữa.”

Thế nào là sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng nữa?

Trừ bỏ người chết, còn có tình huống gì có thể cam đoan một người vĩnh viễn không hiện ra ở trước mặt một người khác?

Cố Thiên vội la lên: “Nàng là người của ta, muốn xử trí cũng là tự ta làm. Hơn nữa, muốn dùng người nào, là chuyện của ta, không cần Vương gia quan tâm, xen vào việc của người khác.”

Khẩu khí nàng đông cứng gần như chống đối. Cố Thiên cũng không thích việc Giang Liên Nam vừa mới làm, nhưng như vậy cũng không đáng là tội chết, nhiều nhất chỉ là không để nàng bên mình nữa thôi.

Hơn nữa, Cố Thiên cảm thấy thật sự rất phiền chán thái độ này của Hàn Thác. Nàng không phải đứa trẻ ngốc, cho dù có chút việc thu xếp không được chu toàn, trước khi làm không nhìn trước ngó sau, cũng không cần hắn lấy cách giáo huấn tiểu hài tử mà giáo huấn nàng, lại càng không cần hắn thay nàng quyết định.

“Nếu người không phải là Vương phi tương lai của ta, ta mới lười quản người chết hay sống.” Hàn Thác không chút khách khí đáp lễ nàng: “nói cho cùng, nếu không phải phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, ta cũng sẽ không lấy người.”

Cố Thiên nghe vậy cũng hòng, hơn nửa ngày mới tìm lại giọng của mình: “Vương gia, nếu Vương gia không muốn lấy, ta cũng không nguyện gả, còn không bằng mời Vương gia hướng Hoàng thượng đề nghị hủy bỏ cộc hôn sự này?”

Đều nói Hoàng thượng miệng ngọc lời vàng, nói cái gì thì là cái đấy, thánh chỉ đưa ra, không có khả năng sửa đổi, nhưng Hàn Thác là hoàng tử, tuy rằng không thể so với quan hệ phụ tử của gia đình bình thường, tóm lại cũng còn có thể có chút đường sống, nếu là hấn thử đề cập một lần cùng Hoàng thượng, chưa hẳn không có hi vọng.

Hàn Thác bị nàng chọc giận đến cười không ngừng: “Tốt, hiện tại người cùng bốn vương về kinh, trước mặt phụ hoàng tỏ rõ thái độ, yêu cầu hủy bỏ hôn sự.”

hấn chớp mắt đã đứng lên, đi nhanh tới trước người Cố Thiên, bắt được cánh tay nàng, đem người hướng ra cửa.

Cố Thiên vừa mới nói xong liền phát giác không ổn, trong lòng có hơi chút hối hận, thấy Hàn Thác có hành vi như thế, dường như thật sự muốn dẫn nàng rời đi thì không khỏi kinh ngạc và sợ hãi, nhưng lại tránh không thoát bàn tay như kìm sắt của hấn.

Hàn Thác chính là đang hù dọa nàng, tứ hôn là do chính hấn cầu mà được, cũng là hấn quyết tâm mặc kệ Cố Thiên có nguyện ý hay không, trước đem người lấy về rồi hãy nói sau, làm sao mà có khả năng chỉ nói hai ba câu không hợp liền đổi ý.

hấn đem Cố Thiên kéo tới cạnh cửa, thấy nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc, rốt cục dừng lại không nháo nữa.

Bất quá, Hàn Thác cũng không buông tay ra, chính là đem cánh tay rất nhanh kéo lại rồi ôm eo nàng, buộc nàng mặt đối mặt dựa vào trong ngực mình.

Cố Thiên căn bản không kịp chống đỡ, môi Hàn Thác đã không tha kháng cự đè ép xuống, hung hăng in lên cánh hoa của nàng.

29. Chương 27: Hồng Nhạn Đến

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Môi Cổ Thiên phần nộn mềm mại, như đóa hoa nở rộ.

Hàn Thác không chút thương hương tiếc ngọc, hấn cường ngạnh dùng đầu lưỡi tách đôi môi đang mím chặt của Cổ Thiên, không kiêng nể gì nhắm nháp mật ngọt trong miệng nàng.

Cổ Thiên chưa từng bị người khác đối xử như vậy, nàng càng không muốn Hàn Thác làm như vậy, mặc dù kiếp trước Hàn Thác hàng đêm yêu cầu, cũng chưa từng hôn môi nàng.

không thể nghi ngờ, đối với nụ hôn đầu tiên của tiểu cô nương mà nói, toàn bộ quá trình này đều quá mức thô bạo, Cổ Thiên hoàn toàn không cảm nhận được sự tuyệt vời của loại hành vi thân mật này.

Hàn Thác thì ngược lại, trong lòng là cô nương mềm mại thơm như hoa, hai luồng mềm mại cách lớp áo ở trước ngực đem lại xúc cảm tốt đẹp khó có thể hình dung, hấn ngăn không cho Cổ Thiên giãy giụa thân thể, hoàn toàn chuyên tâm hôn môi nàng, thậm chí hoàn toàn quên nghĩ đến cảm nhận của đối phương.

Thân thể không thể cử động, nhưng Cổ Thiên còn có răng nanh, nàng muốn cắn đầu lưỡi Hàn Thác, lại không biết hành động này càng kích thích chinh phục của Hàn Thác.

Dưới sự xâm nhập mang ba phần cường thế của hấn, Cổ Thiên dần dần mất đi khí lực, trước mắt một mảnh đen kịt, trong tai không nghe được thanh âm nào, trong đầu cũng là một đoàn hồ dán, nàng cảm thấy chính mình biến thành dây leo ở trên cây to, trừ bỏ phải thuận theo động tác của hấn, thì không có lựa chọn nào khác.

không biết qua bao lâu, Hàn Thác rốt cục cảm thấy thỏa mãn, hấn cũng không buông Cổ Thiên ra, vẫn gắt gao ôm nàng, đem trán kề sát vầng trán trắng tinh của nàng, chóp mũi cọ đầu mũi nhỏ xinh của nàng: “Về sau nếu lại hồ nháo, ta sẽ cứ như vậy trừng phạt ngươi.” Trong giọng nói tràn đầy thỏa mãn cùng ôn hòa.

Cổ Thiên đang sững sờ, đôi môi sưng đỏ hé mở, hai má hồng hồng, hai mắt ónh nhuận như nước, hơi thở không thông làm ngực dồn dập phập phồng.

Hàn Thác thấy nàng như thế, nhịn không được lại hôn.

Lần này hấn ôn nhu nhiều lắm, môi Cổ Thiên nhẹ nhàng bị hấn gặm nhấm, từng điểm từng điểm dụ hoặc nàng tự động hé mở miệng, cùng hấn lời lẽ dây dưa.

Đợi cho Hàn Thác buông nàng ra, Cổ Thiên chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, không tự chủ được liền khụy ngã xuống.

Hàn Thác nhanh tay đỡ lấy Cổ Thiên, đem nàng ngồi vào chỗ tháp trước phật Di Lặc, thuận thế đem nàng

đặt trên đùi chính mình, hơi hơi cúi người, cùng nàng mặt đối mặt: “Nếu chúng ta thành thân, ta sẽ đối với ngươi thật tốt, đừng vội cự tuyệt gả cho ta, thử cảm thụ một chút ta có đối tốt với ngươi, được không?”

rõ ràng là lời dụ dỗ, hắn nói ra lại giống như cầu xin, Cố Thiên nghe mà trong lòng căng thẳng.

Hàn Thác nhìn về mọi phương diện mà nói thì chính là vị hôn phu lý tưởng, huống chi sau này hắn sẽ làm hoàng đế, làm Vương phi của hắn, tương lai sẽ là Hoàng hậu.

Nhưng Cố Thiên không có biện pháp nhảy nhót vui mừng khi nhìn thấy tương lai của mình, thậm chí còn mong ngày đó đừng mau tới.

một tướng quân dẫm trên vạn bộ xương cốt khô mà tiến vào thành, kiếp trước Hàn Thác xưng đế trên mạng của Đồng Lâm...

Cố Thiên tin tưởng kiếp này Đồng Lâm sẽ không giống kiếp trước, đây là lý do mấu chốt giúp nàng có thể thuyết phục chính mình nhận gả cho Hàn Thác.

Nhưng là, Cố Thiên vĩnh viễn cũng sẽ không quên, lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Thác, hắn một đao chém rớt đầu Hàn Khải, còn có, hắn cố ý không giết dì mà chỉ đem nhốt người lại, trong miệng nói phụng dưỡng, kỳ thật chỉ vì muốn bà chịu nhục, bao gồm việc hắn chiếm đoạt nàng, mục đích cũng là như thế.

Hàn Khải cùng Ninh hoàng hậu liền sẽ gặp được, nhưng chuyện gả cho Hàn Thác liền có thể thay đổi tất cả.

Ninh hoàng hậu cùng Hàn Thác đã có thù nhiều năm, sớm đâm sâu vào xương tủy; còn Hàn Khải, có người nào oán vị mà còn lưu lại tính mạng của hoàng đế tiền nhiệm để thêm phiền toái chính mình?

Trừ phi kiếp này Hàn Thác không tạo phản oán vị, hoặc là... Bình bại.

Khởi sự sau đó bình bại, cái chết Hàn Thác là điều không cần phải bàn cãi.

Nếu không có chuyện ở Nhâm Khâu, Cố Thiên cũng không đi yêu thương tính mạng của Hàn Thác. Nhưng, nàng trọng sinh, vì tìm kiếm Tiêu Hạc Niên mà gặp Hàn Thác sớm trước năm năm, Hàn Thác cũng trở thành ân nhân cứu mạng của mẹ, Cố Thiên không thể làm chuyện lấy oán trả ơn.

Cố Thiên cũng không có khả năng giả vờ không biết ân tình của dì đối với nàng ở kiếp trước, còn có biểu ca Hàn Khải đối tốt với nàng ra sao.

Ninh hoàng hậu sinh ba người con, sau đem Cố Thiên vào trong cung chăm sóc nàng như con ruột. Cuộc sống trong cung của nàng không có việc gì bà không tự mình chiều cố, việc học cũng tự bà hỏi đến từng thứ một. Từ tần phi đến cung nhân, không có người nào dám bất kính với Cố Thiên, nếu không Ninh

hoàng hậu sẽ không lưu tình mà trừng trị.

Thà đắc tội Hoàng hậu, chớ đắc tội với Cố nhị cô nương., khi đó trong cung mọi người đều truyền tai nhau điều này như kim chỉ nan, Bích Linh từng đắc ý dào dạt kể lại cho Cố Thiên.

Mẹ đẻ sớm mất, ăn nhờ ở đậu, mọi người đều nghĩ Cố Thiên nhận hết nhân tình âm lạnh, là kẻ đáng thương, kỳ thật nàng có Ninh hoàng hậu làm chỗ dựa nên ngày qua ngày cuộc sống không thua công chúa chân chính chút nào. Đến cả nữ nhi duy nhất của Nguyên Đồng đế là Hà nhất công chúa, mẹ đẻ chính là tần vị, cũng không thể không cho Ninh hoàng hậu mặt mũi, đối với Cố Thiên có lẽ ba phần.

Khi Cố Thiên mới vào cung tâm tình hậm hực, tự nhiên không vui. Hàn Khải mỗi ngày đều đổi biện pháp, từ mang nàng du ngoạn, theo trong cung lưu hành môn đá xúc cúc săn bắn, đến trò chơi dân gian đang thịnh hành như thả diều, lăn vòng sắt... thậm chí con đề mèn, con bướm, mèo Ba Tư... Chỉ có Cố Thiên nghĩ không ra, không có gì Hàn Khải chưa từng lấy ra làm nàng vui thích, chỉ vì dễ nàng cười.

Cố Thiên làm sao không biết đạo vợ chồng đó là người rất tốt với ta, ta đối tốt với người, hai người đồng tâm.

Nàng như thế nào mới có thể đồng tâm cùng Hàn Thác?

Ngày hấn lập thành nghiệp lớn, đó cũng là ngày Ninh hoàng hậu cùng Hàn Khải người chết, kẻ chịu nhục, nàng hy vọng một màn này vĩnh viễn không phát sinh.

Việc triều đình Cố Thiên căn bản không có sức ảnh hưởng đến, cho dù nàng có, nhưng biết rõ Hàn Thác có thể lên ngôi cửu ngũ chí tôn, có khả năng làm cho thiên hạ nổi sóng, vẫn chặt đứt cánh hấn, hủy tiền đồ của hấn, vậy liền thẹn trong lòng, như thế nào có thể an tâm làm vợ hấn, hưởng thụ việc hấn đối tốt với chính mình?

Đừng nói Hàn Thác chính là phụng chỉ lấy nàng, cho dù hấn yêu nàng sâu đậm vô cùng, sợ rằng cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người sớm đêm chần gối ấm nồng lại gây trở ngại nghiệp lớn của hấn. Hàn Thác cũng không phải là tên thư sinh văn nhược ở trên phố lấy chữ mưu sinh, Cố Thiên đã thấy qua hấn giết người ngoan tuyệt như thế nào....

rõ ràng là tiến thoái lưỡng nan, sao có thể kêu Cố Thiên đừng kháng cự chút nào chứ?

Hàn Thác cảm nhận được giai nhân trong lòng khẽ run sợ, nhúu mày trấn an nói: “Tin tưởng ta được không?”.

Cố Thiên vô thức khẽ gật đầu, chuyện tới nay trừ bỏ thử nhìn một chút, nàng còn có thể như thế nào nữa đâu.

“Ta nghĩ muốn về nhà.” Nàng nhẹ giọng yêu cầu.

Hàn Thác ở trên môi Cổ Thiên nặng nề hơn một chút, “cô nương ngoan, ta đưa người trở về.” hần lấy ra màn thay nàng che tốt khuôn mặt, đem người ôm lên xe ngựa Tĩnh vương phủ.

*

Phiên thai trong nha môn, Cổ Cảnh Ngô nhận được một bức thư, ở nơi xa kinh thành hơn 300 dặm gửi đến, từ bạn thân của ông, tương lai là thân gia, Chiết Giang Đề Hình Án Sát Tư phó sứ Phùng Thanh Sơn tự tay viết.

Cổ Cảnh Ngô sớm chờ đợi nhiều ngày, ông lập tức mở ra, càng đọc sắc mặt càng khó coi.

Đợi ông buông thư, rồi lại liếc mắt nhìn nó trên án thư Tây Dương, thời gian vẫn chưa tới buổi trưa nhưng ông lại ngồi không yên, sai người chuẩn bị ngựa đi ra nha môn, một đường chạy về nhà.

30. Chương 28: Chân Tướng

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Mấy ngày nay, Cổ Cảnh Ngô mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật đang âm thầm điều tra chi tiết mọi người trong Cổ gia một lần nữa, không riêng gì nô tài sau khi đến U Châu mua, cũng bao gồm người theo từ trong phủ Vĩnh Chiêu hầu, không bỏ sót người nào.

Vì thế thư báo cũng giống như tuyết rơi ùn ùn kéo đến, chưa từng gián đoạn.

Bức thư này của Phùng Thanh Sơn đưa đến, nói về mẹ con Trịnh thị cùng Giang Liên Nam.

Trịnh thị ở quê nhà Ninh Ba có danh tiếng rất tốt, ở nhà chồng sau khi đã suy tàn vẫn hiền lành quản gia, chăm lo việc nhà, vì duy trì kế sinh nhai không thể không xuất đầu lộ diện kinh doanh ở ven đường, là người có tay nghề tốt nên khách đến tiệm nhiều, chậm rãi phát triển trở thành tiệm rượu nho nhỏ.

Nhưng trượng phu Trịnh thị, Giang Ngọc Lang điển hình là kẻ bại gia, nhân phẩm ác liệt, lực nghệ không học, thi văn cũng không thông, ăn uống cờ bạc thì lại không gì không giỏi.

Câu cửa miệng nói, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, bách túc chi trùng tử nhi bất cương (1). Giang gia tuy rằng từ từ suy tàn, nhưng là đại tộc tiền triều, luôn có chút của cải, nếu không lãng phí, sống như gia đình tầm thường giàu có và đông đúc người cũng có thể tiếp qua ba đến năm đời không phải lo.

Nào ngờ ông trời cố tình trêu người, Giang Ngọc Lang này là một tai họa, bị kỹ nữ Xuân Hải Đường trong Bách Hoa lâu xúi giục bài bạc, thua đến mức ngay cả tổ trạch cũng phải đem đi trả nợ.

Lúc đầu Giang Ngọc Lang đại khái tự giác, biết không còn mặt mũi gặp người, suốt ngày không biết tung tích. Tiệm rượu Ninh thị khai trương không lâu, hắn liền xuất hiện đòi lấy bạc, cuối cùng chuyện xưa tái diễn, ngằm ăn cắp khế đất tiệm rượu gán nợ.

Cái này cũng chưa tính xong, Giang Ngọc Lang bị Hải Đường bày mưu đặt kế, đem chủ ý đánh vào trên người nữ nhi, Giang Liên Nam tuy rằng lúc ấy mới 9 tuổi, nhưng bộ dáng xinh đẹp, đã có thể nhìn ra ngày sau là mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, dạy dỗ vài năm, đến lúc khai bao có thể bán mấy ngàn lượng, ngày sau lại là đầu bảng trong thanh lâu.

Giang Ngọc Lang cảm thấy đó là biết cách làm giàu, liền cùng ma ma của Bách Hoa lâu thỏa thuận giá, thừa dịp Trịnh thị chưa chuẩn bị đem nữ nhi mang đi.

Trịnh thị vì chuyện này trên đường cào nát da mặt Giang Ngọc Lang, đem hắn đánh cho đầu rơi máu chảy, cứu nữ nhi trở về.

Sau đó Giang Ngọc Lang chết bất đắc kỳ tử, Giang mẫu hoài nghi Trịnh thị mưu hại con mình, đem bà đưa tới quan nha, nhưng khám nghiệm tử không ra nguyên nhân Giang Ngọc Lang chết, không có chứng cứ, cuối cùng đem Trịnh thị phóng thích.

Sau cùng Trịnh thị tự thỉnh hưu thụ, mang theo Giang Liên Nam rời đi bất âm vô tín.

Hơn nữa Ninh Ba phủ từ xưa là cảng buôn bán trọng yếu của trung nguyên, sách sử có ghi: “Quốc gia hải ngoại giả bạc giao tới”.

Mặc dù không thể vì vậy kết luận mẹ con Trịnh thị cùng cửa hàng Nam Hải thông thương, có lui tới với người trong thương thuyền, nhưng cũng khó mà nói tuyệt đối chưa từng tiếp xúc.

Cổ Cảnh Ngô đem nội dung thư nói cho thê tử nghe.

Ninh thị nghe được hành vi Giang Ngọc Lang, chỉ cảm thấy hắn là tên súc sinh chết không hết tội, nếu thật sự là Trịnh thị giết hắn bà cũng hiểu được, thậm chí còn vì bà ấy làm mà thần không biết quỷ không hay mà vỗ tay tán thưởng.

Cổ Cảnh Ngô nói đến hải cảng Ninh Ba phủ thông thương, Ninh thị cũng liền hiểu được, trạng phu đang điều tra các tình huống khả nghi cho đến nay.

“Bà ấy vì cái gì muốn giết ta?”, Ninh thị tự hỏi.

Bà đối đãi với Trịnh thị không tệ, tuyệt đối không có khả năng làm cho bà ấy có cừ hận muốn giết mình để thống khoái.

Đương nhiên, chuyện xưa của Đông Quách tiên sinh Ninh thị cũng nghe qua, nhưng thấy thế nào người thường trong lòng đều cho là Giang Ngọc Lang vô liêm sỉ này nọ, không nên là Trịnh thị.

Nếu không nữa, chẳng lẽ Trịnh thị giết người một lần, sau liền không hề bình thường, cũng có thể tính như vậy. Tẩu tử (vợ sau) không tốt với mẹ con bà thì bình yên vô sự, ngược lại đối tốt với họ thì chính mình sẽ bị hại. Nhưng nói thế nào cũng đều giống như có chút gượng ép.

Tóm lại, nếu cuối cùng tra ra sự thật như bọn họ đoán, thì thật sự là không thể không cảm thán một câu lòng người khó dò, chỉ sợ về sau đối với người có thiện ý, có lúc đều khó tránh khỏi lòng có khúc mắc.

Cổ Cảnh Ngô nói: “Lúc trước mặc kệ bà ấy vì cái gì, ta vội vã trở về nói cho nàng, là cho nàng đề phòng bà ta, còn có nữ nhi của bà ấy, không thể ở lại bên người Xán Xán.”

“Ta sẽ đem các nàng đuổi đi.” Ninh thị cũng là người có tính tình thẳng thắn lưu loát, nói xong liền muốn đứng dậy.

Cổ Cảnh Ngô lại ý bảo bà chờ: “Để tránh đánh rắn động cỏ, trước tìm một lý do đem các nàng đưa đến thôn trang, để cho người ta giám thị.”

Ninh thị cùng Cổ Cảnh Ngô là vợ chồng đã nhiều năm, vừa nghe liền biết trượng phu còn cân nhắc vài việc, hỏi: “Sau đó, ngài tính làm sao bây giờ?”

Cổ Cảnh Ngô thản nhiên nói: “Nay nàng bình an không việc gì, cho dù lấy việc này bắt bà ta nhận tội, cũng bất quá là giết người chưa thành, ở tù vài năm sẽ được thả ra, quá mức tiện nghi. Chi bằng đem các nàng ở trong vòng quan sát của mình, lại điều tra việc năm đó ra sao, đến lúc đó là vấn đề.”

Đương nhiên, những lời này sẽ là sự thật nếu suy luận Trịnh thị là hung thủ có thể chắc chắn như phía trên.

Lấy thủ đoạn của Cổ Cảnh Ngô theo thân phận quan lớn, nếu mãnh liệt vu oan giá họa, quả thực một chút không có khó khăn. Nhưng ở bờ sông đi lại, nào có ai không ướt giày, người nào làm quan không có đối thủ như hổ rình mồi, không có quân địch đối thủ, quan càng lớn, sự đối nghịch cũng càng hung tàn. Cái gọi là “ Sai một li đi một dặm”, một khi bị người khác bắt lấy nhược điểm, chính ông gặp chuyện không may không đủ thảm, vợ con ai sẵn sóc đây?

Vợ chồng hai người thấp giọng thương nghị sẽ không kêu Trịnh thị, người đang khả nghi tới, chợt nghe Xảo Nguyệt ở ngoài cửa hồi bẩm Trịnh thị cầu kiến.

Ninh thị trong lòng bồn chồn, Cổ Cảnh Ngô dè dặt bàn tay bà, ý bảo bà đừng hoảng hốt, trong miệng đáp: “Cho nàng tiến vào.”

Trịnh thị gặp Cố Cảnh Ngô hôm nay ở nhà, không khỏi sửng sốt, nhưng chuyện của chủ nhân không tới phiên bà hỏi, chỉ nói ra ý đồ lần này đến, “Phu nhân, Tiểu Hồng ở phòng bếp nhỏ hôm trước bị thương ở chân, vừa vặn ngày mai phải đi thư viện đưa cơm nước cho hai vị thiếu gia, nếu nhất thời không an bài được ai, nô tỳ liền cho Thanh Thanh đi hỗ trợ, không biết ý phu nhân như thế nào?”

Lúc này, người nào dám để cho mẹ con các nàng đều ở trong nhà bếp!

Ninh thị sắc mặt khế biến, Cố Cảnh Ngô vẫn ấn tay bà không có buông ra, thấy thế lại dùng lực đè ép, trấn an, Ninh thị thở hổn hển mới nói: “Thanh Thanh nguyện ý hỗ trợ thật sự là không thể tốt hơn, bất quá chúng ta đều làm mẫu thân, ta biết trong lòng người khăng định càng hy vọng Thanh Thanh chuyên chú học tập, chuyện chạy vặt thì tùy tiện nha đầu nào đều có thể làm. Như vậy đi, ta trước an bài nhìn xem, nếu là thật sự không có người, chúng ta lại cho Thanh Thanh đi.”

Trịnh thị lại cười nói: “Thanh Thanh, nha đầu kia có thể được phu nhân vì nó suy tính, thật sự là nó có phúc khí tu luyện mấy đời.”

Dứt lời, ánh mắt đảo qua cái nắm tay của hai vợ chồng Cố thị, nhân tiện nói cáo lui.

Trịnh thị chân trước mới đi, Liên Tâm sau lưng đi vào nhà, thần sắc trên mặt có chút cổ quái, ngập ngừng nói: “Phu nhân, lão gia, Tĩnh vương gia mang theo... Tĩnh vương gia tới cửa cầu kiến... còn có tiểu thư chúng ta đi cùng.”

Trịnh thị còn chưa đi xa, nghe được rành mạch lời Liên Tâm nói, thầm nghĩ: “Tĩnh vương cầu kiến, tiểu thư về nhà, rõ ràng là hai việc khác nhau, cho dù vừa vặn ở cùng một chỗ, cũng không nên hoảng loạn, Liên Tâm vẫn là nhất đẳng đại nha hoàn trước mặt phu nhân, ngay cả câu đều nói không ra thể thống gì, khó trách phu nhân đối với Thanh Thanh của bà khác nhau như vậy.”

Chú thích (beta):

(1) Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết trăm chân, chết mà không ngã - dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

31. Chương 29

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Kỳ thật không thể trách Liên Tâm ngu dốt, mà là tình hình hôm nay quá mức quái dị.

Tiểu thư rõ ràng là ngồi xe ngựa nhà mình ra ngoài, khi trở về lại biến thành xe ngựa của Tĩnh vương phủ. Cho dù Tĩnh vương là cô gia tương lai, nàng có thể thấy nhưng không thể trách, vấn đề là Bích Linh, Bích Lạc, thậm chí là cả phu xe hồi sáng theo tiểu thư ra khỏi cửa đều đã trở về, nhưng Giang Liên Nam ngồi cùng xe ngựa lại không thấy...

Còn có...

*

Hàn Thác lúc này đã chờ ở chính đường, tay trái cầm chén thưởng thức trà, tay phải lại gắt gao chế trụ cổ tay Cố Thiên không buông.

Cố Thiên tránh không được, chỉ cảm thấy tay bắt đầu đau, “Vương gia thật sự tố cáo chuyện lúc nãy cho cha và nương ta sao? Về sau lời nói Vương gia ta đều nghe theo, tha ta lần này thôi được không?”

Nàng không muốn đi quỳ ở phạt đường lần nữa.

Hàn Thác hỏi: “Về sau là khi nào?”

“Từ giờ trở đi.” Cố Thiên cắn môi nói.

“Tốt, cho nên hiện tại nàng liền ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ, đừng chạy trốn.” Hàn Thác ung dung nói, còn không quên ném cho Cố Thiên một cái liếc mắt: “Là chính nàng nói mình sẽ nghe lời, nhanh thực hiện đi”.

hắn là đang đào hố chờ mình nhảy xuống? Cố Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng cơn giận lại không thể phát tác, do mình phản ứng chậm, không cần người đẩy cũng tự động nhảy xuống.

Cố Cảnh Ngô rất nhanh đi vào, bởi vì nghe Liên Tâm hồi bẩm Cố Thiên cũng đang ở nơi này, Ninh thị cũng liền tiến đến.

Hàn Thác cung kính hướng phía hai người chào: “Thận Trai gặp qua nhạc phụ, nhạc mẫu.”

Cố Cảnh Ngô vội vàng nói: “Vương gia mau mời ngồi.”

Hàn Thác lấy phép tắc của văn bối đến gặp, Cố Cảnh Ngô cũng không dám tự cho là trưởng bối, lại càng không dám gọi tên chữ của hắn.

“Xán Xán ở bên ngoài bị dọa sợ, cho nên ta tự mình đưa nàng trở về, mong rằng nhạc phụ, nhạc mẫu không phiền lòng.” Hàn Thác không đợi hai người hỏi, đi thẳng vào vấn đề, chủ động đem mọi chuyện trên đường đã xảy ra miêu tả một lần.

hắn cũng không thật sự tố cáo Cố Thiên, lúc kể lại trọng điểm chỉ dừng ở việc Giang Liên Nam thất trách, “Thận Trai đã trối nàng lại, nhưng nàng dù sao cũng là người trong phủ nhạc phụ, cho nên còn xem nhạc phụ tính xử lý như thế nào.”

Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị nhìn nhau, đây chẳng phải là trời ban cho cơ hội sao. Dù có lý do, nếu có ý định tra cứu luôn luôn khiến người cảm thấy khả nghi, hiện tại Giang Liên Nam tự mình phạm sai lầm, việc đem hai mẹ con này đi thôn trang liền trở nên hợp lý.

Cố Cảnh Ngô tuy không có ý muốn kết bè kéo phái với hoàng tử, nhưng Tĩnh vương dù sao cũng là con rể tương lai, ông cũng không cố ý giữ khoảng cách, huống hồ lúc trước có thể mời được Tiêu Hạc Niên là hoàn toàn dựa vào Hàn Thác, liền quyết định nói ra mối nghi ngờ về Trịnh thị, bất quá trước khi mở miệng, ông nhìn về phía Ninh thị.

Ninh thị lập tức hiểu ý, chủ động mang nữ nhi cáo lui, để cha và con rể ở lại nói chuyện.

Sau khi hai người rời đi, Cố Cảnh Ngô mới đưa nội dung thư cùng với tính toán của mình nói lại cho Hàn Thác.

Hàn Thác trầm ngâm nói: “Thận trai đồng ý với ý tưởng nhạc phụ. Nhạc mẫu nay bình yên vô sự là vạn hạnh, là trời thương phù hộ, nhưng kẻ ác cũng không thể tha thứ. Chính là, Giang Ngọc Lang đã chết bốn năm, muốn tìm được chứng cứ sẽ rất khó khăn.”

Cố Cảnh Ngô gật đầu nói: “Đúng là như thế, ta cũng không hy vọng tìm được vật chứng, chỉ cầu mong có được nhân chứng cũng tốt, từ cửa hàng, đám thủy thủ mà điều tra, còn có việc Trịnh thị có quen biết kẻ khác hay không, nếu bà ta thật sự lấy được Tu La hoa từ trong tay ai, tóm lại cũng có thể tra ra manh mối.”

“Nhạc phụ cần trợ thủ?” Hàn Thác nói, “Thận trai nguyện giúp nhạc phụ điều tra việc này.”

Cố Cảnh Ngô mừng rỡ, vội vàng nói cảm ơn.

Tĩnh vương lúc chưa phong vương đã có nhiều kinh nghiệm làm quan bảo vệ xung quanh, chuyên phụ trách bí mật tiến hành điều tra cơ cấu vì Hoàng thượng, nay cấp dưới của Tĩnh vương cũng không thiếu người tinh thông, được hắn tương trợ sẽ làm được không ít việc quan trọng.

*

Ninh thị mang theo Cố Thiên một đường trở lại Ngô Đồng viện, cũng giống Cố Cảnh Ngô mới vừa nãy,

đem toàn bộ nha hoàn hầu hạ ở gian ngoài đuổi ra, kéo Cố Thiên qua ngồi ở giường phía trong, đem đề tài đồng dạng nói lại.

Cố Thiên cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra mọi chuyện. Kiếp trước sau khi Giang Liên Nam vào cung thường làm bạn với nàng, hai người cơ hồ không có gì giấu nhau, Giang Liên Nam ngẫu nhiên cũng nhắc tới phụ thân của mình, còn chưa nói cho nàng biết nhiều điều.....

Về phần mục đích của Trịnh thị, Cố Thiên không giống Ninh thị, nàng có nghĩ tới ý này. Nàng biết Trịnh thị muốn gả cho Cố Cảnh Ngõ, chỉ có nghĩ như vậy mới lý giải được.

Cố Thiên nhớ tới kiếp trước ở kinh thành, mỗi lần mình hồi phủ, Trịnh thị cho tới bây giờ luôn ôn hòa thông dong, đối với mình hỏi han ân cần... Hơn nữa trong thời gian gần đây, Trịnh thị cũng hoàn toàn không có việc gì...

Nếu thật sự là bà ta, ý nghĩ này khiến mọi người nổi cả da gà, không rét mà run. Việc hại chết thê tử người khác, tu hú chiếm tổ, Cố Thiên không biết bình luận như thế nào, chỉ cảm thấy người này tâm địa ác độc, không thể tưởng tượng được.

Cố Thiên ôm lấy cánh tay Ninh thị, “Phụ thân muốn xử trí bà ta thế nào?”

“Chờ lát cha ngươi cùng Vương gia nói chuyện xong, liền đưa mẹ con Trịnh thị đi thôn trang, sai người giám thị, chuyện sau đó cũng không cần quản, dù sao vẫn còn có cha ngươi.”

Ninh thị cảm thấy việc chém đầu này nọ, đối với Cố Thiên là tiểu cô nương mà nói thì quá mức tàn nhẫn khủng bố, vẫn là không nói cho nàng nghe thì tốt hơn. Chuyện tình điều tra bên ngoài đều có nam nhân đi làm, mẹ con bà an tâm chờ đợi kết quả.

Ninh thị cho rằng có việc khác Cố Thiên chú ý hơn: “Chuyện khác không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ nên để tâm ngấm lại thật tốt chuyện tình Tĩnh vương gia đi.”

“Nghĩ về hấn làm cái gì?” Cố Thiên uốn éo người, ồm ồm nói.

Ninh thị cười nói: “Nha đầu ngốc, Vương gia chính là người sẽ cùng ngươi sống qua cả đời, ngươi từ giờ trở đi nên đặt nhiều tâm tư trên người hấn, không thể như bình thường, có cái có gì phải xấu hổ.”

Ninh thị mười năm trước có gặp Hàn Thác, ấn tượng đã sớm trở nên mơ hồ. Hôm nay gặp lại, Hàn Thác dung mạo rất tốt, cử chỉ cùng cách nói khiêm tốn lễ phép, bà tương lai là mẹ vợ thấy thế nào cũng vừa lòng, quả thực có thể nói không có khuyết điểm gì.

Chỉ có một điểm hơi không hoàn mỹ, chính là hơi lớn tuổi chút, so với nữ nhi lớn hơn chừng 11 tuổi.

Bất quá nghĩ lại, lớn tuổi hơn một chút sẽ thương tiếc mà sủng nữ nhi của mình. không giống vợ chồng tuổi tương đương nhau, không ai nhường ai, nổi lên tranh chấp.

thật sự là không thể tốt hơn.

Mẹ con nói một hồi, Ninh thị bỗng nhiên nhớ lại, vừa rồi khi tiến vào chính đường, bà rõ ràng nhìn thấy Tĩnh vương cầm tay nữ nhi, mặc dù rất nhanh liền buông ra đứng dậy hành lễ, nhưng mắt bà sắc bén, nhìn thấy rất rõ.

Ninh thị đương nhiên không quên, nhớ tới việc hai người lúc trước từng cùng đồng hành một thời gian, hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ sự việc không phải là không hề có tình cảm như nữ nhi đã tự nói với mình.

Nay Cố Thiên cùng Tĩnh vương quan hệ đã khác, không cần kiêng kị nhiều, bà đơn giản hỏi thẳng: “Xán Xán, nương hỏi người, chuyện tình người cùng Tĩnh vương, lúc trước có nói thật với nương hay không?”

32. Chương 30

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Chuyện tình này nên nói dối thì tốt hơn...

Cố Thiên nhớ tới ở Tùng Hạc lâu ban nãy cùng hần hôn môi kịch liệt lại triền miên, chợt dạ mặt đỏ lên, giận nói, “Đương nhiên không có, sao nương lại hỏi vậy?”

Ninh thị nhìn thần sắc nàng, liền biết bà đã hỏi đúng.

Bất quá nữ nhi da mặt mỏng, Cố Thiên nếu phủ nhận, Ninh thị cũng không đi chọc thủng, chỉ nói: “Trước đây người cùng Tĩnh vương có quen biết, lúc sau này tứ hôn, nương nghĩ có lẽ là hần cầu Hoàng thượng chỉ hôn. Nếu hần nhìn trúng người, tương lai thành hôn tất nhiên sẽ đối với người rất tốt.”

Cố Thiên trợn mắt nói: “hần nói chuyện tứ hôn cùng hần không có quan hệ.”

Sau khi tứ hôn, hai người bất quá gặp qua một lần, thậm chí ngay cả việc này đều nói sáng tỏ, cho dù không phải muốn vậy, cũng là tác phong cực thẳng thắn thành khẩn quen thuộc.

“Vậy cũng không còn cách nào, trước khi ta và cha người thành thân ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua,

nay cũng ân ái như vậy.” Ninh thị an ủi nói.

Cố Thiên do dự nói: “Vậy giống nhau sao? Nương cũng biết Vương gia và dì trong lúc đó.....”

“Trước đây ta cũng lo lắng qua, sợ Tĩnh vương vì chuyện dì của ngươi mà làm khó dễ ngươi. Bất quá, nếu hấn không muốn lấy ngươi, hôm nay tự nhiên có thể không cứu ngươi. Ra tay cứu giúp, cho dù không nhắc tới thì Tĩnh vương đối với hôn sự này không bài xích, cũng có thể biết hấn không phải là người có ý chí sắt đá.” Ninh thị phân tích nói, “Cho nên, nương cảm thấy không cần lo nhiều. Trọng yếu vẫn là sau khi thành hôn sống chung như thế nào. Ngươi nên săn sóc mọi chuyện, vì hấn suy nghĩ, hấn tự cũng sẽ như vậy đối đãi ngươi, vợ chồng thôi, đều cần thời gian chung đụng, thời gian càng lâu, cảm tình càng sâu.”

Ninh thị không biết chuyện sau này, tự nhiên so với Cố Thiên lạc quan hơn nhiều lắm, nàng gặp nữ nhi vẫn là có chút rầu rĩ không vui, tựa hồ vẫn còn lo lắng, chợt dặn nói: “Dì ngươi không có nữ nhi, thuở nhỏ yêu thương ngươi như con ruột. Bất quá, Xán Xán, dì cũng không thân bằng phu quân, cùng ngươi như một thể là Tĩnh vương, ngươi hiểu chưa?”

Đối với Ninh thị mà nói, đạo lý là vậy.

Tỷ tỷ ruột đương nhiên thân thiết, nhưng như thế nào cũng không thân thiết bằng với nữ nhi, bà hy vọng nữ nhi có thể không cần cố kỵ ai, đối với Tĩnh vương mở rộng lòng, không cần bị người bên ngoài ràng buộc, ảnh hưởng tình cảm vợ chồng.

Cố Thiên đem lời nói mẫu thân thật sự ghi tạc trong lòng, kiếp trước cũng không có người vì nàng mà phân tích quan hệ người với người, lời nói này giảm bớt bao nhiêu ý kháng cự hôn sự của nàng cùng Hàn Thác, cũng làm nàng không hề có cảm giác tương lai gian nan lắm.

*

Hai mẹ con Trịnh thị đều không phải là bán mình làm nô, chính là nhập phủ làm việc, không giống với hạ nhân có khế ước mà tùy ý chủ tử xử trí.

Cho nên Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị một người làm người tốt, một kia làm vai phản diện.

Cố Cảnh Ngô nổi giận đùng đùng đòi phải đuổi người đi, Ninh thị liền bày ra tư thái vì Trịnh thị suy nghĩ, khuyên nàng lựa chọn đi thôn trang, tuy là tiền lương giảm bớt, nhưng tổng thể sinh kế không có sai lệch.

Trịnh thị làm sao còn có thể không nguyện ý đi, thậm chí trong Ninh thị lời nói vẫn cầu xin Cố Cảnh Ngô khai ân. Ý tưởng của bà kỳ thật không có bao nhiêu phức tạp, rời đi khó có đường rút lui, mà đi đến thôn trang, vẫn là ở Cố gia dù sống kém chút, không sợ không có đường sống.

Tháng năm vào hạ, thời tiết càng ngày càng nóng. Khí hậu U châu so với phía nam khô ráo hơn, xuân hạ

hai mùa vốn là ít mưa, hơn nữa trời nắng chan chan, cao trên đỉnh đầu, có thể đem người phơi ra một lớp dầu.

Đoan ngọ gần tới, ngày hội trong thành U châu không khí nồng hậu, nhà nhà treo cây ngải thảo trên cao, mọi nhà đều có bánh chưng, trẻ con được thêu tặng nhiều túi hương, rượu cùng thịt rừng là dễ bán nhất.....

Nếu nói tới việc người chú ý nhất, đương nhiên là đua thuyền rồng mỗi năm một lần.

Ngày 5 Tháng năm, trời mới tờ mờ sáng, trên quảng trường bến tàu Bắc Hải liền đã chật ních người chuẩn bị xem thi đấu, tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi thường, hơn nữa đám đông còn đang không ngừng từ các nơi tràn vào.

Thuyền dập dờn trong nước sông, náo nhiệt không thua trên bờ, mấy ngày trước đã bố trí tốt cờ ngũ sắc cùng phao, du thuyền giăng đèn kết hoa, thuyền hoa cũng từng chiếc từng chiếc dọc theo đường sông lại đây.

Cố Thiên, Ninh thị và Cố Tùng, đáp ứng yêu cầu Hàn Thác, đi lên thuyền hoa của Tĩnh vương phủ.

Hàn Thác mời là cả nhà Cố thị bất quá, Cố Cảnh Ngô thân là Bố Chính Sứ, lúc này nên điểm mắt vẽ rồng cho thuyền rồng, thi đấu xong phải phát phần thưởng cho đội chiến thắng, Cố Phong cũng là thành viên trong đội thuyền rồng của thư viện Hàn Sơn, cho nên phụ tử hai người sau khi trận đấu chấm dứt mới đến.

Thuyền hoa Tĩnh vương phủ cao ba tầng, tráng lệ, là du thuyền lý tưởng nhất để ngắm cảnh.

Hàn Thác mời ba người đi lên tầng cao nhất, nơi này tầm nhìn tốt nhất, phía nam có tám cửa sổ mở lớn làm bằng gỗ lim khắc hoa, màn trúc cuốn cao, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, toàn bộ cảnh sông cùng với hồ nước thu hết vào mắt.

Còn nữa, Tĩnh vương là người ra sao, thuyền hoa bỏ neo vị trí tự nhiên cũng là chỗ tốt nhất, bởi vậy chỉ cần ngồi trước bàn, liền thoải mái xem tranh tài. Trong khoang thuyền dùng băng, lại có gió phát phơ từ cửa sổ mà vào, sự thoải mái cùng hưởng thụ tất nhiên là không nói nên lời.

Đáng tiếc, Ninh thị lớn tuổi, ở bên cửa sổ ngồi một chút liền thấy đầu vầng mắt hoa, đứng dậy cáo lui, muốn đi tầng dưới xem thi đấu.

Thân thể bà không khỏe, Hàn Thác tự sẽ không miễn cưỡng, chỉ hỏi có cần thỉnh đại phu không.

“Đa tạ Vương gia quan tâm,” Ninh thị nói, “Đây là tật xấu từ nhỏ, chỉ cần không ở chỗ cao tự nhiên không sao.”

Cố Thiên muốn ở cùng mẫu thân, Ninh thị cũng không cho, “Khó được đi ra ngoài một chuyến, người chỉ

cần chơi tận hứng, Hường Lâm cũng ở lại, ai cũng không được theo giúp ta, đều ở chỗ này.”

Ba người vì thế ngồi trở lại chỗ cũ, Hàn Thác cùng Cố Tùng tiếp tục tâm sự việc học.

Khi nói chuyện, Hàn Thác ngẫu nhiên liếc mắt Cố Thiển một cái, mỗi lần cùng nàng ánh mắt tương giao, liền hơi hơi gợi lên khóe môi.

Cố Thiển ngồi ở bên cửa sổ xem thuyền hoa hồng có người đi tới, đang ngồi tự tại, lại bị Hàn Thác nhìn như vậy dần dần biến thành co quắp mà đứng lên, xoa khăn lụa trong tay, đỏ mặt cúi đầu.

“Nhị thiếu gia,” trên bậc thang có tiếng vang nhỏ, là giọng nói của Xảo Nguyệt, “Tam thiếu gia sai người lại đây, nói rằng đội thuyền rồng của thư viện có người bị cảm nắng, mời nhị thiếu gia đi qua giúp.”

Cố Tùng vốn không nguyện ý đi, chỉ còn mẫu thân cùng muội muội và Tĩnh vương trên thuyền không ổn, liền kêu Xảo Nguyệt từ chối.

Ai ngờ chỉ qua thời gian uống cạn chum trà, Cố Phong chạy lên lầu, hẩn mặc áo đỏ biên thất lưng màu đen, trên trán cột khăn lụa hồng, đây là đồng phục của đội thuyền thư viện.

“Bái kiến tỷ phu!” Cố Phong tùy tiện hướng Hàn Thác hành lễ, hẩn đầy mặt tươi cười, hai mắt tỏa ánh sáng, khóe miệng hân không thể kéo tới mang tai, “Đồng Lâm ngưỡng mộ tỷ phu nhiều năm, hôm nay rốt cục nhìn thấy, đội trận đấu kết thúc cùng tỷ phu nâng cốc tâm tình.” Lại đi tới chỗ Cố Tùng, “Nhị ca đừng từ chối, sang năm người sẽ hồi kinh đi thi, lúc đó muốn thi đấu thuyền rồng sợ cũng không có cơ hội.”

Vừa khuyên, vừa nài ép lôi kéo, rốt cục đem người mang đi.

Cố Thiển tất nhiên là cũng muốn đứng dậy đi xuống lầu, không nghĩ mới cất bước liền bị Hàn Thác túm lấy cánh tay, nghe hẩn ôn nhu nói: “Bánh chưng ăn ngon lắm, ta thích nhất nắm hương vân chân.”

Cố Thiển nói quanh co một tiếng, chột dạ không dám đáp.

Ninh thị hôm qua sai hạ nhân tặng bánh chưng cho vương phủ, còn đặc biệt lấy ra một cái sai người nói là Cố Thiển tự tay làm. Cố Thiển thật sự là động thủ làm bánh chưng, chính là trù nghệ của nàng không tốt lắm, không ai nhận ra cái nào là nàng làm, sau khi nấu xong, cuối cùng toàn bộ đều cho chó mèo con ăn.

Hàn Thác nghĩ đến nàng thẹn thùng, cong khóe môi, khẽ cười nói: “không bằng đem xôi bánh chưng này cũng đưa cho ta đi.”

Cố Thiển bên hông đeo một chuỗi nhiều màu, từng cái bánh chưng chỉ bằng nửa ngón cái, dùng nhiều sợi tơ quấn quanh ra hoa văn phức tạp, từng cái bánh chưng phối hoa văn phối màu không giống nhau, nhìn qua thập phần tinh xảo đẹp mắt.

Hàn Thác cũng không đợi Cố Thiên trả lời, liền hướng bên hông nàng lấy đi.

Cố Thiên không ngừng ngăn hấn lại, “Vương gia đừng nháo, đây là đồ cô nương gia mới dùng.”

nói xong, tay sờ vào trong tay áo, lấy ra một cái hà bao bằng gấm màu thiên thanh, để ở trước mặt Hàn Thác.

33. Chương 31-1

Editor: huyetsacthiensu

Khóe môi Hàn Thác nhếch lên càng cao, đuôi lông mày khóe mắt lộ ra ý cười “Cho ta sao?”

Cố Thiên hơi hơi vuốt cằm, không để ý “Ừ” một tiếng.

Hàn Thác cầm túi tiền trong tay ngấm ngấm một phen, hình dáng là hình dáng thường thấy nhất, nguyên liệu cũng là nguyên liệu thượng thừa nhất – gấm có màu sắc của bầu trời sau cơn mưa, chỉ bạc xen lẫn xanh ngọc xanh lục thêu một đường khóa ở bên. một mặt thêu những dãy núi đá trái dài, lật ra đằng sau, một mặt thêu mây ngũ sắc* che trắng.

*Mây ngũ sắc: mây do ánh mặt trời chiếu qua mà có màu, chủ yếu là màu đỏ, thường xuất hiện ở chân trời vào sáng sớm hoặc hoàng hôn trong những ngày trời quang đãng. Ở đây mình cũng không rõ lắm sao lại là mây này, trong bản raw có mấy nghĩa đều là ráng chiều hoặc là mây tía.

Cố Thiên đợi thời gian uống cạn nửa chén trà cũng không thấy hấn nói gì, thấp thỏm bất an trong lòng, thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của hấn, do dự mở miệng “Vương gia, tay nghề của ta không tốt lắm, hy vọng Vương gia đừng ghét bỏ.”

Hàn Thác ho nhẹ một tiếng, nói “Bốn vương thấy rất tốt, đường thêu chỉnh tề, lại có ý tốt.”

Tâm Cố Thiên treo trên cao cuối cùng cùng hạ xuống, vừa muốn thở dài một hơi lại nghe Hàn Thác nói “Nhưng mà, bây giờ bốn vương đã đổi ý rồi.”

Cố Thiên kinh ngạc, môi đỏ mọng hé mở, mắt to chớp chớp, lông mi dài mà cong giống lông vũ gãi nhẹ vào lòng Hàn Thác, gãi đến mức lòng hấn khó nhịn.

“không phải Vương gia vẫn luôn muốn có nó sao?” Cố Thiên hỏi.

Đường thêu của Cố Thiên thật sự là không tốt, túi tiền này nàng thêu phải mất khoảng mười ngày, toàn

bộ quá trình đều ỷ lại vào Ninh thị, còn có Bích Linh, Bích Lạc hai người chỉ điểm ở hai bên.

Cũng không tránh được việc ngón tay bị kim đâm đến mức chảy máu.

Túi tiền nho nhỏ, mặc dù không thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là tình cảm, nhưng có thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là máu.

Trong toàn bộ quá trình, Cố Thiên cũng không làm nũng mà kêu khổ, không nghĩ đến chuyện từ bỏ không làm nữa hoặc là để cho người khác làm thay.

Nàng một lòng nghĩ đến những lời mẫu thân khuyên bảo ngày ấy, muốn chủ động từng bước tiến lại gần Hàn Thác.

Cả một đời dài như vậy, gặp nhau trước khi thanh thân đã may mắn hơn rất nhiều cặp vợ chồng trên thế gian này, phải quý trọng duyên phận khó gặp được này, phải xây dựng quan hệ với Hàn Thác thật tốt.

Cố Thiên vốn tưởng rằng Hàn Thác nhận được túi tiền từ tay mình thù sẽ vô cùng vui vẻ, lúc đó bản thân mình không thù cho hấn hấn còn tức giận cơ mà, chẳng lẽ bây giờ không giống với lúc đấy nữa sao?

Nàng nghĩ đến đây, khó tránh khỏi sự ủy khuất, trong mắt dần xuất hiện hơi nước, cắn môi dưới nói “Vương gia không muốn nữa sao? Tất cả đều là ta dựa theo yêu cầu lúc trước của Vương gia để làm...”

Hàn Thác từ chối cho ý kiến, chỉ nói “Bây giờ quan hệ của bốn vương với nàng không như lúc trước. Bởi vậy, bốn vương muốn...”

hấn cúi xuống. Thân thể nàng, ghé vào nói nhỏ bên tai Cố Thiên, bạc môi như có như không đụng vào vành tai nàng.

Hàn Thác nói xong đứng thẳng người dậy, liền thấy hai gò má Cố Thiên nhanh chóng đỏ lên, màu đỏ một đường lan tràn xuống tận bên dưới, lan qua cổ thon dài vốn trắng như ngọc của nàng, kéo dài đến tận cổ áo tròn màu tím nhạt bên trong.

Hàn Thác cười vươn tay, nhẹ nhàng sờ mặt nàng.

thật ra, chuyện thật sự muốn làm trong lòng Hàn Thác, là có thể giống như vệt đỏ kia, đi một đường xuống phía dưới, tay chạm vào đường cong lưng linh mướt mà của nàng.

Hàn Thác cũng không cảm thấy ý nghĩ trong lòng mình có chỗ nào đáng xấu hổ. Ngày sinh nhật tháng mười một là hấn đã đủ hai mươi tư tuổi, bình thường nam nhân ở tuổi này, đừng nói là thanh thân, đứa nhỏ cũng có thể đi mua nước tương được rồi.

hắn bây giờ chẳng qua là muốn cùng cô nương trong lòng mình thân thân thiết thiết mà thôi, thật sự là vô cùng bình thường.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng Cố Thiên đỏ bừng cả người, một câu cũng có thể làm cho nàng ấy xấu hổ đến như vậy, nếu còn làm nữa nhất định sẽ dọa đến nàng, đành phải thôi.

Sau khi xấu hổ một lúc lâu, cuối cùng Cố Thiên cũng tìm lại được âm thanh “Vương gia, người lại nói đùa lung tung rồi.”

Nàng nói xong dậm chân, xoay người đi, tức giận đến mức đem mức đã quên chuyện chủ động lấy lòng hắn không còn một mảnh. Người này thật sự là rất xấu xa, hơn nữa da mặt còn dày hơn cả tường thành, thật sự là được một tắc lại tiến một thước, nàng sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa.

Hàn Thác cười ra tiếng, một tay nắm bả vai Cố Thiên xoay người nàng lại, một tay giữ cằm nàng để nàng không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng hắn “Như vậy sao lại là nói đùa được chứ? Làm thế tử may trung y (bộ quần áo trắng mặc bên trong) cho trượng phu thì có chỗ nào buồn cười chứ?”

nói đến đoạn sau, mặt Hàn Thác rõ ràng là thẳng thắn nghiêm túc, có thái độ nói lời nói rất chính nghĩa.

Đương nhiên không được rồi!

May quần áo còn cần phải dựa vào vóc dáng từng người để cắt vải, nếu chỉ là quần áo mặc bên ngoài thì không sao, trung y là quần áo mặc bên trong, sát người nhất. Khi đo quần áo, tất nhiên là phải cởi trung y ra, mới có thể chính xác, quần áo may ra mới vừa người mặc, như vậy mới thoải mái.

Mỗi quý khi Cố Thiên may trung y mới, đều phải cởi hết trừ áo ngực và tiết khố, để cho tú nương đo.

Hàn Thác là nam nhân, đương nhiên không mặc áo ngực, nếu đo để may trung y cho hắn, chẳng phải là phải nhìn hắn trần trụi sao. Ngực trần trụi. Ngực...

Mặc dù không phải là nàng chưa từng thấy qua, không nói đến kiếp trước, kiếp này cái đêm ở miếu Long Vương kia, nàng không chỉ nhìn rồi, còn sờ phải...

Lại mặc dù, ngực của hắn... Ngực hắn thật sự cũng đẹp giống như mặt hắn...

Nhưng mà, nàng thật sự hoàn toàn không muốn nhìn!

Ngày thường hai người không ít lần ông nói già bà nói vẹt, nhưng mà hôm nay không biết tại sao lại đặc biệt tâm linh tương thông, Cố Thiên đang muốn bỏ đi, lại nghe thấy Hàn Thác kêu lớn “Từ Cao Lục!”

một nội thị bộ dáng khoảng hơn ba mươi tuổi lên tiếng đẩy cửa bước vào từ boong thuyền.

“đi lấy cho bốn vương một cuộn thước dây, còn giấy bút nữa đến đây.”

Giấy bút thì trên thuyền cũng có, nhưng mà thước dây...

Từ Cao Lục nhận lệnh đi xuống lầu, trước khi đi không thay đổi sắc mặt nhìn Vương gia nhà mình, lại nhìn nhìn Vương phi tương lai bên cạnh Vương gia...

không biết Vương gia định dùng thước dây để làm gì?

Từ Cao Lục mấy tuổi đã tinh thân tiến cung, có chuyện gì mà chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua chứ. Trong hậu cung từng lưu truyền một bức xuân cung đồ. Người vẽ màu sắc bí hiểm. nói giỡn. Bức tranh đó, hẳn tuy chỉ là nội thị, nhưng cũng may mắn được thấy qua, trong đó có một trang là dùng dây thừng trói lại... Có bức lại đổi thành thất lưng, roi ngựa, v.v... Nhưng thước dây thì thật sự là lần đầu tiên nghe nói.

không thể không nói, Vương gia nhà mình thật đúng là muốn nổi bật, một mình một cở.

Về phần giấy bút, chẳng lẽ Vương gia còn muốn học lạc thú này. Vẽ xuân cung đồ?

Dọc trên đường Bắc Hải các cửa hàng nối tiếp nhau, muốn tìm thước dây đương nhiên không khó. Chưa đến hai khắc, Từ Cao Lục đã mua được đồ mang lên trên lầu.

Thước cuộn da trâu màu nâu nhạt, nghiên ngực Đoan Khê mới tinh màu đỏ, giá bút bằng gỗ màu đen khắc chữ tiểu Khải đặt những cây bút lông sói, một chồng giấy đặt trên bàn bát tiên* làm từ gỗ tử đàn điêu khắc hoa văn tinh xảo.

*Bàn bát tiên: bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.

Từ Cao Lục trước khi lui về phía boong thuyền còn không quên đóng lại cánh cửa gỗ lim.

“Mau đến đây, mau đo người cho Bốn vương.” Hàn Thác cầm lấy thước da trâu nhét vào trong tay Cố Thiên.

Cố Thiên trái tránh phải trốn, hai tay nắm thành nắm thành quyền, nói gì cũng không chịu cầm.

Nhưng làm sao có thể chống lại được Hàn Thác, cuối cùng hắn nắm chắc lấy cổ tay nàng, mở từng ngón tay của nàng ra nhét thước dây vào tay nàng.

“Ta không làm!”

Cố Thiên giơ chân thét chói tai, thừa dịp khi Hàn Thác buông tay, vút thước dây xuống đất, chạy về phía cầu thang.

Nàng cúi kính, Hàn Thác cũng làm ầm ĩ với nàng, hắn đuổi theo, một tay kéo cánh tay nàng, khom lưng, một tay đặt ngang hai chân nàng, một loạt hành động lưu loát như nước chảy mây trôi, trong chớp mắt đã bế người đặt ngồi trên bàn bát tiên.

“không phải nàng nói về sau đều sẽ nghe lời ta hay sao” Hàn Thác trầm mặt hù dọa Cố Thiên “Thế nào, mới mấy ngày đã quên sạch rồi sao? Nàng nói có nên phạt nàng hay không?”

Cố Thiên quay đầu sang bên cạnh không thèm để ý đến hắn.

thật sự nghĩ nàng là một đứa ngốc hay sao, nói cũng chia là năm bảy loại, hắn nói hươu nói vượn chẳng lẽ nàng cũng phải nhất nhất nghe theo hắn sao? Hôm nay hắn muốn cởi áo để nàng đo cho hắn, nếu nàng nghe theo, ngày khác hắn nhất thời hưng phấn lại muốn viên phòng trước hôn lễ thì nàng phải làm sao bây giờ?

thật ra Hàn Thác cũng không nghĩ chuyện tương lai sẽ như vậy, hắn căn bản chỉ muốn nhận được chút lễ vật để mở cờ trong bụng, cố ý đùa Cố Thiên. Đương nhiên, nếu có thể lừa được một bộ trung y hắn cũng không có ý kiến gì.

Hàn Thác nắm cầm Cố Thiên, xoay đầu nàng lại, tiếp tục nói “Sao? Sao lại không nói lời nào? Rốt cuộc thì nàng có đo hay không?”

“Ta không đo!” Cố Thiên lặp lại lời nói đó, khẩu khí quả thật có thể gọi lại hổ hển, thậm chí nàng còn nâng chân định đá vào chân Hàn Thác. hắn bị đau sẽ buông tay, nàng có thể chạy trốn, đi đến chỗ mẫu thân ở dưới lầu, xem Hàn Thác còn có thể làm mấy chuyện xấu kiểu gì.

Đáng tiếc, chuyện này nhất định là thất sách lớn nhất của Cố Thiên ngày hôm nay.

Hàn Thác bốn tuổi đã được Chỉ huy sứ Vũ Lâm Vệ đích thân truyền dạy võ nghệ, lại có người bảo vệ xung quanh cùng nhiều năm hành quân đánh giặc, dùng ngón chân cũng biết Cố Thiên khoa chân múa tay vốn không thể đối phó được với hắn.

Quả nhiên, Hàn Thác mắt cũng không thèm chớp, một tay ôm eo nhỏ của Cố Thiên, một tay vươn ra thoải mái nắm lấy chân nhỏ đang giơ lên đá của Cố Thiên, đột nhiên nghiêng về một bên, buộc chân nàng cuốn vòng quanh thắt lưng hắn.

Cái này còn chưa xong, Hàn Thác tiến lên từng bước, mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai chân Cố Thiên “Hôm nay xem ra không phạt nàng không được mà.” nói xong cúi người xuống, bắt được bờ môi non mềm của nàng.

34. Chương 31-2

Cố Thiên có lẽ là bị Hàn Thác ồn ào đến mức đầu óc choáng váng rồi, thân trí mơ hồ, vậy mà còn cảm thấy bị hấn hôn còn tốt hơn để hấn cỡ trần đo quần áo cho hấn, cho nên cũng không kháng cự.

Nhưng mà chẳng qua cũng chỉ tiếp nhận một giây thôi, Ngay sau đó, khước mắt Cố Thiên thoáng lướt qua sườn mặt nam tử nhìn thấy cửa sổ còn đang mở to. Thậm chí, còn thuận lợi nhìn thấy qua cửa sổ các loại thuyền đang chập chờn qua lại.

Nàng cuống quýt đẩy Hàn Thác ra “Vương gia... A... Cửa sổ...”

Bởi vì hai cánh môi đang bị Hàn Thác ngậm lấy, lời nói ra khỏi miệng có chút mơ hồ, cũng may Hàn Thác nghe hiểu được, cọ cọ mặt nàng lướt sang bên cạnh một chút, không vui khẽ nhú mồm.

Hàn Thác không có sở thích để mặc người khác quan sát, nếu muốn cùng Cố Thiên tiếp tục thân thiết, tất nhiên phải đóng cửa sổ lại. Nhưng hấn lại không muốn buông nàng ra, gọi người vào cũng không được, chỉ có thể tự mình làm.

Hàn Thác hơi đổi tư thế của hai người một chút, ôm eo Cố Thiên hơi nhắc nàng lên trên một chút. Bàn tay vốn nắm chân nàng cũng nới lỏng ra, thuận thế nâng dưới mông Cố Thiên, cứ ôm nàng như vậy đi đến bên cửa sổ.

Cố Thiên cực kỳ sợ hãi, lo lắng bị người đi lại trên thuyền nhìn thấy, nàng không thể làm gì khác hơn là hơi cuộn người lại đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác.

thật ra, Cố Thiên lo lắng nhiều rồi, Hàn Thác mới là người hướng mặt ra ngoài cửa sổ. Cho dù cảnh diễm tình bị người khác nhìn thấy, mọi người cũng chỉ biết vai nam chính là Tĩnh vương điện hạ, tuyệt đối không thể nhận ra vai nữ chính đang cong thành con tôm trong lòng hấn là người phương nào.

Gần đến trước song cửa sổ, Hàn Thác buông tay đang đỡ bên hông Cố Thiên để đóng cửa sổ, chỉ còn một tay đỡ lấy nàng.

Như vậy, vì không để bản thân ngã xuống, Cố Thiên không thể không chủ động vươn hai tay ôm lấy hai vai Hàn Thác, hai chân càng nhanh quặp hai bên hông hấn.

Hàn Thác quả nhiên cực kỳ hài lòng với tư thế này của hai người, trong nháy mắt Cố Thiên cực kỳ sợ hãi kêu lên đồng thời thay đổi tư thế, khuôn mặt cố ý nghiêm túc cuối cùng cũng không duy trì được nữa, khước môi nhếch lên thật cao, rất nhanh đóng chặt cửa sổ lại.

Tiếng lạch cạch liên tục chưa kết thúc, Hàn Thác đặt Cố Thiên chống đỡ trên tường, đôi môi lại lần nữa

ngậm lấy đôi môi của Cố Thiên.

Động tác của Hàn Thác vội vã, nhưng lại ôn nhu nhẫn nại, Cố Thiên nhắm chặt hai mắt, yên lặng đón lấy, dần dần rơi vào bể tình.

“Tùng tùng tùng tùng long cheng...”*

*Là mấy tiếng trống, chiêng.

Tiếng chiêng trống bỗng dừng vang lên, giống như chấn thiên động địa dường như gọi linh hồn quay lại.

Nàng thử giỡn dựa vịn vẹo, Hàn Thác dừng lại, thoáng ngẩn đầu, không vui nhìn chằm chằm nàng.

“...Thuyền rồng... Đồng Lâm...” Cố Thiên bị hấn hôn đến mức thở hồng hộc, một câu nói ra, nhiều tự bị nuốt mất vào việc hít thở sâu lấy hơi, căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì.

Hàn Thác tuyệt đối không nhìn thấy thi đấu thuyền rồng, hấn thầm nghĩ phải hăm nháp cô nương mềm mại thơm tho trong lòng thật tốt.

Hơn nữa, lúc này hấn vô cùng không vui “Vừa mới thân mật với ta xong, sao lại gọi tên của nam nhân khác rồi.”

Cố Thiên còn đang há miệng thở dốc, nghe vậy khó hiểu nói “hấn là đệ đệ của ta.”

“Ta mặc kệ, đệ đệ cũng không được, ca ca không được, ngay cả phụ thân cũng không được, lúc ở cùng một chỗ với ta, trừ ta ra nàng không được nghĩ đến bất cứ ai, không được gọi tên.”

Hàn Thác bá đạo nói xong, trong tiếng cổ vũ vang tận mây xanh ngoài cửa sổ, lại một lần nữa cúi đầu hôn lên phần môi của nàng.

“Vương... A...” Cố Thiên còn muốn nói cái gì nữa, không kịp nói ra khỏi miệng, toàn bộ đều bị hấn nuốt vào.

Cố Thiên bị hấn hôn đến đầu vầng mắt hoa, trước mắt biến thành một màu đen, không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy điều gì, chỉ có thể bất lực dựa vào Hàn Thác, mặc hấn ta cần ta cứ lấy.

Đợi Hàn Thác cảm thấy thỏa mãn rồi, lúc Cố Thiên được thả xuống đi kèm là tiếng hoan hô nhiệt liệt như sấm dậy, nàng vẫn đang duy trì trạng thái này, tay chân mềm nhũn không thể tự mình đứng thẳng người được.

Hàn Thác cười đỡ lấy nàng, để cho nàng tựa vào trong ngực mình, Cổ Thiên dán vào lồng ngực cực nóng của Hàn Thác, lắng lắng nghe tiếng tim Hàn Thác đập dồn dập hữu lực như trống đánh. Bản thân nàng cũng không tốt hơn là bao, một trái tim thành thịch đập tựa như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực..

Hai người ôm nhau bình phục kích tình, bàn tay Hàn Thác lúc được lúc không vuốt ve mái tóc mềm mại của Cổ Thiên.

Cổ Thiên lắng lắng nhắm mắt lại, nàng thật sự không hiểu được, nếu hai người muốn thân mật hơn, không phải là nên tìm cơ hội ngồi một chỗ nói chuyện phiếm với nhau, tìm hiểu thêm tâm tư tình cảm lẫn nhau, sau đó mới có thể tâm ý tương thông sao?

Nhưng rõ ràng Hàn Thác không cho là như vậy, hắn chỉ cần thấy nàng thì liền muốn động tay động chân, chiếm tiện nghi của nàng.

Hàn Thác làm ra hành động thân mật luôn làm nàng cảm thấy không thoải mái, a, thật ra cũng không tính là không thoải mái, nhưng Cổ Thiên thật sự không tìm được từ ngữ chính xác để hình dung. Cho dù là kiếp trước. Những việc giữa vợ chồng kiếp này cũng chỉ là những hành động nhỏ như hôn môi ôm ấp, trong toàn bộ quá trình thể xác và tâm hồn đều tách nhau ra, giống như chia nàng thành hai người, ý nguyện hoàn toàn tương phản, xé rách lẫn nhau, tách rời nhau, Cổ Thiên vô cùng không thích loại cảm giác không thể khống chế này.

Vì sao Hàn Thác lại đặc biệt thích việc này chứ?

Dưới đáy lòng Cổ Thiên yên lặng thở dài, mở mắt ra hơi xoay đầu sang bên cạnh, ánh mắt vừa đứng dừng lại chiếc túi tiền trên chiếc bàn bát tiên, hình bầu dục, màu bầu trời sau cơn mưa, nó là túi tiền nàng thêu.

Cổ Thiên đẩy Hàn Thác ra, bước nhanh đi qua nhặt túi tiền từ dưới đất lên, bĩu môi muốn cất vào trong tay áo.

Hàn Thác cũng đi lại giữ tay nàng ại “không phải nói là đưa cho bốn vương sao, sao lại muốn lấy lại chứ?”

“Là Vương gia không cần nó trước.” Cổ Thiên cãi lại.

“Ai nói là ta không cần?” Hàn Thác vừa nói vừa đoạt lại túi tiền, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Cổ Thiên nói “Vương gia đã vứt nó trên mặt đất. Là do ta ngốc, nghĩ rằng Vương gia sẽ yêu thích một cái túi tiền nho nhỏ, còn tốn nhiều tâm sức thêu nhiều ngày như vậy, mười ngón tay cũng bị kim đâm chảy máu, đau cũng không dừng tay.”

Có lẽ là hai người vừa có những hành động thân mật nên nàng cũng lớn gan hơn khi đối mặt với hắn, toàn bộ oán hận đều thể hiện ra trong lời nói, âm thanh mềm mại, nghe vào trong tai nam nhân càng giống như là đang hờn dỗi.

“A? Ngón tay bị kim đâm sao? Mau để ta xem nào.” Hàn Thác nắm lấy hai tay Cố Thiên, ánh mắt hắn căn bản là không nhìn vào mấy ngón tay của nàng, nụ cười như có như không nhìn chăm chăm Cố Thiên, lần lượt hôn vào mười ngón tay “Như vậy không đau nữa chứ?”

Khuôn mặt Cố Thiên mới khôi phục bình thường trong nháy mắt lại đỏ bừng “Nếu Vương gia không quý trọng tâm ý của ta, từ nay về sau ta sẽ không làm đồ vật gì cho Vương gia nữa.”

Cho nên trung y gì đó cũng đừng có mơ nữa.

Điều này thật sự là oan cho Hàn Thác rồi, túi tiền kia cũng không phải là do hắn cố ý vứt bỏ, là lúc hai người thân mật với nhau không cẩn thận làm rơi xuống.

Hàn Thác cũng không để ý, cười hì hì đặt túi tiền vào lại trong bàn tay xinh đẹp của Cố Thiên “Xán Xán đeo lên giúp ta đi, từ nay về sau kể cả lúc ngủ ta cũng không tháo xuống nữa.”

Cố Thiên không tin lời ngon tiếng ngọt của Hàn Thác. Lúc ngủ ngay cả thắt lưng cũng cởi ra thì hắn đeo túi tiền ở chỗ nào chứ?

Nhưng mà, nàng vẫn nghe lời cúi người xuống cẩn thận buộc chặt túi tiền vào thắt lưng ngọc của hắn.

Túi tiền bằng gấm màu bầu trời sau cơn mưa cùng với áo măng bào* gấm màu lam của Hàn Thác vô cùng hợp.

*Áo măng bào: lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc.

Cố Thiên nhìn như vậy thì vô cùng vừa lòng, có lẽ là muốn càng hoàn hảo hơn, lại có lẽ là do ma xui quỷ khiến, vậy mà nàng lại phải nép nhả ở vật áo cho Hàn Thác.

Phủi lại phủi, cuối cùng lại phủi vào chỗ không nên động vào, Cố Thiên kêu lên sợ hãi nhảy lui về phía sau một bước, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại cũng không kịp bỏ qua chỗ quần áo đột nhiên phồng lên kia.

Hàn Thác cầm tay Cố Thiên nắm chặt trong lòng, hắn tỏ ra vô cùng vô tội, tự nhiên không chút xấu hổ nào, giọng nói ở trên đỉnh đầu nàng “Đừng sợ, nó thích nàng nên mới như vậy.”

Cố Thiên xấu hổ không thôi, làm sao còn dám đáp lại nữa, chỉ để ý chống tay đẩy hắn ra, hai người đang dây dưa, chợt nghe phía cầu thang có tiếng động.

Tính tình Cố Phong vẫn là một đứa nhỏ, một lòng luôn muốn tâm sự cùng Hàn Thác, thi đấu xong cũng không đi thay quần áo, để nguyên một thân mồ hôi chạy lên đây.

Ai sinh đứa nhỏ thì giống người đó, mắt hấn sắc không thua Ninh thị, rõ ràng nhìn thấy thân ảnh hai người triền miên cùng một chỗ thì nhanh chóng lui ra ngoài.

“Ta không thấy cái gì cả!” Cố Phong dừng bước ở đầu cầu thang, xoay người lại, quay lưng ướm sững mồ hôi lại với hai người “Tỷ phụ, đệ đi lên là muốn nói chuyện với huynh...”

Cố Thiên xấu hổ che mặt, nếu thật sự chưa thấy cái gì, còn cần nói ra như vậy nữa sao.

Hàn Thác lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cười cười tiếp đón Cố Phong vào phòng ngồi.

Trán Cố Phong toát mồ hôi, hai má bị mặt trời ngày hè chiếu đỏ bừng, kích động nói “Gọi Nhị ca đi thật là đúng đắn, còn thiếu một người, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là không thắng được rồi.”

nói xong véo véo hai má Cố Thiên “Thấy Tam ca của người anh minh quyết đoán như nào chưa... Ai, hai người không xem thi đấu thuyền rồng sao, toàn bộ cửa sổ đều đóng sao?”

Hàn Thác mặt không đổi sắc nói “vừa rồi chúng ta xem trên boong thuyền.”

Cố Phong tất nhiên không hề nghi ngờ hấn.

Hôm nay hấn mới gặp Hàn Thác, tràn ngập nỗi lòng muốn kể chuyện với hấn, còn muốn xin hấn chỉ bảo chuyện đi thi U châu vệ, hưng phấn đi lên, nói không ngừng.

Cố Thiên thấy hai người trò chuyện hợp ý, lặng lẽ đi xuống dưới lầu, dựa vào bên cạnh mẫu thân.

Lúc trời chạng vạng, Hàn Thác thiết yến chiêu đãi cả nhà Cố thị ở Hoàng Hạc Lâu.

Sau khi dùng bữa xong, đều tự động dọn đường về phủ.

đi được nửa đường, Cố Thiên đột nhiên nói muốn đi dạo chợ đêm Đoan Ngọ “Nghe bạn bè trong trường nói chợ đêm náo nhiệt hơn so với ban ngày rất nhiều, đáng giá đi một lần.”

hấn không để yên miêu tả với Cố Thiên những gian hàng ở chợ đêm, làm lòng hiếu kỳ của nàng cũng bị khơi dậy, lay lay cánh tay Ninh thị làm nũng đòi đi cùng.

Ninh thị đi cùng hai người Cố Thiên, nhưng cuối cùng không vô cùng không yên tâm, tự tay đội mũ sa lên cho Cố Thiên, tha thiết dặn dò nàng một lúc lâu, dặn nàng phải đi sát theo bên cạnh huynh trưởng.

Chợ đêm đặt trên đường dài trước cửa Đông Hoa, ánh đèn rực rỡ mới lên, dòng người đi lại đông đúc, Cố

Thiên bị hai huynh đệ Cố Tùng Cố Phong vây hai bên trái phải không rời.

Mới đi được vài bước thì nghe thấy hai người bạn bè của Cố Tùng thân thiện chào hỏi “Tỷ phu! thật là trùng hợp, huynh cũng đi dạo chợ đêm sao.”

35. Chương 31-3

Hóa ra là Hàn Thác.

Cố Thiên nhìn hắn đi nhanh hơn người khác chen vào chỗ này, áp sát vào chỗ bọn họ, hai người cách nhau một tầng lụa mỏng, thêm một tầng ý thơ mỏng lung. Trước cửa từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, tạo thành một dòng sông đỏ rực như lửa, Hàn Thác như một vị thần rẽ sông mà đến.

Ba người thành bốn người đi dạo chợ đêm. Mấy người đi dạo đi dạo cuối cùng liền biến thành Cố Thiên đi phía trước với Hàn Thác, Cố Tùng với Cố Phong đi ở phía sau, hơn nữa khoảng cách giữa hai nhóm ngày càng kéo xa.

Vài lần Cố Tùng muốn bước nhanh lên phía trước đi sát vào hai người bọn họ đều bị Cố Phong kéo lại.

Đến tận lúc Cố Phong thượng lương với hắn muốn đi hướng ngược lại để cho Cố Thiên đi với Hàn Thác một mình, cuối cùng Cố Tùng không nhịn được nói “Như vậy không ổn lắm đâu.”

“Sợ gì chứ, bọn họ là vị hôn phu hôn thê của nhau mà.” Cố Phong hoàn toàn thất vọng.

“Người cũng biết là bọn họ chỉ mới là vị hôn phu hôn thê.” Cố Tùng phản bác hắn.

“Nhị ca, sao huynh lại lạc hậu như vậy chứ, ngay cả mẫu thân cũng sắp xếp cho huynh và Loan tỷ tỷ vô tình gặp mặt một lần đấy.” Cố Phong có một bụng bí mật của huynh trưởng có thể dùng để thuyết phục hắn “Hay là huynh cảm thấy về sau Xán Xán không nên giúp huynh đưa thư cho Loan tỷ tỷ.”

Cố Tùng không còn lời nào để nói với hắn, hắn không giống Cố Phong sùng bái tín nhiệm mù quáng đối với Hàn Thác, nhưng cũng biết việc Hàn Thác giúp Cố Thiên tìm thân y. hắn không lo lắng Hàn Thác không bảo vệ được muội muội, chỉ là sợ như vậy là đi ngược với lễ giáo, không có lợi cho muội muội. Nhưng lấy mình làm ví dụ, sao một đôi người đã đính hôn có tình lại không khát vọng được ở chung với đối phương chứ.

một lúc lâu sau Cố Thiên mới phát hiện ca ca cùng đệ đệ mình không thấy đâu nữa, nàng sốt ruột muốn đi tìm hai người họ, Hàn Thác đưa tay nắm lấy tay nàng để trong tay áo “Đừng sợ, chắc là đồng người chen nên hai người đó bị tách ra, không sao đâu, ta đi với nàng.”

hắn nắm tay nàng đi qua một loạt các sạp bán hàng, chỉ cần là đồ Cố Thiên cầm lên xem, đồ trang sức cũng được, đồ chơi cũng không sao, đồ ăn đồ dùng, v.v..., cho dù là cái gì, tất cả Hàn Thác đều không chút do dự bỏ tiền ra mua cho nàng.

không bao lâu sau, cái tay không nắm tay Cố Thiên của Hàn Thác đã cầm đầy bao lớn bao nhỏ, Tĩnh vương điện hạ ngọc thụ lâm phong trong nháy mắt đã biến thành một người chồng râu rĩ mang đồ.

Cuối chợ đêm là một rừng hoa, Hàn Thác lôi kéo tay Cố Thiên trốn vào bóng tối sau cây, hắn vút một loạt túi đồ trên mặt đất, đưa tay ra cởi bỏ mũ sa của Cố Thiên, Cố Thiên cố lấy không cho hắn như ý “Vương gia đừng làm loạn nữa.”

Hàn Thác thay đổi kế hoạch, hạ thấp người xuống, vén tấm sa che mặt của nàng lên, chui đầu vào bên trong dò xét...

Ở phía sau bọn họ, pháo hoa cắt bầu trời bay thẳng lên cao, bay lên chỗ cao nhất rồi tỏa ra, hóa thành bông hoa bảy sắc, rực rỡ giữa trời.

*

Tháng năm còn có một chuyện lớn khác nữa, đó là đại thọ năm mươi của An quốc công.

Các gia đình cao quý, các quan viên lớn nhỏ đều nhận được thiệp mời đến dự, Cố gia tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Đến ngày hai mươi ba, cũng là ngày sinh chính, sáng sớm Cố Thiên đã chuẩn bị xong xuôi, theo mẫu thân đi dự tiệc.

Xe ngựa đi một đường đến cửa hông của An quốc công phủ, có quân gia ma ma cùng các nha hoàn bước lên đón, Cố Thiên cùng Ninh thị mỗi người ngồi lên một chiếc kiệu mềm được nâng đến ngoài cửa chính nhà Quốc công phu nhân.

An quốc công dựa theo kiểu nhà của Giang Nam mà xây, không giống kiểu nhà vuông vức của phương Bắc, tiến vào trong là các viện kiểu mẫu, sân sau lấy nước làm trung tâm, từng sân chẳng chịt nhưng đầy hứng thú, từ hành lang, cầu đến tảng đá xanh đều liên kết với nhau.

Cố Thiên ngồi kiệu mềm đi đến, nhìn đầy trong mắt là sơn thủy quần quýt, đình tạ xinh đẹp, cây cỏ hoa lá tươi tốt, rất phù hợp với một câu thơ: từng ngọn núi từng cây cỏ đều là cảnh, từng ngọn cây ngọn cỏ đều là văn chương.

Vào nhà chính, chỉ thấy bên trong là nguyên một bộ đồ dùng bằng gỗ lim, ngẩng đầu là một tấm biển gỗ mun mạ vàng, tấm biển phía trên là ba chữ lớn “Lan Vận đường”, tấm biển phía dưới là bức tranh Mầu Đơn mùa xuân, dưới đất ở hai bên tay đặt mười tám chiếc ghế, ở giữa trai một tấm thảm to màu đỏ tươi,

An quốc công phu nhân ngồi trên sạp nhỏ ở chính giữa điêu khắc hình con dơi.

“Gặp qua quốc công phu nhân.” Ninh thị dẫn theo Cố Thiển tiến lên hành lễ.

Từ Bách hoa yến nàng cùng An quốc công phu nhân đã xây dựng được quan hệ, thường ngày khi có thời gian cũng thường đi lại. Nay Cố Thiển trở thành Tĩnh vương phi tương lai, không nói đến quan hệ của An quốc công cùng Tĩnh vương lúc đó, quốc công phu nhân tất nhiên là đối với các nàng càng thêm thân thiết, không có ra vẻ ta đây.

“Nhìn Thiển tỷ nhi của chúng ta này, mới có hai tháng không gặp, trở mã càng thêm xinh đẹp.” An quốc công phu nhân thân thiết lôi kéo tay Cố Thiển, đánh giá từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy thích, mặt mày hớn hở, chuyển snag Ninh thị nói “Cố phu nhân có bị quyết nuôi dạy nữ nhi gì vậy? Mau nói ra chia sẻ với mọi người, rõ ràng là tiểu cô nương cùng độ tuổi, đứa nhỏ nhà người thì yếu điệu mềm mại, giống như nụ hoa đang trong thời kỳ hé nở, đứa nhro nhà ta lại như một đứa con trai suốt ngày mua đao múa thương, chỉ hận không thể đi theo cha nàng lên chiến trường.

Ninh thị chưa thấy con gái của An quốc công phu nhân, tất nhiên là không biết quốc công phu nhân nói những lời này là thật hay giả. Huống chi con gái mình nếu có gì không tốt cũng chỉ có thể là bản thân mình nói, người ngoài nói gì cũng không được. Ninh thị chỉ nói “A, vậy cũng là hổ phụ khôngsinh khuyển nữ.*”

*Hổ phụ không sinh khuyển nữ: đồng nghĩa với câu con nhà tông giống lông cũng giống cánh của Việt Nam.

An quốc công lại hỏi bình thường ở nhà Cố Thiển thường đọc những loại sách gì, thích những kiểu quần áo nào, thích ăn những món điểm tâm gì... nói chuyện khoảng ba khắc, lại sai người đi lấy một đôi vòng tay Phỉ Thúy đưa cho nàng.

“nói chuyện với ta rất không thú vị đúng không?” An quốc công phu nhân mỉm cười nói “ Ta sắp xếp cho nhóm các cô nương một chỗ ở phía sau vườn, ngay bên cạnh hồ sen, đây là thời điểm hoa sen vừa nở, vừa có thể ngắm hoa, vừa có thể ngắm cảnh, Thiển tỷ nhi mau đi qua đó đi dạo cùng các nàng ấy đi. Đứa nhỏ như con trai nhà ta kia mấy hôm trước mùa đông đi theo tổ mẫu của nàng lên kinh thành, mấy ngày trước vừa mới trở về, đợi lát nữa ta cho Hương Tú dẫn nàng ấy qua, hai người các người bầu bạn cũng tốt.”

Cố Thiển hành lễ tạ ơn, ra Lan Vãn đường, đi theo sự dẫn đường của nha hoàn Hương Tú của An quốc công phu nhân đi ra sau vườn.

Hồ sen kia thật là lớn, chính giữa hồ xây một đình nghỉ mát hình bát giác, một cây cầu lát đá nối thẳng ra đến chính giữa đình, xung quanh đình khoảng hai trượng lại xây bảy cái đình tròn, một vòng đi ra đến bên ngoài, đình bát giác là trung tâm, cây cầu khảm được xây dựng từ trong đình bát giác kéo ra bên ngoài, đi thẳng ra bên ngoài.

Nhóm tiểu cô nương đến làm khách tụ tập thành từng nhóm, có ở trong đình hóng gió, có ở dưới mái hiên của hành lang ngắm hoa, cũng có những người sợ nóng trốn vào thủy các thò đầu ra bên ngoài cửa sổ nhìn xung quanh.

Cố Thiên tìm được trong đám người Phùng Loan cùng Chương Tinh Cầm, ba người đã nhiều ngày không gặp nhau, tất nhiên có vô vàn điều muốn nói với nhau, vì thế đi đến một chỗ trong đình tròn không có người mà ngồi xuống, vừa đánh bài vừa kể những chuyện gần đây của mình.

Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên đến An quốc công phủ, tất nhiên không tránh được hướng đến hai người họ mà khen cảnh vật nơi này một lúc.

Phùng Loan cười nói “Nghe nói trong thành U châu, cảnh sắc bên trong An quốc công phủ chỉ có đứng thứ hai.”

“Vậy đứng thứ nhất là nhà của ai?” Cố Thiên tò mò hỏi.

Phùng Loan cười mà không nói, Chương Tinh Cầm giành trả lời trước “Đương nhiên là Tĩnh vương phủ, Hoàng Thượng ban cho Tĩnh vương gia phủ đệ là nhà riêng của Hầu thông thiên tiền triều. Hầu thông thiên ở trong loạn thế vợ vết của cải, vàng bạc châu báu xếp thành núi, để xây căn nhà kia đất hơn mười vạn lượng bạc, đã dùng hết sức để mời những người giỏi tay nghề trên cả nước về xây dựng, mỗi người đều có khả năng trong một lĩnh vực nhất định, đáng tiếc những nữ quyến chúng ta vẫn chưa có phúc xem được nơi đó.”

Bởi vì Tĩnh vương vẫn chưa đại hôn, không có Vương phi chiêu đãi nữ quyến, cho nên ngày thường trong Vương phủ chỉ có các quan lại ra vào, ngày lễ ngầy tết, Tĩnh vương cũng đi dự tiệc trong nhà những người khác, cũng tổ chức yến hội trong phủ của mình.

“Cố Xán Xán, bây giờ người gả qua đó rồi, việc đầu tiên là phải mời hai người chúng ta vào đó tham quan một lần biết chưa?” Chương Tinh Cầm vui đùa véo hai má Cố Thiên, lại thở dài một hơi, buồn bã nói “Bây giờ chỉ còn mình ta không có chỗ chỗ dựa.”

Phùng Loan cuối năm là cập kê, tháng tám năm sau Cố Tùng muốn tham gia thi Hương, Phùng gia đã tính toán từ sớm, muốn gả nữ nhi trước lúc đó, bày tỏ thành ý, cho dù Cố Tùng có thi đỗ hay không, hôn sự giữa hai nhà sẽ không có chút ảnh hưởng nào cả. Bởi vậy người hai nhà sau khi bàn bạc, quyết định đầu xuân sẽ tổ chức hôn lễ.

Còn về hôn lễ của Cố Thiên, toàn bộ U châu thậm chí là trong Kinh thành, có tiểu thư nhà quan nào mà chưa nghe nói qua đâu.

36. Chương 31-4

Chương Tinh Cầm trêu ghẹo nói “Cố Xán Xán, nếu không thì chờ người trở thành Vương phi, giúp ta chọn một Huyện Giáp vệ anh tuấn tiêu sái đi. Nghe nói Tĩnh vương có ba mươi nghìn cận vệ, người người đều là mỹ nam khó gặp.”

Cố Thiên đưa tay gãi hai gò má của nàng ấy “Người có biết thế nào là e lệ không hả, lại muốn tự mình tìm vị hôn phu, hơn nữa lại còn muốn tìm cần vệ, phụ thân người có thể đồng ý gả người đi sao?”

Nếu thật sự thích hợp, Cố Thiên đương nhiên đồng ý làm mối giúp nàng ấy, nhưng ngẫm nghĩ lại đám người Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu, Cố Thiên cảm thấy võ nghệ cao cường là thật, nhưng nếu nói là mỹ nam làm sao mà so được với Hàn Thác chứ.

cô nương chủ động nói chuyện này đương nhiên là xấu hổ, hơn nữa cũng không thích hợp, chẳng qua đây là những người bạn thân tâm giao của mình, cười đùa một lúc thì có sao, Chương Tĩnh Cầm còn nữa đùa nữa thật nói “Bây giờ phụ thân làm gì còn có tâm tư mà quản chuyện của ta nữa chứ, hắn mới nạp một di nương mới, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với nàng ta, nửa tháng nay ta chưa từng thấy hắn đi với ai khác.”

Nàng đánh một lá bài, tiếp tục oán giận nói “Mẫu thân ta rất tức giận, phụ thân ta lại không bảo vệ được, hai người còn vì chuyện này mà cãi nhau.”

Cố Cảnh Ngô không nạp thiếp, còn Phùng Thanh Đơn, chỉ có một di nương là nha hoàn hồi môn chải tóc của Phùng phu nhân, cho nên đề tài về thê thiếp Cố Thiên với Phùng Thanh Loan đều thấy rất xa lạ, hơi cảm thấy không chen miệng vào nói được.

Hai người nhìn nhìn nhau, vẫn là Phùng Thanh Loan mở miệng trước “Sao lại cãi nhau chỉ vì một di nương, nếu nàng ta không an phận, bá mẫu có thể bán nàng ta đi.”

Khế ước bán thân của di nương cùng thông phòng đều ở trong tay chủ mẫu, đây là những điều thường thức các cô nương biết được.

“không bán được, nàng ta không có khế ước bán thân.” Chương Tĩnh Cầm xua tay, thấp giọng nói “Các người đoán xem nàng ta là ai?”

Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan đồng loạt lắc đầu, làm sao các nàng đoán được nàng ta là ai chứ.

Vốn Chương Tĩnh Cầm cũng không thật sự muốn các nàng đoán “Buổi sáng lễ hội hoa hôm đó, không phải có một nữ nhân ở bên ngoài Tĩnh vương phủ va vào xe ngựa của phụ thân ta sao?”

Cố Thiên vẫn nhớ rõ, nhưng mà “Lúc ấy người không phải nói nàng ta tới để minh oan hay sao?”

“Đúng là để minh oan” Chương Tĩnh Cầm bĩu môi “Ai mà có thể đoán được, thật là một cô nương tốt, minh oan lại minh đến tận trong hậu viện của đại nhân... Hừ, vốn còn tưởng nàng ta là một người cương trực, không nghĩ đến lại là một người có tâm cơ sâu như vậy, ngay từ đầu đã cố ý muốn trèo lên cành cao.”

Nàng đột nhiên chuyển đề tài, hướng về phía Cố Thiên nói “Tương lại người nên cẩn thận một chút.”

“Người nói cái gì vậy, chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ?” Cố Thiên hỏi ngược lại theo bản năng, sao đang yên đang lành lại chuyển đề tài đến trên người mình chứ.

Chương Tinh Cầm nói như đương nhiên “Người quên rồi sao, nữ nhân kia là chờ ở bên ngoài cửa Tinh vương phủ, nói không chừng mục tiêu ban đầu của nàng ta vốn là Tinh vương gia, chẳng qua là tin tức không đủ nhanh nhẹn mới ngã nhằm lên xe ngựa của phụ thân ta.”

Những việc như thế này, làm sao nói chính xác được. Cố Thiên cảm thấy ctet bị chuyện của di nương trong nhà ảnh hưởng thật sự quá lớn, nàng muốn chuyển đề tài, khó có dịp được đi ra ngoài, không nên làm cho Chương Tinh Cầm bị vây trong những chuyện không vui “Nghe nói Lang Hoàn các mối về mấy mẫu trang sức mới, sáng mai ba người chúng ta cùng đi chọn, được không?”

“Ai, người đừng nói lảng sang chuyện khác được không?” rõ ràng là Chương Tinh Cầm không muốn buông ta cho Cố Thiên “Từ trước đến nay ta cũng không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, nhưng hôm nay ta mới biết được, tâm hồn nam nhân bị mê hoặc thì lục thân không nhận, từ trước đến nay hẳn cùng mẫu thân ta có bao nhiêu ân ái, lời nói nặng cũng không nỡ nói câu nào, ngày đó lại đập tất cả những gì có thể đập trong phòng...”

Chương Tinh Cầm nói đến chỗ đau lòng, bỏ lá bài trên tay xuống bàn đá “Ta không lo lắng cho Loan tỷ tỷ chút nào, Cố nhị ca hào hoa phong nhã, tương lai nhất định sẽ yêu thương Loan tỷ tỷ. Nhưng còn người...” nàng đẩy Cố Thiên một cái “Tinh vương là Hoàng tử, hơn nà ngày thường còn là một nhân vật thần tiên, không biết còn có bao nhiêu nữ nhân giống nàng ta muốn tự động bám vào...”

“Đừng nói hươu nói vượn” Phùng Thanh Loan nháy mắt bảo nàng dừng lại “Nếu Tinh vương gia là người ai tự động dâng đến cũng không từ chối thì sẽ không đến bây giờ cũng chưa đón dâu đâu.”

Chương Tinh Cầm không phục nói “Loan tỷ tỷ cũng lớn lên ở U châu, sao lại không biết không phải Tinh vương không chịu cưới, mà là không cưới được.”

Phùng Thanh Loan lo lắng cho em gái của vị hôn phu, nàng cho rằng hôn sự này đã định, nói những lời đồn này ra chẳng qua chỉ càng làm Cố Thiên ngọt ngào khó chịu mà thôi, bởi vậy hận không thể nhào đến chặn miệng Chương Tinh Cầm lại.

Cố Thiên nghe đến đây lại vô cùng hứng thú.

Thế nào là không phải không chịu cưới mà là không cưới được.

thật ra Cố Thiên cũng rất ngạc nhiên, nếu nói về tuổi của Hàn Thác, bây giờ mới thành thân thật sự là quá muộn. Nhưng mà bây giờ còn không tính là gì, kiếp trước thậm chí đến tận lúc hắn khởi binh soán ngôi. Lúc lên ngôi hắn cũng không thành thân...

Lúc đó Cố Thiên cho rằng Hàn Thác có thể làm thành người bình thường không làm được chuyện gì, như vậy, tương ứng, có thể làm những việc người thường không thể làm được cũng rất bình thường.

Nhưng nghe ý của Chương Tĩnh Cầm, chuyện này rõ ràng là có ẩn tình khác.

Phùng Thanh Loan đã biến ý nghĩ thành hành động, Chương Tĩnh Cầm vừa giãy dụa vừa kêu la “Vì sao lại phải lừa Xán Xán chứ, nói cho nàng biết nhiều hơn thì có gì không tốt chứ...”

“Ta muốn nghe.” Cố Thiển mở miệng nói, đồng thời giúp Chương Tĩnh Cầm tránh thoát bàn tay của Phùng Thanh Loan “Loan tỷ tỷ, để cho nàng ấy nói đi.”

Phùng Thanh Loan dậm chân nhú nhú mày, bất đắc dĩ trở về chỗ ngồi của mình, im lặng không nói gì.

Chương Tĩnh Cầm uống một ngụm trà, sau đó mới chậm rãi nói “Hoàng tử Đại Ân chúng ta, bình thường mười lăm mười sáu tuổi sẽ được Hoàng Thượng tứ hôn, sau khi chính thức đại hôn sẽ mở phủ phân phiên*. Hơn hai trăm năm lập quốc, chỉ có một người ngoại lệ là Tĩnh vương gia, hắn đều ngược lại với những người khác. Tĩnh vương mười lăm tuổi được phong vương, điều này không có gì ngạc nhiên, nhưng kỳ lạ là năm đó hắn ra khỏi cung xây phủ, ở tình huống không có tin tức gì của hôn sự, năm thứ hai thì đến U châu phân phiên. Sau đó, vào năm Tĩnh vương mười bảy tuổi, cuối cùng Hoàng Thượng cũng tứ hôn cho hắn, nhà gái là đích trưởng nữ của An quốc công phủ Phó Thụy Lan. Cửa hôn sự này, nghe nói là An quốc công cầu được ở chỗ Hoàng Thượng, con trai độc nhất của An quốc công mất sớm, không lâu sau Tĩnh vương đi theo ông ấy ra chiến trường, ông ấy liền coi Tĩnh vương là con trai, truyền lại tất cả bản lĩnh cho Tĩnh vương, lại thấy hắn lẻ loi một mình, chủ động hứa gả nữ nhi cho hắn. Vốn cũng coi như là một giai thoại, ai ngờ cô nương đó lại phúc bạc, sau khi tứ hôn chưa được một năm thì bị nhiễm bệnh qua đời. Tin tức truyền đến trong Kinh thành, Hoàng Thượng nghe nói cũng tiếc hận rất nhiều, cuối cùng cũng sắp xếp một mối hôn sự khác cho Tĩnh vương, đối phương là con gái của Vệ quốc công. Nhưng mà sau khi tứ hôn mấy tháng lại truyền ra chuyện Vệ quốc công thông đồng với địch phản quốc, cả nhà bị chém đầu tịch thu tài sản. Từ đó về sau, lời đồn Tĩnh vương khắc thê truyền đi rộng rãi, không có gia đình quyền quý nào nguyện ý gả con gái cho hắn, mà hắn đường đường là Hoàng tử không thể cưới dân chúng bình thường được, hôn sự vẫn kéo dài đến tận bây giờ, cho đến lúc Xán Xán người xuất hiện...”

* Vua phong các bầy tôi, các con cháu ra trấn các nơi để làm phiên che cho nhà vua gọi là phân phiên.

Lúc đầu Cố Thiển còn cẩn thận lắng nghe, đợi đến lúc lời đồn khắc thê xuất hiện, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, theo như lời đồn này, kiếp trước bản thân mình là người thứ ba bị Hàn Thác khắc chết sao?

Nàng mới nhếch khóe môi lên, tiếng cười còn chưa bay ra khỏi miệng, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người nũng nịu khiển trách “cô nương nhà Ân sát sứ đại nhân thật sự là có phép tắc, ngồi trong viện nhà người khác, uống nước trà nhà người khác, vậy mà còn không quên nói chuyện phiếm của người khác!”

Lúc đầu Cố Thiển còn kinh ngạc, nhin thấy một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi mình đứng ở lối vào của đình, nàng đeo trang sức hoa hải đường màu đỏ, váy màu xanh non làm nổi bật khuôn mặt trái xoan, cánh mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, mày ngài, ánh mắt sắc bén, giữa hai hàng lông mày có một luồng khí bức người mà đến.

Nha hoàn bên cạnh người nàng vừa lo lắng vừa xấu hổ, đúng là Hương Tú vừa dẫn đường cho Cố Thiển.

Ở phía sau nàng ấy còn có một người, thân hình cao lớn, mặt như trích tiên, đầu đội Mặc Ngọc quan, một thân áo bào tơ tằm đỏ thắm thêu hình rồng, bên hông thắt một túi tiền màu bầu trời sau cơn mưa, không phải Hàn Thác thì còn có thể là ai được nữa.

Chương Tinh Cầm cũng không biết Hàn Thác, chỉ hướng về tiểu cô nương kia nói “Lúc nào thì Tinh vương phủ cùng quốc công phủ biến thành một nhà rồi?” Nàng cũng biết bản thân mình sai, không khỏi chột dạ, ỷ vào Cố Thiên ở bên cạnh cứng rắn chống đỡ nói “Tinh vương phi tương lai còn chưa lên tiếng, ngươi sốt ruột cái gì chứ?”

Hàn Thác nghe thấy vậy, hướng về Cố Thiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt trêu tức.

Ánh mắt Cố Thiên cùng hắn bốn mắt nhìn nhau một khắc, thật sự là hận không thể tìm được khe nứt nào để chui xuống, không muốn đối mặt với hắn nữa.

Ai biết được vừa rồi các nàng nói chuyện Hàn Thác đã nghe được bao nhiêu, nhìn bộ dáng hắn như vậy là không có chút tức giận nào, nhưng mà Cố Thiên cảm thấy vô cùng mất mặt.

một cô nương hiền thực là sẽ không nghị luận về vị hôn phu của mình với người bên ngoài, nàng thì hay rồi, nói chuyện còn không tính, nội dung lại là lời đồn nhảm không ra gì, hơn nữa vẫn khí còn kém vô cùng, bị vị hôn phu của mình đứng lúc nghe được...

Chờ chút, Cố Thiên nhớ lại lời nói của Chương Tinh Cầm, nàng biết cô nương áo đỏ này là ai rồi.

Nàng là con gái nhỏ của An quốc công Phó Y Lan, thật giống như những gì An quốc công nói thích mua đao múa kiếm, là một nữ trung hào kiệt.

Kiếp trước, thật sự là Phó Y Lan có lên chiến trường, nhưng không phải là đi theo phụ thân nàng.

Sau khi Hàn Thác khởi binh, Phó Y Lan đi theo quân xuống phía Nam, phá thẳng vào Kinh thành, Hàn Thác đăng cơ, còn phong nàng là nữ Hầu gia.

An quốc công phu nhân nói nàng ấy cùng tuổi với Cố Thiên, như vậy lúc ấy nàng ấy cũng tròn mười tám tuổi, nhưng vẫn chưa gả.

37. Chương 32

Editor: huyetsacthiensu

Kiếp trước Cố Thiên không có cơ hội thấy phong thái của vị nữ Hầu gia duy nhất của Đại Ân, hôm nay

nhìn thấy, chỉ cảm thấy thật là khác nhau rất lớn với tưởng tượng của mình.

Nàng tưởng rằng nữ nhân có thể cầm quân đánh giặc, nhất định sẽ là nữ hán tử uy mãnh to lớn như nam nhân, hai đấm có thể chống lại người, hai tay có thể cưỡi ngựa. Nhưng,

Phó Y Lan trừ người hơi cao một chút, dáng người hơi khỏe khoắn một chút, dù nhìn thế nào cũng thấy là một cô gái xinh đẹp, cũng không khác biệt quá nhiều so với những cô nương cùng tuổi khác.

Phó Y Lan vốn đang tức giận, lại bị Chương Tĩnh Cầm trách móc một phen, giống như đổ thêm dầu vào lửa, lửa giận càng tăng lên “Phẩm hạnh của người không tốt, lại nói xấu sau lưng người khác, nhìn không hợp mắt thì có quan hệ gì với thân phận chứ, cho dù chỉ là người qua đường bình thường cũng có thể đứng ra ngăn cản.”

Chương Tĩnh Cầm ở trong nhà đã bị ghen khó chịu nhiều ngày, bởi vì vẫn không có chỗ giải tỏa, lúc này lại cùng Phó Y Lan một lời không hợp, hoàn toàn phát tác mà đứng phắt dậy, cũng không thèm quan tâm đến thân phận của đối phương, chuẩn bị cãi lại.

Phùng Thanh Loan túm lấy nàng, giành trước xin lỗi Phùng Thanh Loan “Là chúng ta không đúng, chúng ta không nên nói chuyện của người khác, xin Phó nhị cô nương thứ lỗi.”

Dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, một bên nhường một bước cho yên chuyện là được.

Nhưng mà, Phùng Thanh Loan đã xem nhẹ tấm lòng muốn bảo vệ Tĩnh vương của Phó Y Lan.

“Coi như là người biết quy củ, biết điều hơn so với hai nàng” Phó Y Lan cũng không tha người, chuyển sang Cố Thiên mà nói “Nhất là người, người bên ngoài lấy vị hôn phu của người ra làm trò tiêu khiển người chẳng những không ngăn cản còn thông đồng cùng nàng ta làm bậy. Uống công mẫu thân còn thổi phồng người tốt đẹp như vậy, còn đặc biệt bảo ta đến kết bạn với người, hóa ra cũng chỉ có như vậy, thật làm cho người ta thất vọng.”

Chương Tĩnh Cầm là một người bao che khuyết điểm, bạn của nàng cho dù là như thế nào cũng không cho phép người khác nói các nàng một câu, nghe xong câu này đương nhiên muốn cãi nhau với Phó Y Lan. Phùng Thanh Loan lớn lên với các nàng từ nhỏ, biết rất rõ tính tình của nàng, lúc nàng vừa mở miệng đã kịp thời che miệng nàng lại.

Tĩnh vương với An quốc công đi lại thân mật, Cố Thiên cùng Phó Y Lan cho dù không làm được bạn bè cũng không nên kết thù với nhau, hôm nay là các nàng đuổi lý, dứt khoát lui một bước mới là chính đạo.

Cố Thiên cũng biết đạo lý này, hơn nữa Phó Y Lan đem lửa giận trút lên đầu nàng, cho dù nàng không muốn lên tiếng cũng không được.

Nàng tiến lên từng bước, ôn nhu nói “Phó nhị cô nương nói đúng, hôm nay là ta suy nghĩ không chu

đáo...” nói đến đây, Cổ Thiên dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Hàn Thác đang đứng sau lưng Phó Y Lan một cái, tiếp tục nói “Ta cũng chỉ là muốn biết thêm nhiều chuyện về Vương gia thôi, cũng không có ác ý.”

Hàn Thác đột nhiên ho nhẹ một cái, mở miệng nói “Được rồi, Y Lan, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Cổ nhị cô nương tò mò về bốn vương, thật sự có thể thông cảm được, không nên so đo cùng nàng ấy.”

Câu này của hắn vừa nói ra, Phùng Thanh Loan kinh hãi, tay đang che miệng Chương Tĩnh Cầm rơi xuống. Còn Chương Tĩnh Cầm thì như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Vài tiểu cô nương nói chuyện phiếm vài câu cho dù là nguyên nhân gì cũng không tính là chuyện lớn. Nhưng nói về tin đồn của người khác lại bị người trong cuộc nghe được, tính chất sẽ khác nhau, huống chi đối phương còn là Tĩnh vương điện hạ.

Phó Y Lan cũng không phục “Nhưng mà...”

Hàn Thác trầm giọng đánh gãy lời nàng “Người nói giới thiệu cho ta một người là Cổ nhị tiểu thư sao? Vị hôn phu hôn thê trước khi cưới gặp mặt nhau không hợp quy củ, lần sau không cần như vậy.”

hắn nói xong thì xoay người rời đi.

Phó Y Lan trừng mắt nhìn Cổ Thiên liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo.

Hàn Thác thân cao chân dài, bước đi như bay.

Phó Y Lan chạy chậm ở phía sau, nhưng mà khoảng cách lại càng ngày càng xa.

đi qua cổng tròn vào rừng trúc, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi mà kêu lên “Tỷ phu, huynh chờ đã!”

Hàn Thác ngừng bước chân, đứng tại chỗ.

Phó Y Lan bước nhanh đến trước mặt hắn, thở gấp nói “tỷ phu, huynh thật sự muốn kết hôn với nàng ta sao?”

Hàn Thác bình tĩnh nói “Phụ hoàng tứ hôn, tất nhiên là thật rồi.”

“Nhưng mà... Cổ tam phu nhân là muội muội của Hoàng Hậu nương nương, chuyện này mọi người đều biết, tỷ phu không sợ Cổ gia một lòng hướng về Hoàng Hậu nương nương, không sợ nàng làm cơ sở ngầm cho Hoàng Hậu nương nương sao?”

Bốn bề vắng lặng, Phó Y Lan nói chuyện không chút kiêng kỵ.

Hàn Thác nghiêm túc nói “Y Lan, Hoàng Hậu là người người có thể chê trách sao? Nhất là những lời không có căn cứ, không nghe những lời người khác truyền, không truyền lại những lời ấy. Nếu người đã biết dạy dỗ người khác thì chắc người cũng hiểu đạo lý này.”

“Là do muội lo lắng cho huynh, sợ huynh trúng kế của người khác.” Phó Y Lan giải thích.

Hàn Thác cười nói “Cố nhị tiểu thư còn nhỏ hơn người mấy tháng, chẳng qua vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ trong sáng, người không cần lo lắng quá nhiều. Về phần Hoàng Hậu... Cuộc hôn nhân này là do ta cầu xin Phụ hoàng mà có được, không có quan hệ gì với Hoàng hậu cả, tất nhiên sẽ không có âm mưu gì cả.

Phó Y Lan nghe xong lại sinh ra nghi ngờ “Hai người... Trước kia hai người đã quen biết nhau sao?”

Hàn Thác cũng không trả lời câu hỏi này, chỉ nói “Hai nhà chúng ta xưa nay giao tình không phải là ít, sau này tất nhiên nàng ấy cũng sẽ thường xuyên đi lại Quốc công phủ, ta sẽ không ép người trở thành bạn tốt cùng nàng ấy, nhưng hy vọng người nể mặt ta, không nên nghi ngờ nàng, được không?”

Từ trước đến nay Hàn Thác nói gì Phó Y Lan nghe vậy, thấy lòng hẩn kiên quyết bảo vệ Cố Thiên, lại tự mình đưa ra yêu cầu rõ ràng như vậy, mặc dù nhất thời cũng không cam tâm tình nguyện nhưng cũng đồng ý.

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc, Hàn Thác cũng đi đến thư phòng của An quốc ông, Phó Y Lan đứng ở con đường lát đá cuội nhìn bóng dáng hẩn càng đi càng xa.

Sau này mình và hẩn có thể cũng như vậy không, cuối cùng cũng không tránh được càng đi càng xa.

Phó Y Lan không nhớ rõ lúc mình quen biết Tĩnh vương là như nào, từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, hẩn đã là khách quen trong nhà.

Nàng không hề có ấn tượng với người đại ca đã sớm hy sinh trên chiến trường, trong lòng nàng, Tĩnh vương là người nàng tôn kính nhất, là đại ca ca nàng sùng bái nhất.

Lúc Phó Thụy Lan được Hoàng đế tứ hôn làm Tĩnh vương phi, Phó Y Lan mới có sáu tuổi, mặc dù còn nhỏ tuổi cũng đã biết điều. Nàng hiểu được, tỷ phụ danh chính ngôn thuận khác xa so với bí mật trong lòng, không thể kêu ra khỏi miệng tiếng đại ca ca.

Từ đó trở đi, Phó Y Lan chỉ bằng lòng gọi Tĩnh vương là tỷ phụ.

Cho dù tỷ tỷ đã sớm không còn, chưa thành thân, cho dù bị phụ mẫu nhiều lần ngăn cản khuyên bảo, nàng vẫn luôn không sửa miệng.

Phó Y Lan từng nghe phụ thân cùng mẫu thân nói đến, cuộc hôn nhân thứ hai của Tĩnh vương là do có người cố ý phá đám. Phụ thân cho rằng Vệ quốc công trung can nghĩa đảm, không thể nào thông đồng với địch phản quốc. Nghi ngờ Hoàng Hậu nương nương sợ Tĩnh vương bằng tuổi Thái Tử nhưng xuất sắc hơn Thái Tử lại có gia đình nhà vợ hiền hách, âm thầm động tay động chân. Đồng thời cho những người trong triều đình một cảnh cáo, ai dám có quan hệ với Tĩnh vương nhà đó sẽ gặp tai ương.

Lúc nói những lời này bọn họ không để nàng tránh đi, nghĩ rằng nàng còn nhỏ nghe không hiểu chuyện, nhưng nàng không những nghe hiểu được còn ghi nhớ rất rõ trong lòng.

Sau đó, hôn sự của Tĩnh vương quả nhiên bị gác lại.

Phó Y Lan dần dần lớn lên, những chuyện biết được càng ngày càng nhiều, những lời đồn nói Tĩnh vương khắc khe cũng truyền vào trong tai nàng, bởi vậy càng ngày nàng càng cảm thấy ủy khuất thay cho hắn.

Khi đó phụ thân còn nói, nếu không phải lúc đó Tĩnh vương đi U châu nhận phân phiên, bản thân đã gia binh quyề ra rồi, năm đó phụ thân cũng sợ nhà mình gặp phải bất trắc.

nói cách khác, An quốc công phủ không trở thành uy hiếp trong lòng Hoàng Hậu, sẽ không có chuyện lại kết thành quan hệ thông gia với Tĩnh vương.

Phó Y Lan vụng trộm sinh ra một ý nghĩ lớn mật trong lòng, các cô nương khác không dám gả, nàng dám, nàng muốn chăm sóc hắn, làm bạn với hắn cả đời.

Cho dù nàng dũng cảm, nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, sẽ thẹn thùng, sẽ rụt rè.

Ý nghĩ này chỉ xoay chuyển trăm ngàn lần trong đầu, chưa bao giờ tuyên bố ra khỏi miệng, càng chưa từng cho người đi điều ra.

Phó Y Lan luôn cho rằng mình còn phải ưu tú hơn một chút, kiếm pháp tinh xảo hơn một chút, cưỡi ngựa giỏi hơn một chút, binh thư cũng phải đọc tinh thông... Chờ nàng trở thành một nữ nhân chân chính có thể xứng đôi cùng Tĩnh vương sẽ hấp nói cho hắn biết lòng mình.

Cũng chưa từng nghĩ đến, ngay từ đầu hai người đã vô duyên, những lời này nàng càng không thể nói ra khỏi miệng.

Phó Y Lan không khóc, nàng đi dọc theo đường cũ trở về bên hồ sen, nhìn các cô nương tím năm tím ba đây vườn, trong lòng càng thêm mê mang.

Vì muốn nhanh chóng trở thành người có thể xứng đôi nhất với Tĩnh vương, nàng bỏ qua rất nhiều chuyện các cô nương phải làm.

Thời gian những cô nương khác học trang điểm, giao thiệp với những người khác, nàng lại toàn dùng để luyện võ, học binh pháp.

Nàng không biết trang điểm, cũng không có bạn tri kỷ...

Quả thật, Phó Y Lan hưởng thụ thành công khi rèn luyện được một chiêu thức mới, thích cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường hơn là tránh ở trong khuê phòng thêu hoa, những gì trong binh thư cũng thú vị hơn những thi từ ca phú bình thường, nhưng khi mục tiêu nàng cố gắng đạt được mất đi ý nghĩa, không bao giờ có khả năng đạt được nữa, nàng nên làm sao bây giờ?

Ánh mắt Phó Y Lan dừng lại trong một căn đình tròn...

“Sao Tĩnh vương diện hạ lại có một bộ dáng đẹp như vậy chứ.” Chương Tĩnh Cầm đưa hai tay nâng gò má của mình “Hơn nữa hắc lại còn dịu dàng rộng lượng, còn tuấn thủ lễ nghi như vậy...”

Chương Tĩnh Cầm bị phong độ của Tĩnh vương mê hoặc, đã đem việc Tĩnh vương khắc thê vứt ra sau đầu.

Nàng đẩy Cố Thiên “Cố Xán Xán, người thật là có phúc!” sau đó, một nửa là cảm thán, một nửa là nói giỡn “Nếu Vương phi tương lai của hắc không phải là người ta cũng muốn đắm vào xe ngựa của hắc...”

“Phó nhị cô nương.” Phùng Thanh Loan ngồi quay mặt vào cây cầu khảm đá dẫn vào đình, nhìn thấy Phó Y Lan đã đi mà quay lại đầu tiên.

“Khụ khụ khụ...” Chương Tĩnh Cầm sợ đến mức bị sắc nước miếng, vừa rồi đã bị Phó Y Lan dạy dỗ một lần, thật không hiểu hôm nay gặp ái quý gì, vừa nói đến Tĩnh vương Phó nhị cô nương liền đến... Vừa rồi nàng chưa nói cái gì không tốt, nàng đang khen Tĩnh vương... sẽ không hại Xán Xán bị Phó nhị cô nương mắng nữa chứ...

Phó Y Lan nhếch miệng lên cười cười với các nàng, lập tức đi đến trước mặt Cố Thiên “Cố nhị cô nương, lần đầu chúng ta gặp mặt, vừa rồi ta không nên nói cô như vậy. Nhưng mà, người làm như vậy thật sự là không đúng...”

Chương Tĩnh Cầm không nhịn được liếc mắt, người này rốt cuộc muốn làm gì đây, nửa câu đầu nghe như làm hòa, kết quả nửa câu sau lại lòi chuyện cũ ra.

Cố Thiên cũng không để ý, có câu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nàng cười nói “Đúng vậy, thật sự là ta không đúng, nhưng mà người cũng nói, chính bản thân người cũng có chỗ không đúng, chúng ta coi như là hòa nhau.”

rõ ràng Phó Y Lan có chút kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu mới nói “Vậy... Vậy người có đồng ý làm bạn với ta không?”

“Vì sao lại không đồng ý chứ?” Cố Thiên chủ động kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình “Lại đây ngồi cùng nhau, chúng ta đang chơi bài lá, đúng lúc nhiều người chơi càng vui, càng thú vị.”

“Ta không biết chơi.” Phó Y Lan lắc đầu nói.

“không sao, ta có thể dạy người.” Cố Thiên đã bắt đầu thu bài ở trên bàn về, chuẩn bị trộn bài “trước kia ta cũng không biết chơi, vừa học vừa chơi, rất nhanh là học được thôi.”

Phó Y Lan được Cố Thiên dạy chơi, quả nhiên rất nhanh đã biết quy tắc chơi, nhưng mà tâm tư của nàng chủ yếu không đặt trên những quân bài. Thỉnh thoảng nàng lại đánh giá Cố Thiên, bởi vậy mà thỉnh thoảng lại không ra bài kịp.

Cũng may, ba người kia cũng rất hòa thuận kiên nhẫn, cũng không vì vậy mà ghét bỏ hoặc chỉ trích nàng.

Phó Y Lan không có ác ý, chỉ là nàng muốn biết người làm cho Tĩnh vương chủ động xin được tứ hôn, lại kiên quyết bảo vệ là một cô nương như thế nào. Bây giờ xem ra, hình như thật sự không giống người mà mình nghĩ là không tốt trước đó.

*

Trận mưa đầu tiên của tháng sáu đến rất đột ngột.

Trịnh thị chạy chậm đứng vào dưới mái hiên hành lang, trong tay ôm một đồng quần áo mới lấy xuống từ dây phơi. Từ sau khi bị điều đến thôn trang, nàng liền bị ma ma quản lý công việc vặt phân công đi làm mấy việc lặt vặt ở phòng giặt.

Đó là một việc vô cùng vấy vãi, nhưng mà nàng không sao cả, dù sao tiền lương hàng tháng vẫn nhiều như vậy, nàng không bị tổn thất quá lớn.

Ở hàng hiên phía cuối hành lang, một tiểu nha hoàn sôi nổi chạy lại đây “Trịnh tỷ tỷ, huynh trưởng nhà tỷ tìm tỷ ở cửa sau.”

Ngoài miệng Trịnh thị trả lời cũng không quên nói lời cảm ơn, trong lòng cũng không có cảm giác kính sợ cũng không có cảm giác vui mừng.

Nam nhân đời này nàng gặp phải đều là những người không ra gì.

Phụ thân là một tú tài phóng khoáng, vì để cho trưởng tử cưới vợ, ham muốn sính lễ quá nhiều của Giang gia, ngay cả nhân phẩm của đối phương như thế nào cũng không tìm hiểu kỹ đã dẫn đến u mê gả con gái ra ngoài.

Trượng phu thì sao, chỉ được vẻ bề ngoài, bên trong chính là một phế vật, cả người đều là thói hư tật xấu không tính, còn không biết xấu hổ, vĩnh viễn không hối cải, thật giống một câu trên sách “Bao cổ thù hoa”*.

*Nguyên văn là : mình không biết dịch như thế đúng chưa nữa. Nhưng mà câu này ý chỉ là ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

Ca ca bị lý luận “Tất cả chỉ là thứ phẩm, chỉ có đọc sách mới là thanh cao” của phụ thân ảnh hưởng, đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một viên quan bé như hạt vừng hạt đậu. Miễn cưỡng nuôi cả nhà sống tạm, kết quả bị thê tử xem thường, mọi chuyện mặc cho nàng bất bí, làm gì có nửa điểm tôn nghiêm của nam tử.

Trịnh thị cất quần áo vào phòng giặt sau đó mới đi ra cửa sau.

Lúc nàng nghĩ rằng tất cả nam nhân trên đời này đều vô dụng thì đã gặp được Cố Cảnh Ngõ.

Ngồi ở địa vị cao cũng không kiêu không nóng nảy, đối với người ngoài thì ôn nhu có lễ, thương tiếc vợ con, không ham nữ sắc, không nạp thiếp...

A, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là cho dù nghe người bên ngoài nói nàng cũng sẽ không tin trên đời này thật sự còn một người như vậy.

Mưa như trút nước, Trịnh thị xuyên thấu mà màn nước mưa mờ hồ nhìn thấy một nam nhân che ô đứng ở phía ngoài cửa.

Nàng bật ô lên đi qua đó, đợi đến gần mới phát hiện có điều không ổn.

Người kia đứng thẳng người mặc một bộ quần áo màu xanh lam, chân đi một đôi giày của nữ, bên hông còn đeo một miếng Dương Chi Bạch Ngọc, Trịnh Hoài Ân chưa bao giờ ăn mặc như vậy.

Trịnh thị do dự dừng lại.

Người kia cũng đã tiến lên phía trước, từng bước một tới gần, dưới tán ô dần hiện ra một gương mặt tuấn tú, chỉ là bắp thịt lỏng lẻo, trước mắt hiện ra một màu xanh đen, vừa nhìn liền biết là do túng dục quá độ.

Trịnh thị lùi ra sau như nhìn thấy quỷ.

Người nọ đi theo sát lên “Mấy năm không gặp, vậy mà nhạc mẫu lại không nhận ra tiểu tử (con rể) soa?”

“Lý Đồng Bảo, người đừng có nói bậy.” Trịnh thị quát.

Lý Đồng Bảo nói “Nhạc mẫu, năm đó không phải chúng ta đã nói, nếu ta ra hải ngoại mang hoa tu la về cho người, người sẽ mang Thanh Thanh muối muối gả cho ta làm thiếp, chúng ta còn ký giấy làm bằng chứng. Sao nhạc mẫu lại có thể lật lọng, lợi dụng lúc ta ra ngoài chưa về liền mang Thanh Thanh muối muối đi. Nhưng mà nhạc mẫu yên tâm, ta một lòng say mê với Thanh Thanh muối muối, tất nhiên cũng sẽ bảo vệ nhạc mẫu, mặc dù ở nhà mọi người đều truyền tai nhau nhạc mẫu hạ độc hại chết biểu thức, ta cũng chưa từng nói giao dịch của chúng ta nói cho người khác biết.

Trịnh thị phản bác “Bằng chứng gì, ta ký giấy với người lúc nào chứ?”

Lý Đồng Bảo cho tay vào ngực giống như đang lấy ra cái gì đó.

Trịnh thị biến sắc nói “Người... Người đừng có làm giả chứng từ, chẳng qua ta mới đồng ý bằng miệng với người thôi...”

Nàng vừa nói đến đây thì có mấy tên nha dịch áo xanh vọt vào từ ngoài cửa, hai người vờ tay ra chế trụ nàng, những người còn lại rất nhanh hướng về phòng nàng mà chạy.

Giang Liên Nam đang ở trong phòng thêu túi tiền, mấy cây tùng xanh, xanh ngắt cao ngất, gửi gắm tình cảm không có chỗ thổ lộ của nàng.

Đột nhiên có nha dịch xông vào, nàng sợ hãi bị kim đâm vào tay “Các người làm gì vậy?”

Bọn họ ra tay lục tung phòng lên, không ai thêm để ý nàng.

Giang Liên Nam tiến lên ngăn cản, bị một người chặn ở một bên, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ từ trong hòm gỗ long nhân trong góc tường lấy ra một hộp gỗ sưa đồ cũ nát.

Những người đó tìm được hộp gỗ, ngay cả mở ra xem một cái cũng không cần đã có người hô lớn “Tìm được rồi!”

Tiếp theo Giang Liên Nam bị đẩy ngã xuống đất, cái trán đập vào nền gạch, trước mắt biến thành màu đen, trong tai lại nghe thấy có người nói “Phạm phụ* Trịnh thị, năm năm trước mưu sát chồng, nay nhân chứng vật chứng đã có đủ, bắt về quy án.

38. Chương 33

Editor: huyetsacthiensu

Mưa liên tiếp mấy ngày liền, từ cơn mưa xua tan nắng nóng nhẹ nhàng khoan khoái ban đầu dần dần

chuyển thành ẩm thấp dinh dính.

Cổ Tùng che ô đi ra từ Hàn Sơn Thư Viện trong chùa, mới đang chuẩn bị bước chân lên trên thềm đá, đột nhiên có một cô nương mặc áo màu xanh đi xuyên qua rừng trúc nhào đến bên cạnh hắn, ngã vào chân hắn.

“Nhị thiếu gia, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu mẫu thân của nô tỳ.”

cô nương kia ngẩng đầu lên, dung nhan xinh đẹp, trên mặt ướt sũng một mảnh, không phân biệt được là nước mưa hay nước mắt.

Cổ Tùng nhớ rõ nàng, từng là thư đồng của muội muội, chỉ ở trong nhà hắn một thời gian cực ngắn, ngắn đến mức ngay cả tên nàng hắn còn chưa nhớ, nhưng việc này cũng không gây trở ngại đến việc hắn biết mẫu thân mình là do mẫu thân của nàng ta hạ độc.

Giọng hắn lạnh như băng hỏi “Tại sao ta phải cứu bà ấy chứ?”

Giang Liên Nam không cần nghĩ ngợi nói “Mẫu thân của nô tỳ... Mẫu thân của nô tỳ là bị oan, bà ấy không giết người.”

Cổ Tùng hừ lạnh nói “Nghe nói nhân chứng vật chứng đều có, sao lại là bị oan được chứ?”

“không phải!” Giang Liên Nam lẩm bẩm nói “Bọn họ... Bọn họ vu oan giá họa cho bà ấy, chiếc hộp kia không phải của chúng ta... Sau khi bọn họ lục soát được thậm chí còn không mở ra xem đã nói đó là chúng cứ phạm tội...”

Cổ Tùng nhíu mày, quay đầu đi. Chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ, nếu phụ thân đã muốn trừng trị nàng ta hạ độc người khác, tất nhiên sẽ có chỗ dùng thủ đoạn.

Giang Liên Nam thấy hắn không nói lời nào, lại liên tục cầu xin tha thứ “Người trong đại lao muốn nô tỳ đưa mười hai lượng bạc mới cho nô tỳ vào thăm mẫu thân. Nhị thiếu gia, cầu xin người cho nô tỳ mượn một ít ngân lượng, có bạc nô tỳ còn có thể mời người giải oan cho bà ấy...”

Tìm hắn để hắn cho nàng ta mượn tiền để nàng ta mời người giải oan cho mẫu thân nàng ta, cứu người muốn hại mẫu thân ruột của hắn sao?

cô nương này lớn lên cũng có vài phần nhan sắc, đầu óc lại không biết chứ những suy nghĩ như thế nào nữa, chuyện buồn cười như vậy cũng có thể làm ra được.

Cổ Tùng không kiên nhẫn vùng thoát ra, nhắc chân muốn đi.

Giang Liên Nam nhào lên ôm lấy chân trái của hắn “Nhị thiếu gia, nô tỳ là thật sự cùng đường rồi... Mẹ nô tỳ nói mẫu thân sẽ liên lụy đến tiền đồ của cậu, muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai mẹ con nô tỳ, ngay cả cửa nhà cũng không cho nô tỳ đến gần... Nô tỳ đến phủ, phu nhân và Nhị tiểu thư cũng không chịu gặp nô tỳ...”

Cố Tùng nói “Ngay cả cậu ruột của ngươi cũng không quan tâm ngươi, ngươi dựa vào đâu mà nghĩ là ta sẽ giúp ngươi?”

“Bởi vì... Nhị thiếu gia, người tốt bụng nhất...” Giang Liên Nam ngược đầu nhìn lên, vừa đáng thương lại vừa thành kính “Người còn đưa thuốc trị thương cho nô tỳ...”

Cố Tùng cười lạnh “Bình thuốc kia chẳng qua là Đồng Lam dùng còn thừa, không khác gì cơm thừa cho chó mèo ăn. Ta sẽ không giúp ngươi, ngươi không cần đến tìm ta nữa.”

hắn rút vạt áo trong tay nàng ta ra, không lưu tình bỏ mặc nàng ta, bước nhanh trên thềm đá.

Giang Liên Nam quỳ trên mặt đất, nhìn bóng dáng Cố Tùng xa xa trên núi, bóng lưng thiếu niên cao to tuấn đạt giống như trong quá khứ...

Nàng không có cách nào tưởng tượng được người lạnh lùng bước đi vừa rồi và thiếu niên trong lòng mình là cùng một người...

Nhị thiếu gia không phải là người ôn nhu tuấn đạt nhất, tấm lòng thiện lương nhất sao? Sao lại có thể bỏ mặc cho mình đau khổ cầu xin, nhưng vẫn như cũ thấy chết không cứu được chứ?

Giang Liên Nam nhớ đến câu nói cuối cùng của Cố Tùng, hóa ra bản thân mình và mẫu thân trong mắt những người này không khác gì con cho con mèo...

Đột nhiên nàng không khống chế được nở nụ cười, cười bản thân tự mình đa tình, cười bản thân mơ tưởng hão huyền, còn cười bản thân luôn ngu ngốc như vậy luôn coi các thiếu gia tiểu thư ở trên cao là bạn bè.

Hóa ra những năm này qua đi tất cả vẫn giống như lúc trước. Đến lúc khó khăn nhất, ngoại trừ mẫu thân, không có bất kỳ ai khác giúp nàng...

Cuối cùng Giang Liên Nam cũng kiếm đủ tiền.

Cho dù thói đời như thế nào, một nữ nhân có chút nhan sắc muốn kiếm được tiền cho đến bây giờ cũng không thiếu gì cách.

Giang Liên Nam bán mình vào thanh lâu lớn nhất U châu đổi lấy hai mươi lượng, một nửa tiền bán thân chuẩn bị đưa cho cai ngục, cuối cùng cũng gặp được mẫu thân đang bị nhốt trong ngục.

Mới mấy ngày không gặp, Trịnh thị đã gầy gò không ra hình người, trên áo trắng của phạm nhân bà ta đang mặc còn có vết máu, nhìn thấy mà ghê người.

Đợi cai ngục đi xa, Giang Liên Nam vẫn vô cùng cẩn thận, nhẹ giọng hỏi “Mẫu thân, bọn họ dùng hình với mẫu thân sao?”

“ta không sao.” Trịnh thị nói “Con đến đây làm gì?”

Mẫu thân, thầy cái đề nghị dưới tình huống này có thể nói là năm đó là con bỏ nhầm thuốc độc vào trong thức ăn của phụ thân, khi đó con mới chính tuổi, căn cứ vào luật lệ của Đại Ân con sẽ không phạm tội.” Giang Liên Nam nói kết luận mà nàng hỏi được cho Trịnh thị.

Người trong quan phủ bao che lẫn nhau, dựa vào hành vi ngày ấy của nha dịch, muốn giải vây cho mẫu thân là không được chẳng bằng dựa vào sơ hở của luật lệ.

Trịnh thị lắc đầu, âm thanh của nàng khàn khàn nói “Đừng ngu ngốc, con cho rằng bọn họ thật sự muốn lật lại bản án của phụ thân con sao, đó là Cố đại nhân muốn trút giận cho thê tử của mình.”

Nàng thấy bộ dáng Giang Liên Nam trợn mắt há hốc mồm, trong lòng vẫn không cam lòng, nữ nhi của mình, cho dù là bộ dáng, tính tình, có điểm nào thua kém những thiên kim tiểu thư ngậm thìa vàng mà lớn lên kia chứ, nhưng mà từ nhỏ số khổ như Hoàng Liên.

thật ra nàng đã sớm nghĩ được, việc năm đó đã kết án, không có lý do gì lại có người điều tra lại, chỉ trách mình nhất thời u mê, sinh lòng tham. Nay trừng phạt đúng người đúng tội, chết không hết tội, chỉ thương nữ nhi từ nay về sau chỉ có một mình, không ai chăm sóc.

Trịnh thị bị xử trảm lập tức hành quyết. Ngày hành hình, Ninh thị dẫn theo Cố Thiên trèo lên Tây Sơn, lên Bích Vân Tự thắp hương tạ lễ thần, khẩn cầu Phật tổ tiếp tục phù hộ người một nhà bình an.

Đợi đến trung tuần*, Cố Phong được như ý nguyện đi vào U châu vệ, từ đó rời thư viện dần thân vào quân doanh.

*Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.

Trận mưa to thứ hai của tháng sáu rơi vào cuối tháng, ban đêm mưa to tầm tã, cả nhà Ân sát sứ Chương Hòa Phố bị sét hại, chỉ có nữ nhi Chương Tĩnh Cẩm may mắn thoát nạn.

Cố Thiên cùng Ninh thị đang đi đến nhà Tri phủ U châu Liễn Vân Thăng thăm Chương Tĩnh Cẩm, sau khi được cứu nàng liền ở tạm đây.

Tri phủ phân nhân tự mình dẫn các nàng đến Tây phòng, Chương Tĩnh Cẩm lẳng lặng nằm ở trên giường,

hai gò má hăm sâu, ánh mắt dại ra.

Cố Thiên nhìn thấy, suýt nữa bật khóc “Chương Tĩnh Cầm, ta đến thăm ngươi đây.” Nàng cầm tay Chương Tĩnh Cầm, lay lay “Ngươi mau nói gì đi.”

Chương Tĩnh Cầm vẫn nằm ở đó không hề nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

“Nghe nói lúc khám nghiệm tử thi phát hiện nàng vẫn còn thở, lay nàng tỉnh, nàng kêu gào như pháỉ điên. Nàng ngất đi, sau khi tỉnh lại lần nữa thì thành bộ dạng như bây giờ, có người hầu hạ ăn uống như bình thường, chỉ là không nói một lời nào cũng không có phản ứng gì với người khác, đến buổi tối cả đêm chỉ mở trừng mắt không chịu ngủ.” Lưu thị giận dữ nói “Đại phu nói là chứng mất hồn, do bị kinh sợ quá mức.”

“thật là một đứa bé số khổ.” Ninh thị nói “Cả nhà chỉ còn mình nàng còn sống, thật không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

Chương Hòa Phổ là con trai độc nhất, trong tộc không có họ hàng nào, cậu của Chương Tĩnh Cầm đến U châu ra mặt giải quyết việc mai táng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, đã mất đã qua nửa tháng, hung thủ vẫn chưa sa lưới, Chương Tĩnh Cầm vẫn chưa thấy khá hơn.

Mỗi lần Cố Thiên nhìn thấy nàng ấy lại muốn rơi lệ, một người đang yên đang lành, bình thường hoạt bát như vậy, rất thích nói đùa, thích nhất là chơi đùa, không có phút giây nào là yên tĩnh, bị bịt miệng nàng vẫn muốn nói liên tục, làm sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ chứ...

Đêm Tết Trung Nguyên* đó, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan được cậu của Chương Tĩnh Cầm cho phép, đưa Chương Tĩnh Cầm đến Bắc Hải thả hoa đăng, cúng tế người thân chết oan.

Hai bên bờ Bắc Hà vây đầy người, khắp mặt sông đều là hoa đăng, những chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng nước, cả dòng sông tỏa ra ánh sáng lung linh, điểm đầy chấm nhỏ giống như dải ngân hà.

Những đứa nhỏ không biết ưu sầu, ngày Vu Lan Quỷ Môn mở ra, vẫn đang vui vẻ phấn chấn cầm chong chóng chạy qua chạy lại, lăm bắm trong miệng:

“Thả hoa đăng, thả hoa đăng, từng hàng hoa đăng trong nước, ánh sáng tỏa ra trong nước, vong hồn theo ánh sáng trôi ra biển lớn sớm về miền cực lạc.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, thêm dầu trong hoa đăng, trong lòng không buồn không lo, tâm nguyện theo ánh sáng lên thiên đình, Phúc Thọ ở lại đến vĩnh viễn.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, mỗi năm một chiếc đèn, mỗi ngọn đèn là một khẩn cầu, hàng năm đèn chảy

trong nước, gìn giữ an khang của nhà nhà.”

không biết vì sao, đám người bỗng nhiên xông vào đứng lên, xa xa nghe thấy có tiếng người tận lực kêu “... Hồ tiên giáng thế...” Trong giọng nói đều là sợ hãi.

Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan một trái một phải che chở cho Chương Tĩnh Cầm, phía sau còn có hộ vệ hai nhà cùng đám nha hoàn, chạy theo đám người.

Nhưng tình huống rất hỗn loạn, dần dần bị người tách ra, đến lúc Cố Thiên cuối cùng cũng không chạy nổi nữa, bên cạnh trừ Chương Tĩnh Cầm vẫn luôn nắm lấy tay nàng, nhìn sang xung quanh không thấy một ai quen biết.

Trong đám đông có người có sức lớn, bước chân nhanh nhẹn, đuổi kịp từ phía sau lại đây, còn không quên hô to nhắc nhở người bên cạnh “Hồ tiên đuổi đến đây rồi!”

Cho đến bây giờ Cố Thiên vẫn luôn sống an nhàn sung sướng, đừng nói là chạy cho dù là đi cũng chưa từng đi nhiều như vậy, lúc này hai chân nàng đều bủn rủn cả rồi, lúc nhắc lên như là bị đổ chài vào chân, bước đi khó khăn.

Dưới tình huống này, cho dù là có một mình nàng cũng không thắng được cái gì mà Hồ tiên, huống chi còn có một Chương Tĩnh Cầm cần được chăm sóc.

Cố Thiên do dự có mấy giây, hơi động não, lôi kéo tay Chương Tĩnh Cầm trốn vào một ngõ nhỏ.

Trong ngõ nhỏ xếp đầy đồ vật, nàng đem Chương Tĩnh Cầm đặt ngồi vào một cái vại to, phía trên che t cái sọt, không nhìn ra được là bên trong có giấu một người.

Sắp xếp Chương Tĩnh Cầm xong, Cố Thiên tìm xung quanh chỗ mình có thể trốn.

trên đường cái bên ngoài ngõ nhỏ đột nhiên yên lặng, yên lặng đến mức giống như những người vừa rồi còn chạy như điên trên đường trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ.

Cố Thiên giật mình nhìn lại ra phía đường lớn, chỉ thấy một bóng người chiếu vào vách tường trong ngõ nhỏ, cái bóng này được ánh đèn kéo dài ra nhưng vẫn có thể nhận ra đó là thân hình của một nữ nhân.

Cái bóng kia dần dần di động, vền vền chỉ có nửa người trên, rõ ràng là người càng ngày càng đến gần ngõ nhỏ.

Cố Thiên nhìn thấy rất rõ ràng, chỗ tròn tròn cao ngất kia, chỗ phải là cái móng vậy mà lại mọc ra một cái thô to, là một cái đuôi vênh lên thật cao.

Nàng sợ hãi, hai chân giống như bị đóng trên mặt đất, muốn động cũng không thể động.

Nhưng mà, cái bóng kia lại chưa từng dừng lại, trong tai Cố Thiên đã nghe thấy tiếng bước chân, thậm chí còn có thể thấy một đôi giày thêu màu đỏ lộ ra ở đầu ngõ...

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Cố Thiên bị một cánh tay kiên cố không biết từ nơi nào ôm vào trong ngực, hơi thở quen thuộc ập vào mặt, trong lòng nàng buông lỏng, thân thể xụi lơ ngã xuống, tiếp theo liền bị ôm ngang người nhảy lên, như là cưỡi mây đạp gió, nhảy lên giữa không trung, nhảy lên trên đỉnh...

39. Chương 34

Editor: huyetsacthiensu

Trăng sáng treo cao, giống như một miếng ngọc tròn bằng bạc.

Cố Thiên chưa bao giờ cách ánh trăng gần như thế, gần đến mức dường như chỉ gần vươn tay là có thể chạm vào ánh trăng đó.

Nhưng mà lúc này không phải là thời điểm lãng mạn.

Ánh mắt của nàng di chuyển từ trên mặt trăng sang mặt Hàn Thác, sắc mặt hần nghiêm túc, cặp mắt nhìn xuống bên dưới, ánh mắt đuổi theo “Hồ yêu” trên đường lớn.

Cái gọi là “Hồ yêu” kia đã đi qua ngõ nhỏ, từ vị trí bọn họ đứng chỉ có thể trông thấy bóng dáng của nàng.

Mái tóc đen dài như thác nước, rối tung xỏa ra đến eo hông, mặc quần áo màu cam, thân hình yếu điệu, lúc bước đi cái eo nhỏ chuyển động, hông chuyển động còn có một cái đuôi lông bù xù tắp toát.

Cố Thiên bất thành linh giật cả mình, túm chặt vạt áo trước của Hàn Thác run lấy bầy.

Hàn Thác biết Cố Thiên sợ hãi, sẵn sàng ấn đầu nàng vào trong ngực mình, không để cho nàng nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Bóng dáng “Hồ yêu” biến mất sau khúc quanh trên đường, Hàn Thác ôm Cố Thiên nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Thả ta xuống đi.”

Cố Thiên thấy Hàn Thác đi về cuối ngõ, giãy dụa nói “Chương Tình Cầm vẫn ở trong ngõ nhỏ, không thể bỏ một mình nàng ở đó.

Mặt Hàn Thác lạnh như sương, mắt diếc tai ngơ, đi một đường không ngừng bước, đi đến xe ngựa đỗ ở cuối ngõ, ôm nàng lên xe.

Cố Thiên bị Hàn Thác đặt vào trong xe ngựa, nghe vào trong tai là tiếng hần trầm giọng nói “Tự sẽ có người lo cho nàng ấy, không cần nàng lo.”

Đường đường là Tĩnh vương khi đi ra ngoài tất nhiên không thể thiếu hộ vệ đi theo.

“Nhưng mà...” Cố Thiên vẫn không yên tâm, tay chân cùng sử dụng muốn đứng lên “Ta muốn đi cùng với nàng ấy...”

Hàn Thác cũng không thèm nhìn đến Cố Thiên, ra lệnh cho phu xe bắt đầu đi.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước.

Trong xe rõ ràng ngồi hai người, nhưng lại không nói chuyện với nhau, im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Gương mặt Hàn Thác vẫn bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần, không nói một câu nào.

Cố Thiên biết hần đang tức giận nhưng cũng không biết hần tức giận cái gì.

Nàng ngoan ngoãn ngồi trên tháp, hai tay đặt trên đầu gối, trong lòng rối rắm không biết có nên mở miệng trước phá vỡ cục diện xấu hổ trầm mặc này hay không.

thật cẩn thận xem xét sắc mặt Hàn Thác vài lần, Cố Thiên khó có khi thông minh quyết định duy trì tình trạng hiện tại để tránh bị lửa giận không biết từ đâu của hần lan đến trên người mình.

Dù sao bọn họ cũng đang trên đường về nhà nàng, sẽ sớm tách ra thôi.

Cố Thiên tính toán hoàn toàn sai, xe ngựa cũng không chạy về Cố gia, mà là đi một đường tiến vào Tĩnh vương phủ, dừng trong viện.

Hai bên đường cứ hơn mười thước lại đứng một thị vệ. Cố Thiên bị Hàn Thác ôm xuống khỏi xe ngựa, nàng tuyệt đối không dám giãy dụa, đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác, yên lặng cầu nguyện đợi đến lúc nàng chính thức được gả vào Tĩnh vương phủ bọn họ đã sớm quên tình cảnh hôm nay, hoàn toàn không nhận ra bản thân nàng.

“Bảo bọn họ lui hết ra ngoài đi.” Hàn Thác ra lệnh cho Từ Cao Lục.

Chính hắn thì lại giơ chân đá văng cửa phòng ngủ, đi vào trong, dùng sức ném Cố Thiên lên trên giường.

Bị ném quá mạnh, Cố Thiên lăn một vòng ở trên đệm gấm mềm nhẵn trên giường, lăn đến bên góc tường mới dừng lại.

Nàng đầu văng mắt hoa, cánh tay chống xuống giường muốn ngồi dậy, tấm lưng vừa rời khỏi đệm giường lại có một cơ thể rắn chắc lửa nóng nhào lên, đè nàng nằm lại xuống giường.

Hành vi thô bạo như vậy, mặc dù biết là Hàn Thác, Cố Thiên cũng không nhịn được sợ hãi, sợ hãi kêu lên đưa tay đẩy hắn ra.

trên bàn tay trắng nõn của nàng có một vết máu thật dài, vừa rồi lúc ở bên ngoài trời tối không phát hiện ra, bây giờ ở trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy có vẻ hết sức ghê người.

Hàn Thác bắt lấy bàn tay kia đánh giá, rồi lại buông ram cau mày ngồi dậy, đi ra bên ngoài phòng gọi Từ Cao Lục đi lấy khăn sạch, băng gạc cùng với thuốc trị thương, tự mình hành động băng bó vết thương cho Cố Thiên.

Chẳng qua chỉ là bị thương một vết xước nho nhỏ ngoài da mà thôi, Hàn Thác lại dùng băng gạc cuốn một vòng lại một vòng, cho đến khi dùng hết cả cuộn băng gạc, băng bó cánh tay đến khi mười phần giống cái bánh bao hấp mới thôi.

Sau khi Từ Cao Lục cầm lọ thuốc trị thương rời khỏi, Hàn Thác lạnh lùng mở miệng nói “Lúc trước ta đã nói với nàng cái gì? Nếu nàng lại làm loạn ta sẽ làm như thế nào? Ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào?”

Lời này là nói cuộc thảo luận ở Tùng Hạc Lâu, đó là lần đầu tiên bọn họ hôn môi của cả hai kiếp,...

Cố Thiên đưa tay che miệng lại...

Hàn Thác thấy thế, khóe môi hơi nhếch lên, ôm Cố Thiên về phía trước hắn, nàng bỏ nhào về phía trước, bị Hàn Thác đè nằm sấp vào trên đùi hắn.

Trước khi Cố Thiên kịp phản ứng lại, bàn tay Hàn Thác đã “Ba” một tiếng dừng ở trên mông nàng.

Trong nháy mắt Cố Thiên bị dọa ngây người, sợ hãi đến quên cả giãy dụa phản kháng, cả hai kiếp cộng lại, cho đến bây giờ chưa từng có ai động vào nàng cho dù là một ngón tay, Hàn Thác là người đầu tiên dám ra tay đánh nàng.

hắn đánh đủ năm lần mới buông nàng ra.

Hai tay Cố Thiên che lại mắt mình, nước mắt lưng tròng ngồi chồm hổm trên giường.

thật ra, chỉ có cái đầu tiên là Hàn Thác dùng sức đánh, những cái còn lại hắn ra tay đều rất nhẹ nhàng, cuối cùng thậm chí còn thuận thể xoa bóp cho nàng.

Nhưng mà đối với Cố Thiên mà nói, vấn đề không phải là có dùng sức hay không, nàng đường đường là một cô nương mười tám tuổi, vậy mà lại bị một người đánh. Mông!

Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, nàng làm sao còn có mặt mũi nhìn người khác nữa chứ?

không, cho dù là không có ai biết, nàng cũng cảm thấy quá mất mặt.

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Thác, hận không thể dùng ánh mắt lăng trì từng xẻo hắn.

Hàn Thác căn bản không thèm để ý, hắn cong cong khóe môi, nhướn mày nói “Lần sau còn dám như vậy nữa không?”

“Hôm nay ta đã làm sai cái gì?” Cố Thiên bất mãn lầm bầm.

Đây rõ ràng là hắn tìm cớ, chỉ cần muốn phạt nàng, muốn bắt nạt nàng là có thể nói nàng phạm sai lầm, hoàn toàn không cần nói lý.

“Lúc gặp phải nguy hiểm, vì sao không bảo vệ bản thân mình trước?” Hàn Thác hỏi.

Cố Thiên chớp mắt nhớ lại tình huống đêm nay “Chương Tinh Cẩm bị bệnh, nàng không biết chăm sóc bản thân mình, hơn nữa, nàng ấy là bạn của ta, người nhà nàng ấy đều mất cả rồi, nàng ấy không thể có chuyện gì nữa.”

Nàng phân tích đạo lý rõ ràng, càng nói càng đúng lý hợp tình.

Hàn Thác nhìn hai mắt nàng trong suốt lại thản nhiên, hừ lạnh nói “Bởi vì nàng bị bệnh, là bạn bè của nàng, mọi người trong nhà đều đã mất, cho nên tính mạng của nàng ta quan trọng hơn tính mạng của nàng hay sao?”

“Đương nhiên ta không có ý này.” Cố Thiên bất đắc dĩ nói “Chẳng lẽ ý Vương gia là ta nên để mặc nàng ấy ở một bên, mặc kệ chuyện sống chết của nàng ấy, chỉ lo cho bản thân chạy trốn chết hay sao?”

Hàn Thác trầm mặc không nói, đương nhiên hắn cũng không parhi có ý đó, hắn hiểu tính tình của Cố Thiên, vì người mình quan tâm, có thể liều lĩnh, hắn để ý nàng cũng chính vì điều này.

Nhưng mà, Cố Thiên lo lắng cho bàn của nàng như thế nào, Hàn Thác cũng lo lắng cho nàng như thế đó.

hắn không muốn nàng bị thương, không muốn nàng gặp nguy hiểm, ở trong lòng hắn, không ai quan trọng bằng nàng.

“... Nếu ta thật sự làm như vậy, ta có gì khác so với Giang Liên Nam chứ, không phải Vương gia cũng không yêu thích nàng ta sao? Trong lòng khôngmuốn, không phải là nói... A...”

Cố Thiên còn đang giải thích, Hàn Thác lại ngoài dự liệu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn còn đang lải nhải kia.

Cố Thiên mở to hai mắt nhìn, không thể giải thích nổi chuyển biến đột ngột này, một khắc trước hai người rõ ràng còn đang tranh chấp, vì sao đột nhiên lại đến hôn nàng chứ?

Nhưng mà lí trí của nàng rất nhanh bị Hàn Thác mãnh liệt cắn nuốt, trong đầu như có nước sôi sôi trào, cuối cùng câu hỏi đều hóa thành dòng nước chảy về hướng Đông, một đi không trở lại.

Hàn Thác không muốn mất đi Cố Thiên, nhưng mà nàng có chút ngu ngốc, luôn đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm.

hắn tùy thời tùy chỗ bảo vệ bên người nàng, hắn muốn đem nàng cất vào trong túi tiền để mang theo bên người mình, muốn nhào nặn nàng sát nhập vào trong thân thể hắn... Chỉ có thể biến nàng thànhbản thân mình mới có thể yên tâm.

Phương thức biểu đạt tình cảm của nam nhân không giống với nữ nhân, bọn họ không giỏi sử dụng ngôn ngữ, sở trường của họ là dùng hành động để bày tỏ, càng để ý thì càng khẩn trương, càng không có khả năng nói lời ngon tiếng ngọt, ngược lại lại sinh ra sự thân mật vô cùng tận một cách tự nhiên.

Hôn môi đơn thuần đã không thể thỏa mãn nhu cầu tình cảm của Hàn Thác lúc này.

hắn đẩy Cố Thiên ngã xuống giường, bản thân mình thì đè lên người nàng, ở giữa răng môi nàng thành công thành đoạt đất, bàn tay cũng chạy dọc theo đường cong duyên dáng của nàng, không buông tha một tấc da thịt nào.

Quần áo mùa hè mặc dù ít ỏi nhưng cũng gây trở ngại, Hàn Thác gần như là xé rách, đem quần áo của Cố Thiên lột sạch.

cô gái yêu kiều. Xinh đẹp. Mềm mại. Non non. không hề che đậy hiện ra ở trước mắt hắn...

Cảm giác mát lạnh bỗng nhiên truyền tới làm cho Cố Thiên bình tĩnh lại, nàng muốn giãy dụa, lại dùng tay che đôi tuyết phong của mình lại, Hồng Mai run rẩy...

Huyết mạch của Hàn Thác khuyết đại, hô hấp dồn dập, hai ba lần liền có thể chế trụ nàng, một tay nắm lấy hai cổ tay nàng, kéo hai tay nàng lên đỉnh đầu, một tay cầm lấy đồ lót của nàng bị ném ở trên giường, quần quanh cổ tay nàng, buộc vào phía trên cột giường.

Tay không thể động, còn có chân.

Cố Thiên hét lên đá Hàn Thác, lại bị hấn bắt được cổ chân đem hai chân tách ra...

Lúc chấm dứt tất cả mọi hành động, Cố Thiên đã sắp khóc không thành tiếng.

Hàn Thác không làm được bước cuối cùng, chỉ ở giữa hai chân Cố Thiên phóng ra.

Đối với Cố Thiên mà nói, căn bản là không có gì khác nhau cả.

Kiếp trước lúc ở cùng với hắn. Phòng, cho dù không tình nguyện, ít nhất còn có danh nghĩa là vợ chồng. Bây giờ thì tính là gì đây, mặc dù là vị hôn phu hôn thê cũng không nên như vậy...

Là do bản thân nàng không có tự trọng sao? Nàng lén lút gặp mặt hắn, để cho hắn hôn môi, cho nên hắn mới được một tác lại tiến một thước, căn bản không cần tôn trọng nàng sao?

Cố Thiên càng khóc càng đau lòng, nước mắt chảy đầy mặt, nhưng mà tay còn đang bị trói muốn lau nước mắt cũng không được.

Hàn Thác ngượng ngùng xoa xoa thái dương, đưa tay cởi trói hai tay cho Cố Thiên, ôm nàng ngồi xuống.

Cố Thiên thấp giọng nức nở, một cử động cũng không dám lộn xộn, nàng cùng Hàn Thác mặt đối mặt ngồi trên đùi hắn, tư thế nhạ vậy rất nguy hiểm, càng sợ chỉ một hành động không cẩn thận sẽ kích thích hắn, làm hắn không khống chế được cương bức mình.

Tâm tư của Hàn Thác lúc này lại không như vậy, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, trấn an cảm xúc của nàng, ôn nhu nói “Nàng có người nàng quan tâm, cũng có người quan tâm nàng như vậy, nếu nàng không bảo vệ bản thân thật tốt, xảy ra bất cứ chuyện gì, người quan tâm đến nàng cũng sẽ đau lòng khổ sở...”

Đạo lý này rõ ràng dễ hiểu, Cố Thiên cũng không nghi ngờ gì, cũng khiêm tốn nhận lấy sự dạy dỗ của hắn.

Chỉ là, vì sao phải nói những lời này với nàng chứ?

Trong đầu Cố Thiên đột nhiên thoáng suốt, thử nhỏ giọng dò xét hỏi “Nếu ta xảy ra chuyện gì, Vương gia sẽ đau lòng khổ sở sao?”

Cái này còn phải hỏi sao?

Hàn Thác có chút căm tức, vì nàng vậy mà hoàn toàn không hiểu tâm ý của mình, xem ra vừa rồi còn chưa đủ thân mật.

hắn lại đẩy Cố Thiên xuống giường, nặng nề đè lên trên...

Đệm giường rất mềm, nhưng đột nhiên ngã lên vẫn rất đau, Cố Thiên bị đau “A” lên một tiếng.

không nghĩ đến, ngoài cửa cũng truyền đến một tiếng “A” như là đáp lại. một tiếng thở nhẹ, còn kèm theo một tiếng “Ầm”, cũng không biết là vật gì va chạm vào cửa sổ.

40. Chương 35

Editor: huyetsacthiensu

Việc này phải nói từ cuối năm cũ nói lại.

Tháng chạp, nhà họ Điền ở huyện Thông Châu bị mất hai con gà, mấy ngày sau lại tìm thấy ở đồng ruộng.

Việc này đáng ra chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Chuyện đáng nói ở đây là đại địa chủ Lý viên ngoại lại cứng rắn nói rằng gà đó là của nhà hắn, cho rằng Điền lão đã lấy trộm gà của nhà hắn.

Nhà ai nuôi gà cũng sẽ không cố ý làm ký hiệu trên con gà, gà không biết nói chuyện, làm cho người có miệng cũng không thể nói rõ, tiếng tăm của ai lớn hơn, hậu phương của ai vững chắc hơn thì sẽ là của người đó.

Năm mới Lý viên ngoại đã cho con trai lớn đi đóng thuế cho quan từ sớm, lại đúng là tri huyện Thông Châu, người trong nhà đương nhiên phải hướng vào người trong nhà, ra công đường liền phán Điền lão ăn trộm gà, phạt đánh hai mươi gậy, không những muốn Điền lão trả lại gà mà còn muốn ông ấy bồi thường tổn thất cho Lý viên ngoại mười lượng bạc.

Văn tự lúc trước có nói, thời kỳ đầu, ruộng đất của Đại Ân chỉ cần hai lượng bạc là có thể mua một mẫu,

nếu Điền gia có thể bỏ ra mười lượng bạc thì đã sớm bỏ tiền ra mua đất, cần gì phải làm người làm ruộng thuê mướn cho người khác bắt nạt.

Có câu là, người giàu có dù ở thâm sơn cùng cốc vẫn có người thân ở xa, người nghèo dù gây ra chuyện gì cũng không có người hỏi. Cửa cải của Điền gia như vậy, những người qua lại với bọn họ cũng là người làm thuê bần nông như họ, cho dù có vay cũng không thể vay được nhiều tiền như vậy.

Con gái lớn của Điền gia năm nay vừa tròn mười tám, là một đóa hoa nổi tiếng gần xa ở thôn. Tâm tư của Lý viên ngoại linh hoạt, liền nói cha mẹ nợ thì con cái phải trả, liền dùng sức mạnh kéo con gái của Điền gia về nhà làm di nương.

Đến bây giờ con có chuyện gì mà không hiểu nữa chứ, người ta đã sớm nhớ thương con gái nhà mình rồi...

Điền lão năm nay đã ngoài năm mươi, trước đó đã bị đánh hai mươi gậy bị ngoại thương thêm nội thương, nay nghe tin này vừa tức vừa hận, giận đến công tâm, phun ra một búng máu, bất tỉnh nhân sự, cơm nước không ăn, cuối cùng kéo dài được ba ngày đã đi đời nhà ma.

Con gái lớn nhà họ Điền nghe tin, ngay đêm đó đã tự vẫn tại Lý gia.

Điền đại thẩm liên tục phải chịu tang chồng tang con, ngã bệnh không dậy nổi.

Con gái thứ hai nhà họ Điền mới mười sáu tuổi, trước đây làm tạp vụ trong một vũ quán trên thị trấn, là một cô nương có cá tính lại có chủ ý, đeo trên lưng một bao quần áo cùng một ít lương khô đi vào thành U châu, đến nha môn của tri phủ đánh trống kêu oan.

Ai ngờ Tri phủ đại nhân được Lý tri huyện quyên góp ít bạc tất nhiên không chịu thụ lý vụ án, xử con gái thứ hai nhà họ Điền bịa chuyện gây sự, vu oan cho huyện quan, phạt đánh mười gậy sau đó ném người ra bên ngoài phủ nha.

Con gái thứ nhà họ Điền bất khuất, dương thương cho khỏi lại vào thành, đi thẳng đến Vương phủ. Nàng ấy ôm ý định cá chết lưới rách, cho dù không lật đổ được Tri phủ Tri huyện cũng phải để cho triều đình thấy bọn họ thật là ngu xuẩn, ai ngờ Vương gia không đụng đến, gặp phải vẫn là quan lại bao che cho nhau trong đó có một vị quan là Đề hình án sát sử của U châu – Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ một lòng ngóng trông ngày bản thân được điều nhiệm lên làm quan ở kinh thành, đương nhiên không chịu vạch trần chuyện dưới trướng của mình có tham quan.

Điền nhị tỷ ở vũ quán đã học được hai, ba chiêu thức, càng có vẻ đẹp khỏe mạnh sinh động hơn so với đại tỷ của mình. Ngày thường Chương Hòa Phổ đã gặp những rất nhiều người con gái liễu yếu đào tơ, nay nhìn thấy một người con gái không giống như vậy, động tâm tư, ngoài miệng thì nói sẽ giải oan cho người thân của nàng, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ cô nương làm di nương.

Điền nhị tỷ lúc đầu không xem xét kỹ, tin là thật, vô cùng cảm kích đối với Chương Hòa Phổ.

Nhưng thấy thời gian đã qua được mấy tháng, việc lật lại vụ án lại không có chút động tĩnh nào, trong lòng nàng cũng thấy có điều khả nghi.

Đến tháng sáu, Điền đại thẩm qua đời, nàng xử lý xong tang sự, liền ngả bài với Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ lộ ra bộ mặt thật, Điền nhị tỷ đau buồn phần nộ đan xen, phụ thân và tỷ tỷ có oan khó nói, có thù khó báo, bản thân lại bị lừa mất đitrong sạch, mẫu thân cũng chết, từ nay về sau nàng cũng không còn vương bận gì nữa. Ý nghĩ muốn cá chết lười rách với bọn họ lại bắt đầu nhảy ra trong đầu.

Vì thế, cùng với mấy võ sư quen biết trong võ quán, trong đêm mưa giã thần giã quỷ, diệt môn toàn bộ Chương gia.

Điền nhị tỷ không tin, vụ án mạng lớn như vậy, còn có người có thể coi như không có gì xảy ra?

Nhưng mà lúc trước Chương Hòa Phổ vẫn chưa ghi tên vào danh sách nạp thiếp, trừ những người trong Chương gia, không có ai biết đến sự tồn tại của Điền nhị tỷ. Cố Thiên chờ hai nàng, mặc dù đã nghe Chương Tĩnh Cầm nhắc đến, nhưng dù sao cũng sẽ không tham gia khám nghiệm tử thi nhất xác, không ai biết những người chết bên trong thiếu một vị di nương, tất nhiên cũng sẽ không có người nghi ngờ đến trên người nàng, chỉ coi như vụ án không có đầu mối mà xử lý.

Vì vậy Điền nhị tỷ lại làm loạn một hồi ở ngày tết Trung Nguyên* ấy.

· Rằm tháng bảy âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất. Nước mình còn gọi là ngày xá tội vong nhân.

Ngày ấy Hàn Thác không phải cố ý tham gia vào vụ án, hắn đi đại doanh U châu tuần tra trên đường về vô tình gặp được cho nên phái cận vệ đi theo dõi điều tra.

Từ đầu đến cuối Điền nhị tỷ cũng không tính đến chuyện trốn đi, sau khi bị bắt ngay cả thẩm vấn cũng không cần, tự mình chủ động nói hết toàn bộ sự việc, cụ thể đến mức không thể cụ thể hơn.

Từ đó vụ án Chương gia bị diệt môn tất cả manh mối đều bị điều tra ra, trong đó liên lụy cả Tri phủ U châu và Tri huyện Thông châu, hoặc bị giáng chức hoặc bị cách chức, ba vị trí đó cũng có người mới đến nhậm chức, không hề nói tỉ mỉ.

Chứng bệnh mất hồn của Chương Tĩnh Cầm ở tết Trung Thu cũng không thuốc mà khỏi, sau khi người nhà thất thần, liền theo cậu lên đường đi Sơn Tây Đại Đồng phủ.

Ngày khởi hành là ngày mười tháng tám, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan đến tiễn.

Hai bên đường trồng đầy cây bạch quả cao che trời, bây giờ lá cây đã chuyển vàng, rải vàng cả một khu vực.

Chương Tĩnh Cầm đem một hộp là từ gỗ cây từ đàn có khảm ngọc trai đưa cho Cố Thiển “Đây là vài di vật của đại ca, có một bộ kiếm phổ, một bộ quyền phổ, còn có một thanh chủy thủ hình rồng. Có cơ hội nói giúp ta với Tĩnh vương giao cho Lâm Tu đại ca, cảm ơn hân ngày tết Trung Nguyên ấy đã chăm sóc ta.

Mặc dù nàng đã khỏi hẳn, nhưng lại hoàn toàn không thấy sự vô tư vô lự, bộ dáng hoạt bát trước kia, người cũng trầm tĩnh lại, cũng gầy đi rất nhiều, quần áo rộng rãi bay bay trên người, phần phật theo gió thu lạnh thổi.

Ba người chảy nước mắt từ biệt, xe ngựa bọc lụa đi thẳng về hướng Tây, đến tận đến lúc không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hai người Cố Phùng mới lên xe trở về thành.

nói đến cũng thật lạ, nửa đầu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi mốt, đủ loại chuyện tình xảy ra giống như rai đậu dày đặc không ngừng, đến sáu tháng cuối năm lại bình tĩnh trở lại, đời này an ổn, không sóng cũng không gió.

Tất cả Cố gia đều như thường, chỉ có xảy ra chút chuyện trên người Cố Phong.

Đại vệ doanh U châu cũng giống thư viện Hàn Sơn, mỗi tuần có một ngày hưu mộc, không phải mỗi lần được nghỉ Cố Phong đều về nhà, nhiều lúc sẽ cùng mấy người cùng quê đi du ngoạn. Những lúc về nhà, Cố Thiển nhiều lần nhận thấy hắn có khác biệt, đầu tiên là phơi nắng bị đen đi, sau đó thì người cường tráng lên, tính tình hơi xúc động cũng từ từ trầm ổn.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngô cũng không muốn con trai nhỏ nhà mình vào quân doanh quá sớm, lo lắng đủ các hạng người, tiếp xúc lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến nhân phẩm của hắn.

Ninh thị cũng vậy, sợ hắn vào quân doanh phải chịu khổ, Cố Phong còn nhỏ sẽ không chịu được.

Chỉ là, hai người không thể lay chuyển được chủ ý con trai đã sớm quyết định, không thể không đồng ý cho hắn vào quân doanh. Nay thấy hắn thành thực hơn so với trước kia, vợ chồng hai người tất nhiên là vui mừng.

Cố Thiển nhận sự ủy thác của Chương Tĩnh Cầm chuyển lễ vật cho Lâm Tu khi gặp Hàn Thác cho nên không thể không đi đến chỗ hắn đã hẹn trước.

Nàng cũng không phải làm bộ làm tịch già mồm, mà là cho rằng bản thân vẫn phải làm theo khuôn phép của các cô nương, trước khi cưới sẽ không lên lút gặp mặt Hàn Thác.

Còn Hàn Thác, nên mời vẫn cứ mời, Cố Thiển không chịu đi hắn cũng không miễn cưỡng nàng. không thấy mặt nàng thì mỗi ngày hắn sẽ viết một phong thư, chuyển cho Hồng Hoa.

Đầu xuân năm Nguyên Hòa thứ hai mươi hai, toàn bộ Cổ gia từ trên xuống dưới đều bận túi bụi, một lòng chuẩn bị cho hôn lễ của Cổ Tùng và Phùng Thanh Loan ngày hai mươi sáu tháng hai.

Ngày hai mươi, Cổ Tùng được hưu mộ, ở trong nhà mặc thử áo cưới của tân lang được Cẩm Tú phường đưa đến.

“rõ ràng năm trước mới đo, sao mới qua hai tháng đã gầy đi rồi.” Ninh thị lắc đầu nói “Mặc dù muốn tham gia thi Hương, nhưng cũng phải yêu thương lấy bản thân mình chứ.”

Cổ Tùng cười nhẹ, chỉ nói mẫu thân nói đúng.

Ninh thị nhìn bộ dáng của hần thì biết hần không để ở trong lòng, chỉ chỉ cái trán của hần “Con trái lớn không nghe lời mẫu thân, đợi lát nữa ta sẽ gọi thê tử người tròng trệ người.”

“Mẫu thân, Loan tỷ tỷ dịu dàng sẵn sàng như vậy, ta thấy nhất định chỉ có Đại ca bắt nạt nàng ấy.” Cổ Thiên từ ngoài cửa sổ thò đầu vào, cười tủm tỉm đánh giá Đại ca mặc quần áo tân lang đồ thẩm.

Kiếp trước vì Ninh thị mất, Cổ Tùng giữ đạo hiếu ba năm, đến tận năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tư mới thành thân với Phùng Thanh Loan. Hôn lễ tổ chức ở Kinh thành, trước đó một năm Cổ Tùng đã đứng nhất trong kỳ thi Đình, được Hàn Khải khâm điểm là Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm sử quan. Thân là anh vợ của tân hoàng tương lại, lại có thực học, tiền đồ vô lượng, người đến chúc mừng đương nhiên là nhiều vô số như nước chảy, hôn lễ long trọng chưa từng có, nghi lễ phong phú, được người trong kinh thành truyền tụng thành một giai thoại.

Nhưng mà chỉ nửa năm sau, Cổ Cảnh Ngô phản đối Hàn Khải giảm quân nhu thời chiến, phụ tử hai người cùng bị giáng chức đi đến Phúc Kiến.

Nay Ninh thị an khang, hôn sự diễn ra sớm, không biết những việc khác có thay đổi theo không.

Trọng sinh đã hơn một năm, Cổ Thiên đã không dễ dàng lo lắng đến chuyện xảy ra sau này như lúc đầu, chậm rãi học được an tâm hưởng thụ.

Lúc Nhị ca thi nàng không giúp được gì, nhưng tài năng của Cổ Tùng không thay đổi, cho dù có nhiều chỗ không giống kiếp trước nhưng cũng không kém nhiều lắm, nàng vốn không lo lắng chút nào.

Về chuyện của phụ thân, đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên người lúc lên triều chớ nên tranh luận cái gì với Hàn Khải.

“Đúng vậy, Loan nhi dịu dàng sẵn sàng, sau khi thành thân ta sẽ có thể tử dịu dàng chăm sóc, cuộc sống mỹ mãn.” Cổ Tùng cười thở dài “Cho nên từ trước đến nay là đều thấy tiếc thay cho Tĩnh vương, rõ ràng là một nhân vật thần tiên, lại cứ phải rơi vào tay Xán Xán điều ngoa bocc đồng được nuông chiều từ bé của nhà ta, về sau chỉ có thể chịu khổ...”

“Mẫu thân!” Cố Thiên nhảy vào nhà, dựa vào người Ninh thị “Người nhìn Nhị ca đi, huynh ấy còn chưa lấy vợ đã bắt đầu bắt nạt muội muội rồi.”

Ninh thị lại nói “Ta thấy Hướng Lâm nói không sai, năm trước sinh nhật của Tĩnh vương tháng mười một, ta dạy con may áo choàng làm quà tặng, đến nay đông đi xuân đến, một cái cánh của chim ưng con cũng chưa khâu xong. Nếu cứ như vậy, ta thấy đến khi con xuất giá cũng chưa khâu xong, có lẽ phải chờ sau khi đứa thứ ba của các ngươi một tuổi điện hạ mới nhận được món quà đó.”

Cố Tùng nghe thấy cười ha ha.

Mẫu thân cùng huynh trưởng liên hợp lại chế giễu mình, Cố Thiên tất nhiên không thuận theo, giả vờ tức giận, làm mặt quỷ, xoay người chạy đi, va vào Xảo Nguyệt đang vội và tiến vào.

“Nhị tiểu thư cẩn thận.” Xảo Nguyệt đỡ lấy Cố Thiên, bẩm báo với Ninh thị “Phu nhân, Đại thiếu gia từ Kinh đến, đang chờ ở từ đường.”

Ba mẹ con Ninh thị vui vẻ nhướn lông mày, vội vàng đi ra khỏi viện của Cố Tùng, đi ra phía trước tiếp đón.

Vĩnh Chiêu hầu có ba năm một nữ, con trai cả Cố Cảnh Thịnh, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngộ cùng con gái duy nhất Cố Cảnh Huệ đều do vợ cả sinh, con trai thứ hai Cố Ngộ Tắc do Đình di nương sinh ra.

Đại thiếu gia trong miệng mọi người tên là Cố Dung, là con trai độc nhất của thế tử Hầu phủ Cố Cảnh Thịnh, năm nay hai mươi hai tuổi. Năm mười tám tuổi đỗ Thám hoa, ban cho Tiến sĩ, bây giờ là Đô Ngự Sử ở Đô Sát Viện, làm quan chính Tứ phẩm.

Cố Dung làm quan hai năm, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của người thiếu niên ngây ngô, thay vào đó là sự chín chắn. Nhìn thấy ba người Ninh thị đi vào, hẩn hướng về Ninh thị chào “Gặp qua Tam thẩm, tổ phụ lệnh cho con thay người cùng với phụ thân đến uống rượu mừng, càng đặc biệt lệnh cho con đến trước mấy ngày, giúp đỡ Tam thúc cùng Tam thẩm.”

Vừa cười vừa bắt chuyện cùng Cố Tùng và Cố Thiên.

Bốn người ngồi xuống, nói về việc nhà, Ninh thị tất nhiên không quên hỏi tình hình mọi người trong Hầu phủ dạo gần đây, Cố Dung trả lời từng câu, cuối cùng nói đến vợ mình “Vốn là Tương nhi muốn đến đây với con, nhưng một ngày trước khi xuất phát lại chuẩn ra hỷ mạch, cho nên ở lại nhà dưỡng thai.”

Ninh thị vội vàng nói đây là việc mừng.

Cố Thiên vỗ tay cười nói “Vậy chờ chúng ta trở về kinh thành là có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

Nàng nhờ kiếp trước Lộ Tương sinh ra một bé gái thanh khiết đáng yêu.

Cổ Thiên thích đứa nhỏ, đáng tiếc lúc đó vẫn ở trong cung, khó có thể gặp mặt cháu gái nhỏ, càng không có nhiều thời gian ở chung.

Nếu dựa theo kiếp trước, mùa thu Cổ Cảnh Ngô có thể về Kinh, đúng lúc Lộ Tương sinh, mà Cổ Thiên đến tháng hai năm sau mới xuất giá, có thể ở chung với cháu gái nhỏ gần nửa năm, nghĩ đến là vui vẻ không thôi.

Bên này vui mừng trò chuyện với nhau, Xảo Nguyệt lại vào bẩm báo “Phu nhân, cữu gia (anh trai của Ninh thị) cùng cữu thiếu gia (con của anh trai của Ninh thị) đến.”

Ninh thị thản nhiên đáp một tiếng, lại không vui mừng như vừa rồi, không phải bà không thân thiết với người nhà mẹ đẻ, thật sự là huynh trưởng cùng cháu ngoại trai đều là người làm cho người khác đau đầu.

41. Chương 36

Editor: huyetsacthiensu

Việc này phải nói từ cuối năm cũ nói lại.

Tháng chạp, nhà họ Điền ở huyện Thông Châu bị mất hai con gà, mấy ngày sau lại tìm thấy ở đồng ruộng.

Việc này đáng ra chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Chuyện đáng nói ở đây là đại địa chủ Lý viên ngoại lại cứng rắn nói rằng gà đó là của nhà hắn, cho rằng Điền lão đã lấy trộm gà của nhà hắn.

Nhà ai nuôi gà cũng sẽ không cố ý làm ký hiệu trên con gà, gà không biết nói chuyện, làm cho người có miệng cũng không thể nói rõ, tiếng tăm của ai lớn hơn, hậu phương của ai vững chắc hơn thì sẽ là của người đó.

Năm mới Lý viên ngoại đã cho con trai lớn đi đóng thuế cho quan từ sớm, lại đúng là tri huyện Thông Châu, người trong nhà đương nhiên phải hướng vào người trong nhà, ra công đường liền phán Điền lão ăn trộm gà, phạt đánh hai mươi gậy, không những muốn Điền lão trả lại gà mà còn muốn ông ấy bồi thường tổn thất cho Lý viên ngoại mười lượng bạc.

Vẫn tự lúc trước có nói, thời kỳ đầu, ruộng đất của Đại Ân chỉ cần hai lượng bạc là có thể mua một mẫu, nếu Điền gia có thể bỏ ra mười lượng bạc thì đã sớm bỏ tiền ra mua đất, cần gì phải làm người làm ruộng thuê mướn cho người khác bắt nạt.

Có câu là, người giàu có dù ở thâm sơn cùng cốc vẫn có người thân ở xa, người nghèo dù gây ra chuyện gì cũng không có người hỏi. Cửa cải của Điền gia như vậy, những người qua lại với bọn họ cũng là người làm thuê bần nông như họ, cho dù có vay cũng không thể vay được nhiều tiền như vậy.

Con gái lớn của Điền gia năm nay vừa tròn mười tám, là một đóa hoa nổi tiếng gần xa ở thôn. Tâm tư của Lý viên ngoại linh hoạt, liền nói cha mẹ nợ thì con cái phải trả, liền dùng sức mạnh kéo con gái của Điền gia về nhà làm di nương.

Đến bây giờ con có chuyện gì mà không hiểu nữa chứ, người ta đã sớm nhớ thương con gái nhà mình rồi...

Điền lão năm nay đã ngoài năm mươi, trước đó đã bị đánh hai mươi gây bị ngoại thương thêm nội thương, nay nghe tin này vừa tức vừa hận, giận đến công tâm, phun ra một búng máu, bất tỉnh nhân sự, cơm nước không ăn, cuối cùng kéo dài được ba ngày đã đi đời nhà ma.

Con gái lớn nhà họ Điền nghe tin, ngay đêm đó đã tự vẫn tại Lý gia.

Điền đại thẩm liên tục phải chịu tang chồng tang con, ngã bệnh không dậy nổi.

Con gái thứ hai nhà họ Điền mới mười sáu tuổi, trước đây làm tạp vụ trong một vũ quán trên thị trấn, là một cô nương có cá tính lại có chủ ý, đeo trên lưng một bao quần áo cùng một ít lương khô đi vào thành U châu, đến nha môn của tri phủ đánh trống kêu oan.

Ai ngờ Tri phủ đại nhân được Lý tri huyện quyên góp ít bạc tất nhiên không chịu thụ lý vụ án, xử con gái thứ hai nhà họ Điền bịa chuyện gây sự, vu oan cho huyện quan, phạt đánh mười gây sau đó ném người ra bên ngoài phủ nha.

Con gái thứ nhà họ Điền bất khuất, đương thương cho khỏi lại vào thành, đi thẳng đến Vương phủ. Nàng ấy ôm ý định cá chết lưới rách, cho dù không lật đổ được Tri phủ Tri huyện cũng phải để cho triều đình thấy bọn họ thật là ngu xuẩn, ai ngờ Vương gia không đụng đến, gặp phải vẫn là quan lại bao che cho nhau trong đó có một vị quan là Đề hình án sát sử của U châu – Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ một lòng ngóng trông ngày bản thân được điều nhiệm lên làm quan ở kinh thành, đương nhiên không chịu vạch trần chuyện dưới trướng của mình có tham quan.

Điền nhị tỷ ở vũ quán đã học được hai, ba chiêu thức, càng có vẻ đẹp khỏe mạnh sinh động hơn so với đại tỷ của mình. Ngày thường Chương Hòa Phổ đã gặp những rất nhiều người con gái liễu yếu đào tơ, nay nhìn thấy một người con gái không giống như vậy, động tâm tư, ngoài miệng thì nói sẽ giải oan cho người thân của nàng, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ cô nương làm di nương.

Điền nhị tỷ lúc đầu không xem xét kỹ, tin là thật, vô cùng cảm kích đối với Chương Hòa Phổ.

Nhưng thấy thời gian đã qua được mấy tháng, việc lật lại vụ án lại không có chút động tĩnh nào, trong lòng

nàng cũng thấy có điều khả nghi.

Đến tháng sáu, Điền đại thẩm qua đời, nàng xử lý xong tang sự, liền ngã bài với Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ lộ ra bộ mặt thật, Điền nhị tỷ đau buồn phần nộ đan xen, phụ thân và tỷ tỷ có oan khó nói, có thù khó báo, bản thân lại bị lừa mất đi trong sạch, mẫu thân cũng chết, từ nay về sau nàng cũng không còn vướng bận gì nữa. Ý nghĩ muốn cá chết lưới rách với bọn họ lại bắt đầu nảy ra trong đầu.

Vì thế, cùng với mấy võ sư quen biết trong võ quán, trong đêm mưa giã thần giã quỷ, diệt môn toàn bộ Chương gia.

Điền nhị tỷ không tin, vụ án mạng lớn như vậy, còn có người có thể coi như không có gì xảy ra?

Nhưng mà lúc trước Chương Hòa Phổ vẫn chưa ghi tên vào danh sách nạp thiếp, trừ những người trong Chương gia, không có ai biết đến sự tồn tại của Điền nhị tỷ. Cố Thiên chờ hai nàng, mặc dù đã nghe Chương Tĩnh Cẩm nhắc đến, nhưng dù sao cũng sẽ không tham gia khám nghiệm tử thi nhật xác, không ai biết những người chết bên trong thiếu một vị di nương, tất nhiên cũng sẽ không có người nghi ngờ đến trên người nàng, chỉ coi như vụ án không có đầu mối mà xử lý.

Vì vậy Điền nhị tỷ lại làm loạn một hồi ở ngày tết Trung Nguyên* ấy.

· Rằm tháng bảy âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất. Nước mình còn gọi là ngày xá tội vong nhân.

Ngày ấy Hàn Thác không phải cố ý tham gia vào vụ án, hắn đi đại doanh U châu tuần tra trên đường về vô tình gặp được cho nên phải cận vệ đi theo dõi điều tra.

Từ đầu đến cuối Điền nhị tỷ cũng không tính đến chuyện trốn đi, sau khi bị bắt ngay cả thẩm vấn cũng không cần, tự mình chủ động nói hết toàn bộ sự việc, cụ thể đến mức không thể cụ thể hơn.

Từ đó vụ án Chương gia bị diệt môn tất cả manh mối đều bị điều tra ra, trong đó liên lụy cả Tri phủ U châu và Tri huyện Thông châu, hoặc bị giáng chức hoặc bị cách chức, ba vị trí đó cũng có người mới đến nhậm chức, không hề nói tỉ mỉ.

Chứng bệnh mất hồn của Chương Tĩnh Cẩm ở tết Trung Thu cũng không thuốc mà khỏi, sau khi người nhà thất thần, liền theo cậu lên đường đi Sơn Tây Đại Đồng phủ.

Ngày khởi hành là ngày mười tháng tám, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan đến tiễn.

Hai bên đường trồng đầy cây bạch quả cao che trời, bây giờ lá cây đã chuyển vàng, rải vàng cả một khu vực.

Chương Tĩnh Cầm đem một hộp là từ gỗ cây từ đàn có khảm ngọc trai đưa cho Cố Thiển “Đây là vài di vật của đại ca, có một bộ kiếm phổ, một bộ quyền phổ, còn có một thanh chủy thủ hình rồng. Có cơ hội nói giúp ta với Tĩnh vương giao cho Lâm Tu đại ca, cảm ơn hân ngày tết Trung Nguyên ấy đã chăm sóc ta.

Mặc dù nàng đã khỏi hẳn, nhưng lại hoàn toàn không thấy sự vô tư vô lự, bộ dáng hoạt bát trước kia, người cũng trầm tĩnh lại, cũng gầy đi rất nhiều, quần áo rộng rãi bay bay trên người, phần phật theo gió thu lạnh thổi.

Ba người chảy nước mắt từ biệt, xe ngựa bọc lụa đi thẳng về hướng Tây, đến tận đến lúc không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hai người Cố Phùng mới lên xe trở về thành.

nói đến cũng thật lạ, nửa đầu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi mốt, đủ loại chuyện tình xảy ra giống như rai đậu dày đặc không ngừng, đến sáu tháng cuối năm lại bình tĩnh trở lại, đời này an ổn, không sóng cũng không gió.

Tất cả Cố gia đều như thường, chỉ có xảy ra chút chuyện trên người Cố Phong.

Đại vệ doanh U châu cũng giống thư viện Hàn Sơn, mỗi tuần có một ngày hưu mộc, không phải mỗi lần được nghỉ Cố Phong đều về nhà, nhiều lúc sẽ cùng mấy người cùng quê đi du ngoạn. Những lúc về nhà, Cố Thiển nhiều lần nhận thấy hắn có khác biệt, đầu tiên là phôi nắn bị đen đi, sau đó thì người cường tráng lên, tính tình hơi xúc động cũng từ từ trầm ổn.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngô cũng không muốn con trai nhỏ nhà mình vào quân doanh quá sớm, lo lắng đủ các hạng người, tiếp xúc lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến nhân phẩm của hắn.

Ninh thị cũng vậy, sợ hắn vào quân doanh phải chịu khổ, Cố Phong còn nhỏ sẽ không chịu được.

Chỉ là, hai người không thể lay chuyển được chủ ý con trai đã sớm quyết định, không thể không đồng ý cho hắn vào quân doanh. Nay thấy hắn thành thực hơn so với trước kia, vợ chồng hai người tất nhiên là vui mừng.

Cố Thiển nhận sự ủy thác của Chương Tĩnh Cầm chuyển lễ vật cho Lâm Tu khi gặp Hàn Thác cho nên không thể không đi đến chỗ hắn đã hẹn trước.

Nàng cũng không phải làm bộ làm tịch già mồm, mà là cho rằng bản thân vẫn phải làm theo khuôn phép của các cô nương, trước khi cưới sẽ không lên lút gặp mặt Hàn Thác.

Còn Hàn Thác, nên mời vẫn cứ mời, Cố Thiển không chịu đi hắn cũng không miễn cưỡng nàng. không thấy mặt nàng thì mỗi ngày hắn sẽ viết một phong thư, chuyển cho Hồng Hoa.

Đầu xuân năm Nguyên Hòa thứ hai mươi hai, toàn bộ Cố gia từ trên xuống dưới đều bận túi bụi, một lòng

chuẩn bị cho hôn lễ của Cố Tùng và Phùng Thanh Loan ngày hai mươi sáu tháng hai.

Ngày hai mươi, Cố Tùng được hưu mộ, ở trong nhà mặc thử áo cưới của tân lang được Cẩm Tú phường đưa đến.

“rõ ràng năm trước mới đo, sao mới qua hai tháng đã gầy đi rồi.” Ninh thị lắc đầu nói “Mặc dù muốn tham gia thi Hương, nhưng cũng phải yêu thương lấy bản thân mình chứ.”

Cố Tùng cười nhẹ, chỉ nói mẫu thân nói đúng.

Ninh thị nhìn bộ dáng của hắn thì biết hắn không để ở trong lòng, chỉ chỉ cái trán của hắn “Con trái lớn không nghe lời mẫu thân, đợi lát nữa ta sẽ gọi thê tử người tròng trệ người.”

“Mẫu thân, Loan tỷ tỷ dịu dàng sẵn sàng như vậy, ta thấy nhất định chỉ có Đại ca bắt nạt nàng ấy.” Cố Thiên từ ngoài cửa sổ thò đầu vào, cười tủm tỉm đánh giá Đại ca mặc quần áo tân lang đồ thẩm.

Kiếp trước vì Ninh thị mất, Cố Tùng giữ đạo hiếu ba năm, đến tận năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tư mới thành thân với Phùng Thanh Loan. Hôn lễ tổ chức ở Kinh thành, trước đó một năm Cố Tùng đã đứng nhất trong kỳ thi Đình, được Hàn Khải khâm điểm là Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm sử quan. Thân là anh vợ của tân hoàng tương lại, lại có thực học, tiền đồ vô lượng, người đến chúc mừng đương nhiên là nhiều vô số như nước chảy, hôn lễ long trọng chưa từng có, nghi lễ phong phú, được người trong kinh thành truyền tụng thành một giai thoại.

Nhưng mà chỉ nửa năm sau, Cố Cảnh Ngô phản đối Hàn Khải giảm quân nhu thời chiến, phụ tử hai người cùng bị giam giữ đi đến Phúc Kiến.

Nay Ninh thị an khang, hôn sự diễn ra sớm, không biết những việc khác có thay đổi theo không.

Trọng sinh đã hơn một năm, Cố Thiên đã không dễ dàng lo lắng đến chuyện xảy ra sau này như lúc đầu, chậm rãi học được an tâm hưởng thụ.

Lúc Nhị ca thi nàng không giúp được gì, nhưng tài năng của Cố Tùng không thay đổi, cho dù có nhiều chỗ không giống kiếp trước nhưng cũng không kém nhiều lắm, nàng vốn không lo lắng chút nào.

Về chuyện của phụ thân, đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên người lúc lên triều chớ nên tranh luận cái gì với Hàn Khải.

“Đúng vậy, Loan nhi dịu dàng sẵn sàng, sau khi thành thân ta sẽ có thể tử dịu dàng chăm sóc, cuộc sống mỹ mãn.” Cố Tùng cười thở dài “Cho nên từ trước đến nay là đều thấy tiếc thay cho Tĩnh vương, rõ ràng là một nhân vật thần tiên, lại cứ phải rơi vào tay Xán Xán điều ngoa bốc đồng được nuông chiều từ bé của nhà ta, về sau chỉ có thể chịu khổ...”

“Mẫu thân!” Cố Thiên nhảy vào nhà, dựa vào người Ninh thị “Người nhìn Nhị ca đi, huynh ấy còn chưa lấy vợ đã bắt đầu bắt nạt muội muội rồi.”

Ninh thị lại nói “Ta thấy Hướng Lâm nói không sai, năm trước sinh nhật của Tĩnh vương tháng mười một, ta dạy con may áo choàng làm quà tặng, đến nay đông đi xuân đến, một cái cánh của chim ưng con cũng chưa khâu xong. Nếu cứ như vậy, ta thấy đến khi con xuất giá cũng chưa khâu xong, có lẽ phải chờ sau khi đứa thứ ba của các ngươi một tuổi điện hạ mới nhận được món quà đó.”

Cố Tùng nghe thấy cười ha ha.

Mẫu thân cùng huynh trưởng liên hợp lại chế giễu mình, Cố Thiên tất nhiên không thuận theo, giả vờ tức giận, làm mặt quỷ, xoay người chạy đi, va vào Xảo Nguyệt đang vội và tiến vào.

“Nhị tiểu thư cẩn thận.” Xảo Nguyệt đỡ lấy Cố Thiên, bẩm báo với Ninh thị “Phu nhân, Đại thiếu gia từ Kinh đến, đang chờ ở từ đường.”

Ba mẹ con Ninh thị vui vẻ nhướn lông mày, vội vàng đi ra khỏi viện của Cố Tùng, đi ra phía trước tiếp đón.

Vĩnh Chiêu hầu có ba năm một nữ, con trai cả Cố Cảnh Thịnh, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngộ cùng con gái duy nhất Cố Cảnh Huệ đều do vợ cả sinh, con trai thứ hai Cố Ngôn Tắc do Đinh di nương sinh ra.

Đại thiếu gia trong miệng mọi người tên là Cố Dung, là con trai độc nhất của thế tử Hầu phủ Cố Cảnh Thịnh, năm nay hai mươi hai tuổi. Năm mười tám tuổi đỗ Thám hoa, ban cho Tiến sĩ, bây giờ là Đô Ngự Sử ở Đô Sát Viện, làm quan chính Tứ phẩm.

Cố Dung làm quan hai năm, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của người thiếu niên ngây ngô, thay vào đó là sự chín chắn. Nhìn thấy ba người Ninh thị đi vào, hắn hướng về Ninh thị chào “Gặp qua Tam thẩm, tổ phụ lệnh cho con thay người cùng với phụ thân đến uống rượu mừng, càng đặc biệt lệnh cho con đến trước mấy ngày, giúp đỡ Tam thúc cùng Tam thẩm.”

Vừa cười vừa bắt chuyện cùng Cố Tùng và Cố Thiên.

Bốn người ngồi xuống, nói về việc nhà, Ninh thị tất nhiên không quên hỏi tình hình mọi người trong Hầu phủ dạo gần đây, Cố Dung trả lời từng câu, cuối cùng nói đến vợ mình “Vốn là Tương nhi muốn đến đây với con, nhưng một ngày trước khi xuất phát lại chuẩn ra hỷ mạch, cho nên ở lại nhà dưỡng thai.”

Ninh thị vội vàng nói đây là việc mừng.

Cố Thiên vỗ tay cười nói “Vậy chờ chúng ta trở về kinh thành là có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

Nàng nhờ kiếp trước Lộ Tương sinh ra một bé gái thanh khiết đáng yêu.

Cố Thiên thích đứa nhỏ, đáng tiếc lúc đó vẫn ở trong cung, khó có thể gặp mặt cháu gái nhỏ, càng không có nhiều thời gian ở chung.

Nếu dựa theo kiếp trước, mùa thu Cổ Cảnh Ngô có thể về Kinh, đúng lúc Lộ Tương sinh, mà Cố Thiên đến tháng hai năm sau mới xuất giá, có thể ở chung với cháu gái nhỏ gần nửa năm, nghĩ đến là vui vẻ không thôi.

Bên này vui mừng trò chuyện với nhau, Xảo Nguyệt lại vào bẩm báo “Phu nhân, cữu gia (anh trai của Ninh thị) cùng cữu thiếu gia (con của anh trai của Ninh thị) đến.”

Ninh thị thản nhiên đáp một tiếng, lại không vui mừng như vừa rồi, không phải bà không thân thiết với người nhà mẹ đẻ, thật sự là huynh trưởng cùng cháu ngoại trai đều là người làm cho người khác đau đầu.

42. Chương 37

Editor: huyetsacthiensu

không giống với Vĩnh Chiêu hầu phủ được phong tước vì lập nhiều chiến công hiển hách, Ninh Quốc Công phủ vì có con gái làm Hoàng Hậu mới được phong tước.

Cho nên tước vị của Quốc Công dĩ nhiên cũng không phải là thế tập (cha truyền con nối từ đời này sang đời khác), mà chỉ được truyền lại ba đời, hơn nữa đời sau kế thừa sẽ bị giáng cấp. nói cách khác, đến lúc Thế tử kế thừa tước vị chỉ có thể phong Hầu, đến cháu ngoại trai của Ninh thị thì Ninh Quốc Hầu sẽ bị giáng xuống thành Ninh Quốc Bá, đến đời sau nữa sẽ không còn tước vị.

Nhưng mà nam nhi của Ninh gia không có chút tự giác nào, không chỉ không có ý chí vươn lên, mà ngược lại còn miệng ăn núi lở.

Ninh Quốc Công từ đó cũng không làm quan; ngày ngày làm vườn, đem chim đi dạo rất nhàn nhã.

Thế tử Ninh Lễ, cũng chính là đại ca của Ninh thị, dựa vào tỷ tỷ là Hoàng Hậu đang tại vị có được chức quan Thái Bộc rảnh rỗi, mười mấy năm cũng không làm được chuyện gì. Việc công thì ăn no chờ chết nhưng việc tư thì vô cùng tích cực, hàng năm nạp thiếp, hàng đêm làm chú rể. Có điều, đại khái là nhất định là một kẻ vô tích sự, mười mấy di nương ở nhà nhưng cho đến bây giờ cũng chỉ sinh ra được một đứa con trai là Ninh Hạo.

Đến lượt Ninh Hạo, càng là một người ngay cả bề ngoài cũng không làm được. Văn không được, võ không xong, ý vào là cháu ngoại trai ruột thịt của Ninh Hoàng Hậu nên hoành hành bá đạo ở kinh thành; ngày ngày chơi bởi lêu lổng, uống rượu chơi gái cờ bạc. Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, bên cạnh hẳn tất nhiên không thiếu những thiếu gia quần là áo lượt đi theo phía sau nịnh hót, xúi bẩy hồ đồ, thậm chí còn làm ra hành động cướp đoạt dân nữ trắng trợn.

Cho dù đại ca và cháu ngoại trai không ra thể thống gì nhưng nên tiếp đón vẫn phải tiếp đón.

Ninh thị đứng dậy tiếp đón, còn không quên dặn dò Cố Thiên “Xán Xán, con về phòng đi, mấy ngày hôm nay không có việc gì thì không nên đi lại khắp nơi.”

Cố Thiên nghe lời đi về.

Ba hậu bối Cố gia đã từng nghe về những hành động của Ninh Hạo tất nhiên biết vì sao Ninh thị lại nói như vậy.

Nhưng có người lại không có mắt nhìn, Ninh Lễ vừa nhìn thấy muội muội thì ra lên mặt bày ra tư thế của đại ca “Sao không thấy Xán Xán đâu, Đồng Lâm mau đến đây chào hỏi cậu? Muội muội, mẹ hiền sẽ thất bại trong việc dạy con, muội cũng không thể để bọn nhỏ vô pháp vô thiên như vậy, những lễ nghi nên có vẫn phải có.”

Ninh thị lén lút cắn răng, cuối cùng là ai chiều con đến vô pháp vô thiên, gây chuyện thị phi? Nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn phải thể hiện sự tôn kính đối với đại ca “Đại ca nói đúng lắm. Năm ngoái Đồng Lâm đi thi U châu vệ, bây giờ còn đang phải huấn luyện ở trong quân doanh, không ở nhà. Xán Xán hôm qua gặp lạnh, hôm nay dậy có hơi sốt, muội không gọi nàng dậy, tránh lây bệnh cho đại ca; đợi nàng đỡ hơn một chút nhất định sẽ bù lại cho đại ca.”

Mấy câu nói nửa thật nửa giả, Ninh Lễ nghe thấy thì thỏa mãn, nhưng vẫn không quên dạy dỗ “Muội muội, không phải ta muốn nói muội đâu, đàn ông tốt không làm lính, muội và muội phu sao không suy nghĩ cho Đồng Lâm một chút.” Lòng nhiệt tình lại lên theo “Hạo nhi kiến thức rộng rãi, còn quen biết với y chánh (từ này chắc có nghĩa là Thái y khám chữa bệnh chính) bên trong Thái y viện, nếu không thì gọi hắn đến khám cho Xán Xán, bắt mạch cho biểu muội.”

Ninh thị sợ Ninh Hạo nhìn thấy Cố Thiên, vội vàng từ chối “Sáng nay đã mời đại phu đến bắt mạch, vừa uống thuốc xong đã đi ngủ rồi, tốt hơn là không nên đến làm phiền nàng, tránh cho nàng khó chịu vì phải rời giường mà giờ tính tình của đứa nhỏ. không bằng gọi Triều Lâm Đới, Vạn Lâm cùng Hạo ca nhi vào thành đi dạo, huynh đệ bọn họ cũng đã lâu rồi chưa gặp nhau, sợ là có lời muốn nói lại không có kiên nhẫn đi theo trưởng bối chúng ta.”

thật ra Ninh Hạo cùng Cố Dung, Cố Tùng hoàn toàn không phải là người trên cùng một con đường, không có tiếng nói chung, vào thành rồi càng không cần phải nói, hấn thích những nơi phong hoa ôn hương, Cố Gia gia phong nghiêm cẩn, các đệ tử xưa nay không tham gia vào những cái này, Ninh thị chẳng qua là muốn con trai cùng các cháu dẫn Ninh Hạo đi, tránh cho đại ca không hiểu ra sao lại dẫn hắn đến trước mặt Cố Thiên.

Ninh Hạo cũng không nóng lòng với việc xem bệnh của biểu muội, trong ấn tượng của hắn, Cố Thiên vẫn là đáng vẻ trước khi rời kinh thành, vóc người không mảnh mai, càng không có đường cong, khuôn mặt đúng là đẹp đẽ, nhưng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu vô vị, không gọi được chút hứng thú nào.

hắn để ý ổng tay áo, nghe theo lời đề nghị của Ninh thị “đã như vậy thì con không quấy rầy biểu muội

dường bệnh nữa, sau khi con với phụ thân sắp xếp mọi thứ xong, còn phải làm phiên hai biểu đệ đưa ta đi du ngoạn U châu.”

Ninh thị sắp xếp cho Cố Dung ở lại trong sương phòng của Cố Phong, bây giờ hai cha con Ninh gia đến, Cố Gia vừa chuyển đến thật sự không có chỗ thích hợp cho bọn họ ở, thứ hai là dù sao con gái cũng lớn rồi, để người như Ninh Hạo ở lại thật sự không thể yên tâm; dặn dò người làm đến khách điểm đặt hai phòng hảo hạng, lại phái nha hoàn gã sai vặt đi theo hầu hạ.

Nên phòng đã phòng, nên thấy thì ngăn thế nào cũng không ngăn được.

Trước lễ cưới ba ngày, Cố Thiên nhận được tin của Hàn Thác, hẹn nàng đến Đào Nhiên đình đi du thuyền. Lần này Cố Thiên không từ chối bởi vì vốn cũng định đi ra ngoài.

Cố Dung không thể xin nghỉ quá lâu ở Đô Sát Viện, đêm ngày cưới đã phải về kinh thành, Cố Thiên định mua một món quà nhỏ nhờ hân đưa tặng cho Lư thị, cần làm xong trước lễ cưới.

Ngày hôm đó sau khi ăn trưa xong, Cố Thiên dẫn theo Hồng Hoa, trước tiên đi đến Lang Hoàn các, chọn cho Lư thị một cây trâm khổng tước xòe đuôi làm bằng những viên ngọc phía Nam, lại mua cho mình một đôi hoa tai bằng hồng ngọc. đang đợi chờng quý tính tiền, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người ho nhẹ, Ninh Hạo đang đứng ở đó, nhìn chăm chăm vào nàng, hai mắt tỏa sáng.

Tháng giêng Cố Thiên đã qua sinh nhật mười bốn tuổi, bây giờ trở mã càng thêm xinh đẹp, người cao hơn trước khi đi hơn nửa cái đầu, hai cái bánh bao trước ngực trưởng thành căng tròn, vẫn có thể trưởng thành hơn, vừa xộp vừa mềm, eo nhỏ không đến một nắm tay, mặc dù vẫn đang mặc quần áo mùa đông nhưng cũng có thể nhìn thấy đường cong lả lướt, chính là bộ dáng mà Ninh Hạo yêu thích.

đã gặp được Cố Thiên cũng không thể giả vờ không thấy, không thể khác hơn là hơi cúi người chào “Chào biểu ca, mấy ngày trước Xán Xán bị bệnh chưa khỏi còn chưa chào hỏi cữu cữu và biểu ca được, xin biểu ca lượng thứ.”

“không nghĩ đến hai năm không gặp, Xán Xán biểu muội đã trưởng thành thành một đại cô nương, thật sự là khiến ta vừa gặp đã cảm mến.” Trong miệng Ninh Hạo nói không được câu gì tốt đẹp, còn không quên giơ tay muốn kéo tay Cố Thiên “Xán Xán biểu muội đã khỏi bệnh chưa? Để ta bắt mạch cho biểu muội...”

Kết quả còn chưa nắm được tay của Cố Thiên lại bị Hồng Hoa bắt lấy tai vặn ngược về sau.

“thật xin lỗi, Hạo biểu ca, Hồng Hoa là hộ vệ người phụ thân cho muội, nàng không nghe lệnh của muội, chỉ tập trung vào một chuyện, chỉ cần là nam nhân đến gần ta, cho dù là người phương nào, nhất định sẽ bị nàng đánh.”

Cố Thiên đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Cố Cảnh Ngô.

Đúng lúc chương quỹ tính toán xong, Cố Thiên nhanh chóng thanh toán, nhận lấy hộp đựng trang sức, dẫn theo Hồng Hoa chậm chậm đi đến góc đường, lên xe ngựa rời đi.

Nàng không biết phía sau mình cũng tròn trịa vênh lên, lại càng không tự giác đáng dấp yếu điệu của mình mà chạy loạn khắp nơi.

Ninh Hạo nhìn chằm chằm không chớp mắt vào nơi vênh lên trái rung phải lắc của nàng – cặp mông. Lòng càng ngứa ngáy, liếm môi, lén lút đi theo.

Cố Thiên đến Đào Nhiên đình sớm hơn so với thời gian đã hẹn, thời tiết vẫn còn lạnh, nàng ngồi ở trong đình một lúc dần cảm thấy lạnh, đứng dậy đi dạo dọc theo bờ sông, vừa đi vừa luồn hai tay vào lớp màn của mũ che trước mặt, hai tay đặt ở bên miệng hà hơi.

“Xán Xán biểu muội bị lạnh sao, úp vào trong lồng ngực của biểu ca được không?”

Ninh Hạo không biết từ chỗ nào nhảy ra, chắn đường đi của Cố Thiên.

Lời nói của hắn vô lại như vậy ư, kẻ ngu cũng biết hắn đang quấy rối, lúc này Hồng Hoa định ra ta, nào biết trên trời một trước một sau rơi xuống hai đoạn dây thừng, nàng tránh được cái thứ nhất lại không tránh được cái thứ hai, dây thừng được thắt chặt, trong phút chốc bị kéo căng, nàng cũng bị kéo ngã.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Cố Thiên chỉ thấy dây thừng lớn chùng miệng chén, buộc vào chạc cây cạnh bờ sông, treo Hồng Hoa lên.

Nàng biết có chuyện không hay, trong nháy mắt xoay người muốn chạy.

Động tác của Ninh Hạo còn nhanh hơn, như một con sói bị bỏ đói nhào đến ôm nàng vào lòng “Xán Xán biểu muội, muội chạy cái gì, chúng ta là biểu huynh muội hơn hai năm không gặp, nên thân mật một chút, người vương bạn đã bị ta xử lý, biểu muội ngoan, muội đi theo ta đi.”

nói xong thì vén bức màn mỏng trước mặt nàng, cúi đầu hôn gò má nàng.

Khuyết tay Cố Thiên chống trên ngực hắn, bàn chân nhỏ nhấn đạp một cái.

Ninh Hạo không phải là Hàn Thác, hắn chính là một kẻ vô tích sự, không có thân thủ tinh xảo. một chiêu này của Hàn Thác cũng không phải là đánh bại, lúc rảnh rồi nàng đi theo Hồng Hoa học một chiêu phòng thân. Đương nhiên cũng chỉ có một chiêu này, tập võ quá khổ, nàng không chịu được. Mặc dù luyện cha thành thực, nhưng để đối phó tên háo sắc như Ninh Hạo vẫn thừa sức, một đạp đã đạp hắn rơi xuống sông.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp cười trên nỗi đau của người khác, đã bị Ninh Hạo đang giãy dụa bên bờ nắm lấy cổ chân kéo rơi xuống sông.

Cố Thiên không quen nước, Ninh Hạo lại có ác ý, cố ý đè đầu nàng xuống nước, Cố Thiên bị uống mấy ngụm nước, chỉ một lúc trước mắt đã biến thành màu đen, tay chân như nhũn ra, dần dần mất đi tri giác...

43. Chương 38

Editor: huyetsacthiensu

Khi Cố Thiên tỉnh lại thấy mình bị đặt trong một mảng bóng tối.

Tuy rằng nàng không nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng mình đang dựa vào một lồng ngực kiên cố nóng rực, hai cánh tay cường tráng mạnh mẽ siết lấy hông nàng, rõ ràng là cánh tay của đàn ông.

Thậm chí nàng còn phát hiện mình khóa...thân.

Nhớ đến chuyện xảy ra trước khi mình ngất đi, Cố Thiên vừa kinh vừa sợ, liều lĩnh kêu gào đấm đá giằng co.

“Đừng sợ, là ta.” âm thanh vô cùng quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Là Hàn Thác.

Sau khi ý thức được điều này, trong nháy mắt Cố Thiên bình tĩnh lại.

“Vương gia...” Nàng không giãy dựa nữa, trở tay ôm lấy Hàn Thác, vùi đầu vào trong lồng ngực hân hoan nức lên.

Cố Thiên khóc vô cùng dè nén, căn môi ngăn tiếng khóc của mình không cho phát ra, nhưng cơ thể nhện hàng run rẩy cùng vạt áo trước ngực dần dần bị thấm ướt đã bán đứng nàng.

Môi Hàn Thác hôn nhẹ lên thái dương nàng, bàn tay vỗ nhẹ lên sống lưng nàng, an ủi “Đừng khóc, không có chuyện gì.”

Cố Thiên muốn biết cuối cùng Ninh Hạo có làm gì mình không?

Lúc đó cách thời gian mình và Hàn Thác hẹn nhau còn một khoảng thời gian, cho dù Ninh Hạo muốn làm gì cũng thừa thời gian.

Cố Thiên không cảm thấy có gì mà Ninh Hạo không dám làm.

Ninh Hạo là một tên khốn khiếp không sợ gì, ở kinh thành hắn là một tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất, chỉ cần hắn muốn, chò dù là dân chúng bình thường hay là hào môn thế gia, cô nương nhà ai cũng đừng mong thoát khỏi tay hắn.

Cố Thiên đang run rẩy trong lồng ngực Hàn Thác lại nghĩ đến một chuyện.

Chuyện chắc là khoảng hai năm sau, Hiền Thái phi mời khách, Ninh Hạo vậy mà chọn thời điểm sơ hở, ở trong cung điện đặt linh cữu đánh thuốc mê cưỡng hiếp Tấn vương phi Hàn Triết,

Đợi sau khi chueyejn xảy ra, Ninh thái hậu bệnh vực không chịu để Ninh Hạo chịu trách nhiệm, điên đảo thị phi, vu oan cho Tấn vương phi không tuân thủ nữ tắc, dâm loạn cung đình, ban cho một chén rượu độc, mà Ninh Hạo chỉ bị giam lỏng.

Tất nhiên Tấn vương không phục, cầm kiếm vọt vào Ninh Quốc Công phủ chém chết Ninh Hạo.

Việc này sau đó trở thành mở đầu cho việc Hàn Khải động thủ tước vị.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên không cảm thấy là Ninh Hạo sẽ e ngại thân phận Tĩnh Vương phi tương lai của nàng.

Có một số việc không so sánh thì không biết, có vụ việc của Ninh Hạo để so sánh Cố Thiên mới hiểu được, nàng cũng không chán ghét Hàn Thác đụng vào như mình vẫn nghĩ, cho dù kiếp trước là bất đắc dĩ cũng không vì bị hắn đụng vào mà cảm thấy như thế nào.

Nhưng mà, chỉ cần tưởng tượng những chuyện Ninh Hạo có thể làm trong một khắc đó, Cố Thiên đã cảm thấy buồn nôn, thậm chí còn nghĩ nếu bị hắn đụng vào nàng thà bị chết đuối còn hơn.

“Vương gia.” Cố Thiên nhẹ giọng gọi, “Có phải ta đã... không còn trong trắng rồi không?”

Hàn Thác quát khê “Đừng nói nhảm, chẳng có chuyện gì cả.”

May là hắn đến sớm hơn thời gian hẹn một chút, từ xa đã nhìn thấy Hồng Hoa đang bị treo ngược trên cành cây, lòng nóng như lửa đốt thúc ngựa chạy đến, nhìn thấy mấy tên thị vệ đang canh chừng, mà tên hỗn thế ma vương Ninh Hạo đang kéo Cố Thiên toàn thân ướt đầm ra sau bụi cây, còn gì không hiểu nữa chứ. Lúc này liền gọi Lâm Tu đánh ngất hắn rồi mang đi trừng trị.

Cố Thiên nghe thấy vậy vẫn chưa thôi nghi ngờ, đối với nữ tử mà nói, quần áo ướt đầm bị người khác nhìn thấy đã coi là không còn trong trắng. Trừ việc phải làm thiếp cho người đã nhìn thấy mình, khó hơn nữa là có một mối nhân duyên khác, cuối cùng chỉ còn cách là vào chùa làm bạn với Phật suốt quãng đời còn lại.

Lúc thánh chỉ tứ hôn vừa ban ra, Cố Thiên ngàn lần tâm không cam vạn lần tình không nguyện, không muốn gả cho Hàn Thác, bây giờ nếu vì tên Ninh Hạo khổn kiếp mà không thể gả cho Hàn Thác, nàng càng không cam tâm tình nguyện.

Lòng người chính là kỳ lạ như vậy, đồ được đưa đến trước mắt người người sẽ không thèm để mắt đến, nhưng nếu đột nhiên bị người khác cướp mất từ trên tay, sẽ không ai là không vươn tay ra giữ chặt lấy.

“Vương gia ghét bỏ ta sao?” Cố Thiên ủy khuất nói.

Hàn Thác lạnh nhạt nói “Nàng chớ nói lung tung, nàng bị uống mấy ngụm nước sông, bây giờ có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Nếu không sao để ta đưa nàng về nhà.”

“Nhất định là như vậy...” Cố Thiên khóc to thành tiếng “Lúc trước Vương gia không như vậy, người không lạnh nhạt với ta như vậy...”

“Lạnh nhạt?” Hàn Thác không tìm được manh mối, không hiểu bản thân mình lạnh nhạt chỗ nào, máy móc lặp lại một lần.

Cố Thiên vội vội vã vã gạt đầu, cũng không quan tâm là trong bóng tối Hàn Thác không nhìn thấy hành động này của mình “Từ trước đến nay, Vương gia nhìn thấy ta đều sẽ động tay động chân, muốn ngăn cũng không ngăn được...”

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, lúc Hàn Thác ôm nàng sẽ không quy củ như ngày hôm nay.

Bây giờ Hàn Thác đã nghe rõ, nhưng hắn bị oan, lần trước hắn nhiệt tình quá mức, Cố Thiên khóc quên trời quên đất, lúc ngồi ở trong xe về nhà còn không ngừng yêu cầu hắn đáp ứng từ nay về sau không được làm như vậy nữa, không phải là hắn đang làm theo lời nàng sao.

Như thân phận hai người hoán đổi cho nhau, Cố Thiên nhất định không tránh khỏi oan ức xoắn xuýt.

Nhưng Hàn Thác là nam nhân, việc tùy cơ ứng biến hắn đã thông thạo từ sớm, hơn nữa nghe lời phải nghe trọng điểm, ngược lại bây giờ cô nương trong ngực hắn đang oán giận hắn không đủ nhiệt tình, vậy thì hắn sẽ nhiệt tình cho nàng xem. Hắn còn cầu mà không được sao có thể từ chối chứ.

Hàn Thác đột nhiên vươn tay đè Cố Thiên xuống, mặc dù ở trong bóng tối cũng có thể chuẩn xác gọn gàng ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang oán giận của nàng, tay cũng thuận thế xoa nắn ở nơi tròn trịa cao vút của nàng.

“không phải như vậy...” Cố Thiên còn chưa thỏa mãn, quay đầu né tránh nói.

Hàn Thác nhẹ nhàng thở dài, hắn cũng không phải hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của Cố Thiên, chỉ

là hân cũng không cảm thấy như vậy có gì quan trọng, vốn định náo loạn một lúc rồi bỏ qua, nhưng mà cônương trước mắt vẫn ngoan cố trước sau như một, xem ra vẫn cần kiên trì động viên.

một cái hôn nhẹ nhàng rơi trên trán Cố Thiên, sau đó là lông mày, đôi mắt, chóp mũi, môi, cằm, xương quai xanh, ngực,...

Như bướm bướm vỗ cánh, một đường đi xuống phía dưới, vừa nhẹ nhàng mà mềm mại, vừa tê vừa ngứa...

Cố Thiên căng thẳng đến toàn thân đều căng cứng lên, lúc nụ hôn đi xuống đến đầu ngón chân, nàng cho rằng cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Ai biết Hàn Thác lật người nàng lại, làm cho nàng nằm úp sấp xuống giường, bàn tay gạt tóc sau gáy nàng ra, hôn từ đuôi tóc nàng lên, đến sau gáy trắng mịn, bất ngờ hôn lên xương bướm...

Sau lưng Cố Thiên cũng có một độ cong duyên dáng, hân hôn dọc theo xương sống từng đoạn từng đoạn xuống phía dưới, ngẩng lên rồi lại cúi xuống, cuối cùng dừng lại ở gan bàn chân mập mạp giống như bàn chân trẻ em.

“... Ngứa...” Cố Thiên trốn tránh, không kiềm chế được khẽ cười thành tiếng.

Hàn Thác đổi tư thế, ôm Cố Thiên ngồi trên người mình “Toàn thân nàng đều phủ kín dấu vết của ta để lại, sau này nàng sẽ chỉ là của ta, đến già đến chết ta cũng không ghét bỏ nàng, bây giờ nàng đã hài lòng chưa?”

Cố Thiên ngượng ngùng gật đầu, nàng thích nụ hôn dịu dàng như vừa rồi, khiến cho nàng cảm thấy mình được yêu thương trân trọng.

“Vậy thì đứng lên đi, quần áo của nàng chắc cũng khô rồi.”

Hàn Thác nhấc màn lên, ánh mặt trời chiếu vào, hóa ra mặt trời còn chưa lặn.

Cố Thiên lấy chăn bọc lấy người mình, lăn đến bên giường, đánh giá xung quanh.

Hàn Thác lấy quần áo của nàng đặt ở đầu giường, còn không quên chống đầu trêu ghẹo nàng “Ta không chê nàng, để ta giúp nàng mặc?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Cố Thiên trong nháy mắt đỏ bừng giống như màu quần áo cưới của Cố Tùng.

44. Chương 39-1

Editor: huyetsacthiensu

Ánh nắng chiếu xuống, hắt lên trên kênh đào một tầng ánh sáng vàng.

Thuyền nhỏ neo, cánh buồm căng gió, di chuyển hết tốc độ.

Đuôi thuyền kéo theo một cái dây thừng thật dài, dây thừng đoạn đuôi nơi sóng bạc rõ ràng mãnh liệt hơn so với những nơi khác.

Nếu tập trung nhìn kỹ là có thể thấy một công tử cầm y ngọc diện bên trong bọt nước.

Chỉ là giờ phút này cầm y đã ướt đầm, ngọc diện cũng nản lòng nôn nóng, mất đi hứng thú tao nhã.

“Người nào lên lút ám toán gia? Có gan thì ra đây đấu trực tiếp với ta, giấu đầu lờ đuôi thì là hảo hán cái gì chứ? Hắt xì –“ Ninh Hạo hỗn hển hét to.

Dây thừng trói chặt hai cổ tay hắn, thắt theo kiểu hành quân, nhiều lần giãy dụa cũng không thể thoát ra được, hắn có ý đồ mượn lực vịn dây thừng để đến gần mép thuyền, nhưng mà thuyền kia giống như có mắt vậy, mỗi lần hắn mới chỉ có động tác đứng dậy đã tăng tốc độ, làm hia hắn ngã chập vật trong nước, còn uống vào bụng vài hớp nước.

“Chỉ dựa vào mấy đồng tiền bẩn của người mà cũng xứng xưng là hảo hán sao?” Lâm Tu đứng ở sàן thuyền, quần áo màu xanh bay bay theo gió, ác danh của Ninh Hạo đã lan xa, chỉ cần là nam tử chính trực đều không nhìn được, nay phụng mệnh đùa giỡn người, đúng là gãi đúng chỗ ngứa, không còn biết trời đất gì nữa, càng tùy ý phô trương “Vài ngày trước gia có nhặt được một cây chủy thủ, nghe nói là bảo vật chém sắt như chém bùn, nhưng vẫn chưa có cơ hội để thử, hôm nay may mắn là gặp được người, đúng lúc làm đồ tế đầu tiên của gia.”

Vừa nói vừa nắm chuôi chủy thủ làm bộ như muốn tiến lên cắt đứt dây thừng.

“Đại gia... Hảo hán... anh hùng... Đại vương tha mạng!” Ninh Hạo thất kinh cầu xin tha thứ, ngay cả Đại vương cũng gọi ra khỏi miệng.

Bây giờ cũng không phải là lúc để cứng rắn, hai tay bị trói, nếu như dây thừng bị cắt đứt cho dù hắn có bơi giỏi đến như thế nào cũng không thể phát huy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị nước sông lạnh như băng cắn nuốt.

Lâm Tu nhân thể thu tay lại, cười nhạo nói “Đại vương ta hôm nay tâm tình tốt, tạm thời tha cho mạng nhỏ của người.”

Vốn cũng không định giết chết Ninh Hạo hôm nay, trên kênh đào thuyền đến thuyền đi, đùa cợt, xỉ nhục người khác căn bản sẽ không có sai để ý, nhưng nếu giết người gây ra án mạng lại là một chuyện khác.

Huống chi người này còn là cháu ngoại trai ruột của Ninh Hoàng Hậu.

Vương gia đã nói qua, bây giờ chỉ dùng sức chơi đùa hấn, ngoài ra những cái khác đợi ra khỏi U châu mới ra tay.

Thuyền chạy một mạch đến ngoại ô Thiên Tân, trời lúc này đã tối, Lâm Tu phân phó thủy thủ lái thuyền đến gần bờ sông, lại kéo Ninh Hạo về lại trên thuyền, lột sạch sành sanh ném lên trên bờ.

Ban đêm, gió Tây Bắc nổi lên, trên người Ninh Hạo có dính nước bị gió thổi rét run cả người.

hắn run rẩy một tay che bên trên một tay che bên dưới, tìm kiếm xung quanh vật có thể che thân thể.

Vùng hoang vu, trong vòng một trăm tám mươi dặm chưa chắc có một hộ gia đình nào, hoa cỏ cây cối bên đường còn đang ngủ đông, chưa bị cảnh xuân đánh thức.

Ninh Hạo chạy chân trần đi một đoạn đường xa, mới miễn cưỡng bề được chút cỏ lau làm thành một cái yếm che chỗ quan trọng lại.

trên đường ngẫu nhiên có xe ngựa đi qua, mỗi khi nghe thấy tiếng liefn chạy ra giữa đường giang rộng hai tay đón xe.

Trong xe ngựa có nhiều nữ quyến, dựa vào bộ dạng lúc này của Ninh Hạo người ta tránh đi còn không kịp làm sao có thể dừng xe lại được chứ, ra lệnh cho người đánh xe chạy tránh đi.

Còn nếu gặp nam nhân cười ngựa, vốn cũng không mềm lòng thiện lương như nữ tử, thấy bộ dáng của hắn không những không ra tay cứu giúp mà còn không quên cười nhạo hắn.

Mãi đến tận lúc bầu trời hiện ra chút ánh sáng mặt trời mờ ảo, gặp được một ông bán than đã hơn năm mươi, mắt mờ chân chậm không nhìn rõ khuôn mặt đã bị thương của Ninh Hạo mới cho phép hắn ngồi lên trên xe bò bên cạnh đồng than.

Ninh Hạo chưa từng phải chịu sự nhục nhã như này bao giờ, tức hận đan xen, lại bị gió thổi lạnh, sau khi trở về phòng trọ thì bị bệnh nặng một trận, sốt cao mấy ngày không khỏi, tất nhiên không thể lại gây náo loạn ở U châu được, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng không thể tham gia.

*

Ngày diễn ra hôn lễ, Cố Tùng đã dậy chuẩn bị từ sớm, đội ngũ rước dâu do Cố Phong, Cố Dung dẫn đầu đi đến Phùng phủ.

Đề hình án sát sử mới của U châu là Phùng Thanh Sơn, tháng tám năm trước hắn đến nhậm chức, đúng lúc bây giờ có thể đưa con gái xuất giá.

Phùng Thanh Loan bái biệt các trưởng bối nhà mẹ đẻ, nằm trên lưng đường huynh Phùng Kỳ công ra kiệu hoa.

Cố phủ chẳng qua chỉ cách Phùng phủ mấy con phố nhưng tập tục đón dâu là kiệu hoa của tân nương phải đi một vòng quanh thành.

Bố Chính sử đại nhân kết thông gia với Án sát đại nhân cũng coi như là một trong những chuyện quan trọng nhất trong thành. Đám dân chúng bỏ hết mọi chuyện trong tay đi ra ngoài vây xem.

Tân nương đội khăn voan ngồi trên kiệu hoa không thể nhìn rõ mặt nên mọi người chỉ có thể tập trung sự chú ý vào chú rể, Cố Tùng một thân áo cưới đỏ thẫm, cưới bạch mã, vốn là một vị công tử nhà nhân anh tuần nay vì việc vui của bản thân mà thần thái càng thêm vài phần, không ít cô nương đứng nhìn mà xuân tâm nhộn nhạo.

Giang Liên Nam chen trong đám người, trong tay cầm cây quạt tròn che khuất nửa khuôn mặt lạnh lùng không có ý cười.

Bây giờ nàng đã là bách hoa nổi tiếng kiếm được rất nhiều tiền, không chỉ được mặc quần áo tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, còn có nha hoàn lạnh lợi đi theo sau.

“cô nương, bộ dáng của công tử của nhà Bố chính sử đại nhân tuần tú như vậy, nếu tương lai ta có thể gặp được người chỉ cần bằng một nửa của hắn thôi ta sẽ bất chấp mọi giá tự chuộc bản thân ra ngoài để gả cho hắn” Tiểu nha hoàn mới mười một tuổi, từ nhỏ được nuôi ở thanh lâu, tương lai cũng muốn vào thanh lâu phục vụ.

Giang Liên Nam không muốn nói chuyện, chỉ giả vờ như không nghe thấy, trong lòng vô cùng khinh miệt. Hại chết mẫu thân ta, lại làm hại ta đến bộ dạng thảm như bây giờ, người nhà họ Cố có đường làm quan luôn luôn rộng mở nhưng đến một ngày nhất định sẽ gặp báo ứng.

*

Hôm nay nhất định Hàn Thác sẽ làm khách ở Cố phủ, ngồi ở hỉ đường đông đúc bạn bè và khách khứa khác, trong không khí vui mừng này nghĩ đến hôn lễ của mình vào thời gian này năm sau.

Mặc dù là Hoàng tử được phân phiên nhưng lễ thành hôn cũng vẫn phải cử hành ở kinh thành. Xem ra, Tĩnh vương phủ lâu không có người ở phải sửa chữa lại một lần nữa. Nhất là nhà chính của Vương phủ, đó

là phòng tân hôn mình muốn động phòng hoa chúc cùng Cố Thiên, không thể qua loa chút nào.

Trong phòng cưới, nến đỏ chiếu sáng, Cố Tùng cầm hỉ xướng* trong tay vén khăn voan trùm đầu tân nương lên, lộ ra khuôn mặt xấu hổ của Phùng Thanh Loan.

**Hỉ xướng: dùng cho Tân Lang lấy hỉ khăn trên đầu Tân Nương xuống.*

nói chung là lúc làm tân nương ai cũng xinh đẹp động lòng người, tuy nói trong phòng đều là nữ quyến của hai nhà, dù không phải là nhìn Phùng Thanh Loan từ nhỏ đến lớn lên thì cũng đã làm bạn với nàng thuở nhỏ, giờ phút này cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Cố Tùng lại nhìn đến ngậy người, đến tận lúc người bên cạnh cầm lấy chén rượu đưa cho hai người chuẩn bị uống rượu giao bôi mới hồi phục tinh thần.

Đại cô nương, cô dâu nhỏ trong cả phòng đều cười nghiêng ngả, ngay cả mấy vị phụ nhân trung niên cũng buồn cười.

Tức cảnh sinh tình, Cố Thiên không tránh khỏi nhớ lại kỷ ức động phòng hoa chúc của kiếp trước.

Tân Hoàng đăng cơ, sắc lập tân Hậu, khắp nơi ăn mừng Đại hỉ sự.

Cố Thiên không có chút cảm giác vui mừng nào, phụ mẫu không ở bên cạnh, đệ đệ không rõ sống chết, người mình mới gả cho lại là kẻ thù, trong lòng trừ đau thương oán giận thì không còn gì khác, thậm chí đã muốn lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình.

Có lẽ hành động tìm chết của Cố Thiên nhắc nhở Hàn Thác, sau đó, thỉnh thoảng hắn mời Đại bá mẫu Tề thị cùng đường tẩu Lô Tương vào cung làm bạn với nàng.

Hai người họ khuyên nàng nên khoan dung chút, không cần rối rắm chuyện của đời trước, Tề thị từng nói “hắn đã cho ngươi Hậu vị, có Phượng ấn trong tay, ngươi có thể yên tâm làm Hoàng hậu của người, kị nhất việc nhớ mãi không quên chuyện trước đây, sinh ra hiềm khích với hắn.”

Mọi người có lập trường của mọi người.

Cố Thiên cũng biết, nếu nói chuyện hoặc làm việc theo lời của Đại bá mẫu nhất định là con đường thoải mái dễ dàng nhất đối với mình.

Nhưng mà, làm sao có thể quên đi dễ dàng như vậy.

Dì vẫn bị nhốt ở trong cung, mỗi đêm Cố Thiên đều nằm mơ thấy giây phút Hàn Khải ngã xuống máu tươi

đầm ãa...

Nàng lắ lắ ãa, ãy nhữnɡ suy nghĩ lung tung ra khỏi ãa, chỉ chờ mong kiếp này mình sẽ có thể có một ãm tân hôn ấ áp vui vẻ, ã sống lại một lần, ãương nhiên mọi chuyện ãu phải tốt ãp hơn so với kiếp trước.

Cổ Tùng ãi ở phía trước chúc rượu, nhó m nữ quyền cũng tự ãi ra bàn tiệc, Cổ Thiên thân là em gái chồng, tất nhiên cần ở lại nói chuyện giải buồn với Phùng Thanh Loan.

Khoảng hai khắc sau, Cổ Tùng gọi Cổ Dung và Cổ Phong ãu hai bên trái phải trở về, nhìn bộ ãáng như là ã có chút say, nhưng mà phía sau vẫn ãi theo mấy người bạn học cùng, ãương nhiên cũng không thiếu Hàn Thác, bọn họ ãến ãây ãể náo ãộng phòng.

Lúc này Cổ Thiên cũng không tiện ở lại, nàng ãứng ãậy ãi ra khỏi cửa, nhìn thấy Hàn Thác rồi nghĩ lại tâm nguyện vừa rồi của mình, hai gò má hơi ãỏ lên.

Còn Hàn Thác, náo ãộng phòng chẳng qua chỉ là ãể ngụy trang, hấn chỉ là muốn xem xem có thể gặp mặt Cổ Thiên một lần hay không, nhưng mà bây giờ nhiều người chuyện gì cũng không thể nói, chuyện gì cũng không thể làm ãược, chỉ có thể nhân lúc Cổ Thiên ãi qua bên người nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của nàng.

Mặt Cổ Thiên càng ãỏ hơn, xấ hổ ãến mức cúi ãầu chạy chậm ra ngoài.

*

Đêm ãó Cổ Dung khởi hành trở về kinh thành.

Hai cha con Ninh Lễ cùng Ninh Hạo ở lại mấy ngày cho ãến khi Ninh Hạo khỏi bệnh mới khởi hành.

Nam nhân không giống nữ nhân ãược chiều chuộng, cưỡi ngựa một ngày cũng có thể ãi ãược hơn hai trăm dặm.

Đêm hôm ãó, nghỉ lại ở một ãịch quán ở Giang Tô.

Lúc Ninh Hạo bị bệnh ngủ rất nhiều, tuy rằng bốn ba cả ngày thân thể mệt mỏi nhưng tinh thần lại phần chần mười phần rất khó ãi vài giấc ngủ.

ãang lắ qua lộn lại trên giường như bánh nướng áo chảo, chợt nghe tiếng sáo trúc ngoài cửa sổ truyền vào.

hấn ãẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong viện trước bàn ãá, một cô nương mặc váy màu xanh nhạt ãang ngồi,

má đào mắt hạnh, dáng vẻ yêu kiều, hai bàn tay trắng mịn thon dài đang đánh đàn.

Từ sau khi Ninh Hạo bị ốm đã qua mười ngày, đây cũng không phải là tác phong bình thường của hắn, thân thể đã sớm kêu gào. Âm ỉ muốn tìm kiếm việc làm để phát tiết, lúc này làm sao có thể kiềm chế được nữa, cũng không thêm khoác thêm áo mà đã phi người ra khỏi phòng.

Tiểu nương tử chợt thấy có một nam tử xuất hiện, dưới tay giật mình một chút, dây đàn bị đứt, ngón tay xinh đẹp bị cửa đứt máu chảy như suối.

Nhìn kỹ lại một lần nữa, quần áo của nam nhân kia còn không chỉnh tề, tiểu nương tử cũng không quan tâm miệng vết thương như thế nào nữa ôm theo cây đàn định bỏ đi.

Đương nhiên Ninh Hạo không định thả nàng đi, đưa tay ra vuốt ve mặt nàng, trong miệng tuôn ra những lời nói dâm ô. nói liên tiếp không ngừng.

Tiểu nương tử cũng không phải là người có tiết hạnh, rất nhanh đã bị khiêu khích yếu đuối ở trong lòng Ninh Hạo, để mặc hắn ôm vào trong phòng.

*

Sáng sớm hôm sau, Ninh Lễ ngồi ở phòng ăn đợi mãi không thấy con trai đi ra dùng bữa, ra lệnh cho người hầu đi thúc giục.

không bao lâu sau, chỉ thấy người hầu tay chân luống cuống chạy về đây, trên trán toàn là mồ hôi, hai chân run rẩy nói “Thế tử, thiếu gia... vết thương của thiếu gia...”

Đinh Lễ chỉ có một đứa con độc đinh này, vừa nghe thấy con bị thương thì sốt ruột, cũng không kịp hỏi kỹ lại, lập tức đứng dậy đi xem.

Trong phòng, quần áo vứt khắp nơi, Ninh Lễ không chớp mắt đi đến trước giường, mới giơ tay vén màn lên, hai mắt đã kinh hãi mở to, một hơi khí không thở ra được, mắt trợn trắng lên, bất tỉnh.

Người hầu đi theo ở phía sau, bước lên phía trước đỡ lấy, tay chân vẫn run rẩy.

Ninh Hạo lóa thể, nằm ở trên giường, miệng bị nhét tiết khổ, hai mắt nhắm nghiền như đang bất tỉnh nhân sự, hai tay hai chân dang ra bị trói vào cột giường. Thân dưới là một mảnh máu thịt lẫn lộn.

Người hầu kia không muốn nhìn thêm, nhưng mà không nhịn nổi đỡ Ninh Lễ lại gần giường, ánh mắt nâng lên nhìn thấy thân dưới của thiếu gia hình như thiếu mất cái gì đó...

Nhưng mà, cũng không tìm hiểu kỹ hơn, hai vị chủ nhân, một người bị thương, một người bị ngất, phải nhanh chóng tìm đại phu đến mới đúng.

Lúc đại phu đến Ninh Lễ đã từ từ tỉnh lại, trong tai nghe được một câu “... Gốc rễ không còn, cũng không có chỗ để nối lại...” Lúc này trong lòng đau xót lại ngất đi.

Phụ tử hai người ucnxg không phải là người dễ đối phó, phái người hầu điều ra ỏe trạm dịch, cũng không gặp được tiểu nương tử mặc quần áo xanh nhạt, đi hỏi từng người một, cũn không có ai nhìn thấy, càng không có ai từng nghe qua cái gọi là tiếng đàn.

Ngọc cầm trong viện này là chiếc đàn bị chủ nhân vứt bỏ đêm qua, vết máu trên bàn đá cũng thấy bóng dáng đầu nữa.

Thân thể Ninh Lễ trống rỗng, nghe thấy như vậy lại ngất đi lần thứ ba, thật là gặp quỷ mà, cũng không thể nào là con trai mình nằm mơ rồi tự cắt của mình được!

Việc này báo lên quan viên ở địa phương, sư gia vẽ lại chân dung của tiểu nương tử theo sự kể lại của Ninh Hạo, dán bố cáo tại cửa thành truy nã.

Hai phụ tử Ninh gia ở lại trạm dịch hơn một tháng, đợi đến lúc miệng vết thương của Ninh Hạo đã kết bầy cũng không bắt được thủ phạm.

Hai người cho dù không nuốt trôi được cốt tủy này thì như thế nào chứ, chỉ có thể mặt xám mày tro đi về kinh thành.

Tin tức như thế này cho dù bọn họ có giấu cũng không được, tất nhiên vẫn sẽ truyền vào tai đám người Cố Thiển.

Chuyện lớn mới nhất trong thành U châu là Thát Đát xâm phạm biên giới, Tĩnh vương sắp lãnh binh xuất chinh.

Chuyện chiến tranh luôn tới bất ngờ, chạng vạng nhận được tin tình báo, hôm sau đại quân đã phải ra khỏi thành.

Dưới trướng Tĩnh vương đều là tinh binh, ngày thường luôn nghiêm chỉnh huấn luyện, trên chiến trường dũng mãnh dị thường, bây giờ cần phải dùng đến, ai cũng như cá gặp nước, ngay cả dân chúng cũng sục sôi theo.

U châu vệ cũng dưới trướng của Tĩnh vương, Cố Phong tất nhiên cũng không tránh được phải xuất chinh cùng.

Từ lần đầu Cổ Phong biểu đạt ý muốn nhập ngũ với Hàn Thác, Hàn Thác đã nói rõ, nếu Cổ Phong có năng lực, hẳn tất nhiên sẽ hết sức đề bạt cậu em vợ này, nhưng rèn luyện cũng không thể thiếu, thậm chí càng phải rèn luyện nhiều hơn so với người ngoài. Bởi vì tương lai mong đợi vào hắn, nếu sau này thật sự trở thành chủ soái trong quân, chỉ một câu cũng có thể ảnh hưởng đến sống chết của ngàn vạn binh sĩ, không thể qua loa.

45. Chương 39-2

Cổ Phong là một thiếu niên đầu óc tinh táo, đạo lý này không cần nói hắn cũng biết, mà từ sau khi tôn sùng anh rể, hắn càng tôn sùng chân lý này, mười tháng qua chưa từng lười biếng.

Người làm cha làm mẹ luôn mong muốn con trưởng thành, hai vợ chồng Cổ Cảnh Ngô nhìn thất con trai nhỏ của mình khắc khổ tiến bộ, đương nhiên là vui mừng.

Nhưng cốt nhục tình thân, huyết mạch tương liên, Cổ Phong mới lên chiến trường, người của Cổ gia sao có thể không lo lắng chút nào chứ.

Hàn Thác là một người con rể chu đáo, sau khi đưa ra quyết định nghênh chiến, liền phái người đến Cổ gia báo tin.

Ninh thị nghe tin đánh vỡ chén trà.

Sau đó ngồi hay nằm đều bất an.

Lúc thì đi xuống phòng bếp nhắc đi nhắc lại đầu bếp chuẩn bị điểm tâm, canh Cổ Phong thích ăn đưa vào quân doanh, lúc lại chạy đến viện của Cổ Phong chuẩn bị quần áo thay hắn.

Dọn dẹp được một nửa, đột nhiên nhớ đến không biết chiến sự kéo dài bao lâu, bây giờ tháng tư thời tiết đang ấm, nhưng nếu đến mùa thu chiến tranh vẫn chưa xong, lúc này lại cần dặn người hậu lòi quần áo mùa đông ra đóng gói lại...

Cổ Tùng đi thư viện vẫn chưa về, Cổ Thiên cùng Phùng Thanh Loan đi theo phía sau Ninh thị, khuyên cũng không không khuyên được, bị mẫu thân đại nhân sai khiến liên tục không nói còn hơi một chút là bị thâm oán.

Nhất là Cổ Thiên.

Ninh thị vẫn có ba phần khách khí với con dâu, nhưng đối với nữ nhi sẽ không như vậy, lúc này tâm trí đang loạn lên dùng hết sức mà quả trách.

“Sáng sớm đã nói với con Vương gia là chủ soái, kêu con thuê áo choàng tặng sinh nhật cho người, đợi khi người lên chiến trường thì có thể mặc rồi, con lại không nhanh không chậm, mắt thấy ngày mai phải xuất binh rồi, mà bây giờ vẫn chưa xong sao? thật sự là không làm ta bớt lo được mà.”

Ninh thị không chỉ lo lắng cho con trai mình mà còn lo lắng cho con rể tương lai, sợ hấn có mệnh hệ gì lại ảnh hưởng đến nhân duyên của con gái nhà mình.

Bà là một người mẹ hiền hậu, luôn tính toán nên làm sao để gia tăng tình cảm giữa con gái và con rể.

Vốn nghĩ, con gái tự mình làm áo khoác cho con rể, mỗi khi con rể mặc vào sẽ nhờ đến con gái mình. Hơn nữa hành quân đánh giặc vất vả, đêm khuya vắng vẻ, thấy vật nhớ người, nhớ đến người vợ ở phương xa đang chờ hấn trở về, tất nhiên là tình cảm ngày càng sâu đậm.

Đáng tiếc con gái đầu óc chậm chạp, lại không nghe lời, người cũng lười, một bộ quần áo làm nửa năm cũng chưa xong. Bây giờ cơ hội đến đồ vật lại không có, tâm ý của Ninh thị cứ thể như nước chảy về biển đông sao có thể không tức giận chứ.

Tình trạng như vậy vẫn kéo dài cho đến khi Cố Cảnh Ngô trở về từ nha môn.

Ninh thị nhìn thấy phu quân, rốt cuộc cũng có người tâm phúc, lúc này mới ngăn chặn buồn bực trong lòng, ngồi xuống ăn được nửa bát cơm tẻ.

Đợi đến canh hai, Ninh thị tự mình giám sát gã sai vặt đặt hành trang chuẩn bị cho Cố Phong lên xe ngựa, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, trời tối không thấy rõ người đến là ai, cho đến khi ngựa ephi đến gần hô lớn một tiếng “Mẫu thân!” Ninh thị mới nhận ra là Cố Phong.

Sau khi Tĩnh vương tuần tra kiểm binh, vốn là không cho binh lính ra khỏi doanh trại. Nhưng cả đời Hàn Thác cũng chỉ có một người em vợ là Cố Phong, tranh giành công danh thì hấn không làm được nhưng chút việc này cũng không phải là việc khó. Dẫn dò Phó tướng tìm lý do rồi đưa Cố Phong rời khỏi doanh trướng, trở về thành cùng Hàn Thác, gặp mặt người nhà một lần trước khi đi.

Ninh thị nhìn thấy Cố Phong suýt nữa rơi lệ, lôi kéo trái phải của hấn dặn dò.

Cái gì Cố Phong cũng đồng ý, thật ra thì quá nửa là vào tai trái ra tái phải.

Nam nhân tính tình qua loa, vốn cũng không có quá nhiều tình cảm chia ly. Lần này có thể lên chiến trường, Cố Phong đã chờ đợi từ lâu, hấn nhận được quân lệnh đang hưng phấn, căn bản là không kịp chờ đến sáng mai, hấn không thể lập tức nhổ trại khởi hành. Nếu không phải là Hàn Thác sai người đưa hấn ra ngoài, hấn cũng không nhớ nổi có phải là phương pháp của anh rể hay không, trường hợp đặc biệt được về nhà một lần.

Thời gian không nhiều lắm, mới một khắc Cố Phong đã muốn trở về.

Ninh thị kéo hần đến xem hành trang trong xe ngựa “Nhìn xem còn cần cái gì, mẫu thân chuẩn bị thêm cho con rồi cho người đưa đến doanh trại.”

Cố Phong nhìn thấy một xe ngựa đầy đồ ăn rồi quần áo thì ngậy người nói “Mẫu thân, trong quân doanh cái gì cũng có, đồ dùng ăn mặc tất cả mọi người đều có không thiếu thứ gì cả.”

hần cũng không định chở xe đồ này về, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị đồng đội người nhạo, thật sự rất tổn hại đến thanh danh một đời của hần.

Ninh thị đương nhiên không đồng ý “Đồ dùng trong quân sao có thể so với nhà mình được chứ, năm mới còn nghe nói có tham quan vô lại nuốt mất quân lương, làm cho quân đội phát xuống áo bông quá mỏng làm chết rất nhiều binh lính...”

“Mẫu thân, dưới trướng của tỷ phu sao có thể có chuyện vô liêm sỉ như vậy được, người không cần lo lắng đâu. Hơn nữa, đường huynh của nhị tẩu là Phùng Kỳ cùng với đệ đệ Phùng Lâm cũng đều mặc như vậy, mọi người đều giống nhau.” Cố Phong nói xong thì nhìn thấy Cố Thiên từ trong cửa đi ra, lập tức nói tốt về Hàn Thác “Hơn nữa bọn họ đêm nay còn không được về nhà, chỉ có con là được tỷ phu cố ý đưa về.”

Cuối cùng không lay chuyển được Ninh thị, Cố Phong vẫn mang theo hai bộ quần áo để tắm rửa.

Cho đến lúc thân ảnh con trai cười ngựa qua cuối phố, biến mất trong tầm mắt, Ninh thị mới để nữ nhi đỡ về phòng.

Mất thấy bận rộn đến gần nửa đêm, mọi người đều mệt mỏi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Cố Thiên ở trong phòng tắm tắm rửa, theo thói quen gọi Bích Lạc vào thu dọn, gọi vài câu không thấy có người đáp lại, lại gọi Bích Linh cũng không thấy trả lời.

Nước tắm trong bồn cũng lạnh dần, nàng đành phải tự mình đi ra, vợ lấy khăn treo trên giá lau khô người, mặc vào quần trong xanh nhạt thêu hoa hải đường cùng quần ngoài cùng bộ rồi đi ra ngoài.

Ánh nến trong phòng lay động chiếu rọi lên một thân ảnh cao to mặc cẩm bào màu đỏ tía ở trước mặt.

Cố Thiên hoảng sợ, hét lên trốn vào sau bình phong.

“Là ta.” Hàn Thác cười xoay người lại, đặt ngón trỏ lên miệng ra hiệu nàng chớ lên tiếng.

Cố Thiên hé ra bên sườn của bình phong, lộ ra nửa cái đầu “Sao vương gia lại ở đây, nha hoàn của ta đâu?”

“Ngày mai ta phải đi rồi nên ta đến thăm nàng.” Hàn Thác chỉ trả lời câu hỏi trước, nhìn thấy bộ dáng kích

động của Cố Thiên, nhin không được cười hỏi “Nàng vẫn muốn đứng ở sau đây nói chuyện với ta sao?”

Cố Thiên đương nhiên không muốn như vậy, nàng xấu hổ một lúc, mới duỗi tay chỉ vào giá treo quần áo cạnh giường, ngập ngừng nói “Làm phiền Vương gia lấy hộ ta bộ quần áo được không?”

Hàn Thác nghe theo.

Cố Thiên nhận lấy quần áo hắn đưa ra, vội vàng mặc vào liền đi ra.

Hàn Thác vẫn cúi đầu nhìn vào giá thêu phía trước, nghe thấy tiếng bước chân của nàng đến gần, thấp giọng hỏi “Con chim ưng này là thêu cho ta sao?”

thật ra, Cố Thiên mới chỉ thêu xong một cánh, nhưng chỉ thêu màu đen còn có vết phấn vẽ các bộ phận màu trắng, dễ dàng có thể nhận ra lúc làm xong sẽ là hình gì.

Cố Thiên cũng không phủ nhận “Vốn là muốn làm tặng áo choàng cho Vương gia, tiếc là không kịp cho lần này.”

“A?” Hàn Thác nghe vậy, khóe môi cong lên, nhưng lại gơ tay bỏ giá thêu ra.

“Vương gia, không được, còn chưa thêu xong.” Cố Thiên vội vàng ngăn cản.

Hàn Thác không chịu dừng tay, chỉ nói “không sao, cứ để bốn vương cầm đi trước, lúc nhớ nàng thì cầm ra ngắm, chờ ta trở về nàng lại thêu tiếp cũng không sao.”

Thân thủ của hắn lưu loát, lúc nói chuyện đã gỡ khung thêu ra, cầm ở trong tay.

Cố Thiên vẫn không muốn “Vương gia đã có hà bao rồi.”

Hàn Thác nhíu mày nói “Hà bao nàng đưa cho ta đã một năm rồi, bây giờ bốn vương muốn một món quà mới.”

Thấy Cố Thiên bĩu môi không đáp lại, lại nói “Nếu không cho bốn vương mang áo choàng của mình đi, vậy thì để bốn vương mang quần áo của nàng đi.”

nói xong, sờ tay vào ngực, lấy ra một cục vải màu lụa hồng.

Cố Thiên thất sắc, liếc mắt một cái là nhận ra đó là đồ mình vừa thay ra, mặt đỏ tai hồng nói “Sao Vương gia lại hành động như một tên ăn trộm vậy.”

một tay Hàn Thác cầm áo, một tay giơ áo choàng, cười mới “Nàng chọn đi, ta nghe lời nàng.”

Nàng còn có thể chọn nữa sao?

Quần áo của Cố Thiên đều có sổ ghi chép lại, hai người Bích Lạc và Bích Linh đều biết rõ, vô duyên vô cớ bị mất một bộ, nàng phải giải thích như thế nào đây.

Cố Thiên đi qua chỗ Hàn Thác cướp quần áo về, đổ mặt chạy về trong phòng tắm, cất quần áo lên giá. Lại chờ một lúc, sờ sờ gò má của mình, đột đến lúc hạ nhiệt mới đi ra ngoài.

Hàn Thác đã ngồi ở mép giường, vẫy vẫy tay gọi nàng đi sang bên cạnh.

“Đêm nay ta muốn ngủ ở chỗ nàng.” hần khí định thần nhàn nói.

“không nên không nên.” Cố Thiên không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hàn Thác ra tay ôm nàng ngồi xuống trên đùi mình, vừa vén tóc bên thái dương của nàng, vừa nhẹ giọng nói “Ta vừa đi lần này nếu nhanh thì mấy tháng, chậm thì một năm, nếu chiến sự kéo dài không có kết quả thì thậm chí cả hôn sự cũng bị hoãn lại, nàng sẽ không nhớ không lo lắng cho ta sao?”

Còn chưa chia ly đương nhiên Cố Thiên không biết bản thân có nhớ hần hay không, nhưng nàng không lo lắng chút nào cả.

Kiếp trước cũng trong chiến sự này nàng nhớ rõ tháng giêng Hàn Thác khởi hoàn, không những toàn thắng còn thu thêm được hai vạn kỵ binh Mông Cổ về dưới trướng, như hổ thêm cánh.

Ngược lại Cố Thiên lo lắng cho Cố Phong nhiều, dù sao hiện tại phẩm cấp của hần cũng thấp, cho dù là không nghênh địch chính diện nhưng đao kiếm có mặt, kiếp trước Cố Phong lại không trải qua chuyện này, trong lòng nàng không yên, mặc dù không bối rối như Ninh thị nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi bồn chồn.

Nhưng mà, ngoài miệng đương nhiên không thể nói như vậy “Vương gia hãy cẩn thận, ta chờ người trở về.”

Hàn Thác vừa lòng ừ một tiếng, vẫn kiên trì như cũ “Ta muốn ngủ ở đây.”

Cố Thiên vốn không có chuyện gì, lúc này bị Hàn Thác làm loạn, nhớ đến việc hần vừa đi là đi tận chín tháng, cũng có chút mềm lòng, nhỏ giọng nói “Vậy, vậy Vương gia chỉ có thể ngủ, không được làm gì khác nữa.”

Hàn Thác chạm nhẹ trên môi Cố Thiên một cái, nói “Được, ta đồng ý với nàng.”

Dứt lời, ôm lấy nàng đặt vào phía bên trong giường, bản thân thì rất không khách khí cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc trung y bò lên trên giường hương thơm ngào ngạt, duỗi dài cánh tay ra, ôm Cố Thiên vào trong ngực.

“Vừa rồi Vương gia đã đồng ý với ta chỉ ngủ không làm gì khác nữa.” Cố Thiên giơ tay đẩy Hàn Thác, trong lòng sinh ra cảm giác bảo hổ lột da*.

* [yǔhǔmóupí] (DỮ HỔ MUỖ BÌ)- Bảo hổ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

Hàn Thác mặt không đổi sắc cánh tay như một cái kim sắt, cuối cùng chỉ có thể mặc hắn ôm lấy bản thân mình nằm xuống.

Cố Thiên đã quá quen thuộc hơi thở của Hàn Thác, tất nhiên sẽ không gây trở ngại gì khi ngủ, cái ôm đã lâu không gặp làm cho nản an tâm, lại đi kèm tiếng tim đập trầm ổn có lực, giấc ngủ có hương vị ngọt ngào hơn so với ngày thường.

Khi tỉnh lại bầu trời đã sáng choang, ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, Hàn Thác cũng không ở bên cạnh nữa, Cố Thiên liếc mắt xung quanh nhìn vào chiếc đồng hồ Tây dương để trên bàn, đã qua giờ Tý, nghĩ đến đại quân đã xuất phát từ sớm.

Cố Thiên bỗng nhiên có chút suy sụp.

Tiếng bước chân vang lên nho nhỏ, Bích Lạc ngáp vài cái đi ra sau bình phòng “Tiểu thư đã tỉnh rồi, tối hôm qua nô tỳ sang phòng bên cạnh gọi tiểu thư gọi, không biết tại sao lại ngủ quên mất, ngủ say giống như lợn chết. Bích Linh cũng vậy, đến giờ cũng chưa tỉnh lại, kêu cũng không dậy.”

Cố Thiên nói quanh co một vòng, vẫn không trách cứ, quá nửa là do Hàn Thác động tay động chân, nếu không sao hai người bọn họ lại ham ngủ như vậy chứ.

Bích Lạc chịu khó mang hòm quần áo đến cho Cố Thiên chọn, lúc đi qua giá thêu nghi ngờ hỏi “A, áo choàng tiểu thư đang thêu cho Vương gia sao lại không thấy nữa?”

Cố Thiên đỏ mặt cúi đầu, tùy tiện chỉ tay vào một bộ, né tránh “Hôm nay mặc bộ màu tím kia đi.”

Nhưng dù sao vẫn chột dạ, giải thích “Ta thấy hắc xuất chinh một năm rưỡi nữa cũng chưa chắc đã trở về, thêu xong rồi cũng không tặng được, để ở đó lại bụi nên cất đi đặt dưới đây hòm chờ hắc trở về rồi lại nói sau đi.”

Bích Lạc đem quần áo Cố Thiên chọn đặt ở trên giường, cất hai bộ quần lại đi, bỗng nhiên lại nói “Lúc trước không phải tiểu thư luôn nói khung thêu rất chặt người không tháo ra được muốn đổi sang cái khác sao, tối hôm qua người lại có thể tự mình mở ra, xem ra là đi theo Hồng Hoa học thật là hữu dụng, hôm

nào nô tỳ cũng bái sư học nàng ấy hai chiêu.”

Cố Thiên cũng không trả lời, chỉ làm như không nghe thấy, nhìn không chớp mắt, toàn tâm toàn ý cởi bộ quần áo hôm qua ra, thay bộ mới.

46. Chương 40

Editor: huyetsacthiensu

Hàn Thác đi rồi nhưng mỗi ngày đều có một phong thư được gửi đến tay Cố Thiên, trong thư ghi lại rất đầy đủ chi tiết, bao gồm những gì hắn mắt thấy tai nghe trên đường, sinh hoạt hàng ngày của hắn, những việc vặt trong quân, thậm chí thỉnh thoảng còn báo tin vui... quân đội giành được thắng lợi nào đó.

Tóm lại, làm cho Cố Thiên đọc được mà thấy giống như là bản thân đi theo hắn xuất chinh, hai người từ trước đến nay chưa từng xa nhau.

Cố Thiên cũng không trả lời thư, cất cẩn thận tất cả các phong thư trong một chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo.

Cứ nha vậy cất được mười sáu lá thư thì Cố Cảnh Ngộ nhận được lệnh điều đi nơi khác.

Ngày ấy Cố Cảnh Ngộ về đến nhà cũng không nói gì chỉ lấy từ trong ngực áo ra một phong thư nhét vào tay Ninh thị.

Ninh thị không biết phu quân nhà mình có ý gì, nhưng thấy phong thư đã được mở ra, nghĩ đến phu quân mình đã xem qua nội dung, cũng không sợ mình đọc được, liền rút thư ra, đọc sơ qua sắc lật lộ vẻ vui mừng “Trở về sao, sao lại đột ngột như vậy? Còn chưa đến thời gian khảo hạch quan viên mà.”

Có chút không thể tin được, quan viên được điều ra khỏi kinh tuy rằng cuối cùng cũng sẽ được gọi trở lại nhưng thời gian không xác định, có người thì hai ba năm, cũng có người năm bảy năm mới được gọi về. Cố Cảnh Ngộ đến U châu còn chưa đến hai năm, nhìn thời gian tương đối ngắn này cũng đủ thấy Nguyên Hòa để coi trọng hắn như thế nào.

Cố Cảnh Ngộ nói “Nghe nói là Hộ bộ Thượng thư dâng tấu xin cáo lão hồi hương nên mới tạm thời xuất hiện chỗ trống, giữa tháng bảy sẽ có người đến nhậm chức.

Hộ bộ Thượng thư là chính nhị phẩm, Cố Cảnh Ngộ thăng một cấp.

Trong lòng Ninh thị vừa vui vừa buồn.

Vui là vì tháng tám Cổ Tùng tham gia thi Hương, đã sớm quyết định hồi kinh trước một tháng, bây giờ cả nhà cùng nhau lên đường, Ninh thị không cần lo lắng không có ai chăm sóc cho con trai nữa rồi.

Buồn là vì sau này, vốn tưởng rằng sang năm sau khi Cổ Thiên xuất giá, mình còn có thể ở U châu làm bạn với nàng một thời gian, bây giờ thì không thể nữa rồi, không khỏi lo lắng con gái sau khi xuất giá thân phận thay đổi nhiều vấn đề còn chưa hoàn toàn thích ứng.

Tin tức tốt luôn truyền đi rất nhanh, còn chưa ăn cơm chiều, từ trên xuống dưới trong nhà đều đã biết việc này.

Cổ Thiên không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, chuyện này hoàn toàn khớp với kiếp trước.

Phùng Thanh Loan lại có niềm vui bất ngờ, bởi vì không cần xa cách phu quân. Nhưng nhà mẹ đẻ của nàng ở U châu, tất nhiên sẽ có nỗi buồn chia ly.

Hai người viết thư cho Chương Tĩnh Cầm, mục đích chủ yếu là nói cho nàng ấy biết sau này gửi tin thì gửi đến Vĩnh Chiêu hầu phủ ở kinh thành. Ba người tuy ở những nơi khác nhau nhưng tình cảm thì không thay đổi, thư qua lại chưa từng bị gián đoạn.

Cổ Thiên viết thư cho Hàn Thác, đã cầm bút lên, ngược mắt lên lại nhìn thấy Hồng Hoa đang luyện quyền trong sân, lại thấy tất cả mọi chuyện tự có người báo cho hắn biết, cần gì nàng phải nói thêm một lần nữa, vì thế lại gác bút lại, chỉ huy Bích Lạc, Bích Linh chuẩn bị hành trang.

*

Bảy ngày sau, năm người Cổ gia khởi hành, đội ngũ xe ngựa chậm rãi di chuyển, một ngày nhiều lần là đi được trăm dặm, hành trình rất thông thả, mãi đến tận mừng hai tháng bảy mới đến kinh thành.

Vĩnh Chiêu hầu nhận được tin, mang cả nhà già trẻ gái trai đến trước cổng lớn nghênh đón.

Mọi người hành lễ với nhau, các nam nhân tự đi thư phòng nói chuyện với nhau, nhóm nữ quyến vây quanh Hầu phu nhân và Tướng lão thái thái cùng trở lại bên trong.

Nhà chính treo một tấm da da Bạch hổ, hai bên là hai hàng ghế làm từ gỗ tử đàn, người ba phòng ngồi xuống theo thứ tự, Cổ Thiên thì theo Tướng thị ngồi vào giường nhỏ ở giữa.

“... Nhìn Xán Xán nhà chúng ta càng lớn càng xinh đẹp...” Tướng lão thái thái có ba người cháu trai, lại chỉ có Cổ Thiên là cháu gái, vừa mới hai năm không gặp, đương nhiên yêu thích không buông tay, ôm nàng đến trước người cao thấp đánh giá một lúc “Hình như gầy đi một chút.”

thật ra không gầy đi chỉ là Cổ Thiên vóc dáng cao, so với lúc rời kinh thì cao hơn hẳn một cái đầu nên nhìn

thon thả mà thôi.

“Con là vì nhớ tổ mẫu đó” Cổ Thiên chỉ chui vào trong lòng Tưởng thì làm nũng “Con nhớ người đến mức ăn không ngon ngủ không yên.”

Tưởng lão thái thái cười nói “Vậy thì hôm nay con ăn nhiều một chút, ta dặn phòng bếp nấu canh gà con thích ăn nhất, ngọt ngào nóng hổi, hôm nay con ăn phải ăn ba bát cơm.”

Quay người hướng về Ninh thị đang ngồi bên tay trái nói “Mấy năm nay vất vả cho con rồi, ta thấy con chăm sóc lão Tam rất tốt, mấy đứa trẻ cũng dạy dỗ rất tốt, vài ngày trước Hầu gia còn nhắc đi nhắc lại chuyện Phong ca nhi lập công nữa.”

Chỉ có nữ nhân quản lý trong nhà ổn thỏa, nam nhân mới yên tâm giành công danh, cho nên Tưởng lão thái thai cho rằng Cổ Cảnh Ngộ lên chức cùng việc Cổ Phong lập công đều có quan hệ mật thiết với Ninh thị.

Tưởng lão thái thái là người minh mẫn, là người thường phạt phân minh, con dâu làm không tốt bà sẽ dạy bảo, con dâu làm tốt bà chưa bao giờ keo kiệt lời tán thưởng.

Ninh thị khiêm tốn nói “Mẫu thân khen lầm rồi, giúp chồng dạy con là bổn phận của con dâu.”

Ngồi đầu bên tay trái là thê tử của Cổ Cảnh Thịnh, con dâu trưởng phủ Vĩnh Chiêu hầu Tề thị, nàng nghe thấy vậy thì nói “Tam đệ muội đừng khiêm tốn. Ta cũng đã nghe thê tử nói qua, nói là Phong ca nhi còn nhỏ tuổi nhưng trí dũng song toàn, lần này lập công lớn, khi trở về nhất định là được khen thưởng thăng cấp.”

Lẽ có qua có lại, Tề thị khen ngợi Cổ Phong, Ninh thị tất nhiên cũng muốn khích lệ Cổ Dung “Đứa nhỏ này thì tính là gì chứ, làm sao có thể so được với Dung nhi, từ nhỏ đã là đứa có tiền đồ nhất trong đám huynh đệ, nay mười hai mươi đã là quan tứ phẩm, hơn nữa còn sắp được làm phụ thân, thật sự là phúc lộc song toàn.”

Bên trái đang hòa hợp êm ấm, bên phải lại phát ra một tiếng cười nhạt “Ta thấy Phong ca nhi cũng là một đứa trẻ có tiền đồ từ nhỏ. Đừng nói hai người không nhớ rõ, năm ấy nước trong thư phòng là kiệt tác của ai? Lúc trở về trên Kim Loan điện, Thánh thượng hỏi: Làm sao người có thể đánh bất ngờ thành công đốt được đại doanh lương thảo của địch? Phong ca nhi của chúng ta liền đáp như này: Bệ hạ, đều nói ba tuổi bình tĩnh giống tám mươi, lúc vì thần năm tuổi mượn tranh Phúc Thọ trăm tuổi của tổ phụ cùng tranh chữ của danh gia để rèn luyện. Ha ha ha...”

Người vừa nói là con dâu thứ hai của Vĩnh Chiêu hầu, thê tử Tiết thị của thứ tử Cổ Cảnh Ngộ.

Tưởng lão thái thái khí định thần nhàn, mặt không đổi sắc, trực tiếp xem thường nàng ta, vẫy tay kêu Phùng Thanh Loan tiến lên, lại gọi người hầu mang lễ gặp mặt mình đã chuẩn bị từ sớm lên, đó là một bộ đồ trang sức ngọc lục bảo nạm vàng, giá trị tất nhiên không cần phải nói.

Đội Phùng Thanh Loan khéo léo ngoan ngoan hành lễ tạ ơn, Tưởng lão thái thái kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình “Ta càng lớn tuổi càng vừa ý tiểu cô nương vừa nhã nhặn vừa dịu dàng, thê tử của lão Tam, người lựa chọn đứa nhỏ này thật là hợp lòng ta.”

Cố Thiên lắc lắc cánh tay của Tưởng lão thái thái nói “Tổ mẫu có cháu dâu hiền thì quên luôn cháu gái sao? Hôm nay cũng không có quà tặng cho cháu...”

Tưởng lão thái thái chỉ chỉ trán nàng một chút “Nhìn đứa nhỏ không có lương tâm này xem, từ nhỏ đến lớn cháu theo ta còn thiếu đồ tốt gì sao? Tặng quà gặp mặt cho chị dâu cháu mà cháu cũng ghen tị sao? Muốn gì thì tự mình đến phòng ta mà lấy, nhưng mà cháu phải kiềm chế một chút cho ta, nếu cháu lấy hết, năm sau ta sẽ không cho cháu thêm đồ cưới đâu.”

Mấy người đang ngồi đấy nghe vậy đều nở nụ cười.

Cố Thiên chẳng qua là muốn chọc cho tổ mẫu vui vẻ mà thôi, lúc này hiệu quả đã đạt được rồi liền cười “Khó mà như thế được, hòm đồ cưới đầu tiên của cháu nhất định là của người, người không thể không cho.”

Tiết thị nhìn hai cô nương ở bên cạnh bà bà cháu cháu, lại nhìn Cố San đang ngồi bên dưới tay mình, bĩu môi nói “Đại tẩu sắp được ôm cháu rồi, Tam đệ muội năm nay cưới vợ cho con trai năm sau gả con gái, hai người đều là người có phúc, chỉ thương cho ta số khổ, San tỷ nhi đã cập kê còn chưa nói đến việc hôn nhân.”

Trừ Phùng Thanh Loan là con dâu mới vào cửa, những người khác nghe đều hiểu được, lời nói của Tiết thị còn mang hàm ý khác, nàng đang thăm oán Tưởng lão thái thái.

Nguyên nhân trong chuyện này nói ra thì dài.

Tổ phụ cùng phụ thân của Tưởng lão thái thái từng là người đứng đầu trong Nội Các, cho đến bây giờ cũng chưa từng bạc đãi con vợ kế là Cố Cảnh Ngôn, từ nhỏ hai người con của mình có cái gì thì Cố Cảnh Ngôn cũng có.

Nhưng mà, trong cuộc đời có rất nhiều chuyện không phải cha mẹ có thể sắp xếp.

sự phân biệt giữa ba huynh đệ Cố gia dần dần hiện ra sau khi thành niên.

Cố Cảnh Thịnh cùng Cố Cảnh Ngô có lẽ là di truyền của sự nghiệp đèn sách của nhà ngoại, trước sau đều đề tên lên bảng vàng, lại kế tục hầu phủ hơn nữa lại còn khéo đưa đẩy cùng thủ đoạn, tóm lại vận làm quan một đường thuận lợi, hôn nhân cũng như ý.

Còn Cố Cảnh Ngôn, cũng không phải chỉ kém một chút.

hắn đọc sách không thành nên đi theo phụ thân vào quân đội rèn luyện. Vốn cũng coi như là đường đời

thênh thang, nhưng thời vận không đủ, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất lên chiến trường thì bị tên lạc, chân mang tật.

đi đứng có vấn đề, đương nhiên không thể ở lại trong quân. Vĩnh Chiêu hầu tìm cách tìm cho hắn một chức quan văn, nhưng chuyện này lại phải nói đến nguyên nhân lúc đầu, Cố Cảnh Ngôn thật sự là không đọc sách được, biểu hiện bên ngoài là hắn không tĩnh tâm được, không ngồi yên một chỗ được, cho dù là chân bị thương nhưng mà tâm tính sẽ không thay đổi.

Lâu ngày trở thành một chuyện khổ sai, từ trong thâm tâm không muốn đi, Cố Cảnh Ngô dựa vào cái chân đau hai ba ngày lại xin nghỉ, lúc không xin nghỉ lại làm ra chông chất sai lầm, cuối cùng gây ra sai lầm đến mức mất việc, từ đó trở thành người nhàn rỗi ở nhà.

Cố Cảnh Ngôn thoải mái lại làm khó cho Tưởng lão thái thái, bởi vì lúc này là lúc nên bàn đến chuyện hôn nhân đại sự.

Vốn là con của vợ kế đã khó tìm được nhà tốt nhất, huống chi lại là một người ăn không ngồi rồi, một người con thứ không có tiền đồ.

Lúc đầu Tưởng lão thái thái vốn có tâm không bạc đãi con vợ kế, chọn cho hắn cô nương tốt nhất trong phạm vi, cuối cùng mới phát hiện không có cái gì hời là phjam vi, bởi vì những gia đình tương đương hoặc hơi kém một chút căn bản là không muốn gả con gái cho hắn.

Vì thế, mục tiêu của nàng trở thanh cho dù là loại người nào, gia đình ra sao, tóm lại là muốn tìm một cô nương muốn gả cho Cố Cảnh Ngôn.

Như vậy mới xuất hiện Tiết thị.

Phụ thân của Tiết thị là Công Bộ Viên Ngoại lang, quan ngũ phẩm, chức quan không lớn không nhỏ, nhưng hơi lớn tuổi, năm mươi tuổi, không có khả năng tiếp tục thăng quan.

Đương nhiê, việc này cũng không gây trở ngại đến việc Tiết thị gả cho một người chồng rất tốt, đáng tiếc nàng có một người mẹ cả không phúc hậu, càng đáng tiếc hơn là nàng kiến thức hạn hẹp, nhìn trúng gia thế của Hầu phủ.

Trong nhà Tiết thị nhiều tỷ muội, từ nhỏ đã quen so sánh với người khác, trước khi xuất giá nàng vô cùng đắc ý, bởi vì các tỷ muội trong nhà không ai có nhà chồng có thể so sánh được với Vĩnh Chiêu hầu dòng dõi cao quý.

Sau khi gả vào đây thì lại không giống vậy, bởi vì đối tượng so sánh của Tiết thị lại từ tỷ muội biến thành chị em dâu.

So về xuất thân, Tề thị là đích trưởng nữ của Bình Dương hầu phủ, Ninh thị là đích thứ nữ của Ninh Quốc

Công phủ, đích tỷ lại là Hoàng hậu đương triều, Tiết thị so với hai người này kém một khoảng xa.

So về trượng phu, Cố Cảnh Thịnh là thế tử, tương lại là người thừa kế tước vị, hơn nữa năm ấy hắn mới chuyển từ quan văn sang quan võ, được điều về kinh nhậm chức Vệ Chỉ huy sứ chỉ huy Đồng Tri, chưa đến ba mươi đã là quan tam phẩm, còn Cố Cảnh Ngô, làm học sĩ ở Hàn Lâm viện, chính phủ phẩm, cùng một phẩm cấp với phụ thân Tiết thị, nhưng mà lúc ấy Cố Cảnh Ngô còn chưa đến hai mươi tuổi... Tiết thị nhìn sang phu quân của mình, Cố Cảnh Ngôn đang chơi chơi để ở hành lang... Chênh lệch cũng không phải là nhỏ bình thường.

Tiết thị cũng nhìn tình hình mà thay đổi, phụ thân và trượng phu đều không lại còn có con cái, nàng ôm hy vọng hơn mười năm cũng chỉ sinh ra một người con gái là Cố San.

Hôm nay những câu đối thoại trong Vĩnh Hòa đường lại động đến nỗi đau của Tiết thị, nàng không con, tiền đồ công danh cùng con dâu cháu trai đời này đã cách biệt với nàng rồi, nàng có con gái, Cố Thiên kém Cố San mười tám tháng năm sau đã gả cho người khác, còn là Hoàng tử, con gái của nàng ngay cả một người làm ứng cử viên vị hôn phu cũng không có.

Cứ như vậy, Tiết thị đương nhiên gấp đến độ giơ chân, phản nản vài câu thì tính là gì, nàng hận không thể chờ đến tương lai lúc Cố Thiên lại mặt gọi Cố San trực tiếp nhào vào trong lòng Tĩnh vương, đến lúc đó được lên làm trắc phi, mặc dù phẩm cấp không cao bằng Cố Thiên nhưng ít nhất là cùng một cô gia, ít nhất còn có thể liều mạng, không đến nỗi giống người chồng kia của mình – đến chết cũng không còn hy vọng gì nữa.

47. Chương 41

Betaer: huysacthiensu

Tiết thị cũng không cho rằng mình mơ ước con rể tam phòng có cái gì không đúng, nếu đến lúc đó bà phải đi đến bước này, vậy nhất định là Tướng lão thái thái còn không chọn cho Cố San một mối hôn nhân tốt, như vậy là mẹ chồng xem bên nặng bên nhẹ, chèn ép con gái của thứ xuất, mẹ chồng bắt nhân nên nàng mới bắt nghĩa.

Huống hồ, nam nhân đều sẽ không thỏa mãn nếu chỉ có một thế tử. Cha bà đã bảy mươi, còn nạp một di nương mười bảy. Cha chồng cũng vậy, nếu không có di nương làm sao có Cố Cảnh Ngôn. Về phần Cố Cảnh Ngôn, tuy không tiền đồ nhưng cũng có hai thông phòng. Chỉ có huynh đệ Cố Cảnh Thịnh và Cố Cảnh Ngô là khác biệt.

Cho nên, Tiết thị cho rằng, dù sao cũng sẽ có người chia sẻ Tĩnh vương với Cố Thiên, không bằng để cái lợi này cho Cố San, dù sao vẫn là người trong nhà, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Tiết thị cũng không lo lắng đến việc hai tỷ muội chung chồng là rất hèn mọn, bởi vì bà vốn chính là nữ nhân không có liêm sỉ, hoặc phải nói là bà cũng không để ý có ai cho rằng bà có liêm sỉ hay không.

Từ năm ba tuổi ấy, bởi vì nhất thời nương tay khi cùng hai thứ tử tranh đoạt máy xay gió mà bị đẩy mạnh vào trong hồ nước, Tiết thị liền hiểu được, nếu muốn có được thứ mình thích, vậy thì không cần để ý liêm sỉ, mà phải tranh đoạt.

Trái lại, ở tình huống khác, nếu người muốn liêm sỉ, sẽ không có được thứ mình thích.

Liêm sỉ rốt cuộc là cái gì, Tiết thị cho rằng nó không có ý nghĩa gì, bởi vì bà vứt bỏ liêm sỉ, cho nên ngày nhỏ cùng thời niên thiếu đều được ăn thứ mình yêu thích, mặc quần áo trang sức xinh đẹp, cuối cùng gả vào dòng dõi cao quý.

Cùng chị em dâu tranh ra cao thấp, không hề chịu thua một ai, Tiết thị đương nhiên muốn đem chân lý này áp dụng triệt để cho hôn sự nữ nhi.

Cố Thiên cũng không biết giờ phút này Tiết thị đang tính toán gì, nhưng kiếp trước, Tiết thị đã làm cái gì nàng cũng sẽ không quên.

Khi đó nàng có bệnh lạ, hôn sự với Hàn Khải không thể thực hiện.

Vậy mà lại Tiết thị nhảy ra nói muốn Cố San tiến cung, giúp Cố Thiên giữ vững ân sủng, hơn nữa phân tích đạo lý rõ ràng, Hàn Khải dành ân sủng cho người khác, không bằng dành cho Cố San, dù sao tỷ muội luôn đồng tâm, gắn bó với nhau tốt để đối phó cái tần phi khác.

Cố Thiên bị bà làm cho tức giận đến bệnh tình đều nặng thêm vài phần.

Nàng cũng không phải bởi vì Hàn Khải ở cùng tần phi khác mà tức giận, hoàng đế có hậu cung phong phú như thế nào, vì chuyện này mà tức giận chẳng phải là tự mình chuốc lấy khổ, cả đời không dứt ra được sao.

Nàng tức giận là vì Tiết thị rõ ràng muốn đoạt đồ của nàng, còn có thể nói oai phong thành muốn giúp nàng. Hơn nữa Tiết thị vô sỉ nói đúng lý hợp tình, làm việc nghĩa không chùn bước, thậm chí ám chỉ rõ ràng, nếu nàng không cho bà ta đoạt, vậy là không biết tốt xấu, không cần mặt mũi nữa.

Cố Thiên bệnh nằm ở trên giường mấy ngày không thể dậy, di Ninh thái hậu tất nhiên biết được chân tướng, sau khi cùng Cố Thiên thương lượng, bà liền triệu kiến vài nữ nhi con nhà quan cùng độ tuổi cùng nữ nhi Cố gia.

Cuối cùng chọn ra Giang Liên Nam cùng tiểu nữ nhi nhà binh bộ Thượng thư làm Quý phi cùng Hiền phi.

Cố San đương nhiên là đến như thế nào liền trở về như thế.

Bởi vì có chuyện này, Cố Thiên đời này thật sự không có cách nào dùng tâm tình tôn trọng trưởng bối để đối đãi Tiết thị, nhưng dù sao cũng đang ở trước mặt mọi người, nàng chỉ có thể lựa chọn không lên tiếng,

ngược lại quan sát sắc mặt tổ mẫu.

Tướng lão thái thái quả nhiên lộ ra vài phần ý hờn giận.

Mọi người có tâm tư, đều im lặng, vẫn là Tề thị dẫn đầu giảng hòa, “Ta muốn nói đây là San tử muội phúc khí tốt, dù sao cũng là đứa trẻ nhỏ ta nhìn tới lớn, tình cảm thâm hậu, mới luyện tiệc gả sớm, muốn nàng ở trong nhà thêm hai năm. Lúc trước ta nghĩ cho Vạn Lâm sớm thành thân, nhưng nhạc phụ của hấn không đồng ý, nói là có một nữ nhi nên luyện tiệc, dù thế nào cũng phải đợi cho cô nương mười tám mới gả đi.”

“Cũng đúng, lúc đầu ta cùng tam gia cũng tính giữ Xán Xán đến mười tám.....” Ninh thị phụ họa, nói đến một nửa đột nhiên câm miệng.

Bà tuy rằng không giống Cố Thiên đã từng tiếp xúc qua thủ đoạn của Tiết thị, nhưng nhiều năm làm chị em dâu, tâm bệnh của đối phương vẫn có thể đoán ra được một chút. Lời của bà, Tiết thị nghe được chỉ sợ sẽ biến thành ý khác.

Quả nghe Tiết thị hừ nói: “A, ý của Tam đệ muội là không muốn cho Thiên tử nhi gả đi, không sao, San tử nhi của ta muốn gả, vậy thì để cho Thiên tử nhi giả bệnh, tử tử gả đi, rồi tới muội muội gả, cũng không phải là chưa có tiền lệ.....”

Chuyện này cho dù là người gốc cũng nghe ra được không thích hợp.

Phùng Loan cũng không ngốc, nàng liếc nhìn Cố Thiên.

Mắt Cố Thiên đảo qua Tiết thị, khóe miệng suy sụp xuống dưới chút.

Đây là động tác quen dùng của hai người khi ở U châu cùng các nữ quyền giao tiếp, không quen nhìn người nào hoặc là có thù cũ, lại không tiện mở miệng, liền dùng vẻ mặt ý bảo như vậy.

Tướng lão thái thái đương nhiên đem hành động của hai cô nương nhìn trong mắt, cho dù bà không biết quy ước của các nàng, cũng có thể đoán ra đại khái ý tứ. Cháu gái thì không sao, cháu dâu lại là lần đầu gặp mặt, thế nhưng Tiết thị không để ý thể diện đến như vậy, Tướng lão thái thái càng thêm căm tức, lên tiếng khiển trách: “Ta thấy ngươi xem diễn nhiều rồi, nghĩ rằng mọi chuyện đều dễ dàng như hát hý khúc như vậy sao? Người mà Xán Xán gả cho là Hoàng tử, là Vương gia, đem tân nương tử thay mặt đổi đào, đó là tội khi quân, cả nhà đều sẽ rơi đầu, làm không tốt còn liên lụy cứu tộc, ngay cả nhà mẹ đẻ của ngươi cũng bị trảm.....”

Tiết thị liếc mắt, bĩu môi nói: “Con nói giỡn cùng Tam đệ muội mà thôi.”

Trong lòng càng thêm thâm hận mẹ chồng bất công.

Chuyện này thật sự là oan uổng cho Tướng lão thái thái.

Tiết thị cho bà là mẹ cả không phúc hậu, hạ nhân dưỡng ra tính tình quả thật không vừa mắt Tướng lão thái thái.

Đầu tiên, Tướng lão thái thái từ nhỏ đã được giáo dục một đạo lý vô cùng quan trọng đó là: Người một nhà đoàn kết để đối ngoại, phải tránh đấu tranh nội bộ, càng kiêng kỵ vì tư lợi mà tổn hại lợi ích của gia tộc, cái gọi là gia hòa vạn sự hưng.

Tiếp theo, Tướng lão thái thái chú ý quy củ, làm chủ mẫu mọi chuyện đều theo quy củ, con vợ cả thứ xuất, thúc bá huynh đệ, vật chất đều xử lý sự việc công bằng, hạ nhân trong nhà, mọi người tự nhiên an phận.

Nhưng mà, cả hai điều Tiết thị đều vi phạm.

Từ trước đến nay vẫn chỉ phạm vào điều thứ nhất, khắp nơi tranh, mọi chuyện đoạt, chưa bao giờ biết an phận thủ thường là gì.

Hôm nay càng có tiền đồ, ngay cả con rể của tam phòng cũng nhớ thương, hơn nữa vừa thấy chỉ biết là đã nhớ thương lâu ngày, nếu không lời nói kia sao nói được lưu loát rành mạch như vậy. Đây là điển hình đấu tranh nội bộ, hơn nữa không để ý hậu quả.

Tướng lão thái thái cũng muốn hạ hỏa một chút.

Cố San cho tới bây giờ còn chưa đề cập đến hôn sự, có thể trách bà sao?

Thứ nữ con vợ kế sinh đích nữ, tuy nói cùng là đích nữ, cũng là nói dễ nghe ngoài miệng mà thôi.

Nếu, cha thứ nữ có thể có chút tiền đồ, nương thứ nữ có thể có chút phẩm cách, có lẽ còn có thể có người đến kết thân.

Vấn đề là, vòng luẩn quẩn các gia đình cao quý trong kinh thành cũng không lớn, nhà ai với ai đều có thể xảy ra vài mối kết thân, nhà ai không biết chuyện nhà khác, Cố Cảnh Ngôn không hề có tiền đồ, tính nết của Tiết thị, chỉ cần là người có mắt đều sẽ không thích, đương nhiên liên lụy đến hôn nhân của con gái nhà mình.

Bằng lương tâm mà nói, Tướng lão thái thái đối Cố San thật sự là không tồi, lúc trước đứa nhỏ vừa sinh ra, bà nghĩ tuy rằng không có huyết thống cùng mình, nhưng dù sao cũng là cô nương hầu phủ, tương lai gả ra ngoài đại biểu là thể diện Vĩnh Chiêu hầu, đương nhiên muốn dạy dỗ thật tốt, không thể để Tiết thị làm hư.

Vì thế, Tướng lão thái thái liền đem Cố San giữ ở bên người dạy dỗ.

Nhưng mà, Tiết thị không cảm kích, cho rằng đây là Tưởng lão thái thái khi dễ bà, chia rẽ hai mẹ con bà ta. Hơn nữa, Tưởng lão thái thái dạy Cố San, Tiết thị chường mắt, khác hoàn toàn một trời một vực với quan niệm của bà ta, bà ta cho rằng mẹ chồng đang muốn đem khuê nữ của bà ta dạy hư.

Tưởng lão thái thái cũng không phải thánh nhân, nếu lòng tốt bị người ta cho rằng là lòng lang dạ thú, bà cần gì phí sức, đơn giản đem Cố San trả lại cho Tiết thị.

Lúc ấy Cố San đã tám, chín tuổi, tổ mẫu dạy gì đều nhớ hết, kết quả lại được mẹ ruột dạy đạo lý hoàn toàn tương phản, tiểu hài tử làm sao xử lý được sự xung đột, làm theo cả hai, quả thực không biết nên làm gì mới tốt, nói một câu đi một bước đều phải cân nhắc nửa ngày, vốn tính tình lúc trước đã không hoạt bát lanh lợi, bây giờ càng thêm trầm mặc.

Tiết thị làm âm ỉ như vậy, Tưởng lão thái thái cũng có chút ý mệt mỏi, nói với Ninh thị: “Dọc đường đi cũng mệt mỏi, thời gian cũng không còn sớm, các người nghỉ tạm một chút, đến giờ cơm rồi đến đây. Đầu xuân viện của các người vừa được sửa chữa, người xem xem còn cần cái gì, đều nói với đại tẩu người.”

Việc bếp núc trong phủ đã sớm giao cho Tề thị, Tưởng lão thái thái tuy rằng vẫn là người có tâm, nhưng cũng không để ý sự tình cụ thể.

Mọi người lập tức cáo lui.

Vĩnh Chiêu hầu phủ trăm năm cơ nghiệp, đương nhiên mua nhà khí phái so với Cố gia ở U châu nhiều lắm, hơn nữa nhà cửa Giang Nam, coi trọng phong vận, cũng không giống phương bắc quy hợp chỉnh sân sắp hàng.

Cố gia có 3 người con, sau khi lập gia phân cho mỗi người một sân, Cố Cảnh Thịnh ở Tùng Phong viện, Cố Cảnh Ngôn ở Trúc âm viện, Cố Cảnh Ngô thì ở Mai viện, từ khi còn nhỏ.

Cố Thiên cùng Phùng Loan theo Ninh thị trở lại Mai Viện. Vợ chồng Cố Cảnh Ngô ở tại nhà giữa, huynh đệ Cố Tùng Cố Phong hai người phân ra hai bên nhà, Cố Thiên ở tại tây viện, so với Tình Lam Tiểu Trúc tất nhiên là nhỏ hơn nhiều, nhưng miễn cưỡng cũng tính là tiểu viện, lớn hơn chút so với hai đứa nhỏ kia.

Sân vẫn có người vẩy nước quét nhà, lại được sửa chữa qua, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết lâu ngày không có người ở.

Cố Thiên được Bích Lạc hầu hạ tắm nước ấm, đổi qua y phục, hiện đang ngồi trên giường khắc hoa gỗ lim.

Trước giường có giá treo đồ, phía ngoài là một gian nhà gỗ nhỏ nhỏ, nhà gỗ có cửa sổ cùng rào chắn, hình thành hành lang gấp khúc, ngoài hành lang vừa đóng cửa, tách thành một khu vực.

Cố Thiên nhìn ngoài cửa, ghé vào trên đầu giường đánh giá bốn phía, với cha mẹ huynh đệ mà nói là rời nhà chưa tới hai năm, mà nàng, từ nhỏ tới lớn đã là 7 năm chưa từng đặt chân vào phòng này.

Kiếp trước sau khi bị di đón vào trong cung, ngẫu nhiên cũng sẽ hồi hầu phủ, nhưng đều là bồi tở phụ mẫu nói chuyện, chưa từng qua đêm.

Khi đó cũng không cảm thấy gì, giờ phút này trầm tĩnh lại, mới phát hiện kỳ thật thật là nhớ.

Cổ Thiên đem mặt chôn ở trong chăn mới, trong mũi tràn đầy hương vị nắng mới tươi mát, dần dần buồn ngủ.

Trước khi ngủ, ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu nàng là: đã ba ngày chưa nhận được thư của Hàn Thác, chẳng lẽ cuối cùng hắn cũng chán ghét, quyết định không đáp lại thư mình, không viết thư cho mình nữa?

48. Chương 42

Betaer: huyetsacthiensu

Lại một ngày không nhận được thư, khoảng mừng bốn thư mới tới tay Cổ Thiên.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Ninh hoàng hậu sai nội thị đến mời mẹ con Ninh thị mừng năm tiến cung, hôm sau Cổ Thiên vội vàng nhìn qua thư vài lần, trong thư nói vài chuyện đơn giản, liền để qua một bên, sốt ruột rửa mặt đi ngủ.

Chân trời vừa hiện ra chút ánh sáng, Ninh thị cùng Cổ Thiên liền khởi hành đi vào hoàng cung, xe ngựa của Vĩnh Chiêu hầu phủ chỉ có thể đi tới Thần Võ môn, đi bộ xuyên qua cửa thành, đều có kiệu trong cung tới đón.

Kiệu di chuyển vững chãi, Cổ Thiên xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hành lang hẹp dài thâm u, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, tường thành đỏ tía trải rộng như sông, ngói lưu ly màu vàng dưới ánh nắng rạng rỡ, thỉnh thoảng có cung nữ nội thị vội vàng đi tới từ đằng trước, nhìn thấy cổ kiệu thì dừng lại, cúi đầu khoanh tay, quỳ lạy hành lễ.

Tất cả cảnh vật Cổ Thiên đều quen thuộc, giống như trở lại mấy năm trước, vẫn chưa từng thay đổi.

Nhưng nàng lại sinh ra cảm giác hoảng hốt, giống như mình đang trong một giấc mộng, nhất thời lại giống như trở lại kiếp trước.

Cổ kiệu dừng lại ở trước Phượng Nghi cung, Cổ Thiên đứng ở trước cung điện nguy nga, cảm giác không chân thật càng thêm mãnh liệt.

Phượng Nghi cung là chỗ ở của Hoàng hậu các triều đại, kiếp trước sau khi Cổ Thiên bị Ninh hoàng

hậu đón vào trong cung, liền ở tại Nguyệt Hoa các trong Phượng Nghi cung nội, nói là ở chỗ này lớn lên cũng không sai.

Sau khi bị Hàn Thác sắc lập làm hậu, chủ nhân của Phượng Nghi cung trở thành Cố Thiên, nàng sống ở đây cho đến khi mất đi.

“không thoải mái sao? Ta thấy sắc mặt của con không được tốt.” Ninh thị nhẹ giọng hỏi.

Cố Thiên nói: “Mẫu thân, con không sao, có thể là do phải thức dậy quá sớm.”

Ninh thị sờ trán nàng, cảm nhận thấy nhiệt độ cơ thể bình thường mới yên lòng.

Hai người sóng vai đi lên thềm đá cẩm thạch.

Ninh hoàng hậu đã sớm chờ ở trong chính điện.

Mẹ con Ninh thị hành lễ sau đó mới ngồi xuống.

Ninh hoàng hậu tinh tế đánh giá sắc mặt Ninh thị, không phải không có lo lắng nói: “Chuyện năm trước thật sự làm người kinh hãi, cũng may là người phúc lớn khôi phục không có việc gì, về sau nên cẩn thận phòng bị.”

“Cũng không phải.” Ninh thị đáp “Ta cũng nhờ việc này mà mới biết được cái gì gọi là lòng người khó dò, ai, không nên nhắc tới nữa.” Bà khoát tay, lại nói “Còn muốn đa tạ tỷ tỷ sau đó lại đưa tới ngự trù kia, một năm này chúng ta thật là có lộc ăn, một nhà lớn nhỏ tất cả đều mập lên.”

“Chẳng qua chỉ một nhắc tay mà thôi, người còn khách khí với ta cái gì. Huống hồ ta thấy người tốt lắm, nữ nhân mà, có tuổi rồi, nở nang chút mới tốt.” Ninh hoàng hậu cười tiếp đón Cố Thiên “Xán Xán lại đây, đến ngồi bên cạnh đi.”

Cố Thiên vội vàng lên tiếng trả lời rồi tiến lên.

“Xán Xán thật sự là trưởng thành thành một đại cô nương, đáng tiếc Lão Thất không có phúc.” Ninh hoàng hậu thở dài.

Lời này Ninh thị không thể tiếp, nói đúng thì là bà không muốn gả con gái cho Hàn Thác là muốn kháng chỉ, nói không đúng lại sợ tỷ tỷ đa tâm mà bất hòa, đơn giản chỉ cười trừ.

“Đúng rồi, ta có chuẩn bị quà cho người.” Ninh hoàng hậu nói xong, ý bảo Hác ma ma bên cạnh cầm qua.

không bao lâu sau, Hắc ma ma từ trong điện cầm ra 1 hộp dài.

Hộp kia làm từ gỗ cây tử đàn, mang phong cách cổ xưa, không có điêu khắc tinh xảo, khi hộp được mở ra, lộ ra một hàng năm đóa hoa được sắp xếp chỉnh tề.

Cố Thiên nghiêng đầu nhìn kỹ, đóa hoa giống như hoa sen, lại không hoàn toàn giống, đóa hoa trắng ngần gần như trong suốt, ở giữa bông hoa rõ ràng là màu tím, sắp hàng giống như hoa hướng dương, từ tím tới nâu đậm, rồi đen như mực.

Ninh hoàng hậu thần nhiên nói: “Đây là Thiên Sơn tuyết liên do Tây vực tiến cống, nói là vua của các loài hoa, là vị thuốc cực phẩm, có thể giải trăm độc. Ta nhận được tổng cộng mười đóa, năm đóa này cho người mang về, có việc cấp bách thì dùng, không có chuyện gì cũng dùng để bồi bổ thân thể.”

Ninh thị vội vàng đứng dậy thi lễ nói cảm tạ.

Ninh hoàng hậu ngăn cản nói: “Chúng ta là tỷ muội không cần thiết các nghi thức xã giao này. Tuyết liên này người cũng không nhất thiết phải cất giữ, nghe nói lấy hoa làm thuốc, rất tốt đối với nữ nhân, người cùng Xán Xán đều thử xem, nếu thật kỳ diệu như truyền thuyết thì bảo bọn họ tiến cống thêm.”

Dứt lời, Hắc ma ma khép hộp lại giao cho Cố Thiên.

Ninh hoàng hậu uống trà, lại hỏi: “Phong ca nhi có gửi thư về không? hắc ở trong quân đội có quen không?”

Ninh thị lắc đầu nói: “một tháng hai phong thư, trong thư nói rất vui vẻ. Tỷ tỷ người nói xem, đánh giặc có cái gì mà vui vẻ? Ta cũng chỉ có thể nghĩ, con trai lớn có dã tâm là chuyện thường, hắc tốt xấu còn biết viết thư về nhà, không tính là hoang dã. Còn có chuyện thiêu lương thảo của triều đình, rất mạo hiểm, ta nghe được mà cả nửa ngày trái tim đều hoảng hốt, kết quả trong thư hắc viết rất đắc ý, giống như trước đây nghịch ngợm gặp rắc rối lại không bị người lớn trách phạt.....”

Ninh hoàng hậu nghe vậy mỉm cười nói: “hắc từ nhỏ đã bướng bỉnh, mọi người nói con trai càng nháo càng có tiền đồ, ta nói người đừng có trói buộc hắc, không nói sai chứ”

“Đó là đương nhiên, cho tới bây giờ tỷ tỷ đều là liệu việc như thần, ta có thể có đứa nhỏ như vậy, đều dựa vào năm đó tỷ tỷ chọn cho ta mối hôn nhân tốt.” Ninh thị đồng ý nói.

“Được, vậy thì đưa con gái ngoan của người cho ta mượn vài ngày.” Ninh hoàng hậu thuận thế nói “Để Xán Xán ở lại trong cung theo giúp ta mấy ngày.”

Ninh thị đương nhiên sẽ không cự tuyệt, việc này đối với các bà mà nói là bình thường, Ninh hoàng hậu không có nữ nhi, thỉnh thoảng đón Cố Thiên tiến cung, Nguyệt Hoa các của Phượng Nghi cung cho tới bây giờ đều được chuẩn bị vì nàng.

Ổ Phượng Nghi cung dùng qua cơm trưa, tỷ muội Ninh thị cùng Ninh hoàng hậu đang nghỉ trưa, trước khi ngủ đã sai Bích Lạc ra cung hỏi hầu phủ thu thập quần áo cho Cố Thiên, Nguyệt Hoa các mặc dù có quần áo cũ của nàng, nhưng vóc người nàng nay là không mặc được.

Cố Thiên không nghỉ, liền cùng hai cung nữ từ Phượng Nghi cung đi ngự hoa viên tản bộ tiêu thực.

Tháng 7 nắng nóng, dù là người sống lâu ở trong ngự hoa viên, đi một chút cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Cố Thiên đem quạt tròn che ở trên trán, xuyên thấu qua lá cây xanh um tươi tốt nhìn mặt trời như lửa, vốn định trở về, chú ý trên trời có cuộc thi thả diều.

Nàng đuổi theo diều kia đi ra hoa viên, xuyên qua hành lang, cuối cùng đứng ở trước một tòa cung viện.

Khi ý thức được đây là nơi nào, Cố Thiên xoay người muốn đi.

Nhưng đã không kịp rồi, đã có người từ trong viện bước nhanh ra, bắt lấy cánh tay nàng nói: “Xán Xán, ta biết nàng nhìn thấy diều nhất định sẽ đến.”

Cố Thiên quay đầu, thiếu niên khuôn mặt mang tính trẻ con có vài phần tương tự Ninh hoàng hậu, một thân màu tím nhạt thường phục hợp với màu da trắng nõn, mặt như quan ngọc.

“Khải biểu ca, đã lâu không gặp.” Cố Thiên hướng hắn chào hỏi, đồng thời thử rút tay về.

Nhưng mà, Hàn Khải không chịu buông tay, hắn túm chặt nàng “Ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?”

Cố Thiên nói: “Nhớ huynh, cũng nhớ dì cùng đương, còn có Thái tử ca ca.”

“Ta không phải hỏi nàng cái này.” Hàn Khải có chút phiền não: “Ta muốn khác với bọn họ, không được sao?”

Cố Thiên nhất thời không thể hiểu ý, lại thành thực lắc đầu: “Mọi người đều giống nhau.”

Hàn Khải cầm lấy tay nàng nắm thật chặt: “Ta không phục.” hắn cau mày, hiển nhiên là râu rĩ không vui: “Từ nhỏ mẫu hậu đã nói nàng sẽ là thê tử của ta, hắn dựa vào cái gì mà tranh với ta.”

Lần này Cố Thiên nghe hiểu, “hắn” đương nhiên là chỉ Hàn Thác.

Chỉ nghe Hàn Khải lại nói: “Xán Xán, chỉ cần nàng đồng ý, ta liền đi cầu xin phụ hoàng, nhờ ngài thu hồi thánh chỉ, ta muốn cướp nàng về.”

Cố Thiên như bị sét đánh, trong lòng kinh ngạc không thôi, một cử động cũng không dám, sợ động thì Hàn Khải liền hiểu lầm ý đồ của mình. “Khải biểu ca, huynh không thể như vậy, thánh chỉ đã hạ xuống, mệnh lệnh đã ban ra khó thu hồi, đừng một lời đáng giá ngàn vàng...”

“Ta mặc kệ.” Hàn Khải đánh gãy lời nàng: “Bây giờ chúng ta cùng đi gặp phụ hoàng.”

hắn kéo nàng đi về phía trước, Cố Thiên không chịu, vừa thẹn vừa vội, tại sao lại như vậy, kiếp trước cũng không có sự tình này, Hàn Khải đối với mình rất tốt, nhưng cho tới bây giờ cũng không có bộ dạng này.

Cố Thiên vẫn cho rằng, mặc kệ là mình đối với Hàn Khải, hay là Hàn Khải đối với mình, đều không có loại tình yêu nam nữ. Biểu huynh muội liên hôn, ở gia tộc huân quý rất thường gặp, mặc dù chính là tình huynh muội, cũng không gây trở ngại sau khi thành hôn tương kính như tân.

Chẳng lẽ là nàng nhớ nhầm rồi?

Kỳ thật không chỉ có Cố Thiên không rõ tình cảm của Hàn Khải, chính Hàn Khải cũng chưa chắc hoàn toàn hiểu được.

hắn là hoàng tử của Nguyên Đồng đế sau khi đăng cơ sinh ra, mẹ đẻ lại là Hoàng hậu, thuở nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hoàn toàn chưa từng nếm qua chút khổ sở nào, cũng không chịu thua thiệt.

Từ trước, hắn biết mẫu thân cố ý đem Cố Thiên gả cho hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc biết mà thôi, không phản cảm, cũng không thể nói rõ là nhiều chờ mong.

Cho đến khi Nguyên Đồng đế ban thánh chỉ tứ hôn, hắn mới cảm giác được phần nợ khi mất đi Cố Thiên, thiếu niên nghĩ đến đây là thâm tình quyến luyến, kỳ thật chẳng qua là không thể chịu được chút xú ngoài ý muốn, không thừa nhận được sự thất bại.

Hàn Khải muốn diện thánh, mà Cố Thiên không chịu, hai người giằng co nhau.

“Ai u...” Phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to duyên dáng.

Tiếp theo là tiếng hô của mọi người:

“Vương phi chú ý!”

“Vương phi, người làm sao vậy!”

...

Hai người cùng quay đầu lại, trước cửa cung Hàn Khải, vài cung nữ ngồi xổm bao quanh vây quanh nữ tử mặc đồ tím, nhìn kỹ, hóa ra là Tấn vương phi.

Hàn Khải đành phải buông Cố Thiên ra, đi ra phía trước: “Ngũ tẩu, tẩu có khỏe không?”

Tấn vương phi bị các cung nữ nâng đứng dậy, có chút suy yếu cười nói: “Ta tiến cung tới thăm mẫu phi, chắc là do thời tiết quá nóng, bị cảm nắng, một chút choáng váng đứng không vững.”

Tấn vương Hàn Triết, là lục hoàng tử do quý phi sinh, năm nay mười sáu tuổi, Tấn vương phi là chất nữ nhà mẹ đẻ của quý phi, cùng tuổi Tấn vương, hai người hai năm trước đã thành hôn, một năm sau ngũ hoàng tử phong vương tự lập phủ, chính là còn chưa ra đất phong.

Hàn Khải nhìn lướt qua cổ kiệu phía sau nàng cách đó không xa, rất rõ ràng bị cảm nắng choáng váng đầu vì sao không ngồi ở kiệu, mà còn muốn đi bộ, chẳng phải là tự tìm khổ.

Tấn vương phi lơ đãng, cười nói: “Thất hoàng đệ, Thiển muội muội, vừa rồi nửa đường nhìn thấy có điều bay qua nơi này, bộ dáng thật đẹp, các người có thấy không?”

Hai người đương nhiên phủ nhận.

Tấn vương phi hiển nhiên rất thất vọng. “Ai, quên đi, ta còn phải chạy nhanh đi gặp mẫu phi.” Lại lơ đãng hỏi Cố Thiên: “Thiên muội muội, muội tới thăm Hoàng hậu nương nương sao? Muốn ngồi kiệu quay về cùng ta không, nơi này nóng lại phơi nắng, người đừng để bị cảm nắng.”

Cố Thiên xúc động đáp ứng, nhẹ giọng cùng Hàn Khải nói lời từ biệt, liền cùng Tấn vương phi ngồi lên kiệu rời đi.

Do có chuyện với Hàn Khải, Cố Thiên cũng không dám ở lại trong cung, liền tìm cơ thân thể không khỏe, chạng vạng từ biệt Ninh hoàng hậu, cùng Ninh thị ra khỏi cung.

Hai mẹ con về đến nhà, Cố Cảnh Ngô cũng theo nha môn hộ bộ đưa tin trở về, vừa vặn người gác cổng nhờ người đem thư cho Cố Phong.

Tam phòng, có năm người liền ngồi vây quanh ở nhà chính Mai viện, theo thường lệ thì Cố Thiên cao giọng đọc thư.

“... Hôm qua chiến sự dị thường hung hiểm, quả thật lần này xuất chinh có gặp một lần nguy hiểm, rất nhiều chiến sĩ vì quốc vong thân, nếu không có thể trở về cố thổ, con vô cùng may mắn, không chịu chút thương tổn nào. Chính là...”

Cố Thiên bỗng nhiên dừng lại, kinh hãi mở rộng cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, đọc nội dung thư vài lần,

chữ viết rất rõ ràng, nàng cũng không thể tin tưởng nội dung trên thư, cảm thấy chính mình nhất định là nhìn lầm rồi, hoảng loạn thất thố, chỉ cảm thấy hai mắt chua xót, dần dần có hơi nước dâng lên, mờ mịt không thể thấy rõ vật gì, bức thư cũng rơi xuống đất.

Cố Tùng thấy thế tiến lên nhặt thư lên, nhìn qua Cố Thiên rồi đọc lại một lần, chuẩn bị đọc tiếp, nhưng lại do dự mấy phút, cuối cùng vẫn là đọc ra, giọng nói cũng có ít trầm trọng “... Chính là tỷ phụ trọng thương, chưa rõ sống chết.”

49. Chương 43

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên không biết mình trở lại trong phòng như thế nào.

Nàng nghiêng ngả lão đảo, thất hồn lạc phách tìm chỗ ngồi.

Tại sao có thể như vậy?

Kiếp trước rõ ràng không có chuyện này, rõ ràng là Hàn Thác đánh thắng trận.

Chẳng lẽ là do Đồng Lâm nói láo?

Đúng, nhất định là như vậy!

Hàn Thác còn viết thư cho nàng.

hắn căn bản không có việc gì!

Giống như để chứng minh là mình nghĩ đúng, Cố Thiên chạy tới trước bàn trang điểm, vội vàng mở lá thư tới hôm qua ra đọc lại.

Cầm thư đọc, trong lòng lập tức kiên định rất nhiều.

Cứ mười lăm mỗi tháng Cố Phong sẽ viết thư về cho nhà, hắn truyền tin đều dùng người đưa tin trong quân, đưa tới U châu mất hai ngày, trở về kinh thành mất năm ngày.

Hàn Thác lại làm việc không phân công tư, lại dùng quân truyền tin khẩn đưa thư cho Cố Thiên, tám trăm

dặm, ngày đêm không ngừng, bởi vậy ngày hôm sau đã nhận được.

nói cách khác, hôm qua là bức thư thứ tư, Hàn Thác viết đầu tháng ba.

Đồng Lâm lần đầu viết thư nói Hàn Thác bị trọng thương, cho nên mới không nhận được thư của hắn, bởi vì Đồng Lâm nói thương thế của Hàn Thác quá nặng, ngay cả thư cũng không viết được. Đến đầu tháng ba, hắn lại viết thư một lần nữa, nói rõ đầu tháng ba hắn đã không có việc gì.

Nhớ tới đây, Cố Thiên vui vẻ mở thư, nhìn kỹ phát hiện chỗ không ổn hôm qua chưa nhìn ra.

Chữ viết của Hàn Thác mạnh mẽ có lực, giống như thiết họa ngân câu, có một loại khí thế khác hẳn.

Trong thư này chữ viết đã có chút hỗn độn.....

Cố Thiên lấy mấy bức thư trước đây nhận được trong hộp ra, lại nhìn ra sự khác nhau rõ ràng.

Nếu chỉ là Hàn Thác bị thương sức khỏe yếu mới tạo thành chữ viết thì cũng thôi.

Nhưng cũng có khả năng đó là bức thư này không phải tự tay hắn viết, là người khác viết thay, điều này chúng ta cần nghĩ?

Là bị thương không thể động, lại sợ nàng không nhận được thư sẽ lo lắng, hay là còn bị thương nặng chưa tỉnh?

Cố Thiên lại đọc lá thư một lần nữa, trong thư nói:

“Rất nhớ nàng, muốn ôm nàng, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.”

Cùng với: “Tuy là giữa hè, trên thảo nguyên lại rất mát mẻ, trời cao mây trắng, phong cảnh độc đáo, tương lai có cơ hội nhất định phải mang nàng đi ngao du.”

Xuống chút nữa, lại có:

“Trở lại kinh thành không cần lo lắng nhiều, Ninh Hạo đã bị trừng trị, nên không thể tổn thương nàng, cứ yên tâm ra ngoài du ngoạn, nếu nàng nguyện ý ở lại trong nhà nhớ đến vi phu, đương nhiên là rất tốt.”

một câu lại 1 câu, căn bản không có nhắc tới việc bị thương, văn đậm phong kinh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Là cảm thấy việc rất nhỏ căn bản không đáng để nhắc đến hay sao?

Bị thương nặng đến hôn mê bất tỉnh, sao có thể là việc nhỏ được chứ?

Như vậy là hấn cố ý giấu diếm, sợ nàng biết sẽ lo lắng?

Nếu thương thế đã bắt đầu khôi phục, thì nàng có gì cần lo lắng nữa chứ?

Cố Thiên càng nghĩ càng sốt ruột, nàng chưa bao giờ biết, ở trong lòng mình Hàn Thác lại quan trọng như vậy, không thể chịu được hấn có chút tổn thương nào.

Trái tim hỗn loạn, lời Cố Phong trong thư cùng cuộc nói chuyện ban đêm với Ninh hoàng hậu hiện lên trong đầu nàng:

“..... Tên có độc, theo máu chảy vào tim, nguy hiểm mười phần.....”

“..... Vua của trăm loại cỏ, thuốc cực phẩm, khả năng giải trăm độc.....”

Cố Thiên đứng bật dậy, bỏ thư, ba bước biến thành hai bước lao ra khỏi viện, đi vào nhà chính, cũng không đợi Xảo Nguyệt thông báo, đẩy cửa mà vào.

Ninh thị đang hầu hạ Cố Cảnh Ngô thay quần áo, chợt nghe thấy giọng nữ nhi, theo tiếng nói là thân thể nho nhỏ tiến vào trong lòng.

“Mẫu thân.” Cố Thiên nói mang theo nước mắt: “Con muốn đem Thiên Sơn tuyết liên đi tặng đưa cho Vương gia.”

Ninh thị không phản đối, bà cũng lo lắng cho vết thương của con rể tương lai, nhìn thấy nữ nhi thất hồn lạc phách, thậm chí có chút tức giận với con trai ở trong thư, thật sự không biết là một câu như vậy sẽ dọa chết người sao.

Cố Thiên lấy được Thiên Sơn tuyết liên, tìm đến Hồng Hoa giao vào trong tay nàng ấy: “Ta biết người có biện pháp, hãy dùng cách nhanh nhất đưa cho Vương gia.”

Lúc Hàn Thác nhận được năm đóa tuyết liên là chạng vạng ngày hôm sau.

Vết thương của hấn ở bên ngực phải, lúc đầu chưa biết tên có độc, vẫn lãnh binh chiến đấu, cho đến lúc phát hiện ra, độc đã xâm nhập vào ngũ tạng, nguy hiểm đúng như lời Cố Phong đã nói, hôn mê hai ngày hai đêm.

May mà dẫn theo tức chết diêm vương Tiêu Hạc Niên theo quân, bây giờ tên độc đã được giải, vết thương mặc dù nặng, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Chỉ là đã mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, tinh thần cũng có chút không tốt.

“Vương gia, Cổ tam cô nương nghe nói Vương gia bị thương, đặc biệt sai người đưa tới, nói là được thánh phẩm, chuyên giải trăm độc.” Lâm Tu cầm trong tay hộp gỗ tử đàn tiến vào lều trại, đặt ở trên giường Hàn Thác đang nằm.

Hàn Thác xuất chinh gần ba tháng, đây là lần đầu nhận được đồ Cổ Thiên đưa tới.

hắn nửa ngồi dậy, mở hộp ra, tuyết liên hoa tuy là thánh phẩm, nhưng hắn cũng không phải là chưa từng gặp qua, không có ngạc nhiên, ngược lại lại bị giấy viết thư màu xanh nhạt trong hộp hấp dẫn tầm mắt.

Cầm lên đọc, trên đó dùng trâm hoa viết một hàng chữ nhỏ: nếu Vương gia chết, ta lập tức gả cho người khác. không phải nói chơi, hôm nay đã có người mở miệng cầu hôn.

Hàn Thác cười ra tiếng, lắc đầu, khẽ vuốt chữ viết xinh đẹp kia, vạn phần quý trọng đem giấy viết thư cất vào trong áo.

Hôm sau, Cổ Thiên nhận được hồi âm của Hàn Thác, lần này thư vô cùng ngắn gọn, chỉ có hai chữ to rồng bay phượng múa –

Nằm mơ!

50. Chương 44

Betaer: huyetsacthiensu

Từ ngày ấy, Cổ Thiên liền bắt đầu cùng Hàn Thác thư từ qua lại.

Hai người có qua có lại đương nhiên so với một người tự quyết định thì thú vị hơn rất nhiều, cho dù là Cổ Thiên thân nhiên ở hầu phủ tại kinh thành, hay là Hàn Thác đang ở đại doanh lúc nào cũng có thể có biến cố núi Cầm cô, một ngày so với một lại ngày càng chờ đợi thời khắc mỗi đêm nhận được thư.

Có người ngọt ngào, có người sầu khổ, bị Hàn Thác lấy việc công làm việc tư tham ô quân đưa thư đi tới đi lui không ngừng, trăm điều không thể lý giải, vì sao chiến dịch lần này có nhiều quân tình khẩn cấp như thế?

Đầu tháng tám là đại thọ bảy mươi của Ninh quốc công.

Ninh quốc công phủ có quan hệ thông gia với Vĩnh Chiêu hầu phủ nên gửi thiệp mời cả nhà.

Vì thế, trừ Cố Tùng ngày chín tháng tám phải nhập trường thi tham gia thi Hương, những người còn lại của hầu phủ đều chậm rãi đến dự tiệc.

Ninh quốc công đã sớm không còn giữ chức vụ, con lại không chịu hăng hái tranh giành, tôn tử lại càng không phối hợp, nhưng tốt xấu gì ông vẫn là phụ thân thân sinh của Hoàng hậu nương nương, trong ngày thường chưa từng thiếu người muốn kết giao, thọ yến là cơ hội ninh hót tặng lễ, tất nhiên là phi thường náo nhiệt.

Cố Thiên vẫn chưa đem chuyện ác của Ninh Hạo ở U châu nói cho bất cứ ai, tuy có Hàn Thác nói cho nàng không cần lo lắng, cũng không có khả năng hoàn toàn không có phòng bị gì.

Nàng ra lệnh ba người Bích Linh, Bích Lạc cùng Hồng Hoa tuyệt đối không được rời khỏi người mình, càng đi theo bên người Ninh thị và Phùng Loan một tấc cũng không rời, những gì có thể phòng bị nàng đều làm, ngày ấy quả thật mọi chuyện đều thuận lợi.

Đối với Ninh thị mà nói thì lại không như vậy.

trên yến hội, nha hoàn chia thức ăn vô tình làm đổ rượu, dính ướt quần áo Ninh thị.

Nơi này là nhà mẹ đẻ của Ninh thị, bà cũng không cần người dẫn đường, tự đi tới viện bà ở trước khi chưa lấy chồng xử lý thỏa đáng.

Tuy rằng nơi này lâu không có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ như cũ, có thể thấy vẫn thường xuyên được quét dọn.

Bà cởi áo ngoài, đưa cho Xảo Nguyệt cầm đi phòng giặt đồ, giặt sạch hong khô, có mấy hòm quần áo chuẩn bị từ hai năm trước cho lúc này, lấy ra một bộ, nhưng rốt cuộc vẫn không vừa người, không thích hợp trở lại tiệc rượu, chỉ ở trong phòng chờ đợi.

Tất cả dụng cụ bên trong đều sắp xếp giống trước khi Ninh thị lấy chồng không thay đổi chút nào, bà kéo ra mấy ngăn kéo, thấy trong đó có hai quyển sách, tùy tay lật xem giết thời gian.

Chợt nghe “Phanh” một tiếng, hình như có vật nặng đâm vào cửa.

Kèm theo tiếng người nói: “Ai da, người cẩn thận một chút.”

“Sợ cái gì chứ, trong nhà này cũng không có người.”

Theo tiếng nói còn có tiếng bước chân.

Ninh thị ngồi ở tháp gần cửa sổ.

Cửa sổ không có bản lề, mà là được đóng cố định, lúc mở ra thì đẩy từ dưới lên hướng ra ngoài, vú già thường ngày phụ trách quét tước sáng sớm đã làm xong việc nên mở cửa sổ ra thông gió, đến chạng vạng lại đến đóng.

Ninh thị nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ba gã sai vặt bộ dáng thiếu niên tiến vào trong viện, trong đó hai người một trước một sau nâng một vật bọc vải trắng, còn một người xách ba cái xẻng.

Bọn họ dừng ở trước một gốc cây ngô đồng, ném vật được bọc vải trắng kia xuống.

Vật kia hình như rất nặng, rơi xuống đất lại vang lên một tiếng “Uỳnh”.

Cát đất dưới tàng cây bị cuốc lên, rồi hạ xuống, rõ ràng nhìn thấy vải bố trắng bị vén lên một góc, lộ ra một cánh tay mảnh khảnh đeo hồng ngọc.

Trong lòng Ninh thị lộp bộp, lập tức hiểu được những gì mình vừa nhìn thấy cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Động tác của ba gã sai vặt rất nhanh nhẹn, nháy mắt đã đào xong, dưới tàng cây có một hố đất.

không nói hai lời, trong đó có một người bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Ninh thị, Ninh thị vội vàng xoay người ẩn ở phía sau khung cửa sổ khép lại.

“Ta luôn cảm thấy bên kia có người nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

hắn nói, động tác của hai người khác dừng lại.

“Viện này không có người ở đã hơn mười mấy hai mươi năm, có quỷ mới nhìn người.” Trong đó một người cười nhạo nói.

Người thứ ba nghe vậy cũng cười nói: “Quỷ ở phía dưới chân các người.” Vừa nói vừa dùng xẻng chỉ chỉ thi thể trong vải trắng.

“Ta cũng không sợ nàng ta nhìn, oan có đầu nợ có chủ, nếu nàng chết không nhắm mắt thì đi tìm thiếu gia đi, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

“Haizz, người nói thiếu gia bị làm sao vậy, lúc trước cùng lắm cũng chỉ là chiếm lấy trong sạch của mấy cô nương, hiện tại người lên giường với hắn đều không sống được?”

“Hắc hắc, người đã nghe qua lấy âm bổ dương chưa, không thấy thiếu gia càng ngày càng non mịn thêm sao, đều là lấy âm của nữ nhân để bổ dương.”

...

Ba người người một lời ta một lời đã đem thi thể chôn xong, nghênh ngang rời đi.

Ninh thị chỉ cảm thấy một cái đầu có thể to ra gấp năm lần.

Hành vi của Ninh Hạo lúc trước đã đủ làm người ta phỉ nhổ, hiện nay còn lấy mạng người, thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Nhưng đối phương dù sao cũng là cháu ngoại bà, Ninh thị nghĩ đến trước hết vẫn là khuyên nhủ dạy bảo, mà không phải đi tố giác hắn.

Nhưng do ai đến dạy dỗ Ninh Hạo cũng là vấn đề.

Người thứ nhất bà nghĩ đến là Ninh hoàng hậu, Ninh quốc công phu nhân mất sớm, Ninh hoàng hậu thuở nhỏ chính là người tâm phúc của đệ muội, hôn nhân của Ninh thị cùng Cố Cảnh Ngô năm đó chính là do Ninh hoàng hậu làm chủ.

Sáng sớm hôm sau Ninh thị liền dâng lệnh bài tiến cung, đem mọi chuyện nói cho Ninh hoàng hậu.

“Người chết là ai?” Ninh hoàng hậu nghe xong hỏi.

Ninh thị không biết, đương nhiên là không trả lời được.

“Được rồi, ta sẽ quản thúc hắn, người đừng lo lắng.”

Nếu người chết chính là hầu gái trong nhà, Ninh hoàng hậu cũng không cảm thấy nghiêm trọng, nhưng mà bà cũng hiểu được manh mối tai họa ngầm đang nhìn thấy phải bị bóp chết từ trong trứng nước.

Ninh Hạo nhận lệnh tiến cung, từ nhỏ hắn đã được nuông chiều thành thói quen, đối diện với đại cô cô hoàn toàn không đáng lo, thê thốt lấp liếm nói: “cũng không phải là con cố ý, con đâu biết các nàng mảnh mai như vậy, bị đánh một chút đã tắt thở.”

“Chẳng lẽ người không tìm được nữ nhân cam tâm tình nguyện hay sao? Cần gì phải dùng sức mạnh.” Ninh hoàng hậu lại khuyên, dù sao bà đã sinh ba con trai, cùng cháu trai thảo luận đề tài này cũng không lúng túng một chút nào.

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải ở chỗ này, thân thể Ninh Hạo bây giờ bị khiếm khuyết, vừa mất nữ tử thì dùng đức chà đạp, sau đó sợ đối phương tiết lộ bí mật của mình, mới ra tay giết hại.

“Sự tình cũng không nghiêm trọng giống lời nhị cô nói như vậy.” Ninh Hạo tuy rằng làm việc không dựa vào khuôn khổ, nhưng vẫn có chút nhanh trí, thậm chí bởi vì làm được nhiều chuyện xấu, còn có bản lĩnh vu oan: “Nhị cô đang trả thù con.”

Ninh hoàng hậu nhíu mày nói: “Sao cô người lại trả thù người, người là cháu, nàng cũng là vì muốn tốt cho người.”

“Nữ nhi của nhị cô thân hay con cùng nhị cô thân hơn?” Ninh Hạo hỏi.

Ninh hoàng hậu khó hiểu “Liên quan gì đến Xán Xán?”

“Lúc ở U châu, con nhìn thấy Xán Xán rơi xuống nước liền cứu nàng lên, ai ngờ nàng hiểu lầm là con quấy rối nàng.....”

Ninh hoàng hậu đương nhiên không tin, Ninh Hạo tâm địa gian xảo toàn bộ kinh thành có ai mà không biết, bà giáo huấn: “Bình thường người gây chuyện còn chưa tính, Xán Xán là biểu muội của người, người cũng không chịu buông tha? Huống chi nàng đã dính thân.....”

“Vậy thì sao, con thật lòng đối với Xán Xán, con nghĩ cưới nàng, nhị cô cô lại một lòng muốn nàng gả cho Tĩnh vương, đại cô cô, Tĩnh vương kia cũng không phải một lòng với người, chúng ta mới là người một nhà.”

Trừ vu oan giá họa, Ninh Hạo còn biết châm ngòi ly gián.

Ninh hoàng hậu đương nhiên không muốn Cố Thiên gả cho Hàn Thác, nhưng con người của Ninh Hạo này.....

một bên là cháu ruột, một bên là cháu gái, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà nguyện ý thỏa mãn nguyện vọng của Ninh Hạo, nhưng cũng không muốn làm hại Cố Thiên.

Huống chi, nếu có thể hủy bỏ hôn ước của Tĩnh vương cùng Cố Thiên, Ninh hoàng hậu càng hy vọng đem Cố Thiên gả cho Hàn Khải, như Ninh Hạo nói, cháu có thân cũng không bằng con.

Nếu trường bối giáo huấn vài câu sẽ hành động bất phóng túng, vậy đã không phải là Ninh Hạo.

Huống chi, không có lý do lại bị kêu tiến cung bị dạy dỗ, trong lòng hấn cực khó chịu, lại không thể giống như trước đi phát tiết như nam nhân bình thường, cuối cùng mấy ngày sau lại xảy ra đại họa.

Mười lăm tháng tám tiệc rượu tết Trung thu, hoàng thân quốc thích tề tụ trong cung, vốn là một đêm nhạc hoà thuận vui vẻ đoàn viên, Tấn vương phi lại ở trong ngự hoa viên đập đầu vào núi giả tự sát.

Xác chết quần áo không chỉnh tề, làn da tràn đầy xanh tím, hạ thân lại huyết nhục mơ hồ, vừa thấy liền biết là đã bị nam tử bắt nạt.

Nguyên Hòa để giận dữ, hạ lệnh tra rõ, tra được Ninh Hạo từng dạo chơi ở ngự hoa viên.

Còn không chờ đem người tiến cung thẩm vấn, Tấn vương đã nhận được tin tức, phần nộ rút kiếm xông vào Ninh quốc công phủ, chém chết Ninh Hạo còn không tính, ngay cả Ninh Lễ cùng Ninh quốc công đều bị hấn đả thương.

Ninh Hạo nếu thật sự là đầu sỏ gây nên, vậy hấn chết chưa hết tội, nhưng Ninh Lễ cùng Ninh quốc công vô can trong việc này, Ninh hoàng hậu đương nhiên sẽ không bỏ qua, cuối cùng làm cho Nguyên Hòa để biếm Tấn vương thành thứ nhân, cấm ở bên trong hành cung.

Tấn vương còn trẻ khí thịnh, liên tục gặp đả kích, không gượng dậy được, trước khi tới hành cung đã đi đời nhà ma, có người nói là tự sát, cũng có lời đồn là Ninh hoàng hậu sai người xuống tay.

Quý phi từ đó bệnh không dậy nổi, chỉ qua hơn một tháng, cũng đi theo con trai cùng con dâu.

Nguyên Hòa để ban chỉ triệu Sở vương Hàn Thiện tiến cung vội về chịu tang mẫu phi, Nguyên Hòa để cũng ngã bệnh.

Nửa tháng sau, Sở vương tới ngoài kinh thành, đi theo cùng hấn, còn có tám vạn quân Kỳ Hạ.

Sở vương là con thứ năm của Nguyên Hòa đế, năm nay hai mươi mốt tuổi, đất phong ở Sơn Tây Đại Đồng, mặc dù không có chiến công hiển hách giống Tĩnh vương, nhưng từng có kinh nghiệm mấy lần giao phong cùng Ngôã Lạt.

hấn mang binh bao vây kinh thành, cũng không công thành, nói ra điều kiện, muốn phụ hoàng đem người hại chết mẫu phi, đệ đệ cùng em dâu của hấn quy án, đến lúc đó hấn tất nhiên sẽ thu binh, nếu không sẽ đích thân vào thành bắt người.

Mà hấn lời nói kịch liệt, người có tâm nghe tới những câu này đều chỉ thẳng Ninh hoàng hậu.

Nguyên Hòa đế lúc này bị tức đến không dậy nổi, làm sao có tinh lực quản việc này.

Từ khi Nguyên Hòa đế sinh bệnh, Thái tử liền giám quốc, Thái tử đương nhiên sẽ không trao mẹ ruột của mình, vì thế điều động binh lính nghênh chiến.

Đáng tiếc Sở vương chiến thuật lợi hại, hấn mặc dù không chủ động ra tay, khi bị tập kích lại không chút nào nường tay, quân đội trong kinh thành ít có kinh nghiệm thực chiến, liên tục chiến bại, quân lính tan rã.

Hai bên giằng co không dứt.

Chuyện gièm pha của Hoàng gia được giấu kín, dân chúng tất nhiên không thể biết được.

Nhưng kinh thành bị vây, không thể ra vào thành, nhưng không giấu diếm được.

Theo thời gian trôi qua, vật tư trong thành dần dần tiêu hao hầu như không còn, lòng người càng thêm hoang mang, trật tự hỗn loạn, cuộc sống của dân chúng khổ không nói nổi.

Thái tử vốn là người nho nhã yếu ớt, bị áp lực nặng nề, mấy bệnh cùng phát, vì tâm tư lao lực mà người tiều tụy, khó có thể chống đỡ trọng trách giám quốc.

Cuối tháng mười, kinh thành có tuyết rơi, trong thành đã bắt đầu có nhà gia cảnh bần cùng đói khổ lạnh lẽo, đông chết ở đầu đường.

Vì cướp đoạt lương thực cùng quần áo chống lạnh, có một số dân chúng tự phát tổ chức đứng lên, chuyên môn công kích phú hộ nhà cao cửa rộng, Vĩnh Chiêu hầu phủ cũng là mục tiêu thứ nhất của bọn họ.

Thị vệ Hầu phủ tất cả đều là một tay Vĩnh Chiêu hầu chọn lựa huấn luyện, hoàn mỹ có thể sánh bằng cấm quân hoàng thành, dân chúng đương nhiên không phải là đối thủ.

Nhưng vì an toàn, nữ quyền vẫn tập trung toàn bộ vào một chỗ, thống nhất vào ở Vĩnh Hòa đường.

Ban ngày không thể đi đâu, mọi người chỉ có thể ngồi ở nhà chính vừa nói chuyện phiếm vừa làm thêu thùa.

Cũng vì không có cảm giác lo ăn từng bữa, tục vật có vẻ liền không hề quan trọng, lời nói của Tiết thị nay cũng không khắc khe, vô cớ gây chuyện, ngược lại bởi vì miệng bà lưu loét, lời nói dí dỏm, thành nhân vật thú vị.

“..... Nàng vừa nói như vậy làm cõi lòng ta tan nát, giống như nhân sỏi cỏ...”

Tiết thị đang nói, mọi người đã cười làm một đoàn.

Tề thị sảng giọng: “Xem người so sánh kia, về sau có cho người khác ăn sủi cỏ nữa không, mỗi lần ăn sẽ nghĩ tới bên trong đều là lòng của người.”

Tiết thị trả lời: “Nếu một ngày nhà chúng ta thật sự bị đói, không ăn các người cũng phải ăn, ở nông thôn có nạn hạn hán nạn lụt, còn dám xem thường đồ ăn sao.”

Tướng lão thái thái nhíu mi nói: “Đừng nói mấy chuyện đáng sợ nữa, vẫn còn có bọn nhỏ ở đây, nói nhiều lời vui vẻ đi.”

Cố Thiên cùng Phùng Loan vây quanh ở giường bên cạnh đùa với tiểu chất nữ vừa đầy tháng.

Tiểu nha đầu nằm trong tã lót, thậm chí nhả bong bóng, may mắn không chút cảm giác không khí khẩn trương bên ngoài.

Cố Thiên lòng tràn đầy sầu lo, sau khi Sở vương vây thành, liên hệ giữa nàng cùng Hàn Thác cũng bị chặn.

Nàng lo lắng an nguy Hàn Thác ở trên chiến trường, lại khó tránh khỏi lo âu tình trạng kinh thành hiện nay, dù sao, kiếp trước không có chuyện này.

Ninh Hạo chết đi là chuyện sau khi Hàn Khải đăng cơ, lúc Tấn vương chém chết Ninh Hạo, Sở vương đang lĩnh quân chống lại Ngôã Lạt, không kịp phân thân, Hàn Khải mượn cơ hội giảm bớt quân nhu cung ứng, hại Sở vương đại bại, chết trận sa trường.

không biết kiếp này chuyện này cuối cùng phải hóa giải như thế nào.

Cố Thiên âm thầm thở dài, thì ra mọi chuyện của một kiếp, nàng có khả năng nắm giữ cũng chỉ là số ít chuyện xảy ra ở kiếp trước, đã biết nguyên nhân kết quả, đối với chuyện chưa từng xảy ra căn bản hết đường xoay sở, không hề có đối sách.

Canh bốn, một tiếng nổ âm vang đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh.

Dân chúng đều rời giường xem xét, từng đám lửa bay lên từ phía chân trời, chiếu sáng bầu trời đêm.

Tiếp theo lại có tiếng nổ liên tiếp xuất hiện, mọi người đều hiểu được, đây là tiếng pháo.

“Sở vương công thành! Sở vương công thành!”

Lời đồn nhanh chóng tản ra, trong đó có niềm vui sướng không ra lời, dân chúng thậm chí sớm chút vây thành như vậy cũng là giải thoát.

Vĩnh Chiêu hầu đều có tin tức riêng, sau khi nhận được truyền thư trở lại Vĩnh Hòa đường, nhìn người một nhà lớn nhỏ tụ ở trong viện, tuyên bố: “Tĩnh vương đắc thắng khải hoàn, ở ngoài thành cùng Sở vương khai chiến.”

Thanh âm bằng phẳng không chút gợn sóng, không nghe ra vui buồn lo âu.

51. Chương 45

Betaer: huyetsacthiensu

Trong lòng Cố Thiên trăm vị lần lộn.

Hàn Thác chiến thắng trở về, bình yên vô sự, tất nhiên là nàng vui sướng.

Nhưng trận chiến này của hắn cùng với Sở vương, đến cuối cùng thắng bại như thế nào cũng chưa biết.

Trái tim của Cố Thiên treo ở cổ họng, nháy mắt lại treo cao hơn chút, nguy nguy hiểm hiểm lời không thoát ra khỏi miệng được.

thật ra nàng không coi khinh Hàn Thác, không phải không tin năng lực của hắn.

Theo quy định, phiên vương vào kinh, cho dù là vì nguyên nhân gì, binh sĩ dẫn theo không được vượt quá vạn quân.

Sở vương lần này có mưu đồ khác, tám vạn đại quân chính là hai phần ba quân của hắn.

Hàn Thác thì không giống vậy.

hắn khải hoàn vào kinh là vì ban thưởng sau khi chiến thắng, chỉ dẫn theo các tướng soái có phẩm cấp trong quân, cùng với bộ phận binh sĩ có chiến công.

Lực lượng hai bên có sự chênh lệch lớn, làm sao có phần thắng.

Chiến sự liên tục hai ngày hai đêm, đến nửa đêm ngày thứ ba, tiếng pháo dần ngưng, một khung trời bị ánh lửa pháo chiếu sáng cuối cùng cũng khôi phục lại màu sắc đen tối.

Hùng đông, cửa thành đóng chặt hơn một tháng từ từ mở ra, một đội kỵ binh (đội quân cưỡi ngựa) áo giáp

đen tiến vào trong thành, bọn họ rõ ràng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, người người sắc mặt nghiêm nghị, tinh thần sáng láng, trong đội ngũ không có người nói chuyện với nhau ồn ào, chỉ nghe đến móng sắt ngựa leng keng nện xuống đất, đều nhịp.

đi đầu là chủ soái mặc chiến bào màu đen, áo choàng nhung đen, gương mặt đẹp như trích tiên, cười chiến mã toàn thân đen thui, bốn vó đạp tuyết, đúng là thiên lý thần câu (ngựa đi ngàn dặm) trong truyền thuyết.

Phía sau hẳn, cờ chủ soái màu đen đón gió bay lên trên nền tuyết, có dân chúng biết chữ nhận ra chữ “Tĩnh”.

Tĩnh vương Hàn Thác, trong ấn tượng của dân chúng trong kinh thành chẳng qua chỉ là hoàng tử không được sủng ái, là hoàng tử được phong phiên từ sớm.

Kinh thành cách xa biên cương, từ trước đến nay an ổn chưa xảy ra chiến loạn, cho nên phiên vương có thể thiện chiến không thể là đề tài trà dư tửu hậu của bọn họ.

Trải qua chuyện này, Tĩnh vương nghiêm nhiên trở thành anh hùng trong lòng bọn họ, thực hào kiệt.

Trong lúc nhất thời, mỗi cái giơ tay nhắc chân, ăn mặc của Tĩnh vương đều được mọi người làm theo.

Trong tiệm vải trang phục vải vóc màu đen cùng tơ vàng đều được bán hết, giá một cao gấp ba lần.

Dải lụa màu đỏ trên mũ người thường không mang, liền lưu hành trên mũ trâm màu đỏ (đoạn này mình cũng không hiểu lắm), nhìn lại, từ đầu đường đến cuối ngõ, phàm là nam tử trưởng thành thì trên mũ đều có một chút đỏ.

Ngựa vó trắng (bản raw là bạch đề ô là quạ móng trắng nhưng mình thấy ở phần trên nhắc đến ngựa, phần dưới cũng nhắc đến ngựa nên mình đổi thành ngựa vó trắng) là vật quý hiếm, ngàn vàng khó gặp, liền có người nghĩ ra nhiều phương pháp, dùng nước sơn trắng bôi vó ngựa, mặc dù không phải cũng không khác là mấy.

Thầy bói khi chuẩn bị làm lá cờ vải, trong một đêm đều đổi thành cờ đen chữ vàng.

Đại cô nương tiểu tức phụ cũng không chịu thua nam tử, các nàng không mặc chiến bào không cười khoái mã, thì cũng không thiếu được áo choàng.

Nữ nhi thận trọng hơn, ngày ấy Tĩnh vương vào thành các nàng thấy rõ ràng, vó đen áo choàng nhung thêu đôi cánh bằng chỉ màu vàng. Nam tử tâm thường muốn thể hiện uy vũ thường mặc áo choàng thêu mãnh hổ hùng ưng, Tĩnh vương thật sự là không giống người thường, suy nghĩ khác người.

Vì thế, nhóm nữ nhi tự động thêu, bàn tay trắng nõn thêu đôi cánh, trừ tự bản thân mình dùng còn không quên tặng con trai, phụ huynh, tình lang.

Mùa đông năm nay, toàn bộ người ở kinh thành đều mặc kiểu áo choàng giống Tĩnh vương.

Hàn Thác hồi kinh chỉ mang theo khoảng vạn người.

hắn mặc dù ở biên cương, tin tức vẫn cực kỳ nhanh nhẹn, vì có thể giải quyết chuyện Sở vương vây thành, sau khi đánh thắng Thát Đát, liền điều hai vạn vệ quân U châu, một vạn Huyền Giáp quân, cùng với một vạn quân mới hợp nhất kỵ binh từ bộ lạc Mông Cổ Lan thị, cùng về kinh.

Tuy chỉ bằng một nửa số quân Sở vương, nhưng tất cả đều dũng mãnh tàn nhẫn, cái này gọi là kẻ mạnh có kẻ mạnh hơn, quân Sở vương ở kinh thành chỉ biết điều võ dương oai, gặp được đại quân của Tĩnh vương cũng khó tránh khỏi thất bại thảm hại.

Tuy rằng Hàn Thác chiến thắng, cũng không đưa toàn bộ đại quân vào trong kinh, chỉ mệnh lệnh đóng quân ngoài thành, vây khốn quân đội Sở vương.

Mà người hắn mang cùng vào thành, mới là điều Cố Thiên suy nghĩ, quân sĩ đem tới Kim Loan điện nhận phong thưởng. Còn có, chuyện Sở vương cùng tướng soái tâm phúc, tất cả đều muốn nhận sự trừng phạt nghiêm khắc.

Ba ngày sau, Nguyên Hòa để ban thánh chỉ.

Sở vương tuy không có lòng tạo phản, nhưng lại tạo thành đại loạn ở kinh thành, dân chúng gặp khổn khó, tước phong hào, biếm làm thứ dân, quăng đời còn lại bị giam ở hành cung ngoại ô kinh thành.

Tướng soái tâm phúc dưới trướng, không hiểu khuyên can chủ thượng, ngược lại lại dung túng, xúi giục; cũng giam vào đại lao, đợi tra hỏi xử trảm.

Mà quân của Sở vương, tạm do Tĩnh vương chỉ huy.

Phong thưởng lại hậu hĩnh hơn từ trước đến nay.

Cố Phong cũng ở trong đó, hắn liên tục lập công, thăng làm Thiêm sự chính tứ phẩm U châu vệ, thật là quan tứ phẩm trẻ tuổi nhất của Đại Ân từ khi khai quốc tới nay.

Nên thưởng đã thưởng, nên phạt cũng đã phạt, tất nhiên cũng muốn mọi người về lại vị trí cũ, hai đại quân phiên vương trường kỳ trú đóng ở ngoài thành, tất nhiên phải lui về chỗ lúc đầu.

Cố Phong được nghỉ nửa tháng, chẳng vạng ngày đó, một mình một ngựa trở lại Vĩnh Chiêu hầu phủ.

hắn đen đi, cũng gầy đi, vóc dáng so với lúc trước cao hơn một cái đầu, thậm chí đã cao hơn Cố Tùng.

Ninh thị ôm lấy con, kích động rơi lệ.

Cố Phong gãi đầu, ảo não nói: “Mẫu thân, người đừng như vậy, không phải con vẫn khỏe mạnh đây sao, người nhìn xem.” nói xong vỗ vỗ bộ ngực chính mình: “Rắn chắc vô cùng, tỷ phu nói con có phong độ của hãn thời niên thiếu, người nên thấy vui mới đúng.”

Ninh thị lau nước mắt, nói: “Ta đương nhiên rất vui, ta đây là mừng phát khóc.”

Cố Phong buông mẫu thân ra, ân cần thăm hỏi từng người thân lâu không thấy mặt, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bụng Phùng Loan, kinh ngạc nói: “Nhị tẩu, không phải nói mọi người trong thành nóng quá không ăn cơm được sao, tại sao tẩu lại béo thành như vậy?”

Ninh thị vỗ một cái vào sau đầu hắn: “nói bậy bạ gì đó, nhị tẩu người mang thai.”

Cố Phong nhìn Phùng Loan, lại nhìn đến đứa nhỏ mới sinh đang ngậm ngón cái ngủ ngọt ngào trong lòng Lộ Tương, chuyển hướng quay sang Cố Thiên nói: “Tiếp theo có phải nên đến phiên tỷ cùng tỷ phu sinh đứa nhỏ không?”

Cố Thiên bị hắn nói ầm ĩ đến đỏ mặt, chạy về phòng trong tiếng cười vang của mọi người.

Cơm chiều dọn tại Vĩnh Hòa đường, nam nữ phân ra, tất cả đều là người nhà, nên không để bình phong ở giữa che, Cố Phong kể tình hình cuộc chiến, thanh âm rõ ràng rơi vào bàn nữ quyền.

“... Lương thảo Thát Đát không dồi dào, trông coi thật chặt, nhưng dân du mục, mặc dù ăn uống không rời dê ngựa, nhưng bởi vì bình thường không để ý lắm, con liền suy nghĩ kế diệu hổ ly sơn, đầu tiên là thả dê ngựa của bọn họ, để binh sĩ đuổi theo, sau đó lại đi đốt lương thảo, làm cho bọn họ hai đầu gặp nạn, quân ta thừa dịp hỗn loạn đó bắt mấy trăm con dê ngựa, nấu ăn...”

“... Tỷ phu dụng binh như thần... Huynh ấy hôn mê hai ngày, mọi người tâm tình ảm đạm, đợi hắn tỉnh táo lại, trong doanh tiếng hoan hô như sấm dậy, tựa như phản ứng của dân chúng ngày ấy khi vào thành...”

“... Trong quân cũng không khổ chút nào, vật chất mặc dù không phong phú giống trong nhà, nhưng chúng tướng sĩ đồng lòng hợp lực, không tư tâm, không tranh đấu, đoàn kết nhất trí... Mọi người xem, tướng sĩ kinh thành chính là bởi vì thiếu kinh nghiệm chiến trường, cho nên lỏng lẻo rời rạc như cát, không chịu nổi một đòn... Cho nên lúc trước con mới đi thi làm thủ hạ của tỷ phu.....”

Ninh thị hiện tại nghe con nói cái gì cũng đều vui vẻ không thôi.

Tề thị cũng nghe cao hứng, bà biết rõ đạo lý Cổ gia ba huynh đệ giúp đỡ nhau, Cổ Tùng, Cổ Phong chức quan càng cao, đối với Cổ Dong của bà chỉ có lợi, không có hại.

Tiết thị lại khó tránh khỏi phiền não, không phải chỉ là lập công, thăng quan sao, kinh thành cái gì cũng không nhiều, chỉ có quan lại là nhiều nhất, có cái gì tốt chứ, chẳng qua chỉ là tiểu thiếu niên, để cả nhà đều vây quanh hẳn nghe hẳn nói ...

Bà cầm lấy chiếc đĩa hung hăng đâm vào đĩa cá trước mặt, làm nước sốt tràn ra, làm bẩn quần áo.

Kinh thành yên ổn, nữ quyền Vĩnh Chiêu hầu phủ cũng trở về viện của mình.

Cổ Thiên nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, lòng tràn đầy hình ảnh của Hàn Thác, không biết hẳn thế nào. Nguyên Hòa để nên phạt thì phạt, nên thưởng thì thưởng, nhưng không có tin tức về Hàn Thác.

Cổ Thiên khó tránh khỏi lo lắng, tuy rằng Hàn Thác mang binh giải vây cho kinh thành, nhưng phiên vương một mình mang binh vào kinh là tội lớn, hoàng đế có thể nghi kỵ hẳn không? Hoặc là không nghi kỵ, cũng sẽ không vui, dù sao trước mắt có Sở vương làm gương...

Nàng không hiểu cùng với mình bất lực càng tự hỏi càng phiền não, càng nghĩ càng đau đầu, cuối cùng rốt cục rầu rĩ không vui ngủ thiếp đi.

Hàn Thác ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn Cổ Thiên.

Tiểu cô nương ngủ có vẻ hết sức nhu thuận, khuôn mặt đỏ bừng, lông mi thỉnh thoảng run rẩy, chính là không biết mơ thấy cái gì, bĩu môi, mày nhíu lại, hiển nhiên là không cao hứng.

hắn cúi đầu hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn.

Cổ Thiên lẩm bẩm một tiếng, trở mình, biến thành nằm ngửa.

Hàn Thác cười nheo nheo hai má hồng nhuận của nàng.

Chắc là cảm thấy đau, Cổ Thiên đưa tay ra vỗ vỗ tay hắn, bất mãn râm rì hai tiếng, lại trở mình, lúc này biến thành quay mặt vào trong.

không nhìn được bộ dáng của nàng, Hàn Thác không vui, vươn tay xoay người Cổ Thiên trở về.

Cổ Thiên mê mê, thân thể cùng cánh tay Hàn Thác chạm nhau, bởi vì cảm thấy ấm áp, liền ôm lấy không buông, để trong ngực chính mình.

Hàn Thác muốn rút tay về, mới vừa động, Cố Thiên liền phát giác, nàng nhú mi ủy khuất kêu to, lại xoay người, ôm cánh tay kia đặt ở dưới thân.

Có lẽ là rất ấm áp rất thư thái, Cố Thiên uốn éo người, ôm cánh tay Hàn Thác dùng sức cọ hai cái, mảy cũng giãn ra, khớp miệng hơi hơi nhếch lên, vừa lòng, run rẩy “A” một tiếng, cánh tay ôm càng chặt.

Tư thế này đối với Hàn Thác mà nói, lại rất không thoải mái, hắn vươn cái tay còn tự do, vỗ nhẹ hai cái ở trên má Cố Thiên, “Xán Xán.”

Cố Thiên đang ngủ say, đối với thanh âm đặc biệt ghét bỏ, kích động đập đập chân, méo máo, rõ ràng là vô cùng tủi thân.

“Tĩnh lại đi, ta đến xem nàng.” tay Hàn Thác từ vỗ vỗ sửa thành nắn nắn.

Cố Thiên bị đau, nức nở một tiếng, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy một cái bóng đen gần như là nằm vào trên người mình, há mồm liền thét ra tiếng.

Tiếng hét này làm toàn bộ mọi người trong mai viện bị bưng tĩnh, hai vợ chồng Cố Cảnh Ngô cùng Cố Tùng, tính cả Cố Phong mới về nhà, đều không mặc thêm quần áo mà đứng dậy, chạy vội tới tiểu viện của Cố Thiên.

52. Chương 46

Betaer: huyetsacthiensu

Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên cùng ánh đèn chớp chớp, càng ngày càng gần.

Trong phòng hai người giương mắt nhìn nhau, trợn mắt há mồm, không biết làm sao.

Cố Thiên nhận ra Hàn Thác, nhưng đã quá muộn.

Tiếng gõ cửa vang lên, rầm rầm rầm liên tiếp không ngừng, như sấm bên tai.

“Xán Xán, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xán Xán, mở cửa!”

“...Con... Con...” Cố Thiên hoảng sợ quá độ, nói không thành câu.

Ngoài cửa mọi người nghe xong ai cũng nóng nảy.

Cố Phong vừa trở về từ trong quân đội, đã tính còn chưa thu lại, nhấc chân muốn đá cửa phòng, rầm một tiếng, cửa mở ra.

Động tác của Hàn Thác còn nhanh hơn, lặn vào bên trong, nhấc chân lên che kín từ đầu tới chân.

“Con làm sao vậy?”

“không có việc gì chứ?”

Theo tiếng nói chuyện, vài bóng người vòng qua đồ trang trí bằng đá cẩm thạch, bước nhanh đi vào trong.

Cố Phong đi đầu, phía sau là Cố Cảnh Ngô cầm theo đèn lồng, sau nữa là Ninh thị, cùng Phùng Loan và Cố Tùng, còn có Bích Lạc trực đêm trong phòng, trên mặt ai ai cũng là vẻ sợ hãi không thôi, nghĩ rằng có kẻ xấu đột nhập vào phòng Cố Thiên.....

Nhưng mà trong phòng không có gì cả, chỉ có Cố Thiên mặc trung y mỏng manh, ôm gối, run lấy bầy.

Ninh thị xông về phía trước vài bước, túm lấy áo ngoài đang treo khoác cho Cố Thiên, hỏi: “Con gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên gật đầu liên tục.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Mọi người trở về ngủ đi, Bích Lạc ở lại.” Ninh thị phân phó nói.

Bà ngồi vào đầu giường, vén lại tóc cho Cố Thiên, lại nhận lấy chén trà Bích Lạc đưa đến, tự tay bưng trà đút Cố Thiên uống nước.

Sau đó lại cởi áo ngoài đưa cho Bích Lạc, giúp đỡ Cố Thiên nằm xuống, dấm cay rửa thân cho nàng, ôn nhu nói: “Để ta ở đây cùng với con?”

Cố Thiên hồn loạn lắc đầu, tay chân nàng cùng Hàn Thác đang chạm vào nhau, chỉ cảm thấy trên người hần cực nóng, nhiệt độ thân thể hần xuyên thấu qua quần áo gần như muốn thiêu đốt nàng.

Nàng vốn đang căng thẳng, Hàn Thác còn cố tình không biết sống chết, một chút lại một chút động chạm cánh tay, đùi, nhẹ nhàng đụng vào thân thể nàng.

“Mẫu thân, con buồn ngủ rồi, ta muốn tự mình ngủ.” Cố Thiên xoay người, né tránh sự đụng chạm của Hàn Thác, mặt quay ra bên ngoài, vừa nói vừa ngáp một cái.

“Được, vậy ta trở về phòng, để cho Bích Lạc canh ở bên ngoài, có việc gì con hãy kêu nàng.” Ninh Thị cười dịch chần cho Cố Thiên, đi ra ngoài, dặn dò Bích Lạc một lúc lâu, mới cầm đèn Cổ Cảnh Ngô để lại rồi đi.

“Tiểu thư, có cần phải thắp nến trong phòng không? Hay là chỉ cần thắp một cái ở bên ngoài thôi?” Bích Lạc cầm một cây nến trong tay, đi đến bên giường hỏi.

“A... không cần, không cần, cái gì cũng không cần.” Cố Thiên kêu lên khe khẽ, có chút vô lễ, giống như đứa nhỏ cáu kỉnh, sau khi Ninh thị đi đến gian ngoài, Hàn Thác liền hoạt động, cả người dán ở sau lưng nàng...

Bích Lạc thận trọng, nhìn thấy trên trán Cố Thiên đổ mồ hôi, liền đi vào phòng tắm khăn ướt, “Tiểu thư, để muối giúp người lau mồ hôi.”

nói xong đã đi tới gần giường.

“Người mau ra ngoài!” Cố Thiên quát nàng dừng lại, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

Bích Lạc giật mình, từ nhỏ nàng đã hầu hạ Cố Thiên, tiểu thư luôn luôn nhã nhặn với hạ nhân, chưa bao giờ giận, cũng chưa bao giờ lớn tiếng quát nàng.

Nhưng nàng vẫn là phản ứng rất nhanh, “đã biết, nô tỳ xin lui ra ngoài.”

“Bích Lạc...” Cố Thiên nhìn ra Bích Lạc sắc mặt không tốt, gọi lại nàng định nói vài câu, không ngờ Hàn Thác đột nhiên ôm hông nàng, những lời muốn nói trong nháy mắt đều bị nuốt trở về.

Bích Lạc đã đi đến bình phong, quay lại nhìn về phía Cố Thiên, “Tiểu thư còn dặn dò chuyện gì?”

Cố Thiên nói quanh co: “Người... Người để đèn ở bên ngoài, rồi về phòng đi ngủ đi.”

“Tiểu thư, nô tỳ đi rồi, còn người thì sao?” Bích Lạc khó hiểu hỏi.

“Ta không sao,” Cố Thiên nói, “Ta muốn yên lặng một chút.”

Bích Lạc vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng Cố Thiên lần nữa kiên trì, nàng rốt cục theo lời rời đi.

Nghe cửa phòng kết một tiếng mở ra, lại kết một tiếng đóng vào, cuối cùng Cố Thiên thở

dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức xoay người thúc Hàn Thác, “Ngài đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Hàn Thác nghe lời nàng mới là lạ, xoay người lên ngăn chặn nàng, vuốt ve hai má non mềm của nàng, cười nói: “Tiểu thư, nếu ta đi ra ngoài, ai ở cùng người đây?”

Cố Thiên sắc giọng: “Ta không cần ngài bồi, ta sắp bị dọa sợ chết khiếp rồi, bây giờ trái tim vẫn còn đập thành thịch đây này.”

“thật không, để ta sờ xem.” Tay Hàn Thác đặt trên ngực nàng.

Ngực của phụ nữ, tất nhiên cao ngất tròn trịa, Tĩnh vương điện hạ uy vũ thuận tay bóp nhẹ một cái, thanh âm nói chuyện có chút khàn khàn, “Lớn lên rồi.”

Động tay động chân không tính, còn nói những từ ngữ dâm loạn. Cố Thiên làm sao có thể chống lại hầnhư vậy, mặt đỏ như cây lựu, đầu lưỡi cũng bắt đầu xoắn lại, “Vương gia... không thể...”

“Hử? không thể cái gì?” Hàn Thác ngắt lời nói, “Chúng ta lâu rồi không gặp mặt, nàng không nhớ ta sao?”

“Nhớ...” Cố Thiên nhỏ giọng ngập ngừng, tuy rằng thẹn thùng, nhưng vẫn thành thật thừa nhận tâm tình của mình.

Hàn Thác chạm khẽ môi nàng, “Ta cũng nhớ nàng.” nói xong kéo tay nàng xuống phía dưới.

Va chạm vào một chỗ càng nóng như lửa, Cố Thiên thở nhẹ ra tiếng, muốn nhanh chóng tránh ra, nhưng mà Hàn Thác sức lớn, đè lại tay nàng không chịu thả.

“Vương gia,” Vừa thẹn vừa giận, “Chúng ta đã nói, không thể... không thể như vậy.”

“Hôm nay làm một lần,” Hàn Thác nói giọng khàn khàn, “Nàng đã quên sao, ở trong thư ta cũng nói, nhớ nàng đến không ngủ được.”

Cố Thiên ngậy cả người, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, cái gọi là nhớ nàng đến ngủ không được, thừa không phải trong lòng nhớ, mà là nơi đó...

Gian ngoài Bích Lạc để lại một ngọn đèn, ánh sáng mặc dù tối, nhưng cũng đủ để Hàn Thác thấy rõ gương mặt Cố Thiên ngậy người, hần cười khẽ nói chuyện vào bên tai nàng.

Cố Thiên nghe xong, đỏ mặt lắc đầu.

Liên tiếp hỏi mấy lần, Cố Thiên chính là không chịu, Hàn Thác thấy nàng thật sự không muốn, cũng không miễn cưỡng, đổi đề tài, “Vậy cho ta hôn một cái chắc là được chứ.”

Cố Thiên cắn môi, gạt đầu một cái nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra.

Ngay sau đó liền bị Hàn Thác ngậm lấy bờ môi, mân mê, ôn nhu làm Cố Thiên không tự giác mà say mê.

Hàn Thác thời thời khắc khắc chú ý phản ứng của nàng, thấy nàng thật là hưởng thụ, liền cạy mở khớp hàm nàng, quần lấy đầu lưỡi dính hương...

Đợi khi tách ra, hai người đều thở hồng hộc, ôm nhau bình phục.

Cố Thiên bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Vết thương của Vương gia đã tốt hơn chưa? Có thể cho ta xem không?”

Hàn Thác rất sáng khoái cởi bỏ vạt áo, lộ ra vân da rõ ràng trước ngực.

Lúc trước trên da trơn nhẵn, nay lại có thêm một vết đao.

Cố Thiên nhẹ nhàng chạm vào, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia còn đau không?”

Mấy tháng đi qua, đương nhiên không còn đau đớn, nhưng Hàn Thác không muốn nói thật, giống như đứa nhỏ muốn ăn đường, “Nàng hôn sẽ không đau nữa.”

Cố Thiên nghe lời cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn hôn một chút lên vết sẹo, liền nghe được tiếng hít thở của Hàn Thác rõ ràng dồn dập lên.

không đợi nàng ngẩng đầu hỏi ý, đã bị Hàn Thác đặt ở dưới thân...

Tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân dần dần bình ổn, sau đó vang lên tiếng nữ nhân thấp giọng khóc nức nở.

Cố Thiên ôm lấy chân xoay người, quay lưng vào mặt với Hàn Thác, nước mắt như hạt ngọc đứt dây, chảy không ngừng được.

Hàn Thác ngượng ngừng xuống giường, lấy khăn trên bàn, cách chân ôm Cố Thiên, kiên nhẫn giúp nàng lau nước mắt.

Nào biết Cố Thiên không chút cảm kích, uốn éo người lui vào góc giường, Hàn Thác đương nhiên không để nàng đi, ngăn chặn nàng, tay tiến vào trong, sẵn sàng nói: “Tay đau không? Ta giúp nàng xoa xoa.”

Cố Thiên vốn nhỏ giọng yên lặng rơi lệ, bị hắn nói như vậy, oan ức đột nhiên bùng nổ, cái miệng nhỏ nhắn mở ra gào khóc lên.

Hàn Thác vội vàng che miệng nàng lại, “Bà cô nhỏ của ta, nhỏ giọng chút, cẩn thận có người đến.”

Cố Thiên bắt lấy tay hắn hung hăng cắn xuống.

Hàn Thác bị đau, không thể không buông tay.

Cố Thiên nhân cơ hội lui tới góc giường, mục tiêu là tránh Hàn Thác thật xa.

Hàn Thác cúi đầu nhìn bàn tay mình, vết cắn đã có tơ máu chảy ra, thở dài: “Cố Thiên, nàng cũng thật độc ác.”

hắn nói xong nghiêng người về phía nàng, kéo Cố Thiên ra ngoài, kẹp giữa hắn cùng với vách tường, cầm lấy tơ hồng trên cổ nàng, lấy bạch ngọc Quan âm ra, thở phì phì hỏi: “Nàng có biết vật này là từ đâu đến không?”

53. Chương 47

Betaer: huyetsacthiensu

Hàn Thác vừa hỏi vừa đẩy Cố Thiên nằm xuống.

Miếng Bạch ngọc Quan âm này từ khi Cố Thiên bắt đầu biết chuyện đã đeo, nhưng cho tới bây giờ không có người nào nói cho nàng biết rốt cuộc nó từ đâu đến, nàng đeo thành thói quen cũng không muốn hỏi thăm lai lịch của nó, chỉ nghĩ đến là do trưởng bối cầu được trong chùa miếu tặng cho.

Nghe khẩu khí của Hàn Thác, dường như là hắn biết lai lịch của nó.

Cố Thiên có chút tò mò.

Nhưng nàng còn đang giận Hàn Thác, thật sự không muốn để ý đến hắn.

Cố Thiên dứt khoát giả bộ ngủ.

Giả vờ một chút sau đó lại thật sự ngủ mất.

không biết đã ngủ cũng bao lâu, lúc nửa đêm, Cố Thiên mơ màng cảm giác được vật to lớn nóng như lửa vẫn dán ở bên mình đột nhiên rời khỏi, nàng bỗng dưng mở mắt xoay người, nhìn thấy Hàn Thác đang ngồi ở bên giường xỏ giày.

Hàn Thác biết nàng tỉnh rồi, nhẹ giọng nói: “Ta phải trở về, nàng ngủ ngon đi.”

Cố Thiên không muốn hắt đi chút nào, bàn tay nhỏ bé đang trong chăn vươn ra bắt lấy vạt áo hắn, nhỏ giọng kêu một tiếng “Vương gia”.

Hàn Thác cúi người ôm nàng, Cố Thiên thuận thế nằm trước ngực hắn, tay nhỏ bé gấu gao nắm lấy vạt áo.

Có lẽ nhận thấy được Cố Thiên không muốn xa rời, Hàn Thác hôn vào thái dương nàng, ôn nhu dỗ: “Phụ hoàng cho phép ta ở lại kinh thành một thời gian, về sau ta có thể thường xuyên đến, mỗi đêm đều đến cũng được.”

Về việc sau khi đến đây làm cái gì, hai người tất nhiên là không nói cũng hiểu rõ.

Dưới sự canh gác nghiêm ngặt của những thủ vệ võ nghệ cao cường của Vĩnh Chiêu Hầu phủ trộm hương thiết ngọc, có một loại kích thích khác, nam nhân trời sinh yêu thích mạo hiểm, Hàn Thác cũng không phải ngoại lệ.

Lần này còn chưa đi, hắn đã bắt đầu chờ đợi hôm sau.

Cố Thiên lại chán nản, ai muốn hắn trở lại chứ, mỗi người ở kinh thành đều coi hắn là anh hùng, thật ra ở đời trước hắn là nghịch tặc phản cốt, còn là một tên háo sắc, hái hoa tặc!

Đáng thương cho Cố Thiên dù đã sống hai đời nhưng lời nói mắng chửi người tổng cộng cũng chỉ có hai, ba từ, còn lại đều là học theo thoại bản*, lúc này cũng không quần thích hợp hay không thích hợp, cả người treo trên người Hàn Thác.

* (huàběn): thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Chân trời đã hơi hơi sáng lên, nếu còn kéo dài không đi, tỷ lệ bị thị vệ phát hiện cũng cao lên.

Bởi vậy Hàn Thác cũng không chú ý tới chuyển biến rất nhỏ trong cảm xúc của Cố Thiên, tay vỗ vỗ đầu nàng, liền xuống đất, lặng lẽ mở cửa phòng rời đi.

Hôm sau, Nguyên Hòa để lại ban thánh chỉ, mệnh Tĩnh vương tạm ở trong kinh tận hiếu, phụng dưỡng phụ hoàng.

Thánh chỉ vừa ban ra, trong triều đình bề ngoài mặc dù bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng mọi người lại nổ tung, khó tránh khỏi đều phỏng đoán thánh ý.

Nhìn như một câu nói vô cùng đơn giản, trong đó lại chứa đựng nhiều ý tứ.

Tạm ở là khoảng bao lâu?

không nói rõ ràng, vậy liền xem thánh ý.

Có thể là hôm nay ở, ngày mai liền cuốn gói đi, cũng có khả năng ở đến khi Thánh thượng khỏi bệnh.

Như vậy, như thế nào mới tính là khỏi bệnh?

Nguyên Hòa để năm nay đã năm mươi lăm tuổi, người lớn tuổi khó tránh khỏi thỉnh thoảng có một ít tật xấu, huống chi hoàng đế còn có ít vết thương bị trên chiến trường cũng phát tác.

Cho nên, dù không có lần này vì bị kích thích mà bệnh nặng, đương kim Thánh thượng cũng không được xem là tuyệt đối khoẻ mạnh.

Lời nói đại nghịch bất đạo, nếu muốn hoàng thượng lại không ốm đau, trừ phi Ngài cười hạc về trời.

Chẳng lẽ Tĩnh vương muốn ở lại trong kinh cho đến ngày hoàng thượng hết bệnh?

Hoàng tử trưởng thành, phải lập phủ làm phiên vương, nhưng hoàng tử lưu lại kinh thành lâu ngày, thật sự không hợp quy củ.

Nguyên Hòa để ý tứ hàm xúc cho nên càng thêm nhấn nạt cân nhắc.

Nhìn thấy Tĩnh vương năng lực trác tuyệt, coi trọng có thêm, sinh ra những dự định khác sao?

Hay là thấy hần có năng lực, thả ra ngoài thì trong lòng lại bất an, cho nên mới cho phép hần ở lại trong kinh, làm hần mất đi quyền lực?

Triều thần yên lặng, giữ bình tĩnh theo dõi biến chuyển của câu chuyện, có vài người vội vàng nôn nóng đã bắt đầu cùng Tĩnh vương kết giao.

Đều nói thánh tâm khó dò, về điểm này Tĩnh vương đúng là rất an phận thủ thường.

hắn mỗi ngày đứng giờ vào triều, sau đó liền ở lại tắm cung Nguyên Hòa để là Long Tê điện phụng dưỡng, chẳng vụng trước khi cửa cung đóng liền rời cung, nếu tình huống của Nguyên Hòa để hơi xấu, hắn cũng sẽ ngủ lại trong cung, ở sườn điện Long Tê điện.

Đối với đại thần cố ý nịnh bợ hắn, hắn liền lạnh nhạt vừa không thân thiện, cũng không mâu thuẫn, gặp mặt thì nói hai, ba câu, không có giáp thiệp khác.

Quả nhiên là an phận thủ thường, không để cho người khác tìm ra nửa điểm bất mãn.

Cố Thiển tất nhiên là nhìn về những điều lạc quan.

Hoặc là nói, nàng hy vọng chuyện này có thể có kết quả lạc quan.

Từ xưa đến nay, hoàng đế đăng cơ không ngoài hai phương thức, hoặc là danh chính ngôn thuận truyền ngôi, hoặc là cướp ngôi hoàng đế.

Hôn kỳ càng ngày càng đến gần, Cố Thiển cùng Hàn Thác đã ngồi trên một thuyền, nàng tất nhiên cũng hy vọng hắn đi đường ngay, được Nguyên Hòa để truyền ngôi, như vậy chẳng những dễ nhìn dễ nghe, còn có thể không xung đột cùng mẫu tử Ninh hoàng hậu.

Nếu không, Hàn Thác lại mang binh tạo phản, đến lúc đó Tĩnh vương trở thành thủ lĩnh phản tặc, nàng nay là Tĩnh vương phi chẳng phải chính là vợ phản tặc...

Cố Thiển lắc đầu, đem danh từ mắt mặt này ra khỏi đầu, nàng hai đời đều ngồi thẳng, mới không cần làm phản tặc.

Mất thấy gần đến cuối năm, Tướng lão thái thái theo thông lệ mỗi năm thường sắp xếp ra một ngày đi Từ Ân tự thăm con gái Cố Cảnh Huệ.

Từ Ân tự xây ở trên núi phía bắc cách kinh thành mười lăm dặm, là một ngôi chùa miếu hương khói cực thịnh, từ một nơi để Hoàng hậu xuất gia khi hoàng đế băng hà từ ngày Đại Ân khai quốc, dần dần biến thành chỗ phụ nhân vương thất không con nối dòng ở goá thanh tu.

Cố Cảnh Huệ mười sáu tuổi gả cho thế tử Duyên quận Vương làm vợ, hai người là thanh mai trúc mã, cảm tình sâu đậm, ai ngờ không quá ba năm thế tử bệnh qua đời.

Cố Cảnh Huệ chịu không nổi đả kích, thương tâm quá độ, thai nhi năm tháng trong bụng cũng không giữ được.

Vì vong phu tức trực bên linh cữu một năm, nàng liền tự xin đến Từ Ân tự thủ tiết, đến nay đã hơn sáu năm.

Đồng hành cùng Tướng lão thái thái là Cố Thiên cùng Cố San.

Tướng lão thái thái mặc dù không thích Tiết thị, nhưng vẫn cố gắng hết sức đối xử bình đẳng với các cháu gái, chỉ là Cố San tính cách khô khan, thường thường một ngày cũng không nói được mấy câu, tất nhiên không bằng Cố Thiên hoạt bát làm người thích.

Tổ tôn ba người tới chùa lúc còn chưa kết thúc buổi tụng kinh buổi sáng.

Trước khi vào Từ Ân tự dâng hương hoặc là thăm viếng phải được cho phép mới được tiến hành, lúc này tự có người tiếp khách dẫn ba người tới phòng khách hậu viện.

Sau khoảng nửa canh giờ, Cố Cảnh Huệ mặc đạo bào đẩy cửa vào, nàng để tóc tu hành, tóc dài búi trên đỉnh đầu thành kế, lấy trâm ô kim Phù dung cố định, trừ cái đó ra không mang theo cái gì khác, trên mặt không son phấn, vẻ mặt đạm mạc nghiêm túc.

Nhìn thấy Tướng lão thái thái, Cố Cảnh Huệ hai tay tạo thành chữ thập hành lễ, Cố San Cố Thiên hướng cô vén áo thi lễ.

Sau khi ngồi xuống, nàng trước tiên mở miệng hỏi trước: “một năm không gặp, mẫu thân có khoẻ không?”

“Vẫn như cũ, tinh thần rất tốt, chỉ là trời mưa thì chân có chút đau.” Tướng lão thái thái lôi kéo tay nữ nhi nói, “Chuyện của Sở vương vài ngày trước, ở trên núi có bị ảnh hưởng không?”

Cố Cảnh Huệ nhẹ giọng nói: “không sao, đồ ăn đều là trong chùa tự trồng được, chưa chịu hỗn loạn, còn lại những chuyện khác, người thanh tu cũng sẽ không nghĩ ngợi.”

“Vậy thì tốt.” Tướng lão thái thái gật đầu, lại hỏi mọi việc ở trong chùa của Cố Cảnh Huệ, ân ân cần cần, việc lớn việc nhỏ đều không bỏ sót.

Cố Cảnh Huệ kiên nhẫn đáp lại, chỉ nói là cuộc sống thanh tu không có chỗ nào không tốt.

Tướng lão thái thái nghe vào trong tai, cũng không nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy nữ nhi gầy hơn so với lần trước nhìn thấy, khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt, chỉ hận không thể đem người mang về trong nhà.

Bà chỉ có một nữ nhi Cố Cảnh Huệ, trong ba đứa con lại nhỏ tuổi nhất, thuở nhỏ là được nuông chiều lớn lên, coi như là được gả cho lang quân như ý, tưởng rằng được viên mãn không uống một đời, sao biết được vận mệnh sẽ biến chuyển đến bộ dáng này.

Phong tục Đại Ân nghiêm cẩn, đối với nữ tử chưa gả trinh tiết nặng như sinh mệnh, nhưng đối với nữ tử đã từng thành thân lại khoan dung nhiều lắm, cùng cách tái giá, quả phụ tái giá cũng không phải là chuyện hiếm.

Nhưng phong tục dân gian cùng quy củ hoàng thất cho tới bây giờ đều không có chút liên quan nào, Cố Cảnh Huệ gả vào hoàng gia, mặc dù tang chồng khi nàng mới chỉ có mười chín tuổi, cũng không có quyền gả lần hai. Tương lai của nàng chỉ có hai con đường: Ở quận vương phủ thủ tiết hoặc là tới Từ Ân tự làm bạn với hương đèn.

Tướng lão thái thái cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, nhìn hai cháu gái còn chưa xuất giá, liền nói cho Cố Cảnh Huệ nghe hôn sự của các nàng.

Hơn một năm trước hôn sự của Cố Thiên đã được định ra, Cố Cảnh Huệ tất nhiên đã sớm biết, lúc này chẳng qua là làm tròn bổn phận của một người cô, giáp mặt dặn dò một phen.

“Cái khác con không sợ, chỉ là sau khi thành hôn muốn cùng Tĩnh vương định cư ở U châu, chỉ sợ ít có cơ hội cùng người nhà gặp mặt, con còn chưa từng thử một mình rời nhà, khó tránh khỏi cô tịch bất an.”

Cố Thiên êm tai nói tới sầu lo trong lòng mình.

“Sợ cái gì, con sẽ mang theo vài ma ma cùng tiểu nha hoàn, đến lúc đó còn sợ không có người nói chuyện với con sao. Nhớ nhà thì viết thư về, nếu không thì kêu tam tẩu đến thăm con.” Cố Cảnh Huệ ôn nhu an ủi, “Hơn nữa, nghe nói Tĩnh vương là một người tuổi trẻ tài cao, có được người con rể như này là nhà ta đã tích đức.”

Hôn sự của Cố San là gần đây mới được định ra, nhà trai là sĩ tử được đề cử thi Hương năm nay, chỉ là trong nhà bối cảnh không rất tốt, việc hôn nhân với Vĩnh Chiêu Hầu phủ này là trào cao

Nàng bị Tiết thị nhắc tới nhiều lắm, khó tránh khỏi lòng có bất mãn, không thiếu được ở trong lời nói lộ ra ý đồ.

Cố Cảnh Huệ lại nói: “Xuất thân có trở ngại gì chứ? Hôm nay là gia đình cao quý thì như thế nào? Nếu năm, ba năm trước cũng chưa biết là xuất thân gì đâu, chẳng qua là gặp may đúng dịp mới được như ngày hôm nay. Trong nhà chúng ta có bản lĩnh như vậy, nâng đỡ cô gia là bình thường. Đến lúc đó hai người các người sống chung với nhau qua ngày, hắn còn có thể quên mất người sao?”

Cố San thấy cô cùng mẫu thân giải thích hoàn toàn khác nhau, trong miệng khúm núm đáp ứng, trong lòng lại khó xử, không biết phải tin ai mới tốt.

Lúc về đã gần hoàng hôn, là thời điểm trong thành náo nhiệt nhất của một ngày, trên đường người đến xe đi, xe ngựa khó tránh khỏi đi chậm hơn, không thuận lợi như ban ngày.

Đến chợ đèn hoa trên đường lớn, dứt khoát rõ ràng không đi được, dừng ở nửa đường.

Cổ Thiên nhẹ nhàng vén một góc màn xe, quan sát tình huống bên ngoài, chỉ thấy rất nhiều sạp nhỏ ven đường, có bán bánh mật kẹo mạch nha, có bán đường tranh tượng người, còn có các loại tạp hoá, đầy đủ mọi thứ, phía trước từng quán đều treo đèn lồng màu đỏ, thì ra là chợ đêm năm trước.

Chợ đêm nhiều người, nhìn xa ra có từng đoàn người nối đuôi nhau, xe ngựa muốn từ đây đi qua đó là tuyệt đối không có khả năng, phu xe cố hết sức quay đầu ngựa lại, định chọn đường khác đi.

Thỉnh thoảng có bọn nhỏ tóc để chỏm tụ tập năm ba đứa chạy ngang qua xe ngựa, trong tay giơ chong chóng hoặc là mút quả ghim thành râu đỏ au, người người mặt mang sắc mặt vui mừng, thần thái bay lên, trong miệng còn hát ca dao.

“... Lục ca chết, Ngũ Ca loạn, nhị ca ốm yếu vô lực quản, Tam ca về, giải ưu khốn (ưu sầu+khó khăn), chân long Thiên tử giáng xuống U thành.....”

Cổ Thiên nghe được rõ ràng, trên mặt trong nháy mắt biến sắc.

54. Chương 48

Betaer: huyetsachtiensu

Ca dao đại nghịch bất đạo này có người cố ý làm và truyền đi.

Bên trong Phượng Nghi cung, Ninh hoàng hậu nửa nằm ở trên tháp, nghe thái giám tâm phúc Nghiêm Hỉ báo cáo tiến triển công việc.

“Hôm nay khi lâm triều, Chu các lão (các trong Nội các; chắc ở đây ý là người trong nội các họ Chu) lấy cớ Thái tử thân thể gầy yếu, không thể đảm đương chức vụ liên thỉnh ý phế Thái tử, rồi trắng trợn khen ngợi công trạng của Tĩnh vương, nói thẳng hấn mới đáng làm thái tử.”

Nghiêm Hỉ cúi đầu trước giường thấp nói, nói đến chỗ này hơi ngừng một chút, giương mắt quan sát phản ứng của Ninh hoàng hậu, thấy bà khẽ gạt đầu, mới tiếp tục nói tiếp.

“Điều các lão lúc này mới ra mặt tỏ vẻ phản đối, cho rằng bất luận là có lập công hay không, Thái tử đều là danh chính ngôn thuận, vua của một nước chú trọng lấy nhân tuệ thông minh, có thể chinh chiến hay không cũng không quan trọng, dù sao ít khi hoàng đế tự thân chinh, ngược lại Tĩnh vương giết chóc quá nặng, không phải là đạo làm vua.”

“Hai vị các lão ai giữ ý này, đều có người ủng hộ, hai bên tranh chấp không dứt, khó phân thắng bại, bèn có ngự sử dâng tấu nói dân gian đang lưu truyền ca dao Tĩnh vương mới thực là chân long thiên tử, cho rằng tất cả đều không phải là trùng hợp, mà là có người vì mình tạo lợi thế, thỉnh Thánh thượng minh xét.”

Ninh hoàng hậu khoe miệng khê mỉm cười không dễ bị người phát hiện, truy hỏi nói: “Hoàng thượng phản ứng như thế nào?”

“Hoàng thượng giận tím mặt, phẩy tay áo bỏ đi.”

Ninh hoàng hậu hết sức vừa lòng, lệnh Hác ma ma ban thưởng Nghiêm Hỉ: “đi xuống đi, có tin tức gì, trước tiên nhớ lại đây hồi bẩm.”

Nghiêm Hỉ lĩnh mệnh lui xuống.

Hác ma ma đuổi tám cung nữ đang gác trong điện ra, tới gần bên cạnh Ninh hoàng hậu hỏi: “Nương nương, ngài không lo lắng Thánh thượng nghe xong Chu các lão nói trong lòng có suy nghĩ khác sao?”

Ninh hoàng hậu “Hừ” một tiếng nói: “Chính là đoán được lòng hắc có rung động, mà chưa hành động, ta mới cố ý đem sự tình đưa ra trước khi hắc hành động.”

“Cũng chính vì thánh tâm Thánh thượng khó dò, vạn nhất người biết thời biết thế đáp ứng, vậy làm như thế nào cho phải?” Hác ma ma lại hỏi.

“hắc sẽ không.” Ninh hoàng hậu khẩu khí mười phần chắc chắn, “hắc bây giờ tâm ý chưa kiên định, nếu không đã sớm hạ thánh chỉ, mà không phải ái muội không rõ đem nghiệt chủng ở lại trong kinh. hắc dùng hành động nói cho ta biết, hắc còn đang suy tính, ta đây liền giúp hắc chuyển hướng gió.”

Hác ma ma lắc đầu nói: “Lão nô ngu dốt, mong rằng nương nương chỉ dạy.”

Ninh hoàng hậu uống một miếng trà, mới tiếp tục nói: “Nếu chờ Hoàng thượng suy tính tốt mới ra quyết định, đến lúc đó càng có người phản đối thì chỉ sợ hắc càng kiên trì. Mà hắc còn chưa ra quyết định, có người trước một bước đưa ra ý phế Thái tử lập Tĩnh vương, vậy hoàn toàn không giống nhau. Để vương không kị nhất đó là có người nhớ thương long ý của hắc, dù là con ruột cũng không được, việc hôm nay vừa ra, lòng hắc khó tránh khỏi nghi ngờ nghiệt chủng kia có dã tâm, lén cùng đại thần kết giao, lập phái. Mầm mống hoài nghi trồng xuống, chỉ biết ngày càng mọc rễ nảy mầm, dần dần lớn mạnh, không trừ được tận gốc, đến lúc đó nghiệt chủng kia khó nói.”

Ninh hoàng hậu cũng là bị buộc đến cuống lên, mới nghĩ ra bố cục tử địa này rồi sau đó nghĩ biện pháp khác.

Ninh Hạo tuy rằng đã chết, lại tạo thành ảnh hưởng rất ác liệt.

Nguyên Hòa đế đã chết một con, phế đi một con, quý phi sủng ái nhiều năm cũng không còn, trong lòng không nổi giận mới lạ. Nhưng mà chuyện đó không tìm được người khác có sai lầm, không có chỗ cho hấn phát tiết, oán khí bị ứ đọng, sớm hay muộn cũng sẽ phát tác ra, chỉ xem ai vận khí không tốt trở thành bia ngắm.

Ninh hoàng hậu cũng hiểu được, Thái tử lần này biểu hiện tuyệt đối không có khả năng làm Nguyên Hòa đế vừa lòng, đế vương đến cuối cùng là nhân đức hay là tàn bạo, quan trọng nhất là trước tiên hấn có thể đảm đương trách nhiệm của đế vương, Thái tử giám quốc mới mấy tháng ngắn ngủn liền bệnh nặng, đến nay chưa khỏi, mọi người xem ở trong mắt trong lòng đều có chủ ý, suy nghĩ một chút hấn đến cùng có thể trở thành một thái tử đủ tư cách hay không.

Chờ với chờ người khác đưa ra nghi ngờ, giết chính mình trở tay không kịp, Ninh hoàng hậu thà rằng mình đi trước một bước chuẩn bị tốt hậu chiêu, tự mình sắp xếp người vạch trần tâm tư mọi người, đồng thời đem khả năng kia phá hỏng.

Chu các lão cùng nhà mẹ đẻ Thái tử phi là quan hệ thông gia, ai cũng sẽ không hoài nghi hấn phế Thái tử là có động cơ khác.

Điều các lão, căn bản là sớm đứng bên trong đội ngũ Thái tử, không cần sắp xếp cũng sẽ vì Thái tử tranh cãi.

Về phần ca dao kia, cũng do Ninh hoàng hậu sai người ở hoàng cung truyền ra bên ngoài.

Ninh hoàng hậu có lẽ là mười phần hiểu được suy đoán lòng người, đáng tiếc bà cùng Nguyên Hòa đế bắt hòa đã lâu, đoán tâm ý có khi khó tránh khỏi lệch lạc.

Nguyên Hòa đế quả thật tức giận, nhưng vẫn chưa hoài nghi Hàn Thác đối với ngôi vị hoàng đế sinh ra dã tâm.

Ông tuy rằng bị bệnh nhưng đầu óc lại không hồ đồ.

Nếu Hàn Thác có dã tâm với vị trí kia, sau khi đánh thắng Sở vương lại thắng tiến hoàng cung đoạt vị, dù sao trong kinh cũng không có người có thể chế ngự được hấn. Từ khi Hàn Thác nhận được tin tức sau đó quyết định thật nhanh, có gan tự mang đại quân lên kinh giải vây, Nguyên Hòa đế liền biết con có ý nghĩ linh hoạt, xử sự không câu nệ lễ thường, cũng không cổ hủ, cho nên nếu hấn muốn ngôi vị hoàng đế, căn bản sẽ không ám chỉ quanh co như thế.

Về việc chọn người làm thái tử, Nguyên Hòa đế quả thật sinh ra ý nghĩ không giống ngày xưa.

Lúc trước đăng cơ lập Thái tử, một mặt là cho Hoàng hậu thể diện, mặt khác cũng là bởi vì Thái tử có trí tuệ thông minh.

Nhưng lần này Nguyên Hòa để lại nhìn ra, chỉ thông minh cũng không đủ, Thái tử thân thể không theo kịp đấu tranh, chẳng qua chỉ là giám quốc một thời gian, liền xuất hiện vấn đề lớn như vậy. Ông là phụ hoàng nay còn ở nhân thế còn như vậy, tương lai nếu chính mình buông tay, Thái tử đăng cơ độc lập xử lý sự vụ, còn không biết sẽ là quang cảnh gì.

Nội thị đem chén thuốc nấu xong đưa tới Long tê điện, Hàn Thác tiếp nhận, tự tay hầu hạ phụ thân uống thuốc.

Uống thuốc xong, Nguyên Hòa để phân phó nói: “đi lấy sổ con hôm nay đọc cho ta nghe.”

Ông giữ Hàn Thác ở lại kinh thành, đương nhiên không vì để hấn bón thuốc cho mình.

Nguyên Hòa để tuy là dưỡng bệnh, nhưng vẫn còn tiếp xúc chính sự, không thiếu được phải ở Long Tê điện phê duyệt tấu chương, ông liền cho Hàn Thác đem tấu chương đọc cho ông nghe từng cái.

Lúc đầu thì Nguyên Hòa để nói, Hàn Thác viết thay phê duyệt. Sau đó lại chậm rãi bắt đầu hỏi cách nhìn của Hàn Thác, khảo nghiệm cái nhìn của hấn đối với chính sự.

Tổng thể mà nói, Nguyên Hòa để đối với biểu hiện của Hàn Thác vô cùng vừa lòng. Ông chú ý tới đứa con này ý nghĩ thanh tỉnh, thường nói hai ba câu liền có thể tìm ra trọng điểm của vụ việc. Có hấn trợ giúp, tốc độ xử lý chính vụ so với bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Ý muốn lập lại thái tử của Nguyên Hòa để càng mãnh liệt hơn.

Chính là, người lớn tuổi thường hay mềm lòng, Nguyên Hòa để cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng đối với Thái tử lòng có bất mãn, nhưng dù sao vẫn là con của ông, trong lúc nhất thời khó có thể ra quyết tâm phế Thái tử mà lập người khác.

không nghĩ tới hôm nay lâm triều lại có người đề suất việc này trước, sau lại bị nhóm người khác phản đối.

Nguyên Hòa để có cảm giác tâm tư bí ẩn bị mọi người vạch trần thì bề mặt rất tức giận, nhưng thật sự làm hấn tức giận vẫn là khúc ca dao kia.

Ông không tin dân chúng không có lý do gì lại truyền xướng ca dao này, đây là có người muốn tính kế lão Tam!

55. Chương 49

Betaer: huyetsacthiensu

Ngày hai mốt Tháng giêng, kỳ nghỉ của triều đình chấm dứt, nha môn các nơi làm việc lại, Nguyên Hòa để ban ra thánh chỉ mới nhất khi lâm triều.

Mười hai vạn đại quân của Sở vương, bị chia thành hai, lưu lại đất phong bốn vạn do kinh thành quản lý, mà tám vạn nhân mã theo Sở vương vào kinh chính thức do Tĩnh vương thống soái.

Theo đó, biên phòng thuộc trách nhiệm của Sở vương cũng đem giao cho Tĩnh vương gánh vác.

Thánh chỉ vừa ra, triều thần liền hiểu được Tĩnh vương tuyệt đối không có khả năng cư ngụ lâu trong kinh.

Nhưng mà, Nguyên Hòa để đổi việc lập thái tử có tính toán gì, trong lòng mọi người khó tránh khỏi còn nghi vấn.

Thái tử phải ở đông cung, cư ngụ trong kinh, hiển nhiên Nguyên Hòa để trong thời gian ngắn cũng không có ý định phế Thái tử lập Tĩnh vương.

Nhưng nếu nói ông sinh nghi kỵ đối với Tĩnh vương, lại không giống.

Tĩnh vương vốn đã có mười bảy vạn đại quân, nay thêm tám vạn nữa, quân doanh lại ở xa kinh thành.

Ngẫm lại Sở vương vây thành mấy ngày, nếu có một ngày, Tĩnh vương làm ra việc giống vậy, sẽ không có người nào có thể chế ngự được hắn, vậy mà Hoàng thượng không đề phòng chút nào.

Quan văn thì cũng thôi, trong lòng võ quan thì lại không so đo như vậy, giao phó quyền cao cùng trọng trách, trừ tán thành năng lực Tĩnh vương, còn là xem trọng và tuyệt đối tin tưởng hắn sẽ tự trọng không làm loạn.

Năm mới nha môn nghỉ phép một tháng, đọng lại rất nhiều sự vụ còn chờ xử lý, Cổ Cảnh Ngô đêm nay qua giờ Tuất còn chưa hồi phủ.

Trượng phu không ở nhà, Ninh thị lại không chịu ngồi yên, sắp xếp lại mấy rương đồ cũ lấy ra một quyển tranh, đi thẳng đến tây viện.

Cổ Thiên tiếp nhận bức hoạ cuộn tròn trong tay mẫu thân, vừa mở ra nhìn vào, vẻ mặt đỏ bừng, trực tiếp

ném ra xa, thầm oán nói: “Mẫu thân, người làm cái gì vậy.”

Ninh thị xoay người cầm quyển tranh trở về, một lần nữa nhét vào trong tay Cố Thiên, mặt không đổi sắc nói: “Đương nhiên là có chỗ cần dùng đến, con có chỗ nào không hiểu, mẫu thân giảng cho con nghe.”

Cố Thiên lúc này cũng không phải là ném, đem quyển tranh cuộn tròn để trên đùi Ninh thị, bản thân thìnhoai lên giường, lấy khăn tay che mặt.

Nàng không phải không hiểu, chính là bởi vì đã hiểu nên mới càng ngượng ngùng có được hay không.

“Con đừng xấu hổ, tân nương trước khi gả đi đều phải học cái này, rất bình thường.” Ninh thị lấy khăn che ra, kéo Cố Thiên đứng lên: “Trong này có tổng cộng ba mươi tư thế, mỗi ngày mẫu thân sẽ dạy cho con hai tư thế, vừa đúng nửa tháng, đến khi con xuất giá cũng học hết. Đến đây, chúng ta học tư thế này trước...”

Cố Thiên xấu hổ túng quăn một lúc lấy hai tay che tai, một chốc lại lấy hai tay che mắt, hận không thể có thêm hai tay đồng thời che khuất hai nơi không xem không nghe.

Ninh thị vô cùng kiên nhẫn, nắm tay Cố Thiên, tiếp tục nói: “Con đừng làm loạn, quyển tranh này là từ trong cung, bên ngoài không tìm được, con hãy học cẩn thận, cả đời được lợi.”

Ninh thị đương nhiên biết con gái chưa gả nên xấu hổ, nhưng đại cô nương nào mà không phải học qua những cái này chứ.

Huống chi sau khi thành hôn cũng không phải chỉ xem sách nói chuyện mà còn phải làm thật. Năm đó Cố Cảnh Ngõ chẳng qua chỉ là một thư sinh, cũng đã ép buộc bà lặn qua lộn lại nhiều lần, Tĩnh vương là người tập võ, thân thể khỏe mạnh, yêu cầu chỉ có thể nhiều hơn.

“Con nghe mẫu thân nói, năm đó dì con cũng vội như ta bây giờ, ta cũng không thèm để ý giống con bây giờ, nàng giảng cái gì ta cũng không chịu nghe. Sau khi Thành thân mới biết được bản thân mình hoàn toàn sai lầm rồi. Vợ chồng thân mật chính là chuyện lớn quan trọng nhất, cùng ăn cơm cùng ngủ, thiếu cái nào cũng không được, khai chi tán diệp, nối dõi tông đường đều dựa vào chuyện này. Đoan trang là đúng nhưng mà điều này cũng không có gì mà phải ngại ngùng.

Cố Thiên đã sắp nói không ra lời...

Bọn nha hoàn bị đuổi ra bên ngoài, trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Ninh thị nói chuyện không hề cố kỵ, chỉ vào bức họa thứ nhất nói: “Đây là tư thế bình thường nhất, chờ đêm động phòng con hãy dùng, đêm đó con nhất định sẽ bị đau, tư thế này đối với nữ tử mà nói là nhẹ nhàng nhất, nhớ cho kỹ, đến lúc đó cho dù Vương gia muốn dùng tư thế khác cũng không thể đáp ứng hẳn, nếu không người chịu khổ chỉ có con thôi. Còn có, nếu con đau phải nói với hắn, bằng không nam nhân không biết kiêng dè, con nói hắn mới biết được thương tiếc con.”

Cố Thiên biết lần đầu tiên có bao nhiêu đau, bởi vì đời trước đã trải qua, lúc ấy nàng mơ hồ nghĩ đến bản thân sẽ bị đau chết ở trên giường, mà Hàn Thác quả thật giống như Ninh thị nói, một chút cũng không thương tiếc nàng, chỉ biết một mặt đòi lấy.

Nghĩ đến việc đòi này mình còn phải thử nghiệm một lần nữa. Thân đau đớn, còn phải qua một lần ác mộng đêm động phòng hoa chúc, Cố Thiên thật sự không muốn lấy chồng, thật sự muốn lập tức thu thập hành lý đi Từ Ân tự thanh tu cùng với cô cô.

Đương nhiên đây chỉ là những suy nghĩ trong đầu mà thôi, việc nàng có thể làm chính là tiếp tục nghe Ninh thị giảng tư thế thứ hai, sau đó vụng trộm lắc đầu, nhanh đưa ký ức không tốt đẹp ra khỏi đầu.

Có một số việc, muốn quên cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đêm nay Cố Thiên gặp ác mộng.

Trong mộng nàng cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không thấy, chỉ có thân thể bị xé rách đau đớn, mà đau đớn không ngừng bị tập kích, mặc kệ nàng khóc kêu như thế nào cũng không tha.

Vừa kinh vừa sợ, Cố Thiên cảm giác có bàn tay ấm áp vỗ nhẹ mặt nàng.

“Xán Xán, Xán Xán...”

Có người gọi tên nàng, ôn nhu thân thiết, gọi nàng tỉnh dậy từ trong mộng.

Cố Thiên mở mắt ra, nhìn thấy Hàn Thác ngồi ở đầu giường.

Nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, thân thể hành động trước ý thức, nhồm người dậy nhào vào trong ngực hắn.

“Mơ thấy ác mộng sao?” Hàn Thác hỏi.

Cố Thiên đẩy lòng tràn đầy ủy khuất cảm nhận được trong mộng, mặt cọ cọ ở trước ngực Hàn Thác, giống con mèo nhỏ nhẹ nhàng “Ủm” một tiếng.

Hàn Thác khẽ vuốt phía sau lưng nàng trấn an.

Cố Thiên dần dần bình phục, nàng bỗng dưng nhớ tới ác mộng, đầu sở gậy ra chính là Hàn Thác, vội vàng muốn giẫy ra từ trong ngực hắn.

yêu thương nhưng nhớ thì dễ dàng, chạy trốn thì rất khó khăn.

Hàn Thác không nghĩ sẽ thả người, trực tiếp đẩy Cố Thiên nằm lại trên giường, hàm trụ cái miệng nhónhắn hôn lên.

Khi hai người tách ra đều thở hổn hển.

Hàn Thác tựa trán Cố Thiên, nhẹ giọng nỉ non: “Đại hôn xong, chúng ta liền về U châu đi, được không?”

Cố Thiên bị hắn hôn trong đầu một mảnh hỗn loạn, theo bản năng liền hỏi: “Sức khỏe của Hoàng thượng đã tốt hơn chưa?”

“Ta để Tiêu Hạc Niên ở lại trong cung điều trị thân thể phụ hoàng.” Hàn Thác nói, “Chúng ta về U châu đi, ta dẫn con đi xem thảo nguyên cùng núi Cầm cô, phong cảnh phía bắc trong sáng bao la hùng vĩ, hoàn toàn khác phong cảnh Giang Nam tinh xảo cẩm tú, con chắc chắn thích.”

Bên trong chỉ có một ngọn đèn ở gian ngoài chiếu sáng, vốn đã tối tăm, Cố Thiên lại bị Hàn Thác đặt ở dưới thân che đi toàn bộ ánh sáng, lúc này thấy không rõ biểu tình của hắn, lại nghe ra ý tứ trong giọng nói của hắn: “Vương gia không muốn ở lại kinh thành sao?”

Hàn Thác cũng không trả lời, ôm nàng thay đổi tư thế, hắn nằm ngửa, để cho nàng nửa nằm ở trên người hắn.

Cố Thiên không hỏi tiếp nữa.

không phủ nhận, đó là thừa nhận.

Cố Thiên không rõ, nếu Hàn Thác có ý với ngôi vị hoàng đế, ở lại kinh, ở lại bên người hoàng đế, không phải càng có nhiều cơ hội hơn so với ở U châu xa ngàn dặm sao?

Đời trước Hàn Thác thà rằng tạo phản, bêu danh thiên cổ cũng muốn đi lên vị trí kia.

Chính là đời trước căn bản không có cơ hội cho hắn ở lâu trong kinh thành, vì sao đời này Nguyên Hòa đế muốn giữ hắn lại, hắn ngược lại không muốn chứ?

Chẳng lẽ, hiện tại hắn quả thật không có ý gì với ngôi vị hoàng đế?

Ý nghĩ này chợt lóe ra trong đầu, Cố Thiên cả kinh ngẩng đầu nhìn Hàn Thác, hắn nhắm mắt lại, thần sắc bình tĩnh.

không nhìn ra cái gì.

Nhưng có thể cảm giác được hôm nay tâm tình hắn không được tốt.

Ngày thường lúc Hàn Thác đến đây, mặc kệ là chơi xấu cũng tốt, bắt buộc cũng được, đều phải chiếm hết tiện nghi mới bằng lòng bỏ qua. Hôm nay lại chỉ là hôn một cái, hiện tại một tay ôm lấy nàng, một tay cầm lấy ngón tay nàng thưởng thức, quân tử không giống người mà nàng vẫn biết.

Cố Thiên một lần nữa chôn đầu ở trong ngực hắn.

Nếu suy đoán của nàng đoán là thật, đời trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến cho hắn thay đổi ý định.

Hàn Thác hiện tại quả thật không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế.

không phải không muốn đi lên vị trí quyền lực cao nhất, mà là hắn có việc càng muốn làm hơn

Cho dù là từ trong sử sách đọc được, lúc nhỏ đã trôi qua, hay là chuyện đã xảy ra trong hai tháng ngắn ngủn của lần hồi kinh này, đều khiến Hàn Thác hiểu được, nếu muốn đi lên ngôi vị hoàng đế tuyệt đối không thể thiếu các loại tranh đấu gay gắt.

không phải hắn sợ, cũng không phải không có tự tin, hắn chính là không vui.

Hàn Thác thích cuộc sống hào hùng hơn.

trên chiến trường cũng coi trọng mưu lược, cũng coi trọng lòng người, đó là đối với địch tộc đối với địch nhân, thắng là vui sướng, thua cũng có hào hùng.

Ở kinh thành, những việc làm vì vị trí kia, chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Nhưng mà, ngày ấy cùng phụ hoàng nói chuyện, Hàn Thác cảm thấy được, tương lai không nhất định theo ý nguyện của mình mà thành.

Thời gian nửa tháng thoáng một cái đã qua, đảo mắt liền đến ngày đại hôn mừng tháng hai.

Trời còn chưa sáng, Cố Thiên đã bị Bích Lạc cùng Bích Linh từ lời dậy từ trong chăn ấm áp, mơ mơ màng màng bị đưa đến phòng tắm.

Trong bồn nước tắm có rải hoa, ngâm mình trong đó có thể ngửi thấy hương thơm từng trức, sau khi tẩy đi “Tà khí” trên người, nàng lại bị kéo ra khỏi bồn tắm, mặc bộ quần áo hồng, rồi trở lại phòng ngủ.

Người Toàn phúc đã chờ ở trước bàn, trong tay cầm một mâm sủi cảo, thấy Cố Thiên đi ra, trong miệng nói: “Ăn sủi cảo, nhiều con nhiều phúc.”

Cố Thiên ngồi ở ghế, Bích Lạc cầm thìa bạc gấp sủi cảo cho nàng, tổng cộng ăn ba cái là coi như đã hoàn thành.

Tiếp theo đó là tục chải tóc*.

“Vấn tóc” không chỉ là chải tóc vấn tóc, mà là trang điểm toàn bộ phần đầu, còn phải se mặt, vẽ lông mày, tô son thoa phấn... vv

“Se mặt” là dùng chỉ mỏng se đi lông tơ trên mặt tân nương, làm gương mặt trở nên láng mịn.

“Vấn tóc” là một nghi thức phi thường tỉ mỉ. Chải đầu phải dùng lược mới, người hỗ trợ “vấn tóc” cần phải là người “Toàn Phúc” (tục xưng là “Hảo mệnh lão” và “Hảo mệnh bà”), nghĩa là người này lục thân đều còn đầy đủ, nhi nữ mãn đường. (Lục thân bao gồm: cha, mẹ, anh (chị), em, vợ (chồng), con)

Ngoài ra, nhà mẹ đẻ còn sẽ mở tiệc mời khách, qua đó có thể phần nào thấy tính long trọng của khâu “vấn tóc”.

Còn nhiều nghi lễ trước và sau khi thành thân, mọi người tham khảo ở đây: <http://dichtienghoa.com/blog/van-hoa/hon-le-kieu-trung-quoc>

Cố Thiên vốn vẫn ảm đạm buồn ngủ, đợi những sợi chỉ se đi lông tơ trên mặt, lập tức bị đau mà tỉnh lại.

Sau cùng, người Toàn phúc lấy lược bí, đánh dầu vùng, một bên chải tóc Cố Thiên, một bên nói lời cát tường: “một chải chải hết đầu, phú quý không cần sầu; Hai chải chải hết đầu, vô bệnh lại vô ưu; Ba chải chải hết đầu, nhiều con lại nhiều thọ; Lại chải chải đến cuối, cửu an lại tề mi; Hai chải chải đến cuối, bỉ dục cộng song phi; Ba chải chải đến cuối, vĩnh kết đồng tâm bội; Có đầu lại có cuối, một đời cùng phú quý...”

Búi tóc xong lại cài một đóa hồng hoa lên búi tóc.

Lúc này đến phiên bọn nha hoàn ra tay hầu hạ Cố Thiên, thay quần áo, trang điểm chải tóc, mỗi một việc đều long trọng rườm rà hơn so với ngày thường.

Lễ phục vương phi có quy định, trung y màu tím, áo ngoài màu hồng, đội khăn voan hình Phượng thêu bằng chỉ vàng, đai lưng gắn ngọc, trang sức lấy hoa văn hình Phượng làm chủ, trên giày gắn nạm ba

viên ngọc trai to bằng ngón cái. Mũ Phượng có sáu đóa hoa mẫu đơn, lá làm bằng ngọc bích; trên đỉnh gắn một đôi Phượng bằng vàng trong miệng ngậm một chuỗi ngọc rủ xuống tận vai.

Chờ mặc xong váy cưới (giá y), trời đã sáng, Cổ Thiên đội mũ Phượng nặng cả mười cân đi ra, đến Vĩnh Hòa đường bái biệt các vị trưởng bối, không thiếu được Ninh thị cùng Tướng lão thái thái khóc thành một đoàn, đám người Tề thị đã ở bên cạnh đi theo gạt lệ.

Lớp trang điểm trên mặt vì khóc mà bị nhòe đi, tất nhiên phải được dặm lại, khi người Toàn Phúc nhét vào trong tay nàng thỏi vàng bạc, kéo đầu khăn voan xuống dưới, trừ phạm vi nửa thước bên chân còn lại không nhìn được cái gì.

Sau đó Cổ Tùng công nàng lên kiệu hoa, lắc lư rời Vĩnh Chiêu hầu phủ.

Cổ gia nhị tiểu thư từ hôm nay đã trở thành Tĩnh vương phi.

56. Chương 50

Betaer: huyetsachtiensu

Bố cục kiến trúc kinh thành lấy hoàng cung làm trung tâm, càng gần trung tâm đất càng quý, người sống ở đây không phú cũng quý.

Vĩnh Chiêu hầu phủ cùng Tĩnh vương phủ đều ở gần hoàng cung nhất, hai phủ cách nhau một con phố, nếu tính ra, chỉ sợ đội ngũ đưa dâu chưa đi ra hết hầu phủ, thì người đi đầu đã vào đến Vương phủ.

Bởi vì muốn cho long trọng, cùng vui với dân, nên lựa chọn rước dâu trên đường lớn.

Hàn Thác cưỡi ngựa trắng đi tuốt đằng trước, mặc trang phục màu xanh, trên hai vai thêu rồng, đầu đội mũ miện màu đen, trước sau mũ miện có gắn ngọc châu nhiều màu

Tên tuổi Tĩnh vương sớm đã không còn giống trong quá khứ, phố lớn ngõ nhỏ chật ních dân chúng mặc áo choàng giống Tĩnh vương.

Lần đầu, bọn họ thấy Tĩnh vương chiến thắng mà về, thân mặc chiến bào hiên ngang, tư thế oai hùng, hôm nay lại thấy hần toàn thân mang khí phái hoàng gia, thật là Nhân trung Long Phượng (Rồng Phượng trong loài người), tao nhã vô cùng.

Đại cô nương tiểu tức phụ vì Tĩnh vương cưới vợ mà đau lòng, lúc này lại cùng suy nghĩ, viên mãn hướng đi về phía hần mà chúc mừng.

Kiệu hoa ở trong đội ngũ đưa dâu, phía sau đồ cưới uốn lượn đi theo.

Đồ cưới Cổ Thiên có một trăm tám mươi sáu rương, chậm rãi đi trên hai con phố dài mà không thấy điểm cuối.

Rương đầu tiên là Ninh hoàng hậu ban thưởng một đôi hồng san cao hơn nửa người; rương thứ hai là Vĩnh Chiêu hầu phu nhân chuẩn bị một đôi bình cát tường cao bằng người khảm vàng, bạc, bảo thạch nhiều màu; rương thứ ba lại là cây tử đàn khảm ngọc trai phỉ thúy Tam Tương, Bát Bảo đại như ý...

Tóm lại đều là kỳ trân dị bảo, dân chúng nhìn thấy đều cứng lưỡi, mở to hai mắt mà nhìn.

Mấy vật này chỉ là bề nổi, về phần ruộng đất, thôn trang, địa thế cửa hàng, ngân phiếu nhiều vô số, mới là tài vật chân chính áp đầy hòm.

Ngoài kiệu hoa, dân chúng vây xem tình cảm trào dâng, trong kiệu hoa, Cổ Thiên cảm thấy có chút không thoải mái.

không biết có phải thức dậy quá sớm lại chưa ăn cơm không, nàng cảm thấy choáng váng muốn nôn, lại cảm thấy bụng hơi hơi trướng đau.

Cổ Thiên tay phải ôm bảo bình, tay trái cầm hộp điểm tâm trước khi lên kiệu Phùng Loan cho nàng.

“Hôm nay biết được người đối, trên đường không có người nhìn thấy thì ăn chút điểm tâm.”

Nhớ tới lời chị dâu dặn, Cổ Thiên đem bảo bình đặt xuống ở bên chân, mở hộp điểm tâm, bên trong có ngư nhũ, đậu đỏ, cửu trọng cao và hoa quế cao.

Nàng quả thật rất đói, dù sao bên cạnh trái phải không có người, điểm tâm đưa đến bên miệng, cái miệng nhỏ nhai nuốt.

Khăn voan Hồng lẳng phía dưới thêu bằng tơ vàng lưu tô, vì kiệu hoa lắc lư, khó tránh khỏi dính vào điểm tâm đường và dầu, Cổ Thiên đơn giản nhắc lên ở trên hoa mẫu đơn của mũ phượng, vừa vịn để cho khăn không rơi xuống.

Cổ Thiên ăn vui vẻ, kiệu hoa đột nhiên bị đặt xuống đất, nàng còn chưa phản ứng lại đã nhìn thấy màn kiệu run lên, nhìn theo chỉ thấy đôi giấy màu đỏ...

Tân lang theo tập tục đá kiệu, ai ngờ nhắc màn kiệu lên lại thấy tân nương tự vén khăn voan, miệng còn ngậm nửa miếng bánh ngọt.

Hàn Thác nhẩn nhin cố gắng không cười, xê dịch thân mình, che khuất hoàn toàn cửa kiệu, làm cho người bên ngoài không nhìn thấy tình hình bên trong.

Cùng Hàn Thác đối diện một lát, Cố Thiên mới giật mình tỉnh lại muốn làm cái gì, ai ngờ lúc này khăn voan kéo xuống không được, không khỏi vừa thẹn vừa vội.

“Đừng hoảng hốt.” Hàn Thác vươn tay ra giúp Cố Thiên buông khăn voan, đem bảo bình đặt trên tay nàng, lại lấy hộp điểm tâm vớt trên mặt đất, còn không quên đá một cái làm cho nó trượt đến phía dưới chỗ ngồi, xong mới đem vải đỏ thẫm đặt lên tay phải Cố Thiên, khiêng nàng ra khỏi kiệu hoa.

không nhìn thấy con đường phía trước, Cố Thiên chỉ có thể hoàn toàn tin tưởng Hàn Thác, theo hấn dắt đường mà đi theo.

Trong tiếng náo nhiệt ồn ào, trong đầu nàng toát ra một ý niệm trong đầu, có lẽ sau này nhân sinh tựa như giờ phút này, không nên để ý bên ngoài như thế nào, chỉ cần đi theo Hàn Thác, gắn bó không rời.

Khách ngồi đầy cả sảnh đường, sau khi bái đường, liền bị đưa vào động phòng.

Tân phòng ở trong chủ viện vương phủ, trong phòng nền đỏ chiếu sáng, trên giường, đệm chăn, màn che, đều đỏ thẫm, cái bàn, bình hoa, đồ vật trang trí cũng đều bị treo thêm vải đỏ.

Cố Thiên ngồi trên hỉ giường, khẽ cúi đầu, mắt thấy một cây gậy được đưa đến bên dưới khăn voan, đẩy lên trên một cái, khăn voan liền bị vén đi.

Nàng hơi nhíu mắt đợi thích ứng ánh sáng bên trong phòng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Hàn Thác đang ở trước người, mặt tươi cười, ánh mắt cùng nàng nhìn nhau, trong mắt không chút nào che giấu sắc mặt vui mừng.

rõ ràng là một người, nhưng lại hoàn toàn không lạnh lùng lại tràn ngập lệ khí giống đại hôn đời trước.

Khóe môi Cố Thiên cong lên, nở nụ cười tươi phát ra từ nội tâm đáp lại Hàn Thác.

Nhóm phụ nhân trong phòng nở nụ cười, có người trêu ghẹo nói: “Tân lang tân nương đang thi đối mắt.”

Cố Thiên đỏ mặt, lại cúi đầu.

Người Toàn phúc cầm khay sơn mạ vàng lấy rượu Kim Bôi đặt trong tay hai người, để Hàn Thác ngồi bên cạnh Cố Thiên, hai tay quần quýt cùng nàng, uống rượu giao bôi.

Lễ qua đi, tân nương muốn thay quần áo, tân lang còn phải đi ra phía trước kính rượu, nữ khách cũng ở lại trong phòng tổ chức yến hội.

Cố Thiên vội vàng gọi Bích Linh Bích Lạc hầu hạ nàng tháo trang sức, chuyện thứ nhất đương nhiên là tháo mũ phượng, thêm một lúc nữa chỉ sợ cổ đều phải chịu tội, đầu cũng bị đè ép.

Mẫu thân Hàn Thác sớm mất, không có nhà ngoại thân thích. Trong cung, Ninh hoàng hậu tất nhiên sẽ không đến, Thái tử phi xem ánh mắt mẹ chồng lấy cố Thái tử bệnh ở lại làm bạn cũng không tới tham gia tiệc cưới, Sở Vương phi cùng Sở vương đang bị giam không có tư cách tham gia, Tấn vương phi không có, hoàng tử khác tuổi còn quá nhỏ chưa từng đón dâu.

không có nữ quyến nhà chồng cần xã giao, Cố Thiên thoải mái ung dung tự tại, thích làm gì thì làm, tháo trang sức xong liền đi tắm rửa.

đi vào phòng tắm, trước mắt là bể tắm cẩm thạch, rộng chừng ba thước.

Bích Linh, Bích Lạc từ lúc trước hôn lễ chính thức đã tới vương phủ an bày, lúc này tất nhiên là vô cùng thuần thực ngồi xuống trên vách đá vụn cơ quan, chỉ thấy nước ấm cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong bể.

“Quản sự ma ma nói là đào ống dẫn trực tiếp lấy nước từ nhà bếp lại đây, lúc nào muốn dùng là có, bớt đi đám người nấu nước phiền toái, cơ quan ở đây bể kia dùng để thoát nước, tắm rửa xong rút nơi đó, nước liền chảy đi.” Bích Lạc học vẹt nói, “Chỉ là không biết vương phủ ở U châu có phải cũng hưởng thụ như vậy không.”

Bích Linh cũng phỏng đoán nói: “Phải càng hưởng thụ hơn so với nơi này chứ, dù sao Vương gia cũng thường ở bên kia.”

Cố Thiên nhàn nhã tắm rửa, ngay cả dầu vùng dính trên tóc cũng được tắm sạch.

Trở lại trong phòng, Bích Lạc cầm lư đồng cho nàng hong tóc, Bích Linh từ bên ngoài cầm một cái bát tiến vào: “Phòng bếp đưa tới, nói là Vương gia ra lệnh làm cho tiểu thư.”

Bích Lạc nhắc nhở nàng: “không thể lại gọi là tiểu thư nữa, về sau phải gọi là Vương phi.”

Bích Linh sửa lời nói: “Vương phi nhanh ăn đi, để nguội sẽ ăn không ngon.”

Ăn uống no đủ, Cố Thiên liền đi ngủ. Ngủ thẳng một giấc lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối.

Phòng bếp lại đưa tới một chén cháo hạt sen bách hợp giống đồ ăn sáng, Cố Thiên ăn xong lại không có việc gì làm, không yên bất an chờ tiệc rượu ở tiền viện chấm dứt – khi đó Hàn Thác sẽ phải về phòng ngủ,

cũng có nghĩa là hai người phải động phòng hoa chúc.

Từ ngày Ninh thị cho Cố Thiên xem xuân cung đồ, nàng đều gặp ác mộng, mơ thấy những nội dung giống nhau, sợ hãi càng tích càng sâu. Kiếp trước cùng Hàn Thác viên phòng khi nàng đã mười tám tuổi, kiếp này thân thể này vừa mới tròn mười lăm tuổi, chỉ có thể càng đau hơn thôi không phải sao?

Cố Thiên càng nghĩ càng sợ, trên người nổi lên một tầng da gà, dưới bụng lại trướng lên, còn ần ần đau nhức.

Chợt nghe cửa phòng gian ngoài mở ra, đứng lên vừa nhìn, thấy Hàn Thác bị Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu đỡ hai bên trái phải đi vào.

Hàn Thác cúi đầu, bước chân không vững, rõ ràng là say đến không biết gì rồi, vội vàng dặn dò Bích Lạc mang canh giải rượu vào.

Ngày đại hỉ, đương nhiên không tránh được việc phải uống nhiều rượu, canh giải rượu đã được chuẩn bị từ trước, Bích Lạc bưng canh giải rượu đi vào.

Hàn Thác quay lưng nằm úp sấp, Cố Thiên ngồi ở bên giường chọc lưng hắn nói: “Vương gia, uống canh... A...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị Hàn Thác túm ngã lăn trên giường, tiếp theo chỉ thấy hắn nghiêng người đem nàng đặt ở dưới thân: “Ta không có say, là giả vờ, nếu không những người đó sẽ không để ta trở về.”

Bích Lạc thấy thế, cúi đầu lặng lẽ lui ra gian ngoài, hướng Bích Linh nháy mắt, hai người lập tức ra khỏi phòng, còn không quên thật cẩn thận đem cửa phòng đóng chặt, một loạt động tác trôi chảy nhưng không phát ra chút tiếng vang nào.

Nền đồ lay động, phản chiếu trên gương mặt cười như có như không của Hàn Thác, Cố Thiên nhìn có chút ngây người, thẳng đến lúc hắn cúi đầu hôn nàng, ngửi được mùi rượu mới tỉnh táo lại, đẩy hắn nói: “Vương gia, chàng còn chưa rửa mặt...”

Khi nói chuyện còn quệt miệng, tỏ ý ghét bỏ.

Hàn Thác hôm nay tâm tình tốt, không thêm tính toán với nàng, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cố Thiên đá rơi giày thêu xuống, ôm chân ngồi chờ, thậm chí cầu mong thời gian có thể qua chậm một chút.

Có điều mới chỉ qua thời gian uống một chén trà, Hàn Thác đã trở lại phòng ngủ, trên người mặc trung y màu đỏ, lộ ra ngực trắng nõn rắn chắc.

Cố Thiên đổ mặt lui vào phía trong giường.

Hàn Thác ngồi vào giường, cánh tay dài vươn ra kéo người ôm vào trong lòng, cười hỏi: “Nàng trốn cái gì?”

“không có.” Cố Thiên không thừa nhận, hai tay lại chống lên ngực Hàn Thác, ý đồ giãy thoát khỏi ngực hắn.

Hàn Thác lại không ngốc, làm sao không phát hiện được, hắn cũng không bắt nàng, chỉ cúi đầu, hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn.

Nụ hôn hết sức ôn nhu, lúc trước sẽ làm cho đầu óc Cố Thiên sớm choáng váng, mềm yếu nằm trong lòng Hàn Thác muốn làm gì thì làm.

Nhưng hôm nay nàng đặc biệt khẩn trương, không thể xuất thần một giây phút nào.

Hàn Thác cảm giác được Cố Thiên cứng ngắc, thông cảm nàng đêm tân hôn bất an, càng thêm ôn nhu lấy lòng, rốt cục làm nàng dần dần thả lỏng.

Từng cái quần áo đều bị quăng ra ngoài màn, đầu tiên là trung y màu tím, sau đó là tiết khố cùng màu, cuối cùng là yếm đỏ thêu mẫu đơn trước ngực.

Nền Long phượng chiếu sáng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, mơ hồ có thể thấy được hai thân ảnh giao triền trong màn.

“Đau...” Cố Thiên đột nhiên kêu nhỏ ra tiếng.

“Đừng sợ, ta nhẹ một chút.”

Hàn Thác nhẹ giọng an ủi, nhưng Cố Thiên đã khôi phục trạng thái ban đầu là khẩn trương cứng ngắc, hắn chỉ có thể làm lại từ đầu, càng ôn nhu đối đãi nàng.

Hôn môi, xoa nhẹ. Sờ, sau đó lại kéo dài một chút xuống phía dưới....

Hàn Thác nghĩ đến người trong lòng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, đang muốn tiến thêm một bước, liền nghe được Cố Thiên khóc kêu lên đau đớn.....

Vì thế, lại dừng lại, lại làm lại...

một lần, hai lần, ba lần.

Loại chuyện này đối với nữ nhân thì không sao, nhưng đối với nam nhân là tra tấn ác liệt, dù là Hàn Thác kiên nhẫn có mạnh tới đâu, ôn nhu săn sóc, cũng nhịn không được thay đổi sắc mặt.

Cố Thiên vốn đã sợ hãi, nhìn Hàn Thác lạnh lùng, thoát nhìn giống bộ dạng lúc động phòng đời trước, từ đó nàng chỉ càng thêm sợ, mặc kệ Hàn Thác như thế nào ôn nhu trêu chọc đều làm nàng càng thêm khấn trương.

Cuối cùng, đành phải bắt đắc dĩ dừng lại.

Hàn Thác ôm Cố Thiên ngồi xuống, khẽ vuốt phía sau lưng nàng, nuồn làm nàng thả lỏng.

Cố Thiên nghĩ hần tức giận, khiếp sợ nói: “Ta đau, thật sự đau... Nơi đó... Còn có thắt lưng cũng đau.”

nói đến đây, lại thêm ủy khuất, trong lời nói đã kèm theo tiếng khóc.

Hàn Thác cũng đau, đau đầu.

Nếu ngày hôm sau sau khi viên phòng nàng nói với hần thắt lưng đau, hần còn có thể nghĩ có phải do bản thân mình quá mức thô lỗ hay không, hiện tại ngay cả cơ hội để thô lỗ nàng cũng không cho hần...

Hàn Thác biết nàng sợ đau, nhưng nữ tử nào cũng phải bị đau một lần không phải sao, hần ôn nhu dụ dỗ: “Nàng chịu đựng một chút, sau khi cơn đau qua đi, cảm giác sẽ không như vậy nữa.”

Nếu không có đời trước, Cố Thiên chắc cũng sẽ bị hần dụ dỗ mà tin, nhưng nàng rõ ràng cho tới bây giờ cũng không cảm thấy có cái gì không giống, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy hần vì vui thích của bản thân không để ý cảm nhận của nàng.

Nàng ủy khuất lại tức giận, giấy dựa đi ra từ trong ngực hần, khí lực quá lớn, không để ý ngã ngửa ở trên giường. Tiếp theo một dòng máu nóng trào trào ra...

Cố Thiên ngồi lên, chỉ thấy trên tấm khăn vốn trắng rõ ràng xuất hiện một vệt máu lớn.

Hàn Thác cũng thấy được, không thể tin nhú mày nói: “Nguyệt sự của nàng đến sao?”

57. Chương 51

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm cái động để chui vào.

Cái động đương nhiên không có, khe hở của mạn giường thì có, nàng lăn lông lốc từ trên giường xuống, đi chân trần trên nền đất.

Trong phòng hai bên trái phải có đốt hai lò than lớn, nên cũng không cảm thấy lạnh, nhưng dù sao cũng là ngày đông, nền đất lạnh như băng, Cố Thiên vừa bước xuống đất liền cảm thấy khí lạnh theo lòng bàn chân chạy lên khắp người.

Tay nàng còn chưa chạm đến quần áo, liền bị Hàn Thác ôm trở về giường, dùng áo ngủ gấm thật dày quần kín thật: “Nàng ở chỗ này chờ ta.”

hắn nói xong liền đi xuống giường, mặc quần áo đến gian ngoài mở cửa gọi Bích Linh và Bích Lạc vào hầu hạ Cố Thiên.

Đợi thu dọn xong hết, Cố Thiên đi vào tịnh phòng rửa mặt một lần nữa.

Nàng đi qua mười hai tấm bình phong, thấy Hàn Thác cũng thay tẩm y, đang dựa vào đầu giường đọc sách, nàng không tự chủ được liền dừng bước chân.

“Đứng ở nơi đó làm gì?” Hàn Thác buông sách hỏi, thấy Cố Thiên vẫn đứng tại chỗ bất động, lại nói: “Nàng định đứng đó một đêm sao?”

Cố Thiên ngượng ngùng nhìn thẳng hắn, chỉ cúi đầu đi qua, cởi giày. Leo lên giường, dùng tay chân trèo qua chân Hàn Thác lui vào góc giường.

Hàn Thác đã vén chăn lên, chờ nàng ngoan ngoãn nằm xuống.

Hai người chung một giường, trong chăn còn có một thứ nữa - bình nước nóng Bích Lạc chuẩn bị cho Cố Thiên.

Bình nước nóng nóng hằm hập, ôm nó thì đau đốn ở bụng dưới cũng giảm bớt rất nhiều, Cố Thiên sung sướng lại thỏa mãn, mặt ở trên gối đầu cọ cọ, buồn ngủ nên ngáp một cái.

Đêm động phòng hoa chúc, không thể viên phòng thì thôi, cùng thê tử tân hôn còn cách cái bình cứng rắn, Hàn Thác cảm thấy thật buồn bực.

hắn bỗng nhiên lấy đi bình nước nóng trong lòng Cố Thiên để dưới chân giường, sau đó bá đạo đem người kéo vào trong lòng: “Ta cảm thấy người cũng có thể làm bình nước nóng.”

Cố Thiên lẳng lặng để hân ôn, nhiệt độ người Hàn Thác đúng là nóng hơn người nàng, nhưng mà cùng bình nước nóng so sánh thì...

Nàng miễn cảm cho rằng hân nhất định là tức giận, vì thế quyết định biểu đạt một chút xin lỗi, hơi nhỏ giọng nói: “Vương gia, ta không cố ý.”

Sợ hãi là thật, nhưng cũng biết viên phòng là việc phải làm trong đêm tân hôn, chưa bao giờ nghĩ tới cự tuyệt.

Hàn Thác khẽ cười nói: “Ừ, ta biết.”

Chuyện này không thể nói trước, cho dù nàng cố ý cũng không cố ý được.

Nhìn thấy hân cười, Cố Thiên cuối cùng cũng yên tâm.

Để tỏ lòng thân cận, nàng động dậy thân thể, nhích tới gần Hàn Thác, lại gần nữa, cho đến khi hai thân thể dán vào nhau, sau đó cánh tay ôm thắt lưng của hân, đầu chôn ở trước ngực hân.

Đối với Cố Thiên mà nói, ôm nhau mà nói chuyện ấm áp so với sinh hoạt vợ chồng “Kinh thiên động địa” kia thì vô cùng thân thiết và thoải mái.

Chuyện này khó mở miệng mà nói, chỉ có dùng hành động mà biểu đạt, nàng ôm Hàn Thác càng chặt chẽ hơn, cánh tay càng dùng sức, còn học từng động tác của hân ở sau lưng khẽ vuốt.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác, Cố Thiên cảm thấy mỹ mãn, tựa sát vào “Bình nước hình người” rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Như vậy chỉ có Hàn Thác phải chịu khổ.

Vốn nhiệt tình đêm tân hôn chưa được giải tỏa, cố tình giai nhân trong lòng còn không chịu yên ổn, đang ngủ cũng không quên chọc hân, vô tội mà phóng hỏa khắp nơi....

Cố Thiên lúc đầu ngủ say sưa, sau đó lại nằm mơ, bỗng nhiên ngồi bên trong kiệu hoa, lắc lư nhẹ nhàng, bỗng nhiên xóc nảy kịch liệt, phong cảnh hai bên rất nhanh lui về phía sau, nhìn lại thì thấy mình đang ngồi ở trên lưng ngựa...

Trong mộng cưỡi ngựa một đêm, tỉnh lại thân thể khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi, nàng mở mắt ra, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ chưa sáng hẳn, Hàn Thác bên cạnh vẫn nhắm mắt ngủ yên, vì thế ngáp một cái, ở

trong ngực hần cọ cọ, tìm được tư thế thích hợp, ngủ tiếp.

Theo quy củ hoàng gia, trình tiết hoàng tử phi đều do cung nhân của Hoàng hậu kiểm nghiệm, Ninh hoàng hậu mặc dù đối với hôn sự này không thích, nhưng cũng theo quy củ làm việc, cửa cung mới mở, đã lệnh nội thị đi Tĩnh vương phủ lấy nguyên khăn của tân mẫu thân hồi cung.

Hác ma ma tiếp nhận hộp gỗ lim trong tay tiểu thái giám, đi vào phòng ở sườn điện, thời gian không quá thời gian uống nửa chén trà liền vội bước nhanh ra, đi thẳng vào chính điện.

“Lời này là thật sao?” Ninh hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên giường, nhú mi hỏi, trong lòng vừa cao hứng lại hoài nghi.

Hác ma ma ánh mắt kiên định, lời nói không chút nào mơ hồ, “Lão nô cẩn thận kiểm tra thực hư, vết máu kia rõ ràng không phải là do sau khi viên phòng lưu lại.”

Sau khi nam nữ hoan ái, trên nguyên khăn cũng không có vết máu đơn giản như vậy, Ninh hoàng hậu là người từng trải, nên khi Hác ma ma càng kể lại cũng nhanh hiểu được.

Bà vui nhếch đuôi lông mày: “nói như thế, tối hôm qua bọn họ vẫn chưa viên phòng?”

“Chắc là như vậy.” Hác ma ma đáp, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, đem tân hôn không viên phòng, trong mắt người ngoài đương nhiên cho là cảm tình vợ chồng son không sâu đậm, thậm chí có người đối với hôn sự không vừa lòng.

“Theo ý người, là ai không muốn?” Ninh hoàng hậu trong lòng đã có kết luận, vẫn không nhận được hỏi ra.

“Lần đó nhị tiểu thư tiến cung, cũng không nhìn ra cái gì, nghĩ đến chắc là trong lòng Tĩnh vương có khúc mắc.” Hác ma ma cùng chủ nhân có ý nghĩ giống nhau.

Sức lực nam nữ trời sinh khác nhau, chuyện sinh hoạt vợ chồng, nam nhân không muốn mới có thể không được việc. Nếu đổi lại, nam nhân muốn dùng vũ lực thì nữ nhân dù không cam tâm tình nguyện cũng chỉ có thể nhận mệnh.

“Đúng rồi, lúc trước đưa tuyết liên hoa cho muội muội, các nàng sắc mặt như thường, hiển nhiên đối với hôn sự của nghiệt chủng kia không chút nào cảm kích, chuyện lớn như vậy cũng không có người thông báo, có thể thấy được quan hệ rất xa cách.” Ninh hoàng hậu tiếp tục suy đoán.

“Tĩnh vương tâm cơ thâm trầm, chắc chắn đối với nhà mẹ đẻ mẫu thân mẫu thân có ý phòng bị.” Hác ma ma phụ họa nói: “Chỉ là tam thiếu gia ở dưới trướng hần đường như rất phát triển...”

Việc này Ninh hoàng hậu cũng sớm suy nghĩ qua, nhưng trong quan trường người có mắt đều biết, cùng với chuyện trong khuê phòng có miệng khó trả lời hoàn toàn không giống nhau: “Trước mắt nổi lên đả kích ngu xuẩn như vậy hẳn nhất định sẽ không làm, chúng ta cũng không cần lo lắng, đến lúc đó dùng chức quan trong kinh làm mồi, phàm là người có tâm về con đường làm quan đều biết tốt xấu, sẽ không cự tuyệt.”

Tìm được đến kết luận vừa lòng, Ninh hoàng hậu thư thái uống trà mới, lại nghĩ tới một chuyện, dặn dò nói: “Năm nay tú nữ lại tiến cung, đến lúc đó chọn hai người có nhan sắc, đưa qua cho nghiệt chủng kia.”

Chỉ tiếc Tĩnh vương phủ U châu phòng bị kín không một kẽ hở, bà không chen vào lọt, chưa từng biết được lúc trước đưa hai người kia đi có nhận được sủng ái không. Nhưng mà cho dù như thế nào, cháu gái của bà tuyệt đối không thể là niềm vui của đối phương, nếu không thì cô mẫu thân xinh đẹp động lòng người như vậy, có lý do gì mà làm cho nam nhân trong đêm tân hôn không chịu làm chứ.

Bên trong Tĩnh vương phủ, Cố Thiên đang trang điểm, quần áo của vương phi rườm rà phức tạp không thua ngày thành thân chút nào, hai ngày liên tục nàng phải dậy sớm, giờ phút này lười biếng không muốn động đây, tùy ý để Bích Linh Bích Lạc hầu hạ.

Hàn Thác đã mặc quần áo chỉnh tề từ lâu, hắn ngồi trên giường ở gian ngoài, vừa uống trà vừa nhìn Cố Thiên trang điểm chằm chằm không chớp mắt.

Đợi Cố Thiên chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hai người dắt nhau lên xe ngựa, tiến cung đi thỉnh an Hoàng Đế Hoàng Hậu.

Người là do Nguyên Hòa để tự mình hạ chỉ, ông đương nhiên rất vừa lòng đối với hôn sự này, nói chuyện thường ngày với vợ chồng son, lại ban thưởng rất nhiều, cuối cùng nói: “Qua bên Hoàng hậu xem một chút đi.”

Phượng Nghi cung hôm nay thật náo nhiệt, Thái tử phi dẫn theo hai nữ nhi, Nghi tần mang theo Trường Hà công chúa, còn có các tần phi có cấp bậc khác đều tề tụ ở đây, trừ Thái tử phi, những người còn lại là đều chờ xem tân mẫu thân tử tiến cung để trêu đùa một phen.

Ninh hoàng hậu đương nhiên sẽ không cho nhóm người này như ý, bà cũng không làm khó Cố Thiên, như bình thường kéo nàng ngồi ở bên cạnh, thân thiết gần gũi rồi nhiệt tình nói chuyện phiếm, dặn dò những chuyện nàng dâu mới cần chú ý.

Bởi vì có nguyệt sự, sắc mặt Cố Thiên có chút tái nhợt.

Vào trong mắt Ninh hoàng hậu lại thành đêm tân hôn bị trượng phu vắng vẻ liền tiêu tụy, bà mặc dù muốn khiến hai vợ chồng bọn hắn lục đục, nhưng không nghĩ tới Hàn Thác quyết tuyệt đến mức người cũng không thêm chạm vào.

Đương nhiên suy đoán của bà hoàn toàn không đúng, nhưng Ninh hoàng hậu cũng không biết, lúc này nhìn bộ dáng cháu gái, khó tránh khỏi có chút không đành lòng, vì thế lệnh Hác ma ma từ từ khổ lấy rất nhiều thuốc bổ thường cho nàng.

Đối với Hàn Thác, Ninh hoàng hậu cũng duy trì trạng thái như ngày thường, không cố ý vắng vẻ, cũng không vô cớ thân thiện, không mặn không nhạt nói mấy câu: “Xán Xán tuổi còn nhỏ, trong ngày thường nếu có cái gì không chu toàn, thì tam hoàng tử xin hãy nể mặt bản cung mà tha thứ.”

Lại hướng về Cố Thiên nói: “Điện hạ bận rộn công vụ, con làm vợ tất nhiên cần tận tâm chiếu cố nhiều hơn, không thể vì điện hạ sủng ái mà tính làm vậy.”

Hai người cùng xác nhận.

không được xem diễn, các tần phi kia tất nhiên mất hết cả hứng thú, Ninh hoàng hậu cũng thông cảm Cố Thiên tinh thần không tốt, rất nhanh liền thả bọn họ xuất cung.

Ngày lại mặt, ở Vĩnh Chiêu hầu phủ thoải mái hơn trong hoàng cung nhiều.

Cố Phong mấy ngày nay đã đứng ở cửa trông chừng để đốt pháo, xa xa nhìn thấy xe ngựa phủ Tĩnh vương từ đầu phố chạy tới, liền đứng lên châm lửa.

Trò này của hắn có một kết quả, đều là bởi vì cho rằng lúc trước vì chuỗi pháo bên trong dịch quán kia, mặc dù hại Cố Thiên lạc đường gặp nạn, nhưng lại là tơ hồng nên duyên cho nàng cùng Hàn Thác, cho nên hôm nay hắn muốn tái diễn chuyện xưa, bày tỏ cảm tạ đã mai mối.

Tuy rằng Ninh thị đồng ý với cách nói này, nhưng vì cố kỵ thanh danh Cố Thiên, nên lệnh Cố Phong trong lòng nghĩ như vậy thôi, không cho nói ra chuyện hai người quen biết trước khi cưới, không được cho người ngoài tam phùng biết.

Cố Phong vỗ ngực cam đoan, “Mẫu thân, người yên tâm đi, miệng con rất chặt. Huống chi vì muội muội, cho dù bị kẻ địch bắt dụng hình, con cũng sẽ không nói một chữ.”

“Cái gì muội muội, đó là tỷ tỷ người,” Ninh thị giáo huấn nói: “Nào có chuyện muội muội và tỷ phu là một đôi vợ chồng, gọi như vậy không phải để cho người khác chê cười sao.”

Cố Phong chống chế nói: “Kêu tỷ phu là vì tôn trọng, còn Xán Xán làm muội muội là để bảo vệ.”

Ninh thị dở khóc dở cười, cũng sẽ không tranh luận cùng hắn, nữ nhi cùng con rể mới về nhà mẹ đẻ, có nhiều chuyện chờ bà xử lý.

Ngày Hàn Thác khởi hành về U châu đã sớm định ra, vào ngày thứ năm sau tân hôn, cũng chính là mừng mười tháng hai.

Cho nên, về nhà thăm cha mẹ mang ý tứ tiễn đưa nhiều hơn, việc vui náo nhiệt, nhưng cũng không ít cảm xúc chia ly vây quanh.

Hàn Thác thông cảm Cố Thiên sẽ rời nhà đi xa, đặc biệt cho nàng ở lại Vĩnh Chiêu hầu phủ ở hai ngày, đến chạng vạng mừng mừng chín mới đón nàng về vương phủ.

Sáng ngày mười một, liền có hai nhóm người ngựa riêng biệt từ Tĩnh vương phủ xuất phát.

một đội là đội ngũ hộ tống đồ cưới của Cố Thiên, do Cố Phong tự mình coi chừng, Lý Vũ Thành trợ giúp, mang năm trăm Huyền Giáp quân, quy mô lớn chậm rãi khởi hành.

một đội khác ít người hơn, là Hàn Thác cùng Cố Thiên, cùng với vài người hầu hạ thân cận, còn có Lâm Tu dẫn dắt mười tổ cận vệ, đi thẳng đến suối nước nóng ở hành cung trên núi.

58. Chương 52

Editor: huyetsacthiensu

Suối nước nóng nằm ở ngoại ô Kinh thành cách Kinh thành năm mươi dặm về phía đông, truyền thuyết viễn cổ kể rằng anh hùng Hậu Nghệ bắn rơi chín Mặt trời xuống giữa núi, cho nên nơi này nước nóng không ngừng, có thể dưỡng sinh làm đẹp da, còn có tác dụng chữa bệnh.

Truyền thuyết thật giả không thể kiểm chứng, nhưng phong cảnh suối nước nóng thanh tú đẹp đẽ, trong núi bốn mùa nước nóng dâng trào không ngừng, khí nóng bốc lên, mịt mờ ngập tràn, nhìn từ xa sương mù lượn quanh, đặt mình ở trong như đứng giữa tiên cảnh, tất nhiên là mức tiếng gần xa, danh tiếng kéo dài mấy trăm năm.

Hành cung Hoàng gia được xây dựa lưng vào núi, từ sườn núi đi lên, xung quanh có bốn nguồn suối kéo lên tận trên đỉnh núi.

Phía bên dưới sườn núi có không ít tư trang của những gia đình quyền quý.

Dưới chân núi thì bị những thương nhân khôn khéo nhận thầu, dựng lên những quán suối nước nóng, dựng lên tấm biển để bình dân bách tính cũng có thể hưởng thụ những dịch vụ của Hoàng Gia, tính theo giờ, giá cả cũng không đắt đỏ, gia đình thường thường bậc trung cũng có thể chi trả, hơn nữa còn cung cấp những đồ ăn cùng các trò chơi giải trí giết thời gian.

Lúc đoàn người Cố Thiềm đi đến chân núi cũng gần đến giữa trưa, quyết định tạm thời ở lại một quán nước nóng ăn trưa.

Tiểu nhị đã từng thấy rất nhiều người, giỏi nhất là nhìn người, nhìn thấy hai người Cố Hàn ăn mặc khi độ thì biết không phú cũng quý, nhìn nhóm người hầu cũng thấy bất phàm, vội vội vã vã chạy trước chạy sau, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Bàn ăn không tách thành những phòng riêng, tất cả mọi người đều cùng ngồi chung một chỗ.

Thuở nhỏ Cố Thiềm được nuôi dưỡng ở khuê phòng, những cơ hội như này là vô cùng ít, vừa ăn cơm vừa nhìn quần áo lời nói của những người bên cạnh đoán thân phận, chơi đến không biết trời đất.

“Bọn họ là nông phu sao?” Nàng lặng lẽ chỉ vào ba người đại hán ngồi ở một bàn, ghé vào bên tai Hàn Thác hỏi.

Ba người kia mặc quần áo ngắn, vóc người cao lớn, nhìn ra được là người khỏe mạnh, chỉ là luôn lớn tiếng đổ số uống rượu, hơi tục tằn.

*Khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

“Nông dân làm lụng quanh năm, hai tay đều nên có vết chai dày, ở hổ khẩu của bọn họ chỉ có một vết chai mỏng, tay trái như người bình thường, tất nhiên là không phải.” Hàn Thác nhẹ giọng trả lời “Nàng đoán tiếp đi.”

hắn là Vương gia, thường ngày việc ăn mặc sinh hoạt ở trong phủ mặc dù vô cùng được chú trọng nhưng lúc xuất chinh đánh trận khổ cực thể nào cũng đã trải qua, nơi này điều kiện có hạn, ăn cơm ở trong đại sảnh cũng không sao.

Ăn cơm không có khẩu vị lắm, Cố Thiềm kén ăn, vốn đã miễn cưỡng ăn, lúc này bỏ hẳn đĩa xuống, khoanh hai tay suy nghĩ, nghĩ xem những người như thế nào mới có vết chai ở hổ khẩu.

Hàn Thác xúc một miếng bánh ngọt cho nàng ăn “Vừa nãy ai là người kêu đói gần chết, nhất định phải ăn, nàng có nhớ không?”

“Có hành...” Cố Thiềm quyết miệng nghiêng đầu né tránh, nàng cũng không biết chỗ này cơm nước tệ hại không ăn được như này, nghĩ đến đây, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, hưng phấn nói “Là đầu bếp đúng không? Tay phải dùng để cầm cán dao và xẻng xào thức ăn.”

Hàn Thác bật cười “Đoán đúng một nửa, đúng là có chữ sư phụ*, đoán tiếp đi.”

*Trong tiếng trung chữ đầu bếp là : chúshī, từ shī () có nghĩa là thầy giáo, sư phụ.

Bọn họ vẫn thấp giọng trò chuyện, cũng không làm người khác chú ý, có điều hiển nhiên là tiểu nhị sẽ không lơ là khách “Quý” trong lòng mình, thấy hai người ăn cũng được kha khá, nên có tâm tư nói chuyện bên lề, lập tức tiến lên giới thiệu “Đại gia, phu nhân, trong quán của chúng tiểu nhân có một tú nương, là cung nữ từ trong cung ra, thêu thùa cực kỳ giỏi không nói đến, mà còn là người chuyên may đồ dùng may mặc cho Hoàng hậu. Nếu lão gia thuê bà ta may cho phu nhân một bộ quần áo, như vậy phu nhân chính là được hưởng phúc khí lâu dài ngang với Hoàng hậu nương nương.

Tiểu nhị nhìn người sâu xa, nhìn ra được Hàn Thác vô cùng yêu thương Cố Thiên, cho rằng nghe mình nói như vậy nhất định sẽ không từ chối.

“Ồ, có những cái gì, người lấy ra cho chúng ta xem một chút.” Quả nhiên Hàn Thác đồng ý rất thoái mái.

Tiểu nhị lập tức kéo một vị cô nương chừng mười tám, mười chín tuổi từ sau lưng ra.

Nàng ta một thân áo trắng, trên cánh tay treo chồng chất chĩnh tề vải nhung màu đen, lúc này đang được mở rộng ra dưới sự giúp đỡ của tiểu nhị, hóa ra là một chiếc áo choàng, phía dưới bên phải có một cánh chim được thêu bằng sợi kim tuyến “Đây là kiểu dáng được yêu thích nhất trong kinh thành hiện nay, làm theo chiến bào của Tĩnh vương điện hạ ngày vào thành sau khi giải cứu bách tính bị vây thành, trong kinh thành từ trong ra đến ngoài hoàng cung, có thể nói là mỗi người đều có một cái.

Cố Thiên cúi đầu, tất nhiên nàng đã nghe nói qua việc này, nhưng không nghĩ đến chính mình lại được chào hàng. Nếu như sớm biết Hàn Thác sẽ gây ra hiệu ứng náo động như vậy, nói cái gì nàng cũng phải thêu xong con chim ưng kia...”

Nghĩ đến đây, trong lòng khó tránh khỏi có chút oán hận Hàn Thác, cũng không biết hắn mang áo choàng chưa may xong ra mặc làm gì...

thật ra suy nghĩ của Hàn Thác lại rất đơn giản, chỉ cần là Cố Thiên tự tay đưa cho hắn, cho dù là cái gì hắn cũng thích.

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mà người bảo ta mua chiến bào của nam nhân cho phu nhân của ta, hình như không thích hợp lắm.” Mặt Hàn Thác không biến sắc nói.

cô nương kia lại nhanh mồm nhanh miệng giải thích “Đại gia, áo choàng này có kiểu cho nam cũng có kiểu cho nữ, còn có thể làm hai bộ giống nhau cho phu thê, mua một bộ hai lượng bạc, mua hai bộ thì ba lượng bạc. một đôi trai tài gái sắc như đại gia cùng phu nhân, ông trời tác hợp cho, nếu hai người cùng mặc đi ra ngoài, vậy sẽ tăng thêm ý nghĩa, ngăn chặn người bên ngoài có ý nghĩa khác.

Cho dù Cố Thiên ngây thơ đến mức nào cũng nghe ra được nàng ta đang nói ba hoa, chỉ vì muốn bán được hàng mà dụng tâm, nàng đưa tay xuống dưới bàn, kéo ngón tay Hàn Thác, khẽ lắc đầu một cái.

Hàn Thác lại trở tay nắm chặt tay nàng, cười châm biếm nói “Như vậy rất tốt, ta mua một bộ.”

cô nương với tiểu nhị nhìn nhau cười, lập tức nói cảm ơn, chân không chạm đất chạy ra sân sau mang đến hai cái mới tinh, đóng dấu bọc quần áo kỹ lưỡng mới đưa vào tay bọn họ.

thật ra cô nương kia nói mình là cung nữ là giả, nàng chẳng qua chỉ là người dân sống ở trấn nhỏ, là hàng xóm của tiểu nhị, mượn quan hệ với hắn để chào hàng thôi, nếu bán được hai người chia 3:7.

Hôm nay gặp được Hàn Thác rộng rãi cổ vũ, càng thêm cố gắng ở sảnh đường đẩy mạnh tiêu thụ, không nghĩ tiếp theo lại đụng phải vách tường.

“Tình vương, Tình vương giỏi như vậy sao?” một đại hán chưa bị Cố Thiên đoán ra thân phận đột nhiên cao giọng kêu lên.

đang giờ dùng cơm nên trong sảnh đường có nhiều người dùng bữa, vốn mọi người vẫn liên tục ồn ào bị tiếng rống của hắn mà ngưng bật lại, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đám người Lâm Tu lập tức liền muốn rút đao ra, lại bị Hàn Thác dùng ánh mắt ngăn lại.

Đại hán đã uống say, hồn nhiên không biết tình hình, vẫn la lối: “Lão tử mới đi đến kinh thành đưa đồ, lúc Vương gia đồ bỏ đó thành thân, nam nhân tốt mà hai sáu, hai bảy tuổi mới thành thân, cũng không biết có ẩn tình hay không...”

Đồng bọn hắn chợt bừng tỉnh, một đám người che miệng cười đi ra quán, trước khi ra cửa còn lớn tiếng rống “Cung nữ” Tú nương ngậy người mà tạ lỗi.

Ba người nói chuyện thật buồn cười, Cố Thiên nhin không được che miệng cười trộm, thoáng nhìn thấy hai mắt Hàn Thác hàm chứa tức giận, vội vàng nghiêm mặt, lại nhìn một bàn nhóm cận vệ, đã thiếu một người, chắc là đi theo giáo huấn tên bất kính với chủ nhân.

Sau khi ăn xong lại lên xe ngựa đi gần một canh giờ mới đến cửa lớn hành cung trên sườn núi.

Hành cung của Hàn Thác ở là đỉnh núi thứ 3 tên Trọng Hoa Viện.

Vì thế đi vào cửa sau, đổi qua nhuyển kiệu tiếp tục xuất phát lên đỉnh núi.

Lúc lên núi thu được thư công vụ dùng khoái mã chạy nhanh đưa tới, cho nên khi sắp xếp mọi chuyện xong, Hàn Thác liền vào thư phòng xử lý công việc.

Mỗi thành viên hoàng gia ở hành cung đều có viện riêng, trong mỗi viện đều có ôn tuyền tự nhiên có thể tự hưởng dụng.

Nhưng trong hành cung cũng không thiếu ôn tuyền công cộng, các nơi đều có đặc sắc riêng, phong cảnh độc đáo, hoặc có hiệu quả trị liệu.

Cố Thiên đời trước từng theo Ninh hoàng hậu tới mấy lần, đối với nơi này rất quen thuộc, liền tự mình đi tới địa phương cảm thấy hứng thú nhất.

Dọc theo đường mòn lát đá cuội u tĩnh bí ẩn, một đường thông đến đỉnh núi, vòng qua rừng trúc, đi vào một nơi rộng rãi sáng sủa, nhìn ra xa có dãy núi nhấp nhô kề nhau, gần hơn thì có suối nước róc rách, giống như bức tranh đang ở trước mặt, vừa có vẻ hùng vĩ, lại phóng khoáng phiêu dật.

Cố Thiên thích nhất cá nhỏ trong hồ ở nơi này.

Năm cận vệ chia ra đứng bảo vệ hai bên cửa, sau khi nàng được Bích Linh Bích Lạc hầu hạ tắm rửa xong, liền tiến vào trong ao.

Nước ao ấm áp, vừa dính vào người đã làm người ta thoải mái thở dài.

Trong hồ nuôi hơn trăm cá nhỏ, lớn nhất không bằng nửa ngón tay, nhỏ nhất chỉ có ngắn như móng tay, quanh thân màu trắng bạc.

Chúng nó trời sinh thích cùng người thân cận, giờ phút này vây quanh Cố Thiên, tranh nhau đưa miệng ra tiếp xúc da thịt của nàng.

Cố Thiên sợ ngứa, bị con cá cắn quanh thân thì tê dại, cười khanh khách.

không biết qua bao lâu, trong tiếng cười bỗng nhiên lẫn vào tiếng nam tử ho nhẹ, nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Hàn Thác đứng bên cạnh ao, tóc dài rối tung xòa dài ra, tất nhiên là vừa tắm rửa xong.

Cố Thiên với tay lấy khăn, che đầy làn da lộ ra, đỏ mặt liền sáng giọng: “Vương gia sao lại đến đây?”

“Ta tới tìm nàng.” Hàn Thác đáp ngắn gọn.

Cố Thiên xấu hổ nói: “trên núi nhiều hồ, Vương gia có thể đi tắm ở chỗ khác...”

“Phu thể vốn nên tắm chung một chỗ.” Hàn Thác đánh gãy lời nàng, vừa nói vừa bước lên thềm đá đi vào trong ao.

Cố Thiên thét chói tai “A”, hạ thấp người trốn vào trong nước.

Nhưng mà có một số việc cho dù thế nào cũng không tránh được, nước dưới hồ trong suốt, nàng nhin thỏ, trong tai nghe thấy tiếng nước vang lên ào ào, hơi mở mắt, trước mặt là hình ảnh không nên nhìn...

Cố Thiên chui lên từ trong nước, hai tay che mắt, xoay người đưa lưng về phía hấn, miệng lẩm bẩm nói: “Vương gia, đừng làm loạn.”

“không phải nháo,” Hàn Thác nắm hai vai nàng, quay người nàng lại, ôm vào trong lòng, một tay nắm thắt lưng nàng, một tay vuốt thẳng theo đường cong phía sau lưng lên trên.

Cố Thiên trước người còn che khăn, vải trắng bị nước làm ướt nên trong suốt, như ẩn như hiện càng thêm dụ hoặc.

Ánh mắt cùng bàn tay đồng thời đi xuống, ánh mắt Hàn Thác đen như mực sâu thêm vài phần.

Cố Thiên hoảng không nói ra lời: “Thiếp... trên người thiếp còn không có sạch sẽ...”

thật ra nguyệt sự của nàng tối hôm qua đã chấm dứt, nhưng tâm tư của con người cũng có quán tính, bởi vì đêm tân hôn có chuyện ngoài ý muốn, thái độ Cố Thiên đối với chuyện này dần dần từ đơn thuần e ngại chuyển thành đương nhiên trốn tránh lùi bước.

“nói dối,” Hàn Thác hừ nhẹ, không nề mặt chút nào vạch trần nàng: “Ta đã xem qua quần áo nàng vừa thay, đã sạch sẽ.”

Cố Thiên bước nhỏ về phía sau, mới được hai bước đã bị hấn ôm vào trong lòng.

Môi nhẹ nhàng hôn xuống, từ cái trán đến chóp mũi, ở môi nàng trần trọc hôn mút, thừa dịp nàng há mồm thở dốc thì tiến vào thăm dò triền miên cùng cái lưỡi đỉnh hương.

Ôn tuyền có nước ấm, Cố Thiên tắm đã lâu, toàn thân sớm buông lỏng xuống, lúc này lại càng mất hết khí lực, không thể phản kháng, mặc hấn làm...

Hàn Thác vẫn để ý quan sát phản ứng của Cố Thiên, thấy tình cảnh này liền yêm tâm xuống tay, môi dần hướng xuống phía dưới.

59. Chương 53

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên trong nhát mắt quặp chặt ngón chân, ngửa cao đầu, không phân rõ đông tây nam bắc. Xương cốt tê dại đến từ nụ hôn của Hàn Thác.

“Vương gia, không được...”

Trong miệng Hàn Thác giống như ngâm cái gì, giọng nói mơ hồ không rõ: “Vì sao?”

“Trời còn chưa tối đâu...”

rõ ràng là cự tuyệt, nhưng lại kích thích động tác của Hàn Thác biến đổi bất ngờ, âm cuối “Đâu” còn đang run lên, nghe vào trong tai nam nhân rất kiều mị, Hàn Thác hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của Cố Thiên.

“Ban ngày có chỗ nào không tốt?”

Đầu óc Cố Thiên đã sớm không dùng được, ban ngày rốt cuộc không tốt ở chỗ nào? Chỉ là trong tiềm thức của nàng lướt qua ý nghĩ này cũng chưa bao giờ suy nghĩ về nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn đành phải hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Chúng ta trở về phòng đi... không nên ở bên ngoài...”

Tiểu Ngư trì xây ngoài trời, vì bảo đảm tầm nhìn trống trải, khiến cho người đến tắm ôn tuyền có thể cùng thiên nhiên hòa hợp, tận tình thưởng thức cảnh đỉnh núi tuyết mỹ, vì vậy ôn tuyền được ngăn cách với phòng tắm một bức tường trúc, ba mặt còn lại đều không hề che đậy...

Cố Thiên không được đáp lại, chỉ cảm thấy cả người bị ôm nâng lên.

“Đừng... Chờ buổi tối, chàng muốn như thế nào cũng được.” Nàng thê thảm cầu xin.

Hàn Thác cứng rắn cự tuyệt nói: “Ta đã đợi năm ngày, không muốn đợi thêm nữa.”

hắn tự hỏi đã rất thông cảm cho nàng, nhưng trưa hôm nay nàng ở quán trọ cười trộm kích thích hắn, nên muốn cho nàng xem phu quân đại nhân của nàng chẳng những không có bệnh không tiện nói ra, còn dũng mãnh thật sự.

“Lạnh...”

Tháng hai trời vẫn giá rét, tắm ở ôn tuyền không cảm thấy lạnh, bị Hàn Thác ôm cao lên, cánh tay lộ ra

ngoài nước, chịu gió lạnh xâm nhập, trên da nổi lên một tầng da gà.

Hàn Thác biết nghe lời phải, đem nàng thấp xuống.

Hai chân vẫn không chạm đến đáy ao, sóng nước lay động. Cổ Thiên kinh hoàng, chỉ có thể leo lên eo Hàn Thác để trụ.

“Trở về...” Nàng vẫn bất khuất chống lại.

Hàn Thác ngẩng đầu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn luôn thì thào không ngừng.

trên trời có bông tuyết nhỏ vụn bay xuống, mơn trớn da thịt nóng rực như thiêu đốt, mang đến một chút mát mẻ, Cổ Thiên dần dần lạc lối trong thế giới nóng lạnh giao hòa...

Lí trí phiêu tán thành những mảnh vụn, khi tỉnh lại người đã ở trên giường trong Trọng Hoa viện.

Giường làm theo phong cách do cổ thợ khắc họa thể hệ trước chế tạo, vô cùng thấp bé, bốn phía đều không có tay vịn, đặt ở chính giữa phòng, bên trên lót lông cáo, sa màn phủ xuống, tầng tầng lớp lớp, lớp bên ngoài cùng rủ xuống tấm màn màu xanh tươi đồng ruộng.

Xuyên qua lớp màn có thể thấy được trời vẫn còn sáng.

Cổ Thiên chống tay nhớ lại, nhẹ nhàng hơi động liền thấy quanh thân đau nhức khó nhịn.

Hàn Thác ngủ ở bên cạnh nàng, nàng vừa động hần liền tỉnh lại, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh thành một nắm.

“Còn đau sao?” hần kéo nàng vào ngực, ôn nhu hỏi.

Cổ Thiên gạt đầu mạnh, đối với đầu sở gây nên không cần khách khí.

Hàn Thác buông nàng ra, lấy ra một hộp Thanh Hoa tròn, to bằng lòng bàn tay từ dưới gối. “Đây là thuốc do Tiêu Hạc Niên điều chế.” hần nói xong, lật chăn ra, dùng ngón trỏ tìm kiếm vết thương của nàng.

“Vương gia, để ta tự làm.” Cổ Thiên lấy hai tay che mặt, cong người trốn tránh.

“Vừa rồi ta đã bôi thuốc cho nàng một lần...” hần đưa tay ngăn chặn nàng, khi nói chuyện đã bôi thuốc xong.

Cố Thiên chỉ cảm thấy từng trận mát mẻ truyền đến từ vết thương, đau đớn dường như có giảm bớt.

Thân thể thoải mái một chút, đầu óc liền xoay chuyển nhanh chóng, nhớ tới phóng túng lúc trước, thấp giọng oán giận: “Nơi đó vốn là ôn tuyền ta thích nhất, về sau... làm sao ta có thể đến đó ngâm người được nữa chứ...”

Hàn Thác cúi người áp sát nàng, đâm vào lúm đồng tiền vì mếu máo mà càng rõ ràng hơn của nàng: “Vì sao không thể đi?”

Chuyện này sao mà nói ra miệng được?

Chẳng lẽ chỉ hiểu ngầm mà không diễn đạt được bằng lời không được sao?

Bọn họ đã thân mật như vậy, hẳn lại không hiểu ý của nàng...

Cố Thiên cảm thấy có chút mát mẻ.

Thấy nàng không nói lời nào, ngón tay Hàn Thác nhẹ nhàng xoa môi đỏ mọng của nàng.

Tuy rằng ngón tay kia trước kia đã chạm đến thân thể của mình, Cố Thiên vẫn ghét bỏ mím môi quay đầu đi.

Hàn Thác thấy nàng như vậy, không khỏi buồn cười, hẳn tuyệt không ghét bỏ, đuổi theo cái miệng nhõnhắn chạm khẽ vài cái, mới nói: “Ta còn cho rằng, nên là chỗ tuyệt vời để nhớ lại, hy vọng thường xuyên trở lại chốn cũ.”

Nàng rất muốn nói là không tuyệt vời một chút nào, đang xoắn xuýt tìm từ, bụng nàng đã lên tiếng trước một bước.

“Đói bụng sao?” Hàn Thác cười hỏi.

Cố Thiên xấu hổ, ngay cả đầu cũng không gật được, mi mắt chớp chớp hai, ba cái coi như đã trả lời.

Hàn Thác lập tức sai người truyền lệnh.

không quá một khắc, cung nhân liền đưa tới ba món một canh, theo thứ tự là trứng luộc ôn tuyền, thịt bò nướng, sủi cảo, canh nấm đậu hủ, còn một bình rượu hoa mai.

Hành cung nhập gia tùy tục, ngự trù nấu món ăn đều có liên quan đến suối nước nóng.

Trứng ôn tuyền nằm ở trong mâm gỗ khắc sơn, lòng trắng trứng màu trắng ngà còn đọng lại bao quanh lòng đỏ trứng màu vàng kim, cực kỳ giống đám mây vờn quanh mặt trời chiều.

Thịt bò được hành cung chọn là thịt xương sườn ghé con nuôi chưa đến ba tháng, tỉ lệ thịt thích hợp, kỹ năng dùng dao cắt mỏng cuốn lát.

Cung nhân Thượng thiện cục ở trong viện đốt lò nướng, vừa nướng vừa ăn, nên vào miệng liền tan đi, ăn với bốn loại hương liệu: hoa quế, sa trà, hải sản tươi, nấm tươi, một món ăn có thể thưởng thức bốn mùi vị không giống nhau.

Sủi cảo, da bánh xanh biếc, dùng nước ép của các loại rau dưa được trồng trong bãi chăn nuôi của hành cung làm vỏ, lại dùng cùng loại rau dưa trộn chung với thịt làm nhân bánh, thịt rất tươi mới, rau dưa nhiều nước, đều ở mức vị bên ngoài không có được.

Canh nấm đậu hủ lại càng không phải nói, ngon đến nỗi lưỡi cũng sắp bị nuốt mất.

Hàn Thác tự mình bưng khay đến trên giường đút cho Cố Thiên.

Buổi trưa nàng chưa ăn no, lúc này khẩu vị rất tốt, nhanh chóng ăn sạch sẽ, cuối cùng ý vị nhìn Hàn Thác, yển chuyển biểu đạt mình ăn còn chưa no.

Lúc này trời bắt đầu tối, Hàn Thác sợ nàng bỏ ăn, tất nhiên là không đồng ý, dịu dàng cho nàng uống 1 ít rượu hoa mai.

Vừa uống một hớp miệng đã tràn đầy hương hoa, tinh khiết thơm ngọt, tác dụng chậm nhưng thấm sâu, không bao lâu Cố Thiên liền không mở mắt ra được, ở trong lòng Hàn Thác nặng nề ngủ.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua an nhàn nhả thông dong, ban ngày hai người dắt tay tới các nơi cảnh sắc tuyệt đẹp để du ngoạn, hoặc ở các loại ôn tuyền ngâm nước nóng, đêm đến thì ôm nhau ngủ, ngày càng thân mật.

Chạng vạng ngày trước khi rời khỏi hành cung, Cố Thiên bị Hàn Thác nửa dụ dỗ nửa bắt buộc, cuối cùng cũng cùng hắn đi Tiểu Ngư trì ngắm hoàng hôn, ánh sáng biến mất, hoàng hôn buông xuống, tất nhiên không thiếu được lại bị hắn làm loạn một hồi.

Đêm hôm trước huyền não mệt mỏi, hôm sau lúc khởi hành thì Cố Thiên không chịu rời giường, Hàn Thác đành phải lấy áo choàng ôm người lên xe ngựa.

Bên trong xe có phủ lông cáo làm đệm giường, còn đốt hương sưởi ấm, Cố Thiên lại có lò sưởi hình người nóng hằm hập ôm, ngủ càng thêm say, đến gần buổi trưa mới từ từ tỉnh.

Nàng mông lung ở Hàn Thác trong lòng cọ cọ, bỗng nhiên bị hắn xoay người áp lên.

“A, không được...” Cố Thiên lập tức hoàn toàn tỉnh táo, hoảng sợ kêu lên, “Đây là ở trong xe ngựa...”

“Là ai trêu chọc ta trước?”

“Thiếp không có...” Cố Thiên nũng nịu nói, nàng vừa tỉnh ngủ nên động tác là trong vô ý thức...

Động tác trên tay Hàn Thác không ngừng, cởi quần áo của nàng, nâng nửa người lên cởi đồ của mình.

Cố Thiên nhân cơ hội xoay người, quay lưng về hắn, nghĩ như vậy thì hắn sẽ không làm gì được.

Ai ngờ Hàn Thác ngậm vành tai nàng khẽ cười nói: “A, Xán Xán của ta muốn thử tư thế khác sao? Vì phu đương nhiên sẽ như nàng mong muốn...”

Vì thế, buổi chiều khi tới dịch quán, Cố Thiên lại là bị Hàn Thác bọc trong áo choàng ôm xuống xe ngựa, buổi sáng nàng còn ngủ nên không biết, lúc này hoàn toàn tỉnh táo nên tất nhiên cảm thấy ngượng ngùng, chui đầu vào trong ngực hắn, chỉ cảm thấy nếu mọi người biết Vương phi của họ không hề uy nghiêm, tương lai làm phúc chúng?

60. Chương 54

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên sống hai kiếp, tự cảm thấy đều theo khuôn phép cũ, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện gì khác người khác người, vì thế cho tới bây giờ chưa từng xấu hổ như vậy, cho đến khi ở trong dịch quán tắm rửa trong lòng Hàn Thác cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Tắm rửa xong, đương nhiên là cùng Hàn Thác ngủ.

Lời nói bất nhã, mấy ngày nay hai người trừ lúc tự đi cung phòng một lát, thời gian còn lại đều dính ở một chỗ cùng nhau.

Đương nhiên, Cố Thiên cho rằng đây đều là bởi vì Hàn Thác quá mức bám người.

Hơn nữa đặc biệt rất thích quần quít lấy nàng làm chuyện đó...

Chuyện khiến Cố Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là sau hai ngày đầu cảm giác thân thể không khoẻ biến mất nàng cũng dần dần ở cảm nhận được thú vị trong việc đó.

Đây mới là điểm mà nàng cảm thấy xấu hổ.

Cổ Thiên không biết làm sao, cũng là hai người, cũng là một việc này, kiếp trước nàng hoàn toàn không có cảm giác như vậy.

Nàng thử nghĩ xem chỗ nào sai.

Chẳng lẽ vì thời gian trước hai người ở chung nên tình hình thay đổi, không hề kháng cự hẳn giống lúc trước, thậm chí có tâm lòng Hàn Thác thân cận, cho nên mới như thế sao?

Cổ Thiên càng không nói rõ được đến cuối cùng là cảm giác gì, chỉ biết mỗi khi làm nàng giống như mất hồn, không thể nghĩ đến cái gì, hai mắt không thể thấy, tai cũng không nghe thấy thanh âm, giống như trên trời đất này chỉ còn lại có Hàn Thác cùng nàng bay lên đám mây kích thích.

Hôm nay ở trên xe ngựa cũng là như vậy...

Lúc nàng tỉnh táo lại từ cảm giác này, mới nhớ tới tiếng rên rỉ ngâm nga của mình vẫn chưa từng ngừng lại, chỉ sợ... Tất cả phu xe cùng cận vệ đi theo đều nghe thấy hết.

Như vậy, sau này nàng làm sao làm người đây.

Giờ phút này, không nhìn thấy người, chỉ là nghĩ tới bọn họ đã nghe được lúc hai người làm chuyện kia, nàng hận không thể tìm khối đậu hủ đâm đầu chết.

Cổ Thiên nức nở hai tiếng, bởi vì cổ họng còn đau, nghe giống tiếng mèo kêu vừa đáng thương vừa đáng yêu.

“Làm sao vậy? không thoải mái sao?” Hàn Thác ôm Cổ Thiên từ tịnh thất đi đến trên giường, cầm huân lô thay nàng hong khô tóc.

Cổ Thiên tóc dài vừa đen vừa óng, như vải sa tanh dày mềm mại, quả thực làm người ta yêu thích không buông tay.

Hai tay Hàn Thác làm việc, ngoài miệng cũng không quên quan tâm kiều thế, “Buổi chiều rõ ràng vẫn còn tốt mà?”

Tốt cái gì?

Cổ Thiên ngây cả người mới phản ứng lại, vội vàng nâng tay che miệng hẳn không cho nói.

Thấy tóc nàng đã khô, Hàn Thác đem huân lô đặt ở một bên, lấy tay nàng xuống cười nói: “Hay là nàng cảm thấy chưa đủ tốt?”

Cố Thiên lấy tay che mặt mình.

Nhưng mà Hàn Thác cố tình không buông tha nàng, bám vào bên tai nàng nói: “Nàng cảm thấy chỗ nào tốt hay không tốt, nói cho ta biết, lần sau mới có thể làm tốt hơn.”

Ai muốn cùng hắn thảo luận chuyện này, nàng cũng không mặt dày như hắn.

Tuy như thế, Cố Thiên vẫn không tự chủ được nhớ lại một chút, đã nhiều ngày nay nàng cùng hắn làm rất nhiều, ở hành cung, thậm chí ngay cả tắm rửa cũng không bỏ qua, cũng chỉ có đêm nay nàng mới có thể không dễ dàng gì để yên ổn tắm.

không phải nói, chuyện đó là vì khai chi tán diệp sao, bọn họ làm nhiều lần như thế, không biết có thể có thai không.

Đời trước nàng bệnh lâu không khỏi khó tránh khỏi ảnh hưởng đến thân thể, nhưng mà đời này nàng rất khỏe mạnh, nói không chừng đã mang thai.

đang muốn đi ra, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng bị Hàn Thác áp ở trên giường. Tay nàng còn che ở trên miệng, hắn liền đi hôn ngón tay nàng, hôn từ đầu ngón tay trắng trẻo một đường hôn đến cổ tay, vừa mềm vừa ngứa.

Hàn Thác rất nặng, lúc trước nàng không cảm thấy cái gì, lúc này lại lo lắng, đẩy người hắn ra nói: “Vương gia, đừng như vậy, cẩn thận đè lên đứa nhỏ.”

“Cái gì đứa nhỏ?” Hàn Thác nhíu mày, có chút không hiểu ra sao.

Cố Thiên nghiêm trang nói ra suy đoán của mình

“Cho dù thật sự có, cũng không thể có nhanh như vậy.” Hàn Thác khó tránh khỏi có chút buồn cười, khẽ vuốt mặt nàng, hỏi: “Nàng rất muốn có đứa nhỏ sao?”

“Đúng vậy.” Cố Thiên gật đầu.

Nàng đương nhiên muốn.

Bọn họ đã là phu thê, mà phu thê nhà ai lại không sinh đứa nhỏ chứ?

Cố Dung với Lộ Tương, Cố Tùng với Phùng Loan, đều là sau khi thành hôn rất nhanh thì có đứa nhỏ, cảm tình phu thê cũng vì vậy càng tốt hơn.

Cố Thiên có mắt nhìn thấy, phu thê trên thế gian đều như thế.

“Vương gia không muốn sao?” Nàng do dự hỏi.

Hàn Thác quả thật có ý muốn khác.

hắn hiểu biết hơn nàng nhiều, nghĩ đến cũng nhiều.

Bọn họ mới thành hôn, đúng là phải cần nhiều thời gian thân mật, đứa nhỏ đương nhiên phải có, nhưng không cần gấp như vậy.

“Nàng còn nhỏ, không cần phải gấp gáp.” hắn hôn hai má đỏ bừng của nàng, “Chờ nàng lớn hơn chút nữa, qua hai ba năm là tốt nhất.”

Cố Thiên ở trong lòng tính toán, qua hai ba năm, nàng mười bảy, mười tám tuổi, quả thật vừa vặn.

Nhưng mà Hàn Thác khi đó cũng hai tám, hai chín tuổi...

Có một số người hơn ba mươi tuổi đã có thể làm tổ phụ tổ mẫu đó, giống cha mẹ nàng, năm nay cũng mới ba mươi lăm tuổi.

Hàn Thác sắp ba mươi tuổi mới có đứa nhỏ thứ nhất, chẳng lẽ không chê quá muộn sao?

Cố Thiên muốn được làm hiền thê lương mẫu như sách nói, cho nên cũng đều suy nghĩ vì Hàn Thác, vì thế không chút nào giấu diếm đem suy nghĩ này nói cho hắn nghe.

“Nàng đang chê ta già sao?” Hàn Thác giả bộ tức giận, đang hôn chuyển sang cắn, cắn một ngụm để lại một mảng đỏ giống như hoa hồng nhỏ đáng yêu trên hai má.

“Đau!” Cố Thiên lẩm bẩm nói, tiếp tục dùng lực đẩy hắn, muốn từ dưới thân hắn giãy dụa đi ra.

Hàn Thác không cho nàng toại nguyện, đùa dai ôm nàng ngã thật mạnh xuống. “Muốn đứa nhỏ, chúng ta còn phải cố gắng chút.”

Cố Thiên muốn nói thêm cái gì, nhưng rất nhanh lại tiến vào khoảnh khắc làm cho nàng nói không nên lời, cảm giác bay thẳng lên trời, rốt cuộc không nói được cái khác.

Ngày hôm sau, đúng giờ nàng tỉnh lại rời giường, nhưng hai chân mới vừa chạm xuống đất, giống như bị rút mất xương, chân mềm nhũn như bông, không chịu nổi chế mà ngã về một bên.

Nếu Hàn Thác không nhanh tay lẹ mắt xông về phía trước đỡ lấy nàng, chỉ sợ muốn nàng sẽ ngã bị thương mất mảy.

Cuối cùng vẫn bị Hàn Thác ôm ra khỏi phòng, đi ra dịch quán, đưa lên xe ngựa.

Cố Thiên tiến bộ rất nhanh, đã học được tự mình an ủi, dù sao hôm qua đã mất hết mặt mũi, hôm nay sẽ không thể tệ hơn, liền mặc kệ.

Xe ngựa lại đi hai ngày, ở Hoài An đổi sang đi đường sông, đi ngược dòng dọc theo sông Đại Vận (công trình vĩ đại thời cổ của Trung Quốc, dài 1794 Km, là kênh đào dài nhất thế giới), có thể đi thẳng vào trong thành U Châu.

Hàn Thác nói cho cũng vẫn là Vương gia cho nên trên bờ có ngựa tốt, xuống nước cũng không ít thuyền tốt.

Đó là hai thuyền lớn cải tạo thành thuyền hoa đôi, hai thân thuyền đặt song song nhau ở giữa lấy xà ngang kết nối, trên thuyền trọng lầu gác cao, trang sức hoa mỹ.

Tuy là đi ngược dòng nước, tốc độ chậm chạp, nhưng thuyền đi lại rất vững vàng, người ở trên thuyền cho dù làm việc gì cũng không khác bình thường.

Dọc đường đi qua nhiều khu vực buôn bán sầm uất, đợi đến lúc đi qua châu phủ Khai Phong, Hàn Thác sẽ ra lệnh thuyền ngừng ở bến tàu, mang Cố Thiên lên bờ du ngoạn.

Cố Thiên sống hai kiếp, số lần xa nhà đếm trên một bàn tay, tất nhiên là đối với mọi chuyện đều tràn đầy phấn khích, có thể nói là chơi vui đến quên cả trời đất, lưu luyến không về.

không chỉ có như thế, ngoài dự liệu của nàng còn có Hàn Thác.

hắn hiển nhiên là người dẫn đường vô cùng tốt, đối với phong tục, ăn uống, chơi trò chơi, phong cảnh các nơi đều hiểu biết, các loại điển cổ đều biết, mỗi ngày trải qua một chỗ, Cố Thiên cũng kính phục hắn thêm một phần.

đi qua vài châu phủ, nàng đối với Hàn Thác còn có thêm loại tình cảm sùng bái, có thể sánh với Cố Phong.

một đường cứ vừa đi vừa nghỉ một chút như thế, trải qua hơn tháng mới trở lại U châu.

Sau khi xuống thuyền ở bến tàu Bắc Hải (thành phố cảng quan trọng của khu tự trị dân tộc Choang,

Quảng Tây, Trung Quốc), liền đi xe ngựa tới cửa chính của Tĩnh vương phủ.

Cổ Thiên từng bị Hàn Thác mang về đây hai, ba lần, đều là xe ngựa chạy thẳng đến trong viện, còn che dấu không thể lộ ra cho nhiều người biết.

Lần này là lần đầu tiên được quang minh chính đại từ cửa lớn năm cánh tam khai sơn son tiến vào, từ nay về sau nàng lấy thân phận nữ chủ nhân sống ở đây.

61. Chương 55

Editor: huyetsacthiensu

Cổ Thiên từng nghe Chương Tĩnh Cầm đề cập đến, Tĩnh vương phủ từng là nhà riêng của cụ phú Vũ anh Bá Hầu tiền triều, tốn mấy trăm ngàn lượng bạc để xây dựng, vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Lúc đó chỉ là cuộc nói chuyện phiếm giữa các tiểu thư khuê các, đơn giản chỉ là tò mò đối với những thứ xinh đẹp mà thôi.

Bây giờ đặt mình vào câu chuyện mới biết tất cả những ngôn ngữ cùng tưởng tượng trước đây không là gì đối với nơi xa hoa này.

nói đến vị trí, Tĩnh vương phủ nằm ở phố lớn Nam trì, là đoạn đường cao cấp nhất của U châu, chính là... một căn nhà Tứ hợp viện bình thường ở đây giá khởi điểm cũng phải hơn vạn lượng bạc. Hơn nữa, bởi vì ở gần cung tiền triều, cho nên nếu không phải là vương tôn quý tộc thì cho dù người có ném cả núi vàng núi bạc cũng không mua được một căn nhà ở đây.

Tĩnh vương phủ được xây ở đoạn đường đất giá như này chưa tính, diện tích còn rất lớn, hơn hai nghìn năm trăm mẫu.

Bên trong phủ có tổng cộng mười ba đại viện cùng chín tiểu viện, cái gọi là kích thước cũng không phải là dựa theo diện tích để phân chia, mà là lấy sự xa hoa của mỗi phòng để phân chia. Đại viện chính thất đều là bảy, sự xa hoa thay đổi từ năm đến bảy. Tiểu viện chính thất lại là năm, sự xa hoa cũng thay đổi từ ba đến năm.

Đây mới chỉ là sân viện của các chủ tử.

Còn hơn hai mươi tòa sân viện ở phía ngoài, hoặc là được dùng để làm phòng giặt quần áo, phòng tắm, hoặc là dùng để làm nhà bếp, hoặc để cho người hầu thị vệ cùng cấp bậc ở cùng với nhau, cũng có căn để cho những ma ma thị vệ cấp bậc cao hơn ở một mình.

Hơn nữa bên trong Vương phủ còn có sáu sáu ba mươi sáu phong cảnh, hoặc là hồ sen, hoặc là đỉnh núi Mai Lâm, hoặc là những dòng nước uốn lượn, không phải là ít.

Hàn Thác sống ở Tam Khác đường tất nhiên là viện xa hoa nhất trong Vương phủ, nằm ở phía Đông Nam của Vương phủ. Tiền viện cũng có chỗ cho thị vệ trực đêm nghỉ ngơi, hơn nữa còn có nhà bếp nhỏ bên trong viện. Sau khi tiến vào trong cổng là thư phòng, sảnh đường tiếp khách, phòng nghị sự ở bên ngoài, đi qua thùy hoa môn mới đến sân sau.

Theo quy chế của Hoàng gia, Thân Vương cùng thê thiếp dựa theo thân phận mà ở, cho nên Vương phi được chuẩn bị chỗ ở là Tử Vân Sơn viện, ở phía Bắc của Tam Khác đường, theo thân phận mà đi lên núi, chính thất địa vị cao nhất nên phong cảnh chỗ ở cũng tốt nhất.

Có điều, Cố Thiên căn bản cũng không vào ở.

Hàn Thác trực tiếp sai người mang tất cả đồ dùng của nàng chuyển vào trong Tam Khác đường.

Còn người nàng, tất nhiên là hẳn trực tiếp ôm vào.

Trời cao Hoàng đế ở xa, Nguyên Hòa đế đương nhiên không quan tâm được nhiều như vậy.

Trong phủ lại chỉ có hai chủ nhân là hai người, chỉ cần hai người đồng ý, ai dám nói chữ “không” chứ.

Lúc đến Vương phủ thì mặt trời đã lặn, Hàn Thác còn có công vụ, tự đến thư phòng xử lý, Cố Thiên cũng tự mình vào phòng tắm tẩy rửa bụi bặm trên đường đi.

Tam Khác đường có tổng cộng bảy phòng chính, phòng tắm ở tận cùng phía Tây, bể tắm lát đá cẩm thạch giống với bể tắm trong Vương phủ ở Kinh thành, nhưng lớn hơn nhiều, rộng một trượng, dài hai trượng (1 trượng (, zhang) = 2 bộ = 3,33 m); có một đường nước bằng đồng dẫn nước từ phòng trà nước phía sau vào bể tắm, một ngày mười hai canh giờ đều có nước nóng để dùng.

Bể lớn, nước nóng được dẫn vào nhiều, Cố Thiên ngâm mình trong nước nóng cũng có cảm giác mình sắp bay lên rồi, sau khi giảm bớt mệt mỏi chợt nhớ đến chuyện đã xảy ra với những con cá nhỏ trông hồ ở suối nước nóng ở hành cung, vốn người nàng đã bị hơi nước nóng bốc lên làm cho da dễ phồng lên màu hồng nhạt thì trong nháy mắt lại hồng thêm mấy phần.

Nếu nàng chỉ nghĩ lại chuyện đó thì cũng thôi đi, nhưng chẳng biết vì sao, thân thể lại vì những ký ức đó mà hiện lên những thay đổi.

Sau những việc diễn ra những ngày qua, Cố Thiên đã quá quen với sự thay đổi này, đột nhiên phát hiện-

mình sẽ càng chủ động khát vọng, nàng hoàn toàn không thể tiếp nhận, im lặng tự mình trượt xuống đáy bể.

Có điều vừa mới chìm xuống đã bị người vớt tay ra kéo lên.

Mở mắt ra nhìn, Hàn Thác đang ngồi trên ghế đầu bên cạnh bể, cười nhìn nàng “Đây là đang tắm thì ngủ gật sao? Xem ra sau này không thể để nàng tắm một mình nữa.”

Hai người cùng tắm, cuối cùng không thể chỉ là tắm rửa bình thường...

Trải qua hơn một tháng tân hôn, Cố Thiên cũng đã quá rõ.

Câu này không thể tiếp lời, nàng chỉ nói “Vương gia đến tắm rửa sao? Ta đã tắm xong rồi, nhường cho Vương gia.”

Giữ khăn bông ở trong khay sứ trắng, thấy Hàn Thác vẫn nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, cuối cùng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ “Chàng quay ra chỗ khác trước đi.” Cố Thiên nói với Hàn Thác.

Trả lời nàng là quần áo của hần không tiếng động rơi xuống đất, tiếp theo chính là tiếng người xuống nước.

Sau khi tất cả đã kết thúc, Cố Thiên mệt đến mức không mở nổi mắt ra, tâm tình cũng suy sụp. Nàng thật sự phản kháng, nhưng sức Hàn Thác quá lớn, rất dễ dàng đã có thể trấn áp nàng. Thân thể của nàng cũng không nghe theo nàng, hoàn toàn ngược lại với ý chí của nàng.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, núp ở trong chăn, cả đầu cũng chôn ở dưới gối.

Hàn Thác giống như vẫn chưa thỏa mãn, ôm lấy nàng từ phía sau, xoa xoa một hồi, ý đồ không cần nói cũng biết.

“Ta mệt mỏi quá, không còn sức nữa rồi.” Cố Thiên uất ức nói, nũng nịu kháng nghị.

“Nàng chỉ cần nằm là được, cứ để ta ra sức.”

hần nói như vậy, cũng thật sự hành động “Có nhớ lần đầu tiên nàng đến đây là lúc nào không? Lúc đó ta cũng sắp không nhận được, đã nghĩ sẽ ở trên giường này, giữ lấy nàng thật tốt...”

Cố Thiên thật sự trằm gối mềm lên đầu, không muốn nghe hần nói linh tinh nữa...

Sáng sớm ngày thứ hai, được Hàn Thác giúp đỡ, Cố Thiên nhận lấy sự ra mắt của các quản sự trong Vương phủ.

Các quản sự ở tiền viện đều trực tiếp báo cáo với Hàn Thác. Những người này không do Cố Thiên phụ trách nhưng cũng đều đến trước mặt nàng để giới thiệu về mình và để nàng biết mặt.

Nhưng những ma ma trong nội viện thì không như vậy, Cố Thiên là Vương phi, là chính thê được cưới hỏi đăng hoàng, cần phải quản lý những việc ở nội viện trong Vương phủ. Sau này những ma ma này cũng phải nghe theo lệnh của nàng, tất nhiên không thể không báo cáo mọi việc với nàng một cách cẩn thận tỉ mỉ được.

Hàn Thác đã sớm sắp xếp phòng ở phía Tam Khác đường, sắp xếp thành phòng khách nhỏ và thư phòng cho Cố Thiên làm việc.

Cố Thiên ngồi ở trên giường nhỏ, dưới đất là năm ma ma đứng thành hai hàng. Người đứng đầu lớn tuổi nhất, tóc hoa râm là Lý ma ma, trước đây trong Vương phủ không có nữ chủ nhân, tất cả mọi việc trong nội viện đều do Lý ma ma quản lý. Những nội dung hôm nay chủ yếu là do bà nói lại cho Cố Thiên biết.

Bốn người đứng phía sau, theo thứ tự là ma ma chuyên dạy lễ nghi cho hạ nhân, ma ma phụ trách phòng bếp, ma ma phụ trách quần áo trang sức, cuối cùng là ma ma phụ trách nhà kho.

Các nàng cũng không có chuyện cần bàn giao với Cố Thiên, cũng chỉ đến để ra mắt, còn đợi Vương phi tiếp tục phân công công việc. Dù sao Tân Vương phi có lẽ sẽ có tâm phúc của chính mình, không muốn dùng người cũ.

Chuyện đầu tiên là tiếp nhận việc sắp xếp trong Vương phủ của Lý ma ma, là việc đương nhiên ở đây, Cố Thiên cũng chưa từng giả vờ từ chối khách khí, chỉ nói "Từ trước đến nay các người làm như thế nào thì bây giờ vẫn tiếp tục, vẫn báo cáo mọi chuyện với Lý ma ma, nghe theo sự sắp xếp của Lý ma ma."

Đây cũng không phải là ý của Cố Thiên mà là được Ninh thị dặn dò hôm lại mặt.

Hàn Thác ra ở riêng cũng đã mười năm, nhất định có người quản lý mọi chuyện, Cố Thiên còn nhỏ, không có kinh nghiệm quản lý nhà cửa, xử lý mọi việc nhất định không chu đáo bằng đối phương, chẳng bằng biến họ thành người của mình. Ngoài mặt là Cố Thiên tiếp nhận việc nội viện, nắm quyền trong tay, nhưng thực tế vẫn để cho người cũ làm, nàng chậm rãi học tập, sau khi quen việc rồi tính sau.

Đương nhiên, cũng phải xem nhân phẩm của đối phương như thế nào. Nếu như là loại nô tài bắt nạt chủ nhân mới, cậy già lên mặt, vậy thì không cần cho bọn họ mặt mũi, trực tiếp thay người; nếu gặp được người biết tiến biết lui, hiểu chuyện giữ lễ thì có thể nhờ cậy.

Nhưng Lý ma ma lại từ chối nói "Vương phi, lão nô đã nhiều tuổi, thân thể lại có nhiều bệnh tật, những năm nay đã cố gắng gượng, chỉ chờ Vương gia sớm thành thân sẽ trao trả mọi việc lại cho Vương phi. Cho nên, xin Vương phi thông cảm, nhận lại mọi việc lão nô đang làm để cho lão nô rời phủ dưỡng lão."

Cố Thiển nghe xong hết sức hài lòng, vừa rồi nàng đã làm theo lời dạy của Ninh thị lùi một bước để tiến hai bước, thăm dò. Nếu như Lý ma ma không từ chối, có nghĩa là bà ta lưu luyến quyền lực, không nên dùng.

“Lý ma ma, Vương phủ to lớn như vậy, mọi chuyện đều vô cùng phức tạp, trong một thời gian ngắn ta cũng chưa biết làm như thế nào, còn cần người hướng dẫn.” Cố Thiển từ từ nói “Ta đã nghe Vương gia nói, từ khi chàng ở trong cung người đã hết lòng chăm sóc cho chàng, sau khi ra ở riêng lại nhờ có người xử lý mọi việc trong phủ đâu ra đấy, trong lòng Vương gia cảm kích, muốn nuôi người một đời.”

Lý ma ma lại từ chối, cuối cùng thấy ý Cố Thiển đã quyết, không muốn thay đổi cho nên coi như thôi.

Sau khi ăn trưa xong, Cố Thiển nói việc này lại cho Hàn Thác, hẳn nghe xong thì khen nàng “không ngờ Xán Xán đã lớn thật rồi.”

hắn cũng không có ý nói cái đó.

Cố Thiển lại nghe ra ý khác, cúi đầu nhìn hai ngọn núi nhỏ của mình, đỏ mặt quở mắng hắn “Người ta đang nói chuyện đứng đắn, sao chàng lại... Sao lại chỉ nghĩ đến những thứ này.”

“Ta nói chính là nơi này.” Hàn Thác thu hết cử động của Cố Thiển vào trong mắt, cười cười vò đỉnh đầu nàng “Nếu không nàng cho rằng ta đang nói đến cái gì? Ta nói chuyện nghiêm chỉnh cũng không được, ngược lại có phải nàng đang nghĩ đến chuyện gì không đứng đắn đúng không?”

Lúc này làm sao Cố Thiển có thể nói được câu gì nữa, che mặt chọt vào trong phòng ngủ.

Hàn Thác đuổi theo, ôm ngang hông nàng đặt lên giường “Xưa nay Bản Vương luôn tri kỷ, nếu Vương phi muốn không đứng đắn, Bản Vương sẽ thuận theo nàng, cùng nàng làm chuyện không đứng đắn.”

nói xong thì vươn tay bao phủ lên nơi mềm mại nhào nặn “Để Bản Vương kiểm tra xem, chỗ này có phải lớn lên thật rồi không...”

Cố Thiển ở trên giường lăn qua lăn lại, trốn xung quanh, Hàn Thác nhìn dáng dấp nàng e thẹn đáng yêu, làm sao chịu buông tha, không thể thiếu việc bắt lấy nàng ăn uống no nê.

Có câu giường càng tốt, lực càng đủ, giường lớn vang lên những tiếng kéo kẹt, cả canh giờ chưa từng ngừng lại.

Phòng ngủ ở phía Tây, Bích Lạc cùng Bích Linh đứng canh bên ngoài, ở giữa cách một căn phòng, mọi âm thanh đều lọt hết vào tai.

Hai người đã sớm quen với những cử chỉ thân thiết của Vương gia và tiểu thư nhà mình, tuy rằng khó tránh

khỏi xấu hổ nhưng cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng ở hai bên như bình thường, chờ sau khi bên trong xong việc gọi vào hầu hạ.

Trong lúc hai người đang trừng mắt người nhìn ta ta nhìn người thì nghe thấy trên hành lang bên ngoài nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Giản ma ma đang chậm rãi bước đến.

Giản ma ma khoảng bốn mươi tuổi, tuổi không lớn lắm, tai thính mắt tinh, tiếng động bên trong phòng ngủ đương nhiên nghe được rõ ràng. Từ nhỏ bà ta đã hầu hạ Ninh hoàng hậu, đương nhiên hiểu tiếng động này từ đâu mà có, không khỏi nhú mày, lạnh lùng nói “đang ban ngày ban mặt, sao có thể như vậy... Các người cũng không biết khuyên nhủ Vương phi.”

62. Chương 56

Editor: huyetsacthiensu

Bích Linh cùng Bích Lạc sống ở Vĩnh Chiêu Hầu phủ, từ nhỏ đã được chọn để đi theo hầu hạ Cố Thiên, năm nay một người mười bảy, một người mười tám tuổi.

Trước khi Cố Thiên xuất giá, mẫu thân của hai người từng gọi hai người về nhà, ân cần dạy bảo một số chuyện cần chú ý hầu hạ sau khi tiểu thư xuất giá, đương nhiên cũng nói không ít chuyện trong phòng của phu thê.

Cho nên, các nàng cho rằng chuyện này giữa phu thê là chuyện đương nhiên, mặc dù hình như là Vương gia đặc biệt nóng lòng, nhưng chưa từng nghe nói người hầu nhà ai chạy đến phòng chủ nhân ngăn cản việc phu thê chủ nhân ở cùng phòng.

Nếu thật sự làm như vậy, dĩ hạ phạm thượng chưa nói đến, mà mọi người đều mất hết mặt mũi, Vương gia Vương phi không xử lý các nàng, các nàng cũng không thể chờ được nữa.

Hơn nữa, các nàng từng người đều được mẫu thân dạy dỗ, điều quan trọng là phải giúp đỡ tiểu thư duy trì quan hệ phu thê ân ái hòa thuận.

Bích Linh Bích Lạc đi theo Cố Thiên từ Kinh Thanh đến U châu, có mắt thì có thể thấy Vương gia ngày càng sủng ái cưng chiều Vương phi. Hơn nữa, thậm chí cả những việc bọn họ phải làm cũng bị Vương gia cướp đi không ít, hầu hạ tiểu thư tắm rửa, hong tóc cho tiểu thư, có lúc còn đút tiểu thư ăn cơm... Đầu chỉ là ân ái hòa thuận, sắp trở thành Vương gia nuôi con gái rồi.

Hai cô nương còn chưa xuất giá, đối với những việc giữa phu thê chỉ có lý luận không có thực tiễn, nhưng ngược lại không nhận ra có gì không tốt, nếu là chuyện tốt, vì sao lại cần phải đi khuyên nhủ chứ?

Nghe xong lời của Giản ma ma, các nàng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên là không thể giải thích được.

Giản ma ma nhìn thấy hai người như vậy, càng tức giận, lắc đầu đi ra bên ngoài.

Lập trường của bà và bọn nha đầu không giống nhau.

Cái gọi là ma ma giáo dưỡng, không chỉ là phụ trách giáo dục chủ nhân từng bước đi từng tư thế ngủ, mà còn duy trì thể diện của hoàng gia.

Nên nói như thế nào, làm việc ra sao, cư xử với mọi người như thế nào, bản thân làm như thế nào,... thật sự không có cách nào liệt kê từng cái một.

Cho nên Giản ma ma tự nhận có bốn phận phải giám sát Cố Thiên tuân theo tam tông tứ đức, tuân theo đạo làm vợ.

Buổi chiều ngày hôm đó, sau khi Hàn Thác ăn uống no đủ, chùi chùi miệng đi đến thư phòng bàn công sự, Cố Thiên đang ở sân sau bị Giản ma ma giáo huấn một trận.

“Làm chính thê phải lấy hiền lương thực đức làm đầu; lấy sắc hầu người, mê hoặc phu quân nhận lấy sự sủng ái là hành vi bỉ ổi, chỉ có những thiếp thất có xuất thân đê tiện mới làm những việc này.”

“Vương phi xuất thân từ Hầu phủ, càng phải thủ lễ biết tiến lui hơn so với những nữ tử tầm thường khác.”

“Vương phi thân là nữ chủ nhân, việc quan trọng cần làm là làm sao quản lý nội viện Vương phi, mà không phải là một lòng quần quýt si mê với Vương gia.”

...

Cố Thiên nghe xong những lời này, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, mãi đến lúc mặt trời lặn về phía Tây còn chưa hết.

Giản ma ma nói một thôi một hồi, ý tứ trong ngoài lời nói đều là Cố Thiên là một quý nữ xuất thân danh giá, không chỉ không hiền thực mà còn lấy sắc mị người, chỉ coi trọng những hành vi dâm dăng trong phòng the.

Cho dù là đời trước hay là đời này, từ xưa đến nay Cố Thiên đều được mọi người đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương, có thể nói là cầm trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Dù là lúc Hàn Thác bức vua thoái vị soạn vị thành công, lập nàng làm hậu rõ ràng là dụng tâm bất lương cũng chưa từng nói những lời khắt khe với nàng; ngược lại người trước người sau càng thêm chu đáo chăm sóc nàng.

Cho nên, Cố Thiên chưa bao giờ bị nói dù là nửa câu nặng nề, bây giờ nghe những lời này tất nhiên là không chịu nổi.

Mà hôm nay, cho dù nàng nhớ rõ Giản ma ma là người của Ninh Hoàng hậu ban cho cần cho bà ta vài phần kính trọng, khoan dung dè xuống những trách cứ oan ức kia, nhưng cũng không dè được sự khó xử khi nghe những lời này.

Huống chi, Cố Thiên vốn đang cảm thấy khó chịu vì mình có chút yêu thích đối với chuyện này, thậm chí sinh ra khát vọng; trong lòng có chút nôn nóng bất an.

Cứ như vậy không khác nào thêm dầu vào lửa, làm nàng xấu hổ đến mức không thể đối mặt với chính mình được nữa.

Cố Thiên lập tức kêu Bích Linh Bích Lạc, kêu gào muốn thu dọn đồ đạc, chuyển đến ở Tử Vân Sơn viện.

“Vương phi, không đợi Vương gia trở về thương lượng một chút rồi mới quyết định sao?” Bích Lạc thăm dò.

Nàng ấy không nhắc đến Hàn Thác còn đỡ, vừa nhắc đến hắn là Cố Thiên cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, nhảy dựng lên như là bị người ta đập trúng đuôi “Ta muốn ở đâu là chuyện của ta, ai cần hắn quản chứ.”

Bích Linh Bích Lạc trao đổi ánh mắt với nhau một cái, đến lượt Bích Lạc khuyên “Tiểu thư, quần áo của người có mấy rương lớn chưa nói đến, còn có đồ trang sức cùng những đồ vật khác nữa, không tốn hai ba ngày thì chưa thu dọn xong đâu.”

Trước tiên xoa dịu người đã, chờ buổi tối Vương gia trở về tất nhiên có thể thuyết phục, Bích Linh vô cùng tin tưởng Hàn Thác.

Cố Thiên viết Bích Linh nói đúng, nhìn xuống mũi chân, nửa thỏa hiệp nói “Cho các người nửa ngày thu dọn vài thứ bộ đơn giản, ta... Nhất định ngày mai ta sẽ chuyển đi, những cái khác thu dọn sau.”

Nàng đã quyết tâm, không chỉ muốn chuyển đi, còn muốn nghiêm ngặt hạn chế thời gian cùng số lần Hàn Thác đến Tử Vân Sơn viện, cũng không muốn chịu đựng sự sỉ nhục như hôm nay nữa.

Lúc Hàn Thác trở về dùng bữa tối, Cố Thiên thấy nhìn hắn chỗ nào cũng không vừa mắt, chỉ muốn chạy được bao xa thì chạy, cho nên cũng không ngồi bên cạnh hắn như thường ngày, mà là ngồi xuống phía đối diện.

không chỉ như vậy, nàng còn dặn dò Bích Linh Bích Lạc đi vào hầu hạ chia thức ăn.

Tóm lại, không muốn ở một mình với Hàn Thác.

Hàn Thác cầm đuũa nhàn nhật nhìn nàng một cái, bởi vì còn có hai nha hoàn ở bên nên vẫn chưa lên tiếng.

Sau khi ăn xong Hàn Thác lại đi đến tiền viện xử lý công vụ, lúc trở về đã sắp đến giờ tỵ.

Cổ Thiên đã rửa mặt mũi, tẩy trang, mặc nội y xa tanh màu xanh da trời dựa vào giường đọc sách, thấy Hàn Thác trở về chỉ nhàn nhật hỏi thăm một câu rồi không hề để ý đến hắn nữa.

Hàn Thác nhận ra sắc mặt Cổ Thiên không đúng, thân mật nắm chóp mũi nàng “Hôm nay có nhiều việc cần giải quyết, không phải là ta cố ý lạnh nhạt với nàng.”

hắn còn tưởng là do mình về muộn, Cổ Thiên ở một mình cô đơn nên mới không vui.

Cổ Thiên cũng không giải thích chỉ là quay đầu tránh hắn.

Bình thường hai người chơi đùa, đều là hắn tấn công nàng né tránh, lúc này đương nhiên Hàn Thác không thể biết không thích hợp, chỉ để ý đến việc vui đùa thân thiết.

Lại ôm người trở về giường, muốn đòi lấy phúc lợi của người làm phu quân.

không ngờ dù làm gì Cổ Thiên cũng không chịu phối hợp, cuối cùng còn gấp đến khóc lên.

Hàn Thác không biết cuối cùng là nàng bị làm sao, hỏi nàng cũng không chịu nói, chỉ ở một bên rơi nước mắt.

“Được rồi, được rồi, nàng đừng khóc, nàng không muốn thì chúng ta sẽ không làm.” Hàn Thác ôm Cổ Thiên nằm xuống, dịu dàng dụ dỗ nói “Nàng không phải thích nhất là được ôm đi ngủ sao, hôm nay chúng ta ôm nhau đi ngủ, không làm gì hết.”

Cổ Thiên dựa vào ngực hắn, khóc càng lợi hại hơn.

Nàng muốn.

Cũng bởi vì muốn mới càng thấy xấu hổ, càng thêm khổ sở.

Nàng không phải là một nữ nhân đoan trang, nàng không biết vì sao mình lại muốn làm loại chuyện như vậy...

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Thác rời giường Cố Thiên cũng tỉnh theo.

Từ trước đến giờ Cố Thiên đều dậy muộn, lúc trước đi đường hơn nửa là Hàn Thác nằm lại trên giường cùng với nàng, nhưng hôm nay đã về đến U châu, nhiều việc quần quanh người, Hàn Thác cũng không thể nhàn nhã như vậy nữa.

hắn thấy Cố Thiên cố gắng mở hai mắt liền cúi người hôn nhẹ lên thái dương nàng “Nàng ngủ tiếp đi, ta đi tiền viện nghị sự, lát nữa sẽ trở về ăn sáng với nàng.”

Ai biết Cố Thiên đột nhiên ngồi dậy, động tác kiên quyết dứt khoát, dọa Hàn Thác nhảy dựng lên.

“Ta hầu hạ Vương gia rửa mặt mặc quần áo.”

Cố Thiên vuốt mắt, chỉ mặc quần áo ngủ đã nhảy xuống giường.

Làm hiền thê, trừ phân phòng ngủ, thủ lễ cấm dục còn phải hầu hạ phu quân.

Hàn Thác đau lòng cho nàng, tất nhiên muốn nàng ngủ thêm một lúc nữa, có thể thấy được nàng tỉnh dậy thoái mái như vậy cũng không từ chối, dang hai tay ra cho nàng mặc quần áo cho.

Xưa nay Cố Thiên chưa từng làm chuyện này, đương nhiên vô cùng không quen, khó khăn bận rộn một thời cuối cùng cũng miễn cưỡng mặc xong.

Mặc xong áo choàng, lại cầm thắt lưng đến buộc cho hắn, cuối cùng còn không quên dùng tay nhỏ phải phủi nếp nhăn trên áo cho hắn.

Lúc phủi nếp nhăn trên vạt áo, không tránh khỏi phải ngồi chồm hổm xuống thấp. Lúc Cố Thiên ngồi xuống không thấy có gì khác thường, nhưng lúc đứng lên lại cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại, ngất đi.

63. Chương 57

Editor: huyetsacthiensu

Thân thể Vương phi không khỏe, đây chính là chuyện lớn bằng trời.

Y chánh của Vương phủ - Lâm Nhạc Thiện đang trong giấc ngủ bị nội thị kéo dậy từ trong chăn, lôi kéo thẳng đến Tam Khác Đường, lúc đi vào đến Thùy Hoa môn mới coi như là tỉnh hẳn từ trong giấc mộng.

Bắt mạch cách một tấm bình phong, mạch tượng không chìm không nổi, ôn hòa mạnh mẽ, rõ ràng là vô cùng khỏe mạnh.

Lâm Nhạc Thiện ra vẻ sờ sờ chòm râu vốn không hề có, đôi mắt liếc sang Vương gia đang chau mày, lập tức quyết định không thể nói thẳng.

Nếu không không phải là nói cho hạ nhân cả phòng nghe rằng là do Vương gia chuyện bé xé ra to, chuyện ngu xuẩn đánh vào mặt chủ nhân như này, đừng nói là bây giờ Lâm Nhạc Viện đang tỉnh táo, mà cho dù đang nằm mơ hấn cũng không làm.

Ngay sau đó, hấn làm như thật cẩn thận hỏi thăm sinh hoạt làm việc, nghỉ ngơi, ăn uống thường ngày của Vương phi, cuối cùng đưa ra kết luận "Việc dưỡng sinh quan trọng ở sinh hoạt thường ngày, ăn uống đúng giờ, hôm nay Vương phi dậy sớm, vẫn luôn theo thói quen thường ngày là sau khi tỉnh dậy thì dùng bữa ngay, cho nên thân thể mệt mỏi vô lực mới có thể cảm thấy choáng váng đầu. Đợi thần kê cho đơn thuốc, uống mấy ngày sẽ không có chuyện gì nữa.

Hàn Thác nghe xong rõ ràng là thở ra một hơi, bọn hạ nhân cũng theo đó thở nhẹ ra một hơi, không khí căng thẳng trầm trọng trong phòng vừa rồi cũng tự động tiêu tan.

Cổ Thiên chỉ là choáng váng một lúc lúc tỉnh dậy, lúc Hàn Thác ôm nàng về giường đã tỉnh lại, bây giờ nghe vậy tiếp lời hỏi "Ta có thai rồi sao?"

Lúc trước Phùng Thanh Loan cũng vì dậy sớm cảm thấy choáng váng đầu óc lại buồn nôn, mời đại phu đến chẩn bệnh, kết quả lại chẩn ra được hỉ mạch.

Mặc dù Cổ Thiên không cảm thấy buồn nôn, nhưng dù sao đầu óc cũng thấy choáng váng, huống chi nàng cũng không phát hiện ra mình có chỗ nào khó chịu giống như bị bệnh, càng nghĩ càng thấy giống biểu hiện mang thai lúc trước Phùng Thanh Loan miêu tả cho mình.

Lâm Nhạc Thiện nghe vậy con người chuyển động, vừa nãy chẩn mạch không thấy có hỉ mạch.

Có điều, hấn vẫn vươn tay ra một lần nữa, đặt lên khăn lụa để trên cổ tay Cổ Thiên, biểu hiện nghiêm trọng chẩn mạch lại một lần nữa, lúc này mới nói "Vừa rồi mạch tượng của Vương phi bình thường không giống với mạch tượng khi mang thai" Vừa nói vừa bấm đốt tay tính toán một chút "Có thể là Vương gia Vương phi vừa thành thân, thời gian còn ngắn, cho dù có mang thai thật thì cũng chưa chẩn ra được, qua mấy ngày nữa mới có thể chẩn đoán chính xác được.

Lâm Nhạc Thiện là đại phu, đương nhiên cũng hiểu rõ phụ khoa, chờ một thời gian nữa, nguyệt sự của Vương phi đến tất nhiên tự biết là chưa mang thai, bây giờ hấn cần gì tự mình nói ra để mọi người mất hứng.

Cổ Thiên nghe xong khó tránh khỏi có chút thất vọng, nếu nàng mang thai thì có thể nói với Giản ma ma rằng lúc trước mình làm vậy vì nói dối tông đường, tránh người khác cho rằng nàng là nữ tử có hành

vi không đứng đắn.

“Phương thuốc này uống bảy ngày, mỗi ngày uống hai lần sáng, chiều.” Lâm Nhạc Thiện đã ở bên ngoài kê đơn, từ từ đưa lên cho Hàn Thác xem qua.

Hàn Thác biết một chút về dược lý, trên tờ giấy vuông vẫn viết đều là những loại thuốc bổ nóng, liền gạt đầu sai người đi sắc thuốc, lại dặn dò Lâm Nhạc Thiện mỗi tuần đến bắt mạch bình an cho Cố Thiên.

Lâm Nhạc Thiện vuốt vuốt chòm râu không có, đáp lại. Trước kia hắn là người trong Thái Y viện trong cung, các vị chủ nhân trong cung cùng lắm cũng chỉ mỗi tháng bắt mạch bình an một lần, mỗi tuần một lần đúng là hơi nhiều, có thể thấy được Vương gia rất yêu thương Vương phi, ngược lại bắt mạch cũng không tốn nhiều thời gian công sức, tốt nhất là nghe theo.

Thái y trong Vương phủ tất nhiên có phòng thuốc, nhà thuốc, thảo dược đông y còn đầy đủ hơn so với hiệu thuốc lớn nhất U châu, thuốc sắc xong được mang đến rất nhanh.

Hàn Thác tự mình bón thuốc cho Cố Thiên, lại ăn cơm cùng nàng, nhìn nàng ngủ ngon giấc, lúc này mới đi đến tiền viện làm việc, việc cần nghị sự buổi sáng cũng được rồi đến sau giờ Ngọ.

Ngày hôm đó nhất định rất nhiều chuyện xảy ra, vừa qua buổi trưa liền có một đội xe ngựa từ kinh thành đến Tĩnh Vương phủ.

Hóa ra là nhóm tú nữ trong cung đưa đến.

Nguyên Hòa để trong một năm mất đi hai đứa con trai, vô cùng đau lòng, đối với vấn đề con nối dõi của những đứa con còn lại càng thêm coi trọng. Ra chiếu tuyển tú, chỉ cần là Hoàng tử từ mười ba tuổi trở lên đều nhận được hai tú nữ do Hoàng đế đưa đến, Thái Tử trong Đông cung thì nhận được ba người.

Bên trong Vương phủ, trước giờ những chuyện như thế đều bẩm báo lại với Hàn Thác, nhưng bây giờ trong phủ đã có Vương phi, những chuyện trong nội viện hoặc chuyện về cơ thiếp tất nhiên phải giao cho Vương phi xử lý, như vậy cho nên người gác cổng đem toàn bộ sự việc bẩm báo lên Cố Thiên.

Cố Thiên ngủ đủ rồi tỉnh lại cả người đã khôi phục trạng thái phấn chấn, đi thực hiện việc hôm qua đã quyết định, chuyển đến viện Tử Vện Sơn.

Lúc Lý ma ma đến thông báo, Cố Thiên còn đang chỉ huy Bích Lạc tìm trong đồng đồ cưới đồ để tranh trí căn phòng, không nghĩ ngợi chút nào bèn nói “Ừ, dẫn người đến đây cho ta nhìn một chút.”

một khắc sau, Lý ma ma đã dẫn người đến đây.

Viện Tử Vận Sơn cũng có bảy gian phòng chính, những phòng cơ bản thì cũng giống Tam Khác đường, chỉ là ở đằng trước có thêm mái hiên, bên trong có giường cho nha hoàn trực đêm ngủ.

Cổ Thiên ngồi ngằn ngằn trên chiếc giường nhỏ, bày ra tư thế của một Vương phi nên có, nhận lấy cái quỳ của hai tú nữ.

Lần đầu nàng chân chính lấy thân phận của một Vương phi để làm việc, cảm giác vô cùng mới mẻ, vẫn chưa suy nghĩ kỹ việc trong Vương phủ có thâm cơ thiệp thì có gì không thích hợp, trái lại tràn đầy phấn khởi quan sát hai người vừa đến.

Hai tú nữ tên lần lượt là Vưu thị và Sở thị, người cũng như tên.

Vưu thị mười bảy tuổi, dung mạo diễm lệ, dáng người hơi cao, vóc người đầy đặn, mỗi khi bước đi thì hơi cao vút trước ngực lại nảy lên, nảy đến Cổ Thiên cũng hoa cả mắt, khuôn mặt nhỏ không tự chủ được đỏ bừng lên.

May là trước khi ra gặp người Bích Lạc đã trang điểm lại cho nàng, lúc này có một lớp phấn dày che lại sắc mặt, người bên ngoài không thấy có gì bất thường.

Sở thị mười sáu tuổi. dáng dấp thanh tú, xinh xắn lạnh lợi, lúc nói chuyện giọng hơi nhỏ, thật sự là có một loại tư thái làm cho người khác thương yêu.

Cổ Thiên biết năm trước Nguyên Hòa đế cũng đưa tú nữ vào Vương phủ, liền dặn dò Lý ma ma đối chiếu với tình hình lúc đó để sắp xếp cho hai người họ.

Lý ma ma nhận lệnh mang hai người rời đi, Cổ Thiên lại một lần nữa khí thế ngất trời tập trung vào “việc lớn” bố trí gian phòng.

Ban ngày vội vàng, không có lòng để nghĩ đông nghĩ tây, đêm xuống thì lại không như thế.

Giờ lên đèn, phòng trong Tử Vận Sơn việc về cơ bản đã sắp xếp xong, mắt thấy đã muộn hơn giờ cơm hàng ngày gần nửa canh giờ.

Từ sau khi thành hôn, mỗi ngày Cổ Thiên đều ăn cơm cùng Hàn Thác, ngủ cùng giường, nghĩ rằng đó là chuyện đương nhiên, còn tưởng rằng Hàn Thác không biết mình đã chuyển đến phòng ở Tử Vận Sơn viện mới không đến đây, cho nên lệnh cho binh lính đi mời người ở Tam Khác đường.

Ai biết đợi đã sắp được ba khắc binh lính mới trở về, “Vương gia đang bàn công sự với phụ tá, mời Vương phi dùng bữa trước, không cần chờ người.”

Cổ Thiên lẻ loi một mình ăn cơm, càng ăn càng cảm thấy lạnh lẽo, càng ăn càng không có khẩu vị, rõ ràng

chỉ là một bát bình thường, bây giờ mới ăn được chưa đến nửa bát, mấy món ăn mang lên bao nhiêu lại mang xuống bấy nhiêu, cơ bản không động đũa đến.

Ăn cơm xong, rửa mặt mũi, lại đợi nửa canh giờ nữa, vẫn chưa thấy Hàn Thác trở về.

Cố Thiên nằm xuống trên giường nhỏ, không có tâm trạng làm gì cả, chỉ ôm gối ngủ người.

Bích Lạc thấy bữa tối Cố Thiên ăn được ít, nên bảo nhà bếp làm mấy loại bánh ngọt bình thường nàng thích ăn mang đến.

Đậu Hòa Lan vàng, Hạch đào hồ phách, Cửu Trọng cao, bánh bơ, trà Long Tĩnh, đều là màu sắc sáng rômê người, nhìn thấy là thèm rõ rãi, đặt trên chiếc bàn, Cố Thiên đưa tay ra là có thể với được, nhưng mà nàng nhìn một cái cũng không nhìn, đừng nói là ăn.

Bích Linh cùng Bích Lạc trao đổi ánh mắt với nhau, đi lên trước khuyên nhủ “Vương phi, người ăn một chút gì đi, sáng nay Lâm y chánh cũng đã nói, phải ăn đúng giờ, không thể thích làm gì thì làm.”

“không muốn ăn.” Cố Thiên mềm nhũn nói một câu, ôm gối thay đổi tư thế, lại nói “Người lại đi xem xem có phải Vương gia còn đang bàn chuyện hay không, nếu ngài ấy đã bàn xong việc thì mời ngài ấy về đây, nếu còn chưa xong cũng nhớ nhắc lại với Từ Cao Lục nói với ngài ấy ta đã chuyển đến đây rồi.”

Vào lúc này nàng sớm đã quên ngày hôm qua còn ý chí kiên định muốn hạn chế số lần Hàn Thác đến Tử Vận Sơn, chỉ muốn hần mau đến đây với nàng.

Bích Linh nghe lời đi ra ngoài, đi ra đến hành lang đúng lúc gặp Giản ma ma.

“Vương phi, cho dù bg bận việc không đến đây được, người cũng phải ăn cơm thật ngon, nếu không Vương gia biết được nhất định sẽ rất lo lắng.” Bích Lạc còn đang khuyên nàng.

“Nhưng từ trước đến nay hần cũng chưa từng không ăn cơm cùng ta.” Cố Thiên nói, nàng cũng vô cùng không hiểu tâm trạng của mình là như thế nào, bình thường luôn cảm thấy hần quán người, bây giờ hiếm khi hần không ở bên cạnh nàng lại thấy khó chịu, “Hơn nữa cũng đã qua giờ hơi, nên nghỉ ngơi, sao hần còn chưa đến đây.”

Giản ma ma lúc này bước vào cửa, nghe thấy câu nói này thì tiếp lời “Chuyện như này Vương phi phải rộng lượng, nếu Vương gia đến chỗ người khác ăn cơm cũng là chuyện bình thường, huống hồ hôm nay trong phủ còn có thêm hai người mới.”

Cố Thiên nháy mắt một cái, ngây ngốc một hồi lâu mới phản ứng lại được ý của Giản ma ma.

“hần đang ở Tam Khác đường nghị sự.” Nàng phản bác.

“Giản ma ma.” Bích Lạc lên tiếng ngắt lời, trong lòng vô cùng bất mãn, đây mà là khuyên người sao, thật ra nàng cũng đã suy đoán đến việc này, nhưng mà nhìn bộ dáng của Cố Thiển làm sao dám nhắc đến chứ, chỉ sợ kích thích nàng, không nghĩ rằng lại bị Giản ma ma nói thẳng ra như vậy.

Giản ma ma đương nhiên tự cảm thấy mình có lý, không thêm để ý lời ngăn cản của Bích Lạc, tiếp tục nói “Chia sẻ mưa móc (chính là chia nhau xxx đó) chính là lẽ tự nhiên, cho dù Vương gia không đi đến phòng người khác Vương phi cũng phải khuyên Vương gia đi, không vì khai chi tán diệp cho Hoàng gia thì cũng vì danh tiếng hiền đức của Vương phi.”

“... hắc không ...”

Cố Thiển giống như không nghe thấy lời của Giản ma ma, vẫn kiên trì giải thích, chỉ là âm thanh cực thấp, rõ ràng là không đủ lòng tin, nói đến mấy chữ “sang phòng người khác” cuối cùng, miệng chỉ mấp máy không phát ra âm thanh.

Bích Lạc hiểu ý, nói giúp nàng “Đúng vậy, Vương gia đã nói người đang nghị sự, Vương gia sẽ không gặp Vương phi.”

Đến phòng người khác cũng không phải là chuyện không thể để người khác biết, không cần phải lừa gạt.

Hơn nữa cho dù có lừa cũng không để một ma ma đến để vạch trần.

“Vương phi, sự thật mất lòng, những gì lão nô nói đều vì muốn tốt cho Vương phi.” Giản ma ma lại không chịu thay đổi “Vương phi không còn nhỏ, phải hiểu chuyện, các người là nha hoàn thân cận, cũng không nên thuận theo tính tình Vương phi, nên khuyên người nhiều hơn...”

“đã nói hắc không đến chỗ khác!” Cố Thiển đột nhiên cầm gối ném trên mặt đất, nhảy xuống dưới đất, đi ra bên ngoài “Nếu người không tin, ta sẽ đi tìm hắc cho người thấy...”

Còn chưa nói xong người đã đi ra đến ngoài cửa.

Bích Lạc trừng Giản ma ma một cái, cầm lấy áo choàng trên giá đuổi theo “Vương phi, trời khuya lạnh...”

trên hành lang cách một trượng (một trượng Trung Quốc dài 3,33m) lại có một chiếc đèn lồng, cho dù là ban đêm cũng sáng trưng, nhưng nhìn ra xa làm gì còn thấy bóng dáng Cố Thiển nữa.

Bích Lạc gấp đến độ giậm chân, chỉ có thể tăng tốc đuổi theo.

Tử Vận Sơn xây phòng ở trên núi, hành lang dựa núi nhấp nhô, lúc cao lúc thấp, tất cả đều là bậc thang.

Cổ Thiên chạy chân không chạm đất.

Trong đầu nhảy qua nhảy lại tất cả những chuyện Hàn Thác đã từng làm vì nàng.

Nàng không muốn.

không muốn hấn cũng làm những chuyện đấy với người khác.

hấn đối với nàng dịu dàng nàng biết.

Nàng không muốn chia sẻ sự dịu dàng này cho người khác.

Đây là không nói đạo lý sao?

Đây là không hiền lương thực đức sao?

Cổ Thiên không biết.

Nhưng mà vừa nghĩ đến hấn sẽ tắm cùng người khác, thân mật hôn lên tóc người khác, thậm chí bón cho người khác ăn nàng liền khổ sở không chịu được.

Vóc dáng của Vưu thị và Sở thị lướt qua trong đầu nàng.

một người vưu vật trời xinh, một người diễm đam đáng yêu, có phải nam nhân cũng sẽ yêu thích không?

Bọn hấn sẽ đối với các nàng ấy dịu dàng hơn không?

Hàn Thác sẽ không như vậy đâu.

không phải hấn nói, là tự hấn cầu xin Hoàng đế tứ hôn sao?

Nàng không muốn gả cho hấn, trực tiếp từ chối hấn mà hấn còn làm như vậy, không phải thể hiện là hấn rất để ý đến nàng sao?

Cổ Thiên không biết mình bị làm sao, những chuyện Giả ma ma nói nàng đều hiểu, kiếp trước lsuc Hàn Thác nạp phi nàng không cảm thấy gì cả, trái lại còn có cảm giác vui vẻ.

Tại sao?

64. Chương 58

Editor: huyetsacthiensu

Hàn Thác thật sự là vô cùng bận rộn.

Những chuyện khác không nói đến, chỉ nói riêng chuyện quân sự này.

một tháng trước tiếp nhận quân đội ở biên cương của Sở vương, hơn nữa hắn cũng có quân đội cũ cho nên bây giờ lượng công việc còn tăng lên gấp đôi.

Nhưng mỗi ngày chỉ có mười hai canh giờ, người không phải làm bằng sắt, hắn cần ăn ngủ, còn phải dành thời gian cho tiểu kiêu thê nhà mình.

Cho nên thời gian có chút không đủ dùng.

Vốn ngày hôm nay trừ những việc cần làm thường ngày còn hai lần phải nghị sự, đều liên quan đến việc phải rời nhà đi xa.

Tháng mười một âm lịch giành được chiến thắng trước Thát Đát, theo quy định phải đi biên cương bố trí lực lượng phòng thủ, chỉ là Hàn Thác vẫn ở lại kinh thành, sau đó lại trì hoãn một thời gian dài, bây giờ không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa, phải nhanh chóng xuất phát.

Đây là một chuyện.

Chuyện thứ hai liên quan đến lực lượng phòng thủ nơi giao nhau giữa Đại Ân và Ngôã Lạt (thời Minh chỉ các bộ tộc ở Tây Mông Cổ, bao gồm phía bắc Tân Cương, Trung Quốc và phía Tây nước Mông Cổ ngày nay) tiếp nhận của Sở vương. Liên quan đến việc có cần bố trí lại lực lượng canh phòng hay không, chờ hắn đi một chuyến đến đó, thật sự quen thuộc địa hình nơi đó mới có thể quyết định. Lần này chủ yếu là gặp mặt thuộc hạ cũ của Sở vương, nghe bọn họ báo cáo một chút. Tuy rằng nhiều vấn đề đã biết thông qua công văn, nhưng rất nhiều chuyện vẫn cần gặp mặt trao đổi.

Cho nên lần nghị sự thứ hai vô cùng tốn thời gian.

Đợi đến lúc cuối cùng nghị sự cũng xong, quyết định ngày khởi hành mới phát hiện đã qua giờ hẹn.

Hàn Thác nhớ đến một canh giờ trước Cố Thiền cho người đến mời mình về ăn cơm, khi đó không đi được lại không muốn nàng bị đói nên nói nàng ăn trước đừng chờ mình.

Cũng không biết là không có mình canh chừng nàng ăn được bao nhiêu.

Bên nhau sớm chiều hơn một tháng, Hàn Thác có thể biết Cố Thiền kén chọn như thế nào, chỉ cần hơi không hợp khẩu vị sẽ không đụng đũa, cũng khó trách lúc trước nhạc phụ đại nhân không qua loa mà mời đầu bếp từ bên ngoài về.

Nghĩ như vậy, người cũng đi đến Tam Khác đường.

Từ Cao Lục đã bẩm báo buổi chiều Vương phi chuyển đến Tử Vận Sơn.

thật sự Hàn Thác cũng không hiểu ra sao, không biết Cố Thiền ở Tam Khác đường có chỗ nào không hài lòng.

hắn sắp xếp cho nàng ở đây, mục đích chủ yếu nhất là gần, có thể nhìn thấy nàng bất cứ lúc nào.

Từ thư phòng đi đến phía sau nhà chính không đến nửa chén trà, hắn xử lý công vụ ở thư phòng thỉnh thoảng có thể rời đi đến nhìn nàng một chút.

Tử Vận Sơn tuy chỉ cách Tam Khác đường có một cái sân nhưng đi cũng mất hơn một khắc, hơn nữa đây là còn bước nhanh.

Nếu dịp nào bận rộn như hôm nay, cũng chỉ có thể đợi sau khi làm xong tất cả mọi thứ mới có thể tìm nàng.

Từ Cao Lục cầm đèn lồng đi phía trước, Hàn Thác đi phía sau, phía sau nữa có tám nội thị đi theo, chia nhau cầm quần áo, đồ dùng hằng ngày của hắn, đoàn người lũ lượt đi về hướng Tử Vận Sơn.

đi được nửa đường, Hàn Thác sờ sờ bụng, cảm thấy hơi đói bụng, hắn còn chưa dùng cơm nữa, liền dặn dò người hầu chuẩn bị bữa khuya.

đi qua cầu trúc, qua tám phù điêu, xa xa đã thấy Thùy Hoa môn của Tử Vận Sơn, chợt nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi bên nhón vang lên, Từ Cao Lục bị dọa suýt nữa làm rơi đèn lồng xuống đất.

Hàn Thác nhíu mày, bước chân nhanh hơn.

Lại gần chút nữa lại nghe thấy một giọng nữ vang lên “Tiểu thư, người đừng làm nô tì sợ, người mau tỉnh lại đi...”

Sau đó là tiếng khóc rưng rức, rất nhanh lại biến thành tiếng nghẹn ngào quát tháo “Có ai không? Mau đến đây! Vương phi bị thương rồi!”

Lúc này Từ Cao Lục thật sự bị rơi cả đèn lồng xuống đất, có điều không phải do hấn ném mà là bị Hàn Thác đột nhiên đẩy ra chạy vượt lên trước va vào,

hấn không quay đầu nhặt lên mà chạy theo Hàn Thác.

Tiến vào Thùy Hoa môn, nhìn thấy bls ngồi quỳ chân ở thềm đá cuối hành lang, trong ngực ôm một cô gái mặc áo tím không phải Cố Thiên thì là ai.

Hàn Thác xông về phía trước, ôm ngang người Cố Thiên lên, hai mắt nàng nhắm chặt, trên thái dương có máu, hấn nhìn thấy liền bị sợ mất mật, tức giận quát lên “Nhanh tìm Lâm Nhạc Thiện đến đây!”

nói xong ôm Cố Thiên nhanh lên bước trên thềm đá, chạy nhanh về phòng chính.

Lâm Nhạc Thiện trong phòng vừa tắt nến chui vào trong chăn, cửa lại bị gõ ầm ầm giống lúc sáng.

hấn vô cùng bất đắc dĩ đứng dậy khoác áo, chui vào trong chăn.

Người đến quả nhiên là nội thị thân cận của Vương gia, không nói gì đã túm lấy Lâm Nhạc Thiện lôi ra ngoài, “Mau lên, Lâm y chánh, Vương phi bị thương rồi!”

hấn cũng biết nhất định lại là Vương phi!

Lâm Nhạc Thiện đã đến Vươn phủ mấy năm, vẫn luôn vô cùng nhàn hạ, xưa nay chưa từng một ngày phải khám bệnh hai lần.

hấn là y chánh, không phải là đại phu không có phẩm cấp, chỉ phụ trách xem bệnh cho chủ nhân.

Vương gia thân thể khỏe mạnh, từ lúc hấn đến đây còn chưa thấy Vương gia bị bệnh lần nào, chỉ cần một tháng chẩn mạch bình an một lần là được. Nếu gặp lúc Vương gia dẫn quân xuất chinh, một lần đi là đi đến nửa năm, hấn lại không cần đi theo, ở trong Vương phủ ăn uống, xem sách thuốc, chơi cờ vây, cho cá ăn, chăm sóc hoa cỏ, ngân lượng vẫn được nhận không thiếu chút nào, không biết có bao nhiêu nhàn hạ.

Xem ra sau khi Tân Vương phi đến, những ngày tháng thần tiên của hấn sắp kết thúc rồi...

“... Những vết thương còn lại đều không quá đáng lo, chỉ là cái trán bị một vết thương ngoài da, thần có thuốc trị thương, sẽ không để lại sẹo, không ảnh hưởng đến khuôn mặt...”

Lâm Nhạc Thiện từ tốn nói.

Dưới góc nhìn của hắn, Vương phi như vậy đã là rất may mắn, bị ngã từ nơi cao như vậy xuống mà lại chỉ bị thương ngoài da.

Đương nhiên, Lâm Nhạc Thiện không thể kiểm tra vết thương trên người cho Cố Thiên, là do Hàn Thác tự mình kiểm ra, Lâm Nhạc Thiện cũng không lo lắng sẽ chẩn đoán sai chuyện như vậy.

“... Chỉ là bị ngã từ trên cao xuống, đầu khó tránh bị chấn động, bệnh này không phát tác ngay lập tức, phải quan sát thêm hai ngày mới có thể đưa ra kết luận chính xác.”

Lúc này Cố Thiên đã tỉnh lại cho nên Lâm Nhạc Thiện cũng không lo lắng lắm.

Nếu thật sự bị chấn thương ở đầu, phần nhiều là bị hôn mê bất tỉnh.

hắn trò chuyện qua loa vài câu với Cố Thiên, thấy ngôn ngữ của nàng rõ ràng, suy nghĩ rõ ràng, cũng không có cảm giác choáng váng đầu óc. Trong lòng nghĩ không có chuyện gì cả.

Lâm Nhạc Thiện chỉ xuất phát từ thói quen cẩn thận của một đại phu nên mới nói cần quan sát thêm hai ngày nữa.

Hàn Thác ra lệnh Từ Cao Lục ngủ ở phòng bên cạnh có tình huống gì xảy ra còn có thể nhanh chóng xử lý.

Chờ bọn hạ nhân đều lui ra ngoài, chỉ còn Hàn Thác và Cố Thiên, lúc này hắn mới hỏi nàng “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không mang theo người nào đã chạy ra ngoài, tại sao lại đi lại lung tung trên hành lang?”

thật ra Hàn Thác đã hỏi được đáp án từ chỗ Bích Lạc, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính Cố Thiên nói.

Cố Thiên ôm đầu gối ngồi ở trên giường, cái trán bị quấn băng, vành mắt đỏ lên, lỗ tai cũng hạ xuống, lộ ra dáng vẻ nhỏ nhỏ một nắm làm cho người yêu thương.

Đối lại là bình thường, Hàn Thác đã sớm ôm người vào trong lòng, nhưng hôm nay hắn chỉ đứng trước giường nhìn nàng, chờ nàng trả lời câu hỏi của hắn.

Cố Thiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt nhanh chóng dâng lên hơi nước, trước khi nước mắt kịp rơi xuống, đột nhiên quỳ một chân, nhào lên ôm Hàn Thác, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào hõm vai hắn, nghẹn ngào nói “Ta không muốn.”

“Nàng không muốn cái gì?” Hàn Thác lại không ôm ngược lại nàng.

“không muốn chàng đi theo người khác...” Cố Thiên nói xong, nước mắt đã rơi xuống vạt áo ở bả vaihắn.

Nước mắt rất nhanh thấm ướt lớp vải mỏng manh, cảm giác ẩm ướt này khiến Hàn Thác mềm lòng đi mấy phần, giọng điệu cũng nhẹ nhàng theo “không phải ta đã nói ta đang nghị sự sao, tại sao lại khôngtin ta? Hay là cái ma ma kia làm cho nàng tin tưởng hơn người phu quân là ta đây sao?”

Cố Thiên ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở hai lần mới nói “không phải...”

Nàng oan ức cúi thấp đầu “Chỉ là ta cảm thấy khổ sở, vừa nghĩ đến... Vừa nghĩ đến nếu Vương gia đối với người khác giống như đã từng đối với ta, ta sẽ cảm thấy khó chịu... Ta không muốn...”

sẽ đổ kị, có ghen tuông, muốn độc chiếm, đó là biểu hiện quan tâm, nói rõ ràng rằng nàng có tình ý với hắn.

Trong lòng Hàn Thác như nở hoa, nhưng trên mặt vẫn sa sầm, đành hoàng trịnh trọng hỏi “Vậy nàng muốn ta làm sao bây giờ?”

Cố Thiên trầm thấp lẩm bẩm một câu, nhỏ đến mức như không phát ra âm thanh.

Có điều, Hàn Thác vẫn nghe rất rõ ràng.

Nàng nói chính là “Có thể muốn chàng không đi theo người khác không?”

“Được!” hắn đáp.

Hàn Thác quá thoải mái làm cho Cố Thiên khó có thể tin, “thật sao?”

“Ta đã lừa nàng bao giờ chưa?” hắn hỏi.

Cố Thiên vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc lắc đầu.

“Vậy không phải được rồi sao.” Hàn Thác vò vò đỉnh đầu nàng.

Cố Thiên cười cười, lần thứ hai nhào vào trên người hắn, bởi vì được hắn nhân nhượng mà tiến thêm một bước yêu cầu nói “Vậy mỗi bữa chàng phải ăn cơm với ta, một người ăn cơm cảm giác thật là không tốt.”

“Ừ, nàng chuyển đến đây, cách ta xa như vậy, bận rộn không kịp đi lại làm thế nào bây giờ? Lại chuyển về Tam Khác đường được không?” Hàn Thác nhân cơ hội dụ dỗ.

hắn nghĩ đến tâm tư của nàng, nếu nàng không muốn, hắn đương nhiên sẽ không cưỡng ép, nhưng vẫn muốn tranh thủ một lần, còn nữa, phải tìm hiểu xem vì sao nàng lại muốn chuyển đến đây.

“Nhưng mà...” Cố Thiên do dự nói “Giản ma ma nói, phân viện ở là quy tắc nhất định phải tuân thủ, ngay cả Hoàng đế Hoàng hậu cũng không thể vi phạm...”

Chỉ có như vậy thôi sao?

Hàn Thác không quá tin tưởng, đầu của nàng nếu như tuân thủ những lễ tiết cổ hủ như vậy, lúc trước một mình cưỡi ngựa với mình, lại bị mình ôm, còn có tiếp xúc da thịt, sao còn có thể từ chối mình liên tiếp như vậy chứ.

“Giản ma ma còn nói cái gì?” hắn chẳng muốn khách sáo nữa, hỏi thẳng.

Cố Thiên buông hai tay ra, lại ngồi ở trên giường, ôm lấy đầu gối, cúi đầu xuống, khôi phục tư thế ban đầu, rõ ràng là không muốn trả lời.

Hàn Thác ngồi xuống bên giường, đưa cánh tay ra ôm lấy nàng kéo nàng ngồi lên chân mình, nắm cằm nàng ngẩng đầu lên “Chúng ta là phu thê, nàng có tâm sự gì, suy nghĩ gì, có chuyện gì vui vẻ, hoặc có gì bị ủy khuất, bất kể là chuyện gì, cũng có thể nói cho ta biết. Những chuyện có liên quan đến nàng ta đều muốn biết.”

“Bà ta còn nói...” rõ ràng là Cố Thiên đã thả lỏng nhưng vẫn còn áp úng, cuối cùng coi như cũng lên tiếng “nói ta lấy nhan sắc hầu hạ người, nói làm Vương phi không thể như vậy, nếu không chính là nữ tử không đứng đắn...” nói xong từ chối lại cúi đầu.

Lúc Hàn Thác nghe được câu lấy sắc hầu hạ người thì không nhịn được bật cười, chờ nghe đến về sau đã muốn đánh người rồi. Đương nhiên là đánh Giản ma ma kia, còn dám quản cả chuyện phòng the của Tĩnh vương hắn.

“Nàng có cảm thấy bà ta nói đúng không?”

Cố Thiên nhỏ giọng nói “Có chút đạo lý.”

“Đạo lý thì có đạo lý, chỉ có điều...” Hàn Thác có ý nói một nửa, quan sát phản ứng của Cố Thiên.

Quả nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, hỏi “Tuy nhiên làm sao? Chàng cảm thấy bà ta nói không đúng sao?”

Hàn Thác lạnh nhạt nói “Giả ma ma cả đời không lấy chồng, những đạo lý giữa phu thê này bà ta đều là đọc được trên sách. Đạo lý trên sách tất nhiên là đúng, chỉ có điều hơi phiến diện, chỉ nói là thê nên làm gì, nhưng lại không nói phu thê nên làm sao. Giống như dẫn binh đánh giặc, nếu như có thể có thể kết hợp giữa lý thuyết trên sách và kinh nghiệm thực chiến, đó mới là làm ít mà hiệu quả nhiều, là đạo lý quyết định việc đánh đâu thắng đó.

Cố Thiên như hiểu như không, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới nói “Vậy phu quân cần làm gì?”

Hàn Thác nói nhẹ bên tai nàng một câu.

Trong nháy mắt mặt Cố Thiên đỏ bừng lên.

Hàn Thác thừa thắng xông lên nói “một thê tử hiền lương đương nhiên nên lấy nhu cầu của phu quân làm đầu, hết sức thỏa mãn phu quân, có đúng không? Nếu như một mực tự mình nghĩ là đương nhiên, mà quên mất nhu cầu của phu quân, còn có thể thật sự coi là thê tử sao?”

Cố Thiên lắc đầu.

”Cho nên, những điều Giả ma ma nói chỉ là những lý luận suông, không phải đạo giữa phu thê thật sự, biết không, nếu như nàng nghe theo thì hỏng. Hàn Thác bấm sát không buông, muốn một lần quyết định.

“Ta không muốn nghe bà ta...” Cố Thiên ngập ngừng nói “Ta ghét bà ta, bà ta nói... Ta nên chủ động để chàng đi tìm người khác... Ta không muốn.”

Đối với hành vi “Kể tội” sau lưng người khác như này, nàng có chút không quen, nhưng sau khi nói xong, cảm thấy trong lòng đỡ xuống một tảng đá nặng, cuối cùng cái gì cũng nói với Hàn Thác, không còn che giấu.

“Ta cũng không cần.” Hàn Thác học giọng điệu của nàng, “Chúng ta đều ghét bà ta, sẽ đưa bà ta đi nơi khác, không cần tiếp tục nhìn thấy bà ta nữa, có được không?”

Cố Thiên rất muốn gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn do dự “Bà ta do dì đưa đến, không thể trả về.”

“không sợ.” Hàn Thác hôn nhẹ lên gò má nàng “Chúng ta đưa bà ta đến Trang tử, để cho bà ta cách xa chúng ta, mẫu hậu cũng sẽ không biết. Nàng cũng không cần ra mặt, để ta xử lý.”

Đối với người do Ninh Hoàng hậu đưa đến, cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, Hàn Thác đều không có hảo cảm, đặc biệt là lão thái bà như này sẽ tạo thành ảnh hưởng với Cố Thiên, tuyệt đối không thể giữ lại.

Hàn Thác không phải Cố Thiên, hắn căn bản không tin Ninh hoàng hậu sẽ có lòng tốt, cũng không tin bà ta sẽ có lòng tốt trợ mắt nhìn hắn và Cố Thiên cầm sắt hài hòa, qua lai thân mật với Cố gia, hắn còn không định chủ động ra tay, nhưng lòng thả người dù sao cũng phải có.

Hiếm khi Giản ma ma tự mình gây ra chuyện, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Cố Thiên cuối cùng gật gật đầu, yên tâm dựa vào lồng ngực hắn.

Hàn Thác sao lại tốt như vậy chứ?

Làm sao bây giờ, hình như nàng còn thích hắn hơn lúc sáng.

yêu thích?

Từ này lặp lại một lần trong đầu nàng.

Cố Thiên đột nhiên có chút bối rối.

65. Chương 59

Editor: huyetsacthiensu

Nàng thích Hàn Thác?

không phải là loại thích bình thường kia.

Mà là loại thích làm cho tâm trạng con người trở nên vui vẻ.

Cho nên, hôm nay tâm trạng của nàng mới có thể khác thường như vậy, hành vi càng quá đáng đến chính mình cũng cảm thấy khó mà tin nổi...

Cố Thiên bị điều đột nhiên nhận ra này làm cho kinh hãi đến không nói nên lời, nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt.

Chỉ là cái nhìn này vào mắt Hàn Thác lại thay đổi thành ý nghĩa khác.

Hai mắt mới khóc còn long lanh nước mắt, những giọt nước mắt trong suốt, trông như cát giấu những vì sao trong đôi mắt, nhìn hẩn chăm chăm, thật sự là muốn hút mất hồn phách của người khác mà.

Hàn Thác đột nhiên đè Cổ Thiên xuống giường, cúi người xuống hôn lên môi nàng, hai tay cũng dạo chơi xung quanh.

Cổ Thiên hơi từ chối, liền nghe hẩn nói “Nàng đã quên muốn là vợ hiền phải thỏa mãn nhu cầu của chồng sao?”

Nàng không thể làm gì khác là thu lại hai tay đang đẩy tay hẩn.

Nhưng mà, hình như có gì không thích hợp lắm...

không kịp suy nghĩ gì thêm, Cổ Thiên đã bị những động tác của Hàn Thác làm cho thất thần, đầu óc trống rỗng, cũng không còn cách nào để suy nghĩ.

Dưới hiên, hành lang, bốn thị vệ truyền lệnh, một người nhanh chóng biến mất, xách cơm, bưng khay, nhóm than, cùng nhau hưởng thụ gió lạnh mùa xuân thổi đến nửa canh giờ, mới nghe thấy Tĩnh vương điện hạ gọi bọn họ vào phòng bày đồ ăn.

Hàn Thác sai người chuẩn bị lẩu, trên dưới hai tầng đặt một ống khói bằng sứ Thanh Hoa đặt trên chiếc bàn thấp, món ăn là cá tôm cua gà để trong bốn khay tròn, thịt bò thịt dê, các loại rau xanh tươi mới, còn có mì sợi.

hẩn cho lui tất cả hạ nhân, cùng Cổ Thiên ngồi vây quanh chiếc bàn nhỏ, tự tay nhúng thức ăn.

Lúc bắt đầu còn có thể nhớ kỹ gấp cho Cổ Thiên một nửa, gấp cho mình một nửa, nhưng hẩn còn chưa ăn cơm tối, vừa rồi lại là một hồi tiêu hao thể lực, đói bụng đến mức thật sự là nóng ruột rồi, dần dần ăn ngấu nghiến, cũng không thèm lo lắng chăm sóc cho Cổ Thiên nữa.

“Vương gia còn chưa ăn tối sao?”

Cổ Thiên cũng đói bụng, thể nhưng từ trước đến giờ đều ăn rất nhã nhặn, không nóng không vội, tất nhiên rảnh rỗi để chú ý đến những cái khác.

“Vẫn bận nghị sự cho nên còn chưa ăn.”

Nghe câu trả lời của Hàn Thác, Cổ Thiên càng cảm thấy tự trách, công vụ của hẩn bề bộn, thân là thê

ử đã không thể phân ưu giúp hấn mà còn chỉ lo phát tiết tâm trạng của mình, ngay cả chuyện ăn cơm đơn giản như này cũng không quan tâm, thật sự là không nên.

“Vương gia” nàng mềm mại gọi hấn một câu, nói tất cả ý nghĩ của mình cho hấn.

Đóa hoa vui sướng trong lòng của Hàn Thác đã phát triển thành cả một ngọn đồi, đẹp dễ đến mức làm cho lông mày khóe mắt của hấn tất cả đều là ý cười, một người ngoài đời lại một kiểu thê chăm sóc tỉ mỉ, vượt xa khỏi sự kỳ vọng của hấn.

“Lại đây.” Hàn Thác bỏ đĩa xuống, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ra hiệu.

Cố Thiên ngoan ngoãn đi đến, còn không đợi nàng ngồi vững đã hôn lấy nàng, giữa răng môi hấn đều là mùi thịt, nàng cũng như vậy, ai cũng không cần ghét bỏ ai.

Nhưng mà, rõ ràng là Hàn Thác không thỏa mãn với một cái hôn, hấn bắt đầu động thủ cởi quần áo của nàng, nàng giằng co “Vương gia, người còn chưa ăn no, ăn nhiều thêm một chút đi.”

Nhưng thật ra là Cố Thiên còn chưa ăn no.

Hàn Thác nói “Ta chưa ăn no.”

Động tác trên tay cũng không dừng lại.

Món hấn muốn ăn nó không phải lẩu mà là nàng.

Cố Thiên hoàn toàn không hiểu nghĩa bóng trong câu nói của hấn, phụ họa nói “Ta cũng chưa no, chúng ta ăn tiếp đi...”

“Được. Hàn Thác đồng ý cực kỳ thoải mái ”không phải chúng ta đang ăn sao.”

Từ cuối cùng bật ra khỏi miệng Hàn Thác thì cái nội y cuối cùng trên người Cố Thiên cũng bị hấn cởi ra, cuối cùng Cố Thiên cũng biết đói bụng và ăn mà hai người đang nói đến không phải là một.

Khuôn mặt bị khí nóng của lâu hun đến hồng hồng lại hồng thêm mấy phần, biến thành một quả lựu đo khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Cố Thiên không ngốc chút nào, lúc này lúc ăn cơm, nàng đã nghĩ rõ ràng là có chỗ nào là lạ rồi.

Thân là hiền thê nên xuất phát từ góc độ của phu quân, thỏa mãn nhu cầu của phu quân là không sai,

nhưng Hàn Thác lại nói nhu cầu thành...

hắn chẳng qua chỉ muốn là mình không từ chối hắn làm chuyện này mà thôi.

Nàng cũng không muốn từ chối, nàng cũng thích, đặc biệt là sau khi nhận ra tình cảm của mình, càng không có lý do để từ chối hắn.

Mặc dù Cố Thiên không tiện nói ra khỏi miệng việc mình cũng có chút yêu thích chuyện này, nhưng việc này cũng không cản trở nàng đáp lại.

Chỉ là hành động học theo Hàn Thác khuấy đảo đầu lưỡi cực nhỏ đã làm cho hắn chấn động, mang đến hành động càng thêm điên cuồng của hắn.

Trời tối người tĩnh lặng, mây tan mưa tạnh.

Sau khi sự vui thích cực hạn qua đi, mặc dù thân thể hai người mệt mỏi, nhưng tinh thần đặc biệt phấn chấn.

“Mùng một tháng sau, ta phải đi bố trí lực lượng canh phòng.”

Hàn Thác nhẹ giọng tuyên bố kết quả nghị sự của cả buổi chiều nay.

Hôm nay là ngày hai mươi tư, cách mùng một còn sáu ngày, Cố Thiên vừa bất ngờ vừa không muốn “Cần đi trong bao lâu?”

“Đầu tiên là đi đến vùng núi Cẩm cô, sau đó lại đi Sơn Tây, hai nơi chắc mất khoảng ba, bốn tháng.”

Bây giờ là tháng ba, đợi hắn về ít nhất cũng phải tháng bảy.

Cố Thiên ôm lấy cánh tay của hắn kéo rồi lại kéo, nàng vừa mới phát hiện tình cảm của mình với hắn lại phải cách xa lâu như vậy, nàng không muốn tách ra.

Nhưng mà, đó là chuyện đúng đắn, nàng không thể nói không được, thế giới của nam nhân là ở bên ngoài, nàng phải làm hậu phương vững chắc cho hắn...

Để quán triệt suy nghĩ trên, ngày hôm sau Cố Thiên liền bắt đầu tự tay thu dọn đồ dùng cho hắn.

Là một hiền thê không có chút kinh nghiệm nào, nàng làm việc này hoàn toàn dựa vào hai chữ sẵn sóc.

Các loại quần áo để thay chia ra là quần áo mùa xuân và quần áo mùa hè, mỗi bọc mười lăm bộ. Vì nghe nói ở biên cảnh có thảo nguyên, đêm đến nhiệt độ hạ thấp, liền mang theo cả quần áo mùa thu, ngay cả quần áo mùa đông cũng mang theo, mỗi mùa mười bộ.

Như thế cũng chưa đủ, đi hành quân đều phải sống trong lều bạt, lo lắng hăn ngủ không thoái mái, lại chuẩn bị thêm chăn, thảm lót mỗi cái hai bộ.

Bổ phòng có lẽ phải đi đường nhiều, biên cương nhất định không có đường bằng phẳng, giày nhất định là nhanh hỏng hơn so với ở trong thành cho nên lại mang theo mười đôi giày.

...

Mới có hai ngày nàng đã đóng gói đồ đầy hai rương vậy mà Cố Thiên còn cảm thấy mới được một nửa mà thôi.

Nếu không phải Hàn Thác ngăn nàng lại, chỉ sợ nàng còn mang theo đồ chất đầy xe ngựa, hoàn toàn không thua Ninh thị khi lần đầu Cố Phong xuất quân khi xưa.

“Quần áo nếu không mang đủ, đến lúc nóng lạnh không có đồ thay thì làm sao? Còn giày nữa...”

Mãi đến tận lúc trước khi đi, Cố Thiên còn đang thuyết phục Hàn Thác mang nhiều đồ đi một chút.

“Ở biên cảnh có thành trấn, nếu thật sự không đủ, có thể mua tạm.” Hàn Thác động viên nói “Nàng đừng quá lo lắng, ta đã đi qua nhiều nơi, không sao đâu.”

“Trấn nhỏ nơi biên thành sao có thể so với tay nghề của tú nương trong phủ chứ, nhất định là không thoái mái, vừa không bền lại không vừa người, hay là mang thêm năm bộ nữa... Hai bộ, hai bộ được không?”

Nàng cố ý kéo dài âm cuối, hy vọng thông qua làm nũng có thể làm hăn lui một bước.

Hàn Thác vì câu nói “Trong nhà” kia làm cảm động, gật đầu đồng ý.

“Vậy ta đi lấy thêm.” Cố Thiên hưng phấn trở mình một cái đứng lên, muốn lập tức xuống giường lấy thêm đồ.

Hàn Thác kéo nàng nằm xuống “Sáng ngày mai để bọn nha hoàn lấy thêm, nàng mau ngủ đi.”

“không muốn ngủ...” Cố Thiên lấp bắp nói, mơ hồ lộ ra tiếng khóc nức nở.

Đây là buổi tối cuối cùng, nếu nàng ngủ, lúc tỉnh lại sẽ không nhìn thấy hắn.

Đáng tiếc, cho dù Cố Thiên kiên trì như thế nào, cuối cùng cũng không ngăn được cơn buồn ngủ ập đến.

Ánh nắng sớm chiếu vào trong phòng, Cố Thiên dần dần tỉnh lại, tâm trạng của nàng vô cùng lạ, hai mắt nhắm chặt không muốn mở ra.

Người bên cạnh đã biến mất, sờ vào chỉ có đệm giường lạnh lẽo.

Nàng biết hắn sẽ không đánh thức nàng, vì sợ nàng sẽ khóc, ngay cả lời từ biệt cũng bỏ qua...

Tác giả có lời muốn nói: Đợi đã...

Tại sao giường lại lay động, bên tai còn có tiếng bánh xe lộc cộc?

Cố Thiên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong xe ngựa.

Nàng ngạc nhiên ngồi dậy, vén rèm cửa sổ xe lên, nhìn thấy Hàn Thác cười trên bạch mã, tư thế oai hùng.

66. Chương 60

Editor: huyetsacthiensu

Nhìn thấy khuôn mặt lộ ra sau rèm cửa sổ, Hàn Thác cười thúc ngựa tiến lên, nhảy lên xe ngựa.

Rèm xe vừa mở ra, một thân thể mềm mại đột nhiên nhào vào trong lòng, lực lớn đến mức hắn gần như phải giữ người ra sau.

Hàn Thác vội vã ổn định thân người.

“Vui đến như vậy sao?” hắn cười nói, vừa nói vừa ôm Cố Thiên ngồi xuống.

Cố Thiên treo người ở trên cổ Hàn Thác, dán vào má hắn cọ tới cọ lui, cười duyên liên tục “Vương gia, sao chàng lại tốt như vậy chứ?”

“Ừ, ta sợ để nàng ở nhà, đợi đến lúc ta trở lại Vương phủ thì Vương phủ đã bị chìm trong nước mất rồi.” Hàn Thác nghiêm túc nói.

Tại sao lại có nước?

Cố Thiên nháy mắt nhìn hắn, một lúc lâu sau mới hiểu, hắn đang chế nhạo nàng hay khóc đây mà.

“không thèm để ý đến chàng nữa.” Nàng đánh lên bả vai Hàn Thác, quay lưng lại phía hắn.

Hàn Thác nắm lấy quả đấm nhỏ của Cố Thiên “Nếu không muốn để ý đến ta, vậy nhất định là không muốn ở cùng với ta, được, để ta lệnh cho Lâm Tu đưa nàng trở về.” hắn cất giọng gọi “Lâm...”

Cố Thiên vội vã xoay người, che miệng hắn không cho hắn gọi người “Ta không về.”

nói xong lời này, nhìn thấy Hàn Thác cười đến mức khóe miệng cũng sắp ngoác đến mang tai mới biết hắn đang trêu đùa nàng.

“Vương gia luôn bắt nạt ta.” Cố Thiên oán hận nói.

Hàn Thác cười không nói, rõ ràng là nàng quá ngây thơ dễ mắc lừa, vài ba câu đã mắc câu, cũng không tốn công suy nghĩ, cũng là hắn nếu đổi lại có tâm tư bất chính, chỉ sợ nàng bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Hai người vanh tai tóc mai chạm nhau một lúc lâu, Cố Thiên chợt nhớ ra một chuyện “Ta không mang đồ gì cả...”

Ngay cả quần áo để tắm rửa cũng không mang.

“đã chuẩn bị tất cả cho nàng rồi.” Hàn Thác xoa xoa đỉnh đầu nàng “Những đồ trong nhà kia không mặc được, gọi người mua cái khác.”

Đêm đến lúc ngủ ở dịch quán, Cố Thiên thấy Hàn Thác chuẩn bị đồ dùng vì nàng, quần áo của người Hồ thuần một màu, quần dài váy ngắn, còn có giày da dê.

Mấy ngày đầu, Cố Thiên cũng không hiểu vì sao Hàn Thác lại chuẩn bị cho nàng những đồ này, mãi đến tận năm ngày sau, đoàn người không đi đường lớn nữa mà chuyển sang đường nhỏ, sau đó lên núi, Cố Thiên có thể tự trải nghiệm mới dần dần hiểu được.

Đường núi gồ ghề chật hẹp, xe ngựa không thể đi qua, lần thứ hai nàng và Hàn Thác cưỡi chung một con ngựa.

Lúc này, sự tiện lợi của quần áo người Hồ mới phát huy.

Vượt qua núi lớn, tiến vào thảo nguyên, không còn dịch quán nghỉ chân, buổi tối chỉ có thể ngủ ở lều trại.

Bầu trời thảo nguyên mênh mông xanh thẳm, so với dịch quan Lam Bảo thạch của Hoàng hậu còn trong xanh hơn, mặt đất như một tấm tơ lụa màu xanh lục trải dài ra, quanh co uốn lượn, khoảng trời xanh thẳm cùng chân trời xa xôi dường như không có điểm dừng.

Cố Thiên chưa từng nhìn thấy cảnh sắc thiên nhiên mênh mông rộng lớn như vậy, sau khi chấn động, chỉ cảm thấy ở nơi thiên địa rộng lớn như này lòng dạ cũng phóng khoáng theo, dường như không có ưu phiền.

Chẳng trách khi đo Hàn Thác không muốn ở lại kinh thành.

Nhưng mà, bọn họ chỉ ở lại đây nửa tháng, sau đó khởi hành đi Sơn Tây, ưu phiền cũng theo đó mà đến.

Sơn Tây Đô ti Chỉ huy sứ là một người quen với việc luồn cúi, ở Đại Đồng đã chuẩn bị một trạch viện xa hoa, hơn nữa trong trạch viện còn bố trí mỹ nhân, trong đó bao gồm cả tuyệt sắc ca cơ hẳn tìm được từ Bách Hoa ở U châu.

Đương nhiên, chuyện như thế Cố Thiên không thể nào biết được.

Mặc dù biết Tĩnh vương dẫn theo một cô gái, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến người đó là Vương phi, chỉ cho rằng đó là ái thiếp. Tuy rằng lúc gặp mặt cũng không quên nịnh bợ, nhưng sẽ không thật sự cho đó là chuyện lớn.

Những người biết thân phận của Cố Thiên, năm người Cố Phong, Lý Vũ Thành, Lâm Tu, Hồng Hoa cùng Bạch Hoa đều sẽ không đến trước mặt nàng nói huyền thuyên.

Sau khi ở lại Mặc Viên, Hàn Thác liền bắt đầu gặp gỡ mỗi người trong Tam ti Sơn Tây, tìm hiểu tình hình của địa phương.

Cố Thiên chỉ có thể tự mình giết thời gian.

Dừng chân trong đại trạch, mỗi ngày cũng có những bộ quần áo đẹp đẽ tinh xảo cùng trang sức được đưa đến, mỗi sớm nàng dậy đều phải tỉ mỉ trang điểm.

Chỉ tiếc, Bích Linh cùng Bích Lạc không đi cùng, hai người Hồng Hoa cùng Bạch Hoa là những người không hiểu rõ những chuyện của nữ tử. Có nhiều lúc Cố Thiên phải tự mình ra tay.

Có điều cũng tốt, cứ như vậy thời gian tiêu tốn nhiều hơn nữa, hợp với mục tiêu của nàng.

Sau khi trang điểm, có lúc nàng ở trong phòng đọc sách, có lúc sẽ đi dạo trong vườn.

Ngày hôm đó sau bữa trưa, Cố Thiên vốn định đi nghỉ trưa, lúc nằm trên giường đang thiêm thiếp ngủ, xa xa có tiếng sáo trúc truyền đến, nghiêng tai lắng nghe, khi thì du dương uyển chuyển, khi lại rung động đến tâm can, cực kỳ say mê lòng người.

Cố Thiên từng theo Vân úy phu nhân tập đàn nhiều năm, vừa nghe đã biết tài đánh đàn của đôi phương cao siêu, cũng không biết là ai biểu diễn trong vườn.

Lòng hiếu kỳ bị khơi dậy, nàng đứng dậy mặc quần áo, gọi Hồng Hoa đi cùng, đi qua hành lang đuổi theo tiếng đàn, vòng qua giả sơn, đi đến hồ nước ở góc vườn phía Tây Nam.

Lướt qua đám hoa sen hồng trắng đang đua nhau nở rộ, có thể thấy được bên trong Thủy các có một nữ tử, trên người mặc váy áo màu trúc xanh, chỉ là nàng ta quay lưng lại với Cố Thiên, không nhìn thấy mặt.

Cố Thiên bước lên cầu đá, đi đến gần, cô gái kia dường như vẫn tập trung cúi đầu đánh đàn, không phát hiện ra có người đang đến gần.

Mãi đến lúc đánh xong một bài, nàng mới chậm rãi thu tay lại, phỉ phỉ quần áo đứng dậy, nhẹ nhàng hành lễ với Cố Thiên, “Dân nữ là Giang Liên Nam, bái kiến Vương phi.”

67. Chương 61

Editor: Mễ Đồng

Cố Thiên kinh ngạc nói không ra lời. Cho đến bây giờ nàng cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện cùng Giang Liên Nam. Nhưng Giang Liên Nam lại bình thản, ung dung, che miệng cười nói: “Như thế nào? Trước đây ta sẽ không đánh đàn, nhưng nay học được, Vương phi không chịu tin tưởng, vậy mà lại có thể giật mình ngây dại?”

Ngữ khí lại thoải mái, vô cùng thân thiết, thật tốt, vẫn giống như là ngày xưa, vẫn là một tiểu thư khuê các, cùng với thư đồng, trung gian cái gì cũng dường như không có phát sinh.

Nhưng Cố Thiên cho dù như thế nào cũng không thể làm đến như vậy.

Tuy là Trịnh thị phạm tội không mang đến thân nhân, nhưng về lý thì nói như thế, nếu thật sự truy cứu thì Giang Liên Nam là nữ nhi của kẻ thù giết mẹ, hơn nữa, kiếp trước, sau khi Cố Thiên trúng độc sinh bệnh, thậm chí là chết đi thì Trịnh thị cũng không thể thoát khỏi liên quan

Vì không biết từ trước, nên không biết phòng bị dẫn đến bất hòa, hiện tại sự việc đã xảy ra nhiều năm, không có khả năng xem như không hề có khúc mắc. Cố Thiên không mặn không nhạt hỏi: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Trịnh thị hỏi trăm sau, Cố Cảnh Ngô điều Trịnh Hoài Ân đi đến Hà Nam Bồ Chính Sứ tư, tránh cho tương lai lại mọc ra gì đó xấu xa, lại gây ra nhiều chuyện, chức quan còn lại là không thăng chức cũng không giảm, cũng đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Người của Cố gia đương nhiên sẽ không có ý đi thám thính Giang Liên Nam vừa gặp được, Cố Thiên cũng chỉ nghĩ đến việc nàng cùng cậu đang bàn đi đến Khai Phong, lại không biết cơ gì, nhưng hôm nay sẽ lại xuất hiện ở Mặc Viên.

“Thanh Thanh bị Nhâm đại nhân đưa đến tận chỗ này, ra lệnh cho ta tận tâm hầu hạ Vương gia.” Giang Liên Nam từ từ thuật lại, âm thanh réo rất uyển chuyển, cảm thốn nhỏ, tóc trước buông xuống, tư thái nhu nhược vô tội, ngôn ngữ lại ẩn chứa hàm ý khiêu khích, “Chẳng lẽ, Vương phi lại chưa từng được biết?”

Cố Thiên quả thật là không biết. Nhưng không có khả năng nàng sẽ thừa nhận trước mặt Giang Liên Nam. Cái gọi là hầu hạ đến cuối cùng là hầu hạ như thế nào, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng.

Chồng nàng nạp thêm tân thiếp, bản thân là chủ mẫu lại không hề biết được chuyện này, chẳng khác nào chủ mẫu ở nhà không hề có địa vị, không được người khác tôn trọng. Bất luận là vương công quý tộc, cũng có thể là bình dân, mọi người trong nhà một mực như thế. Điều này Cố Thiên vẫn có thể tự hiểu. Cho nên, nàng vẫn cố gắng nói: “à, từng nghe Vương gia nói qua Nhâm Đô ti có tặng người đến, nhưng lại không biết là người.”

Giang Liên Nam nghe vậy, trên mặt liền tươi cười sán lại: “thật tốt quá. Mặt khác, hai vị muội muội vẫn còn lo lắng Vương phi không chấp nhận được, liền đem chúng ta đuổi ra vườn. Cho tới bây giờ ta chỉ biết Vương phi là người hiền lành đức độ, sẽ không tự nhiên ở đây mà làm chúng ta khó xử. Ta mang điều tốt này đi báo cho các nàng còn lại biết.

Nàng vội vàng hành lễ cáo lui, nha hoàn ở một bên ôm lấy thất huyền cầm liền đuổi kịp.

“Từ từ” Cố Thiên rốt cuộc cũng có chút thiếu kiên nhẫn, gọi Giang Liên Nam lại, hỏi “Mặt khác hai vị..... Là người ở đâu?”

Giang Liên Nam liền ngừng bước chân, khoe miệng động một chút sự xót xa, xót xa tươi cười, mà khi nàng xoay người lại đối mặt với Cố Thiên, liền khôi phục lại bộ dạng lúc trước ôn hòa vô tội.

“Liễu muội muội thân nhẹ như yến, bước đi sinh sen vàng, kỹ thuật nhảy rất tốt. Cho muội muội nhan sắc khuynh thành, như thế có hoa mai, chính là nữ nhân tới gần cũng khó có thể kiềm chế huống chi là nam nhân.....” nói đến chỗ này, nàng ta đột nhiên che lại một bên gương mặt, “Ai nha, xem ta nói điều gì này, Vương phi đừng thấy buồn cười, thật sự là hai vị muội muội kia bất luận về dung mạo hay tài hoa đều là thế gian hiếm thấy, chờ sau khi Vương phi triệu kiến sẽ hiểu được, Nhâm đại nhân vì Vương gia như vậy thật sự cũng là tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy.”

Giang Liên Nam cố ý nói thêm vào, không chỉ là vì tác động tâm trí Cổ Thiên, cũng là để trả thù Nhâm Tường.

Người này đem nàng từ sâu trong bách hoa lâu, miệng đầy lời ngọt ngào thề sẽ bảo vệ nàng cả đời, đảo mắt liền đem nàng tặng cho người khác, hoàn toàn không đối đãi như người với nàng.

hắn tưởng có thể nịnh bợ, nàng càng muốn phá hư suy nghĩ này của hắn.

Giang Liên Nam cố tình ở đây đánh đàn, vốn là muốn mang Tĩnh vương tới, không thể tưởng tượng được người đến là Cổ Thiên, đây cũng hết cách. Nàng nghe nói Tĩnh vương mang bên người một sủng phi, lại không nghĩ rằng Vương phi là Cổ Thiên.

Bất quá, Giang Liên Nam sớm mang nhan sắc Cổ Thiên đánh giá một cách tường tận, trừ vóc dáng có chút cao dài, dễ nhìn. Nhan sắc không có chút biến hóa, trên mặt không có chút phong tình nào.

Nàng ở thanh lâu, tự mình nghênh đón khách hai năm. Trong ngày thường nghiên cứu đơn giản là những thứ làm nam nhân vui, tự nhận bản thân cực kỳ tinh thông.

Cổ Thiên như vậy, cũng chỉ vì ý vào việc có xuất thân tốt, chỉ biết dựa vào danh phận, về phần cái khác.....

Giang Liên Nam âm thầm lắc đầu, nàng và hai người còn lại, trừ việc có xuất thân không bằng, còn lại nhan sắc đều không thua gì Cổ Thiên. Huống hồ lấy ba đầu một, tuy nói tướng mạo không được xem trọng, nhưng luôn luôn sẽ có một người vào được mắt của Tĩnh vương. Đến lúc đó, Cổ Thiên nếu không có cái danh Vương phi, chỉ sợ ngay cả gặp mặt phụ quân cũng rất khó khăn. Nàng từ sau khi mẫu thân gặp chuyện không may, đối với người của Cổ gia có thể nói là hận đến thấu xương, nhưng vì nàng không có quyền thế gì, không có chỗ nào để dựa vào, căn bản không làm gì được đối phương. Nay lại ngoài ý muốn được gặp lại, sao có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội này, cho dù chính bản thân mình không thể tốt, cũng muốn nhìn thấy Cổ Thiên không được tốt mới cam tâm.

Cổ Thiên không biết những suy tính của Giang Liên Nam, nhưng tổng thể tốt xấu gì nàng cũng có thể nghe được ra, cũng biết được đối phương không có ý tốt.

Bởi vì hoàn cảnh trưởng thành từ nhỏ, Cổ Thiên kỳ thật cũng không am hiểu việc đấu võ mồm, định thần một lúc lâu, khó khăn nói một câu: “Chúng ta đã thật lâu rồi không gặp, cũng không biết người hai năm qua như thế nào, không bằng ngồi xuống uống chén trà, tâm sự ôn chuyện cùng nhau. Tại sao người lại bị Nhâm đại nhân lựa chọn? Người từ trước đến giờ đều không đánh đàn, rốt cuộc là học ở nơi nào?”

Đương nhiên không phải là vì nàng thật sự quan tâm Giang Liên Nam, nhưng nếu cô ta là người trong sạch thì sẽ không bị người khác đưa tới đưa lui. Cho dù Cổ Thiên có bệnh gốc đi chăng nữa, cũng biết đây mới giống như những lời mà Giả ma ma hay nói: Lấy sắc dụ người, mang sự hạ tiện đi đổi đãi với người khác. Giang Liên Nam bị đau chân, ngấm ngấm như cắn một ngụm ngân nha, nhưng trên mặt không biểu lộ điều gì, vẫn nói cười vui vẻ như cũ, “Ta là người phận bạc, làm sao có được số mệnh tốt như Vương phi, không nói ra cũng là vì như thế.”

Vừa nói nàng ta vừa hành lễ cáo lui “Vẫn là không nên ở lại trong này vì sợ Vương phi không thuận mắt”

Cố Thiên có nghe Hàn Thác cam đoan lúc trước, cũng không phải lo lắng về Giang Liên Nam và hai vị nữ tử kia, cần phải nói nếu như trong lòng không có chút không tự tin nào thì cũng là tự mình dối người. Nàng tin tưởng Hàn Thác, lại không biết Hàn Thác suy nghĩ như thế nào.

Đêm tân hôn của bọn họ, tất cả là do hấn chủ động, đương nhiên mọi thứ đều ngọt ngào, lúc nào cũng quần quýt si mê, cho dù lúc trước nàng thường tùy hứng giận dỗi, hấn đều chiều chuộng bỏ qua. Thời gian đó sẽ kéo dài bao lâu?

Cho dù hấn hết lòng tuân thủ lời hứa, không chủ động đi tìm người khác, nhưng không tránh được lo ngại vì hấn có địa vị tôn quý, nhiều người xu nịnh, nay hấn lại là Vương gia cao quý như thế, trong tương lai hấn còn có khả năng đăng cơ ngôi vị đế vương.....

Trong thế gian nữ tử nhiều như vậy, luôn luôn có khả năng có thể đi vào mắt hấn, cho dù không phải là ba nữ nhân của Mặc viên nội này, cũng sẽ có người khác mà thôi.

Nàng không thể lúc nào cũng khóc lóc để ngăn cản Hàn Thác, đến lúc đó hấn không thấy phiền, thì chính nàng cũng cảm thấy không còn mặt mũi.

Cố Thiên khẽ thở dài, lời nói của Giang Liên Nam lại hiện lên trong đầu “ Liều muội muội thân nhẹ như yến, bước đi sinh sen vàng, kỹ thuật nhảy rất tốt. Cho muội muội nhan sắc khuynh thành, như thế có hoa mai, chính là nữ nhân tới gần cũng khó có thể kiềm chế hướng chỉ là nam nhân.....”

Cố Thiên không biết nhảy múa.

Truyền thống của Đại Ân như thế, những người thuộc các gia đình đứng đắn sẽ không tập vũ đạo. Những động tác uốn éo như thế chỉ có vũ cơ không biết liêm sỉ mới có thể như thế.

Về phần mùi thơm của cơ thể, chỉ có thể là do trời ban, lại càng không dễ để có.

Nàng lắc đầu, tại sao lại ngốc như vậy, cùng các nàng ấy so sánh cơ chứ.

Cùng lắm, nàng có thể từ đó mà tìm được chút gợi ý, quyết tâm chính mình phải tiếp tục cố gắng học tập. Buổi chiều hôm nay, như mọi khi Hàn Thác trở về ăn cơm, chưa vào đến cửa liền nghe thấy tiếng đàn du dương, thư giãn dễ nghe, như gió mát quạt vào mặt, tự nhiên tất cả mệt mỏi đều tan biến.

hấn chưa bao thấy Cố Thiên đánh đàn, vậy nên liền trở nên ngây ngốc, dựa vào khung cửa, giật mình bất động.

Cố Thiên đàn xong một khúc, tự phát hiện đã đến giờ ăn cơm mà vẫn không thấy Hàn Thác trở

về, đang muốn kêu Hồng Hoa đến thư phòng để hỏi, thế nhưng vừa quay đầu lại liền thấy Hàn Thác đang đứng ở cửa, “Vương gia, người trở về khi nào?”

Nàng liền đứng dậy đi qua.

Hàn Thác mỗi khi thấy Cố Thiên thì nhất định phải động tay động chân, thế nên lúc này liền ôm nàng vào trong ngực, “Ta còn không biết Vương phi của ta có khả năng đánh đàn kỳ diệu như thế.”

nói xong liền hôn lên môi nàng.

Đứng ở cửa phòng lại có thể thân mật miệng lưỡi như thế, sắc mặt Hàn Thác có thể không đổi, nhưng Cố Thiên lại xấu hổ đến tột cùng, đỏ mặt đẩy ra, hắng giọng: “Vương gia, nên đi ăn cơm, chàng đừng nghịch như thế.”

Hàn Thác yêu nhất chính là bộ dạng thẹn thùng của nàng, quần quýt suốt một hồi, cuối cùng cũng sai người dọn cơm. Từ ngày ấy trở về sau, cứ mỗi đêm Hàn Thác nhất định phải bảo Cố Thiên đàn một khúc vì hân thì mới có thể yên lòng đi ngủ. *

Lúc lên đường đi biên cương, Hàn Thác đã tốn rất nhiều lời lẽ mới có thể khuyên Cố Thiên ở lại Mặc viên mà không đi theo cùng, hân lần này là đi trước tuần tra một chuyến, nhiều lắm là nửa tháng liền trở về, lại sợ không quen với hoàn cảnh ở địa phương, phải bắt nàng chịu khổ. Cố Thiên mặc dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng vẫn nghe theo sắp xếp, nhưng mà tất cả suy nghĩ chưa từng rời khỏi Hàn Thác, lúc nào cũng nhắm tính ngày hân trở về. Bởi vì trong lòng lúc nào cũng hy vọng rất nhiều, cho nên dù có ngẫu nhiên gặp được Giang Liên Nam trong vườn, nghe được những lời lẽ khiêu khích, cũng không cho đó là một chuyện lớn. Mất thấy hơn mười ngày đã trôi qua, ngày Hàn Thác trở về đã đến gần, tâm tình của Cố Thiên theo từng ngày mà tốt lên, thỉnh thoảng lại vu vơ hát vài câu, vì Hàn Thác mà may một túi gấm mới, chỉ đợi hân trở về, liền tự tay mang lên cho hân. Sau đêm ngày thứ mười ba, Cố Thiên hoàn thành mũi may cuối cùng, dùng kéo cắt đứt đầu chỉ, liền vui vẻ nhìn túi gấm kia mà cười ngây ngô. Bạch Hoa luôn luôn hầu hạ ở bên cạnh, thấy dáng vẻ nàng như vậy, liền nói: “Tay nghề của Vương phi thật giỏi, Vương gia nhận được nhất định sẽ rất vui mừng.”

Cố Thiên cũng hiểu được tay nghề của mình cũng đã tiến bộ, thành phẩm so với lần trước tinh xảo hơn rất nhiều, liền dùng khăn tay bao lại, cất trong ngăn kéo thứ hai, Nàng lưỡi biếng xoay thắt lưng, thư giãn tứ chi bởi vì mãi cúi đầu thêu mà đã cứng ngắc, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn ra hướng ngoài cửa sổ.

Từ khi Hàn Thác đi rồi, Cố Thiên chưa đánh đàn lại lần nào.

Chẳng lẽ Giang Liên Nam không biết sao, liên tục mấy ngày, lúc nào cũng đánh đàn không ngừng, tuy nói rằng nàng ta đàn êm tai, nhưng tóm lại vẫn là trong đêm dài vắng người, lại là làm phiền người ta say giấc.

Lúc trước vì Cố Thiên vội vàng may túi gấm, mệt mỗi ngủ luôn mà không để ý đến. Hôm nay công việc nàng đã hoàn thành, liền đến ngăn cản hành vi của Giang Liên Nam.

Nàng mang theo một đóa hoa trắng đi đến trước chỗ thủy các, ai ngờ còn chưa đi qua núi giả, thì tiếng đàn cũng đã chấm dứt.

Lúc trước mỗi đêm đều đàn ít nhất hai canh giờ, hôm nay vì sao lại kỳ lạ như thế.

Cố Thiên nghĩ như vậy, liền bước nhanh hơn. Thủy các treo một dãy đèn lồng đỏ rực, chiếu sáng trong phạm vi có thể nhìn thấy vật như ban ngày một cách rõ ràng. Cố Thiên rõ ràng nhìn thấy một người nam tử ngồi trên ghế ôm Giang Liên Nam từ phía sau, thế nhưng người nọ có bóng dáng mà nàng đã quá quen thuộc.....

Nàng không thể tin, liền cất tiếng kêu sợ hãi thất thanh, nam tử nghe thấy tiếng liền quay đầu.

Cố Thiên đoán đúng rồi, nàng lại nghĩ thà rằng mình đoán sai, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

Chưa bao giờ Cố Thiên thấy trên mặt Hàn Thác kích động như thế, hần buông Giang Liên Nam ra, cất bước đi về hướng của nàng, môi mấp máy, hình như có lời muốn nói.

Cố Thiên căn bản không muốn nghe, xoay người liền chạy, phía sau vẫn có tiếng la của Hàn Thác truyền đến, “Xán Xán.....”

Nàng nghe tiếng, chạy trốn nhanh hơn.

68. Chương 62

Editor: Mễ Đồng

Tương tư mong nhớ, khẩn cấp muốn gặp mặt Cố Thiên một lần.

Tuần tra xong trạm sau biên giới, Hàn Thác liền đi khỏi đại đội, ngựa chạy không ngừng trở về Đại Đồng.

Vì đi đường nên đã nhuốm vẻ mệt mỏi, vừa đến đại môn Mặc viên liền nghe thấy tiếng đàn boong boong.

hắn hai ngày một đêm chưa từng chợp mắt, ý nghĩ mơ hồ, cơ bản chưa từng nghĩ lại, tưởng Cố Thiên cố ý ở đó chờ, là đang đàn cho hắn nghe.

Theo dấu tiếng đàn đi vào thủy các, quả nhiên nhìn thấy có một nữ tử dựa vào bàn đánh đàn, nhưng người đưa lưng về phía hắn, hắn nhìn không rõ mặt, nhưng thân hình mười phần giống với Cố Thiên.

Cố Thiên có rất nhiều quần áo trang sức, Hàn Thác không có khả năng nhớ hết trong đầu một cách rõ ràng. Nhưng từ sau khi thành hôn nàng thích nhất điều gì hẳn đều nhớ rõ ràng, lúc nào cũng là do hăng hăng đi từng cây trâm gài tóc, tự tay chia rẽ búi tóc của nàng.

Lúc này lại nhìn thấy kiểu tóc của nữ nhân bên trong nội các, hẳn lại không nghi ngờ, lúc nào cũng chỉ nhớ đến vị hiền thê của mình.

Vừa kéo người kia đứng lên, Hàn Thác liền biết không đúng là người hẳn nhớ, hẳn cũng bị dọa cho nhảy dựng, nhưng chưa kịp buông tay, chợt nghe từ phía sau phát ra tiếng thét chói tai.

Vừa xoay người liền đối diện với gương mặt tái nhợt của Cố Thiên.....

Nàng chạy đi, hẳn liền đuổi theo.

Hàn Thác biết Cố Thiên luôn suy nghĩ điều gì, hẳn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc làm cho nàng phải thương tâm khổ sở, nhưng mà hôm nay không ngờ lại xảy ra hiểu lầm, đương nhiên hẳn muốn giải thích rõ ràng, không thể làm cho nàng tự nhiên không có việc gì lại rơi lệ.

Nhưng lại xuất hiện một đôi tay mềm mại nắm lấy cánh tay của Hàn Thác, nắm chặt hẳn không buông.

Hàn Thác trừng mắt nhìn qua, đúng là do hẳn đã nhận nhầm người.

“Vương gia, ngài không cần lo lắng, Vương phi là người có tâm tính như đứa trẻ, dễ dàng nóng giận, vì yêu phát giận, nếu Vương gia đồng ý, tì thiếp xin nguyện ý thay Vương gia khuyên nhủ Vương phi thật tốt.”

Hàn Thác nhíu mày, hẳn chưa từng nói ra thân phận của Cố Thiên, nữ nhân này làm sao mà biết được?

Giang Liên Nam lại hiểu lầm rằng Hàn Thác đồng ý, nghĩ đến cái nhíu mày kia là nhắm vào Cố Thiên, nàng càng muốn thể hiện mình là người thấu tình đạt lý, là một người lương thiện, “Vương gia, ngài yên tâm, tì thiếp khi còn bé từng là bạn tâm giao của Vương phi, hiểu biết tính nết của nàng mười phần, nhất định có thể giúp cho Vương gia giải quyết ưu phiền.”

nói xong liền dùng đầu dựa vào cánh tay lớn của hẳn, hai má cọ vào, nàng ta hiểu quá rõ nhược điểm của nam nhân.

Tuy rằng sự việc hôm nay không phải là do nàng cố ý sắp xếp, nhưng cơ hội đã đưa lên miệng, nào có lý nào nàng lại tự nhiên buông tha.

“Người rót cuộc là ai? Tại sao lại ở chỗ này?” Hàn Thác chán ghét rút cánh tay ra, hỏi trực tiếp.

Giang Liên Nam ngậy cả người, mới dịu dàng nói: “Vương gia, ta là Thanh Thanh, ngày ấy lúc Vương gia uống rượu tẩy trần, ta còn từng đánh đàn góp vui.”

Hàn Thác nhớ rõ sự việc ngày ấy, nhớ rõ từng có người đánh đàn nhảy múa, cũng nhớ rõ Nhâm Tường này đem những ca cơ, vũ cơ này dâng tặng cho hắn.

Thế nhưng, hắn hoàn toàn không có ấn tượng với Giang Liên Nam.

Từ sau khi Hàn Thác khai phủ năm mười sáu mười bảy tuổi, liền không ít người tìm cách dâng tặng mỹ nữ cho hắn, hắn không thể nào có khả năng nhận hết được.

Đại đa số hắn đều đã cự tuyệt. Có khi bởi vì có mục đích khác, hắn liền biểu hiện trên mặt không nhận cũng chẳng từ chối, sau đó cũng sẽ nghĩ cách đuổi người này đi.

Nhâm Tường này tặng cho hắn ba nữ nhân, Hàn Thác cũng tính sẽ giống như thế, hơn nữa lần này hắn ngay cả nói cũng không nói, cho đến khi rời khỏi Sơn Tây, cũng không mang người đi, cho nên hắn căn bản không để chuyện này ở trong lòng, không thể nào nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

Nhớ tới bộ dạng ủy khuất vừa khóc vừa chạy đi của Cố Thiên, trong lòng Hàn Thác vừa đau vừa sốt ruột, cô nương ngốc kia thường để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu hắn chậm trễ hai bước, không biết nàng sẽ khổ sở thành dạng gì rồi.

không muốn để sự việc chậm trễ, Hàn Thác liền cất bước rời đi.

Giang Liên Nam cũng không định buông tha cơ hội trời ban này, trò cũ lặp lại, lại tiếp tục dây dưa, “Vương gia một đường..... A.....”

Hàn Thác trực tiếp đẩy người kia ra.

Giang Liên Nam không đề phòng, liền ngã xuống.

Đợi đến lúc nàng có thể đứng lên, đã không thấy bóng dáng của Hàn Thác.

*

Cố Thiên chạy đi xa lắm liền dừng lại.

Nàng thật hận bản thân khi không lại chịu thua kém, thực sự vẫn chưa đem chuyện lúc đó làm sáng tỏ?

Lúc gặp chuyện không thể lại khóc lóc náo loạn, không thể làm phiền Hàn Thác, làm cho hấn phiền chán, vì có gì sự việc đến trước mắt lại làm không được?

Nàng không phải là hiểu rõ Hàn Thác không có khả năng vĩnh viễn sẽ không có người khác sao?

Nhưng mà, tại sao lại muốn gặt nàng cơ chứ?

Nếu hấn nhất định phải có người khác, nếu nàng không vui vẻ, thì phải làm thế nào đây?

Tại sao lại giả vờ rằng đi tuần ta biên cương trước, lại ngằm cùng Giang Liên Nam bên nhau?

Ngô, là hấn gặt người, tại sao nàng lại muốn chạy?

Nàng nên hỏi hấn cho rõ ràng, nhìn hấn hỏi tại sao phải như thế.

Lúc đó, Cố Thiên liền xoay người trở về, ở hành lang cuối cùng lại gặp Hàn Thác.

Hai người đều cùng dừng bước, ở nên đèn đuốc sáng, nhìn đối phương chăm chú.

trên mặt Cố Thiên còn đọng nước mắt.

Hàn Thác vừa mệt lại gặp phải chuyện thế này, sắc mặt cực kỳ kém.

Cả hai người ai cũng đều có trạng thái không tốt.

Chính mình mới là người chiếm được ưu thế, nên phải tự tạo ra tư thế có mười phần khí thế, Cố Thiên tưởng tượng phải bày ra một tư thế rất khí phách, nhưng vóc dáng của nàng rõ ràng là thua kém, nàng phải ngửa đầu mới có thể cùng Hàn Thác đối diện.

Rơi vào đường cùng, trường hợp này nàng chỉ có thể dựa vào âm thanh, cố hết sức nói lớn tiếng, hy vọng tạo ra đủ khí thế, “Người.....” Mới nói một chữ, nàng liền bị Hàn Thác ôm lấy.

“Người làm cái gì” rõ ràng là nàng còn muốn chất vấn hấn, nên nàng đương nhiên không muốn cho hấn ôm, nên giãy dụa không ngớt, “Người thả ta xuống dưới!”

Hàn Thác vững vàng ôm nàng, trầm giọng nói: “không phải là như những gì nàng nghĩ, ta nhận sai người, tưởng rằng nàng ta là nàng.”

Chỉ một câu, người đang ở trong lòng hắn liền an tĩnh lại, nhưng chỉ được một lúc, nàng lại đặt câu hỏi: “Nhưng mà..... Chàng tại sao lại ở đây, không phải chàng nói là muốn đi nửa tháng hay sao?”

“Ta nghĩ đến nàng,” Hàn Thác nói một cách ngắn gọn, lại nói ra được trọng điểm, “Hai ngày một đêm ta không ngủ, gấp gấp cưỡi ngựa trở về.”

Hai cánh tay mềm mại quấn lấy cổ hắn.

“Vương gia, người thả ta xuống đây đi,” trong mắt Cố Thiên lại nổi lên hơi nước, lần này không phải là vì trong lòng khổ sở, mà là đau lòng, “Người như vậy rất mệt.....”

“không đâu!” Hàn Thác cự tuyệt nói, “Buông nàng ra nàng lại chạy lung tung, sau này sẽ đem nàng cột vào người, để xem nàng còn có thể chạy tới chỗ nào.”

Vậy thì buộc thế nào đây?

Trời lại rồi còn có thể ra ngoài sao?

Làm như vậy chẳng khác nào lâm vào chỗ chết đây.....

Cố Thiên liền nắm cánh tay Hàn Thác thật chặt, đi qua đặt cằm ở trên hõm vai của hắn.

Nhưng mà, nếu hai người thật sự có thể cùng ra cùng vào, một chút cũng không tách ra, cũng rất tốt.

Nàng đang xuất thần, bỗng nhiên muốn phát điên một chút, vì tai nghe thấy Hàn Thác hùng hổ hỏi: “Nàng đang nghĩ cái gì? Vì sao không nói lời nào?”

Cố Thiên bị hắn làm cho hoảng sợ, ủy khuất nói: “Người hung dữ như thế để làm gì?”

“Ta tức giận.” Hàn Thác đáp, “Bởi vì nàng không hề tin tưởng ta.”

“Ta không có.” Cố Thiên biện bạch.

Hàn Thác liền không buông tha chiều ý nàng, “Còn nói không có, vậy vừa rồi là nàng đang làm gì, vì cái gì mà khóc, vì cái gì mà chạy, hả?”

“Ta nghĩ đến..... Ta khổ sở.....” nói đến điều này nàng đã không còn một chút khí thế nào, cúi đầu đứng lên giải thích.

“Ta đã đồng ý với nàng điều gì, nàng không nhớ rõ sao?” Hàn Thác lại nói.

“Ta nhớ rõ,” Cố Thiên nhỏ giọng nói, “Nhưng là những gì người nói chưa có hiệu quả bao lâu..... Vương gia, nếu có một ngày, người có người khác.....”

Hàn Thác đột nhiên cúi đầu, ở trên trán nàng đọng một cái, đau đến mức Cố Thiên phải kêu lên.

“không có người khác, chỉ có nàng,” Hàn Thác dừng một chút, “Vĩnh viễn.”

69. Chương 63

Editor: huyetsacthiensu

Cố Thiên nghe xong một lát sau cũng không có phản ứng gì, chỉ yên lặng nhìn Hàn Thác.

Gió đêm mát mẻ, ánh đèn trên hành lang chập chờn, hắc châu mây, trên mặt hiện ra màu xanh đen nhàn nhạt, trên cảm mơ hồ có thể thấy được những sợi râu lồm chồm.

Nàng nhớ đến kiếp trước lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Thác, hắn ngồi trên Long ý ở trên cao, tao nhã tự nhiên, đẹp như “Trích tiên” (Tiên giáng trần), từ vẻ bề ngoài này khiến người ta không tìm ra được nửa điểm không thích hợp.

Cố Thiên càng yêu thích khuôn mặt có chút tiêu tụy của hắn, không chỉ không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn, trái lại còn thêm vài phần thân thiết.

Nàng nhớ đến lúc trước có đọc quan một đoạn văn trong thoại bản, đó là một Tướng quân phân tích tình cảm của bản thân. Công chúa tuy đẹp nhưng như Thần Phật xa không với tới, hắn tôn sùng cũng không dám nói ra khỏi miệng. Trái lại thê tử cảm bã trong nhà từ trong ra ngoài có vô số khuyết điểm, có lúc hắn ghét bỏ; mỗi lần xuất chinh đánh trận, lúc một mình chán đơn gối chiếc ngủ, nghĩ đến trong đầu lại là vợ, ngay cả tiếng ngáy của nàng cũng biến thành một khúc ca.

Khi đó Cố Thiên không hiểu lắm, lúc này đột nhiên tỉnh ngộ, chính là bởi vì một phần không hoàn mỹ này mà sinh ra cảm giác chân thật hơn, kéo gần khoảng cách giữa người với người. Thần tiên dù có tốt, chẳng qua cũng chỉ là một tượng đất lạnh lẽo, làm sao hơn được người thật việc thật mang đến cảm giác ấm áp thân mật.

Nàng thật là may mắn làm sao, công chúa cùng cảm bã đều là cùng một người, hoàn toàn không cần phân tích cân nhắc, chỉ cần thích làm gì thì làm.

Đầu ngón tay non mềm vuốt ve cằm hần, chạm vào những sợi râu vừa dày vừa cứng, làm cho tay Cố Thiên ngứa ngáy, nàng cảm thấy chơi rất vui, rất hứng thú, cười duyên sờ từ dưới lên đến gần tóc mai bên trái, rồi lại đổi sang bên phải. Ngón trỏ cùng ngón tay làm như hai chân đang bước đi, thay phiên nhau leo lên lại leo xuống...

Trong đầu Cố Thiên tất cả đều là cam kết vừa nãy của Hàn Thác, tim ngọt như đường. Căn bản không nghĩ đến hành động như vậy nguy hiểm đến cỡ nào.

Đột nhiên hai chân rơi xuống, Cố Thiên còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Hàn Thác đẩy dựa vào cột trên hành lang, thân thể nóng rực đột nhiên dề lên, lại nghe được tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân, nàng lập tức hiểu rõ hần định làm cái gì.

“không nên ở ngoài này...” Nàng đẩy lồng ngực hần, ngăn cản nói “Trở về phòng đi...”

Hàn Thác làm như không nghe thấy, cúi xuống ngậm lấy môi nàng khê hôn, tay hướng xuống phía dưới cởi quần nàng.

Cố Thiên sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, chỗ này không giống ở suối nước nóng, huống chi ở suối nước nóng nàng đã cố gắng thích ứng bao lâu nhưng đến trước khi đi cũng không thể khắc phục cảm giác ngứa ngùng bất an này.

“Bạch Hoa đang ở đây...”

Người từ sau khi rời khỏi Thủy các đã bị nàng bỏ quên bây giờ lại thành nhánh cổ cứu mạng nàng.

“không có ai.” Hàn Thác vung tay lên, quần áo rơi xuống đất “không tin thì nàng nhìn xem.”

Cố Thiên thật sự nhìn lướt qua vai hần, nhìn trái phải trước sau một cái, dưới ánh đèn đuốc sáng rực, ngay cả những ngọn cỏ đuôi chó ở chân tường cũng có thể nhìn rõ ràng nhưng không thấy một bóng người.

Chỉ thất thần một lúc như vậy, bàn tay Hàn Thác đã thăm dò vào bên trong cổ áo nàng.

“Cầu xin chàng, vào phòng, ta không được...” Cố Thiên lôi tay hần, cả người cũng run lên, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Hàn Thác thở dài, lần thứ hai ôm lấy người nàng, nhanh chân bước về chính điện.

trên đời này loại người nào là nguy hiểm nhất?

không phải người biết rõ có lỗi còn miễn cưỡng cố ý hành động ác ý, mà là loại người căn bản không biết

mình sai ở đâu có thể gây ra chuyện lửa cháy trên đồng cỏ.

cô nương trong lòng ngực hấn chính là loại người sau.

A, từ lâu đã không còn là cô nương, cuộc đời cô nương của nàng là do hấn tự mình kết thúc.

Nguy hiểm tạm thời được giải trừ, tâm trạng Cố Thiên thả lỏng liền sinh ra tâm tư khác.

Vào phòng, Hàn Thác bế nàng hướng về phía giường đi đến, liền nghe nàng dịu dàng nói "Vương gia đã hai ngày một đêm rồi chưa nghỉ ngơi, vậy chắc là cũng hai ngày một đêm rồi chưa tắm đúng không?"

nói xong còn cắn môi hạ mí mắt xuống, dáng vẻ khỏi nói có bao nhiêu phần oan ức.

Hai mắt Hàn Thác phút chốc tròn to, nàng đang ghét bỏ hấn sao?

hấn đột nhiên gỡ bỏ vật áo, giở trò ẩn sau gáy Cố Thiên, áp mặt nàng vào lòng ngực trần trụi của hấn "Đâu phải chỉ mới hai ngày một đêm, từ khi rời khỏi Mặc Viên, đã hơn mười ngày rồi Bản Vương cũng chưa tắm rửa thay quần áo..."

Lời này tất nhiên là không phải thật nhưng Cố Thiên lại không biết.

Nàng nín thở, dùng cả tay lẫn chân để giãy dụa, nhưng sức lực không bằng người ta, giãy thế nào cũng không thoát ra được.

Cuối cùng mặc dù không muốn cũng phải dựa vào lòng ngực hấn thở dốc.

Nhưng mà trên người Hàn Thác chỉ có mùi mồ hôi nhàn nhạt, không làm cho nàng cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy dễ ngủ.

Phát hiện này làm Cố Thiên thẹn thùng, lúc nàng đang cười khúc khích thì Hàn Thác đã sai người mang nước nóng đến.

"Vương gia, chàng tự mình tắm đi, ta đã tắm rồi." Cố Thiên nói khi bị Hàn Thác ôm đi về hướng phòng tắm.

Hàn Thác vô lại nói "không phải nói sau này đều ở cùng một chỗ với nhau sao."

Hai người ở cùng với nhau, đương nhiên không thể nào chỉ là dội nước, tắm rửa đơn thuần. Hàn Thác dùng hành động thực tế để Cố Thiên thể nghiệm sâu sắc cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn.

Hồng Hoa cùng Bạch Hoa tập võ từ nhỏ, tai thính hơn người bình thường, mặc dù đứng ở bên ngoài cách một gian phòng thêm một nửa gian, vẫn có thể nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, vang đủ nửa canh giờ.

Đợi đến lúc đi vào dọn dẹp, chỉ thấy nước chảy lênh láng trên mặt đất, trong bồn tắm cũng chỉ còn chút nước miễn cưỡng đến được mu bàn chân...

Cố Thiên tự cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác, chỉ trốn trong ngực Hàn Thác buồn bã hừ hừ, vài ngày sau cũng không dám đối diện với hai người Hồng Hoa Bạch Hoa, chỉ sợ nhìn thấy trong ánh mắt của hai người họ cái gì đó làm cho mình càng thêm lúng túng.

Ngày hôm sau Cố Thiên tỉnh lại sớm, nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực Hàn Thác, vươn ngón tay vẽ dọc theo ngũ quan hắn, lại to gan vươn người dậy thăm dò, học dáng vẻ thường ngày của hắn hôn cái trán, mi mắt, chóp mũi, môi của hắn...

Có lẽ Hàn Thác đã quá mệt mỏi cho nên ngủ rất say còn chưa tỉnh.

Cố Thiên hôn được rồi, lại nằm lại trong lồng ngực Hàn Thác, nhắm hai mắt dán sát vào ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn, hình ảnh của hai kiếp lần lượt qua trong đầu.

Kiếp này quá mức ngọt ngào tốt đẹp, càng thấy rõ được cảnh ngộ thê lương bi thảm của kiếp trước.

Ai cũng không tránh được lòng tham, Cố Thiên đột nhiên cảm thấy bản thân đã không thể thỏa mãn với một đời hạnh phúc, nếu như kiếp trước mỹ mãn như kiếp này thì tốt rồi.

Nàng sớm đã quên lúc trước bản thân đã từng không tình nguyện, muốn rời xa Hàn Thác như thế nào, bây giờ lại chỉ cảm thấy việc làm nàng hài lòng nhất sau khi trùng sinh ở kiếp này, trừ cứu mạng mẫu thân chính là trở thành thê tử của Hàn Thác.

Mà mặc dù có thể cứu được mẫu thân cũng không thoát khỏi liên quan đến Hàn Thác.

“Vì sao chàng lại tốt như vậy chứ?” Cố Thiên búi gối thở dài nói “Nếu như kiếp trước có thể gặp chàng sớm hơn, có phải tất cả mọi chuyện sẽ khác không?”

“Cái gì mà kiếp trước? Nàng đã sống qua mấy kiếp rồi sao?”

âm thanh lưỡi biếng của Hàn Thác đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu Cố Thiên.

70. Chương 64

Editor: huyetsacthiensu

“Cái gì mà kiếp trước? Nàng đã sống qua mấy đời rồi sao?”

âm thanh lưỡi biếng của Hàn Thác vang lên trên đỉnh đầu Cố Thiên.

Cố Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Thác còn đang ngái ngủ đang nhìn mình.

“Vương gia, chàng tỉnh lại lúc nào vậy?” Nàng cố gắng nhìn sang trái phải, mong đánh lạc hướng được hắn.

“Nàng vừa bắt đầu động tay động chân với ta, ta đã tỉnh rồi.”

Hàn Thác học giọng điệu của Cố Thiên trả lời “Hôm nay tinh thần của nàng rất tốt, sáng sớm đã vội vàng quấy rầy ta, xem qua tối qua còn chưa ăn no đúng không?”

Cố Thiên đối với mấy lời nói thô tục của Hàn Thác luôn luôn phản ứng chậm hơn mấy nhịp, đợi nàng nghĩ rõ ràng cái gọi là chưa ăn no là ý gì Hàn Thác đã trở về đề tài ban đầu.

“Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Kiếp trước là ý gì?”

“Ta mơ một giấc mơ,...” Cố Thiên nói “Mơ thấy cả đời mình, chân thật đến mức giống như đã trải qua một kiếp người.”

Hàn Thác cảm thấy rất hứng thú, hỏi tới “Vậy trong mộng cả đời của nàng như thế nào, khác hiện thực thế nào?”

“không giống nhau, kém nhau rất xa.” Cố Thiên do dự, bởi vì còn nhớ lúc trước mình đã nói gì, cho nên lấy câu nói kia nói vào giấc mộng kiếp trước càng hợp tình hợp lý.

“Trong mộng, lúc mười ba tuổi, Tết Nguyên Tiêu không đi ra ngoài cùng Đồng Lâm, không vì ngựa bị hoảng sợ mà gặp được Vương gia. Bởi vì không có Vương gia giúp ta tìm gặp Tiêu Hạc Niên, cho nên không thể phát hiện mẫu thân trúng độc kịp thời; cuối cùng, năm đó còn chưa sang xuân, mẫu thân đã...”

Nàng dựa vào trước ngực Hàn Thác, dịu dàng kể mọi chuyện, nói đến chuyện buồn không khỏi ngừng lại một chút, âm thanh cũng trầm xuống.

“Sau đó, ta được nhận vào cung nuôi dưỡng, lúc ta mười lăm tuổi, Hoàng thượng tứ hôn cho ta và Khải biểu ca; nhưng mà chúng ta cũng không thể thành thân, bởi vì ta bị bệnh, kéo dài mấy năm cũng không chữa khỏi. Đến năm ta mười tám tuổi, Vương gia đến Kinh thành, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong mộng. Chàng biết ta bị bệnh rất nặng liền giới thiệu đại phu chữa bệnh cho ta. Người Vương gia giới thiệu chính là Tiêu Hạc Niên, hắn chẩn ra ta trúng độc hoa Tu La, còn giải độc cho ta. Nhưng thời gian ta trúng độc đã quá lâu, lục phủ ngũ tạng đã bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng vẫn chết. Sau đó thì ta tỉnh lại.”

Cố Thiên cố ý không nói đến chuyện tranh giành ngôi vị Hoàng đế, chỉ sợ lúc này Hàn Thác vốn không có ý đẩy lại bị mình nói lung tung mà nảy ra mầm tai họa.

“Cho nên ta mới nói, nếu như trong mộng ta cũng có thể gặp được Vương gia sớm hơn, giống như bây giờ thì tốt biết bao.”

Mộng đều ngược lại với hiện thực, cho nên Hàn Thác cũng không để ý, xoa xoa đỉnh đầu Cố Thiên, cười nói “Lúc đầu là ai nhất định đòi giữ khoảng cách với ta chứ hả?”

Cố Thiên không nghĩ đến hắn sẽ lôi chuyện cũ ra nói, nháy mắt nói không nên lời.

Hàn Thác cũng chỉ muốn trêu nàng, chưa đợi nàng trả lời đã chuyển đề tài, hỏi dò “Trong mộng, người hạ độc nàng cũng là người phụ nữ kia sao?”

thật ra Hàn Thác cho rằng Cố Thiên mơ thấy giấc mơ này là bởi vì chuyện trước đây làm người ta nghĩ đến mà sợ hãi, không thù không oán, muội muội đồng liêu của phụ thân lại hạ độc mẫu thân mình.

“Đúng vậy.” Cố Thiên đáp “Trong mộng, sau đó bà ta trở thành kẻ mẫu của ta, con gái bà ta là Thanh Thanh, chính là Giang Liên Nam còn trở thành... Trắc phi của Khải biểu ca.”

“Thanh Thanh? Người đàn bà hôm qua sao?”

Cuối cùng Hàn Thác cũng hiểu mọi chuyện, chẳng trách hôm qua người đàn bà khai biết Cố Thiên là Vương phi, còn tự nhận là vô cùng hiểu rõ nàng.

Có điều, vào lúc này, hắn lại có chút cảm thấy tối hôm qua, Cố Thiên dưới sự kích thích mới có thể mơ thấy một giấc mơ đáng thương như vậy.

“Trong mơ ta chỉ trị bệnh cho nàng? Ta không cướp nàng, cưới nàng về làm vợ sao?” Hàn Thác cười hỏi, định khơi gợi sự chú ý của Cố Thiên.

“Tại sao phải cướp ta?” Cố Thiên có chút không theo kịp suy nghĩ của hắn.

“Bởi vì cho dù là kiếp trước, kiếp này, hay là kiếp sau, nàng đều là của ta.”

Hàn Thác nói xong, vươn người áp nàng xuống giường.

Kiếp trước đúng là như vậy, nhưng không biết sẽ có kiếp sau hay không, Cố Thiên một bên nghĩ, một bên đỏ mặt bày ra tư thế nghênh tiếp hẳn...

Cố Thiên không biết Hàn Thác giải quyết Giang Liên Nam thế nào, từ ngày ấy nàng ta cũng không tiếp tục gặp nàng nữa.

Lúc trở lại U châu đã là đầu thu, cùng bọn họ chân trước chân sau tiến vào cửa lớn Vương phủ chính là người đưa tin đến từ Kinh thành.

Thái Tử bệnh qua đời.

Tin tức này giống như một cây búa tạ, tàn nhẫn gõ Cố Thiên đang chìm đắm trong tân hôn ngọt ngào tỉnh lại.

Thời gian vừa khớp với kiếp trước.

Cố Thiên nhớ rất rõ ràng.

Nguyên Hòa để kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, đau thương quá độ, cũng bị bệnh không dậy nổi, chưa qua năm đã băng hà, sau đó Hàn Khải đăng cơ kế vị, đổi niên hiệu là Gia Đức.

Nhưng mà, thấp thỏm bất an vượt qua mấy tháng, nàng cho rằng chuyện này sẽ không xảy ra.

Nguyên Hòa để bị bệnh, nhưng có Tiêu Hạc Niên ở đó, tất nhiên sẽ không có gì đáng ngại.

Chớp mắt đã đến tháng một, Cố Thiên tròn mười sáu tuổi, ngày sinh nhật nàng nhận được một món quà của Hàn Thác là một con Đại Uyển mã.

Chuyện này bắt nguồn từ Phó Y Lan.

Sống ở U châu một thời gian dài, Cố Thiên cùng Phó Y Lan thỉnh thoảng cũng qua lại lẫn nhau, chậm rãi xây dựng lên tình bạn.

Phó Y Lan tính cách rất thẳng thắn, thậm chí có lúc nàng còn hơi nghi ngờ nàng ấy cố tình không hiểu chuyện.

Có điều Cố Thiên cũng không ngại.

Bởi vì có hai mẹ con Giang Liên Nam trước đây làm ví dụ, Cố Thiên đã biết những người bề ngoài hiền lành khéo léo đưa đẩy, trong lòng lại có rất nhiều tính toán. Ngược lại những người như Phó Y Lan có một câu nói một câu, trong lòng nghĩ gì đều nói ra khỏi miệng, cho nên ở chung đơn giản không mệt mỏi.

“Cầm kim khâu còn khó hơn cầm kiếm nhiều.”

Phó Y Lan bỏ khung khâu trong tay xuống, có chút ủ rũ ai oán nói.

Cố Thiên đến gần nhìn “Ta cảm thấy người tiến bộ rất nhanh.” Nàng thành tâm thành ý khen “Người xem, người khâu tỉ mỉ chỉnh tề, lực cổ tay chính là không giống nhau.”

“Được rồi.” Phó Y Lan nhận được sự cổ vũ, tiếp tục khâu “Ta tin tưởng người, dù sao người cũng làm ra áo choàng nổi tiếng khắp Kinh thành cho Tĩnh vương.”

Bây giờ hai người bọn họ đã vô cùng quen thuộc, có thể đùa giỡn với nhau, cũng có thể nói những việc xấu hổ của bản thân cho đối phương nghe.

Ví dụ, lần đầu tiên Phó Y Lan cầm “áo choàng của Tĩnh vương” lên, Cố Thiên nhìn không được mà nói cho nàng biết thật ra chiếc áo choàng này còn chưa khâu xong.

“Tại sao người lại muốn học khâu chứ?” Cố Thiên hỏi.

Ngày hôm đó đột nhiên Phó Y Lan chạy đến tìm nàng, đi thẳng vào vấn đề nói muốn báỉ sư học nghệ, hoàn toàn không quan tâm Cố Thiên cũng chỉ là tay mơ.

“Trước đó vài ngày, mẹ ta dẫn ta đi xem mắt, nhà trai ghét bỏ ta không biết khâu thùa.” Phó Y Lan không che giấu chút nào.

Cố Thiên nghe xong, lòng tràn đầy bất bình “Đó là do bọn họ không biết nhìn người, người cần gì phải thay đổi bản thân vì bọn họ.”

“không phải vì bọn họ.” Phó Y Lan nói “Chỉ là, đột nhiên phát hiện hóa ra chuyện này sẽ trở thành nhược điểm của mình, cho nên muốn học những việc những nữ nhân khác biết, tránh cho tương lai gặp được người trong lòng lại bị ghét bỏ.”

nói đến đoạn sau, giọng nói vô cùng vui vẻ, rõ ràng cũng không phải là bị đả kích.

“Nếu người thật sự có duyên với người sẽ không quan tâm đến những thứ này.” Cố Thiển nói thật lòng, Hàn Thác cũng chưa từng chê nàng không này không tốt, cái kia không được, không phải sao?

“HỒn nữa, người có những thứ mà người khác ước ao còn không kịp.” Nàng suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu.

“không có đâu, ước ao cái gì của ta, ngay cả mẫu thân ta cũng nói ta là một tiểu tử.”

Phó Y Lan thật sự thở sâu, thật sự nàng còn đang mê man, không biết mình nên tiếp tục làm một tên tiểu tử hay là trở lại thành một nữ nhân “bình thường”.

“Ta đây.” Cố Thiển vô cùng thần bí “Ta muốn học cưỡi ngựa, người dạy cho ta được không? Ta dạy người thêu thùa, người dạy ta cưỡi ngựa, hai chúng ta trao đổi với nhau.”

Phó Y Lan đồng ý cực kỳ thoải mái.

Muốn học cưỡi ngựa, trước tiên tất nhiên là cần có ngựa, hơn nữa phải đi ra bên ngoài, cũng phải nói cho Hàn Thác.

không ngờ Hàn Thác lại có ý kiến “Tại sao lại không tìm ta dạy cho nàng?”

Bởi vì từ khi Thái Tử qua đời, Hàn Thác mỗi ngày đều vô cùng bận rộn, thường thường vẻ mặt cũng nghiêm túc trầm trọng, Cố Thiển không muốn làm phiền hắn.

Nhưng mà nàng thật sự muốn học, hy vọng lần sau lúc theo Hàn Thác đi ra ngoài có thể cùng cưỡi ngựa với hắn.

“Nếu là vì ta, đương nhiên cũng có thể để ta dạy cho nàng.”

Hàn Thác đưa ra kết luận.

Nhưng mà, có ngựa rồi nhưng chưa đợi được đến lúc thời tiết ấm lên, tuyết tan đi, lúc có thể đi đến điền trang học thì biên cương giáp với Ngõa Lạt lại truyền đến tin tức xấu.

71. Chương 65

Editor: Mễ Đồng

Ngoã Lạt mang gót sắt xâm lược biên quan, đưa quân đi về phía Nam, chỉ chờ tấn công dưới thành Đại Đồng.

Hàn Thác lại dẫn quân xuất chiến.

Tâm tình của Cố Thiên khác nhau rất lớn so với lần trước.

Khi đó trong lòng nàng biết rõ Hàn Thác nhất định sẽ thắng, cho nên thoải mái tự tại, không lo lắng chút nào.

Lần này.....

Nếu giống như quỹ đạo của kiếp trước, tân đế Hàn Khải vì muốn củng cố địa vị của bản thân, nên chuẩn bị bắt tay vào thực hiện chính sách tước phiên, trong tay Tĩnh vương và Sở vương đều cầm trọng binh, đối với hắn đều có uy hiếp tương xứng, cho nên đầu tiên phải suy nghĩ chọn ai để xuống tay là rất khó.

Vừa vặn lúc đó Tấn vương dựa vào việc Ninh Hạo dám nhục hại chết Tấn vương phi, đó là một chuyện bất kính đối với phủ ngoại gia Ninh quốc công của Hàn Khải, Hàn Khải liền đem mục tiêu nhắm vào Tấn vương, ca ca của Sở vương, lấy cớ quốc khố đã hết, không thể giúp đỡ, quyết định lấy Hà Nam là nơi dân chúng đang gặp đại họa, cho nên phải cắt giảm chi tiêu cho quân đội.

Lúc ấy Sở vương đang lãnh binh chống lại quân Ngoã Lạt xâm lược, chiến sự đang trong lúc gian nan, cầu viện binh bị cự tuyệt không tính, lại còn bị báo lại sau này một nửa trang thiết bị, nhu cầu của binh lính đều phải tự thân lo liệu.

Việc này không phải là bí mật, liền truyền ra ở trong quân doanh rất nhanh, bản thân phải đầm máu chiến đấu một cách hăng hái để bảo vệ quốc gia, giờ đây quốc gia lại không nguyện ý cung cấp chu toàn những vấn đề căn bản nhất như ăn mặc cho bọn họ, vì thế trong lúc nhất thời sĩ khí phải chịu đả kích lớn, lòng quân tan rã, bị Ngoã Lạt luân phiên tấn công mạnh mẽ, cuối cùng dẫn tới thảm bại, hơn mười vạn đại quân ban đầu đã bị tổn hại hơn hai phần ba, ngay cả Sở vương cũng phải chết trận nơi sa trường, nếu không đã có thể trở về.

Khi đó Cố Thiên ở trong cung, cũng không có khả năng nhớ lại tất cả chiến sự, nhưng lần này nàng có thể nhớ rõ ràng là vì khi Hàn Khải quyết định cắt giảm quân nhu, vì bản thân là hộ bộ Thượng thư nên Cố Cảnh Ngô đã cất lực phản đối, đã nhiều lần cố gắng ngăn cản khi ở trên triều. Nhưng Hàn Khải đã sớm có ý định, thế nên không có bất kỳ hành động nào, hơn nữa thật sự là hắn có lòng riêng, cho dù Cố Cảnh Ngô có ý kiến hợp lý nhưng lại trái ý với hoàng thượng, cho nên cuối cùng bị Hàn Khải ban ra một đạo thánh chỉ đuổi đi, phải đi xa tận Phúc Kiến để nhận chức Bố Chính Sứ, cũng đồng thời quản lý ngành hàng hải, Cố Tùng có liên quan cũng phải chịu liên lụy, đang bị điều ra ngoài kinh.

Từ lúc Hàn Thác tiếp quản bộ cũ của Sở vương, trong lòng của Cố Thiên liền âm thầm sinh ra lo lắng đối với trận chiến này.

Khi ở Sơn Tây, nàng đã từng âm thầm nhắc nhở cho Hàn Thác, cố ý hỏi hần:“Vương gia ở xa U Châu, ngoài tầm tay với, tại sao lại an bài những binh lính giỏi để bố phòng không đủ?”

Đương nhiên, là do Cố Thiên thật sự không hiểu, Hàn Thác cũng sẽ không nghi ngờ cái gì, bởi vì vốn dĩ hần cũng đã suy tính nước cờ của mình.

Nhưng trên đời này không có cái gì là hoàn toàn ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không bị quân địch công phá phòng ngự, nên chuyện đã sẽ xảy ra như thế nào cũng không thể ngăn cản được.

Huống chi, Đại Đồng trong lịch sử vốn là vùng giao tranh, có danh xưng là“Bắc quan chìa khoá”, tân hần Tư Đạt Cát của bộ Ngôã Lạt là người hiếu chiến, dã tâm rất lớn,chắc chắn sẽ có hành động.

Lúc nghị sự chấm dứt đã là canh bốn, Hàn Thác trở lại phòng, cởi y phục nằm bên cạnh Cố Thiên, dù sao canh năm mới khởi hành, cùng lắm là nghỉ ngơi một canh giờ, tội gì phải ép buộc mình.

Ngay cả chần hần cũng không dám nhắc lên, vì sợ đánh thức Cố Thiên.

Tuy rằng muốn cùng nàng trò chuyện, nhưng lại sợ nàng rơi lệ, chi bằng cứ như vậy, chờ nàng tỉnh ngủ, hần cũng đã đi khỏi,tránh cho nàng phải thương tâm khổ sở khi chia ly.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trơn mềm của Cố Thiên, thấy nàng vốn đang ngủ yên đột nhiên nhú chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn vì vậy mà vo thành một nắm, trong miệng tự lẩm bẩm khôngngừng, nhưng âm thanh rất nhỏ, nghe không rõ ràng lắm.

Hàn Thác để sát tai vào miệng nàng, nghe ra nàng nói là:“Vương gia..... Vương gia..... Đừng đi.”

hần nghe được lòng liền mềm nhũn, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, vỗ phía sau lưng để trấn an nàng.

Cố Thiên dần dần không nói vậy nữa, nhưng trong mắt đã có nước mắt rơi xuống.

rõ ràng là mơ thấy ác mộng.

Hàn Thác vội vàng lay nàng tỉnh lại.

Cố Thiên mở mắt ra, dường như không thể tin mà nhìn Hàn Thác,“Vương gia,người vẫn còn ở nhà, thừa là ta nằm mơ.”

Nàng cọ cọ ở trước ngực hắn, nũng nịu mềm giọng nói: “Làm ta sợ muốn chết.”

“Mơ thấy cái gì?” Hàn Thác hỏi.

“Mơ thấy Vương gia lại đi đánh giặc, sau đó.....”

nói tới đây, Cố Thiên dừng lại, chui đầu vào trong lòng Hàn Thác im ắng rơi lệ.

Giấc mơ là giả, tình ý là thật, nàng chỉ nghĩ rằng giả bộ ngủ, giả vờ gặp ác mộng nhằm nhắc nhở hắn một chút, nhưng đến cùng không biết có nên giúp hay không.

Tuy hiện tại mối quan hệ với hoàng đế rất tốt, Hàn Khải vẫn chưa đăng cơ, nàng nhớ kiếp trước phụ thân rời khỏi kinh khi đã lập hạ, mà chiến sự lúc đó kéo dài đến mùa đông mới kết thúc.

Thời gian gần một năm, chuyện xấu gì cũng đều có thể xảy ra.

Cố Thiên thậm chí không thể vì biết rằng Hàn Thác ở kiếp trước bách chiến bách thắng mà an ủi chính mình, kiếp trước hắn không có tham gia trận chiến này.

“Sau đó cái gì? Tại sao không nói nữa?” Hàn Thác hôn nhẹ lên thái dương nàng, “Đừng khóc, còn một canh giờ cuối cùng, nàng không trò chuyện với ta, sau này muốn nói gì cũng không được.”

Lời này giống như chọc tổ ong vò vẽ, nước mắt của Cố Thiên càng rơi mãnh liệt, hai tay ôm chặt lấy hắn, cả người phát run.

Hàn Thác cũng bị dọa, vội vàng ôm nàng ngồi xuống, tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc mơ thấy cái gì, tại sao lại bị dọa thành như vậy?”

Cố Thiên nức nở nói: “Ta mơ, điềm xấu, Vương gia bại trận.....”

Chính là như vậy?

Hàn Thác cười nói: “Đứa ngốc, mộng đều trái với thực tế, nàng mơ thấy ta bại trận, kỳ thật chính là chứng minh ta sẽ thắng, đại cát đại lợi.”

Cố Thiên có thể thấy được không thể tác động đến hắn, hắn hoàn toàn xem việc này là việc không đáng lo mà khinh thường, nàng liền đứng hắn lên, “Ta còn mơ thấy Vương gia bỏ ta lại một mình, rốt cuộc đi không trở về.”

“Ân, không có khả năng, ta làm sao bỏ nàng lại được.” Hàn Thác còn cười, ngẩng đầu xoa xoa đỉnh đầu nàng, an ủi nói, “Biết người luyến tiếc ta, nhưng đừng miên man suy nghĩ, tự dọa chính mình. Ta còn ở đây, người cứ như vậy, sao ta có thể an tâm đi được?”

Cổ Thiên nhân thế ở trong lòng bàn tay hần khinh cộ, nàng cũng không muốn để hần phải lo lắng cho mình, hy vọng hần có thể toàn tâm ứng phó với chiến sự, không cần phải phân tâm.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ngừng rơi nước mắt, nghiêm mặt nói: “Hành trang ta đều đã sửa sang lại thật tốt, Vương gia nhìn xem còn thiếu cái gì, ta chạy nhanh đi bổ sung. Đồng Lâm bên kia ta cũng đi qua tặng cho hần trọn bộ. không biết những cái khác trong quân doanh binh sĩ như thế nào, Vương gia xuất chinh, lương thảo quân nhu cần những cái gì, có phải đều chuẩn bị tốt hay không, có thể duy trì cho đến khi chiến sự chấm dứt?”

Hàn Thác cảm thấy buồn cười, thấy nàng lo lắng nhiều thứ, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Chiến sự không biết dài ngắn thế nào, rất khó có thể chuẩn bị thỏa đáng ngay từ lần đầu, nhưng ít nhất sẽ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ trước cho ba tháng, người đừng lo lắng.”

“Nhưng mà, nếu trên đường xảy ra chuyện gì, hậu phương tiếp viện trễ, có thể ảnh hưởng đến chiến sự hay không, lỡ như vốn có thể thắng, lại bởi vì vậy mà gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Còn có, Đồng Lâm lần trước có thể thiêu kho lúa của quân địch, thì quân địch cũng có thể làm ngược lại thiêu kho lúa của chúng ta, đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ.....”

Cổ Thiên nói được một nửa, nhìn thấy sắc mặt Hàn Thác dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc, liền không nói nữa, cắn môi dưới, lộ ra vẻ mặt ưu sầu, sửa lời nói: “Ta biết bản thân lo lắng nhiều chuyện, Vương gia ứng chiến đã có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên chuyện gì đều có thể suy tính trước, an bài thật tốt. Nhưng ta không thể khống chế được chính mình, sợ Vương gia xảy ra dù chỉ một chút việc, Vương gia có một chút ít tổn thương thì ta đã chịu không nổi.”

Nàng là vì quan tâm hần nên sinh ra hoảng loạn.

“Bản khoản của nàng rất có đạo lý.” Hàn Thác trấn an nói, “Ta sẽ căn dặn bọn họ an bài chu đáo hơn nữa. Đừng lo lắng, vì Xán Xán, ta sẽ không để mình gặp chuyện không may.”

Cổ Thiên không thể không lo lắng.

Hàn Thác là trượng phu của nàng, cũng là người nàng yêu, đương nhiên nàng hy vọng hần có thể bình yên mọi thứ.

Nếu không có kiếp trước, tự nhiên lúc này nàng có thể không hề lo lắng mà tin tưởng năng lực của Hàn Thác, nhưng đoạn trí nhớ này cứ cố tình như bóng ma quấn lấy nàng, mà nàng căn bản lại cảm thấy bất lực, vì không thể sửa đổi.

Còn có phụ thân đang làm việc bên ngoài, trong lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm, đợi khi Hàn

Khải thật sự đăng cơ ngôi vị đế vương, nàng liền nhấc nhỡ với phụ thân, Hàn Khải tính tình kiêu ngạo hoành hành, khuyên phụ thân khi ở trên triều đình làm trái với ý của hắn.

Nhưng hôm nay.....

Nếu thực sự có một ngày như vậy, nàng không cho phụ thân đấu tranh, thì người gặp xui xẻo đó là Hàn Thác, chưa biết chừng còn liên lụy đến Đồng Lâm, nếu phụ thân thật sự đấu tranh, thì cha và ca ca chắc chắn phải đi con đường như kiếp trước, lại cảm thấy không cần thiết phải hỗ trợ Hàn Thác.....

Nàng không muốn lâm vào thế khó xử, nhưng lại không biết phải làm thế nào cho phải

Cố Thiên biết bản thân đang có chút buồn lo vô cớ, nhưng việc này về tình hay về lý đều liên lụy đến người thân của nàng, mà nàng thì lại muốn bảo vệ tất cả mọi người.

Cố Thiên cũng lo lắng cho Cố Phong.

Sơn Tây ở đâu cũng đều có đóng quân, mặc dù bị quân Ngôã Lạt đột nhiên tiến công đánh sâu vào bên trong, nhưng tổn thất rất nhẹ.

Hàn Thác vì dễ dàng cho việc điều động an bài, vẫn muốn dẫn chút ít cấp dưới của U Châu đi trước, Cố Phong phía trước có biểu hiện xông ra, Hàn Thác lại cố ý dùng tài để chứng minh, nên tự nhiên cũng muốn đi cùng.

Trượng phu và đệ đệ, hai cái mạng bằng nhau cột vào cùng nhau.

Nàng càng thêm lo lắng.

Còn có Chương Tinh Cầm, cũng là đối tượng mà Cố Thiên lo lắng.

Lúc trước khi ở Đại Đồng, nàng đã gặp qua Chương Tinh Cầm vài lần.

Chương Tinh Cầm tính tình có khác biệt so với trước đây, chẳng còn thích nói chuyện, trở nên yên tĩnh, nhưng tinh thần và khí sắc đều rất tốt, thậm chí còn đề cập với mợ ở giúp nàng xem mắt người ta.

Sau khi Cố Thiên trở lại U Châu, Chương Tinh Cầm lại viết thư đến, tìm được người môn đăng hộ đối, hôn thư đã định, sẽ tổ chức hôn lễ vào mùa thu năm sau.

Nếu Đại Đồng thất thủ, dân chúng trong thành khó tránh khỏi việc bị quấy nhiễu, cũng không biết hôn sự của Chương Tinh Cầm có thuận lợi không, không, nếu khói lửa nổi lên bốn phía, sự an toàn của sinh mệnh không thể bảo đảm, hôn sự thuận lợi hay hoãn lại có gì khác nhau.

Cho nên, trăm ngàn lần đừng giống với kiếp trước, vì mỗi một người mà nàng quan tâm để ý.

Nhưng mà, nàng có năng lực làm những gì, có thể giúp sự việc tiến triển đến đâu?

Cố Thiên lại cảm nhận được bản thân lại bị vây trong cảm giác vô lực.

Nàng chỉ có thể không tiếng động tựa sát vào người Hàn Thác, ôm nhanh lấy cánh tay hắn, hy vọng có thể hấp thu một ít năng lượng trên người hắn.

72. Chương 66

Editor: Mễ Đồng

“Nếu ta đang ngủ, lúc người đi nhất định phải đánh thức ta.” Cố Thiên từ từ nhắc tới.

Hàn Thác nhẹ giọng đáp ứng, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác, “Ngủ đi, đừng kiên cường chống đỡ.”

hắn đặt Cố Thiên lại trên giường, cúi xuống nhẹ hôn môi nàng.

Cố Thiên nghiêng đầu tránh thoát, nhỏ giọng nói: “Vương gia mang ta đi cùng được không?”
Nàng không muốn cách xa Hàn Thác, không có việc gì thì thôi, nhưng nếu nhất định gặp phải chuyện không may thì nàng cũng hy vọng có thể ở bên cạnh hắn.

Hàn Thác không có trả lời, nắm lấy cằm của Cố Thiên, đem đầu nàng đặt ngay ngắn, chuyển thân đi xuống, chính là không còn vẻ ôn nhu như vừa rồi, mang theo yêu cầu mãnh liệt, dần dần lan tràn tới toàn thân nàng.

hắn biết Cố Thiên sẽ không tha, còn có thể cảm giác được nàng có nỗi bất an thật lớn.

Nó làm Hàn Thác vừa vui sướng lại vừa đau lòng.

Vui sướng là vì nếu như không có mười phần chân tình, nàng sẽ không có phản ứng như thế này.

Còn đau lòng là vì khiến nàng bởi vậy mà sinh ra đủ loại cảm xúc, hắn không muốn làm cho nàng khổ sở, tuyệt đối không, thậm chí chỉ muốn làm cho nàng ở dưới cánh chim của mình vui vẻ, không lo cuộc sống.

một canh giờ có thể làm rất nhiều việc, Cố Thiên cuối cùng mệt mỏi mà thiếp đi.

Hàn Thác dùng khăn chà lau vệ sinh cho hai người, mang tới chiếc quần lót sạch sẽ mặc vào cho Cố Thiên, kéo chiếc áo ngủ bằng gấm qua, sửa bốn góc chần cho thật kín, lưu luyến hôn lên hai má của nàng, rồi cực vắn nhẩn tâm bước xuống giường, cũng không có quay đầu lại mà rời đi.

Bánh xe lộc cộc, hạ thân nhẹ lay động, Cố Thiên từ từ mở hai tròng mắt, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ mà chiếu vào, nàng hoảng hốt híp mắt lại.

Hàn Thác thể mà lại mang nàng ra khỏi kinh.

Vẻ tươi cười hiện lên khóe môi, Cố Thiên ngồi xuống, có người lên màn xe lên, phu xe quay đầu nhìn nàng mỉm cười, “Tĩnh?”

“tại sao lại là người?” Cố Thiên kinh ngạc nói.

Người nọ mặc y bào màu tím nhạt, mặt như ngọc quý, màu da trắng nõn, đúng là Hàn Khải.

“Mau ngồi xuống,” hắn không đáp lời, trái lại còn vô cùng thân thiết kéo tay nàng, “Chú ý cẩn thận.”

đang nói, xe liền dừng lại.

Cố Thiên đánh giá khắp mọi nơi, hai người một con ngựa nhưng lại đưa mình đến thảo nguyên.

Gió mát phất qua, bãi cỏ mênh mông xanh ngắt vô cùng tận, lại lộ ra một mảng đất màu vàng.

Nhưng lại có một mảnh đất không giống với màu sắc của nơi khác, là màu đỏ, máu tươi nhuộm thành màu đỏ, huyết đỏ cách một dặm có một người con trai, đưa lưng về phía nàng nên không nhìn thấy mặt, mặc kim chiến bào màu đen, hồng anh khô lẩn ở một bên,.....

Cố Thiên ước chế không thể đi đến đó.

“Ta cho người xem ta tự tay báo thù như thế nào.” Hàn Khải nói xong, rút ra bảo đao, nhảy xuống xe đi đến đó.

hắn đi nhanh đến trước người nam nhân kia, sau đó liền động đao, rút đao khi khí lực quá lớn, kéo thân thể kia cuốn lại đây.....

Cố Thiên thét lên rồi ngồi xuống, tim đập như muốn thoát ra ngoài.

Bích Lạc vội vội vàng vàng chạy vào, “Vương phi, làm sao vậy? Có phải là do gặp ác mộng?” một bên nói một bên

vỗ về phía sau lưng Cố Thiên để nàng thuận khí.

Sau một trận, Cố Thiên sau khi thở dốc mới dần dần bình phục.

thì ra là giấc mộng.

“Vương gia đâu?” Nàng hỏi.

“lúc điểm canh năm Vương gia đã đi, hần liền phân phó Lý Vũ Thành đại nhân ở lại, dẫn một đội cận vệ coi chừng vương phủ.”

Cố Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng.

Bích Lạc mang đến một ly trà, đưa đến miệng nàng.

Nhưng Cố Thiên không nhúc nhích, hai hàng nước mắt lẳng lặng lướt qua hai gò má.

không phải đã nói sẽ đánh thức nàng sao, tại vì sao nói chuyện lại không giữ lời.

Nàng tưởng là có thể đưa hần đi, từ giã thật tốt.

Dù sao Hàn Thác đi, cho dù là bình an vô sự, nhưng một năm rưỡi cũng sẽ không gặp mặt.

hần tại sao có thể nhẫn tâm như vậy.

*

Quân địch chưa đến, Đại Đồng đã loạn.

Những người có thể rời đi người ta đều vội đóng gói thu dọn, chỉ hận không thể lập tức ra đi, không có tiền không có nhà thì biết đi đâu để tìm kiếm cơ hội, trong nội thành lòng người hoang mang rối loạn, lung tung nổi lên ở bốn phía.

“Xem các người ở đây tương lai là điểm chết, không có nghe nói hay sao, nay Đại Đồng vệ ở dưới trướng của Tĩnh vương, như vậy đối với chúng ta cũng là đại ân, hần là một pho tượng thần bách chiến bách thắng.” một người có vẻ thông minh sắc xảo canh giữ ở thêm đá của tửu lâu, nửa ngồi nửa nằm, phe phẩy giống tể công mà tự lẩm bẩm, “một đám người nhát gan.”

Việc chính bây giờ của hai người trong tiểu lâu là hợp lực khiêng bàn ghế ra ngoài, ở ngoài cùng có một tầng khung cửa lớn, thì liền dùng xích sắt khóa lại cẩn thận, tiểu lâu sắp tới phải đóng cửa trong một thời gian dài.

“Thôi đi, người có lá gan lớn, loại người như người Mông Cổ vào thành thì người đừng đi, xem bọn hắc đưà cho người cơm thừa canh cặn hay vẫn là roi da thép đao.” một người còn nhỏ tuổi nghe xong sự việc liền đánh tiếng, nói xong liền đứng lên.

một người lớn tuổi nói: “Nước ở xa không giải được cái khát ở gần, Tĩnh vương tới nơi đây, đi theo đường U châu tới đây cũng phải mất mấy ngày, người Mông Cổ thấy hợp thời thì chúng sẽ vào thành, rất nguy hiểm, người cũng nên đi thôi, đến lúc đó không có việc gì rồi thì lại trở về.”

Kỳ thật không thể trách suy nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là bỏ trốn.

Bảo vệ quốc gia, đó là chức trách của quân nhân.

Dân chúng tầm thường tay không tác sát, mạng sống mới là chuyện quan trọng thứ nhất.

“Ông chủ ngài cứ yên tâm, ta là một ông lão trên người không có gì, ngay cả mệnh của ta cũng là do người cứu, ta sẽ canh giữ cửa hàng thật tốt, ai động đến cửa hàng của chúng ta, thì trước tiên đi qua mạng của ta.” Chuởng quây tiến Hứa Tùng Xán ra ngoài, còn không quên luôn miệng cam đoan.

Hứa Tùng Xán nghỉ chân ở trước xe ngựa, xoay người dặn dò: “Cửa hàng không quan trọng, mạng người mới là trọng yếu, cửa hàng không có thì chúng ta có thể mở lại, mạng không còn thì không có khả năng tìm lại. Người nhớ nhất định phải còn sống, nếu không ta biết đi đâu tìm người thông minh sắc sảo như người làm chuởng quây.”

Chuởng quây liên tục đáp ứng, Hứa Tùng Xán thấy thế mới đi lên xe ngựa rồi đi.

“Thấy không, chúng ta có một ông chủ vô cùng nhân hậu.” Lão chuởng quây vỗ vỗ bả vai hai người giúp việc, “Tay chân nhanh lên một chút, làm thật tốt chỗ vãn cửa, sau đó các người cũng chạy nhanh lấy người, đừng chậm trễ dù chỉ là một khắc.”

Xe ngựa chạy một đường, sau đó liền đứng ở tòa nhà trước của một căn nhà ba gian.

Hứa Tùng Xán xuống xe, bước nhanh đi vào, trên hành lang thỉnh thoảng vẫn có hạ nhân xách này xách nọ quay trở lại, từng người đều có thần sắc kích động, hắc lắc lắc đầu, xuyên qua căn phòng ngoài đình viện, bước vào gian nhà giữa.

trên mặt đất có cả một hàng thùng gỗ, tất cả đều là sừng cái, bên trong xếp riêng từng loại xiêm y, dụng cụ, người người lo dọn đồ đạc, nhìn quanh mọi thứ thật hỗn độn.

Bạch thị đang đứng chỉ huy nha hoàn, nhóm bà tử đóng gói đồ đạc, vội vàng đi qua nghênh đón, “Ta vừa cho Lâm Cửu đi tới tửu lâu tìm người, hẳn vừa mới đi thì người đã tới đây.”

“Chuyện gì?” Hứa Tùng Xán hỏi, trước khi hắn đi ra cửa có trở về nhìn xem tửu lâu thế nào, nếu không có việc gấp thì thê tử cũng sẽ không phải người đi tìm hắn.

Bạch thị đưa Hứa Tùng Xán cùng nhau ngồi xuống bàn bát tiên, châm chén trà đưa cho hắn, “Tiêu lão thái thái có đến đây một chuyến, nói rằng nhà bọn họ đã có tính toán, lão nhị của Tiêu gia ở trong quân đội, tin tức nhanh nhẹn, đã viết thư cho mọi người ở trong nhà nói rằng quân Ngôã Lạt rất khó đối phó, dẫn cho người nhà chạy nhanh, rời khỏi Đại Đồng, trở về quê đi. Tiêu lão thái thái có hỏi ta, nhà các người đã có tính toán gì chưa? Vừa nghe nói chúng ta cũng đi, nàng ta liền sốt ruột, nói hai đứa trẻ phải ở xa nhau như vậy, hôn sự làm sao bây giờ? Muốn hỏi chúng ta một chút xem có thể bái đường thành thân trước hay không.”

“Điều này làm sao có thể, tại sao nàng không từ chối ngay?” Hứa Tùng Xán nhíu mày liền trách mắng.

Bạch thị nói: “Ta đương nhiên là đã từ chối. Ta nói với nàng: ‘Như vậy đương nhiên là không được, lão gia nhà chúng ta chỉ có một muội muội, người muội muội này là tỷ muội duy nhất của nhà chúng ta, lão gia gả người muội muội này đi đã rất đau đớn, mà muội ấy là thân khuê nữ nên cần phải thận trọng, tuyệt đối không thể để nàng qua loa xuất giá. Hơn nữa, nhà chúng ta tháng sáu mới mãn tang, làm sao có chuyện tang của cha mẹ chưa qua ba năm thì đã xuất giá.’ Tiêu lão thái thái đã nói: ‘Đương nhiên nói theo đạo lý thì đúng là như vậy, thế nhưng trận đấu vừa bắt đầu, ai biết khi nào thì sẽ xong, nhanh thì chỉ một năm rưỡi, nhưng nếu có chuyện phát sinh thì ba năm cũng không chừng. Mà cũng không biết lúc đó đã loạn thành cái gì, nói là nói gia đình một nhà các người đi Thái Nguyên, còn gia đình chúng ta đi Lai Nguyên, nhưng đâu ai biết quân địch có thể đi tới chỗ nào, gia đình cuối cùng lưu lạc đến đâu? Lúc đó rối loạn, thứ tín chắc chắn không tiện, nói không chừng chậm trễ nhất là ba năm sau mới gặp nhau, Cầm muội muội năm nay đã mười sáu tuổi, nếu trì hoãn thì sẽ không tốt. Cha mẹ nàng ở trên trời có linh, cũng sẽ không so đo việc này với trẻ con, hiện tại loạn lạc, ai biết nhà ai ở đâu, chờ sau này yên ổn, không nói đến việc lỡ nàng hiếu kỳ liền đi thành thân, ai có thể biết trước. Huống chi, lúc trước chúng ta đã xem tướng, hai đứa nhỏ này cũng vừa lòng nhau, khó lắm mới có được mối nhân duyên tốt như thế này, nếu không cũng sẽ không đáng tiếc.’”

Nàng nói đến chỗ này thì dừng lại, nhìn xem phản ứng của Hứa Tùng Xán, rồi nói tiếp: “Ta nghe điều này mới cảm thấy Tiêu lão thái thái nói cũng có đạo lý, vì thế nói với nàng từ từ rồi tính, chuyện này ta không làm chủ được, vẫn phải xem ý kiến của lão gia nhà chúng ta.”

Bạch thị nhanh nhẹn miệng nói xong một đồng lý lẽ, Hứa Tùng Xán cuối cùng cũng nghe được trọng điểm, “Ý của Tiêu lão thái thái là sẽ bái đường để Cầm muội muội đi theo gia đình bọn họ?”

Bạch thị gật đầu.

“Chúng ta sẽ khởi hành vào ngày mai, bây giờ làm sao còn kịp?” Hứa Tùng Xán phát tay áo nói, chén trà trong tay đổ thật mạnh trên bàn.

Nếu là người ngoài nhìn thấy lửa giận của hắn như thế này chắc chắn sẽ không dám nói, nhưng Bạch thị

với hắn làm vợ chồng hai mươi năm, tất nhiên nghe được trong lời nói của hắn đã có ý buông lỏng.

“Lão gia, ta cũng hiểu được chuyện này như vậy là rất hấp tấp, nhưng mà, ngài ngẫm lại xem, lỡ như sự việc giống như lời lão thái thái nói, nếu ba năm không liên hệ, hôn sự này vẫn không thành, đến lúc đó xử lý không tốt, thì người chịu thiệt chắc chắn là Cầm muội muội, chi bằng hiện tại chúng ta tốc chiến tốc thắng, để cho mọi việc trở thành việc đã định, thì mọi sự đều vui vẻ. Lỡ như có điềm xấu xảy ra, dù xảy ra chuyện không hay, thì nàng đã có chồng cũng sẽ không trở thành hồn ma vô chủ.”

Hứa Tùng Xán trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Vẫn phải hỏi ý kiến của muội ấy một chút, nếu muội ấy không muốn thì quên chuyện này đi, bây giờ ta với người cùng đi.”

Chương Tình Cầm tất nhiên sẽ không từ chối.

Tuy rằng cậu mợ luôn đối xử với nàng vô cùng tốt, biểu ca biểu muội cũng yêu thương nàng như người thân, nhưng dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu. Nếu nàng lập gia đình rồi thì sẽ khác, tám người khiêng kiệu cưới hỏi đường hoàng, thì nàng sẽ có gia đình riêng của chính mình.

Nàng gật đầu một cái, thì mọi việc ngay lập tức được chuẩn bị.

Nhà họ Tiêu và Hứa đều là nhà giàu, hạ nhân rất đông, nhân khẩu sung túc, đừng nói là trong vòng một ngày chuẩn bị xong một hôn lễ, nếu bọn họ thật sự muốn, trong vòng một ngày chuẩn bị mười cái hôn lễ thì cũng không phải là nói điều.

Cho nên, thời gian cũng dư giả, vì vậy cấp bậc lễ nghĩa không thiếu dù chỉ một chút, sinh lễ và đồ cưới đã chuẩn bị tốt từ lâu, nên cũng không chậm trễ cái gì.

Lúc chạng vạng, kiệu hoa đi ra khỏi cửa lớn của Hứa phủ, dọc theo đường đi không thiếu người chạy loạn, mọi người vội vàng chạy nạn để giữ mạng, cũng không biết rằng nhà ai có thể nhàn hạ thoải mái như vậy mà tiến hành cưới gả.

Trong tân phòng ở Tiêu gia, không khí vui sướng, Tiêu Giác cầm đèn cân trong tay gạt khăn voan màu đỏ thẫm kia xuống, tân nương tử then thùng ngẩng đầu lên, hai người vừa đối diện, còn chưa kịp cười, chợt nghe cánh cửa bật mở, gã sai vặt choai choai thở hồng hộc chạy vào báo tin: “không tốt rồi, Đại Đồng vệ đã bị đánh bại, quân Ngõa Lạt đã hạ lệnh vào thành.”

73. Chương 67

Editor: huyetsacthiensu

không khí trong phòng vốn đang vui vẻ ảm áp đúng lúc này đột nhiên im bật, như cây đàn đang lên đến

đoạn cao trào đột nhiên bị đứt dây không hề báo trước, tất cả những âm tuyệt diệu bị dừng lại trên cao; theo sau đó là sự hoảng sợ vô cùng tận, phẳng phất như hãm sâu vào một đầm lầy không thể tự kiểm chế.

Sân viện của Tiêu gia có bảy phòng, phòng tân hôn được xây ở phòng thứ sáu. Chương Tình Cầm bị mọi người vây ở bên trong, một đường chậm rãi đi vào, hành lang dài ngoằng giống như vĩnh viễn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Tiêu Giác vẫn nắm tay nàng, tay của người đàn ông dày rộng hơn nữa còn ấm áp, trong vô hình đã trao cho nàng thêm một nguồn sức mạnh giảm bớt sự run rẩy của nàng.

Chương Tình Cầm không khống chế được quay sang nhìn về phía hắn, Tiêu Giác cũng nhìn lại nàng, nhẹ giọng nói một câu “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Đây là câu nói đầu tiên giữa hai người họ trong lúc đó.

Đến tiền viện của nhà chính, mọi người của Tiêu gia đã đợi ở đấy, trên người mọi người màu sắc sắc sỡ không phù hợp với tình hình lúc này. Chương Tình Cầm và Tiêu Giác cũng vậy, đều mặc hỷ phục, chạy thoát thân mới là việc cần làm, chỉ chậm một bước thôi là bước vào ranh giới giữa sự sống và cái chết, ai còn có thể lo lắng đến việc thay quần áo nữa chứ.

Lễ đương nhiên cũng chưa làm xong, xe ngựa vẫn đang dừng ở tiền viện, vốn lúc làm lễ cũng không mời khách, chỉ có người trong nhà nên cũng không hỗn loạn.

Hai chiếc xe ngựa, Tiêu lão phu nhân cùng ba cháu dâu ngồi trên một chiếc, phía sau là những nha hoàn ma ma thân cận, nam nhân thì cưỡi ngựa.

Tiêu lão gia cùng phu nhân đã mất từ sớm, Tiêu đại lão gia không cưới vợ, Tiêu nhị lão gia ở trong quân, chỉ có Tiêu Giác cùng Tam ca của hắn là Tiêu giới sống cùng các nữ quyến.

Gia đình, gã sai vặt tổng cộng có hơn mười người cũng đều cưỡi ngựa.

Dòng người xe lao nhanh trên đường.

Đám người Ngõa Lạt tràn vào từ phía Bắc cho nên mọi người di chuyển về phía Nam.

Bách tính làm sao nhanh hơn được binh lính, mắt thấy cửa thành Nam đã ở trước mắt, đột nhiên nghe được tiếng ngựa hí, thân xe nghiêng sang một bên.

Chương Tình Cầm chỉ thấy trời đất quay cuồng, cả người đều chao đảo.

Cũng may nàng còn trẻ, rất nhanh đã ổn định lại thân người, hai chị dâu dùng cả chân tay bò ra phía cửa xe, Tiêu lão phu nhân ở bên kia nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt đến đạo người.

“Tổ mẫu...” Chương Tĩnh Cầm lắc lắc thân thể người, không có phản ứng.

Tam tẩu quay người lại, nói với Chương Tĩnh Cầm “đi nhanh lên, chúng ta không lo cho người khác được nữa đâu.”

nói xong người đã chui ra đến bên ngoài xe.

Chương Tĩnh Cầm không tàn nhẫn được, nhưng lão phu nhân vóc dáng cao hơn nàng, cũng to hơn nàng, chỉ một mình nàng làm sao có thể dìu người đang hôn mê bất tỉnh đi.

Nàng lại gọi mấy câu, Tiêu lão phu nhân vẫn không lên tiếng, một cảm giác không nói lên lời hiện lên trong lòng nàng. Nàng vươn ngón tay, đưa xuống dưới mũi lão phu nhân, cả người nàng cũng run rẩy, làm cho ngón tay nàng nhiều lần trượt sang một bên.

Cuối cùng nàng phải lấy một tay đỡ một tay mới miễn cưỡng để đứng chỗ.

Trong mũi không có khí phun ra, Tiêu lão phu nhân vậy mà lại đã tắt thở.

Chương Tĩnh Cầm không dám dừng lại nữa, nhanh nhẹn leo ra khỏi xe ngựa.

Khung cảnh bên ngoài như địa ngục, xác người khắp nơi, máu chảy thành sông, những ngôi nhà gần xa đều bị cháy rụi.

Nàng bước đi vài bước, nhìn thấy Tam tẩu ngã xuống đất, một mũi tên dài xuyên qua đầu, trên mũi tên còn dính thứ gì đó màu trắng trộn lẫn màu đỏ.

Chương Tĩnh Cầm nôn khan vài tiếng, nàng không kiềm chế được phản ứng của thân thể, dưới chân lại bước qua một cái xác, Chương Tĩnh Cầm không dám nhìn kỹ, nàng sợ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc nào đó. Nàng thà rằng người chồng mới cưới của mình biến mất không thấy tăm hơi là bởi vì bỏ lại nàng mà trốn thoát một mình cũng không hy vọng một người trẻ tuổi, dung mạo anh tuấn, bàn tay ấm áp như thế mất mạng.

đi không xa là ra đến cửa thành.

Chương Tĩnh Cầm mù mịt đi về phía trước, dưới chân không dám dừng lại.

Hay là đi tìm gia đình cậu?

Nàng không biết bọn họ ở đâu, đã ra khỏi thành, hay là...

Nàng quyết không thể trở về, bao nhiêu người chưa đợi được đến lúc ra khỏi thành đã mất mạng, nàng may mắn trốn thoát được, nhất định không thể trở về chịu chết.

Có thể đi về phía trước cũng chưa chắc an toàn, người Ngõa Lạt nếu đã chiếm được Đại Đồng, lại tiến về phía Nam cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa, cho dù không có địch, mười cô nương mười sáu tuổi, một thân một mình, trời đất bao la, nàng có thể đi đâu chứ?

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa hỗn loạn, bốn phía trống trải, ngay cả một cái cây to cũng không có, Chương Tinh Cầm không có chỗ trốn, chỉ có thể nắm chặt tay trong tay áo.

Lúc trên xe ngựa Tiêu lão phu nhân đã cho ba người cháu dâu các nàng mỗi người một viên thuốc.

“Trình tiết của nữ nhân quan trọng hơn mạng, nếu như trên đường gặp chuyện gì bất trắc, nuốt viên thuốc này vào, chết ngay lập tức, không cần chịu nhục.”

Lúc đấy Chương Tinh Cầm cũng không cảm thấy có gì, lời này từ nhỏ nàng đã được dạy dỗ đương nhiên là sẽ nghe theo.

Nhưng, hiện tại rơi vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc, sâu trong nội tâm nàng lại phát ra lời nói phản kháng.

Người nhà nàng đều chết hết, chỉ còn mình nàng sống sót, lúc đó ông trời đã không lấy mạng của nàng, chẳng lẽ lại để cho nàng tự kết liễu đời mình như này sao?

Chương Tinh Cầm không sợ chết, nhưng nàng không muốn chết, cho dù phải chịu đựng chuyện gì nàng cũng muốn tiếp tục sống.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần.

Tay nàng nắm chặt viên thuốc, vừa buông ra...

Mỗi ngày Cố Thiên đều nhận được thư của Hàn Thác, cho nên nàng biết rõ tình hình chiến sự bên ngoài, Đại Đồng thất thủ, giành lại lần nữa, Ngõa Lạt phản công tập kích, chiến sự căng thẳng...

Hai tháng nhanh chóng trôi qua, chuyện Cổ Thiên lo lắng vẫn không xảy ra, dây đàn căng quá sẽ đứt nhưng con người lại có khả năng tự điều tiết, nàng dần dần thư giãn an tâm.

Từ sau khi Hàn Thác rời đi, nàng càng qua lại nhiều với Phó Y Lan

Đối với Cổ Thiên mà nói, những ngày tháng ngồi ở trong phòng lo lắng để phòng chờ tin tức thật sự quá khó khăn, cho nên cần một số việc làm để thời gian trôi qua mau.

Nàng không chỉ dốc lòng dạy Phó Y Lan thêm, mà còn chăm chỉ học cưỡi ngựa.

Tuy rằng Hàn Thác không ở đây, một mình nàng không thể đi điền trang, nhưng cũng may Tĩnh vương phủ rộng lớn, đủ cho các nàng làm trò.

Qua mấy ngày rèn luyện, Cổ Thiên đã có thể cưỡi ngựa chậm chậm.

“Phi ngựa là bước đầu tiên, vì để tập cho người can đảm. Tiếp xúc dần với ngựa của người, dần dần không chế được nó. Lúc trước không phải người nói cảm thấy xóc nảy, bây giờ thử cưỡi con ngựa của người nhún nhảy thân thể, xem xem có phải là cảm thấy tốt hơn rồi không....”

Phó Y Lan dạy rất chuyên tâm, Cổ Thiên học càng chăm chỉ.

“Lúc trước ta còn cảm thấy người yếu điệu, nhất định là không học được cưỡi ngựa, không ngờ lại tiến bộ nhanh như vậy.”

Hoàng hôn, mặt trời lặn xuống núi, lúc hai người dắt ngựa quay về, Phó Y Lan thật lòng khích lệ nói.

Cổ Thiên ghé vào bên tai nàng nói nhỏ “Ta không biết đây có phải là yếu điệu không, nhưng mà đùi ta có những mảng xanh tím, đau không chịu được, mỗi ngày đều phải dùng nước ấm cùng với bôi thuốc mới thấy đỡ hơn, nhưng mà cưỡi ngựa là như vậy. Người cũng bị như vậy sao? Là tư thế cưỡi ngựa của ta không đúng hay là còn có nguyên nhân khác?”

Phó Y Lan hơi đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời rất thuận lợi “Chuyện này là bình thường, lúc cưỡi ngựa, hai bên đùi dùng sức, da thịt người mềm mại, ma sát với yên ngựa không tránh được bị thương, chờ người cưỡi thành thục sẽ tốt hơn một chút.”

Bởi vì đợi đến lúc cưỡi thành thục, da dẻ cũng dày lên, tất nhiên sẽ chẳng dễ bị sưng đỏ đau đớn nữa.

Cổ Thiên trở về phòng, tắm rửa cả người đầy mồ hôi, nghiêng ngả nằm xuống giường, Bích Linh Bích Lạc lập tức đi đến bôi thuốc cho nàng.

“Hôm nay có nhận được thư không?”

Nàng đang hỏi thì Bạch Hoa đã bước vào, trên tay còn cầm một cái ống đựng.

Cố Thiên nhận lấy, mở nắp, rút giấy viết thư, đọc một lượt sắc mặt chợt biến.

Trong thư Hàn Thác nhắc đến việc chữa bệnh trong quân, Cố Thiên mới biết, từ khi khai chiến Tiêu Hạc Niên đã rời khỏi kinh thành đi đến chiến trường.

Trong lòng nàng lại nổi lên sự sợ hãi, Tiêu Hạc Niên ở trong quân, vậy thì Nguyên Hòa để ở trong cung phải làm sao?

74. Chương 68

Editor: huyetsacthiensu

Phượng Nghi cung.

trên bàn thờ đốt hương trường thọ, trong Phật đường tràn ngập mùi đàn hương.

Ninh Hoàng hậu quỳ trước tượng Quan âm tụng kinh.

Hách ma ma rón rén đi đến, quỳ đằng sau Ninh Hoàng hậu, đợi bà tụng kinh xong mới quỳ tiến lên, ghé vào bên tai Ninh Hoàng hậu nói mấy câu.

Về mặt Ninh Hoàng hậu vốn đang bình tĩnh thoáng chút tức giận, nhú mào hỏi “thật chứ?”

“Tin tức truyền ra từ người hầu của Kim Ngô Vệ, đêm hôm trước tận mắt nhìn thấy, không sai được.” Hách ma ma đáp “Có điều vì chuyện gì còn đang đợi điều tra.”

Ninh hoàng hậu nắm vào cánh tay của Hách ma ma, mượn lực đứng dậy, cười lạnh nói ”Thân thể Hoàng thượng đang mang bệnh, hắn không ở trước mặt hầu hạ, mang theo một đội cấm vệ rời khỏi kinh thành, còn có thể vì chuyện gì chứ? không có ý chỉ của Hoàng thượng hắn dám rời đi vào lúc này sao? May có ta đọc kinh cầu phúc cho hắn mỗi đêm, hắn lại lén lút tính toán ta. Chúng ta đến Long Tê điện xem một chút, xem cuối cùng là hắn muốn như thế nào, phu thê ba mươi năm với nhau mà hắn đối với ta như vậy?

Trước thì hắc – Lương Thần Quang - là một đại nội tổng quản, là tâm phúc của Hoàng đế, sau thì hắc lại nhắm thẳng vào Nguyên Hòa đế.

Hoàng hậu bãi giá đi Long Tê điện, không ngờ lại bị chặn cửa.

“Hoàng thượng đã ngủ yên, mời nương nương quay về.” Nội thị trực đêm Tào Đức Hạnh cong người, cúi người thấp đến mức sắp đụng xuống nền gạch, tư thế vô cùng khiêm tốn, nhưng ngoài miệng lại không nhún nhường chút nào.

Nếu là ngày thường, Ninh Hoàng hậu sẽ không thềm đặt Tào Đức Hạnh ở trong mắt, nhưng mà bây giờ vì có mục đích khác cho nên miễn cưỡng chịu đựng tính tình, ôn tồn lại không mất uy nghiêm dặn dò hỏi “Bây giờ mới canh mấy, đèn còn chưa lên hết, sao Hoàng thượng đã đi nghỉ rồi? Thân thể người lại không khỏe sao, đã gọi thái y đến chưa?”

“Nương nương yên tâm.” Tào Đức Hạnh nhanh nhẹn đáp “Thái y đã đến bắt mạch, nói rằng bệ hạ không có gì đáng lo, chỉ vì phê duyệt tấu chương hao tâm tổn sức, chỉ cần uống thuốc nghỉ ngơi một thời gian. Có điều trước khi ngủ Hoàng thượng đã ra lệnh, không cho ai đến quấy rầy, cho nên nô tài cũng không dám làm trái ý chỉ của Hoàng thượng.”

Ninh Hoàng hậu cũng không định xông vào, nghe vậy cũng không lộ vẻ mặt không thích, chỉ nói “Nếu đã như vậy thì Bổn cung trở về trước, các người hầu hạ người cho cẩn thận.”

Chân trước bà vừa rời đi, chân sau Tào Đức Hạnh liền tiến vào điện.

Nguyên Hòa để đang ngồi trên giường đọc tấu chương. Tào Đức Hạnh tiến lên bẩm lại việc Hoàng hậu đến.

“Ừ, lần sau cho nàng ấy vào.” Nguyên Hòa để phân phó “Mãi trốn tránh không gặp cũng không phải cách.”

thật sự ông không muốn gặp Ninh Hoàng hậu.

Từ khi Thái Tử mất, vị trí Thái Tử chưa có người kế nhiệm, Ninh Hoàng hậu đã không ít gần thoỉ gió bên tai hắn.

Nhưng Nguyên Hòa để tự có suy nghĩ của mình, đương nhiên không muốn nghe bà nói dông dài, càng không thể để bà tự sắp xếp.

Về sức khỏe của ông tự ông biết.

Lúc trước Tiêu Hạc Niên chữa bệnh cho ông từng nói, chỉ có thể điều trị để kéo dài tuổi thọ chứ không thể diệt tận gốc, nếu còn tái phát thì không thể cứu chữa.

Cho nên, hôm trước sau khi bị ngắt ở Ngự thư phòng, chuyện thứ nhất Nguyên Hòa để làm sau khi tỉnh dậy chính là ra lệnh cho Lương Thần Quang mang thánh chỉ xuất cung, triệu Hàn Thác về Kinh thành.

Có điều, Nguyên Hòa để vẫn đánh giá cao sức khỏe của chính mình.

Ngày hôm sau, lúc bãi triều, khi đứng dậy ông đã không thể chống đỡ lại, ngã trên Long ỷ ngay trước mặt đám triều thần.

Bệnh của Đế vương tái phát cũng không thể tiếp tục giấu giếm nữa. Trong lúc đó lòng người dao động, ai cũng ngẩn cổ chờ mong ứng cử viên cho vị trí Thái Tử được công bố.

Trong Long Tê điện, Ninh Hoàng hậu ép Hàn Khải tự mình hầu hạ Nguyên Hòa để bệnh tật.

“Phụ hoàng, cẩn thận bồng.” Tay Hàn Khải cầm bát, múc một thìa thuốc trong bát thối nguội, đưa đến bên miệng Nguyên Hòa để.

Ninh Hoàng hậu nhìn hình ảnh cha hiền con thảo rất hài lòng, mỉm cười hỏi Tào Đức Hạnh đứng hầu ở bên “Tại sao không thấy Lương Thần Quang đâu, lúc này Hoàng thượng đang bị bệnh hẳn lại lười nhác chạy đi đâu rồi?”

Tào Đức Hạnh vội vàng nói “Bẩm nương nương, cha nuôi bị tái phát đau chân, mấy ngày nay bị đau không bước xuống giường được, hôm qua nghe nô tài nói Hoàng thượng phát bệnh hận không thể bò đến đây hầu hạ Hoàng thượng, may có Hoàng thượng thương cảm cho cha nuôi, lệnh cho ông ấy dưỡng bệnh cho khỏi lại tiến cung hầu hạ người.”

“Nếu sức khỏe của Lương công công không thể chịu được nữa, vậy thì cứ nghỉ ngơi dưỡng lão chẳng phải là tốt rồi sao, Bồng cung sẽ chọn một người khác khỏe mạnh hầu hạ Hoàng thượng có phải không?” Ninh Hoàng hậu xuôi theo Tào Đức Hạnh, không mặn không nhạt đề nghị.

trên mặt Tào Đức Hạnh có chút không dễ nhìn, thân là nội thị kiêng kỵ nhất là bị người khác nói mình “già”, danh từ đó chứng tỏ là mình không thể đảm đương được chức trách; cái gọi là “dưỡng lão” chẳng qua là lời nói dễ nghe, thực ra chính là cách chức đuổi ra khỏi cung.

Nguyên Hòa để giống như không nghe thấy, mặt không biến sắc uống xong thuốc, không nhanh không chậm nói “Từ nhỏ Lương Thần Quang đã hầu hạ trăm, cũng đã mấy mươi năm, trăm dùng hắn cũng thấy thuận tay hợp ý, vẫn nên để cho thái y đến khám bệnh cho hắn thì tốt hơn.

Ninh Hoàng hậu nói “Bệ hạ nói đúng lắm, Lương công công càng vất vả công lao càng lớn, ở trong cung không ai so được với hắn, thần thiếp quá phận, mong Bệ hạ tha lỗi.”

“Mẫu hậu cũng là lo lắng cho Phụ hoàng ở đây không có ai chăm sóc mới nói chuyện này, Phụ hoàng đừng nên trách cứ người.” Hàn Khải cũng nói giúp vào.

Nguyên Hòa để khoát tay nói “Ý tốt của người trăm đều hiểu, không cần sợ hãi. Trăm mệt rồi, muốn đình chỉ, các người lui xuống hết đi.”

Hàn Khải nghe lời lui xuống, Ninh Hoàng hậu lại không muốn đi.

“Bệ hạ, không bằng để Thần thiếp ở lại hầu hạ người, nếu không Thần thiếp thật sự không yên tâm, cho dù đi về Phượng Nghi cũng cũng đứng ngồi không yên.” Hiếm thấy bà nhỏ giọng năn nỉ.

Im lặng một lúc mới nghe Nguyên Hòa đế lạnh nhạt nói “Cũng được. Ban ngày trầm ngủ hơi nhiều, bây giờ không ngủ được, nàng ở lại đây trò chuyện với trẫm.”

“Được.” Ninh Hoàng hậu đồng ý, đứng dậy ngồi vào bên giường, đỡ Nguyên Hòa đế nằm xuống “Bệ hạ muốn nói cái gì?”

“Ban ngày, trong giấc mơ, trẫm mơ thấy lần đầu tiên nhìn thấy nàng.” Ông cười nói “Trẫm ngồi bên trong kiệu, đi qua ngõ nhỏ, nhìn thấy nàng chống nạnh dạy dỗ tiểu thái giám, nhanh nhẹn nhanh miệng, khí thế bức người.”

Ninh Hoàng hậu cũng cười nói “Có chuyện như thế sao? Sao thần thiếp lại không biết. Lẽ nào ngày thành hôn không phải lần đầu tiên Bệ hạ nhìn thấy thần thiếp sao?”

“Nàng đừng chối.” giọng của Nguyên Hòa đế càng ung dung “Trẫm vẫn nhớ rõ ràng, nàng mặc quần áo màu lục, đi giày đế vải, đó là quần áo chuyên dùng của tú nữ, lúc đó Trẫm đã nghĩ, sao tú nữ này lại ngốc như vậy, người khác nhìn bộ nội thị còn không kịp nàng lại xuất đầu lộ diện đắc tội với người ta.”

Ninh Hoàng hậu quả trách “Bệ hạ đang chê cười thần thiếp sao?”

Nguyên Hòa đế đáp “không phải, không phải chê cười, là vì xưa nay trẫm chưa từng thấy nữ nhân nào hung dữ như vậy cho nên khắc sâu ấn tượng.”

“Còn không phải là chê cười sao.” Ninh Hoàng hậu thở dài nói “Thần thiếp cũng không muốn hung dữ như vậy, nhưng thần thiếp cũng không còn cách nào khác. Mẫu thân thần thiếp mất sớm, phụ thân ở bên ngoài lo cho tiền đồ của mình không để ý mọi chuyện trong nhà, đệ muội đều còn nhỏ; nếu người đại tỷ như thần thiếp tính tình mềm yếu, không thể ra mặt, không đủ hung ác làm sao có thể bảo vệ được bọn họ. Đến lúc đó đừng nói người bên ngoài có ý đồ không tốt mà ngay đến cả những hạ nhân gian xảo trong phủ cũng có thể bắt nạt chúng ta.”

“Trẫm chính là yêu thương điểm ấy của nàng, che chở cho người thân. Những năm ấu náu đó, nếu không có nàng xử lý mọi chuyện trong nhà ổn thỏa rõ ràng, Trẫm cũng không thể yên tâm làm việc ở bên ngoài.”

Bàn tay Nguyên Hòa đế duỗi ra bên ngoài, vỗ nhẹ mấy cái trên mu bàn tay của Ninh Hoàng hậu, ý tứ cảm ơn.

Đáng tiếc, xưa khác nay khác, sau này lòng của nàng càng lớn hơn, lợi ích của hai người xung đột với nhau, tình nồng mật ý khi còn trẻ tiêu hao hết; một cái chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy cũng không tìm lại

được cảm giác phu xướng phụ tùy trước kia.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi hồi ức ảm áp năm đó của Nguyên Hòa để ảnh hưởng, Ninh Hoàng hậu cũng can đảm lên “Nhưng thần thiếp không thích điều này, thần thiếp không biết hòa nhã dịu dàng. Bệ hạ cũng biết, thần thiếp yêu thích Xán Xán như vậy là bởi vì đứa trẻ này được gia đình muội muội thần thiếp cưng chiều đến yếu điệu yếu đuối, thần thiếp ước ao bao nhiêu. Mọi người đều nói thiếu cái gì thì sẽ muốn cái đó, từ nhỏ thần thiếp đã mong có thể gặp được một người có thể yêu thương thần thiếp, cũng may là thần thiếp gặp được Bệ hạ. nói đến đây, thần thiếp còn chưa tạ ơn Bệ hạ có thể tìm cho Xán Xán một người phu quân, nghĩ đến cả đời nàng không có buồn phiền lo âu, được yêu thương chiều chuộng; số mệnh của một người so với một người, thật sự là ngay từ nhỏ đã không giống nhau.”

Lời nói của bà mang thâm ý, hết sức tăng bốc Cổ Thiên cùng Hàn Thác, chỉ muốn nhìn xem phản ứng của Nguyên Hòa để.

Người trên long sàng hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bình tĩnh, rất lâu cũng không nói một câu.

Ninh Hoàng hậu vẫn ngồi ở đó chờ, trước sau vẫn không chờ được câu trả lời. Trái tim của bà dần trở nên lạnh lẽo, lạnh đến mức triệt để, mới có thể tàn nhẫn triệt để.

75. Chương 69

Editor: Mễ Đồng

Cuối cùng Ninh hoàng hậu dù chờ bao lâu cũng không thể đợi nửa câu đáp lại của hoàng đế.

Nam nhân nằm đó, hô hấp bình tĩnh, nhìn giống như đã ngủ say.

“Bệ hạ, nô tì cáo lui.” Ninh hoàng hậu hành lễ, sau đó rời đi ngay, lúc đang chờ đợi từng bày ra gương mặt phần nộ và thất vọng bây giờ cũng đã khôi phục lại vẻ mặt hiền hòa ổn trọng trước sau như một.

“đi mời Trần Vĩnh An tới đây.” Trở lại Phượng Nghi cung, Ninh hoàng hậu bỏ lại một câu cho Hác ma ma, liền đi đến tiểu Phật đường.

Hương Trường thọ được đốt không ngừng suốt mười hai canh giờ, khói nhẹ lượn lờ bốc lên.

Ninh hoàng hậu trầm mặt, vươn tay bẻ gãy.

Bởi vì sức lực quá lớn, bát nhang hình hoa sen liền lặn lông lốc ngã xuống, tầng tầng lớp lớp hoa nở rộ ở kim chuyên thượng, rơi khắp bốn hướng, tan xương nát thịt.

Giờ tỵ canh ba, Phượng Nghi cung có một vị khách thần bí đến thăm.

một thân mặc hắc y màu đen, gương mặt cũng bị mũ trùm đầu che thật kín, chỉ có thể dựa vào dáng người, dáng đi trước mặt mà nhận ra là một nam tử.

hắn vô cùng thuần thực tiến vào chính điện, hướng về Ninh hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn trên tháp mà thi lễ:“Thần Trần Vĩnh An, gặp qua Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Ninh hoàng hậu hơi hơi nâng đầu nói:“Bình thân, ban ngồi.”

Trần Vĩnh An không khách khí, đại mã kim đao liền tiến về tháp đôn sườn gỗ lim ngồi xuống, tay liền phải phải vài nếp gấp trên y phục, không nhanh không chậm nói:“không biết nương nương triệu vi thần đến đây có gì phân phó?”

“Người ở tư lễ bị giam cầm ở một vị trí cũng đã mười năm, bản cung muốn cho người thăng chức, nếu người làm tốt việc bản cung giao, thì ta sẽ đem chương ấn chức cho người, người thấy như thế nào?” Ninh hoàng hậu đi thẳng vào vấn đề, vẽ ra một cái bánh lớn, dẫn dụ người khác đi theo, vì mình bán mạng.

Những người trong nội thị đều là kẻ thông minh, chủ tử chủ động đưa ra ý tốt, sao có chuyện nghe không hiểu, Trần Vĩnh An vội nói:“Tạ nương nương long ân.”

Nhưng hắn không phải là một tiểu thái giám ở tầng lớp dưới luôn nhìn phía trên chờ người khác ban ân, chức tư lễ giam cầm bút nói lớn không lớn, nhưng cũng đã gặp qua nhiều việc, tất nhiên sẽ không dễ dàng mắc câu,“Nương nương, thần đành phải cúi mình, thần làm việc đã nhiều năm, thật sự có chút mong ước, nhìn trúng vị trí đề đốc đã lâu, giờ phút này thần cả gan xin nhắc tới, không biết nương nương có thể tác thành hay không?”

Ninh hoàng hậu đập mạnh tay trên tháp liền kêu một tiếng “Ba”, lớn tiếng quát:“Lớn mật, thế nhưng người dám cò kè mặc cả với bản cung!”

Trần Vĩnh An thật sự là cực kỳ lớn mật, Hoàng hậu tức giận, thế nhưng mặt hắn lại không hề đổi sắc, vẫn giống như trước ngồi ngay ngắn trên tú đôn, không một chút hoang mang tự nói:“Thần cũng không nghĩ rằng sẽ mạo phạm nương nương, nhưng mà năm đó nương nương kêu thần đi làm việc, hiện tại thần chỉ cần nhớ lại thì trong lòng liền sợ hãi. Đồng đại tướng quân vốn là một người trung liệt, lại thông đồng với địch phản quốc nên phải chịu tội xử tử, phủ Vệ quốc công có 457 khẩu nhân, mỗi người đều chết không nhắm mắt. Nên mấy năm nay thần thực bất an, ngủ cũng không xong, vừa nhắm mắt liền thấy u hồn trở về đòi mạng, chẳng lẽ nương nương, người vốn không có một chút bất an nào hay sao?”

nói xong lời cuối cùng, hắn liền rũ đôi mắt vô thần xuống, thế nhưng trong mắt lại lóe ra tinh quang, nhìn thẳng Ninh hoàng hậu dường như là đang thị uy, không hề có ý lảng tránh.

Dựa theo quy củ, cung nhân nội thị khi đáp lời chủ tử phải cúi đầu lễ phép, không thể nhìn thẳng chủ nhân.

Cả đời Ninh hoàng hậu chưa từng bị đầy tớ xem thường, vốn là giả bộ tức giận làm cho hấn kinh sợ, mà lúc này lại biến thành chuốc lấy ba phần lửa giận, cắn răng hỏi: “Người đây là đang áp chế bản cung?”

“Thần không dám.” Trần Vĩnh An đột nhiên cúi đầu, tư thái cực kỳ kính cẩn nghe theo, nhưng trong lời nói lại càn rỡ không thay đổi, “Nương nương để mắt đến thần, muốn thần làm việc, đó là phúc khí của thần. Nhưng mà, năm đó thần là một con nghé con mới sinh nên không biết sợ hổ, cũng không biết rằng bản thân thật ra còn có lương tâm, tự mình làm bẩn đôi tay, nhưng hôm nay, tuổi thần càng lớn nhưng lá gan lại càng nhỏ, làm việc sẽ khó tránh khỏi có chút lo trước lo sau, sợ đầu sợ đuôi. Thần không có người thân không có quê hương, không con không vợ, vàng bạc phú quý gì chứ, sau khi có vinh quang rồi cũng không cảm thấy hứng thú, thứ duy nhất thần hy vọng chính là thừa dịp bản thân còn sống ở thế gian thì có thể nắm quyền hành, cho nên hy vọng nương nương sẽ thành toàn.”

“Nếu bản cung không thành toàn, người sẽ làm như thế nào?” Ninh hoàng hậu cố nén tức giận hỏi, chỉ sợ sức lực của nàng lớn hơn tý nữa, thì chén trà trong tay sẽ phải chịu đựng lửa giận lửa giận mà bị bóp nát một cách vô tội.

Trần Vĩnh An giống như không hề vui lòng, chậm rì rì đáp: “Dù sao thì thần cũng cô độc, cho dù như thế nào cũng không sao cả. Nhưng nương nương thì khác, nghe nói Thất hoàng tử điện hạ đã định xong hôn sự, chính phi được chọn là cháu gái trưởng của bộ binh Thượng thư, trắc phi được chọn là khuê nữ nhà trung quân đô đốc phủ Tả đô đốc. Một bên là bộ binh có quyền điều binh nhưng lại không cầm binh quyền trong tay, ngũ quân đô đốc phủ thì cầm trong tay binh quyền nhưng lại không có quyền điều binh, hai người này vốn dĩ có thể bổ sung cho nhau, nếu có một ngày cùng nhau hợp tác đứng lên, thì có thể cùng nhau tiến tới, không hề bị cản trở.....”

“Câm mồm!” Ninh hoàng hậu quát lên bảo hấn ngưng nói lại.

Tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu mà nói toạc ra, trong lòng nàng liên kinh ngạc không ngừng, một tư lễ giam cầm bút nhỏ nhỏ còn có thể như thế, thì càng không nói đến những người khác, khó trách trong việc lập phi trên nàng với hoàng đế vì trái ý với nhau mà lãng tránh.

Bây giờ Ninh hoàng hậu lâm lao thì phải theo lao, nàng triệu Trần Vĩnh An đến, sự việc đã đến nước này làm hay không thì có gì khác nhau, nàng chỉ có thể buông tay suy nghĩ cẩn trọng, tính toán thật kỹ càng để suy đoán ra, nhưng nàng cũng không bao giờ cho hấn được như ý. Hàn Thác từ nhỏ đã phải ngấm ngấm chịu nhiều đau khổ, tuy không hiện lên trên mặt, nhưng vẫn luôn cất giữ ở trong lòng, nếu như để hấn đăng cơ lên ngôi, đến lúc đó hấn tuyệt đối sẽ không để cho hai mẹ con nàng có thể ăn ngon.

Nhưng mà nàng cũng không thể để cho Trần Vĩnh An chế trụ, cho dù trong lòng có ý muốn dựa vào hấn, nhưng ai là chủ ai là phó cũng phải phân biệt cho rõ ràng mới được, “nói lời vô nghĩa nhiều như vậy, chẳng lẽ người không sợ bản cung không kiên nhẫn, sẽ chấm dứt người luôn sao? Đến lúc đó đừng nói đến chức chưởng ấn đề đốc, cũng đừng nói đến việc có thể được chiếu cố cho dù người có được tạo hóa.”

“Thần đương nhiên rất sợ, nhưng mà nếu nương nương bỏ được, thì đã sớm cho thần một đao,” Trần Vĩnh An một bên nói, một bên nhấc bàn tay tạo thành đao để ở chỗ cổ mô phỏng động tác một chút, “Làm sao lại có thể giữ thần đến hôm nay, điều đó có thể thấy được trong lòng nương nương thần vẫn còn có chút địa vị mà người khác không thể thay thế được.”

Lời hấn đáp có thứ tự rõ ràng, trên mặt cũng không có một chút ý e ngại, nói đến lúc sau trong lời nói ngược lại lại lộ vẻ đắc ý, thoáng ẩn chút ý khiêu khích.

Trần Vĩnh An đã nhìn đúng, nói cũng đúng, vì vậy Ninh hoàng hậu phản bác không được, bị hấn làm cho tức giận đến mức cười không ngừng, hừ một tiếng: “Bản cung chính là đề cao người ở chỗ đó, có thể tự mình hiểu lấy.”

“Đa tạ nương nương tán thưởng.” Trần Vĩnh An khom người cảm tạ.

“Người nghe đây, ngày hôm trước Lương Thần Quang dẫn theo một đội cấm vệ ra khỏi thành, ta không cần biết rốt cuộc hấn đi chỗ nào, cũng không muốn biết hấn muốn làm cái gì, ta chỉ muốn hấn không thể còn sống để tới nơi, cũng không thể còn sống để hồi kinh.” Ninh hoàng hậu không hề vòng quanh cùng hấn, trực tiếp đưa ra yêu cầu, “Tóm lại, chuyện này nếu người có thể làm xong, tư lễ giam đề đốc chính là chiếc ghế mà người nắm trong bàn tay, nếu không.....”

Nàng cố ý tạm dừng.

Trần Vĩnh An dễ dàng tiếp lời, “Cẩn thận cái đầu của người.”

Giao dịch đã đạt được, Trần Vĩnh An một lần nữa kéo lên mũ trùm đầu, đứng dậy cáo lui.

*

Đầu tháng ba năm thứ 24, hoàng đế băng hà.

Kế đó, vào tháng thứ năm Thất hoàng tử Hàn Khải đăng cơ, sửa niên hiệu là Gia Đức.

Cuối tháng năm, sắp bước sang tháng sáu, ánh mặt trời đầu tiên của tiết đoan ngo đã cao hướng, hoàng đế Gia Đức hạ ban thánh chỉ, điều bộ binh Thượng thư Cố Cảnh Ngô tới Phúc Kiến để tuyên bố kế thừa chức chính sử tư nhân Bố Chính Sử, cũng giám thị để xử lý nghiêm khắc địa phương kéo dài dằng dặc việc cấm biển.

Ngày tiếp, hoàng đế Gia Đức tiếp tục ban thánh chỉ mới, Hà Nam gặp đại hạn, khai thương khó khăn, nhưng quốc khố cạn kiệt, không thể chiếu cố, Tĩnh vương an vị nhiều năm, lại kiêm luôn chức Sở vương có đất phong, có bổng lộc dày, tiền tài rất nhiều, lúc này lấy ra để cho dân chúng đang gặp tai họa trước, triều đình tạm dừng việc cung cấp quân nhu cho quân đội dưới trướng Tĩnh vương, cho nên Tĩnh vương tự mình xử lý cho thỏa đáng.

Tin tức từ tháng năm ngày mười ba ấy đã đưa đến bên trong phủ Tĩnh vương.

76. Chương 70

Editor: Mễ Đồng

Cố Thiên đọc xong phong thư kia, càng đọc sắc mặt càng khó xem, không rõ là vì tức giận hay là vì sợ, hai tay không khống chế được run lên, giấy viết thư trên tay liền rơi xuống.

“Sao đột nhiên người bị bệnh sốt rét vậy? hay là do trong thư có độc?” Phó Y Lan ngồi ở phía trước, vùi đầu xe chỉ luồn kim, trong lời nói rõ ràng có ý trêu chọc hỏi.

Hai cô nương này trong thời gian qua không có gì khác để tiêu khiển, tất cả thời gian toàn dùng để hỗ trợ phó vi sư, hôm nay Cố Thiên có thể đánh ngựa chạy chậm, thoải mái tự tại dạo quanh Tỉnh vương phủ một vòng, Phó Y Lan cũng bắt đầu có chút thoải mái mà thêm y phục mẫu đơn.

Cố Thiên điều khiển tâm trạng của mình, miễn cưỡng khắc chế đầu lưỡi, đem hết tin tức thuật lại rõ ràng.

Phó Y Lan đang may vá thành thạo, nhưng động tác vì lời nói của Cố Thiên mà càng ngày càng chậm, nghe được chữ cuối cùng, tay run lên, kim châm liền đâm vào ngón trỏ.

“Tê.....” Nàng đau nhói đến tận tim, không có cách nào, từ nhỏ đã tập đao thương, bắp thịt lớn, lực kim châm rất lớn, khác xa so với người ngoài.

Một giọt máu rơi xuống, nhanh chóng khô lại, giống như cũng có linh hồn.

Nhưng lúc này ai quan tâm nó như thế nào?

“Thất hoàng tử chính là..... Chính là muốn trăm vạn tướng sĩ khi không phải chịu chết sao? Hẳn thương nạn dân ở Hà Nam vì họ là dân chúng, thế tướng sĩ ba quân thì không phải là dân chúng đại Ân của hãnsao?” Phó Y Lan trong lòng đầy căm phẫn, nóng giận đến mức ngay cả xưng hô cũng không nhớ rõ, khoa tay múa chân thiếu chút nữa làm ngã cả ghế.

Trong phòng người duy nhất còn bình tĩnh phải nói đến Bích Lạc, nàng nghe vậy vội hỏi: “Phó cô nương, cẩn thận nói chuyện, đừng mạo phạm hoàng thượng.”

Phó Y Lan trợn mắt nói: “Sợ cái gì, hãns làm ra được, chẳng lẽ còn có thể sợ người ta nói sao, hãns muốn không đuổi lý một chút, cũng không cần phải đem Cố đại nhân đây đi Phúc Kiến, cái nơi hoang dã như vậy, biết chuyện này không được lòng mọi người, sợ họ bộ không chịu phối hợp.”

“Thực ra! cô nương nói cũng có nhiều đạo lý.” Nha hoàn Phó Y Lan nói, “Nào có người làm chủ tử nào có thể làm như vậy, khua chiêng gõ trống thông báo thiên hạ, đến nhà chúng ta làm nha hoàn không công, chẳng những không lấy ngân lượng, ngay cả cơm, y phục cũng không cần cấp, đại quân sự nói rằng không thể làm như vậy, tốt lắm, dù sao trước kia người nhận được nhiều ngân lượng như vậy, về sau bọn nha hoàn sẽ do

người hoàn toàn chu cấp, như vậy có thể cười mà nói đến nhân nghĩa?”

Bích Linh cũng gào to đứng lên, “Như vậy chẳng phải là thay đổi chủ tử, sẽ chẳng có người theo mà làm việc nữa hay sao. Chúng ta trước giờ làm nha hoàn vốn cũng chỉ vì kiếm tiền nuôi mạng sống, nghĩ đến những binh sĩ kia cũng không kém nhau mấy, ai nha,” Nàng bỗng nhiên phát hiện ra chuyện gì đó có thể xảy ra, kêu lên một tiếng sợ hãi, “Chẳng lẽ tân hoàng đế không muốn cho binh lính đánh giặc? không muốn đánh thắng trận? Chẳng lẽ hắn muốn dâng tặng đất của mình cho người Mông Cổ?”

Bích Lạc cơ bản không có đề phòng lời nói, chỉ đơn giản đem cửa sổ đóng kín lại, thấy sắc mặt Cố Thiên trắng bệch, liền rót chén trà nhỏ đưa đến cho nàng, “Vương phi, uống chén trà ấm để bình tĩnh.”

Cố Thiên nhận lấy, cái miệng nhỏ đưa đến chén trà, bởi vì phát run không ngừng, hơn phân nửa chén trà đổ lên trên váy, trà tụ lại, thành vệt vàng trên áo.

“hắn là hoàng đế, chưa chắc sẽ đem quốc thổ đại Ân tặng không cho người Mông Cổ, nhưng hắn nhất định không muốn tỷ phu thắng trận. Thua chiến sự, quân đội chắc chắn sẽ có tổn hại, thua càng thảm, tổn hại càng lớn..... hắn muốn đổi phương pháp cắt giảm quân lực!” Phó Y Lan theo lời nói của Bích Linh mà đoán, giọng căm hận nói, “Ninh hoàng hậu âm hiểm như vậy, bọn họ muốn hại chết tỷ phu, đến lúc đó cho dù hắn không chết ở trên chiến trường, thì cũng gánh phải tội danh thua trận.....”

Nàng rất nóng vội, còn không kịp để ý đến xưng hô.

Nhưng mà, Cố Thiên cơ bản không có tâm tư để ý đến chuyện này.

Phó Y Lan đã đọc qua binh thư, nàng chính là dựa vào đó để suy ra.

Cố Thiên vẫn lo lắng sự tình chuyển biến xấu, vốn đã làm cho nàng trở tay không kịp, lúc này lại bị ảnh hưởng bởi lời nói của mọi người, cho dù nàng kiên cường cắn răng cũng không thể ngăn được nước mắt chảy xuôi.

“Xán Xán, người đừng khóc,” Phó Y Lan tưởng chính mình đã gây họa, gấp gấp lấy khăn ra lau nước mắt của Cố Thiên, “Ta không phải muốn dọa người, ta chỉ là đoán mò, ai..., ta chỉ là nói hươu nói vượn, tỷ phu là một người anh minh quyết đoán như vậy, sẽ không vì chuyện như vậy mà gặp khó khăn.....”

Cố Thiên cũng không vì vậy mà tốt hơn, nàng chặn đứng câu nói của Phó Y Lan, nghẹn ngào nói: “hắn dù có anh minh thế nào, cũng không thể tự nhiên có được quân nhu cho cả vạn quân.....”

Nàng thật hận chính mình, tại sao lại dùng phương thức mập mờ như vậy để đi nhắc nhở Hàn Thác, nếu lúc ấy hắn không để ở trong lòng, hiện tại làm sao có thể trở tay tới kịp.

Tại sao không thể thẳng thắn nói cho hắn biết tất cả, chẳng phải là vì sợ hắn cảm thấy mình là quái vật khi có thể trọng sinh sao, nhưng mà rốt cuộc rốt cuộc lại gây ra chuyện, nếu Hàn Thác thật sự có chuyện gì.....

sự tình đến nước này nàng càng nghĩ càng nóng lòng, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Phó Y Lan cũng gấp, nàng qua lại trong phòng, miệng lầm bầm,“..... biện pháp giải quyết quân nhu, có thể vận động dân chúng quyên góp, xiêm y, thảo dược, nhu yếu phẩm ít hôm nữa tất cả đều có thể mua, nhưng số lượng lớn, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đủ, có thể đi mua bốn phía xung quanh nơi đóng quân.....”

Biện pháp nào cũng mặc kệ, chỉ cần có thể thì sẽ dùng, nàng cũng không biết cách nào, nàng là cô nương không có trải qua chiến trường, không có kinh nghiệm thực tế, chỉ có thể kết hợp những cuốn sách đã xem qua, từ đó suy luận, tuy rằng khó tránh khỏi là lý luận suông, nhưng tốt xấu cũng tổng kết được một trọng điểm.

“Chỉ cần có đủ tiền và nhân lực thì có thể giải quyết!”

Thủ hạ của Hàn Thác có hai mươi lăm vạn quân sĩ, nhân thủ có thể đủ, còn lại đó là tiền bạc.

Cổ Thiên động ánh mắt rất nhanh, tiền nàng có, còn là rất nhiều, thực sự rất hiếm có khi chính nàng cũng không biết được rốt cuộc là bao nhiêu.

“Bích Linh, đi xem tư khố của ta.” Cổ Thiên nói ra mệnh lệnh.

Tất cả chuyện trong vương phủ đều đã có vài vị mẫu thân chuẩn bị thỏa đáng, nhưng mà các nàng đã có chút tuổi, một vài năm nữa sẽ lui ra, phải sớm ngày chuẩn bị thích hợp để chọn người.

Bích Linh cùng Bích Lạc là nhất đẳng đại nha hoàn bên cạnh Vương phi đương nhiên sẽ không bị lo lắng.

Cổ Thiên căn cứ vào tính tình hai người mà phân công nhiệm vụ, Bích Lạc đối nhân xử thế ổn trọng, cho nên đi theo Lý ma ma học quản gia, Bích Linh thông minh, biết số học, lúc trước tất cả trang sức, đồ vật của Cổ Thiên cũng là do nàng quản, tất cả tiền bạc, ngay cả đồ cưới của Cổ Thiên cũng là do nàng quản.

Tư khố của Cổ Thiên được lập tại tử vận sơn phòng.

Lúc trước Cổ Phong cho đội áp giải đồ cưới đến vương phủ, Cổ Thiên cùng Hàn Thác còn đang nhàn hạ ở nửa đường du ngoạn, nhưng một trăm mấy chục nâng đồ cưới vô giá lại không thể chờ Vương gia Vương phi trở về mới nhập khố, tử vận sơn phòng lại là nơi được tu sửa kỹ càng để chờ vương phi vào ở, nên quân sự tự mình làm chủ đem đồ cưới ở bên cạnh cho vào khố.

Sau đó, Hàn Thác đã để Cổ Thiên ở tại tam khác đường, nhưng cũng không tính đến chuyện đem tư khố na lại tận đây.

Đối với Hàn Thác mà nói, đồ cưới của Cổ Thiên chỉ có tác dụng triển lãm trong ngày thành thân mà

thôi, hần đường đường là Vương gia nên đương nhiên sẽ chu cấp thật tốt cho Vương phi của mình, cơ bản không nghĩ tới có một ngày cần đụng đến đồ cưới của Cố Thiên.

Bích Linh mở khóa tam sắc chậm rãi uyển ương ra, cùng Cố Thiên đi vào.

Cố Thiên đầu tiên kiểm tra đồ cưới của chính mình, những vật báu lớn còn lại, nàng không thèm xem, vì cơ bản rất khó để di chuyển lúc canh ba.

Mục tiêu của nàng là chương mộc tương ở tận cùng bên trong.

Trong rương tất cả đều là ngân phiếu,, tổng cộng 320 vạn lượng.

Tiền có, nhưng đưa đi như thế nào lại là vấn đề.

Tuy rằng Hàn Thác để lại thuộc hạ để bảo vệ Cố Thiên, nhưng mà Lý Vũ Thành dẫn một đội mười mấy người Huyền Giáp vệ, hằng ngày bảo vệ vương phủ thì không thành vấn đề, nhưng để hộ tống số lượng lớn tiền bạc như vậy, thật sự không biết có đủ hay không.

Cố Thiên cho Bích Lạc mời Lý Vũ Thành đến trao đổi.

Lý Vũ Thành nghe xong không nói điều gì, phát vật áo lưu loát quỳ trên mặt đất nhìn Cố Thiên dập đầu lạy ba cái, cái trán kia đánh vào đất tạo nên mấy tiếng bang bang vang lên, có thể thấy được dùng sức thật sự, không giả bộ chút nào.

“Vương phi đại nghĩa, mặt tướng bội phục!”

Cố Thiên cuống quýt đi diu hần, nàng chịu chi có lý do, nàng thâm nghĩ cứu chính vị hôn phu của mình, còn lại việc khác vẫn chưa nghĩ đến.

Nhưng mà hành động này đối với Lý Vũ Thành – một quân nhân lại có ý nghĩa thật phi thường, hần lập tức đi U châu Huyền Giáp điều khiển nhân thủ, tuyển ra trăm người để áp giải tiền bạc.

Phó Y Lan không phải là cô nương đã xuất giá, không giống như Cố Thiên có nhiều tiền riêng như vậy, nhưng nàng cũng tâm niệm phải giúp một phen. Vì thế về đến nhà, liền đem việc này nói với cha mẹ.

An quốc công ban ngày đã nhận được tin tức, đang cân nhắc viết thư cho Hàn Thác, lúc này lại nghe khuê nữ nói, không khỏi khen: “Vương phi có tâm tính nhân hậu, thật sự khó có được.”

“thật là, lúc ấy lần đầu tiên ta được gặp mặt thì ta liền thích cô nương này, cảm thấy đôi trai tài gái sắc này thật sự rất xứng đôi.” An quốc công phu nhân liền cảm thán “Ta cũng đi xem đồ cưới của mình, dù sao

lưu trữ trong quốc khố cũng bị sâu mọt, có thể giúp một chút cũng là được một chút.”

Đứng dậy đi ra tới cửa, liền quay đầu nhìn Phó Y Lan cười nói: “Nhưng mà, đến khi người xuất giá đồ cưới sẽ phải ít đi.”

“Mẹ, người cứ việc đem đồ cưới chuẩn bị cho ta tất cả đi giúp tỷ phụ đi, ta không cần.”

Chỉ mấy nâng đồ cưới, cùng tính mạng của hơn mười vạn tướng sĩ của Hàn Thác, cơ bản không đáng giá nhắc tới.

Đồ cưới của An quốc công phu nhân không có nhiều hiện ngân như vậy, An quốc công lấy ra nữa, tổng cộng hồi môn bảy mươi vạn lượng, đang giao cho Huyền Giáp quân áp giải.

Đến ngày ấy, Cố Thiên và Phó Y Lan cùng cưới ngựa, lao thẳng đến nơi áp giải tiền bạc, tiền đội ngũ đưa đến U châu ở mười dặm ngoài thành.

“Vương phi, mời trở về đi,” Lý Vũ Thành dừng bên suối nhỏ cho ngựa uống nước, nhìn Cố Thiên chấp tay cáo biệt, “Ta nhất định không phụ lòng Vương phi nhờ vả, sẽ an toàn đem ngân phiếu đưa đến tay Vương gia.”

Cố Thiên giục ngựa trở về thành, lại từng bước quay đầu, cho đến khi đội ngũ áp giải ngân lượng nhìn xa không còn thấy gì cũng còn không chịu rời đi.

“Người lo lắng đúng hay không?” Phó Y Lan hỏi.

Cố Thiên lắc đầu nói: “Ta không phải lo lắng cho bọn họ, Lý Vũ Thành làm việc bền chắc, đừng lo, ta là nhớ đến Vương gia, nếu có thể thấy mặt hắn một chút thì tốt rồi.”

“Người muốn đi theo?” Phó Y Lan lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, “Cũng đúng, đi theo bọn họ thì không sợ lạc đường, có thể thuận lợi tới nơi đóng quân.”

Có một số việc, không sợ người nghĩ đến điều gì to lớn, chỉ sợ là có cùng suy nghĩ giống nhau lên đến bên tai.

Cố Thiên cùng Phó Y Lan đối diện một lát, hai người đồng thời quay đầu ngựa lại, lập tức đuổi theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hàn Thác: Túc phụ thật là đẹp trai!

Cố Phong: Mọi người thật là đẹp trai!

Mọi người: Vương phi thật là đẹp trai!

Bàn tử: rõ ràng thật là ngu!

Trong lúc nhất thời gạch cùng trứng chim tề phi ~~~~

77. Chương 71

Editor: huyetsacthiensu

Trời vừa sáng Cố Thiên đã nảy nịnh ý định đi gặp Hàn Thác.

Có thể nói, từ khi Hàn Thác đi mà không đánh thức nàng dậy, không nói lời từ biệt cùng nàng, trong lòng nàng đã sinh ra ý định như vậy.

Nhưng nàng vẫn không biến suy nghĩ thành hành động.

Nguyên nhân trong đó, một phần là do còn do dự, bởi vì không đủ tự tin, không nghĩ là mình có thể thuận lợi hoàn thành chuyến đi này.

Kinh nghiệm đi xa của Cố Thiên thật sự là vô cùng ít ỏi, có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần đi đều có người nhà đi theo bầu bạn bảo vệ; nếu như muốn đi tìm Hàn Thác tất nhiên không thể mang theo nhiều người, hơn nữa chỉ sợ bọn họ sẽ không đồng ý cho nàng đi.

Lần trốn nhà đi tìm Tiêu Hạc Niên cùng với Cố Phong trước đây gặp chuyện cũng đã làm cho nàng hiểu rõ việc mình đi ra ngoài một mình là nhiệm vụ bất khả thi.

Tuy rằng Cố Thiên được nuông chiều từ bé tính cách không tránh được có phần tùy hứng, nhưng nàng cũng không phải người không phân biệt được nặng nhẹ.

Nàng biết nếu như mình liều lĩnh lên đường đi tìm Hàn Thác, đi được nửa đường ả ỉ xảy ra chuyện thì chỉ làm cho Hàn Thác ở tiền tuyến thêm phiền, làm hấn phân tâm lo lắng. Đến lúc đó không chỉ không giúp được chuyện gì nói không chừng còn có thể khiến cho tình huống càng hỏng bét.

Cho nên nàng vẫn dè dặt chính mình, mặc kệ có nhớ Hàn Thác bao nhiêu, cũng ngoan ngoãn ở lại trong Vương phủ.

Cho dù thường gặp ác mộng, lần nào cũng mơ thấy Hàn Thác gặp chuyện không may, mỗi sáng đều khóc

lóc tỉnh dậy, cũng cố nén tự an ủi mình chẳng qua là do mình quá lo lắng, ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm đến mới mơ thấy ác mộng.

Cố Thiên ra lệnh cho chính mình phải có lòng tin đối với Hàn Thác.

Nhưng mà tinh thần này vẫn không ngăn được Hàn Khải từng bước xác minh thánh chỉ.

Mỗi một sự việc đều trùng khớp với kiếp trước, chỉ là trên chiến trường đối người dẫn binh từ Sở Vương sang Hàn Thác, Cố Thiên không có cách nào tự thuyết phục bản thân rằng người lãnh binh khác nhau thì có thể khác hoàn toàn với kiếp trước.

Bởi vì người trên chiến trường là phu quân của Cố Thiên, nàng không chịu đựng được hấn có bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên, ý định đi tìm Hàn Thác lần thứ hai bắt đầu rục rịch trỗi dậy.

Lần này, Cố Thiên đã không phải chỉ là lo lắng và nhớ nhung mà hy vọng có thể nhìn thấy Hàn Thác. Lòng nàng tồn tại một ý nghĩ, nàng muốn ở cùng Hàn Thác, sống cũng được, chết cũng được, trên trời hay dưới Hoàng Tuyền, nàng cũng thề phải đi theo hắn.

Vì vậy, Cố Thiên không chọn ngồi yên chờ đợi tin tức mà là bước lên hành trình mạo hiểm.

Phó Y Lan hiểu được chút thuật lẫn theo dấu vết.

Tuy rằng đây là do Hàn Thác và phụ thân dạy cho nàng, mặc dù cũng chỉ là lý luận suông, xưa nay chưa từng thực hiện lần nào; nhưng dựa vào bản lĩnh phi phàm của bản thân, hơn nữa nàng trời sinh thông tuệ, hôm nay mang ra sử dụng cũng có hiệu quả.

Quần áo được thay ở trấn nhỏ trên đường đi, trang điểm đến người thân cận cũng khó nhận ra, một đường đi theo phía sau cách mấy người Lý Vũ Thành một, hai dặm.

Cả đường bằng phẳng không có chỗ che dấp, khoảng cách này có thể nhìn được đội ngũ phía trước nhưng cũng tránh được khỏi bị phát hiện.

Phía trước có Lý Vũ Thành dẫn đường, bên cạnh lại có Phó Y Lan tinh thông võ nghệ làm bạn, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có nguy hiểm gì.

Cố Thiên cũng không nghĩ đến hai, ba năm trước mình vẫn là một cô nương chỉ có thể ngồi trong xe ngựa, bây giờ lại nắm dây cương trong tay, tự mình tiến lên con đường phía trước, không cần sợ hãi lúc nào sẽ gặp chuyện không hay, cũng không cần sợ sẽ bị đưa đến địa phương không biết tên.

Hoàn mỹ ... đây là kết luận Cố Thiên tự mình đưa ra.

Hành trình hoàn mỹ của Cố Thiên mới duy trì được nửa ngày thì bắt đầu xuất hiện các loại tình huống nàng không lường trước được.

Đầu tiên là cơm trưa.

Chỗ ăn cơm trưa là một sạp hàng của một đôi phu thê mở bên vệ đường, cực kỳ đơn sơ.

Bốn cây cột được cắm xuống đất, ở trên đỉnh chống vào bốn góc của một tấm bạt trắng tạo thành một cái lều, gió lùa bốn phía, chỗ nào cũng có thể vào.

nói là tấm bạt trắng, thật ra đã bị ố hơi biến thành màu đen. Nhìn có vẻ không đẹp nhưng không ảnh hưởng đến chức năng của nó, trời nắng có thể che nắng, ngày mưa cũng có thể che mưa.

Cuối tháng năm, nắng nóng không chịu được, ngồi dưới bóng râm dù sao cũng mát mẻ hơn so với đứng dưới mặt trời, lúc Cố Thiên ngồi vào cảm thấy vô cùng thích thú.

Cái bàn được làm từ gỗ cây du, cũng đơn sơ như túp lều. Mặt bàn ghế được bào bóng loáng, nhưng phía trên vẫn chưa được quét sơn, có thể thấy rõ những đường vân, thớ gỗ.

Quán trà chỉ bán bốn thứ, trà, rau cuộn thịt, bánh rán đường, bánh bao hấp.

một góc bên ngoài túp lều có một kệ bếp được xây bằng bùn gạch, bên trên chồng sau cái lồng hấp bằng trúc đường kính khoảng ba thước, mỗi loại đồ ăn được đặt trong hai lồng hấp.

một kệ bếp khác bên cạnh cao bằng nửa cái bàn, bên trên có một miếng gỗ du, bà chủ dùng làm nơi làm nhân bánh, gói bánh.

Ông chủ cầm theo ấm trà đi quanh rót trà cho khách.

Nước trà này cũng thô ráp như vậy, uống vào trong miệng như là vị sấp.

Có điều cả hai đi vội vàng, không chuẩn bị cái gì cả, may mà Phó Y Lan cười ngựa đã quen còn mang theo một bình nước mới không bị khát nước trên đường, bây giờ có ngụm nước nóng đã cảm thấy rất vui vẻ, cho nên cũng không quá soi mói.

Uống nước xong bà chủ cũng mang đồ ăn các nàng đã gọi lên.

Nhà nông không có bột mì, chỉ có bột kiều mạch, bánh bao màn thầu làm ra đều có màu vàng sẫm, có khi còn có màu như màu đất bị dính nước ướt nhẹp.

Cố Thiên vừa nhìn đã cảm thấy không ngon miệng, miễn cưỡng cầm bánh bao lên cắn một cái, nhân không biết được làm bằng thịt gì, bởi vì không nhìn thấy, cũng không ăn ra được mùi vị gì, rau được dùng chính là loại rau được đào ở ven đường vị rất đắng.

Nàng quét mắt nhìn xung quanh những người ở mấy bàn bên cạnh đang ăn như hùm như sói, yên lặng mà đặt cái bánh bao nhân thịt xuống cái đĩa, lại cầm lấy một cái bánh rán đường ném thử.

Lớp đường dày, vị thô của bột kiều mạch hết sức rõ ràng, bánh dùng đường đỏ để làm, ngọt ngấy, Cố Thiên miễn cưỡng cắn hai miếng, lại yên lặng bỏ xuống.

“Như vậy không được, đây không phải là lúc yếu ớt, sau bữa trưa chúng ta còn phải lên đường tiếp, phải ăn no mới đủ sức.” Phó Y Lan thấy Cố Thiên như vậy vội vàng khuyên nhủ.

“Vẫn chưa đói.” Cố Thiên nói dối “Có lẽ ta còn chống được đến buổi tối, buổi tối chúng ta ở dịch quán chứ?”

Đến lúc nó có lẽ có thể ăn được chút đồ đúng là đồ ăn.

“Có lẽ vậy.”

Phó Y Lan thật sự không xác định lắm, vốn là nàng cho rằng Lý Vũ Thành sẽ dừng chân ăn trưa ở dịch quán, ai biết bọn họ lại dừng chân ở ven đường ăn lương khô.

Cho nên nàng mới không thể không dẫn Cố Thiên vào quán trà ven đường này, là muốn quan sát hướng đi của bọn họ từ xa, chủ yếu nhất là không được để mất dấu bọn họ.

Cứ theo tình hình này, ai biết những người này có thể ngủ bên vệ đường một buổi tối hay không, bây giờ trời nóng nực, ngược lại ở bên ngoài còn mát mẻ hơn so với trong phòng.

Có điều, Phó Y Lan nhìn thấy khuôn mặt Cố Thiên vì không ngon miệng mà ỉu xiu, quyết định không nói ra suy đoán này, tránh dọa nàng ấy sợ.

Nàng dù sao vẫn tốt hơn Cố Thiên, lại đã từng cưỡi ngựa theo phụ thân ra ngoài, cố gắng cũng ăn được vài miếng.

Mất thấy đoàn người Lý Vũ Thành bắt đầu lên đường, Phó Y Lan gọi ông chủ gói mười cái bánh bao lại, lại rót đầy bình nước, dẫn theo Cố Thiên đi theo đoàn người.

Trước nay Cổ Thiên chưa từng cưỡi ngựa đi đường xa, hôm nay trải qua một buổi sáng này đoạn đường mà nàng đi có lẽ còn nhiều hơn quãng đường mà nàng học cưỡi ngựa lúc trước.

Lúc đó nàng hưng phấn không cảm thấy gì, nghỉ ngơi ở quán trà một lúc, khi đứng lên thì cảm thấy hai chân run rẩy không có lực, nhưng nàng có quyết tâm, kiên trì trèo lên lưng ngựa; cũng may, lúc cưỡi ngựa hai chân dùng sức không giống lúc đi bộ, cảm giác bủn rủn tạm thời giảm bớt.

Lúc chạng vạng, nhóm người Lý Vũ Thành lần thứ hai ngồi xuống ven đường.

Chỗ này hoang vu, ngay cả quán trà cũng không có, Cổ Thiên vô cùng đói, vậy mà có thể uống nước trà ăn hết một cái bánh bao.

Chuyện Phó Y Lan lo lắng cuối cùng cũng không xảy ra, tuy rằng đến giờ hẹn Lý Vũ Thành mới lệnh đoàn người dừng lại nhưng dù sao cũng vẫn nghỉ lại trong dịch quán.

Hai cô nương thuê một phòng hảo hạng ở vị trí hẻo lánh, món ăn được đưa vào trong phòng, ăn uống no đủ, chia nhau đi tắm, kê cao gối ngủ một giấc thật ngon.

Ngày hôm sau tỉnh dậy tinh thần thoải mái.

Nhưng mà đây chỉ là trên tinh thần.

Thân thể không thoải mái như tinh thần.

Đêm hôm trước lúc đi tắm, Cổ Thiên cảm thấy bên trong bắp đùi mình một mảng xanh tím, chạm nhẹ vào cũng cảm thấy đau đớn khó chịu, buổi sáng tỉnh dậy vết xanh tím càng đậm, nhưng mà cũng không đau như vậy.

Cho nên nàng vẫn không để lộ ra, tiếp tục cưỡi ngựa.

Ngày hôm đó cũng giống hôm trước, trừ việc Cổ Thiên cảm thấy đùi mình càng đau hơn.

Đêm đến nàng đi tìm dịch thừa* mua thuốc trị thương.

*Ngày xưa đặt các trạm để truyền đưa văn thư, mỗi trạm có một chức quan coi giữ, gọi là dịch thừa .

Lúc ở trong phòng tắm, cởi quần áo ra nàng mới phát hiện nhiều chỗ đã bị rách da, nước dính vào liền cảm thấy đau rất. Cổ Thiên cũng không dám tắm rửa, chỉ lau người qua loa một phen, bôi thuốc trị thương lên, băng bó lại.

U châu cách Đại Đồng khoảng hơn sáu trăm dặm, phi nước đại hai ngày là có thể đến nơi.

Lý Vũ Thành còn áp tải hai thùng ngân phiếu nên tốc độ bị chậm hơn, nhưng cũng chỉ chậm hơn một ngày, ba ngày là đến nơi.

Cố Thiên nghĩ, chắc có thể kiên trì thêm một ngày nữa, hơn nữa đau lâu như vậy nàng cũng đã có chút bị tê dại, cũng không phải là hoàn toàn không thể nhin, ngày mai rời giường vẫn cố gắng chống đỡ đi tiếp.

đi không xa thì bắt đầu chuyển lên đi đường núi.

“đã xem qua bản đồ, vượt qua ngọn núi này là đến nơi.” Phó Y Lan nhìn trời lại nói “Núi này không cao, nói không chừng buổi trưa là có thể đến nơi.”

“thật tốt quá.”

Cố Thiên đáp từ đáy lòng, nhưng giọng nói lại hơi run lên.

Ngựa chạy một bước thì bên đùi nàng lại ma sát vào yên ngựa một lần, mỗi một lần đều đau như tim bị cứa vào. Nước mắt nhiều lần dâng lên viền mắt, Cố Thiên hoặc là gờ tay áo lên chùi hoặc là hít sâu ép nước mắt ngược vào trong.

Bây giờ không thể khóc, sắp đến rồi.

Bình yên vô sự đến nơi, lại có Phó Y Lan làm chứng, chứng minh cả đoạn đường nàng đều kiên cường mạnh mẽ không hề yếu ớt, Hàn Thác sẽ đồng ý cho nàng ở bên cạnh hẳn.

Có ý niệm này chống đỡ, Cố Thiên cắn răng tiếp tục đi.

Có điều ý chí này cũng không thể thật sự làm cho thân thể khỏe mạnh hơn, tốc độ của Cố Thiên ngày càng chậm, dần dần bị bỏ lại phía sau.

Phó Y Lan quay ngựa lại tìm nàng “Làm sao vậy? không thoải mái sao? Sao mặt ngươi lại trắng như vậy?”

“không có chuyện gì, chỉ là hơi mệt.” Cố Thiên đáp.

Phó Y Lan bước lên trước nhìn xung quanh “Vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, trên núi chỉ có một đường, chúng ta đi xa một chút cũng không sao.”

Cố Thiên sợ bản thân xuống ngựa rồi lại không dám đi tiếp, lắc đầu nói “Ta vẫn đi được.”

Nàng vùng roi ngựa lên, quất lên người con ngựa, tốc độ đột nhiên tăng lên, bỏ lại Phó Y Lan ở phía sau.

“Đợi ta chút.” Phó Y Lan cũng giục ngựa đuổi theo.

Bầu trời âm đạm âm u, không lâu lắm thì có hạt mưa rơi tí tách.

đi qua một đỉnh núi, Cổ Thiên lại bắt đầu bị bỏ lại phía sau.

Mưa càng lúc càng lớn, từ những hạt mưa li ti dần dần thành những hạt mưa như những sợi chỉ bạc.

Hai người đều bị ướt đầm, lạnh run người, nhưng đang ở giữa sườn núi, một bên là vách núi cao dựng đứng không có chỗ trú mưa.

“Xán Xán, nhanh lên một chút, chúng ta nhanh đuổi kịp họ,” Phó Y Lan cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, mưa quá to, thời tiết như vậy đi đường núi là rất nguy hiểm, các nàng lại bị bỏ lại quá xa, chẳng may gặp phải chuyện gì sẽ không có ai phát hiện ra. Chỉ bằng đuổi theo đoàn người Lý Vũ Thành, ít nhất có thể chăm sóc lẫn nhau. Hơn nữa, cũng sắp đến nơi rồi, cũng không lo Lý Vũ Thành cùng Hàn Thác biết chuyện đưa các nàng trở lại U châu.

Ngoài miệng Cổ Thiên đáp lời nhưng thể lực không chống được, miễn cưỡng chạy một đoạn cùng Phó Y Lan, lần thứ hai lại bị chậm lại phía sau.

Bởi vì bị tiếng mưa che đầy, lúc đầu Phó Y Lan còn chưa phát hiện ra, đợi đến lúc không nghe được tiếng người nói chuyện nữa, ghìm ngựa quay đầu lại mới phát hiện không thấy Cổ Thiên, xuyên qua làn mưa bụi mênh mông cũng không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

78. Chương 72

Editor: huyetsacthiensu

Đường núi uốn lượn ngoằn ngoèo, mấy xe ngựa ở xa bị ngọn núi che khuất không cách nào nhìn thấy.

Phó Y Lan giục ngựa quay lại.

“Xán Xán, người ở đâu?”

Nàng cao giọng gọi, chờ một lúc không thấy ai trả lời, lại thúc ngựa chạy tiếp, hướng về đoạn đường vừa đi để tìm Cổ Thiên.

Lúc đầu nàng vẫn không quá lo lắng, cho rằng Cố Thiên chỉ là bị đi chậm lại một đoạn ở phía sau mà thôi chẳng qua là bị khuất tầm mắt nên mới không nhìn thấy.

Nhưng mà đi qua một khúc quanh nữa cũng không thấy bóng dáng Cố Thiên đâu cả.

Trái tim Phó Y Lan dần dần chìm xuống đáy.

Nàng cũng không biết bản thân đã đi ngược trở lại bao lâu.

Gió to cuốn lấy những hạt mưa như những sợi roi dài quất vào mặt vào người nàng, một tia chớp sáng choang xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm liên tục truyền vào tai.

Mưa bụi ảnh hưởng đến tầm nhìn, cảnh tượng cách ba thước cũng không nhìn rõ. Phó Y Lan gian nan tiến lên, không chỉ một lần bồi hồi do dự, đặc biệt là khi càng chạy càng xa mà cũng không nhìn thấy Cố Thiên. Nàng không biết là mình nên đi tiếp hay nên trở về phủ hoặc là đuổi theo đoàn người Lý Vũ Thành đợi người.

Phó Y Lan dù sao cũng chỉ là một cô nương mới mười sáu tuổi, chỉ có một mình nơi núi non hoang vu, thời gian lâu dài không tránh được cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà nàng lại lo lắng Cố Thiên đang bị thương, đang ở nơi nào đó chờ người đến cứu.

Chuyện bị thương không thể đợi được, kéo dài quá lâu sẽ không tốt.

Hai ý nghĩ này đấu tranh trong đầu nàng nhiều lần, đã nhiều lần không nhịn được kìm ngựa định quay đầu lại, nhưng lại nghĩ đến bây giờ Cố Thiên đang một thân một mình đợi người đến cứu, lại cắn răng thúc ngựa đi lên phía trước.

Đi không bao lâu, con đường phía trước bị đá rơi xuống, đường đi lên núi cũng bị đá vùi lấp.

Mưa nhỏ dần, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn.

Đường lên núi bị rất nhiều tảng đá to nhỏ khác nhau vùi lấp, to như những vại nước nhỏ như những nôi sắt xào rau, hoặc rải rác trên đường hoặc là xếp chồng lên nhau, chỉ dựa vào sức của một mình Phó Y Lan thì không thể dịch chuyển được.

“Xán Xán, người ở đằng sau đó không?” Nàng gọi to.

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Phó Y Lan gọi mấy lần nữa, bởi vì lo lắng, hoàn toàn không thềm để ý đến cái gọi là giáo dưỡng của thực nữ, nâng âm lượng đến mức to nhất. Nhưng từ đầu đến cuối chỉ có tiếng mưa trả lời nàng.

Phó Y Lan vô cùng bất đắc dĩ chỉ có thể quay ngựa lại.

Nhưng mà, vào lúc nàng quay người lại, nàng nhìn thấy trên một cành cây chồi ra bên trên vách núi có treo một đoạn vải màu vàng nhạt.

Hôm nay Cố Thiên mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt cùng với đôi giày màu trúc xanh...

Phó Y Lan lập tức xuống ngựa, bước nhanh đến bên cạnh vách núi, cẩn thận nhìn xung quanh vách núi.

Chỗ này là đường xuống núi, địa hình thấp dần, vách núi cũng bằng phẳng hơn, nếu nói là vách núi chẳng bằng nói là sườn dốc thì hợp lý hơn.

Mưa đã tạnh hẳn, tầm nhìn cũng không bị hạn chế.

Ánh mắt Phó Y Lan tìm kiếm ở chỗ cỏ dại mọc thành bụi, hoảng hốt hình như nhìn thấy một điểm màu vàng, nhưng do khoảng cách quá xa nên thật sự không nhìn rõ được.

Nàng lấy ra đoạn dây thừng trong túi treo bên yên ngựa, tìm một thân cây chắc khỏe nhất quấn một vòng, thắt chặt, sau đó bám vào dây thừng chậm rãi leo xuống phía dưới.

Đợi đến lúc leo xuống gần hết dây thừng mới đến được chỗ Phó Y Lan nhìn thấy lúc trước, đó là chỗ bằng phẳng nhất của sườn dốc, gần như là một chỗ đất bằng.

Phó Y Lan buông dây thừng ra, nhảy xuống, chạy về chỗ bóng dáng màu vàng đang mắc kẹt ở giữa hai cành cây nhỏ.

Bước nhanh đến phía trước, nhìn thấy mặt người, quả nhiên là Cố Thiên.

Cái trán Cố Thiên đang chảy máu, trên mặt cũng có rất nhiều vết thương nhỏ, quần áo trên người mặc dù bị đá vụn cắt rách nhưng trên người cũng không có vết thương gì.

“Xán Xán?” Nàng thử gọi, nhưng không có tiếng trả lời, hai mắt Cố Thiên nhắm chặt, chắc là đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Phó Y Lan không dám xem nhẹ, đã kiểm tra khắp người Cố Thiên, xác định xương cốt không bị tổn thương, cuối cùng cũng coi như yên lòng một chút.

Nhưng mà, vấn đề bây giờ là làm sao để vào thành.

Phó Y Lan chỉ có một mình, bám được vào dây thừng thì không đỡ được Cố Thiên.

Cố Thiên lại đang hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không còn chút sức lực nào; cho dù Phó Y Lan công nằng trên lưng cũng không thể đảm bảo đưa được nàng lên trên.

Phó Y Lan suy nghĩ một lát, đứng lên bám vào dây thừng trèo lên theo đường cũ, lấy ra một cây chủy thủ ở trong túi bên hông ngựa rồi lại trượt xuống.

Phó Y Lan trở lại chỗ cũ, chặt mấy dây leo trên mấy thân cây gần đó, bện thành một cái cằng đơn giản, đặt Cố Thiên ở trên, buộc chặt nàng vào, lại nắm hay đầu dây leo khá dài quấn hai bên hông, trước ngựa, dưới nách mình.

Như vậy thì có thể bám vào dây thừng kéo Cố Thiên lên trên.

đã leo lên leo xuống hai lần, hai có thêm một người sau lưng, Phó Y Lan đã không còn sức lực, tay chân bủn rủn, nhiều lần bị trượt xuống, ngàn cân treo sợi tóc.

Mưa lại rơi, hạt mưa lạnh băng rơi xuống mặt nàng, mặc dù vô cùng chặt vật nhưng lại có tác dụng làm cho nàng tỉnh táo lên.

Phó Y Lan nâng tay vuốt nước trên mặt, nước mưa cùng nước mặt trộn lẫn vào nhau, không phân biệt được cũng không cần phân biệt.

Vì sao nàng lại đến đây?

Bởi vì muốn nhìn thấy tỷ phu, muốn xem xem chỗ này có gì cần giúp đỡ.

Từ nhỏ nàng đã tập võ, phụ thân thường nói một câu, không được bỏ dỡ giữa chừng.

Đường xa như vậy cũng đã đi hết, nhiều cửa ải như vậy cũng đã vượt qua, đã sắp đi đến đích, bây giờ không thể từ bỏ được.

Mục đích còn chưa đạt được, nhất định phải kiên trì.

cô nương phía sau nàng là ai?

Cố Thiên, là vợ của tỷ phu.

Là bản thân mình dẫn Cố Thiên đến đây, tất nhiên cũng phải có trách nhiệm đưa người đến trước mặt tỷ phu an toàn.

Bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không cứu được Cố Thiên, cho dù tỷ phu không trách mình, Phó Y Lan cũng không còn mặt mũi nhìn mặt tỷ phu.

Hơn nữa, Cố Thiên còn là bạn tốt của mình...

Phó Y Lan vừa cắn răng bò lên phía trên vừa nghĩ ra rất nhiều lý do, trong đó không có lý do nào để nàng buông tay, toàn bộ đều là lý do để nàng cố gắng chống đỡ.

một lần trượt tay nàng đều nhắc lại những lý do này một lượt trong đầu, tiếp sức cho mình.

trên dây thừng dần dần dính những dấu vết màu đỏ, đó là vết máu trên tay Phó Y Lan do bị dây thừng cứa vào trộn lẫn với nước mưa.

Mọi người nói tay đứt ruột xót, có thể tưởng tượng được nàng đau đớn như thế nào.

Nhưng mà nàng chưa từng lùi bước, cắn răng kiên trì trèo lên trên, càng ngày càng gần, cuối cùng hai tay cũng bám lên được vách.

Cuối cùng Phó Y Lan cũng kéo được Cố Thiên lên trên.

Đường úi đã từng bị sạt lở, nàng lại kéo Cố Thiên chéch vào bên trong, đợi đến lúc đến được chỗ coi như là an toàn, sức lực toàn thân nàng cuối cùng cũng không chống đỡ được, vừa đặt được Cố Thiên nằm xuống đã ngất đi.

79. Chương 73

Editor: huyetsacthiensu

Buổi trưa đến mưa đã ngừng hẳn, mặt trời lười biếng dần dần lộ ra sau đám mây chiếu xuống mặt đất những tia nắng đầu tiên sau cơn mưa.

Lý Vũ Thành dẫn theo đội huyền giáp vệ đi liên tục, quần áo trên người bị nước mưa làm ướt sau đó lại được mặt trời ấm áp dễ chịu hong khô.

một đám nam nhi bình thường toàn hành quân, luyện tập, ẩn nấp, lăn lộn trong rãnh nước, bùn đất làm

sao lại có thể để sự biến đổi thời tiết hôm nay vào trong mắt chứ.

Thuận lợi đi xuống núi, đi đến khu vực đất bằng, tầm nhìn lập tức trở lại, có thể nhìn thấy đường chân trời phía xa xa, cỏ cây xanh mướt, thấp thoáng trên đó là những đỉnh lều bạt trắng.

”Nơi đóng quân ở phía trước rồi, mọi người chấn chỉnh là tinh thần, đội hình, xác định mục tiêu, chạy.

Đến nơi đúng lúc là giờ ăn, vừa đến gần đã ngửi thấy thịt trong không khí, đến gần thêm chút nữa, ngửi kỹ, hình như là mùi thịt dê.

một đám trẻ ranh to xác đã phải ăn lương khô hai ngày nay, không dễ dàng gì bây giờ mới ngửi được mùi thịt, không thể không hưng phấn.

không ngờ đoàn người lại bị chặn lại ở cửa doanh trại.

Người đứng gác là binh sĩ được lựa chọn trong số những binh lính ở Đại Đồng, tất nhiên không biết mặt Lý Vũ Thành, mặc dù hắn đã giới thiệu cũng nửa tin nửa ngờ “Cấp trên đã ra lệnh những người đến từ U châu không thể tùy tiện đi vào, phải chờ vào bẩm báo.”

Lý Vũ Thành là chỉ huy cao nhất của Huyền giáp vệ, đã đi theo Hàn Thác chinh chiến nhiều năm, lần đầu tiên bị một tên lính chặn không cho vào, cảm thấy thật là mất mặt, một khuôn mặt chữ Quốc (theo đúng bản raw đấy ạ) vì tức giận mà chuyển màu liên tục.

Nhưng mà nổi tức này cũng không thể phát ra được, hắn là tướng lĩnh, tất nhiên biết tên lính này không làm sai, nếu làm qua loa dẫn người không phận sự vào trong đó mới là sai lầm cần nghiêm trị.

một tên lính khác đi thông báo mời Lâm Tu ra, dẫn Lý Vũ Thành vào lều trại của Hàn Thác.

Lý Vũ Thành nói rõ mục đích đến đây, hai hòm ngân phiếu cũng mang vào theo sự dặn dò của Hàn Thác.

“Mọi người đã vất vả cả đoạn đường, nghe nói hôm nay nhà bếp làm thịt dê, bữa trưa cũng theo biện pháp được mục dân dạy là nướng thịt dê lên, đúng lúc các người đến, ném thử đi.” Hàn Thác nói “Ta cho mọi người tẩy trần, ăn uống no nê.”

Ngày thường trong quân doanh không được phép uống rượu, chỉ có ngày lễ Tết hoặc đánh thắng trận chủ soái lên tiếng mới có thể có ngoại lệ.

Lần này mặc dù thánh chỉ đến có chút bất ngờ, nhưng tạm thời cũng chưa ảnh hưởng gì đến Hàn Thác.

hắn vốn được Cố Thiên nhắc nhở về việc chuẩn bị thêm chút quân nhu, cho dù triều đình cắt đứt nguồn

cung thì quân đội bên dưới cũng chống đỡ được ít nhất là bốn tháng.

Hơn nữa, chỉ cần có đầy đủ tiền bạc, bốn tháng này cũng đủ để hấn phái người mua được quân nhu. Biên cảnh Đại Ân từ Bắc vào Nam kéo dài mười ba tỉnh, không sợ không thu thập được vật tư cần thiết.

Còn tiền ở đâu mà có?

Bổng lộ hàng năm của Hàn Thác ít đến không thể ít hơn được nữa, nhưng hấn đã bí mật mở rộng không ít con đường kiếm tiền, bên trong Huyền giáp vệ có một bộ phận chuyên môn phụ trách công việc này.

Cho nên, Hàn Khải tự cho là “đả kích” thì đối với Hàn Thác lại là không đáng nhắc đến.

Sau khi cơm nước no nê, Hàn Thác quay trở về lều trại, lôi bức thư Cố Thiển đưa cho Lý Vũ Thành mang đến đọc một lần.

“... Đây là toàn bộ hiện ngân (bạc thỏi hay thời hiện đại còn gọi là tiền mặt) trong của hồi môn của ta, còn đồ trang sức tạm thời chưa xử lý được, nhưng ta sẽ nhanh chóng cho người đi đổi trang sức sang hiện ngân mang đến cho chàng...”

Ngón tay thon dài của hấn vuốt ve đoạn văn này nhiều lần, dáng vẻ Cố Thiển khéo léo đáng yêu lại thành kính nghiêm túc sống động như thật phảng phất như đang xuất hiện trước mắt hấn.

Mặc dù Hàn Thác không cần số tiền này của Cố Thiển, cũng không thể không cảm động vì hành động này của nàng.

Chẳng biết vì sao bên ngoài lều trại lại náo động lên, Hàn Thác vẫn chưa để ý lắm, chầm mực, chuẩn bị viết thư lại cho Cố Thiển.

đang rất chú tâm viết thư, cửa lều trại đột nhiên bị người vén lên, thị vệ báo lại, Cố Thiêm sự (một chức quan võ thời xưa- Cố Phong) mang một đội quân lên núi truy kích gian tế của quân địch đã trở về đại doanh, gian tế chưa bắt được, nhưng lại dẫn về hai nữ nhân.

Những cái này chưa tính là gì, vấn đề là Cố Thiêm sự lại chỉ huy thuộc hạ khiêng một cô nương vào trong lều trại của Vương gia.

Thị vệ biết Cố Thiêm sự là em vợ của Vương gia, không dám đắc tội hấn nhưng cũng không thể để hấn làm bừa cho nên mới xảy ra tranh chấp làm náo động.

Hàn Thác cau mày đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Cố Phong mặc dù là một thiếu niên có chút bướng bỉnh, nhưng làm việc thành thực chắc chắn, cũng không phải người chỉ biết làm bậy, càng chưa bao giờ y vào thân phận em vợ của hắn mà làm xằng làm bậy.

Chuyện này chắc chắn phải có nguyên nhân, nữ nhân có thể để Cố Phong không hỏi một câu đã tự mình làm chủ đưa vào trong doanh trường chỉ có...

Ra bên ngoài, một đồng người vây quanh ở cửa.

Đầu tiên Hàn Thác nhìn vào người đang nằm trên cáng.

Quần áo nam nhân bao bọc thân thể nhỏ nhắn một cách chặt chẽ, chỉ lộ ra một khuôn mặt không còn sắc máu, không phải là Cố Thiên sao.

“Tỷ phu!”

Cố Phong chỉ mặc quần áo màu xám cùng với Phó Y Lan quần áo đều bị có vết bẩn, rách đồng thời mở miệng gọi hắn.

Nhưng mà người sau rõ ràng biểu hiện khiếp sợ, chỉ gọi một tiếng xong cúi đầu xuống.

Cố Phong nói rất nhanh “trên đường Xán Xán đến đây gặp phải đất lở, đường núi bị lún, cả người cả ngựa đều bị ngã xuống vách núi, từ lúc đệ gặp được đến bây giờ cũng không tỉnh lại...”

Hàn Thác chưa nghe hắn nói xong đã ôm ngang người Cố Thiên lên, bỏ lại một câu “Triệu Tiêu Hạc Niên.” Rồi đi vào trong lều.

Thị vệ mang nước nóng vào, Hàn Thác cho tất cả lui ra ngoài, cẩn thận lau chùi vết thương cho Cố Thiên.

Từng lớp quần áo được cởi ra, trên người nàng nhiều chỗ bị ứ máu, xanh tím sưng đỏ, khiến cho người xem hoảng sợ.

Đáng sợ nhất là trên đùi, da đều bị cọ rách, vải quần chui vào miệng vết thương, lại bị nước mưa xối vào, máu thịt be bét, thật sự vô cùng thê thảm.

Hàn Thác cầm kéo, cắt miếng vải đi.

Mười hai tuổi lên chiến trường, vết thương nào chưa từng nhìn thấy, cho dù là người chết la liệt thành đồng dưới chân cũng đã quen nhưng lúc này hai tay lại không khống chế được run rẩy.

hắn là thiết huyết nam nhi, từ trước đến giờ đổ máu đổ mồ hôi chứ không đổ lệ, nhưng lúc này nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, không thể tự tin.

Tiêu Hạc Niên sắp đến.

Vết thương trên người Cố Thiên, Hàn Thác đã kiểm tra từng chỗ một, không bị vào gân cốt, chỉ là ứ máu và xước da, chỉ có cái trán là bị thương nghiêm trọng nhất.

“Sợ là bị tụ máu bên trong đầu cho nên mới bị ngất chưa tỉnh.” Sau khi bắt mạch, Tiêu Hạc Niên nói.

Hàn Thác hỏi “Có cách nào có thể làm tan máu tụ không? Tiên sinh cứ làm đi.”

Tiêu Hạc Niên xua tay nói “Cách tốt nhất là chờ máu tự tan đi.”

“Cần chờ bao lâu?” Hàn Thác hỏi.

“Chuyện này còn tùy vào từng người, tùy vết thương, ít thì chỉ cần vài canh giờ, nhiều thì vài ngày vài tháng thậm chí là vài năm, không nói trước được.”

Hàn Thác càng nghe càng nôn nóng, làm sao hắn có thể cho phép Cố Thiên ngất vài tháng thậm chí vài năm mà không nghĩ cách chữa trị chứ, như vậy có khác gì cái chết đâu.

“Chẳng lẽ hoàn toàn không có cách nào khác?” Hàn Thác truy hỏi “từ trước đến giờ tiên sinh có những cách kỳ lạ, nhất định có thể cứu nàng ấy.”

“Đúng là có một cách, nhưng ta không khuyến khích dùng.”

Tiêu Hạc Niên vuốt râu nói “Có thể thử cách châm cứu, khai thông gân cốt, đẩy nhanh tốc độ tan máu, nhưng ảnh hưởng đến não, không nên tùy tiện thử. Như vậy đi, nếu ba ngày sau Vương phi vẫn chưa tỉnh ta sẽ thử một lần.”

hắn lại nghe Hàn Thác tả lại miệng vết thương một lần, để lại thuốc trị thương loại bỏ ứ bầm, đương nhiên còn có thuốc uống “Bốc thuốc theo đơn này, mỗi ngày sáng chiều hai lần, có tác dụng với vết tụ máu trong đầu.”

Thuốc sắc xong, Hàn Thác tự mình đút cho Cố Thiên, nhưng hai hàm răng của nàng ngậm chặt, không thể đút được, đút vào bao nhiêu lại bị chảy ra ngoài bấy nhiêu, nhanh chóng làm bẩn bộ quần áo màu trắng Hàn Thác vừa thay cho nàng.

“Mang bộ quần áo khác đến đây.” Hàn Thác dặn dò.

một bát thuốc khác được mang vào, Hàn Thác ngửa đầu đổ thuốc vào trong miệng mình, cúi người ngậm lấy đôi môi Cổ Thiên, đầu lưỡi cạy mở hai hàm răng của nàng, đẩy thuốc vào trong miệng nàng.

Như vậy mấy lần, cuối cùng cũng coi như là dứt xong một bát thuốc cho nàng.

Vết thương trên tay Phó Y Lan đã được băng bó cẩn thận, nàng cũng không đáng lo, lúc trước ngất đi là do không còn sức lực, sau khi được Cổ Phong phát hiện rất nhanh đã tỉnh lại.

Trong quân doanh trừ Cổ Thiên chỉ có nàng là nữ tử, cho nên lúc này Phó Y Lan muốn bồi thuốc trị thương giúp nàng.

Nhưng Hàn Thác không chút nghĩ ngợi đã từ chối “không cần, ta tự mình làm.”

“Tỷ phu...” Phó Y Lan cho rằng Hàn Thác đang tức giận với nàng, muốn nói thêm cái gì đó lại bị Cổ Phong kéo ống tay áo lôi ra ngoài.

“Xin người thông minh lên một chút, đó là nữ nhân của tỷ phu ta, đương nhiên là hấn đau lòng, muốn tự mình chăm sóc, sao có thể để người khác chăm sóc hộ cho chứ.”

trên đường Cổ Phong đã nghe Phó Y Lan nói những chuyện đã xảy ra, trong lòng cảm kích, ngoài miệng cũng đã nói tiếng cảm ơn, bây giờ mới đồng ý nhắc nhở nàng. Chỉ là hấn ở trong quân doanh đã lâu, lúc nói chuyện khó tránh khỏi mấy thói quen xấu của quân sĩ, không chú trọng lịch sự ôn hòa.

Phó Y Lan không sợ giọng điệu của hấn, chỉ là nội dung làm nàng hơi đỏ mặt “Ta biết tỷ phu đau lòng Xán Xán.” Cho nên khi đó nàng liều mạng cũng phải cứu được Cổ Thiên, không phải là vì không muốn Hàn Thác đau lòng sao. “Thế nhưng các người phải đánh giặc, tỷ phu nhất định là có nhiều chính sự cần làm, nếu còn phải chăm sóc Xán Xán nữa, chẳng phải là quá vất vả sao, ta có thể giúp...”

“Người cũng biến thành bộ dáng như vậy rồi còn muốn giúp như thế nào?”

Cổ Phong nói xong cầm lấy lệnh bài đeo trên thắt lưng, dùng một góc đậm đậm bàn tay Phó Y Lan đang bị băng bó, chọc đến mức nàng ấy gào lên đau đớn.

“Hóa ra nha đầu gốc nhà người cũng biết đau, ta cò tưởng người được làm bằng sắt chứ, bản thân bị thương không nghĩ ngợi cho tốt, đừng ở trong đó quấy rầy tỷ phu của ta. Hai người họ đã hai tháng không gặp rồi, nhất định là có nhiều lời muốn nói.”

Cổ Thiên còn chưa tỉnh, nói cái gì chứ?

Phó Y Lan vừa định phản bác, lại nghe Cổ Phong hỏi “Ai da, sao người lại gọi tỷ phu của ta là tỷ phu? Xán Xán nhà chúng ta có thêm một muội muội từ lúc nào?”

Phó Y Lan giải thích.

Nàng biết Cố Phong là đệ đệ ruột của Cố Thiên, tất nhiên cũng là người Hàn Thác tin tưởng, cho nên không có chút phòng bị nào báo cáo ngọn nguồn tỉ mỉ chuyện giữa Phó gia và Hàn Thác cho hắn “cho nên, đó là thói quen từ nhỏ của ta, nhất thời khó có thể đổi.”

“A, vậy người nhanh chóng đổi đi.” Cố Phong cà lơ phát phơ cười nói “Nếu không người không biết còn tưởng rằng người gọi theo ta đó.”

Cái gì là gọi theo hắn?

Thân thể Phó Y Lan quá mệt, đầu óc cũng không theo kịp, nhất thời không nghĩ ra được Cố Phong có ý gì.

Cố Phong lại chuyển đề tài “đi thôi, cho người ở trong lều trại của ta, ta chen chúc với các huynh đệ khác một chút.”

hắn dứt lời, đi trước dẫn đường, Phó Y Lan vội vàng đuổi theo, đồng thời thử yêu cầu “Có nước nóng không? Ta muốn tắm.”

“Chuyện nhỏ này không thành vấn đề!” Cố Phong thoải mái đáp.

Mãi đến lúc ngồi vào thùng nước nóng, tạm thời giải tỏa toàn thân mệt mỏi, Phó Y Lan mới phản ứng được, hắn nói gọi theo hắn, đó là nói người ngoài không biết sẽ cho rằng nàng là... thê tử của hắn!

80. Chương 74

Editor: huyetsacthiensu

Chớp mắt ba ngày đã trôi qua, Cố Thiên vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng không có cách nào ăn uống được, chỉ dựa vào Hàn Thác mớm thức ăn như trước đây từng mớm thuốc cho nàng, khuôn mặt nhỏ vốn êm dịu từ từ gầy xuống.

Tiêu Hạc Niên không có cách nào, chỉ còn cách thử châm cứu cho nàng.

Từng chiếc kim châm dài ngắn khác nhau châm vào từng huyệt vị, sau nửa giờ lại thì rút ra.

Trong toàn bộ quá trình, Hàn Thác vẫn luôn ngồi ở bên giường, nắm chặt tay Cố Thiên.

Cố Thiên ngủ rất sâu, lúc từng cây châm châm vào người khuôn mặt cũng không thay đổi.

Điều này khiến cho Hàn Thác càng lo lắng, bình thường nàng yếu ớt như vậy, làn da mềm mại như đậu phụ, bây giờ dù có đâm một cái chọc một cái cũng không biết đau.

“Cách này cũng không thích hợp dùng liên tục, lần này châm cứu xong phải đợi thêm ba ngày, nếu như vẫn không có tác dụng thì lại châm cứu lần hai.”

Mặc dù Hàn Thác biết một chút y thuật, nhưng cũng chỉ là điều trị những vết thương ngoài da đơn giản, đều là những điều thường thức người trong quân đều phải biết, lúc này nghe Tiêu Hạc Niên nói phải đợi ba ngày lại ba ngày chỉ cảm thấy lòng bất an hỏi “Lại ba ngày nữa đã là sáu ngày, nàng ngất lâu như thế liệu có ảnh hưởng gì không?”

“Vương gia, điều này rất khó nói, nào là bộ phận kỳ diệu khó nói nhất của con người, lúc trước ta cũng đã từng chứng kiến cộng với những ví dụ trong sách đã nói; có người bị ngất mấy năm, lúc tỉnh lại cũng không khác gì so với lúc trước, cũng có người chỉ ngất khoảng thời gian hai chén trà, mở mắt ra lại quên mất chuyện lúc trước. Vương phi thuộc trường hợp nào thì phải đợi sau khi tỉnh lại mới biết được.”

nói cũng như chưa nói, chuyện hấn sốt ruột từ đầu đến cuối chỉ có một chuyện “Vậy ba ngày sau rốt cuộc nàng có thể tỉnh lại hay không? Người nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

Tiêu Hạc Niên lắc đầu nói “Lão phu không chắc chắn, chỉ có thể làm hết sức mình; mọi chuyện theo ý trời.”

Cố Thiên vẫn rơi vào bóng tối vô biên, không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy cái gì; ngay cả cảm giác giống như cũng biến mất, chỉ biết là thân thể vô lực, không thể động đây, hoàn toàn không thể tự kiểm chế.

Dần dần, cảm giác của nàng bắt đầu thức tỉnh, phát hiện ra bản thân giống như một cơn sóng phiêu lưu, lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, nhưng mà trên người cũng không có cảm giác ẩm ướt.

Vào lúc Cố Thiên còn đang nghi ngờ, xa xa có một vầng ánh sáng nhạt xuất hiện, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng.

Vầng ánh sáng càng ngày càng gần, càng ngày càng lớn, lóng lánh chói mắt.

Cố Thiên không thể động đây, cũng không thể trốn, chỉ có thể nhắm mắt lại không nhìn.

một lúc lâu sau, nàng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng.

trên bàn đốt một cây nến, ngọn lửa yếu ớt, lúc sáng lúc tối nhưng cũng đủ để Cố Thiên nhìn rõ cảnh vật bốn phía.

Căn phòng hình bát giác, mỗi mặt đều có một cánh cửa.

Mắt nhìn thấy tất cả các cánh cửa đều giống nhau như đúc, làm bằng gỗ Hồng Mộc khắc hoa văn chim, phía bên phải bên trên có tay kéo.

Cố Thiên giật giật tay chân, sức lực đã trở lại trong thân thể, nàng đi đến một cánh cửa.

Cánh cửa kia nhìn thì không có gì khác so với những cánh cửa thông thường khác nhưng kỳ lạ là cho dù nàng đẩy như thế nào thì cánh cửa này cũng không nhúc nhích chút nào.

Cố Thiên liếc mắt nhìn về phía tay kéo bên phải, thử nắm chặt rồi kéo ra, chỉ nghe một tiếng “Ầm ầm” thật lớn vang lên, cửa kia quả nhiên chậm rãi bay lên.

Sau cửa là một vòng xoáy liên tục chuyển động, Cố Thiên thử đưa tay ra chạm vào, mới đụng vào liền bị một lực hút lớn cuốn vào, nàng không kịp đề phòng, cả người đã bị hút vào.

Sau khi cảm thấy trời đất quay cuồng, Cố Thiên phát hiện mình bị hút vào một căn phòng khác, đứng giữa bức bình phong xanh mông cùng chiếc giường.

Giường cùng tấm bình phong được chế tác đơn sơ, làm cho nàng nhớ lại khách sạn lúc Hàn Thác ở Bình Nguyên trấn.

Chẳng lẽ nàng trở về lúc đấy?

Cố Thiên gấp gáp muốn tìm chứng cứ, nhưng mà còn chưa chờ nàng bước qua tấm bình phong liền nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

“Làm sao lại không mang đến? Muốn bồi thường tiền sao?” Giọng nam thô lỗ, dùng từ bất nhã.

“Ai da, người đừng soi mói nữa, người đi đến chỗ người môi giới mua thử xem, một đứa trẻ ít nhất phải mười lượng bạc, ta không lấy tiền của người, còn đưa cho người ba mươi lượng, người còn ghét bỏ?” Giọng nữ nói chuyện vô cùng quen thuộc, nhưng mà chẳng biết vì sao nàng cảm thấy không chân thực như cách một cái gì đó.

“Vì vậy nên mới làm cho người khác không thoải mái, ai biết nha đầu chết tiệt kia có tật xấu gì, hay

là không nhìn được ánh sáng cho nên người mới vội vàng như vậy.” Giọng nam lại vang lên.

Hóa ra là buôn bán người.

Cổ Thiên cũng không biết vì sao mình lại gặp phải chuyện như vậy, cũng không biết là nên xuất hiện hay không, nàng nín thở bước đi, nhưng mà tấm bình phong giống như là biến thành trong suốt, ánh mắt của nàng có thể nhìn xuyên qua tấm bình phong đó thấy rõ hai nữ một nam đang ngồi trước bàn; trong đó có một nam một nữ ngồi đối diện Cổ Thiên, một người khác ôm trong ngực một bé gái quay lưng vào nàng.

Bé gái nhắm hai mắt, nằm trên vai nữ tử đó ngủ say, khuôn mặt nhỏ chỉ lộ ra một nửa, không nhìn rõ mặt nhưng có thể thấy rõ cây trâm hình hoa trà trên búi tóc.

Đôi trâm cài kia Cổ Thiên đã từng nhìn thấy.

Phỉ thúy khắc hình lá, bên trong là tầng tầng cánh hoa hồng ngọc, nhị hoa được làm từ năm viên trân châu vàng óng ánh.

Là đôi trâm Hàn Thác mượn cho nàng lúc ở Bình Nguyên trấn.

Là người có nguồn gốc thì không thể không quan tâm, Cổ Thiên vừa nhắc chân thì phát hiện hai chân như bị dính chặt xuống sàn không thể động đậy, nhưng mà ba người kia vẫn đang nói không ngừng.

“Cái gì mà không nhìn được ánh sáng, đừng nói khó nghe như vậy, đứa nhỏ này lai lịch rõ ràng, không giấu gì các người, nàng là do tiểu thư nhà ta sinh, nhưng thông gia nhà chúng ta đặc biệt trọng nam khinh nữ, định bán đứa trẻ này cho một gia đình giàu có làm người hầu. Luôn miệng nói làm người hầu ở gia đình giàu có hạnh phúc hơn làm tiểu thư nhà nghèo mấy lần.”

Giọng nữ quen thuộc phát ra từ miệng cô gái đang quay lưng lại với Cổ Thiên, nói đến đây nàng ta đột nhiên dừng lại, hung ác nhổ nước bọt một cái mới tiếp tục nói “thật sự là chuyện viễn vông, lúc ta còn trẻ cũng đã từng hầu hạ trong một gia đình giàu có, nha hoàn ở đó không có mấy người có thể dụ dỗ được chủ nhân, là chỗ con gái nhà lành không nên đến. Cho nên nghe ngũ biểu di (dì họ) nói các người nhiều năm không có con, ta với tiểu thư nhà ta suy nghĩ kỹ nên quyết định đưa con cho các người, dù gì các người cũng là gia đình đứng đắn. Hơn nữa, đứa nhỏ này rất có phúc khí, tiểu thư nhà ta lấy chồng ba năm mà chưa mang thai, năm thứ tư thì sinh được nàng, sau đó ba năm sinh hai đứa, đều mập mạp đáng yêu.”

Nhà nghèo đến mức phải bán con làm người hầu cho nhà khác sao có thể mua được quần áo, đồ trang sức ở Trích Tinh các cho đứa bé.

Hơn nữa, lý do này trăm ngàn chỗ hở ngay cả Cổ Thiên cũng nghe ra vậy mà cũng có người tin.

Chỉ thấy nam nhân trao đổi ánh mắt với nữ nhân bên cạnh, rõ ràng đã bị thuyết phục.

“Vậy các người làm sao nói lại với phụ thân và tổ phụ, tổ mẫu của đứa nhỏ?”

“Chuyện này, không phải chỉ cần nói dối là được rồi sao, nói rằng Tết Nguyên Tiêu lúc đi xem hoa đăng đã để lạc mất đứa nhỏ, tìm kiếm mấy ngày cũng không thấy. Chỉ là, các người tuyệt đối không được nói với người bên ngoài, chẳng may bị phát hiện thì phiền phức.”

“Người yên tâm, hai chúng ta đều kín miệng, nếu như người bên ngoài hỏi thăm, ta sẽ nói ta dùng năm lượng bạc mua từ chỗ người môi giới.” Giọng nam nhân liên tiếp đảm bảo.

“Đúng vậy, yên tâm đi.” Nữ nhân ngồi đối diện Cố Thiên cũng nói giúp vào, vừa nói vừa ôm lấy đứa bé vào trong lòng.

Cuối cùng Cố Thiên cũng nhìn thấy khuôn mặt đứa bé, cảm thấy khuôn mặt đứa bé giống như đã từng quen biết, chỉ là không nhớ được đã gặp được ở đâu, lúc đang suy nghĩ nhớ lại, đứa bé lại xoay người lại, quay lưng vào nàng.

Ba người còn đang ngồi trò chuyện, âm thanh nói chuyện truyền vào tai Cố Thiên càng ngày càng nhỏ, cảnh vật bên trong phòng cũng bắt đầu từ từ mơ hồ vụn vụn.

Mất thấy ba người kia cuối cùng cũng đứng dậy đi đến cửa phòng, nữ nhân ôm đứa bé rời đi cùng nam nhân, người phụ nữ vẫn đưa lưng về phía Cố Thiên rút tay đang hướng đến cửa về.

Trong chốc lát người phụ nữ đó quay người lại, Cố Thiên cảm giác mình bị một luồng sức mạnh cực mạnh kéo vào bên trong, làm cho nàng đầu vác mắt hoa phải nhắm mắt lại đợi nó qua đi.

Chờ cảm giác choáng váng biến mất, Cố Thiên mở hai mắt ra, phát hiện mình đã trở lại căn phòng bát giác, hơn nữa còn nằm ngửa trên mặt đất vô cùng chật vật.

Nàng sử dụng cả tay lẫn chân để bò lên giường, muốn mở lại cánh cửa kia, muốn nhìn xem người phụ nữ có giọng nói quen thuộc kia rốt cuộc là ai.

Cố Thiên không nói rõ được nguyên nhân, chỉ là trực giác nói cho nàng biết việc này rất quan trọng.

Nhưng tất cả các cánh cửa đều cùng một kiểu, bên trong phòng chỉ có một cái bàn và một ngọn đèn, không còn đồ gia dụng gì khác, nàng thật sự không phân biệt được cánh cửa nào mới là cánh cửa vừa rồi mình mở.

Cố Thiên đi qua đi lại trước tám cánh cửa vài vòng, quan sát nhiều lần, nhưng vẫn không tìm ra chút dấu vết nào.

Cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn là chọn bừa một cánh, cầm vào tay nắm, cửa dần bay lên, vẫn

xuất hiện vòng xoáy sáng giống vừa rồi.

Bởi vì có kinh nghiệm vừa rồi, Cố Thiên to gan hơn rất nhiều, không chút do dự chạm tay vào, sau khi cảm nhận được một sức hút, lại lần nữa bị hút vào giữa.

Nàng đứng vững mới mở mắt ra, nhưng cảnh tượng hoàn toàn không giống lần trước.

Trước mặt có một đám người đang quỳ, cho dù là gầy béo, nam nữ, tóc đen hay bạc đều cúi đầu xuống, thấp đến mức như hận không thể vùi đầu xuống nền nhà.

trên người bọn họ mặc quần áo khác nhau, tất cả Cố Thiên đều quen thuộc, nàng có thể dễ dàng nhận ra thân phận của những người này qua quần áo mặc trên người, có nội thị, có cung nữ, còn có ngự y.

Chẳng lẽ là ở trong Hoàng cung?

Lại không biết là cung điện nào trong Hoàng cung.

Cố Thiên nhất thời cảm thấy có chút bất an, chẳng may bị phát hiện thì nên giải thích như thế nào?

Nàng vô cùng cẩn thận di chuyển bước chân, hy vọng trước khi mọi người ngẩng đầu thì tìm được một chỗ trốn.

Theo tiếng đi lại nhẹ nhàng của nàng, tiến vào trong mắt nàng đều là những đồ vật quen thuộc, nàng dừng bước chân, nghi ngờ mà đánh giá bốn phía, nhận ra đây là Phượng Nghi cung.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Cố Thiên trở mắt nhìn Tiêu Hạc Niên mặc quần áo vải màu xanh đi qua trước mặt mình, gần đến mức suýt nữa chạm vào cánh tay nàng.

Nhưng mà Tiêu Hạc Niên hai mắt nhìn thẳng, đuôi mắt cũng chưa từng nhìn vào Cố Thiên, vẻ mặt thư thái. Nếu nói hắn không nhìn thấy Cố Thiên chẳng bằng nói chỗ Cố Thiên đứng vốn không có người.

Cố Thiên nhìn Tiêu Hạc Niên đi đến chỗ đám người đang quỳ kia, trên mặt là vẻ mặt bất đắc dĩ, tự nhiên ngồi vào trước bàn bát tiên, tự rót cho mình một chén trà.

“Tiêu đại phu?” Cố Thiên gọi hắn.

Tiêu Hạc Niên vẫn ung dung ngồi uống trà, rõ ràng là không nghe thấy.

Nàng vừa định gọi lại một tiếng, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng quát “Tất cả rút ra ngoài cho

trầm!”

Giọng nói kia không thể quen thuộc hơn với Cố Thiên.

Là Hàn Thác!

Cố Thiên cũng không để ý đến Tiêu Hạc Niên nữa, nàng lập tức quay người lại, bước nhanh vòng qua tấm bình phong gỗ lim khảm cẩm thạch, quả nhiên nhìn thấy Hàn Thác ngồi trên giường.

Mấy tháng không gặp, bây giờ trong mắt nàng ngoài Hàn Thác thì không còn ai khác, muốn chạy đến nhào vào ngực hắn.

Chạy đến gần, Cố Thiên phát hiện có điều không đúng.

Hàn Thác cũng giống Tiêu Hạc Niên, giống như không nhìn thấy Cố Thiên, tất nhiên cũng không vui sướng vì nhìn thấy nàng, thậm chí là đưa tay ra nghênh tiếp.

Hơn nữa hai mày hắn nhăn lại, cả khuôn mặt là vẻ đau thương không che giấu chút nào, hai mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cô gái hắn ôm chặt trong ngực.

Cố Thiên nhìn theo ánh mắt của hắn, tình linh phát hiện cô gái kia có khuôn mặt giống với mình như đúc.

không kịp nghĩ nhiều, sức mạnh mãnh liệt vừa rồi lại xuất hiện một lần nữa kéo nàng lại.

Đó là mình.

Mình của kiếp trước.

Trở lại căn phòng bát giác, Cố Thiên vừa bò dậy lần nữa vừa nghĩ, cảnh tượng mình vừa nhìn thấy chắc là cảnh kiếp trước sau khi mình qua đời.

Cố Thiên không thể chờ đợi muốn vào lại cánh cửa kia, nhưng cũng nghi ngờ giống lúc trước, không thể nào biết được là cánh cửa nào, nàng không thể làm gì khác hơn là tiện tay chọn một cánh.

Lần này không xuất hiện một vòng xoáy sáng nữa mà là một dòng nước siết chảy từ sau cánh cửa, thoáng chốc đã cuốn Cố Thiên vào.

không biết đã trải qua bao lâu Cố Thiên mới tìm lại được ý thức của mình, nhưng mà tình huống lại giống như ban đầu, trời nổi trong bóng tối vô tận, mắt không nhìn thấy gì, tai cũng không thể nghe thấy, chỉ có

cảm giác là nhạy cảm hơn trước nhiều.

Đầu tiên là trong đầu nảy lên từng cái đau nhói, giống như bị đồ gì đó sắc nhọn đâm vào.

Sau đó đau dần biến mất, Cố Thiên vừa âm thầm thở ra một hơi, lại đột nhiên có người ngậm lấy bờ môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn cạy mở hàm răng, chất lỏng cay đắng theo đó mà vào...

Cố Thiên thích ngọt, ghét nhất là vị đắng, hận không thể nhổ hết chất lỏng này ra ngoài, nhưng mà đôi môi này cực kỳ cương quyết chặn miệng nàng lại không cho nàng toại nguyện.

Bị ép nuốt hết chất lỏng đắng chát này vào bụng, trong lòng Cố Thiên vô cùng oan ức, không nghĩ ra được rốt cuộc là ai bắt nạt ngược đãi mình.

Muốn mở mắt ra nhìn một chút nhưng mí mắt lại như bị hồ dán dính vào không thể mở nổi.

Nhưng mà hình phạt còn chưa kết thúc, Cố Thiên cảm giác được hai chân mình bị mở ra, ngón tay có vết chai mỏng vuốt nhẹ bên trong bắp đùi, cảm giác mát mẻ.

Nàng giãy dụa theo bản năng nhưng tay chân như bị đồ chì, nặng trĩu, không thể nhúc nhích.

Nhưng mà đôi tay kia vẫn không chịu rời đi, vuốt nhẹ liên tục nhiều lần.

Cố Thiên hoảng hốt, hét lên, cuối cùng hai mắt cũng mở ra.

Đập vào mắt đỉnh lều bạt màu xám trắng.

Nàng nằm ngủ quá lâu, trong đầu trống rỗng, trong hoảng hốt còn không biết vì sao mình lại ở đây.

Xung quanh không có ai.

Cố Thiên thử cử động thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không có chút sức lực nào, hoàn toàn không thể đứng dậy, nàng không thể làm gì khác hơn là chuyển động cổ đánh giá bốn phía.

Bên trái cách hai bước là một cái bình vuông làm từ gỗ Lim. Xuyên qua một tấm vải mỏng có thể nhìn thấy ở phía ngoài cách mấy bước là một cái bàn, trên bàn ngổn ngang sách, giấy, bút, trên chỗ dựa của ghế khoác một tấm da Bạch Hổ. Đằng sau ghế là một giá sách, trên đất trải một tấm thảm bằng gấm Ba Tư...

Nàng chỉ tỉnh khoảng thời gian uống một chén trà rồi lại ngủ say.

Trong mơ mơ màng màng, nghe thấy có người nói chuyện.

“đã qua ba ngày, kính xin tiên sinh châm cứu một lần nữa.”

“Lão phu quan sát thêm nửa ngày nữa, nếu như vẫn không có chuyển biến gì sẽ châm cứu cho Vương phi vào sáng sớm.”

Cố Thiên nghe được là giọng của Hàn Thác cùng Tiêu Hạc Niên, Vương phi đương nhiên là nàng.

Nhưng nàng không muốn bị châm kim!

Bị châm kim còn bị uống thuốc đắng, còn có... nghĩ lại thật là xấu hổ.

Nhưng bất đắc dĩ là thân thể không nghe nàng sai khiến, muốn mở mắt cũng không mở được, muốn giãy dụa cũng không thể động đậy, muốn nói chuyện cũng không mở miệng được, gấp đến mức nàng gào thét những từ ngữ không rõ ra khỏi miệng.

“Vương phi tỉnh rồi.”

Tiêu Hạc Niên vừa nói xong, Cố Thiên cảm giác mình bị kéo vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

Nàng nức nở, qua một lúc lâu mới miễn cưỡng mở được mắt, đối diện với hai mắt vừa lo lắng vừa vui mừng của Hàn Thác.

81. Chương 75

Editor: Mễ Đồng

Cố Thiên đã tỉnh lại, Tiêu Hạc Niên bắt mạch lại một lần nữa để xác nhận tình huống thân thể, lúc trước trong đầu có tụ huyết thì bây giờ cũng chỉ cần bồi bổ cơ thể là đủ.

Trong toàn bộ quá trình, Hàn Thác thủy chung chưa từng buông tay, lao thẳng đến ôm Cố Thiên vào trong ngực.

Tiêu Hạc Niên gặp phải tình huống như thế, dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành công việc phải làm, liền cáo lui rời đi.

Lúc này Cố Thiên nghĩ lại một chút, những việc đã phát sinh trôi qua từng chút một trong đầu.

Hàn Khải hạ thánh chỉ, nàng đưa ra đề cưới, nàng cùng Phó Y Lan vụng trộm đi theo đám người Lý Vũ Thành ra đi.....

Ấn tượng cuối cùng là ở trên núi cười ngựa đi trước, trên đùi nàng đau đớn đến khó nhìn, nên tốc độ chậm lại, nhưng Phó Y Lan vẫn chưa phát hiện, đi ở phía trước làm gương, càng lúc càng xa, khi nàng định cất tiếng kêu, thì Phó Y Lan đã rẽ qua khe núi nên không thấy bóng người.

Nàng chỉ có thể tự kiên trì, giục ngựa đuổi theo, ai ngờ đột nhiên sơn đạo sụp đổ, ngựa không kịp dừng bước, một bước không cẩn thận, cả người lẫn ngựa lăn xuống triền núi.

Chuyện sau đó thực tình Cố Thiên không biết nữa.

Là ai đã cứu nàng thoát hiểm? Tại sao lại đến chỗ của Hàn Thác?

Nàng định mở miệng hỏi, mới nói một câu “Vương gia”, liền cảm thấy yết hầu nóng rát đau đớn, âm thanh khàn khàn không giống với giọng của chính mình.

Hàn Thác buông Cố Thiên ra, bước đi nhanh về phía cái bàn bên ngoài bình phong đổ ra một ly trà, giúp đỡ nàng ngồi lên, hất ngời ở phía sau nàng, làm cho nàng có thể tựa vào trong ngực hắn, sau đó bưng trà giúp nàng uống nước.

Cố Thiên đã suy yếu, uống được nửa chén nước liền mệt mỏi đến không nâng được mí mắt, bất tri bất giác lại dựa vào người Hàn Thác ngủ.

Cũng không biết khi nào thì tỉnh lại một lần nữa, Hàn Thác nằm ở bên cạnh nàng, một tay đặt trên lưng nàng, một tay để ở dưới đầu, đem nàng ôm vào trong ngực một cách vững vàng.

Hắn nhắm mắt lại, cũng không biết là đang ngủ hay tỉnh, trong mắt có quang âm rõ ràng, ở cảm và thái dương đều có râu mọc ra.

Cố Thiên bỗng thấy sống mũi cay cay, muốn nhấc tay sờ khuôn mặt tiêu tụy kia, ai ngờ toàn thân mệt mỏi, việc nâng cánh tay so với việc lên trời còn khó hơn, chỉ có thể cố gắng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Hàn Thác.

Nhìn nhìn, nước mắt đã bắt đầu lăn xuống.

Nàng vốn không muốn khóc, nhưng mà hoàn toàn không khống chế được, nàng cũng không rõ rốt cuộc bản thân là vì cái gì mà khóc.

Bởi vì tích góp từng tí một tương tư trong suốt mấy tháng, lại vừa thoát ly khỏi hiểm cảnh sợ hãi, trên thân thể có đủ loại thống khổ, cảm thấy áy náy vì mang đến cho Hàn Thác phiền toái.....

Hoặc là, chỉ cần nhìn thấy Hàn Thác, tất cả kiên cường đều biến mất, trong lòng tràn đầy yếu đuối và ủy khuất.

Tiếng nước nở của tiếng khóc thức tỉnh Hàn Thác, “Đừng khóc, không có việc gì.” nói xong, liền cúi đầu đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt.

không nghĩ tới việc cứ như vậy, Cố Thiển lại càng khóc lớn.

Hàn Thác cũng không khuyên nhủ nữa, để tùy ý cho nàng khóc, làm cho nàng phát tiết cảm xúc, lấy một tay khẽ vuốt lưng nàng để an ủi.

Cố Thiển khóc đến mệt mỏi, rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Lần này cảm giác giấc ngủ an ổn thoải mái, khi tỉnh lại trong trường đã thấp lên ánh nến, Hàn Thác đang ngồi ở trước bàn lật xem công văn, nghe được nàng nhỏ giọng gọi người, lập tức đứng dậy, vòng qua bình phong đi vào đứng ở trước giường, “đã tỉnh? Muốn ăn này nọ sao?”

Cố Thiển gạt đầu, bụng liền phối hợp phát ra tiếng vang.

Cảm thấy đói, chứng tỏ đang trong tình trạng khôi phục, là một chuyện tốt.

Hàn Thác lập tức truyền lệnh sai người, nhưng mà thứ mang vào là một chén thuốc đen có mùi hắc.

Cố Thiển vừa thấy liền muốn khóc, nàng còn nhớ rõ hương vị khổ sở suốt đời khó quên.

“Xán Xán nghe lời, uống thuốc trước mới ăn cơm được.” Hàn Thác nói sau một lúc lâu, Cố Thiển mới có thể miễn miễn cưỡng cưỡng đem thuốc uống vào, gương mặt vì khổ sở mà nhăn lại, ngũ quan như muốn dồn đến một chỗ.

Uống thuốc xong, hơn hai khắc mới có cơm chiều đưa đến.

Nhưng mà, cơm chiều của Cố Thiển cũng chỉ là một chén cháo hoa.

Trong miệng nàng mùi vị của chén thuốc cay đắng chưa kịp lui, cháo hoa tuy rằng được nấu mềm mại, nhưng không có hương vị gì, việc ăn cùng uống thuốc không sai biệt lắm, vẫn như cũ chỉ có một chữ “Khổ”.

Uống không được hai muỗng, Cổ Thiên liền quay đầu đi, né tránh thìa cháo mà Hàn Thác đưa đến bên môi, không chịu tiếp tục ăn.

“Tiếp tục ăn một chút, nghe lời.” Hàn Thác ôn tồn khuyên nàng.

“Vương gia, ta không muốn uống cháo hoa, có thể đổi thành cái khác hay không.” hắn ôn nhu, nàng liền làm tới.

không ngờ Hàn Thác không theo ý của nàng, trực tiếp cự tuyệt: “không được, người nhiều ngày chưa ăn cơm, vừa mới bắt đầu ăn chỉ có thể ăn nhẹ để dễ dàng tiêu hóa, bằng không dạ dày không thể thích ứng, đến lúc đó chính là tự làm khổ mình.”

“Rất khổ.” Cổ Thiên lắc đầu không nghe lời khuyên bảo.

Hàn Thác nghe vậy, liền đem thìa đưa lên môi mình nếm thử, uống một ngụm, liền nhăn mi nói: “Làm sao lại khổ? Mùi vị rất ngon, Xán Xán nghe lời, cố chịu một chút, ăn no nhanh lên.”

Cơ bản Cổ Thiên không thèm nghe, lúc này khí lực của nàng cũng khôi phục một chút, đá chân nói: “Ta muốn ăn món gì có hương vị một chút, thịt bò thịt dê gì đó.”

Nàng có thể ngủ được bên ngoài lều trại có nướng thịt dê, nước miếng đã nhanh chảy ra, sao có thể bình tĩnh ăn cháo hoa.

Xem ra thật sự giống như lời nói của Tiêu Hạc Niên, tỉnh lại thì sẽ không còn trở ngại gì, nếu không làm sao có tinh thần kén chọn phát sinh thói hư tật xấu.

Trong lòng Hàn Thác thoải mái không ít, nhưng cũng nhớ đến lời Tiêu Hạc Niên đã dặn, không chịu cho Cổ Thiên tùy hứng kiêu ăn như thế, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tức giận của nàng và chén cháo, trong đầu liền có chủ ý.

Cổ Thiên không biết Hàn Thác giờ phút này đang đắm chiêu suy nghĩ, chỉ nhìn hắn cười đem thìa bỏ vào trong bát, giữa đầu lên uống hết chén cháo, nàng còn tưởng rằng hắn đã đồng ý với nàng.

không nghĩ tới, ngay sau đó, Hàn Thác liền cúi người lại đây, môi chặn đôi môi của nàng, đem hết cháo hoa đưa vào trong miệng nàng.

Cái này chưa tính, hắn còn linh hoạt dây dưa cái lưỡi dính hương của nàng, bắt buộc nàng uống sạch toàn bộ.

Cổ Thiên trợn to mắt, tức giận đến nổi chuyển động đầu lưỡi để ngăn lại, ai ngờ đối lấy là việc Hàn Thác càng mãnh liệt tiến công.

Đến khi hai người tách ra, Hàn Thác thở hồng hộc, mặt đỏ tai hồng.

Cố Thiên đang bị bệnh, bởi vì thân thể suy yếu, vì vậy thở không được, toàn thân phát run, dựa vào người để Hàn Thác vỗ lưng giúp thuận khí, mới chậm rãi bình phục được.

Tháng năm, thời tiết không tính là quá nóng, nhưng ở trong lều không có gió, bực mình thật sự, Cố Thiên thực sự rất khó chịu, cả người đều đầy mồ hôi, nhớp nháp khó chịu.

“Vương gia, ta muốn tắm rửa.” Nàng nhỏ giọng đưa ra yêu cầu.

Hàn Thác vẫn chưa nói là không đi được, Cố Thiên nhắc tay vén cái chắn trên người.

Nàng nửa ngồi trên giường, liếc mắt nhìn xuống phía dưới mình, cái gì cũng chưa mặc.

“A.....” vừa mới la một tiếng, vẫn chưa kịp xuống hơi, đã bị Cố Thiên nuốt đi xuống.

Bởi vì Hàn Thác đã tách hai chân nàng ra, cúi người xuống giữa hai chân cẩn thận xem xét.

Trong đùi của Cố Thiên có vết thương tuy nhiên lúc đầu thực sự rất đáng sợ, nhưng mà đều thuộc loại bị thương ngoài da, Tiêu Hạc Niên đã đưa đến thuốc trị thương tốt nhất, Hàn Thác lại chăm sóc cẩn thận, rửa miệng vết thương, đổi thuốc, đến tận bây giờ đều tự mình làm, cũng không mượn tay của người khác, cho nên khôi phục rất tốt, vảy kết đã bắt đầu dần dần bóc ra.

“Dính nước chắc là không thành vấn đề, nhưng mà cũng thể tắm được.” Hàn Thác từ giữa hai chân Cố Thiên ngẩng đầu lên, đáp lại.

“không liên quan..... Ta chỉ gọi đầu thôi.....” Cố Thiên mặt đỏ như quả lựu, đầu óc ngưng trệ, miệng nói ra lời nói mà chính mình cũng không biết là gì.

Hàn Thác cười ôn nhu trên đỉnh đầu nàng, đứng dậy đi gọi người chuẩn bị.

không bao lâu sau, thị vệ liền nâng vào hai bồn nước ấm, hai thùng nước lạnh đến, còn có một cái bồn tắm có đường kính ba thước.

Cố Thiên không biết cái bồn dự bị kia dùng để làm cái gì, bởi vì nàng nhìn thấy ở cái bình phong đằng sau kia có một cái bồn tắm to rồi.

Nhưng mà, này cũng không quan trọng, nàng thực sự không nghĩ muốn có tình cảnh giống như lúc nãy, vì thế, lúc Hàn Thác ôm nàng, nàng liền giành trước nói:“Tự ta tắm.”

“Ân, trước tiên để ta giúp nàng gội đầu.” Hàn Thác ôn nhu nói xong, còn chỉ chỉ thái dương, “trên đầu người có thương tích hở, sợ người không nhìn thấy.”

một bên nói một bên sửa lại tư thế, đặt Cố Thiên nằm ở trên giường, đầu nhẹ nhàng đặt ở mép giường bên ngoài.

Hàn Thác làm ướt tóc của nàng, sau đó bắt đầu xoa nắn, cho tới bây giờ hắn chưa từng hầu hạ người khác việc này, khó tránh khỏi có chút khó khăn.

Cố Thiên có một mái tóc dài được chăm sóc vô cùng tốt, đen bóng mượt mà, so với vải thượng đẳng còn mượt mà hơn vài lần, mặc dù bởi vì cơ thể nhiều ngày chưa từng tắm rửa, có một chút xúc động, mấy lần ghệt ngợm chuồn ra khỏi tay của Hàn Thác.

Kể từ đó, càng làm cho Hàn Thác luống cuống tay chân, vốn là một việc vô cùng đơn giản, lại biến thành việc khiến hắn có một đầu hắc tuyến.

Mặc dù được hầu hạ nhưng thật lòng nàng không thể thoải mái được, sau khi Hàn Thác dùng khăn vải bông lau khô tóc cho Cố Thiên, nàng đã ngủ gật một bên.

Nhưng nàng ngủ không sâu, khi Hàn Thác ôm thì nàng lập tức tỉnh lại.

“Vương gia, tựa tằm.”

Mặc dù nàng ngủ mơ mơ màng màng, nhưng chuyện như vậy cũng không quên được.

Hàn Thác nghe lời nàng, đem nàng đặt ở trên giường.

Cố Thiên ngồi dựa vào đầu giường, nghĩ bản thân đã khôi phục nhiều khí lực, ai ngờ chỉ là đánh giá cao thể lực của mình, Hàn Thác mới buông lỏng tay, cả người nàng liền mềm nhũn ngã vào ngực hắn, sau đó liền trượt xuống dọc theo thân thể của hắn.

sự việc phát sinh làm người ta trở tay không kịp, Cố Thiên cả người vô lực, cơ bản không kịp ôm lấy người duy nhất có thể dựa vào kia, Hàn Thác lại chậm một bước nên không thể giữ chặt nàng.

Kết quả thực sự cực kỳ thảm thiết, Cố Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn mình trượt một đường xuống phía dưới. không ngờ lại té xuống ngay thắt lưng của hắn, nhìn lại xuống phía dưới, chớp mũi, môi tất cả đều vô ý mà cũng tiểu vương gia tiếp xúc một cách thân mật.

Y phục vốn rất đơn giản, Hàn Thác ở nơi doanh trại chỉ mặc một bộ đồ trong cùng y phục ở bên ngoài. Cố Thiên có thể xuyên qua bộ y phục kia để miêu tả ra hình dạng của tiểu vương gia, nàng âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi hai người vẫn chưa làm ra chuyện gì xấu hổ, cho nên tiểu vương gia lúc này mười phần

nhu thuận mềm mại, không đến mức làm người ta phải xấu hổ.

Ai ngờ ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu, liền nhìn thấy từ chỗ vải kia dần dần hình thành một cái lều nhỏ.

82. Chương 76

Editor; Mễ Đồng

Cố Thiên vốn cũng không phải là người nhanh trí về việc ứng biến, huống chi sau khi bị thương thì đầu óc càng thêm trì độn, hơn nữa cả người vô lực, giờ phút này từ đầu não đến thân thể đều không có phản ứng gì, chỉ có thể trở mặt nhìn thứ làm người ta xấu hổ đến cực điểm.

Khi nhìn thấy hai tròng mắt của nàng đã muốn dính vào nhau, Hàn Thác liền mang nàng đứng lên, không dùng cách thức cũ như bình thường mà ôm lấy nàng, mà là dùng một tay đặt ở mông của Cố Thiên. Sau đó, ôm nàng đứng lên, tư thế giống như đang ôm một đứa trẻ.

“Để tự ta.....” Cố Thiên vẫn kiên trì chưa từ bỏ ý định.

“Ta cũng muốn cho nàng tự làm, nhưng rõ ràng là nàng không có chút khí lực nào, ta chỉ đang có ý tốt làm giúp nàng một lần.”

Hàn Thác giống như đang thở nhẹ một tiếng, cũng không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, toàn thân nàng từ cao đến thấp có chỗ nào mà hắn chưa từng xem qua, chưa từng chạm qua, tại sao lại có thể thẹn thùng xấu hổ?

Lúc nói, hắn cũng không nhàn rồi mà ôm Cố Thiên đi đến một góc của lều trại, nếu không cái tay kia sao có thể bố trí vị trí của giao y, sau đó lại đi về phía cái bồn tắm rộng ba thước kia, đem giao y bỏ vào trong chậu, rồi giúp Cố Thiên ngồi ở giao y phía trên, làm cho nàng dựa lưng vào ghế dựa, có thể mượn lực mà ngồi vững.

Làm xong việc đó, Hàn Thác giờ tay muốn cởi quần áo của Cố Thiên.

Bởi vì sợ động đến miệng vết thương, cho nên hắn vẫn chưa cho nàng mặc quần, chỉ có một cái áo ở phía trên.

Tắm rửa đương nhiên không nhất thiết là phải cởi quần áo, khả năng Cố Thiên chấp nhận cũng không cao, bàn tay nhỏ bé gắt gao túm chặt lấy vạt áo không chịu buông tay.

Dù thân thể nàng đang khỏe cũng không phải là đòi hỏi của Hàn Thác, huống chi là hiện tại.

Nhưng mà, Hàn Thác cũng không ép buộc, Cố Thiên không chịu cởi, hắn liền chiều ý nàng. Chỉ lấy lấy gáo nước, trực tiếp tưới xuống đầu vai của nàng.

Y phục của nàng vốn được làm bằng vải bông, sợi vải mềm mại, chỉ ướt một ít nước đã trở nên trong suốt, mặc hay không mặc cũng không có gì khác nhau, nhưng mà, cũng không phải, phải nói là như ẩn như hiện lộ ra da thịt mềm mại trắng nõn như ẩn như hiện, hiệu quả thị giác thực sự là còn mê hoặc hơn.

Đối với Hàn Thác mà nói, phản ứng trực tiếp nhất là tiểu vương gia lập tức lại cao hơn vài phần.....

Thực sự trong lòng Hàn Thác tràn đầy cảm giác khinh thường chính mình, trên thực tế hắn không hề nghĩ đến điều gì mà thân thể lại có thể tự động phản ứng.

Rời khỏi U châu để dẫn quân xuất chinh khi mới đầu tháng hai, nay đã là cuối tháng năm, hắn cùng Cố Thiên xa nhau cũng đã bốn tháng, thân là nam tử đã sớm có nhu cầu cấp bách cần phân giải.

Nếu không phải vì Cố Thiên hôn mê bất tỉnh, lại bị thương ở đùi như vậy thật bất tiện, nếu không Hàn Thác sẽ không chế chính mình, đã sớm muốn thử xem tư vị tuyệt vời tiểu biệt thăng tân hôn.

Khi tắm mặc quần áo không sao, nhưng muốn tắm rửa sạch sẽ lại không được.

Hàn Thác vẫn muốn tắm rửa thật tốt cho Cố Thiên, mấy ngày hôm trước, bởi vì nàng bị thương, hắn chỉ dùng khăn ướt cho nàng chà lau, nghĩ đến lúc nàng tỉnh, trên người nhất định cảm thấy không đủ nhẹ nhàng thoải mái.

“Vẫn là đem quần áo cởi ra, nếu không thực sự hết cách.” Hàn Thác thấp giọng ở bên tai Cố Thiên thương lượng.

hắn thấy được, nàng cũng thấy được, dù sao mặc với không mặc không khác nhau lớn, tiếp tục kiên trì cũng không có nhiều ý nghĩa.

Cố Thiên đành phải tùy ý cho Hàn Thác đem y phục cởi đi.

Y phục duy nhất trên người không có, từ đầu đến chân đều lo lắng, xấu hổ đến mức khiến hai chân khép chặt, cánh tay cũng ôm lấy phía trước, đầu cúi xuống mặt đỏ hồng, chỉ nhìn chằm chằm mũi chân trước người mình, không dám đối diện tầm mắt cùng Hàn Thác.

Cố Thiên hoàn toàn không hiểu, bộ dạng nàng mềm nhũn như vậy, không thể tự bảo đảm cho chính mình, rất có thể làm cho nam nhân sinh ra tâm tư xấu.

Cũng may sự tự chủ của Hàn Thác cao hơn so với bình thường, còn có thể nhớ rõ mình phải làm chuyện gì, đứng dậy lấy xà phòng thơm đến, nắm trong tay, mặt không đổi sắc thoa lên trên người Cố Thiên.

không bao lâu sau, Cố Thiển toàn thân chỉ chừa chỗ miệng vết thương, tất cả đều theo đám xà phòng mà tẩy rửa sạch sẽ.

Hàn Thác trên bàn tay dính nước vì giúp Cố Thiển chà xát tẩy rửa, tất cả những chỗ có mồ hôi đều được hẩn tẩy rửa sạch sẽ hoàn toàn, ngay cả nơi mà Cố Thiển hoàn toàn không thể nói là tiểu vương phi cũng không có buông tha.

thật vất vả mới làm xong, cả người Cố Thiển đều hồng hồng giống như một quả lựu chín, da thịt trắng nõn ngọc ngà như có thể chảy ra nước.

Hàn Thác lại mức nước giúp Cố Thiển tẩy rửa sạch sẽ, lại mang đến chiếc khăn bông giúp nàng lau những giọt nước còn sót lại một cách thật cẩn thận.

thật lâu sau, cũng chưa cho nàng mặc quần áo, ôm nàng trở lại trên giường.

“Người nên nghỉ một lát, ta cũng tắm rửa đây.” Hàn Thác sắp xếp xong cho Cố Thiển, liền gọi người mang hai thùng nước đến, tắm rửa một cách sạch sẽ, thực ra còn tính nhân cơ hội tự giải quyết, nhưng bởi vì cố kỵ Cố Thiển ở trong phòng, rốt cuộc cũng không dám động thủ.

Sau khi tạp vụ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ thỏa đáng, Hàn Thác cởi hết áo ngoài, chỉ mặc áo trong, mang theo tiểu vương gia đang trong khí thể hiên ngang lên giường, nằm ở bên ngoài Cố Thiển.

Cố Thiển mấy ngày nay ngủ rất nhiều, lại ăn uống no đủ, tắm rửa sạch sẽ sáng khoái, tinh thần tỉnh táo, làm sao ngủ được.

Vừa mới lúc này khi Hàn Thác tắm rửa, Cố Thiển muốn nhìn lại không dám nhìn. Trong lều bồn tắm đang lay động, chiếu lên bình phong bóng dáng của hẩn, nàng đành phải nhắm nhanh hai mắt. Nhưng mà mắt không thể thấy, lỗ tai sẽ càng thêm minh mẫn, tiếng nước cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong tai, vừa nghĩ tới âm thanh này vì sao lại phát ra, thật sự so với việc trực tiếp nhìn đến cảnh tượng lại càng thẹn thùng.

Hàn Thác vừa lên giường liền phát hiện Cố Thiển không ngủ, ánh mắt của nàng đóng thật chặt, ngay cả lông mi đều xoay thành bản đồ bát tự, bình thường ngủ tự nhiên sẽ không có loại vẻ mặt này.

hẩn đi đến phía giường, cánh tay đem Cố Thiển ôm vào trong ngực, thân thể tiếp xúc, thực sự khônggiấu được việc chỗ kia khác thường.

Cố Thiển nhận thấy được, bất an dịch chuyển, ý muốn lui lại mà không có dấu vết, kéo ra khoảng cách với Hàn Thác.

Ai ngờ nàng thối lui bao nhiêu, Hàn Thác liền theo kịp bấy nhiêu, tóm lại chính là dính sát vào nhau không tách rời.

“Vương gia..... Ta bị thương còn chưa lành.....”

Hơn nữa lại bị thương tại chỗ kia, nên cái gì cũng không thể làm. Hàn Thác không phải là không biết, lại cố tình muốn như vậy, Cố Thiên cảm thấy đây là biểu hiện không hề thương tiếc mình dù chỉ là một chút, trong lòng liền sinh ra vài phần ủy khuất.

Hàn Thác nói: “Ta biết, nhưng mà ta khó chịu đã vài tháng, Xán Xán giúp ta, được không?” nói xong nắm lấy tay nàng kéo xuống.

Cố Thiên muốn hỏi hần muốn làm cái gì, giấy dựa vụn vụn không ngớt, nhưng sức lực không bằng, trốn chỗ nào cũng không thoát, chỉ có thể thấp giọng cầu xin: “Vương gia, toàn thân ta đều không còn sức lực.”

“không sao cả, ta có sức lực, chỉ là muốn mượn tay Xán Xán để dùng, sức lực ta bỏ ra.....”

Còn có mặt dày mà yêu cầu sao?

Cố Thiên không biết.

Dù sao mặc kệ là sức lực lớn hay nhỏ, vẫn là so về da mặt dày, nàng không đấu lại Hàn Thác, cuối cùng lại để hần được lợi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường:

Hàn Thác: [xướng] ta yêu tắm rửa, làn da hảo hảo, lạp lạp lạp ~ []/~

Bàn tử: [cười] người nói rõ ràng là yêu cấp tự mình rửa, vẫn là yêu cấp tức phụ tẩy []

Hàn Thác: [ám chà xát chà xát] đương nhiên là tức phụ còn dùng hỏi sao []

Cố Thiên: [toàn thân đỏ bừng].....

83. Chương 77

Editor: huyetsacthiensu

Giờ Mẹo một khắc, bầu trời đã le lói ánh sáng, kèn hiệu, tù và đã vang vọng trong doanh trại.

Phó Y Lan lập tức nhảy xuống giường, nàng tưởng là động tác của mình đã rất nhanh nhưng nàng còn chưa rửa mặt xong bên ngoài đã vang lên tiếng binh sĩ thao luyện.

Phó Y Lan bắt đầu nhìn đầu tóc rối tung của mình, dùng tay búi hết tóc lên trên đỉnh đầu, dùng trâm bạch ngọc cố định lại, lại cầm lấy một cây trâm gỗ binh sĩ hay dùng kê sát vào gương nhìn so sánh, cảm thấy không hợp lại đổi sang trâm gỗ.

Sau khi làm xong tất cả, lại soi gương kiểm tra lại một lần, xác nhận mọi thứ không có gì sai sót thì vén cửa lều đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày thứ bảy Phó Y Lan đến doanh trại, tuy rằng sinh hoạt gian khổ bất tiện hơn trong nhà nhiều nhưng nàng thích ứng rất nhanh, mỗi ngày đều hưng phấn vui vẻ.

Mặc dù dưới trướng Hàn Thác có hai mươi hai vạn đại quân nhưng lần này xuất chinh chỉ có mười hai vạn, những người còn lại đều ở lại làm hậu cần.

Mười hai vạn đại quân quy mô như thế nào chỉ cần lấy bút tính toán một chút là được.

Trong quân doanh quy củ, cứ ba mươi người ở trong một lều bạt, mười hai vạn người là bốn nghìn lều. Những tướng lĩnh từ Ngũ phẩm trở lên ở lều trại riêng cho nên số lượng lều chỉ nhiều hơn bốn nghìn, vị trí đóng quân hơn mười dặm cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Tuy Phó Y Lan và Cố Thiên đột ngột xuất hiện lại là nữ nhân không được phép ở trong doanh trại, nhưng chưa tạo thành ảnh hưởng gì trong quân doanh; chỉ có đoàn tiểu binh ra ngoài với Cố Phong và thị vệ trước lều của Hàn Thác biết.

Sau khi Hàn Thác ra lệnh không cho phép truyền việc này ra ngoài thì việc này càng như cục đá chìm xuống đáy biển.

Có điều, dù sao cũng phải cẩn thận, không thể rêu rao, cho nên Cố Phong mang đến hai bộ quần áo của binh lính, yêu cầu Phó Y Lan nhất định phải mặc vào mỗi khi đi ra khỏi lều trại để tránh bị người khác chú ý.

Xưa nay Phó Y Lan hoạt bát hiếu động, đương nhiên không thể cả ngày ở trong lều trại; cho nên mỗi ngày buổi sáng rời giường đều mặc quần áo của binh lính.

Nếu ở bên ngoài gặp người khác bị hỏi thì tự xưng là binh lính làm tạp vụ mới được Cố Phong điều đến, điều này cũng đã được Cố Phong dặn trước.

thật ra Phó Y Lan cũng không đi xa, chỉ đi loanh quanh lều trại của Cố Phong xem binh lính luyện tập, nàng vô cùng phấn khích đối với chuyện này, thường xem hết cả ngày.

Sáng sớm ngày hôm đó, các binh sĩ diễn tập trận pháp.

Trận pháp này Phó Y Lan từng đọc qua trong sách binh pháp, đã sớm học thuộc bí quyết nhưng chưa từng xem diễn tập trong thực tế; cho nên càng xem chăm chú. Mãi cho đến lúc các binh lính luyện tập xong đi ra nghỉ ngơi tại chỗ nàng vẫn xếp bằng ở cửa lều, cầm một cành cây vạch vài đường trên đất mô phỏng theo trận pháp biến hóa.

Lúc đang nhập tâm, chợt nghe bên tai có người nói chuyện: “Vị tiểu huynh đệ này, người thật sự là to gan, dám trốn thao luyện ngồi ở đây lười biếng, chẳng lẽ không sợ ta báo cáo, xử trí người bằng quân pháp hay sao?”

Phó Y Lan sợ hết hồn, vội vã bỏ cành cây trong tay xuống, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt cột nhà của Cố Phong.

“Ta là binh lính tập vụ của Cố Thiêm sự, hần lệnh cho ta đứng bảo vệ ngoài cửa lều, không được đi đâu cả, cho dù báo cáo lên trên ta cũng vẫn nói như vậy; ngược lại vị đại ca này, một mình chạy từ trong đội ngũ ra, không sợ bị trách phạt sao?”

Cố Phong cố làm ra vẻ, Phó Y Lan liền dùng cách tương tự đáp trả hần.

Những ngày gần đây, Cố Thiêm bị thương nặng chưa lành, toàn bộ tâm tư của Hàn Thác đều đặt ở việc chăm sóc nàng. Cố Phong liền tự động gánh vác trách nhiệm chăm sóc Phó Y Lan, còn nghĩ ra các cách hỗ trợ nàng giấu giếm thân phận, thường xuyên qua lại với nhau hai người cũng dần dần quen thuộc nói vài câu chuyện cười nói không đâu vào đâu.

“Người là binh lính tập vụ của Cố Thiêm sự? Vậy Cố Thiêm sự đang đứng trước mặt người sao người lại không nhận ra? nói, người...”

Cố Phong còn chưa nói hết câu, Phó Y Lan liền cười nói “Cố Thiêm sự đang đứng trước mặt ta? Ta thật sự không thấy, ta chỉ thấy một con khỉ ngoan cố đang ngồi xổm trước mặt ta, màu sắc trên mặt giống Chung Quỳ...”

Lúc này đến lượt nàng chưa nói hết lời, Cố Phong đã đứng dậy đi vào lều bạt.

Phó Y Lan đi theo, nhìn thấy Cố Phong quay về gương đồng lau mặt.

“Người ngồi trước cửa lều trại, không nhìn ra được hoàn toàn trận pháp, lại đơn giản như ta sáng nay luyện nằm rạp truy kích, nếu đánh trận thật thì ngay cả vũng bùn rãnh nước cũng phải bò vào, như này vẫn còn khá.”

Cố Phong thấy nàng cũng đi vào theo nói liên miên cần nhần một tràng, xem ra là vừa rồi bị nàng chê cười mất mặt nên vội vã muốn giải thích.

Phó Y Lan hiểu ý “A” một tiếng.

Nhưng mà, rõ ràng là Cố Phong không hài lòng với phản ứng của nàng, bỏ khăn xuống, đi đến trước mặt nàng, vô cùng thần bí hỏi “Mỗi ngày người đều vui vẻ xem thao luyện như vậy, chẳng lẽ không muốn thử sao?”

“Việc này cũng có thể thử sao?” Phó Y Lan liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi một đằng trả lời một nẻo, không phải nàng chưa từng nghĩ đến, mà là trong quân doanh có quy tắc. Chuyện nàng giả mạo tập vụ của Cố Phong đứng ở cửa lều canh là chuyện nhỏ không có ai quản, nhưng trà trộn vào quân lính thao luyện là chuyện lớn, không thể đùa giỡn.

“Có gì mà không thể chứ? Tham gia trận pháp nhất định là không được, những người tham gia đều đã được quy định, người tham gia nhưng không lên chiến trường, đến lúc đó lại xảy ra vấn đề; có điều lúc luyện tập người có thể bộc lộ.” Cố Phong nhíu mày nói “Ta nghe hai huynh đệ Phùng Kỳ, Phùng Lân nói người tinh thông mọi kỹ năng; nếu là người tài đừng giấu diếm nữa, hãy hướng dẫn mọi người đi.”

nói đến đoạn sau chính là đang dùng kế khích tướng.

Cố Phong vô cùng tò mò với Phó Y Lan, nàng không giống những cô nương hắn quen trước đây.

nói chính xác hơn thì cô nương Cố Phong quen cũng chỉ có Cố Thiên. Cố Thiên là người như thế nào, người được nuôi dưỡng đến yếu ớt, tính tình mềm mại, ánh mắt nông cạn lại thích khóc. Trong mắt Cố Phong, nàng giống như em bé trong bức tranh ngày tết, từ khi hắn hiểu chuyện đã không dám chạm mạnh vào nàng, chỉ sợ chạm hỏng nàng, chỉ che chở cho nàng thật tốt.

Nhưng mà Phó Y Lan có thể một mình cứu Cố Thiên từ dưới vách núi lên, còn có thể múa kiếm múa thương, làm cho hai huynh đệ tốt của Cố Phong khen không ngớt miệng; cho nên hắn muốn được mở mang kiến thức về năng lực của nàng.

Phó Y Lan có tài nghệ, mỗi ngày đều nhìn người khác luyện tập tất nhiên cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, lúc này đã bị Cố Phong thuyết phục. Có điều, nàng vẫn có điều lo lắng, chỉ sợ gặp phải chuyện gì cho nên hỏi hắn nhiều lần để xác nhận “thật sự sẽ không ảnh hưởng gì chứ? Tỷ... Vương gia không phải đã nói là không được để cho người khác phát hiện ra sao? Nếu ta đi luyện tập tất cả mọi người đều nhìn thấy thì người nói với người khác như thế nào?”

“Yên tâm, mọi chuyện đã có ta.” Cố Phong vỗ ngực nói “Nếu như không tiện luyện tập trước mặt mọi người thì người vụng trộm đi cùng ta, Phùng Kỳ Phùng Lân tỉ thí mài giũa cũng được.”

Đây mới là mục đích thật sự của hắn.

Phó Y Lan là người thẳng thắn, làm sao hiểu được Cố Phong loanh quanh, chỉ gật đầu đồng ý nói “Vậy người xem lúc nào thì thuận tiện, nói rõ thời gian cho ta biết đi.”

Cố Phong giả hoạt, lúc này vẻ mặt lại như đang suy nghĩ rút lui “Đúng rồi, trên người người vẫn còn vết thương; người vốn là một cô nương bây giờ lại còn đang bị thương; nếu tỉ thí với người chẳng phải thành chúng ta đang bắt nạt người sao, không được không được, hay là thôi đi.”

“Ta không sao rồi.” Phó Y Lan rơi vào hố Cố Phong đào càng sâu “Người xem, đều khỏi rồi, thuốc của Tiêu thần y có tác dụng rất tốt, mới qua mấy ngày vảy đã bong hết, đã khôi phục như lúc đầu, ngay cả sẹo cũng không còn.”

Phó Y Lan đưa tay ra, Cố Phong giả vờ đi đến nhìn một chút, tay của cô nương mồm mĩm vô cùng đáng yêu, lòng bàn tay da dẻ non nớt. còn hiện ra vài vết đỏ ửng.

Cố Phong nhìn một cái thì không rời mắt được, vậy mà lại sinh ra ý nghĩ muốn chọc chọc vài cái, kích động sờ một cái, may mà hắn còn biết kìm chế; nếu không phải thì không cần chờ sắp xếp thời gian đả lập tức so chiêu với Phó Y Lan.

“Khụ.” hắn thanh thanh cổ họng, che giấu vẻ lúng túng không tự nhiên của mình “Nhìn qua thì không sao rồi, vậy thì tốt, ngày mai là ngày hưu mộ của ba chúng ta, đến lúc đó sẽ tìm người tỉ thí, địa điểm sẽ do ta sắp xếp, người chỉ cần chờ đến lúc đó thôi.”

Phó Y Lan đang muốn trả lời, chỉ nghe ngoài lều vang lên tiếng binh lính cầu kiến.

Cố Phong ngồi vào ghế dựa bên trong, chờ Phó Y Lan đứng ở phía sau hắn mới cho người vào.

Người tới là thị vệ ở lều Hàn Thác, hai người nhìn thấy thì không hẹn mà cùng thở ra một hơi, chỉ nghe người kia bẩm báo “Cố Thiên sự, Phó thiếu gia, Vương gia mời hai người qua một chuyến.”

“Nàng tỉnh rồi sao?” Hai người trầm miệng một lời.

Thị vệ gật đầu “Buổi chiều hôm qua đã tỉnh rồi, chẳng qua là lúc đó thân thể quá yếu, Tiêu thần y nói là cần được nghỉ ngơi nhiều; sáng nay sau khi bắt mạch thấy đã khôi phục khá tốt, Vương gia lập tức lệnh mặt tướng đến mời hai người qua đó.”

Hai người lập tức đi theo.

Cố Thiên vừa uống thuốc, đang ngồi dựa vào giường được Hàn Thác bón thức ăn.

Bởi vì hôm qua nàng yêu cầu quá mãnh liệt, hôm nay lại khôi phục khá tốt, cho nên đồ ăn hôm nay cuối cùng cũng có món mặn, là cháo trắng với canh thịt dê.

Tuy nói cháo nhiều thịt ít, chỉ để có chút hương vị mà thôi, nhưng Cố Thiên đã nhiều ngày không được ăn uống bây giờ chỉ cần có chút hương vị thịt là nàng đã vui không chịu được, ăn rất nhanh, hoàn toàn không giống ngày hôm qua lúc ăn cháo.

Ăn hết một bát Cố Thiên còn chưa thỏa mãn, nháy mắt với Hàn Thác, ý cầu xin không cần nói ra khỏi miệng Hàn Thác cũng có thể nhìn ra.

Lúc hai người này đang cò kè mặc cả thì Cố Phong và Phó Y Lan đi vào.

Cố Thiên vừa thấy Phó Y Lan, lập tức ném chuyện cháo thịt ra khỏi đầu, gọi nàng đi đến bên giường, tay cầm tay, thiên ân vạn tạ nói “Ta đã nghe Vương gia nói, Y Lan, nếu không có người ta vẫn còn ở dưới núi; ta không biết báo đáp người thế nào, không bằng người nói người muốn gì ta sẽ giúp người làm.”

“Ta không muốn gì cả, ta chỉ muốn người không xảy ra chuyện gì, cũng không cần người báo đáp ta cái gì.” Phó Y Lan nghiêm mặt nói “Ta cảm thấy nếu người là ta cũng sẽ làm như vậy.”

Cố Phong đứng bên cạnh chen miệng nói “Nếu nàng là người cũng không có bản lĩnh như vậy.”

“Đúng vậy.” lúc này Cố Thiên quay về ân nhân cứu mạng, không thêm quan tâm đến ý xấu trong lời nói của Cố Phong, chỉ liên tiếp nói cảm ơn “Mọi người đều nói đại ân đại đức không lời nào nói hết, nhưng dù nói nhiều hơn ta cũng không thấy đủ; bây giờ người không cần cũng không sao, chờ sau này cho dù lúc nào, chỉ cần người đến tìm ta nhất định ta sẽ thực hiện lời hứa hôm nay.”

Nàng (Cố Thiên) cũng đã nói như vậy, Phó Y Lan cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý, ngược lại nàng (Phó Y Lan) thật sự không nghĩ đến việc gì cần Cố Thiên giúp đỡ, có lẽ vĩnh viễn cũng không đưa ra yêu cầu.

Bốn người người một lời ta một lời nói chuyện một lúc, đột nhiên Hàn Thác chuyển đề tài, nói với hai người Cố Thiên và Phó Y Lan “Ta đã phái người đưa Hồng Hoa Bạch Hoa đến đây, chờ hai người bọn họ đến, cử một đội người ngựa của Lý Vũ Thành hộ tống thêm hai người đó hầu hạ, đưa hai người các nàng về U châu.”

84. Chương 78

Editor: huyetsacthiensu

Lời này vừa nói ra không khí vốn đang thân thiện nhất thời lạnh đi.

Đặc biệt là Cố Thiên, một giây trước khuôn mặt nhỏ nhắn còn có ý cười nhẹ nhàng trong nháy mắt nhăn lại, nhìn thế nào cũng thấy giống cái bánh bao để lâu trong không khí.

Phó Y Lan cũng không muốn đi, nàng còn nhớ nàng với Cố Phong đã hẹn cùng nhau tỉ võ, không tự chủ được nhìn về chỗ hắc đang ngồi.

Đừng nhìn Cố Phong bình thường đều là bộ dạng đùa nghịch như đứa trẻ, thật ra trong lòng hắn cũng không hồ đồ, đương nhiên có chủ ý nhiều hơn hai cô nương lớn lên trong khuê phòng, lập tức khuyên Hàn Thác: “Hai người dù sao cũng là nữ nhân không tiện ở lại trong quân doanh, cũng không an toàn, chẳng may ngày nào đó quân địch đánh lên đến đây...”

Dù là ví dụ nhưng câu này có chút đen đủi cho nên hắn chỉ nói một nửa thì ngừng lại.

Có điều nói cẩu thả nhưng hắn làm việc không cẩu thả, huống chi nơi này không phải nơi đóng quân bình thường, đây là nơi đóng quân trên chiến trường. Chuyện đánh trận sao có thể nói chính xác được, cho dù không phải là bị đánh lên nhưng cũng có những chuyện khác có thể xảy ra.

Phó Y Lan còn đỡ, ít nhất còn có chút võ nghệ, có thể tự vệ.

Nhưng mà Cố Thiên không biết cái gì, nếu thật sự gặp chuyện gì chính là miếng thịt trên thớt để mặc cho người ta chém giết. Hơn nữa thân phận của nàng đặc biệt, không chừng còn có thể biến thành nhược điểm để người bên ngoài áp chế Hàn Thác.

Cố Phong nhìn xa, nhìn khuôn mặt của hai cô nương rõ ràng là không dễ chịu, trong lòng biết trạng thái của bốn người như vậy không phải là thời cơ tốt để nói đạo lý.

“Tỷ phu, đệ thấy tinh thần của Xán Xán còn chưa tốt lên, nên để nàng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, đệ ra ngoài với Phó cô nương trước.”

Vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với Phó Y Lan.

Hàn Thác nghe vậy, gật đầu đồng ý.

Phó Y Lan không biế tâm tư của hắn, nhưng có thể nhìn ra được hắn muốn nàng đừng phản bác, cùng đi ra ngoài với hắn.

“Vậy ta đi trước đây, Xán Xán dưỡng thương cho tốt, lúc nào muốn tìm ra thì cho thị vệ đến truyền lời là được.” Nàng dặn Cố Thiên vài câu, lại cáo từ với Hàn Thác rồi đứng lên đi theo Cố Phong ra ngoài.

“Cố Phong, có phải chúng ta đến không đúng lúc không?” Vừa đi ra ngoài, Phó Y Lan đã hỏi lên nghi ngờ trong lòng mình.

Bước chân Cố Phong dừng lại một chút mới nói: “Cũng không hẳn là sai, nhưng mà dù sao bây giờ vẫn chưa an toàn, tỷ phu đang sợ hai người xảy ra chuyện. Người không biết người Mông Cổ tàn nhẫn như thế

nào, lúc bọn ta chiếm lại Đại Đồng, hơn nửa người trong thành đều bị bọn họ giết chết. Những người còn sống sót cũng sắp điên rồi, gặp người giết người, không kể người già hay là trẻ sơ sinh. Còn có phụ nữ, bọn họ nhìn thấy phụ nữ thì... Khụ khụ khụ”

hắn đã quen nói hươu nói vượn cùng các anh em trong quân doanh, mở miệng ra nói mới nhớ vị bên cạnh mình đây là một vị cô nương tuổi không cách biệt lắm so với mình, có mấy lời không tiện nói ra, cũng rất khó nghe. Lời ra đến miệng nhưng bị miễn cưỡng ép trở về làm hắn bị chính nước miếng của mình làm sặc.

Phó Y Lan tất nhiên hiểu rõ, trước đây nàng đã đọc qua các ghi chép chiến sự trong sách. Quân địch chiếm được một tòa thành thì tướng lĩnh sẽ cho phép thuộc hạ của mình cướp hiếp giết.

Nhưng cho dù trong sách viết tàn khốc đến đâu cũng chỉ là những sự việc xa vời không sinh ra cảm xúc mãnh liệt gì. Bây giờ Cố Phong mới nói vài ba câu nhưng nàng đã cảm thấy những chuyện này dường như đang xảy ra trước mặt mình. Nàng là một cô nương, trời sinh đã sợ hãi đối những việc thô bạo máu tanh, nhưng nhiều hơn vẫn là đồng tình với những bách tính kia, cùng với lòng căm phẫn với những kẻ xâm lược, còn có cảm xúc mãnh liệt muốn tự tay bảo vệ quốc gia.

“Ta hiểu, có điều, nếu lúc tỷ thí ta biểu hiện tốt có thể cho ta ở lại hay không, ta không sợ các người coi ta là binh lính bình thường để huấn luyện, ta có thể chịu đựng được, ta cũng muốn vì Đại Ân giúp một phần sức lực.” Phó Y Lan lấy dũng khí nói ra tâm nguyện của mình.

thật ra, nếu người đối diện là Hàn Thác nàng sẽ không dám nói những câu này, nhưng Cố Phong không giống Hàn Thác, hắn như một người bạn, mặc dù biết điều này không thích hợp nhưng nói cho hắn biết chuyện nàng cũng không sao.

Chuyện Phó Y Lan đi hay ở thì Cố Phong cũng không làm chủ được, hơn nữa, vốn là hắn cũng đang muốn giúp Hàn Thác khuyên cô nương này. Lúc này mặc dù trong lòng hắn có phần kinh ngạc vì lòng can đảm của nàng nhưng cũng chỉ có thể trả lời qua loa.

“Chuyện này, đến lúc đó lại nói tiếp, nếu như võ công của người mạnh hơn nam nhân, ví dụ như đánh thắng ta, lại nói.”

Đến lúc đó nếu nàng thua thì hãy ngoan ngoãn trở về. Thực tế, Cố Phong cho rằng kết quả này là tất nhiên. một tiểu thư khuê các, chỉ có chút công phu khoa chân múa tay làm sao có thể thắng được hã đã thật sự trải nghiệm chuyện đánh nhau trên chiến trường.

Hai người vừa nói vừa đi, đi được nửa đường thì gặp được binh lính bưng canh thịt dê cho Cố Thiên.

Hàn Thác nhận lấy khay trong tay thị vệ, đi đến bên giường.

Người trên giường vui đầu trong chăn, từ lúc Cố Phong và Phó Y Lan đi ra ngoài cũng không thềm nói một tiếng nào.

“Xán Xán, canh thịt dê nàng muốn ăn đến rồi, mau ngồi dậy.” Hàn Thác nói xong vươn tay định lật chăn lên.

Cố Thiên biết mình không giành thắng được hần nên cũng không tốn sức lực mặc hần vén lên, ngoài miệng lại nsoi “Ta không muốn ăn.”

“không phải vừa rồi nàng nói còn chưa ăn no muốn ăn thêm một bát nữa sao.”

Hàn Thác biết nàng đang giận dỗi nên sai người nấu nhiều thêm một bát đem đến dỗ dành nàng.

Cố Thiên không cảm ơn chút nào còn chôn đầu xuống gối, yếu ớt nói “Ta có thể không quay về không?”

Hàn Thác nhẹ thở dài, đặt cái khay trên ghế nhỏ, vươn người lên giường nằm bên cạnh Cố Thiên vòng tay ôm nàng vào lòng, lại kéo đầu nàng từ dưới gối ra kề sát vào ngực mình mới nói “Tiền phương quá nguy hiểm, nàng ở lại ta sẽ lo lắng.”

“Nhưng mà, nếu không ở cạnh chàng, ta sẽ lo lắng cho chàng.” Cố Thiên cọ cọ trước ngực hần, nhấn mạnh.

“Có gì phải lo lắng.” Hàn Thác xoa xoa đầu nàng, cười nói “Mười mấy vạn đại quan bảo vệ ta, đừng nói là bị thương ngay cả một sợi tóc ta cũng không rơi.”

Lời này cũng không phải thật, hần nói chỉ để dỗ tiểu cô nương yên tâm.

Cố Thiên cũng không ngốc, trực tiếp vạch trần hần “Chàng lừa ta, lần trước là ai bị thương hôn mê bất tỉnh, tận ba ngày cũng không viết thư cho ta?”

Chuyện xảy ra lúc nào?

Hàn Thác đã sớm quên chuyện này, được nàng nhắc lại mới chợt nhớ hình như đúng là từng có chuyện này. Có điều biện luận thì hần sẽ không thua Cố Thiên, lập tức sửa lời “Nàng xem, cho dù là bị thương nhưng bây giờ không phải ta vẫn rất khỏe mạnh, ngay cả vết thương cũng không thấy chứng tỏ mạng ta cứng. Hơn nữa còn có Tiêu Hạc Niên, có hần sẽ bức Diêm Vương tức chết, cho nên nàng càng không cần lo lắng, đúng không?”

Cố Thiên không dao động chút nào, Tiêu Hạc Niên được người đời gọi là tức chết Diêm Vương nhưng dù sao đó cũng chỉ là một biệt danh, cũng không phải là hần thật sự cướp được người từ tay Diêm Vương, nếu không thì sao kiếp trước này lại chết.

Nàng hơi do dự sau đó quyết định, mở miệng nói “Vương gia, còn nhớ ta đã nói với chàng giấc mơ ta mơ thấy lúc trước không?”

“Giấc mơ nói ta sẽ thất bại?” Hàn Thác tiếp lời “Trong mơ là ngược lại...”

“không phải cái đó.” Cố Thiển ngắt lời hắn “Sớm hơn một chút, là giấc mơ lúc Mặc Viên nói cho chàng cái kia, mơ thấy ta ở trong cung bị trúng độc, Vương gia dẫn Tiêu Hạc Niên đến chữa cho ta.”

Hàn Thác không có ấn tượng gì.

Mơ, bói toán, quỷ thần đối với hắn đều là những thứ vô căn cứ, lúc Cố Thiển bị những cơn ác mộng ảnh hưởng hắn sẽ dễ dàng quên cũng không coi là thật, tất nhiên cũng không nhớ kỹ.

Bây giờ biết tâm trạng nàng đang không tốt, đương nhiên không thể nói thẳng, chỉ nói qua loa “Ừ, giấc mơ đó làm sao?”

“Có phải là Vương gia không nhớ?” Cố Thiển nhỏ giọng hỏi, nhưng mà nàng cũng không cần Hàn Thác trả lời, dù sao trọng điểm là những điều nàng sắp nói sau đây, cho nên tự mình nói tiếp “Giấc mơ kia rất dài, mơ đến lúc ta mười hai tuổi, cả đời khác hoàn toàn hiện tại. Cho nên, trong mơ cũng có chiến tranh.”

nói cho cùng nàng vẫn là bị giấc mơ đó ảnh hưởng, Hàn Thác kiên nhẫn hỏi theo nàng “A, vậy cuộc chiến này ở trong mơ làm sao?”

Cố Thiển sợ Hàn Thác không tin, trong lòng có chút căng thẳng, tay nhỏ nắm dùng sức nắm lấy vạt áo hắn, nghiêm mặt nói “Trận chiến này trong mộng không phải do Vương gia xuất chinh. Bởi vì, trong mơ, Tấn Vương phi gặp chuyện muộn hơn, cho nên lúc đó Sở Vương còn rất tốt, Ngõa Lạt xâm lược đương nhiên do hắn dẫn quân. Nhưng mà trận này mới đánh được một nửa thì Hàn biểu ca ban thánh chỉ, nói là quốc khó trống không, muốn lấy việc cứu tế nạn dân Hà Nam làm đầu, cắt giảm hơn nửa quân nhu. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Sở Vương không ứng phó kịp, sau đó bại trận bỏ mình. Vương gia, trước khi chàng xuất phát, ta đã hỏi chàng chuyện về quân nhu chính là bởi vì chuyện này. Nhưng mà, ta lại sợ chàng không tin, cho nên không dám nói toàn bộ, nhưng những chuyện xảy ra sau đó đều giống trong mơ, Vương gia, ta sợ...”

nói đến đây thì nàng không nhịn được có chút nghẹn ngào, dừng một chút mới nói tiếp “Sợ chàng gặp chuyện không may.”

nói thật, Hàn Thác thật sự là không tin, thậm chí cảm thấy những chuyện này là do nàng ở Vương phủ một mình, suốt ngày lo lắng sợ hãi, suy nghĩ lung tung. Sau đó lại bị thánh chỉ của Hàn Khải làm sợ cho nên trộn lẫn mấy giấc mơ vào hiện thực. nói thẳng ra là tự mình dọa mình.

Nhưng mà, hắn lo lắng tâm tình của Cố Thiển, ngoài miệng không thể nói những suy nghĩ đó ra, chỉ an ủi “Xấn Xấn không sợ, không có việc gì. sau khi được nàng nhắc nhở, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ lượng quân nhu có thể kéo dài mấy tháng, bạc trắng nàng đưa cho ta hơn nửa còn có bạc ta tích trữ riêng đủ cho hai mươi vạn người dùng trong ba năm, ta đã phái Lâm Tu đi về phía Nam mở một con đường mua bán,

tất cả đều ổn, không cần lo lắng.

“Vậy ba năm sau thì sao?” Cố Thiên hỏi.

Hàn Thác có chút buồn cười, cũng hiểu được vì sao nàng nhất định phải đi theo Lý Vũ Thành đến đây, xem ra là do lo lắng không chịu được.

Đối với nam nhân mà nói, hành động này có chút ngốc nghếch nhưng lại vô cùng hưởng thụ, tình cảm trong lòng phun trào, lời nói ra cũng dịu dàng ôn hòa “Lượng tích trữ hàng năm của ta cũng sẽ tăng lên theo, tiền thu được trong ba năm cũng có thể duy trì thêm ít nhất một năm nữa, như vậy là sẽ được bốn năm. Trong lúc đó mọi chuyện có thể có sự thay đổi, cho dù không thay đổi cũng có đủ thời gian để hiểu rõ nguyên nhân, tất cả đều kịp. Xán Xán, không cần căng thẳng.”

Hàn Thác vừa nói vừa cau mày gỡ nắm tay nàng đang nắm chặt vạt áo của hắn, Cố Thiên dùng sức nắm, chặt đến mức ngón tay cũng trắng bệch.

hắn cố ý nói ung dung thoải mái, cũng biết đưa ra những con số cụ thể để Cố Thiên hiểu rõ tình huống, có thể làm nàng giảm bớt được sự bất an. Những chỗ khó khăn trong đó không cần để cho nàng biết được.

“Vậy... nếu như vậy có phải là không có gì nguy hiểm đúng không? Nếu không nguy hiểm ta có thể ở lại không? Ta muốn ở bên Vương gia...”

Cố Thiên thấp giọng cầu xin hắn, còn chưa nói xong, ngoài lều liền có thị vệ đến báo cáo, Hồng Hoa với Bạch Hoa đã đến.

85. Chương 79

Editor: huyetsacthiensu

Hàn Thác không ngờ Hồng Hoa Bạch Hoa đến nhanh như vậy, bởi vì vốn là hắn còn muốn Cố Thiên ở lại thêm vài ngày nữa, dù sao vết thương của nàng cũng chưa khỏi hẳn, dù sao cũng phải để cho hắn tận mắt nhìn thấy vết thương của nàng gần khỏi, đến lúc đó... để cho nàng về Vương phủ hắn cũng có thể yên tâm một chút.

không biết, trong bảy ngày này, cả đám người hầu hầu hạ Vương phi đã chờ Vương phi sốt ruột đến tóc cũng sắp rụng hết rồi.

Lại nói về ngày ấy, Cố Thiên và Phó Y Lan đi đột ngột, cũng không nhớ đến việc cho người báo lại tin tức này.

Mấy nha hoàn trong Tam Khác đường biết Vương phi đi cùng với Phó Y Lan tiễn nhóm người Lý thị vệ, các nàng biết Phó Y Lan có võ công cao cường, đương nhiên cũng không lo lắng về vấn đề an toàn của Cố Thiển.

Ai mà ngờ được, càng tràn đầy tự tin, càng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Các nàng dậy sớm hầu hạ Cố Thiển rửa mặt thay quần áo ra ngoài rồi chia nhau nên làm cái gì thì làm cái đó. Đến trưa vẫn không thấy Cố Thiển quay về, nàng đi cũng đã lâu bọn họ khó tránh khỏi có chút hoảng thần, nhưng vẫn tự an ủi mình có lẽ Vương phi muốn đi tiễn xa một chút nên mới trở về muộn thôi. Đợi lại đợi đến tận lúc mặt trời đã ngả về Tây cũng không thấy nàng trở về, ngay cả đến lúc mặt trời đã lặn xuống núi cũng không thấy bóng người, có ngốc cũng biết đã xảy ra chuyện rồi.

Vương gia Vương phi cũng không có trong phủ, mọi người cũng không có người tâm phúc, cuối cùng vẫn là Lý ma ma chu đáo, lệnh cho thị vệ trong phủ ra ngoài thành tìm kiếm, kết quả thế nào cũng có thể tưởng tượng được, chính là không có thu hoạch gì.

Lần này lớn chuyện rồi, Vương gia không ở trong phủ, Vương phi lại không có tung tích, tất cả các nàng đều có trách nhiệm không trốn tránh được, vừa lo lắng cho sự an nguy của Cố Thiển vừa lo lắng cho tương lai của mình.

Đúng lúc cả phủ đang náo loạn thì gã sai vặt được lệnh đến An Quốc Công phủ cũng trở về, hóa ra Nhị tiểu thư cũng không trở về phủ.

An Quốc Công hiểu khá rõ con gái, thấy nàng đi ra ngoài nhưng mãi không thấy trở về, hơn nữa còn có người của Tĩnh vương phủ đến thăm dò, biết được Tĩnh Vương phi cũng không thấy đâu cũng đoán được nơi hai người đến.

Ông biết con gái nhà mình có bản lĩnh như thế nào, cho nên cũng không cảm thấy đoạn đường này có gì nguy hiểm.

Huống chi ông cũng không biết là hai người lén lút đi theo sau, chỉ nghĩ có lẽ là hai người tạm thời thay đổi chủ ý, muốn cùng đi áp giải ngân phiếu.

Dù sao Cố Thiển là Vương phi, người chỉ huy những thị vệ kia cũng là người được Tĩnh vương lưu lại để bảo vệ Vương phi, tất nhiên sẽ nghe theo mệnh lệnh của nàng, nói như vậy nước đi này cũng không có bất ngờ gì quá lớn.

Còn về chuyện hai cô nương làm như vậy có thích hợp hay không cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của An Quốc Công.

Từ sau khi con trai độc nhất qua đời, An Quốc Công liền dạy dỗ đứa con gái hoạt bát hiếu động này như một đứa con trai, không riêng gì tập võ, hàng ngày cũng đọc những loại sách dành cho nam tử: kinh, sử, tử, tập (cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập); cho nên Phó Y Lan thỉnh

thoảng cũng có chút to gan, thường làm những chuyện không giống những tiểu thư khuê các của những gia đình bình thường khác. Ông không chỉ không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại còn cảm thấy không phí công mình dạy dỗ. Ngay cả An Quốc Công phu nhân cũng không thấy quá lo lắng.

Trước kia bà cũng phản đối cách nuôi dạy con gái của An Quốc Công, dù sao cô nương như vậy cũng khó tìm chồng. Nhưng phản đối không có hiệu lực, hơn nữa trước đó một đôi trai gái mất sớm, dần dần cũng nhìn thoáng hơn.

Con trai và con gái lớn đều là hình mẫu hoàn mỹ nhất trong mắt người đời. Nam anh dũng bất phàm, văn võ song toàn, nữ tướng mạo xinh đẹp thông tuệ, ôn nhu hiền thực, nhưng hai người cưới vợ gả chồng mới được vài năm đã mất. Cho nên nói, bọn nhỏ lớn lên như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần sống lâu trăm tuổi, một đời bình an, phẩm chất không có vấn đề gì lớn là được. Ngược lại cảm thấy An Quốc Công dạy dỗ Phó Y Lan như vậy cũng không có gì không tốt, so sánh với nữ nhi những gia đình bình thường khác còn làm bà bớt lo đi không ít.

Việc thành thân, An Quốc Công cũng nói trước: “Nhân duyên nhân duyên cần xem duyên phận, vị hôn phu tốt như Tĩnh vương Thụy Nhi cũng không gả được, có thể thấy nếu không có duyên phận cũng không được. Tương lai nếu có người có duyên thì nhất định sẽ yêu thích con gái của chúng ta, cần gì lo lắng? Cho dù số mệnh đã an bài không gặp được người có duyên thì dựa vào tài sản nhà chúng ta cùng kiến thức năng lực của con gái còn sợ không nuôi được nàng cả đời, không sống cả đời tốt đẹp được sao?”

Vì lẽ đó, thỉnh thoảng An Quốc Công phu nhân ngoài miệng vẫn oán giận Phó Y Lan như một tên tiểu tử nhưng trên thực tế cũng an tâm buông tay, để mặc hai cha con họ muốn làm gì thì làm gì.

một trong những phương pháp dạy dỗ của An Quốc Công đối với Phó Y Lan chính là hàng năm sẽ đi xa nhà ít nhất một lần. Lúc đầu An Quốc Công còn tự mình dẫn nàng đi, sau đó thì bởi vì võ công của nàng càng ngày càng giỏi, thân thể càng ngày càng khỏe mạnh mà không cần phụ mẫu đi theo, có thể tự mình dẫn theo hạ nhân theo tổ mẫu hồi kinh qua mùa đông. Nghe quản gia bẩm báo lại, Nhị tiểu thư cả đường đều trấn tĩnh ổn thỏa, xử sự đúng mực, còn giỏi hơn những thiếu gia của gia đình bình thường; An Quốc Công phu nhân hoàn toàn yên tâm.

Hai vợ chồng An Quốc Công vô cùng yên tâm về Phó Y Lan, cho nên cũng bảo gã sai vặt của Tĩnh vương phủ phái đến đi về truyền lời lại, để hạ nhân trong phủ không cần quá lo lắng về Cố Thiên.

Nhưng bọn họ làm sao có thể không lo lắng được chứ, đặc biệt là Bích Linh Bích Lạc hầu hạ Cố Thiên từ nhỏ, bọn họ lo lắng đến mất ăn mất ngủ, sống một ngày như một năm. Mặc dù hàng ngày Hồng Hoa Bạch Hoa cũng không hầu hạ trong phòng Cố Thiên nhưng cũng ở bên cạnh phòng Vương gia Vương phi, hàng ngày đi lại rất nhiều, tất cả đều nhìn vào mắt.

Mãi cho đến lúc Hàn Thác phái người trở lại, cuối cùng mọi người cũng biết được Vương phi đã “an toàn” đến được doanh trại, đã họp mặt với Vương gia, nỗi lòng lo lắng mới rơi xuống.

Trước khi Hồng Hoa Bạch Hoa ra khỏi cửa còn bị Bích Linh Bích Lạc kéo tay nhắc nhở một hồi lâu, ngoài nhiệm vụ Hàn Thác giao cho còn nhắc nhở hai người thêm nhiều điều. trên lưng hai người họ chính là đeo hai nhiệm vụ to lớn, cho nên hai người cố gắng đi đường càng nhanh càng tốt. Các nàng xuất

thân là những tử sĩ, đi bộ cũng thuận tiện tập võ, hoàn toàn không coi sáu trăm dặm đường vào mắt, vốn tính toán một ngày là đến nơi, nếu không phải chạng vạng hôm qua trời bắt đầu mưa thì các nàng cũng không cần phải vào trú mưa ở dịch quán, đến tận hôm nay mới đến nơi.

Chỉ là, người gọi hai nàng đến đây dường như hoạt động không có hiệu suất.

Thị vệ đã vào bấm báo một lần mà trong lều thật lâu cũng chưa có phản ứng.

Theo quy củ, nếu chủ nhân không lên tiếng có nghĩa là đang có việc bận không quan tâm đến người, người cứ đứng cẩn thận chờ.

Có điều, quy củ là chết, người là sống.

Thị vệ thấy Hàn Thác không trả lời lại bấm báo một lần nữa.

Ai biết được lần này cũng không có ai lên tiếng.

Lúc này cũng không cần hỏi nữa.

Cho nên, hai tên thị vệ đứng hai bên trái phải, thêm Hồng Hoa Bạch Hoa, bốn người, tám mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ có thể mở to mắt đứng đợi.

Trong lều trại, Hàn Thác bị Cố Thiên túm chặt vạt áo kéo lại, nửa nghiêng nửa ngã ở trên giường, dáng vẻ có chút chật vật.

“Xán Xán, buông tay, ta đi căn dặn các nàng hai câu, không phải là để nàng đi luôn bây giờ.”

Hàn Thác nói đến miệng cũng khô nhưng nói thế nào Cố Thiên cũng không chịu buông tay, chỉ sợ nàng vừa buông lỏng tay hắt liền lập tức gọi Hồng Hoa Bạch Hoa vào dẫn nàng về.

“Vương gia, xin chàng, ta đảm bảo không gây thêm phiền phức cho chàng, ta còn có thể chăm sóc chàng, ta... Giúp chàng gội đầu, còn có tắm rửa... Đắm lưng...” Nàng cố chấp lắc đầu, riu rít liệt kê điều kiện, nhìn như con mèo nhỏ phải chịu oan ức.

Đối với những chuyện chăm sóc người khác như vậy thật sự là Cố Thiên cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể so sánh đối chiếu với những chuyện Hàn Thác đã từng làm, nếu không phải câu “ta dứt chàng ăn cơm” dùng trên người Hàn Thác thật sự quá buồn cười chỉ sợ nàng cũng sẽ không do dự mà nói ra khỏi miệng.

Hàn Thác bất đắc dĩ, nằm xuống bên người nàng, vỗ lưng động viên nàng nói: “Ta thật sự không định

để nàng lập tức trở về, nàng xem vết thương của nàng còn chưa khỏi, ta nhất định sẽ không yên tâm, đúng không?”

“Vậy sau khi ta khỏi rồi thì sao?” Cố Thiên hỏi

Sau đó, được rồi, Hàn Thác vốn định trực tiếp đưa nàng về U châu, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến ra lệnh cho Hồng Hoa Bạch Hoa đến đây, nhưng bây giờ, hắn không xác định được.

Bởi vì trong cuộc nói chuyện vừa rồi, Hàn Thác phát hiện để một mình Cố Thiên ở trong Vương phủ thì sẽ làm nàng suy nghĩ lung tung.

Ở trong mắt Hàn Thác, dù sao Cố Thiên cũng còn nhỏ tuổi, trước đây đều sống cùng phụ mẫu, sau khi thành thân cũng chưa từng xa mình quá lâu, lần này là lần đầu tiên nàng một mình rời xa người thân của mình lâu như vậy. Nhất định là nàng không quen, lại bởi vì hắn đi xuất chinh, nàng không tránh được lo lắng sợ hãi. Hai chuyện chồng chất tất nhiên cũng làm cho tâm tình bị ảnh hưởng lớn.

Cho nên, Hàn Thác không cảm thấy Cố Thiên có chỗ nào không bình thường, ngược lại còn cảm thấy là do mình chăm sóc nàng không chu đáo mới làm cho nàng suy nghĩ như vậy. Trong lòng đang áy náy cũng đang bắt đầu tìm cách khác.

Cố Thiên làm sao biết trong đầu Hàn Thác đang nghĩ đến cái gì, thấy hắn chậm chạp không trả lời, còn tưởng rằng hắn đã quyết tâm phải đưa mình đi, bây giờ trong đầu hắn đang tìm cách khuyên mình nghe lời đi về.

Nàng bối rối, vậy mà lại làm ra một hành động rất to gan.

“Ta không thể trở về, cho dù chàng không nhớ ta, không cần ta thì nó cũng nhớ ta, cần ta, không phải chàng từng nói nó chính là điều trượng phu cần sao, ta ở lại là điều tốt với nó...”

Cố Thiên nói năng lộn xộn, thả lỏng tay đang túm lấy vạt áo Hàn Thác, thuận thế đưa xuống dưới.

Hàn Thác không hề phòng bị, bất thành linh bị sợ, nhảy dựng lên một cái, chờ phản ứng lại được đã bị nàng tóm gọn.

Bàn tay của Cố Thiên mềm mại không xương, mặc dù cách một lớp quần áo xúc cảm vẫn vô cùng tốt.

Hơn nữa thường ngày nàng đều vô cùng gương người, chuyện này hắn dự đoán nàng mười lần mà nàng đồng ý làm một lần đã đáng ngạc nhiên. Bây giờ nàng chủ động như vậy, mặc dù động tác vẫn còn trúc trắc vẫn làm cho người tiêu hồn. Chỉ với hai ba lần vuốt ve, trên người Hàn Thác đã dựng lên một cái lều nhỏ, rõ ràng là không giải quyết được sẽ không thể ra gặp người.

“Xán Xán, đừng nghịch nữa.” Hàn Thác nắm lấy bàn tay đang không ngừng làm loạn trên người, nàng vốn không biết mình đang chọc vào phiền toái gì, đốt lửa để dập lửa khó. Mặc dù tối qua Hàn Thác có mượn bàn tay nhỏ nhắn của nàng để giải trừ thương nhớ một lần nhưng cũng không thật sự muốn làm, dù sao cũng phải lấy vết thương của nàng làm trọng, không thể làm chuyện hồ đồ được.

Cố Thiên đã sớm xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Nếu như có thể lựa chọn nhất định nàng sẽ không chọn cách này nhưng mà nàng thật sự không còn cách nào khác. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy cả hai kiếp Hàn Thác đều đối với chuyện này yêu cầu nhất mẫn liệt, tối qua chỉ dùng tay mà cũng có thể làm hấn đến hai lần đó là còn chưa đủ; nếu không phải còn bản khoản thân thể nàng cần dưỡng thương chắc chắn hấn sẽ không buông tha nàng dễ dàng như vậy.

“Là chàng nói, lẽ nào là chàng lừa ta sao? Cuối cùng là chàng có muốn hay không...” Nàng xấu hổ nhưng vẫn nhớ đến mục đích muốn đạt được, tự ép mình nói ra những lời không hiền thực chút nào.

Cố Thiên không nói được cảm giác lúc này là như thế nào, chỉ mơ hồ cảm thấy, nếu như có thể cùng phu quân của mình đồng sinh cộng tử, sống chết không rời thì cho dù là lấy sắc đẹp hầu người cũng có làm sao.

Hàn Thác bất đắc dĩ vô cùng, ai nói hấn không muốn, nhưng mà Cố Thiên bị thương ở đùi, hấn là đang thương xót nàng, nàng ngược lại còn không thêm cảm kích hấn: “Bây giờ ta đang muốn tốt cho nàng.” hấn ghé sát vào tai nàng, cắn vành tai nàng nói “Tối hôm qua nàng cũng thấy rồi, ta muốn nàng bao nhiêu, nhưng nàng còn đang bị thương, nghe lời ta được không?”

Vừa nói vừa nắm lấy tay nàng không có nàng di chuyển.

“Nhưng mà, vừa rồi chàng nói, trước khi chưa khỏi thì không để ta đi, đợi vết thương của ta khỏi thì sẽ phải đi...” Cố Thiên nói đến đây, cả khuôn mặt cũng hận không thể khảm vào trong lồng ngực của hấn, cũng không muốn gặp người khác nữa, nhưng vẫn nhắm mắt nói tiếp “Có lúc, ta cũng muốn...”

Lời phía sau nàng cũng không nói được nữa.

Giọng nói của Cố Thiên còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu nhưng hai người đang ôm nhau rất sát, Hàn Thác nghe được vô cùng rõ ràng.

Nàng muốn cái gì, không cần nói hết hấn cũng hiểu rõ.

Hai người đã thành thân được hơn một năm, mặc dù đã trải miên vô số lần nhưng bởi vì Cố Thiên da mặt mỏng cho nên từ trước đến giờ chưa từng trao đổi về vấn đề này.

Bởi vậy, câu nói có bốn chữ (tiếng trung câu đây là) ngắn ngủi nhưng đối với Hàn Thác còn có tác dụng hơn so với bí được lợi hại nhất, hấn nghiêng người chặn Cố Thiên, chỉ mấy động tác đã cởi xong quần áo của người trong lòng...

thật ra Hàn Thác biết rất nhiều cách không cần đụng đến giữa hai chân nàng nhưng từ trước đến giờ vẫn bắn khoăn chuyện Cố Thiển thấy xấu hổ nên không nói mà thôi. Bây giờ tiểu kiều thê đã tự động yêu cầu hẳn tất nhiên phải thỏa mãn nàng rồi.

86. Chương 80

Editor: huyetsacthiensu

Trước nay Cố Thiển đụng đến Hàn Thác chỉ có tước vũ khí đầu hàng, bị hắn dây dưa gần nửa canh giờ, nếu nàng không nhiều lần nói rằng bên ngoài còn có người khác đang đứng chỉ sợ Hàn Thác vẫn không chịu bỏ qua.

Cố Thiển đã lâu không ân ái cùng Hàn Thác, nhất thời nhiệt tình quá, trăm chuyển ngàn hồi, sau khi làm xong chuyện tất nhiên là kiều diễm vô lực, mặt như Phù dung eo như liễu.

Dáng dấp như vậy Hàn Thác đương nhiên sẽ không để cho nàng gặp người khác, chỉ qua loa thu dọn một phen tự khoác áo choàng lên đi ra bên ngoài.

Lại nói đến Hồng Hoa, Bạch Hoa chờ đến mức chân cũng nhũn ra, trong lều cách âm quá tốt cho nên các nàng không biết Hàn Thác vừa mới làm chuyện hoang đường bên trong, nhìn thấy toàn thân chủ nhân toàn mồ hôi còn tưởng ở bên trong quá nóng cũng không nghĩ ngờ gì hẳn.

Hàn Thác chỉ đơn giản dặn dò vài câu, chủ yếu là ra lệnh cho hai người chăm sóc Cố Thiển vào ban đêm, dù sao hắn vẫn còn chính sự cần xử lý, không thể giống những ngày trước lúc nào cũng có thể ở bên bầu bạn với nàng, mọi chuyện đều tự mình làm, sinh hoạt hàng ngày của nàng cũng tự mình chăm sóc giống như chăm sóc trẻ sơ sinh.

Sau đó lệnh cho thị vệ dẫn Hồng Hoa, Bạch Hoa đến ở cùng lều với Phó Y Lan.

Sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện xong Hàn Thác xoay người đi vào trong lều.

Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, đối với một đôi phu thê mà nói, câu này không chỉ đơn thuần nói về tình cảm mà còn là cảm giác mới mẻ về tình thú trong phòng sau khi biệt ly.

Lần ân ái vừa rồi đối với Hàn Thác mà nói là chưa đủ no, bây giờ đã đuổi bọn nha hoàn đi khỏi hắc đường nhiên là muốn tiếp tục chuyện vừa rồi còn đang dở, cho nên vừa đi vào lều hắn đã đi thẳng về phía giường.

Vừa vòng qua tấm bình phong hắn đã nhìn thấy Cố Thiển ôm chăn nhúu mày, nhìn thấy hắn thì lập tức kêu đau.

“Đau ở đâu? Để ta xem một chút.” Hàn Thác bước vội về phía trước “Đau đầu sao?”

hắn nghĩ đến nàng bị đau đầu đầu tiên, bởi vì Tiêu Hạc Niên từng nói, đầu Cố Thiên từng bị va đập, lại có máu tụ, mặc dù tỉnh lại thì có thể nói là không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng chưa chắc đã không có mầm bệnh trong người, cần quan sát thêm.

Nhưng mà Cố Thiên lắc đầu nói không phải.

Tay Hàn Thác đi xuống dưới tìm, tìm tòi thăm dò xung quanh, lúc này trong lòng hắn đang lo lắng động tác cũng không có ý khiêu khích. Cho dù hắn hỏi chỗ nào Cố Thiên cũng đều nói không phải, nhưng khuôn mặt càng ngày càng hồng.

“Chân đau.” Cuối cùng vẫn là Cố Thiên chủ động nói ra, lúc này mặt nàng đã đỏ đến mức nhỏ ra máu, mới được hai chữ đã kéo chân lên che kín đầu, nhỏ giọng hờn dỗi “Ồ giữa hai chân.”

Hàn Thác lặp lại câu này ba lần mới hiểu ra ở giữa hai chân là ở chỗ nào, lập tức vén chân lên xem bên đùi nàng.

Quả nhiên nhìn thấy ở chân trái Cố Thiên có một vết thương dài hai đốt ngón tay, rộng một đốt ngón tay vốn đã đóng vảy giờ lại có vết máu.

Chuyện này thật ra rất bình thường, vết thương mặc dù đã đóng vảy nhưng tốc độ hồi phục của từng vị trí cũng không giống nhau. Có chỗ vết thương đã đóng vảy bong ra, có chỗ vẫn còn lộ ra vết thương màu hồng, đặc biệt là càng gần giữa vết thương càng lâu lành.

Vừa rồi mặc dù Hàn Thác đã cố hết sức để tránh đụng vào vết thương của nàng nhưng bên khi động tình khó tránh khỏi có chỗ sơ sẩy, cuối cùng vẫn đụng vào vết thương của Cố Thiên.

Cả người Cố Thiên đều là mồ hôi, trong người cũng có dòng nước chảy ra, tất cả đều dính vào người, nàng vốn đã mệt mỏi buồn ngủ. đang lúc nửa tỉnh nửa mơ, không biết vì sao, chỉ cảm thấy có một chỗ bị sột soạt vô cùng đau đớn làm nàng tỉnh lại, mà chỗ bị đau còn vô cùng khó chịu mà bản thân cũng không nhìn được, trong lòng càng thêm sốt ruột hoang mang.

Hàn Thác bận rộn sai người mang nước nóng vào trong lều, đầu tiên là cẩn thận lau người sạch sẽ cho Cố Thiên, sau đó tự mình đi ra ngoài tìm Tiêu Hạc Niên lấy thuốc trị thương.

Sau khi Tiêu Hạc Niên nghe hắn miêu tả đã đoán được bảy, tám phần nguyên nhân Cố Thiên bị thương, cũng biết vì sao Vương gia không cho người gọi hắn đến khám bệnh mà phải tự mình đến tìm hắn.

Có điều, lời này của hắn cũng không thể chọc thủng, hắn không biến sắc, làm như nghe không hiểu gì hết, cũng không nhiều miệng, chỉ cầm thuốc mỡ đưa cho Hàn Thác.

Tất nhiên là không thể thiếu việc Hàn Thác tự mình bơi thuốc cho Cố Thiển.

Náo loạn ra chuyện như thế hai người đều trở nên bàng hoàng, mấy ngày sau đó cũng không ai dám làm loạn.

Thời gian qua nhanh, sắp đến ba ngày hưu mộc của Cố Phong.

Trong quân doanh nghiêm cấm tư đấu, thân phận của Phó Y Lan lại có chút lúng túng, Cố Phong liền chọn thời gian buổi trưa lúc sân đấu võ không có người thì dẫn nàng đến.

Phùng Kỳ với Phùng Lâm đã chờ ở đây từ lâu, Phó Y Lan cũng có Hồng Hoa, Bạch Hoa trợ giúp, ba đấu ba, còn chưa động thủ, nhìn trận thế tạm thời hòa nhau.

Hai bên sân đấu có hai giá cắm binh khí, thứ gì cũng có, Cố Phong giơ tay chỉ, cầm khê nâng lên, vô cùng có phong độ nói với Phó Y Lan “Người chọn vũ khí trước đi, ta sẽ chọn giống người.”

Về phía sau có ý nhường cho Phó Y Lan nhưng Phó Y Lan cũng không cảm kích, đáp lại nói “Tại sao người phải chọn giống ta chứ, người cũng tự mình chọn vũ khí của người đi, đấu như vậy mới công bằng.”

Nàng vừa nói vừa chọn một cây kiếm, làm dáng vung lên trong không khí, cảm giác thỏa mãn, gạt đầu nói “Chính là nó.”

Cố Phong lại chọn một cây đại đao “Nếu người đã nói như vậy, ta sẽ chọn vũ khí phù hợp với mình, có điều dù sao người cũng là nữ, ta nhường người ba chiêu.”

hắn tự giác như vậy, chăm sóc mọi mặt, đáng lẽ Phó Y Lan phải cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn không phải như vậy.

“Tại sao người phải nhường?” Phó Y Lan nhíu mày, trên khuôn mặt hiện lên sự tức giận “Ta đúng là nữ tử nhưng có điều từ nhỏ lúc phụ thân ta dạy võ cho ta chưa từng nói câu nào rằng ta là nữ thì có thể ý vào đó mà lười biếng luyện tập và được người khác nương tay. Ngược lại vì ta là nữ yếu hơn nam nhân nên càng cần chăm chỉ để bù lại, càng dạy ta nghiêm ngặt hơn.

Cố Phong nghe rất rõ, ý của câu trên đơn giản là: đừng xem thường nàng chỉ vì nàng là nữ.

Cho nên cười nói “Ta không có ý gì khác, chỉ là bản thân ta là một nam nhân có thói quen chăm sóc các cô nương thôi.”

Ai biết càng giải thích càng hỏng chuyện.

Lúc này trong đôi mắt Phó Y Lan cũng hiện lên sự tức giận “Nếu đã là thi đấu, việc quan trọng nhất chính là công bằng công chính, không phân biệt nam hay nữ, cũng không cần người chăm sóc cái gì. Hơn nữa, cuộc so tài này liên quan đến chuyện ta đi hay ở, nếu người không nghiêm túc thi đấu chẳng bằng không đấu nữa.” nói xong đã muốn cất lại kiếm lên giá.

“Đừng... đừng.” Cố Phong vội vã ngăn lại nói “Tất cả theo ý của người, ta đảm bảo sẽ không nhường người, ta sẽ ra chiêu trước được chưa.”

Vừa dứt lời đã vung đao về phía Phó Y Lan.

Phó Y Lan phản ứng cực nhanh, giơ kiếm lên đỡ.

Người tới ta đi, trong chớp mắt hai người đã đánh hơn mười chiêu, kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại.

trên thực tế, Cố Phong có ý muốn quan sát bản lĩnh của Phó Y Lan, cố ý ra chiêu dụ địch, dẫn dắt nàng thể hiện hết tất cả bản lĩnh của mình, nghiêm túc bàn về võ công thì hẳn dù sao cũng hơn nàng một bậc.

Cố Phong dám làm như vậy nguyên nhân chính là cho rằng Phó Y Lan không thể thắng nổi hắn, nói cách khác là hắn muốn thắng Phó Y Lan thì không cần tốn chút sức nào.

Nhưng mà ý nghĩ khinh địch là tối kỵ, không nên có, Phó Y Lan lại có bản lĩnh thật sự, tâm tư Cố Phong đang không tập trung, một lúc sau dần dần bị Phó Y Lan chiếm thế thượng phong.

thật ra Cố Phong cũng không ngại để Phó Y Lan thắng, cho dù người ngoài không biết thì tự hắn cũng biết hắn chưa dốc hết toàn lực. Nhưng Phó Y Lan có ý muốn ở lại quân doanh, trước đó cũng đã nói, chuyện thắng thua liên quan đến vấn đề nàng đi hay ở cho nên Cố Phong cũng không thể tùy tiện.

nói tóm lại một câu, nếu tỷ phu Hàn Thác đã muốn đưa các nàng đi, vậy hắn thân là tiểu cữu tử đương nhiên không thể làm loạn kế hoạch.

Có điều, từ nhỏ Cố Phong đã ở bên Cố Thiên, mặc dù không tránh được những xung động của tuổi thiếu niên nhưng vẫn săn sóc người hơn rất nhiều so với những tên tiểu tử cùng tuổi.

Đấu võ đều là muốn phân thắng bại, nếu để thua nhất định rất mất mặt, trong lòng cũng không thoải mái.

Cố Phong vốn cũng đã lấu cá, lại ở lâu trong quân doanh, học được không ít chiêu gian trá, mặc dù bề ngoài nhìn thì thấy từng chiêu hắn ra có chút yếu thế giống như không chống đỡ nổi, nhưng thật ra là hắn đang tìm cơ hội để một chiêu tất thắng.

Chỉ là, lúc người khác làm như thế đều có gắng che giấu ý đồ của mình không cho mọi người nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào.

Cố Phong thì ngược lại, chỉ lo người khác không biết, dùng cách dễ bị phát hiện nhất.

Phó Y Lan ra chiêu chiêu nào chiêu nấy áp sát, hấn liền thuận thế đưa đẩy, từng bước di chuyển về phía rìa sân đấu, cuối cùng lúc ra đến mép sân thì giả vờ không cẩn thận, chân bị vấp vào bậc.

Vốn ai bị vấp như vậy cũng đều ngã ngửa ra sau, nếu lúc này thanh kiếm của Phó Y Lan tiến thêm một chút nữa, hướng về yết hầu hoặc ngực của hấn nhất định hấn không thể phản kích, như vậy thì lần thi đấu này coi như đã định thắng bại.

Bởi vì Cố Phong có tâm thiết kế, lúc ngã đã cố ý quay người thành úp người xuống, lúc ngã cố ý kêu thảm một tiếng, hô to cổ chân bị bong gân.

hấn kêu như thật, Phó Y Lan không nghĩ hấn giở trò gian xảo, thu kiếm lại đưa tay ra đỡ hấn.

Vừa mới đến gần người hấn, Cố Phong liền nhảy lên một cái, biến hóa bất ngờ, Phó Y Lan không kịp né tránh, bị Cố Phong giơ đao đặt lên cổ.

“Tại sao ngươi lại gian xảo như vậy?” Nàng làm sao có thể phục, lập tức mở miệng chỉ trích hấn.

Cố Phong không cho rằng có gì không đúng, trái lại còn cảm thấy vô cùng vinh hạnh, cười hì hì nói “Từ nhỏ ngươi đã học binh thư, chắc chắn đã nghe câu ”Binh bất yếm trá” rồi chứ, không cần biết quá trình ra sao, dùng thủ đoạn gì, thắng là thắng, thua chính là thua.

Điều này đương nhiên Phó Y Lan biết.

Nhưng mà điều này chỉ đúng khi hai quân đối chiến, thậm chí là tranh đoạt Vương vị, về trước liên quan đến đại nghĩa quốc gia, về sau thì nếu không phải người chết chính là ta chết. Còn hai người bọn họ chỉ là đấu võ bình thường, không ảnh hưởng đến nguyên tắc, cũng không liên quan đến đúng sai, lẽ ra phải quang minh chính đại, sao có thể không chứa thủ đoạn nào như vậy chứ?

Bởi vậy Phó Y Lan sinh ra bất mãn với Cố Phong.

Nhưng đúng là như lời hấn nói, thua là thua, nàng bị hấn khống chế, tranh cãi nữa cũng vô dụng, đơn giản hào phóng chịu thua, cuối cùng trong lòng cũng bình ổn lại, không giữ âm mưu quỷ kế giống như hấn.

Cố Phong thấy Phó Y Lan chịu thua, thu đao lại, cất lại về giá để, lại sợ trong lòng nàng không thoải mái, vội vã an ủi “Ngươi tuyệt đối đừng khổ sở, võ công của ngươi rất khá, làm ta được mở mang tầm mắt, thật sự ta chưa bao giờ biết nữ nhân cũng có thể luyện được võ công như vậy, nếu không phải ngươi không hề để phòng ta chưa chắc ta đã thắng ngươi.”

Những câu kia của hấn vô cùng chân thành, hoàn toàn phát ra từ tận đáy lòng.

Hơn nữa, Cố Phong cũng biết rõ, nếu thật sự đấu cùng với kẻ địch, quay lưng về phía kẻ địch, chỉ có một kết cục duy nhất là bị đâm chết. hấn giở trò thành công hoàn toàn là do Phó Y Lan không hề đề phòng hấn.

Làm sao Phó Y Lan có thể không buồn được.

Trước đó đã nói, nếu nàng thắng được Cố Phong, hấn sẽ nghĩ cách để cho nàng ở lại. Bây giờ thua rồi, chuyện này tất nhiên sẽ không còn cách nào thực hiện.

Hơn nữa hôm trước tỷ phu đã lên tiếng.

Có lẽ rất nhanh sau đó nàng sẽ phải rời khỏi quân doanh.

Nghĩ đến đây, Phó Y Lan rất phiền muộn cúi thấp đầu xuống.

Lời editor: Huhu Chương này đã edit 1 lần rồi, chuyển sang edit chương 81 nhưng lại nhớ nhầm nên ghi thành chương 80, lưu đề lên làm mất mất chương 80 đã edit. Đây là bản edit sau. Ai đến an ủi tui đi

87. Chương 81

Editor: huyetsacthiensu

Cho dù hai người trong cuộc không tình nguyện đến thế nào thì lúc nên đi vẫn phải động thân rời đi.

Cũng may Hàn Thác vẫn chưa thật sự có ý định đuổi Cố Thiên về U châu.

Thời gian chiến sự kéo dài đến bao giờ không ai biết trước được, có vết xe đổ lúc trước, hấn thật sự không yên tâm để một mình Cố Thiên chờ ở nơi quá xa, cho nên sắp xếp cho nàng vào ở Mặc Viên.

Cứ như vậy, chỉ cần Hàn Thác có thời gian rảnh sẽ cưỡi ngựa hơn một canh giờ đến Đại Đồng thăm Cố Thiên.

Mặc Viên vốn là nhà riêng của Đô Chỉ Huy Sứ Sơn Tây – Nhậm Tường Kỳ. một năm trước lúc Hàn Thác đi bố phòng, Nhậm Tường Kỳ vì muốn nịnh bợ Tỉnh vương đã tặng cho hấn căn đại trạch này, lần thứ hai Cố Thiên đi cùng cũng đã ở một thời gian.

Tòa đại trạch này trải qua lần bị quân Ngõa Lạt tấn công đã không còn phồn hoa như trước, sân còn có vài chỗ bị lửa thiêu, giống như trong thành Đại Đồng, có vài phần cảm giác tiêu điều hoang vu.

Ngày Cổ Thiên lên đường, cách sau khi nàng tỉnh lại đã hơn mười ngày, vết thương ngoài da đã khỏi hẳn, nội thương thì sau khi được Tiêu Hạc Niên bắt mạch xác nhận không còn gì đáng ngại mới bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Hồng Hoa và Bạch Hoa tất nhiên là muốn đi theo hầu hạ nàng.

Hàn Thác đã thương lượng với Phó Y Lan, để cho nàng tự mình chọn về nhà hay là cùng đi Mặc Viên, Phó Y Lan liền thoả mái chọn đi Mặc Viên.

Điều này cũng không có gì không được, Phó Y Lan có võ công, có nàng ở bên cạnh, Cổ Thiên cũng có thêm một người bảo vệ, Hàn Thác càng yên tâm hơn, chỉ cần hai người bọn họ không thông đồng với nhau làm bậy là được.

Sau đó Hàn Thác cũng dặn đi dặn lại Hồng Hoa với Bạch Hoa, bất cứ ở đâu bất cứ lúc nào cũng phải có ít nhất một người bên cạnh Cổ Thiên một tấc cũng không rời, nếu để cho Vương phi trốn đi một lần nữa, không cần xét hỏi, trực tiếp xử theo tội lớn.

Đoàn người đến Mặc Viên vào lúc giữa đêm, đây là Hàn Thác cố tình sắp xếp, cố gắng hết sức tránh gây sự chú ý.

Cổ Thiên vẫn được sắp xếp ở chỗ cũ trong Mặc Viên. Trong Mặc Viên chỉ có chỗ này đã được sửa chữa lại, những sân viện khác được Hàn Thác dặn dò vẫn giữ nguyên hiện trạng.

Những hạ nhân ban đầu sống trong đây đã chết hoặc trốn thoát sau vụ tàn sát hàng loạt dân trong thành, không ai ở lại.

Hàn Thác lại sai người đi mua về bốn nha hoàn mười hai, mười ba tuổi, phân công phụ trách vẩy nước, quét dọn, giặt quần áo, nấu cơm trong Mặc Viên.

Người hầu hạ trực tiếp cho Cổ Thiên đương nhiên là hai người Hồng Hoa, Bạch Hoa.

hắn còn sắp xếp một đội thị vệ trú đóng bên trong Mặc Viên bảo vệ mấy người nhưng đều mặc quần áo của gã sai vặt, trừ tuần tra trong ngoài Mặc Viên còn phụ trách thay phiên nhau mua sắm ngoài phố.

Cho nên, người ngoài không thấy đêm đó từng có một đám người đến, căn bản sẽ không biết bên trong Mặc Viên có người nào đến, chỉ cho là có mấy người ở lại bảo vệ tòa đại trạch này.

Cho dù là Cổ Thiên hay Phó Y Lan, trải qua lần gặp nên ở trên núi lần trước trong lòng vẫn còn sợ hãi chưa tan, cho nên lần này hai người đặc biệt nghe lời, chỉ sinh hoạt trong Mặc Viên tế nhạt, nhiều nhất cũng chỉ đi dạo quanh vườn, ngắm giả sơn, ngồi nghỉ ở đình thủy tạ, không hề bước ra khỏi cửa lớn.

Trong lúc đó Hàn Thác cũng đã mấy lần cưỡi ngựa từ doanh trại về Đại Đồng, mỗi lần đều vội vàng vào thành trước khi cửa thành đóng, khoác ánh sao mà đến, nghỉ ngơi không được nửa buổi tối lại nhân lúc cửa thành vừa mới mang ánh trăng rời đi.

Cứ như vậy bình an vô sự qua một tháng.

Đầu năm Đại Đồng gặp đại nạn, nói nhà nhà đều có tang cũng không quá khoa trương, đến rằm tháng Bảy, từ ban ngày các loại hoạt động cúng bái lần lượt tiến hành, toàn bộ thành ngập tràn trong mùi đèn nhang nồng nặc, tiếng tụng kinh vang lên trong không khí không ngừng.

Cố Thiên ngủ trưa dậy, theo thói quen định đến Tây sương phòng tìm Phó Y Lan đi dạo trong vườn, mới được Hồng Hoa đỡ ra khỏi phòng đã nhìn thấy bốn tiểu nha hoàn quỳ dưới hiên hành lang.

“Phu nhân.” Người dẫn đầu tên là Hỷ Thước, vừa thấy Cố Thiên liền di chuyển hai đầu gối tiến lên, mở miệng nói đầu tiên “Chúng nô tỳ muốn xin phu nhân cho phép chúng nô tỳ ra ngoài lên núi tảo mộ cho người thân.”

Cố Thiên chưa lên tiếng Hồng Hoa đã giành nói trước “Hôm qua không phải Bạch tỷ tỷ đã nói rồi sao, ai cũng không được ra ngoài, đây là quy củ lão gia đã lập ra kể từ khi mua các người về, hoặc là các người thành thật tuân theo quy củ, hoặc là bán các người đi, một người mắc sai lầm, cả bốn người phải chịu phạt.”

“Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt.” Hỷ Thước là người dẫn đầu, chỉ có nàng phụ trách nói, chỉ nghe nàng yếu ớt năn nỉ “Phu nhân, theo tập tục, người nhà mới có tang, nếu trong ngày rằm tháng Bảy không được cúng tế, sau này ở dưới âm phủ phải chịu nhiều đau khổ. Phu nhân, cầu xin người thương xót cho chúng nô tỳ được ra ngoài.”

Bốn tiểu nha hoàn này đều là người ở đây, cha mẹ đều mất mạng khi thành bị tấn công, các nàng còn nhỏ tuổi, không nơi nương tựa, chỉ có thể bán mình cho nhà giàu để kiếm sống.

Hôm qua vốn đã bị Bạch Hoa từ chối, các nàng cũng định cứ như vậy không muốn gây nhiều chuyện. Nhưng hôm nay dậy sớm đã nghe thấy bên ngoài khắp nơi đều là tiếng tụng kinh, những nhà khác đều đang làm lễ tế cho người thân, các nàng khó tránh khỏi bị dao động. Bọn họ đều cảm thấy bình thường phu nhân hiền lành rất dễ ở chung, thoát nhìn rất nhẹ dạ, cho nên định giữa trưa Cố Thiên ngủ dậy sẽ tìm nàng để cầu xin.

thật ra chuyện này chính là chọn quả hồng mềm mà ra tay.

Có điều, ai bảo Hàn Thác hết sức che giấu thân phận của hắn cùng với Cố Thiên, mấy người Hỷ Thước cũng chỉ cho rằng hai người họ là cặp vợ chồng của gia đình giàu có bình thường cho nên bây giờ mới to gan như vậy. Nếu như để bọn họ biết hai người là Vương gia Vương phi tôn quý thì cho dù cho các nàng mượn thêm một lá gan nữa cũng không dám mạo phạm.

Cố Thiên nghe xong thở dài, mềm mại nói “Đừng nói là các người, cho dù là ta cũng không được đi ra bên

ngoài. Như vậy đi, để bọn thị vệ đi ra ngoài mua cho các người chút tiền giấy, đèn mang về, buổi tối các người ở trong vườn cúng tế là được.”

Lần nói chuyện này cũng có kết quả giống cuộc nói chuyện hôm qua cùng Bạch Hoa, bốn người không còn cách nào khác, chỉ có thể hết hy vọng mà tuân theo, đợi đêm xuống ngồi xỏm ở bên hồ sen ở sân sau đốt tiền giấy thả đèn.

Đại Đồng bây giờ có trăm việc cần làm, mặc dù người trong thành ít hơn trước kia một nửa nhưng cơ hội có thể kiếm tiền ngược lại lại nhiều hơn. Có rất nhiều người nhân ngày rằm tháng Bảy kiếm được rất nhiều tiền, hoa đăng thả sông không những được làm giống y như thật, được tô màu mạ vàng, cây nến ở giữa còn được bọc bằng sừng dê, được đặt tên là “Sáng mãi không tắt”.

Bốn nha hoàn ở gần nhìn không cảm nhận được cái gì, Cố Thiên với Phó Y Lan ngồi ở trong đình phía xa xa nhìn sang, chỉ cảm thấy một khoảng ánh nến lòe lòa, ánh lửa vàng vàng, dập dờn theo gợn sóng, sáng như ban ngày.

Cố Thiên không tự chủ được mà nhớ đến Chương Tĩnh Cầm.

Từ sau khi Đại Đồng bị tấn công, nàng cũng bị mất liên lạc với Chương Tĩnh Cầm.

Lần này sau khi vào Mặc Viên ở cũng nhận được sự đồng ý của Hàn Thác sẽ cho thị vệ đi đến nhà cậu của Chương Tĩnh Cầm tìm hiểu.

Sau khi thị vệ trở lại, bẩm báo lại rằng căn nhà kia bị thiêu hủy hoàn toàn, không tìm được tung tích của người trong nhà.

Cố Thiên chỉ có thể âm thầm chờ đợi, có lẽ bọn họ đã chạy trốn trước khi thành bị tấn công.

thật ra, mặc dù đang chạy nạn trên đường, không có địa chỉ cụ thể để nhận tin nhưng cũng không ngăn người ta báo tin bình an cho Cố Thiên ở Vương phủ.

Chuyện này không phải là Cố Thiên không hiểu, chẳng qua chỉ là không muốn nghĩ sâu thêm, cũng không muốn nghĩ đến những điều xấu, kết quả là nhiều lần tự nhủ có lẽ thật sự có nhiều chỗ bất tiện không biết chừng.

Nghĩ xong mọi chuyện lại nhìn về phía hồ sen thì phát hiện có điều không thích hợp.

Hồ sen ở Mặc Viên mặc dù được người đào nhưng không phải một hồ nước đọng mà nối liền với một dòng sông chính của Đại Đồng, được dẫn nước từ sông vào.

Lúc này những ngọn hoa đăng xếp hàng trôi theo dòng nước ra bên ngoài, trong ánh sáng từ những ngọn

hoa đang có thể lơ mờ nhìn thấy trong nước dựng thẳng lên một đám chi chít lau sậy, có đến ba, bốn mươi cây. Di chuyển ngược hướng với những ngọn hoa đăng, vô cùng nhanh chóng đi về phía trong vườn.

Cố Thiên nhìn thấy đương nhiên Hồng Hoa, Bạch Hoa, Phó Y Lan cũng nhìn thấy.

Hai người Hồng Hoa, Bạch Hoa ôm lấy Cố Thiên rời đi, Phó Y Lan đi theo phía sau, không rời nửa bước.

Chạy ra khỏi đình, Bạch Hoa rút cây trúc bên hông ra thổi, dẫn bọn thị vệ đến đây, dưới chân vẫn không giảm tốc độ chút nào, chỉ để ý chạy đi.

nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chỉ nghe tiếng nước ào ào vang lên, Cố Thiên quay đầu lại thoáng nhìn, nhìn thấy từ bên trong hồ sen nhảy ra mười mấy thân hình nam nhân cao lớn.

Bọn họ lên bờ, tranh nhau chen lấn chạy về phía mấy người Cố Thiên, trên tay mỗi người đều cầm vũ khí, nhưng hoàn toàn không biết đường.

Cố Thiên gần như là bị hai người Hồng Hoa, Bạch Hoa kéo đi, trong lòng nàng kinh hoảng, dưới chân lão đảo, mắt thấy sắp bị ngã chống vó, Bạch Hoa vội vã đỡ nàng lên.

Đám người kia đến rất nhanh, chỉ dừng lại một lúc như vậy đã sắp bị đuổi kịp, đao kiếm chém về mấy người phụ nữ.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng bọn thị vệ cũng chạy đến nơi, chặn lại mấy đường kiếm, tránh được nguy hiểm cho mấy người.

Nhiệm vụ chống địch đã có thị vệ lo, Bạch Hoa, Hồng Hoa không dừng bước chân, chạy chậm dẫn theo Cố Thiên, trở lại trong viện trong Mặc Viên.

Nhưng mà các nàng vẫn chưa bình an vô sự, bên trong Mặc Viên đã có khách không mời mà đến ngồi chờ ở trong phòng.

Người kia ngồi trên giường nhỏ, trong tay cầm lên một cây Như Ý* bằng ngọc thuận tay lấy được trên bàn, nghe được tiếng bước chân trong viện cũng chỉ hơi nhếch khóe môi, vẫn chưa có bất kỳ hành động gì.

* Ngọc Như Ý

Mấy người Cố Thiên không kịp phát hiện bên trong phòng có thêm người, vừa mới bước vào trong viện, vừa đi đến giữa phòng đã bị trăm tên binh lính từ trên trời rơi xuống bao vây vào giữa.

Những binh lính kia đều mặc áo giáp màu đen, giống kiểu giáp của Huyền giáp quân như đúc; mặc dù trong

tay có binh khí cũng không động thủ, chỉ là dần dần thu hẹp vòng vây.

không chỉ có Cố Thiên và Phó Y Lan không ngừng thấy nghi ngờ, không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, ngay cả Hồng Hoa, Bạch Hoa vốn xuất thân từ Huyền giáp quân đầu óc cũng mơ hồ.

Mấy vạn đại quân, các nàng không thể biết hết từng người, nhưng những người từng nhìn thấy cũng không ít. Còn đám người trước mắt đây, nhìn tư thế nàu, mặc dù chưa từng hại người nhưng rõ ràng ý đồ khi đến đây là không tốt. Nhưng đối phương người đông thế mạnh, nếu tùy tiện ra tay sẽ không chiếm được tiện nghi, không bằng lấy tĩnh chế động, lùi một bước để đánh trả đối phương.

Đợi đến lúc tăng binh lính trong cùng chỉ cách mấy người khoảng nửa cánh tay người đang ngồi trong phòng kia mới ung dung đi ra khỏi cửa, đứng trên thềm đá nhìn xuống, hướng về phía mọi người nói “Mặt tướng Mạnh Bố Ngạn, phụng lệnh Vương gia đón Vương phi về doanh.”

88. Chương 82

Editor: huyetsacthiensu

Bốn nữ tử không ai tin tưởng lời giải thích của Mạnh Bố Ngạn.

Các nàng đều hiểu ngầm với nhau, cho dù Hàn Thác thật sự muốn đón Cố Thiên về doanh trại cũng sẽ tự mình dẫn đầu.

Hơn nữa, Hồng Hoa với Bạch Hoa cũng chưa từng nghe trong Huyền giáp quân có người nào tên là Mạnh Bố Ngạn, cứ coi như là các nàng đã rời quân ba năm nhưng có thể thay Hàn Thác chấp hành chuyện này thì chắc chắn phải là người thân tín, tuyệt đối không thể nào là một tên vô danh như thế này được.

Mạnh Bố Ngạn không quan tâm các nàng có tin hay không, trực tiếp đưa tay ra hiệu “Vương phi, xin mời.”

Lúc nói chuyện, hai mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào bốn người đang ở giữa vòng vây của binh lính, rõ ràng là không thể xác định được ai mới là Tình vương phi.

Bạch Hoa tiến lên phía trước chất vấn: “Người nói người là người được Vương gia phái đến, nhất định sẽ mang theo tín vật? Nếu không có tín vật thì không thể chứng minh thân phận của người, đương nhiên chúng ta cũng sẽ không đi theo người.”

“Ha.” Mạnh Bố Ngạn cười một tiếng “Chuyện xảy ra đột xuất, đi gấp rút cho nên quên không theo tín vật.”

rõ ràng là hấn chỉ kiểm soát, nhưng ngay cả lời nói dối hấn cũng không thêm chau truốt, chứng tỏ hấn ý

vào bọn hắc có nhiều người mà bắt nạt bốn người bọn họ, cho dù các nàng có đồng ý hay không cũng phải đi cùng bọn chúng.

Cố Thiên vừa muốn đi lên phía trước nói chuyện với hắc lại đột nhiên bị Phó Y Lan lén lút lôi kéo thắt lưng.

Phó Y Lan dùng lực rất mạnh, Cố Thiên chỉ cảm thấy trên bụng chỉ xiết lại một cái, đau không chịu được, hành động tất nhiên bị chậm lại.

Phó Y Lan nhân cơ hội tiến lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, hếch cằm lên, bày ra tư thế không coi ai ra gì, nói với giọng lạnh như băng: “Nếu đã như vậy, mời Mạnh đại nhân quay trở về đi. Nếu Vương gia có trách cứ, người hãy mời hắc tự mình đến đây tìm ta hỏi tội là được.”

Nàng tự nhận mình là Vương phi, cố gắng trấn định, khẩu khí cũng ung dung tự nhiên, dường như thật sự coi Mạnh Bố Ngạn là thuộc hạ của Hàn Thác.

Bạch Hoa, Hồng Hoa đều mặc quần áo của nha hoàn, lại bởi vì hai người vốn là nữ hộ vệ cho nên quần áo, đồ trang sức đều cực kỳ đơn giản, nhìn một cái là có thể nhận ra bọn họ không phải là chủ nhân.

Còn Cố Thiên và Phó Y Lan, hai người cho dù là chất liệu quần áo, hay là đồ trang sức trên người cũng không khác nhau là mấy. Ban ngày, lúc không có việc gì làm, các nàng còn búi tóc cho nhau giống nhau như đúc.

Từ trước đến giờ Mạnh Bố Ngạn đều chưa từng nhìn thấy hai người, lúc này tất nhiên là không thể nào phân biệt được ai là Vương phi thật; thấy Phó Y Lan chủ động thừa nhận thân phận cũng không nghi ngờ gì.

“Mặt tướng sợ rằng không nghe theo lời Vương phi được.” hắc nói đến đây thì cố ý dừng lại, khơi dậy sự tò mò của bốn người mới tiếp tục nói “Ba ngày trước Ngõa Lạt tập kích đại quân, Vương gia xuất binh nghênh chiến, trúng mai phục, bị thương nặng, chỉ sợ không cứu được, cho nên ra lệnh cho Mặt tướng đến đón Vương phi về đại doanh nhìn mặt Vương gia lần cuối.”

Trong đầu Cố Thiên nổ “Ầm” một tiếng, thân thể lắc lư, gần như là ngất đi, may mà Hồng Hoa vẫn ở bên cạnh giữ tay kéo nàng mới không bị ngã xuống.

Mạnh Bố Ngạn không biến sắc nhìn qua Cố Thiên một chút, lại quay về Phó Y Lan nói tiếp “thật sự là chuyện xảy ra quá đột ngột, Mặt tướng sợ thời gian không kịp cho nên quên không cầm theo tín vật, kính xin Vương phi thứ lỗi. Chuyện cấp bách, Vương phi tất phải đi theo Mặt tướng mới được.”

nói không đi có tác dụng gì không?

Đáp án tất nhiên là không.

Hàn Thác để lại sáu mươi tên thị vệ, chia làm ba tổ, phân ra canh giữ ở bên ngoài Mặc Viên, trong vườn cùng với đi tuần. Lúc Bạch Hoa thối sáo chính là kêu hai mươi người đi tuần ở hồ sen, những người còn lại chắc chắn đã bị nhóm người Mạnh Bố Ngạn giải quyết hết.

Dựa vào võ công của Hồng Hoa, Bạch Hoa, Phó Y Lan không phải không thể liều mạng, nhưng mà không có ý nghĩ gì.

Nếu Mạnh Bố Ngạn nói không phải là sự thật, hắn cố ý làm ra vẻ bí ẩn không nói nguyên do, chỉ ít tạm thời hắn sẽ không làm gì thương tổn đến các nàng. Hôm nay bốn người các nàng đã như cá nằm trên thớt, cách tốt nhất để tự vệ không phải là đọ sức với hơn trăm tên lính mà là thuận theo, sau đó tìm cơ hội để phản kích cũng được, để trốn thoát cũng tốt, dù sao cũng hơn là ở đây lỗ mãng rồi mất mạng.

Hơn nữa còn có khả năng hắn nói đúng, nếu lúc này không đi theo hắn, nếu Hàn Thác thật sự có chuyện, vậy sẽ làm cho Cố Thiên hối hận đến cuối đời.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng bốn người vẫn đi theo Mạnh Bố Ngạn, để mặc hắn sắp xếp lên xe ngựa.

Đoàn người đi về hướng Tây Bắc, lúc trời tờ mờ sáng, thật sự đi đến một doanh trại.

Chỉ là doanh trại này không lớn bằng doanh trại của Hàn Thác, nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm đỉnh lều bạt, tổng số người cũng không quá năm vạn.

“Vương gia ở đâu?” Cố Thiên chỉ giả vờ không biết có chuyện kỳ lạ trong đây, vừa xuống xe ngựa đã mở miệng hỏi “Xin Mạnh đại nhân mau dẫn chúng ta đi gặp Vương gia.”

Lúc này Mạnh Bố Ngạn cũng không giả vờ nữa, nói thẳng “Tạm thời Vương gia không ở trong trại, chờ hắn đến ta nhất định sẽ thông báo để Vương phi đến gặp ngay lập tức, trước tiên mời Vương phi vào lều nghỉ ngơi giải lao.”

không cần hắn dẫn dò, tự có binh lính chủ độnggo tiến lên dẫn bốn người bọn họ đi.

”Đây là lều trại Tướng quân đặc biệt chuẩn bị cho Vương phi, xin mời Vương phi cùng các vị tỷ tỷ đây nghỉ ngơi, bên ngoài mười hai canh giờ đều có người canh giữ, có việc gì mọi người dẫn dò là được.

Trong lều có một cái giường lớn, trên giường trải một chiếc áo lông Bạch Hồ mềm mại, trên đất trải một chiếc thảm lông cáo, trên chiếc thảm dựng một cái bàn trà, bốn phía có ghế có đệm da động vật. Ngoài ra không có đồ vật gì khác.

Trong lòng Hồng Hoa tức giận, chỉ nhìn một chút đã quay về tên binh lính kia xoi mói “Các người hẹp hòi như vậy, ngay cả bàn tử ghế cũng tiếc không cho Vương phi của chúng ta dùng sao?”

Binh lính cup mắt đáp “Tiểu nhân sẽ bẩm báo lại với Tướng quân, nói Vương phi không hài lòng với trang trí trong lều, cần điều chỉnh thêm.”

nói xong dựa vào đó làm lý do xin cáo lui.

không lâu lắm thật sự có người vào sắp xếp lại một lần nữa.

Có điều, chỉ là dọn dẹp ở bên cạnh giường lớn một chút, xếp chỗ đủ cho ba người nằm dưới đất, vẫn trải lông cáo làm đệm.

Sau đó không có ai đi vào nữa.

Cổ Thiên vẫn ngồi trên tấm thảm, tay chống lên bàn trà, nhiều lần đánh giá xung quanh bố trí có chút quái dị, một lúc lâu sau mới quay về ba người kia nói “Ta thấy Mạnh Bố Ngạn này chưa chắc là hẹp hòi, áp lông cáo đất hơn áo ngủ bằng gấm nhiều lần nhưng hắn dùng không keo kiệt chút nào.”

“Vậy hắn định làm gì?” Phó Y Lan ngồi quỳ bên cạnh nàng tiếp lời hỏi.

Cổ Thiên đáp “ta cảm thấy, có thể là hắn sợ chúng ta tự sát, gấm vóc có thể xé ra bện thành dây thừng” Nàng nói đến đây chỉ tay về đỉnh giá gỗ “Nếu như muốn chết, cần đạp lên cái bàn cao để treo mình lên, cái bàn này quá thấp không đủ độ cao.”

Trong kiếp trước, bởi vì trong đêm tân hôn nàng giấu trâm cài trong người muốn tự sát, sau đó có một khoảng thời gian Hàn Thác cũng đối phó với nàng như vậy, lật hết tất cả những đồ vật sắc bén trong Phòng Nghi cung, ngay cả thảm trải sàn cũng đổi, chỉ có đồ gia dụng thì không mang đi mà phải một số tâm phúc nhìn nàng chăm chăm không rời.

“Cũng có thể là sợ chúng ta mượn cơ hội hại người.” Bạch Hoa nói “Nô tỳ với Hồng Hoa có võ công, có thể chế đôi cái ghế ra, đến lúc đó sẽ có vũ khí, nói không chừng còn được đồ vật sắc nhọn, đâm một cái là bị thương.”

Tình hình mấy ngày sau không ngừng chứng minh suy đoán của các nàng là chính xác.

Mặc dù Mạnh Bố Ngạn chưa từng xuất hiện lại nhưng hắn thủ hạ của hắn lại đối đãi với mấy người Cổ Thiên rất chu đáo.

Cho dù là ba bữa ăn hay nước trà, đều có người đưa đến đúng giờ, sẽ không để các nàng bị đói khát.

Đồ ăn phong phú mỹ vị, trà là Minh Tiền Long Tĩnh mới nhất, dùng để tiếp đãi khách quý đều không thất lễ chút nào.

Chỉ là, người phụ nữ đưa cơm đến, mỗi lần đều sẽ ở trong lều chờ các nàng ăn xong, sau đó sẽ lập tức bê hết tất cả chén bát đi ra ngoài, không để lại bất cứ thứ gì trong lều.

Tất nhiên là bởi vì những chén bát đó đều làm từ sứ, đập vỡ thì cũng có thể cắt da thịt.

Trong lều đề phòng như thế, ngoài lều cũng vậy, một đội binh lính mười hai canh giờ giám sát không ngừng nghỉ, phía trước là mười lăm người, phía sau là bao nhiêu còn chưa biết.

Ngày hôm đó lúc ngủ trưa, Cố Thiên đang trong giấc mơ, nghe được ngoài lều có giọng nữ ồn ào.

“Tại sao không cho ta đi vào?”

âm thanh cao lại chói tai, hình như đang rất giận dữ, âm thanh này lại có chút quen tai, nhưng giọng điệu này lại rất xa lạ.

Cố Thiên mơ mơ màng màng xoay người, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh lại nghe được binh lính cũng không hưởng bước trả lời: “Tiểu nhân không dám làm khó dễ phu nhân, chỉ là thủ lĩnh đã phân phó, trừ bà vú đưa cơm nước hàng ngày ra những người khác không cho phép đi vào lều. Nếu xảy ra sơ suất gì, dùng quân pháp xử phạt, một người phạm sai lầm, toàn đội bị xử phạt. Tiểu nhân thật sự không gánh được tội này, kính xin phu nhân thứ lỗi.”

“Sơ suất? Có gì sơ suất? Ý người chẳng lẽ đang nói ta là gian tế sao? thật là to gan, dám nói xấu ta, nếu để cho thủ lĩnh biết được, người cho rằng người sẽ không bị phạt sao?”

Giọng nữ kia lại tăng thêm mấy phần buồn bực, âm thanh của nàng vang dội, Cố Thiên bị làm cho tỉnh lại, vươn mình ngồi dậy, thấy bên cạnh Phó Y Lan, Hồng Hoa, Bạch Hoa cũng đều đã tỉnh, bốn người không lên tiếng, chỉ nhìn nhau với ánh mắt không giải thích được.

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không có ý đó.” Binh lính liên tục xin lỗi “Xin phu nhân đừng tính toán với tiểu nhân.”

“Ừ, được rồi, ta bỏ qua cho người.” Giọng nữ kia dường như hừ vài câu từ trong lỗ mũi, bày ra tư thái khoan dung, sau đó chuyển đề tài trở lại ban đầu “Chỉ cần người để cho ta đi vào...”

Tất nhiên là binh lính không chịu, hai người lại tranh chấp, chỉ nghe giọng nữ kia dần cao lên “... Đừng tưởng rằng giấu kỹ như vậy thì ta không biết được, đêm hôm ấy thủ lĩnh đưa về bốn nữ tử xinh đẹp, ngày ngày chăm sóc nuôi dưỡng, bên trong lều còn sử dụng toàn phẩm lông cáo, tuyên bố là người mới tiếp nạp, ta... Chẳng qua ta chỉ muốn vào xem mấy vị muội muội một chút, mọi người nói chuyện phiếm làm quen, sau này ở doanh trại cũng không cô quạnh nữa.” Trong giọng nói của nàng còn mang theo tiếng nức nở: “Các người đề phòng ta như vậy, cho rằng ta sẽ làm cái gì, chẳng lẽ ta còn có thể hại các nàng ấy.

“Tiểu nhân không dám ngộ công cuồng suy đoán tâm tư của phu nhân...” Binh lính vội vàng nói “Nếu phu

nhân có ý này, hay là người đi bàn bạc với thủ lĩnh trước đi...”

“Ý người là ta cố ý lừa thủ lĩnh làm việc sao?” Trong nháy mắt giọng nữ lại cao lên, có vài phần thẹn quá hóa giận.

“Tiểu nhân không dám...” Binh lính phát hiện ra mình nói như thế nào cũng bị bắt lỗi, đơn giản là nhiều lần lặp lại bốn chữ này.

Cố Thiên ôm đầu gối ngồi ở trên giường, giọng nữ kia nghe rất giống một người, nhưng mà, sao có thể...

Ngoài lều lại một trận la hét, cô gái kia vô cùng nhanh nhẹn nhanh miệng, rốt cuộc dần dần chiếm được thế thượng phong, được phép đi vào lều.

Chỉ thấy cửa lều được vén lên, một bóng người vàng nhạt lung lay đi vào, Cố Thiên không thể tin tròn mắt lên, để cho nàng đoán đúng rồi.

89. Chương 83

Editor: huyetsacthiensu

Người này các nàng đều quen, chính là Chương Tinh Cầm đã mất liên lạc từ khi thành Đại Đồng thất thủ.

Cố Thiên đã lo lắng vài tháng, lúc này thấy nàng vẫn rất tốt đứng trước mặt, tất nhiên là vui mừng không nói nên lời, lập tức xuống giường, bước nhanh đến trước mặt nàng ấy, kéo người nhìn từ trên xuống dưới, nói bằng giọng không thể tin được “Chương Tinh Cầm, thật sự là người sao?”

“Chẳng lẽ còn có thể là giả sao?” Chương Tinh Cầm cười lắc đầu, lại chọc chọc vào một bên lúm đồng tiền của Cố Thiên, đây là một trong những động tác nàng thích dùng để trêu Cố Thiên nhất.

“Nhưng mà, sao người lại ở đây?” Cố Thiên hỏi “Còn nữa, vừa rồi sao người kia lại gọi người là Phu nhân, ta nhớ gia đình người đính hôn là họ Tiêu cơ mà?”

Mà tên thủ lĩnh hôm trước bọn họ nói chuyện rõ ràng tên là Mạnh Bố Ngạn.

Chương Tinh Cầm cũng không trả lời trực tiếp, lôi kéo Cố Thiên đến ngồi xuống bàn trà mới hỏi ngược lại “Đừng nói về ta vội, đúng là người... Tại sao các người lại ở đây? Ngày đó ta nhìn thấy người giống người nhưng ở xa quá không nhìn rõ, hơn nữa còn có các nàng.” Nàng nâng cằm hất về phía mấy người Phó Y Lan ra hiệu “Ta suy nghĩ tới lui, nếu chỉ có một người giống người còn nghe được, nhưng ở đây lại đúng lúc có bốn người giống người, lại tập trung toàn bộ ở đây, nào có chuyện vô lý như vậy, cho nên hôm nay cố ý

tìm cơ hội đến xem một chút.”

Cổ Thiên kể lại quá trình Mạnh Bố Ngạn dẫn người xông vào Mặc Viên dùng vũ lực dẫn bốn người đến đây.

“nói như vậy, các người vẫn không biết hắn là ai sao?” Chương Tinh Cầm hỏi.

Cổ Thiên gật đầu đồng ý “A Cầm, người biết hắn là ai sao? hắn đưa chúng ta đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Mục đích thật sự của hắn là gì ta cũng không biết. Có điều, nếu như các người biết hắn là ai, chắc cũng có thể đoán được sơ lược mục đích của hắn.” Chương Tinh Cầm nói “hắn là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Khã Hãn mới của Ngõa Lạt, tên là Bồ Hòa Cáp Đạt, Mạnh Bố Ngạn là tên Hán của hắn.”

Phó Y Lan cảnh giác nhất, nghe nàng nói như thế, lập tức tiếp lời “Lẽ nào hắn bắt Tinh vương phi là vì muốn áp chế ép Vương gia đầu hàng?”

Chương Tinh Cầm thở dài nói “Ta không biết, ta cũng bị hắn bắt đến đây, tình cảnh cũng không khác các người là mấy, hắn muốn làm gì cũng sẽ không nói cho ta biết.”

Cho dù Chương Tinh Cầm không nói rõ các nàng cũng đoán được nàng ấy đã gặp phải chuyện gì, xưng hô của người binh lính kia cũng đủ cho các nàng hiểu, nếu không bị Mạnh Bố Ngạn giữ lấy làm nữ nhân của hắn sao lại được gọi là phu nhân được.

Nhưng mà, người Ngõa Lạt làm nhục nữ nhân người Hán rất nhiều nhưng không phải ai cũng có tư cách để được gọi là “Phu nhân”.

Suy nghĩ trong đầu Phó Y Lan đảo một vòng liên hồi “Làm sao mà người lại trở thành Phu nhân của hắn?”

Lời vừa ra khỏi miệng chỉ thấy Chương Tinh Cầm cúi đầu cắn chặt môi, lộ vẻ không muốn nói lại.

Nhưng mà Phó Y Lan cũng không buông tha cho nàng ấy, cũng không để ý đến động tác ngăn cản của Cổ Thiên, tiếp tục hỏi dồn “Người đừng trách ta, ta cũng không muốn ép người, nhưng tình cảnh của chúng ta bây giờ người cũng biết rồi, nếu như Mạnh Bố Ngạn thật sự muốn dùng Xán Xán để uy hiếp Vương gia thì chuyện này cũng không chỉ liên quan đến tính mạng của bốn người chúng ta mà còn có an nguy của ngàn vạn bách tính của Đại Ân chúng ta. Chúng ta muốn biết người muốn như thế nào?”

nói trắng ra chính là đang hỏi Chương Tinh Cầm, chuyện này nếu thật sự xảy ra, rốt cuộc là người đứng về phía nào, là Tổ quốc đã nuôi dưỡng người hay là Mạnh Bố Ngạn vẫn luôn một lòng hướng về Ngõa Lạt.

Đêm đó mục tiêu của Mạnh Bố Ngạn là Tinh vương phi, mà sau lưng Tinh vương phi chính là Hàn Thác.

Phó Y Lan giả mạo thân phận, không chỉ là để bảo vệ Cố Thiên, cũng là bảo vệ Hàn Thác.

rõ ràng là đến bây giờ cũng không có ai nghi ngờ chuyện này, nhưng có Chương Tinh Cầm ở đây, nàng với mọi người đều quen nhau, nếu nói ra ngoài chẳng phải là làm hỏng chuyện sao.

Mặc dù Chương Tinh Cầm không biết chuyện này nhưng ý của Phó Y Lan đương nhiên nàng hiểu được, nàng ngẩng đầu lên, gằn từng chữ “Người không cần lo lắng, ta cũng không muốn ở lại đây, cũng không muốn làm Phu nhân của Vương gia Ngõa Lạt được hưởng vinh hoa phú quý, nếu không cũng sẽ không nhân lúc hân không có ở đây mà nghĩ trăm phương ngàn kế đến xác nhận thân phận của các người.”

“Người muốn rời khỏi đây sao?” Phó Y Lan bám sát không buông “Chúng ta cũng muốn rời đi, nếu mọi người đều có chung mục đích không bằng cùng nhau nghĩ cách.”

“Có thể có cách gì chứ?” Chương Tinh Cầm chần chừ nói “Doanh trại này có mấy vạn binh lính, chúng ta chỉ có năm người, ta với Xán Xán đều không biết chút võ công nào, chỉ với chút sức của ba người các người thì làm sao có thể đối phó với nhiều người như vậy được?”

Làm sao mà Phó Y Lan không hiểu chuyện hai quyền khó địch bốn tay, mấy ngày nay nàng lăn qua lộn lại nghĩ các phương pháp thoát thân, chỉ khổ một nỗi là bốn người các nàng đều bị giam cầm ở bên trong lều bạt, cho dù có nhiều cách hơn nữa cũng không thể thực hiện. Chương Tinh Cầm hành động tự do, những binh lính kia cũng có lòng kính nể đối với nàng, nếu nàng đồng ý thì có thể làm được nhiều chuyện hơn.

Sở dĩ Phó Y Lan muốn truy hỏi tư tưởng của Chương Tinh Cầm chính là vì thế, nếu lòng của nàng hướng về Mạnh Bố Ngạn vậy thì không cần nói đến cũng được, nhưng nếu nàng ấy cũng muốn đi tất nhiên sẽ là trợ thủ đắc lực nhất.

“không công khai được thì có thể lén lút.” Phó Y Lan nói ra suy nghĩ của chính mình “Nếu như có thể bỏ thuốc vào trong thức ăn làm bọn họ tạm thời mất đi năng lực hoạt động vậy thì chúng ta có thể nhân cơ hội đó rời đi, chờ bọn họ khôi phục lại như cũ thì chúng ta đã cao chạy xa bay.” Nàng suy nghĩ một chút lại nói “Bốn người chúng ta đều cưỡi ngựa. Người thì sao? không biết cưỡi cũng không sao ta có thể đưa người theo, như vậy sẽ chạy trốn được nhanh hơn, người biết vị trí chính xác của chỗ này chứ? Nếu như biết thì chúng ta có thể nhân lúc trời tối không nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh để rời đi; ta chỉ biết con đường lúc chúng ta bị dẫn đến đây, đó là đi từ núi xuống, người có biết những đường khác không?”

“Lúc ta theo đại quân Ngõa Lạt đến quân doanh là đi vào thảo nguyên, có điều đi qua nhiều nơi cho nên con đường cụ thể ta cũng không nhớ được. Các người không phải là bị dẫn từ Đại Đồng đến đây sao, người đã nhớ được đường thì chẳng bằng chúng ta đi theo đường cũ trở về, tìm được Tĩnh vương gia thì mọi người đều an toàn.” Chương Tinh Cầm đáp lại từng câu “Ta không biết cưỡi ngựa, nhưng mà chủ yếu nhất là người có loại thuốc kia sao?”

Nếu không có thì tất cả cũng chỉ là nói suông.

“Ta không có.” Phó Y Lan buông tay nói.

một khắc đó, ánh mắt bốn người kia nhìn nàng làm cho nàng nhớ đến ngày đầu võ cùng với Cố Phong, tâm trạng giống với lúc mình bị Cố Phong gỡ trò lừa bịp mà thua.

Hình dung như thế nào đây, giống như người đứng đối diện chính là một tên vô lại.

Nhưng mà, tình hình hiện tại cũng không giống khi đó, lúc này nàng quá chính trực làm sao có thể chạy trốn.

Phó Y Lan đề xuống sự bất an trong lòng, nghiêm mặt nói “Cho nên phải dựa vào người đi tìm thuốc, sau khi tìm được thuốc sẽ tìm thời cơ thích hợp để bỏ thuốc, bốn người chúng ta không thể đi khỏi đây, tất cả những thứ này phải dựa vào một mình người hoàn thành.”

“Có thể nguy hiểm quá hay không?” Cố Thiên nhíu mày hỏi.

“Đương nhiên nguy hiểm.” Phó Y Lan đáp “Nhưng đây là cách duy nhất ta có thể nghĩ ra được mà có khả năng thực hiện được.”

Nếu như bản thân nàng có thể đi khỏi chỗ này vậy thì sẽ không do dự mà tự mình đi làm chuyện này nhưng nàng không thể cho nên chỉ có thể để cho Chương Tĩnh Cầm đi làm.

Phó Y Lan biết Cố Thiên sẽ lo lắng cho sự an toàn của Chương Tĩnh Cầm, bởi vì các nàng ấy là bạn bè, cho nên nàng căn bản không có ý định thương lượng với Cố Thiên, trực tiếp nói ra, cứ để nàng làm người xấu, dù sao nàng với Chương Tĩnh Cầm cũng không tính là bạn bè.

Đại Đồng, Mặc Viên.

Hàn Thác vừa tiến vào Mặc Viên đã cảm thấy có gì đó không đúng, những thị vệ được hân sắp xếp canh gác ngăm đều biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng mà, hân vẫn không dừng bước, bởi vì chưa biết có chuyện gì xảy ra, lại lo lắng cho Cố Thiên cho nên ngược lại còn bước nhanh hơn.

Phía sau, Lý Vũ Thành cùng với ba tên thị vệ khác cũng đặt tay lên chuôi kiếm, chỉ cần phát hiện có chuyện bất thường xảy ra sẽ lập tức rút đao.

Toàn bộ Mặc Viên đều yên tĩnh, cả đường đi đến ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Tiến vào Mặc Nhiễm các, có ánh đèn leo lét hắt ra từ cửa chính.

Hàn Thác không chậm trễ chút nào trực tiếp đẩy cửa ra, bên trong không thấy mấy người nhóm Cố Thiên nhưng trên giường nhỏ lại có một tên nam nhân đang ngồi.

Kết quả này cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Mạnh Bố Ngạn, ngươi làm gì ở đây?” hắn trực tiếp hỏi “Nương tử của ta ở đâu?”

“Tĩnh vương gia xin yên tâm, Vương phi cùng ba hầu gái đều bình an vô sự, Bản Vương đối xử với các nàng như khách quý, không dám thất lễ chút nào.” Mạnh Bố Ngạn không nhanh không chậm nói “Còn mục đích, Bản Vương chỉ muốn người đồng ý hợp tác với ta một chuyện.”

Hơn ba tháng trước Mạnh Bố Ngạn đã gặp Hàn Thác.

Theo như những gì hắn nói, Khả Hãn mới lên ngôi của Ngõa Lạt – Tư Đạt Cát cũng không phải là người mà cha hắn chọn, thế nhưng Tư Đạt Cát làm người quỷ kế đa đoan, dùng thủ đoạn đoạt ngôi vị, sau đó mượn cơ hội khai chiến với Đại Ân để mưu hại một đám huynh đệ trong bóng tối.

Sau khi Mạnh Bố Ngạn mang quân đánh vào Đại Đồng từng tìm đến thị vệ của cha hắn cho nên mới biết được chân tướng sự việc. Đến lúc quay về doanh trại của Ngõa Lạt mới làm ầm lên với Tư Đạt Cát, dẫn theo binh lính của mình bỏ trốn.

Sau đó hắn tìm đến Hàn Thác, hy vọng liên hợp với hắn, đánh bại Ngõa Lạt, giết chết Tư Đạt Cát, đoạt lại ngôi vị Khả Hãn đáng lẽ thuộc về mình.

Hàn Thác không có hứng thú với tranh đấu giữa huynh đệ bọn họ, cũng không có ý định dính líu vào.

Lại nói, ai biết được hai huynh đệ bọn họ có thật sự là trở mặt với nhau hay không, chẳng may đây là trò bọn họ cố tình đánh lạc hướng, sau đó ở trong bóng tối liên minh với nhau tìm hiểu cơ mật chẳng phải là có chuyện lớn sao.

Cho nên Hàn Thác trực tiếp từ chối hắn.

không nghĩ rằng đã lâu như vậy mà Mạnh Bố Ngạn cũng chưa hết hy vọng, thậm chí còn điều tra được Hàn Thác giấu người ở đây.

Xem ra người này còn khó đuổi đi hơn so với tưởng tượng của hắn.

Hàn Thác đi về phía ghế gấp ngồi xuống, ngay cả nhìn thẳng vào hắn cũng không muốn, chỉ nói “Cũng chỉ vì lần trước ta từ chối người mà người bắt cóc thê tử của ta để uy hiếp ta sao? Hừ, Mạnh Bố Ngạn, Hàn Thác ta cũng không phải là người dễ bị uy hiếp, người nhất định sẽ phải trả giá thật lớn vì hành động của chính ngươi ngày hôm nay.”

thật ra trong lòng hắn vô cùng gấp gáp, nhưng mà những lời này không thể thể hiện ra mặt, không những để có thể cứu Cố Thiển, mà còn làm cho người trước mặt này không thể uy hiếp hắn, cho nên không thể làm gì khác hắn là giả vờ dừng dừng như không, không để ý lời đe dọa của hắn.

Da mặt Mạnh Bố Ngạn rất dày, rất khó bị chọc thủng “Vương gia hiểu lầm rồi, không phải là ta đang uy hiếp người. Lần trước chúng ta gặp mặt quá vội vàng có một vật không kịp đưa cho Vương gia xem, hôm nay đến đây chính là vì thế.”

hắn vừa nói vừa thò tay vào trong vạt áo trước ngực, móc ra một vật, đưa đến trước mặt Hàn Thác.

Hàn Thác nhìn rất rõ ràng, đó là một mặt Quan âm dương chi bạch ngọc, giống y như đúc cái hắn đưa cho Cố Thiển từ nhỏ.

Bạch ngọc Quan âm không phải là hiếm thấy, nhưng hắn có thể nhận ra là bởi vì hai mắt của Quan âm này khảm màu đỏ san hô.

Hàn Thác sinh ra trong hoàng gia, trưởng thành trong hoàng gia, sống gần ba mươi năm, tất nhiên là đã nhìn thấy vô số kỳ trân dị bảo nhưng mà Quan âm mắt đỏ thì hắn chưa thấy được cái thứ hai như vậy.

90. Chương 84

Editor: huyetsacthiensu

Từ trước đến nay tâm tư của Hàn Thác luôn tỉ mỉ, nhưng mà có câu nói “Quan tâm tất loạn”, bởi vì trong chuyện quan tâm Cố Thiển cho nên không để ý câu nói đằng trước của Mạnh Bố Ngạn.

Nhìn thấy Quan âm mắt đỏ, lập tức nhớ đến bình thường Cố Thiển đều đeo cái này, càng tức giận hơn, không khỏi trào phúng lên tiếng “Người cố ý lấy vật bất ly thân của thê tử ta mang đến gặp ta, còn nói không phải là đang uy hiếp ta sao?”

“A, Vương phi cũng có đồ vật giống như này sao? Ta cũng chưa từng để ý đến. thật sự không nói dối Vương gia, miếng bạch ngọc Quan âm này là di vật của mẫu thân ta, từ nhỏ ta đã đeo nó, chưa từng rời ta nửa bước.”

Lúc này Hàn Thác mới phản ứng lại, lúc trước là tự mình nghĩ sang hướng khác, mặc dù Mạnh Bố Ngạn muốn lấy vật bất ly thân của Cố Thiển để uy hiếp hắn, mặc dù đúng là nàng đã rơi vào tay hắn thì cũng sẽ không lấy sợi dây này, dù sao Cố Thiển cũng hoàn toàn không nhớ là mình đã tặng cho nàng ấy sợi dây này.

“Vừa rồi là di vật của mẫu thân ngươi, vậy ngươi lấy ra cho ta nhìn làm gì?” hấn hỏi ra thắc mắc trong lòng hấn.

Mạnh Bố Ngạn nói “Tất nhiên là bởi vì ta biết Vương gia cũng có một miếng ngọc bội giống như đúc với miếng ngọc bội này của ta.”

Hàn Thác nheo mắt lại không nói lời nào.

Làm sao hấn ta lại biết?

Miếng ngọc bội kia là lúc hấn rời kinh đi đến đất phong được Nguyên Hòa để ban cho, nửa đường thi hấn đã tặng cho Cố Thiên, cho dù là người hầu thân cận cũng không có mấy người biết đến sự tồn tại của miếng ngọc bội này.

Mạnh Bố Ngạn là Vương tử đệ quốc cách xa nghìn dặm, trước khi hai nước xảy ra chiến sự hai người chưa từng gặp mặt, làm sao hấn ta biết được Hàn Thác từng có miếng ngọc bội này chứ?

“Vương gia không muốn biết nguyên nhân sao?” Mạnh Bố Ngạn hỏi

Hàn Thác hừ một tiếng nói “Ngươi đã đặc biệt mang nó đến đây tìm ta tất nhiên là dự định nói cho ta biết, không cần ta phải truy hỏi.”

không phải là hấn không tò mò, mà chẳng qua là hấn muốn tỏ ra là mình không quan tâm mà thôi.

“Cũng đúng, là ta tự cho mình là thông minh rồi.” Mạnh Bố Ngạn cười hỏi thăm, sau đó nghiêm mặt nói “Quan âm mắt đỏ là vị thần tôn quý của cung đình Tây Lương quốc, chỉ có thành viên của hoàng thất mới có thể tế bái. Mà nơi sản xuất dương chi ngọc cũng ở Tây Lương quốc. Bốn mươi lăm năm trước, QUỐC CHỦ Tây Lương Quốc chọn ra một miếng dương chi ngọc trong những miếng ngọc thượng đẳng năm đó, sau đó lệnh cho thợ thủ công dựa theo hình dáng của Quan âm mắt đỏ làm thành sợi dây, lấy San Hồ Đỏ của Nam Hải - Đại Ân làm mắt, tặng cho một trai hai gái của mình. Có điều đáng tiếc là vận mệnh của Tây Lương quốc không thịnh, sau khi lập quốc chưa đến trăm năm đã bị người phương Tây tiêu diệt, Quốc vương hy sinh vì nước, thái tử bị giết, Đại công chúa bị Thái tử Đại Ân bắt đi, mặc dù Nhị công chúa chạy thoát nhưng lại lưu lạc ở Ngõa Lạt, sau đó ma xui quỷ khiến lại trở thành thị nữ của Khả Hân.”

Mạnh Bố Ngạn nói đến đây thì dừng lại, nhìn về phía Hàn Thác, thấy hấn không có phản ứng gì đặc biệt lại nói tiếp “Nhị công chúa nhỏ tuổi tướng mạo xinh đẹp, không bao lâu thì được Khả Hân nạp làm phi. Phong tục của Ngõa Lạt và Trung Nguyên không giống nhau, Khả Hân phi không phân biệt lớn nhỏ chính phụ, tất cả đều bình đẳng. Nhưng Khả Hân đông con, trong đó có không ít con gái của thủ lĩnh các bộ lạc, thân phận tôn quý, đối với Nhị công chúa không rõ lai lịch nhưng được nạp làm phi này tất nhiên là nhiều lần ức hiếp. Khả Hân là nam nhân đương nhiên là không quan tâm đến những chuyện như thế nàu của nữ nhân, lại càng không muốn đặc biệt bảo vệ quan tâm. Nhị công chúa vẫn ẩn nhẫn vì đứa con nhỏ tuổi, đến thời kỳ thai nghén đứa con thứ hai thì bị ám hại, cuối cùng bị hại chết, trước khi chết đã giao sợi dây Quan âm mắt đỏ cho đứa con mới bảy tuổi của mình, lệnh cho hấn nhớ kỹ nguyện vọng của bà ấy, sẽ có một ngày được đoàn tụ với Đại công chúa.”

thật ra Hàn Thác đã nghe hiểu, ý của Mạnh Bố Ngạn là là mẫu thân của hắn(Hàn Thác) là Đại công chúa Tây Lương Quốc, nói cách khác thì hai người là biểu huynh đệ.

Lúc Hàn Thác ra đời, mẫu thân chết vì khó sinh, từ nhỏ cũng chưa có ai đề cập đến thân thế của mẫu thân, cũng không nghe nói đến nhà ngoại.

Mấy câu nói của Mạnh Bố Ngạn đúng là khá khớp với tình hình của hắn.

Hàn Thác từng nhìn thấy chân dung của mẫu thân trong thư phòng của Nguyên Hòa đế, là mỹ nhân khó gặp. Năm đó lúc Nguyên Hòa đế dẫn binh xuất chinh đánh Ha Mi, nhìn thấy công chúa vong quốc của Tây Lương quốc có tướng mạo xinh đẹp mà chiếm đoạt thì cũng bình thường.

hắn là một người đàn ông đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, lại có chút thành tựu, thân phận của mẫu tộc cũng không mấy ảnh hưởng đến hắn, tâm tư cũng có thể tỉnh táo.

Nếu những gì Mạnh Bố Ngạn nói đều là thật thì cũng không phải là vì biểu huynh đệ quen biết nhau mà chẳng qua là vì muốn liên thủ với Hàn Thác.

Nếu không phải như vậy thì những năm trước hắn làm cái gì. Nhị công chúa là một nữ nhân, không có năng lực gì, tất nhiên không thể vượt ngàn dặm tìm tỹ, nhưng Mạnh Bố Ngạn lại là một thanh niên trai tráng, là Vương tử, dưới trướng có binh sĩ, có cả bộ lạc của chính mình, hắn muốn tìm được Hàn Thác sẽ có rất nhiều cơ hội.

Nhưng trước đây hắn lại không đi tìm, lần trước lúc bị Hàn Thác từ chối bắt tay cũng không nói đến, ngược lại sau khi bắt Cố Thiên mới kể việc này ra, cách làm áp chế sau đó bám lấy quan hệ thấy người sang bắt quàng làm họ thật là làm cho người khác chê cười.

“Cho nên? Người muốn gì?” Hàn Thác biết rõ mà vẫn hỏi, giọng điệu tất nhiên là cũng không tốt.

Mạnh Bố Ngạn không để ý lắm, hắn đã bắt được phu nhân của hắn (Hàn Thác), tất nhiên phải chịu đựng cơn tức giận của hắn (Hàn Thác), hơn nữa một chút này thì có là gì, quan trọng nhất là hắn (Mạnh Bố Ngạn) đạt được mục đích của mình.

“Lúc trước Vương gia không muốn liên thủ với ta có phải là vì sợ ta sẽ bán đứng người? Hay là người sợ ta là gian tế do Tư Đạt Cát phái đến?” Mạnh Bố Ngạn ôn hòa nhã nhặn nói “Ta chỉ muốn nói Cố Tùng không cần lo lắng chuyện này, mẫu thân của Tư Đạt Cát chính là người đã hại chết mẫu thân của ta, bây giờ hắn lại cướp mất Vương vị của ta, từ lâu ta với hắn đã không đội trời chung, huống chi ta với Vương gia là biểu huynh đệ, tất nhiên ta sẽ không bán đứng Vương gia.”

thật ra khi hai người còn bé có hoàn cảnh giống nhau nên tâm tính cũng có vài chỗ giống nhau.

Hàn Thác đối với những đứa con khác của Nguyên Hòa đế cũng chỉ có tình huynh đệ ngoài mặt.

Còn Mạnh Bố Ngạn, người Mông Cổ không nói lễ nghi hiếu kính cho nên hắn cùng đám huynh đệ cùng cha khác mẹ ngay cả tình cảm ngoài mặt cũng không có, từ trước đến giờ đều là đấu tranh công khai, không nhượng bộ chút nào.

Huynh đệ ruột thịt còn như vậy tất nhiên tình thân giữa biểu huynh đệ càng không có kỳ vọng gì.

Nếu không phải hiện tại hắn muốn liên thủ với Hàn Thác thì hắn cũng sẽ không có ý định nhận thân với hắn (Hàn Thác).

nói đến đây cũng có chút chủ nghĩa vị lợi, sinh ở Hoàng gia, thân là Hoàng tử ai mà không như vậy?

Hàn Thác vẫn không tin tưởng Mạnh Bố Ngạn, nhưng hắn (Mạnh Bố Ngạn) đã tỏ thái độ như vậy, Cố Thiên lại đang trong tay hắn, dù sao cũng là ném chuột sợ vỡ bình, quá cứng rắn cũng không tốt, đơn giản là cứ làm theo lời hắn nói “Được, ta cũng hy vọng có thể tin tưởng người, có điều, nếu người muốn có được lòng tin của ta, có phải nên thể hiện chút thành ý hay không?”

Mạnh Bố Ngạn thoải mái nói “Vương gia muốn ta làm gì? Chỉ cần người nói ra ta nhất định sẽ làm theo.”

“Mời người thả phu nhân của ta ra.”

Tiếng mõ canh ba đã dừng lại.

Chương Tĩnh Cẩm vẫn như con ruồi mất đầu đi đi lại lại trong doanh trướng, trong lòng nàng thực sự lo lắng bất an.

Chợt nghe có tiếng người vén màn lên, nàng tưởng là nha hoàn Thác Á hầu hạ mình, mở miệng liền hỏi “Đều ổn cả chứ?”

Vừa quay đầu lại đã đối diện với khuôn mặt của Mạnh Bố Ngạn.

“Cái gì ổn?” Mạnh Bố Ngạn cả đường phong trần mệt mỏi, vừa cởi áo bào vừa hỏi.

“A, ta tưởng là Thác Á.” Chương Tĩnh Cẩm bối rối, không biết nói dối như thế nào chỉ có thể nói thẳng.

Ai biết Mạnh Bố Ngạn lại hỏi tiếp “Người lệnh cho Thác Á đi làm cái gì?”

hắn chỉ thuận miệng hỏi nhưng Chương Tĩnh Cẩm vì chợt dạ mà thất thố “Vương gia, ta đã làm

sai một chuyện không biết Vương gia có thể tha thứ cho ta hay không.”

“nói ta nghe một chút.” Mạnh Bố Ngạn thân mật bóp hai gò má của nàng cười nói “Nếu người nói thật thì đừng nói là tha thứ, giúp người thu thập hỗn loạn cũng không có vấn đề gì.”

“Lần trước lúc Vương gia trở về ta thấy Vương gia có dẫn theo mấy người phụ nữ, nghĩ rằng Vương gia có niềm vui mới trong lòng khó chịu cho nên nhân lúc Vương gia không có ở doanh trại đã cố ý xông vào lều của các nàng ấy.”

Chương Tinh Cầm cup mắt nước nở, bộ dáng tranh giành tình nhân cùng với nhận sai xin thương xót được nàng thể hiện vô cùng chuẩn mực.

Nam nhân đều thích nữ nhân ghen vì mình, chỉ cần hành vi đừng vượt quá giới hạn. Chuyện Chương Tinh Cầm đi vào lều trại cũng không phải là chuyện gì lớn, Mạnh Bố Ngạn cũng không cho rằng nàng làm như thế là ngang ngược, chỉ nói “Vậy bây giờ người đã biết rồi chứ?”

“Ừ, Vương gia không tức giận chứ?” Chương Tinh Cầm không nhìn ra được thái độ của hắn như thế nào liền hỏi tới.

“Bản Vương tức giận.” Mạnh Bố Ngạn đưa tay kéo nàng vào trong ngực “Chúng ta tách ra ba ngày, nếu người hầu hạ Bản Vương thật tốt thì Bản Vương mới có thể nguôi giận.”

Chương Tinh Cầm giả vờ thuận theo, tay đẩy hắn nói “Vương gia đi tắm trước đi.”

Mạnh Bố Ngạn nghe lời gọi người đưa nước nóng vào, lại không chịu thả nàng ra, lẳng nhằng muốn nàng cùng vào tắm với hắn.

“Ai da, Vương gia.” Chương Tinh Cầm vịn vẹo nhả nhó không chịu đồng ý “Vương gia đi bên ngoài khổ cực, ta đi rót cho Vương gia chén trà.”

Mạnh Bố Ngạn biết tâm tư nàng, cũng buông tay ra, nàng sẽ tìm cơ từ chối, hắn cũng sẽ lùi một bước để tiến hai bước, không cho nàng trốn tránh “Cũng được, quả thật Bản Vương cũng thấy khát, không thể chờ thêm được nữa, người mau đi mang trà đến đây.”

Vừa nói vừa đi ra phía sau bình phong.

Chương Tinh Cầm đi đến bàn trà cầm ấm lên rót ra một chén trà nhưng chưa lập tức bùng ra mà đợi đến tận lúc có tiếng nước vang lên, biết được Mạnh Bố Ngạn đã vào thùng tắm mới lấy từ đai lưng ra một gói thuốc bột, đổ vào trong chén trà.

Trong lòng nàng hoảng sợ, khó có thể trấn định, tay run rẩy làm cho hơn một nửa gói thuốc đổ ra bên

ngoài, lại dùng tay bốc lại thả vào trong chén.

Đợi đến lúc cuối cùng cũng làm xong mọi chuyện thì toàn thân đã đổ một tầng mồ hôi.

Mạnh Bố Ngạn vẫn chưa nhận ra Chương Tình Cầm khác thường, thấy nàng đưa chén trà cho hắn thì cầm lấy uống một hớp thật to, sau đó kéo người vào trong bồn tắm, dần vật một phen.

Có lẽ là thuốc kia tác dụng quá mạnh, mới làm đến một nửa thì Mạnh Bố Ngạn đã không chống đỡ được, ngoẹo đầu, tựa trên vai Chương Tình Cầm ngủ say.

Chương Tình Cầm liền vội vàng đẩy người hắn ra, đỡ hắn tựa vào thành bồn tắm, lúc này mới trèo ra bên ngoài, đổi sang quần áo khô, sau đó vội vã đi ra bên ngoài lều.

Lúc đi đến trước cửa mới chợt nhớ đến một chuyện, lại chạy ngược lại sau bình phong, lấy tấm lệnh bài thủ lĩnh của Mạnh Bố Ngạn trong đồng quần áo của hắn, lúc này mới đi hắn ra ngoài.

Thời gian ba ngày quá ngắn nhưng nàng vẫn tìm được loại thuốc mà Phó Y Lan nói kia. Nhưng mà số lượng không nhiều, không thể ra tay với toàn bộ người trong doanh trại, cuối cùng nàng quyết định chỉ dùng với mấy tên lính canh giữ lều của Cố Thiển.

Mấy ngày nay Chương Tình Cầm đều lấy cớ đi vào lều trại gây phiền phức cho bọn thị vệ, đến đêm lại ra lệnh cho Thác Á mang canh đến cho bọn họ uống.

Trong canh đương nhiên có lẫn thuốc bột, chỉ là Thác Á không biết, bọn thị vệ cũng không biết, vừa ca ngợi phu nhân chăm sóc vừa uống hăng say, đợi hai người cuối cùng ngất đi ngay cả Thác Á cũng không thoát được.

Chương Tình Cầm dựa theo giao hẹn đi tìm.

Hồng Hoa Bạch Hoa đã kéo tất cả thị vệ vào trong, lại cởi quần áo của bọn họ, lấy lệnh bài, năm người cải trang thành thị vệ làm theo lệnh đi ra ngoài.

Ở ngoài cửa lều đương nhiên bị tra xét nhưng trên tay Chương Tình Cầm có lệnh bài của Mạnh Bố Ngạn cho nên thuận lợi ra khỏi đó.

Năm người bốn ngựa, nhân lúc trời tối đi về phía Nam, mới đi được không xa đã nhìn thấy bốn con ngựa đi đến từ phía đối diện.

Trăng sáng treo cao không khó để nhìn ra.

“Là Vương gia!”

Cố Thiên nhận ra trước tiên người dẫn đầu là Hàn Thác, nàng vô cùng hưng phấn, thúc ngựa chạy nhanh lao thẳng về phía hắn.

Hàn Thác đương nhiên cũng nhận ra nàng, hai con ngựa đi sát vào nhau, hắn giơ cánh tay ra kéo Cố Thiên về phía ngựa của mình.

91. Chương 85

Editor: Mễ Đồng

“Là Vương gia.”

Vừa nhìn Cố Thiên đã nhận ra người đi đầu đúng là Hàn Thác, nàng hưng phấn liền giục ngựa chạy nhanh, đi thẳng qua hướng của hắn.

Đương nhiên Hàn Thác cũng đã nhận ra là nàng, cũng đồng thời giục ngựa tiến lên, khi hai con ngựa đến gần, hắn liền đưa cánh tay ra, kéo Cố Thiên đến bên cạnh mình ngay lập tức.

Cố Thiên nghĩ rằng Hàn Thác muốn cùng nàng cưỡi cùng một con ngựa, nhưng lại không nghĩ đến việc ngồi đối mặt với Hàn Thác trên lưng ngựa thế này.

Nàng còn chưa kịp bộc lộ vẻ mặt, Hàn Thác đã ôm nàng thật chặt vào trong lòng.

Trước mặt nhiều người như vậy, Cố Thiên thực sự cảm thấy xấu hổ, nhưng mà nàng cũng thực sự rất nhớ hắn, hơn nữa quá trình trốn đi vừa rồi thực sự quá thuận lợi thật giống như đang nằm mơ, lúc này ở trong lòng Hàn Thác, hơi thở xung quanh tất cả đều là hương vị quen thuộc, nàng mới bắt đầu cảm thấy chân thật.

Bởi vậy, nàng liền quên đi cảm giác ngượng ngùng lúc này, chẳng những không giãy dụa, mà còn giương cánh tay dùng sức ôm lấy hắn.

Những người còn lại biết Vương gia Vương phi tình cảm vô cùng tốt, tuy đây là lần đầu tiên trông thấy hai người thân thiết không chút e dè trước mặt mọi người như vậy, không thể nói là bất ngờ bao nhiêu, nên đều rất bình tĩnh.

Chỉ có Chương Tinh Cầm là ngoại lệ, nhìn vợ chồng hai người ôm nhau một cách thân mật, lại nhớ tới chính mình, trong lòng vừa hâm mộ lại khổ sở.

Hàn Thác nói thế nào vẫn không tín nhiệm Mạnh Bồ Ngạn, tuy rằng đối phương nói rằng đồng ý thả đám người Cố Thiên nhưng hắn cũng không trông chờ bao nhiêu.

Bởi vậy, sau khi Mạnh Bồ Ngạn rời Đại Đồng, Hàn Thác liền cho thị vệ âm thầm theo dõi, đã tra ra Mạnh Bồ Ngạn bí mật cho xây dựng cơ sở tạm thời ở địa phương, cho dù hắn nuốt lời không chịu thả Cố Thiên ra, Hàn Thác cũng có cách để cứu nàng ra.

không nghĩ đến việc sẽ gặp đám người Cố Thiên ở đây, nhưng mà ở đây dù sao cũng không nên ở lâu, nên rất nhanh, Hàn Thác liền xoay người nâng Cố Thiên lên, mang theo mọi người giục ngựa rời đi.

Bọn họ không trở về Mặc viên, Hàn Thác trực tiếp mang nàng về doanh trại.

Trải qua việc lần này bị Mạnh Bồ Ngạn bắt cóc, đối với Hàn Thác mà nói, mặc kệ là ở đâu, đều không phải là nơi yên tâm để gửi Cố Thiên, xem ra tạm thời chỉ có thể để nàng cột vào lưng quần mang theo mới có thể làm hắn an tâm.

Ngựa chạy thẳng đến doanh trại mới dừng lại, Hàn Thác ôm Cố Thiên xuống ngựa, sau đó liền đi thẳng vào doanh trướng mà vẫn chưa buông xuống. Hắn trực tiếp đặt Cố Thiên ở trên giường, sau đó liền áp người lên, đi thẳng đến chỗ.

Nhiều ngày tương tư, lại tiếp ba ngày lo lắng bất an, tất cả sức lực liền dồn vào một chỗ.

Động tác mạnh mẽ như vậy, Cố Thiên thực sự không chịu nổi, liền dịu dàng kêu lên: “Vương gia, đau.....” hai tay liền đưa ra ngăn cản.

Nhưng Hàn Thác không nghĩ đến, nàng làm sao có thể khống chế, chỉ có thể thả lỏng bản thân, nghiền đón mưa to gió lớn mà hắn mang đến.

Đợi mưa gió đi qua, hai người khắp nơi đều là mồ hôi.

Hàn Thác cố tình không chịu gọi người mang nước đến rửa mặt, vẫn như trước đây để Cố Thiên nằm ở trên giường vô cùng thân thiết.

Chạy trên đường một đêm, mới vào cửa đã bị Hàn Thác ép buộc như vậy, Cố Thiên mệt đến mức không thể mở mắt, có tắm rửa hay không nàng đã không còn sức để ý, thậm chí muốn ngủ một giấc thật ngon.

Hàn Thác cũng không cho nàng được như ý nguyện.

một đôi bàn tay to ở trên người Cố Thiên vuốt ve, chà xát một chút, sau đó lại dùng cái miệng nhỏ của nàng triển miên.

Thấy Cố Thiên nhắm mắt lại như sắp đi ngủ, hắn đột nhiên dùng lực cắn một cái ở đầu lưỡi nàng, tuy không đau, nhưng lại dọa nàng nhảy dựng lên, cơn buồn ngủ nhất thời tan đi.

Cố Thiên liền ủy khuất mở to hai mắt trừng mắt với Hàn Thác, không tiếng động dùng ánh mắt lên án hắn khi dễ nàng.

Hắn thực sự yêu mến khuôn mặt vẫn còn ửng hồng, đôi mắt mềm mại đáng yêu đang giận dữ kia của nàng.

Hàn Thác cười rồi in lên trán nàng một cái hôn âu yếm, hỏi:“Mấy ngày nay Mạnh Bố Ngạn có làm khó dễ nhóm người của ngươi không?”

Cố Thiên lắc đầu nói:“Trừ việc không cho chúng ta ra khỏi doanh trường, luôn cho người trông coi ở ngoài lao thì không có gì. Mỗi ngày đều ăn uống vô cùng tốt, người mang đồ đến cũng rất khách khí, tất cả bàn ghế đều không để lại, chắc là sợ chúng ta tự tự làm mình bị thương hoặc dùng nó để dả thương người khác.”

Là nữ nhân bình thường, thì nhất định sẽ nhân cơ hội này khóc kể để cáo trạng, nhưng Cố Thiên từ trước đến nay là người ngay thẳng, Mạnh Bố Ngạn bắt các nàng đi quả thật đã làm nàng sợ hãi, nhưng khi ở trong doanh trại hắn chưa từng bạc đãi các nàng, nàng nói sự thật .

Hàn Thác nghe xong, cũng không ngoài ý nghĩ của hắn, dù sao Mạnh Bố Ngạn luôn mồm nói muốn cùng hắn liên thủ, nếu như đối xử với vợ hắn không tốt, chỉ sợ đó là kết thù mà không phải kết giao.

“Vậy tối nay hắn là người thả các nàng ra?” Hàn Thác lại hỏi.

Cố Thiên lắc đầu,“Là Chương Tĩnh Cầm.”

Nàng tường tận kể lại toàn bộ quá trình một lần, cuối cùng còn không quên cảm thán,“Vương gia, thời điểm đó Y Lan ra chủ ý đó ta còn cảm thấy kỳ lạ, thực sự không nghĩ tới lại có thể thành công, thực sự là giống như đang nằm mơ..... Ai u..... Đau!”

Nàng đang nói một nửa thì đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, thì ra là tay của Hàn Thác ở trên ngực của nàng nắm một cái,“Đau là được rồi, đau thì có thể chứng minh đó là thật , không phải mơ.”

“Vương gia càng ngày càng thích trêu chọc người ta!” Cố Thiên sáng giọng, căm giận sau đó liền xoay người đưa lưng về phía hắn.

Nếu là thân mật, cho dù đối mặt đưa lưng về phía nhau thì cũng không phải là vấn đề.

Hàn Thác tiến đến, từ phía sau đem Cố Thiên ôm chặt vào trong ngực. Ngực dán vào phía sau nàng. Từ đầu đến chân. Trong chăn, từng đường cong trên người hai người đều rất thích hợp.

“Chương Tinh Cầm lý nào lại ở doanh trại của hần?” Hàn Thác cắn vành tai của Cố Thiển rồi đưa ra nghi vấn, “Ta biết nàng trở về Đại Đồng liền đi tìm nàng ta, còn tưởng rằng đã tìm ra, rồi cùng nhau bị bắt ở Mặc viên, thế nhưng sự thật lại không phải.”

Cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, đêm nay khi gặp nhau, Hàn Thác vẫn chưa hỏi rõ liền cho Chương Tinh Cầm trở về. Dù sao nàng là bằng hữu của Cố Thiển. Bất luận Hàn Thác tin hay không cũng sẽ thả nàng, một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi cũng không có điều gì đáng sợ, hần là nam nhân nên sẽ không phòng bị, dù nhiều hơn đi nữa đối với hần cũng như vậy thôi.

Nhưng mà, nếu tiểu cô nương không hề lực sát thương trong mắt hần lại là nữ nhân của Mạnh Bố Ngạn, vậy thì khác.

Hơn nữa, hôm nay mới biết, tiểu cô nương này cũng không giống như mặt ngoài luôn tỏ ra nhu nhược vô dụng.

Hàn Thác không phải là đang lo lắng Mạnh Bố Ngạn đối với đám người của Cố Thiển sẽ tương kế tựu kế, mượn cơ hội này để xếp cơ sở ngầm vào doanh trại của hần. Bởi vì mục tiêu của hần quá mức rõ ràng, nếu như Hàn Thác không biết quan hệ của hai người thì thôi, nay đã biết rồi thì nhất định sẽ phòng bị.

Nhưng mà, nếu là như vậy thì ngược lại rất đơn giản.

Nhưng nếu Chương Tinh Cầm chưa từng cùng Mạnh Bố Ngạn thông đồng, mà chỉ là cho hần uống thuốc mê để trốn đi, đó mới là phiền toái.

Mọi người đều là nam nhân, đối lại là Hàn Thác, bị một nữ nhân làm vậy, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tất nhiên Cố Thiển không biết Hàn Thác suy nghĩ điều gì, nhỏ giọng nói: “Vương gia đừng hỏi chuyện này, nàng không muốn nói, chắc chắn là nghĩ đến chuyện gì rất thương tâm.....”

không cần nói thêm gì đi nữa thì cũng hiểu được, trong lòng mọi người quả thật đều có chuyện, Đại Đồng bị đánh chiếm, một cô nương cùng tướng lĩnh của kẻ xâm lược, làm sao có thể nói đến tình cảm, một tình cảm đẹp với một tình cảm do chiếm đoạt, tâm không cam lòng, tình không muốn, nếu không gì việc gì phải bí quá hoá liều kê đơn để trốn thoát.

Hai người lặng im một lúc, Cố Thiển phát hiện tiểu vương gia ở phía sau dần dần thức tỉnh, mà đại vương gia cũng đã bắt đầu hôn từ ở trên cổ nàng đi lên, một đôi tay to lại rất không thành thật, thuần thực đi xuống.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, thực sự nhận thấy bản thân không chống lại được, nên tìm đề tài để chuyển hướng suy nghĩ của Hàn Thác, “Vương gia, Mạnh Bố Ngạn bắt chúng ta đi, để ngăn cản người làm cái gì? Muốn người đầu hàng Ngõa Lạt sao?”

không nghĩ tới, vấn đề mới vừa nói ra khỏi miệng, đã đổi lấy việc bị Hàn Thác mãnh liệt tiến công.

92. Chương 86

Editor: Mễ Đồng

Việc giãy dụa kháng nghị hoàn toàn không có hiệu quả, Cố Thiên liền cảm thấy không vui, liền giả khóc, ai ngờ Hàn Thác tuyệt đối không thương hoa tiếc ngọc, vậy mà lại có thể nói với nàng: “Ta cũng muốn thử xem cảm giác chiếm đoạt mỹ nhân như thế nào, nàng khóc đi, khóc càng lớn càng giống, càng giãy dụa mạnh càng giống.”

Cố Thiên lập tức dừng lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghĩ thầm như vậy mà giống gì chứ, nhìn hắn như vậy còn nói được cái gì.

Nàng có thể nghĩ như vậy, là vì không nhìn thấy bộ dạng của mình, trên hai má đỏ ửng, không biết là vì xấu hổ hay là ảo não, nước mắt như hạt châu vẫn còn đọng tại quai hàm, nhìn thế nào cũng giống như là bộ dạng xinh đẹp khi bị nam nhân bắt nạt.

Nhìn như thế, làm sao Hàn Thác lại có thể bỏ qua, cũng may là lần này sau khi hắn ép buộc nàng xong, liền gọi người mang nước vào. Nhưng mà, dựa vào tính tình của hắn, trong lúc tắm nhất định sẽ đòi hỏi một lần.

Cố Thiên vì mệt mỏi mà hoàn toàn mê man.

Khi tỉnh lại, Hàn Thác đã không còn ở bên cạnh.

Hồng Hoa với Bạch Hoa ngồi chờ ở bên ngoài bình phong, vừa nghe động tĩnh ở chỗ Cố Thiên, liền lập tức đứng lên, lấy một cái gối lót phía sau đỡ nàng ngồi dậy, dâng lên một chén trà nóng.

“Vương gia đi đâu rồi?” miệng lưỡi của Cố Thiên quả thật khô rát, liền nâng chén trà uống vài hớp, sau đó liền hỏi.

Hồng Hoa đảo tròn mắt đáp: “Người ở Kinh sư đến đây, Vương gia đi cùng hắn để gặp mặt trao đổi tình hình chiến đấu.”

“Là ai?” Cố Thiên hỏi tiếp.

Bạch hoa nói: “Nghe nói là bộ binh Thượng thư Tôn Tăng Đức con trai Tôn Nhuận Xương, lúc trước ở Hàn Lâm viện.”

Tôn Nhuận Xương thì đương nhiên là Cố Thiên biết đến, hẳn thi hội sớm hơn một lần so với Cố Tùng, năm đó đạt Trạng Nguyên, kiếp trước hẳn được Hàn Khải cực kỳ coi trọng, không biết Hàn Khải phái hẳn đến đây là có ý gì, dù sao kiếp trước không có sự việc như thế này.

Nàng nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: “Vương gia đã đi bao lâu? hiện tại là lúc nào rồi?”

“Vương gia vừa đi được hai canh giờ.” Hồng Hoa đáp, “Bây giờ đã là canh ba buổi trưa, Vương phi cần phải dùng cơm?”

không hỏi đến thì không có việc gì, lúc này vừa hỏi, bụng của Cố Thiên lập tức phối hợp kêu lên một tiếng.

Nàng nghĩ đến việc có người trong kinh người tới, Hàn Thác chắc là muốn mở yến tiệc, liền sai Bạch Hoa, “Người đi hỏi thử xem, nếu Vương gia muốn mời Tôn đại nhân dùng cơm trưa, thì bên này sẽ ăn cơm đi, còn không thì chờ Vương gia một chút.”

Bạch hoa vâng lệnh rời đi, không bao lâu sau liền đi vào bẩm báo: “Vương gia ở trong đại trường nghị sự đã xếp đặt yến tiệc.”

Nên một mình Cố Thiên dùng bữa, sau khi ăn xong liền đi vài vòng trong lều để tiêu hóa, sau đó lại tiếp tục nghỉ trưa.

Nàng trải qua một buổi chiều thực sự rất thanh thoi, việc nghị sự ở đại trường thì trải qua mấy lần mây gió thay đổi.

*

Tôn Nhuận Xương mang theo thánh chỉ đến.

Nhưng mà hẳn vẫn chưa chịu tuyên chỉ trước, mà ngược lại nghe Hàn Thác kể về quá trình chiến sự thuận lợi sau đó mới đưa thánh chỉ ra.

“..... Nghi ngờ Tĩnh vương cùng với quân địch lui tới chặt chẽ, bộ dạng rất khả nghi, nên dùng binh thu lại quân quyền, áp giải về kinh, đợi điều tra ra sự thật sau đó mới xử trí.....”

Hàn Thác tiếp chỉ sau khi phát hiện một cánh tay phải của Tôn Nhuận Xương phát run, không khỏi cười nói: “Tôn đại nhân, ta không biết ai là người sẽ tiếp quản cấp dưới của bốn vương.”

“Đúng là hạ quan.” Tôn Nhuận Xương nghiêm mặt nói, “Mời Tĩnh vương ra đi đi.”

Tôn Nhuận Xương là một quan văn, nên cực kỳ lo lắng sẽ bị Tĩnh vương làm khó dễ, nhưng thấy hẳn không hề

tỏ ra thắc mắc, sự việc tiến hành thuận lợi, ngược lại trong lòng lại thấy hốt hoảng, thầm nghĩ phải mau chóng hiểu được người này.

Ai ngờ Hàn Thác nói: “không vội. Trong quân sự có nhiều việc phức tạp, bốn vương sẽ cùng đại nhân nói qua rồi mới yên tâm rời đi. Đúng rồi, vừa lúc buổi trưa đã tới, đại nhân còn chưa dùng bữa, không bằng bốn vương làm tiệc tẩy trần cho đại nhân trước.”

“Này.....” Tôn Nhuận Xương còn đang do dự, Tĩnh vương bị đoạt quyền, vừa không phần nộ, cũng không giải thích, hình như không có việc gì, còn muốn mời khách làm ông chủ, sao lại thấy quái dị thế nào.

“Đại nhân đang sợ bốn vương kháng chỉ không tuân sao? Như vậy đi, binh phù trước tiên sẽ giao cho đại nhân, đại nhân sẽ có thể yên tâm nhé?” Hàn Thác nói xong, thực sự ra lệnh cho phó tướng mang binh phù tới, trình trọng để vào tay Tôn Nhuận Xương.

không có binh phù, thì không thể điều khiển quân đội, Tĩnh vương dù có lợi hại, thì cũng không thể làm gì, huống chi, Tôn Nhuận Xương còn dẫn theo ba trăm vũ lâm vệ cùng đi, sợ gì không đối phó được với một mình Tĩnh vương, nghĩ như thế, hắn liền hạ quyết tâm, đáp ứng lời mời của Hàn Thác.

Tiệc rượu được mang lên rất nhanh, bàn tiệc vẫn là một người một bàn theo hình thức, Hàn Thác đã giao ra binh phù, nên đem vị trí chủ nhân giao cho Tôn Nhuận Xương, Còn mình thì ngồi bên trái.

Bởi vì Tôn Tăng Đức là người thân bên phía hoàng hậu của Hàn Khải, Hàn Thác cho rằng đây là bữa tiệc gia đình, nên Cố Phong cũng bị mời đến tiếp khách, ngồi ở bên phải.

Còn lại không có tướng lĩnh ở đây.

Tôn Nhuận Xương thấy hoàn cảnh này, lại sinh ra sự bất an, Cố Phong tuy là biểu đệ của Hàn Khải, nhưng cũng là em vợ của Tĩnh vương, rốt cuộc là đứng về phía ai cũng không chắc chắn, vì thế, hắn liền ra lệnh cho mười tên vũ lâm vệ vào trường bảo vệ.

Hàn Thác vẫn chưa phản đối, còn nói với Tôn Nhuận Xương: “Đại nhân đừng quên để cho vũ lâm vệ canh giữ ở ngoài trường, có thể ngăn cản người khác, đỡ phải quấy rầy chúng ta uống rượu.”

Tôn Nhuận Xương không có ý kiến, nên làm theo.

Qua một lúc, cũng không có gì đó khác thường, đều chỉ kính rượu cho nhau, so sánh với khi ở trong kinh, cũng thoải mái hơn nhiều lắm.

Sau khi ăn xong, liền có người dâng trà.

ban đầu Tôn Nhuận Xương nghĩ trong quân đội thì cuộc sống nhất định sẽ mười phần gian khổ, lúc

này thì lại xem ra, cũng không khác mấy so với sinh hoạt ngày thường, nên lại nơi lỏng ba phần cảnh giác.

Nhưng ăn cũng đã ăn xong, uống cũng đã uống qua, giờ phải đi làm công việc chính sự.

Tôn Nhuận Xương đứng dậy đi đến, “Xin Vương gia nhớ lời nói lúc trước sẽ cùng hạ quan tiến hành giao.....”

một câu còn chưa nói xong, hắn chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, liền té ngã.

Lần này hắn không hề phòng bị, công thêm thuốc phát tán nhanh, liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cực vì chật vật.

không đợi hắn đứng lên, một thanh trường kiếm lạnh như băng đã ở trên cần cổ.

Tôn Nhuận Xương nhìn thấy rõ ràng, người cầm kiếm đúng là Hàn Thác.

“Người đâu! Người đâu!” hắn liên tục kêu to, nhưng mà không có người tiến vào, mười tên vũ lâm vệ cũng không thấy có động tĩnh.

Bị trường kiếm kề cổ, quay đầu cực kỳ khó khăn, chỉ cần động một cái thì sẽ bị thương, nhưng mà Tôn Nhuận Xương vẫn giật giật, nhìn thấy vũ lâm vệ đi cùng hắn, đều bị người mặc đồ đen áp chế.

hắn còn nhìn thấy, Cố Phong lão đảo đứng dậy từ bên phải chỗ ngồi, vì say rượu mà mặt đỏ bừng, đi lại tập tễnh, vẻ mặt không hiểu tình hình, mê mang hỏi: “Tỷ phu, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

93. Chương 87

Editor: huyetsacthiensu

Hàn Thác vẫn chưa trả lời câu hỏi của Cố Phong.

hắn cúi người xuống, giờ tay lấy binh phù trong ngực Tôn Nhuận Xương ra.

Trong nháy mắt Tôn Nhuận Xương đã hiểu được, mình đang bị Hàn Thác lừa giỡn. “Tĩnh vương, người thật to gan, dám... Dám kháng chỉ!”

”Tôn đại nhân, xin hãy nói năng thận trọng, vừa rồi rõ ràng ta đã tuân chỉ, cũng đã giao binh phù cho người, các tướng lĩnh ở lều nghị sự đều có thể làm chứng. Chỉ tiếc là Tôn đại nhân không có võ công, lúc

quân Ngõa Lạt đánh lén đã bị bắt giữ. Mười mấy vạn quân lính không thể không có người thống lĩnh, lúc này Bản Vương mới cố ý ở lại, chờ chiến sự ở biên cương được bình định sẽ hồi kinh. Bản Vương đều là vì giang sơn xã tắc của Thất đế, tin rằng nhất định hần sẽ hiểu được.

Hàn Thác thu kiếm, lập tức có Huyền Giáp vệ tiến lên bắt lấy Tôn Nhuận Xương, cũng theo lệnh của Hàn Thác kéo hần đến bàn nghị sự.

trên bàn vốn có giấy mực bút nghiên, thị vệ mài mực, đặt bút lông sói vào tay Tôn Nhuận Xương, nói hai chữ thẳng thắn dứt khoát “Viết thư!”

Cả người Tôn Nhuận Xương lúc này đều cảm thấy khó chịu, đổi thành người khác bị đùa giỡn một lần, lại bị kẻ kiếm lên cổ, xô đến đấy đi cũng sẽ không dễ chịu được.

“... Viết... Cái gì?” hần hỏi, hai hàm răng không nhin được run lên, âm thanh cũng thay đổi.

“Cứ viết theo những gì ta vừa nói.” Hàn Thác ngồi ở chủ vị, không nhanh không chậm nói “nói là Bản Vương đã tiếp chỉ, cũng đã giao binh phù cho người, tất cả rất thuận lợi, xin hoàng thượng yên tâm.”

Tôn Nhuận Xương còn có chút cốt khí, nếu hần viết như này là không đúng thực tế, hần không chịu viết, vung tay lên, bút lông sói rơi trên giấy tạo thành một chấm đen.

không thành thật như vậy, thị vệ lập tức ngăn chặn hần, ép hần áp mặt xuống mặt bàn.

hần đấu tranh vật lộn chỉ thấy một tay bị vặn ngược về phía sau, một tay khác thì bị kéo đến trước người, để lên bàn dài, bày ra trước mắt hần.

một Huyền Giáp vệ cầm một thanh chủy thủ trên tay đến gần, “rầm” một tiếng thanh chủy thủ được găm vào giữa ngón trỏ cùng ngón giữa của Tôn Nhuận Xương “Viết hay không? không viết sẽ chặt đứt ngón tay người, hỏi một lần chặt một ngón.” Vô cùng bá đạo.

Tôn Nhuận Xương còn muốn giãy dụa, lại nghe thấy Hàn Thác nói “Lâm Tu, nghe nói chữ viết của Tôn đại nhân rất đẹp, không biết nếu như không còn ngón tay thì ông ấy có thể cầm bút viết được nữa không?”

Lâm Tu nghe xong cười hì hì “Vương gia, mặt tướng cũng muốn xem thử.”

“Ta viết, ta viết!” lúc này Tôn Nhuận Xương nào dám nói một chữ không nữa, ngoan ngoãn nhặt bút lên, viết thư theo những gì Hàn Thác nói, cuối cùng lại bị ép đóng dấu chứng minh thân phận.

Thư viết xong được đưa vào kinh theo con đường đưa tin bình thường trong quân đội, Tôn Nhuận Xương cũng không còn tác dụng nữa.

Chính hắn cũng vui vì điều này, vì giữ lại mạng mà không thể không hạ mình tự đề nghị “Vương gia, bản quan đã đọc thủ các loại sách sử, binh pháp cũng đã đọc vô cùng thuần thực, nếu Vương gia không chê, bản quan nguyện giúp Vương gia bày mưu tính kế, giúp Vương gia...”

Mỗi tướng sĩ dưới trướng Hàn Thác đều là thân kinh bách chiến, không chỉ thuần thực các loại binh pháp mà thực chiến cũng vô cùng thuần thực, tất nhiên không cần một tên thư sinh tay trái gà không chặt chỉ có lý luận suông đến giúp sức.

hắn cười nhạo đánh gãy lời Tôn Nhuận Xương “Tôn đại nhân đã từng dùng đao kiếm giết gà dê bao giờ chưa?”

Tôn Nhuận Xương tất nhiên là lắc đầu nói chưa từng.

“Là như vậy, trong quân của Bản Vương có một quy định bất thành văn, những người vừa mới vào quân doanh đều phải trải qua một cửa là giết súc vật. Tôn đại nhân quen thuộc binh thư tất nhiên có thể hiểu rằng ra chiến trường chính là gặp người giết người, cho nên khi ở trong quân doanh mới cần luyện tập, mỗi ngày một trăm con, ba ngày liên tục không ngừng mà vẫn có thể ăn được ngủ được mới coi như hợp lệ.” Hàn Thác đang hoàng trịnh trọng nói láo “Lâm Tu, dẫn Tôn đại nhân xuống dưới luyện tập một chút.”

Trừ Tôn Nhuận Xương ai cũng biết đây chỉ là Hàn Thác đang đùa giỡn với ông ta, cho nên Hàn Thác ngay cả lời nói khách sao như “Đại nhân vừa đến quy hàng, Bản Vương cảm thấy rất vui sướng” cũng không thèm nói.

Tôn Nhuận Xương cũng không phải là không nghi ngờ, hắn chỉ muốn làm quân sư thôi không định ra chiến trường giết địch tại sao lại cần luyện cái này?

Nhưng địch mạnh ta yếu, hắn cũng chỉ có thể oán thầm, không dám tuyên bố ngoài miệng.

Tuy rằng trong lòng ngàn không cam vạn không muốn nhưng vẫn vẫn bị Lâm Tu chỉ huy thị vệ nhảv kéo nửa dất ra khỏi lều.

một trận náo loạn này Cố Phong đã tỉnh rượu tám phần, tình hình trong lều hắn cũng nhìn rõ, một bụng đầy câu hỏi, vừa mở miệng gọi một tiếng tỷ phu liền nghe thấy bên ngoài trướng có binh lính bấm báo có người tự xưng là tổng quản đại nội ngự tiền thị vệ cầu kiến, còn mang theo thánh chỉ của hoàng đế.

A, thật sự là bình thường thì không có ai đến, đến lúc đến thì lại đến hàng loạt.

Hàn Thác thật sự rất không bình tĩnh, có thánh chỉ đến sao còn phải tách ra với Tôn Nhuận Xương, hơn nữa còn là người trước người sau, nói không chừng lại phải náo loạn một lần nữa, tốn thời gian sức lực, thật sự là rất vô vị.

“hắn nói như thế nào?” Hàn Thác hỏi “Lần này dẫn theo bao nhiêu Vũ Lâm vệ? Có báo họ tên không?”

Binh lính nói “Chỉ có một người, họ Lương thần Quang, xưng là...” nói đến đây về mặt binh lính truyền tin thoáng quá lẹ, ngừng một chút mới nói tiếp “Xưng là mang thánh chỉ của tiên hoàng đến.”

Lúc Hàn Thác trở lại lều trại đã là nửa đêm.

một mình Cố Thiên ăn cơm tối, vẫn chờ hần trở về, nhưng chờ mãi cũng không thấy người trở lại, cũng không biết những chuyện đã xảy ra trong lều nghị sự; nàng chỉ nghĩ là hôm nay hần nhiều việc, mặc dù nhớ nhung mong ngóng nhưng cũng không lơ lửng, cuối cùng không đợi được nữa mà ngủ thiếp đi.

Hàn Thác sợ đánh thức Cố Thiên, chưa gọi người mang nước tắm vào mà cởi bỏ áo người nằm xuống bên cạnh nàng.

Mùa hè nhiệt độ cao, tấm chăn mỏng đã sớm bị Cố Thiên đá xuống cuối giường, bộ quần áo sa bông mặc trên người vừa nhẹ vừa mỏng, có thể nhìn thấy làn da mềm mại trắng nõn lúc ẩn lúc hiện.

Nếu là ngày trước Hàn Thác nhất định sẽ hóa thân thành sói, đem tiểu bạch thỏ đang ngủ mê man không có chút năng lực phản kháng nào yêu thương thật tốt, ăn vào bụng.

Nhưng mà, hôm nay trong đầu hần có nhiều chuyện phiền phức, thực sự không có tâm tình, chỉ hơi nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù Cố Thiên đang ngủ nhưng phảng phất có thể nhận biết được sự hiện diện của Hàn Thác, hần vừa nằm xuống nàng đã di chuyển về phía hần, cuối cùng tìm một tư thế thoải mái, vùi trong lòng ngực Hàn Thác ngủ ngon lành.

Ở bên này, Hàn Thác ôm kiều thê “nhuyễn ngọc ôn hương” trong ngực.

Bên kia, Tôn Nhuận Xương lại bị trói thả vào trong chuồng ngựa.

nói là chuồng ngựa nhưng chỉ có cỏ tranh ở phía đỉnh, không có tường tránh gió.

Nhà nghèo còn có bốn bức tường mà Tôn Nhuận Xương hần đường đường là quan tam phẩm lại phải ngủ ở chỗ đến cả bốn bức tường cũng không có, tất nhiên là cảm giận bất bình.

Cả buổi chiều và buổi tối hần đều bị thị vệ áp giải đi giết gà, giết đến mức tay cũng mềm nhũn, run đến mức không nhắc lên nổi mà cũng mới chỉ giết được bốn mươi sáu con.

Đến lúc đưa hần vào chuồng ngựa ngủ, thị vệ kia còn không quên dặn dò, theo quy định thì ngày mai phải

thịt dê, nhưng mà nhiệm vụ hôm nay còn chưa làm xong, cho nên ngày mai vẫn phải tiếp tục, nói cách khác là ngày mai phải giết năm mươi tư con gà và một trăm con dê.

Hơn nữa, máu gà phun đầy mặt đầy người cũng không có quần áo thay, thị vệ nói rồi, ở chiến trường mười ngày nửa tháng không tắm rửa là chuyện bình thường, cho nên đây cũng là để luyện tập.

Bây giờ Tôn Nhuận Xương cũng không nghĩ được cái gì, chỉ mong rằng ngày mai mặt trời đừng mọc nữa.

Nhưng mà đến nửa đêm hấn lại đổi ý.

Cuối tháng bảy trời dần lạnh, nhiệt độ ngày đêm trên thảo nguyên chênh lệch rất lớn, vào lúc này gió lạnh thổi vào, chỗ hấn nằm bốn phía trống không, lại thêm mùi phân ngựa nồng nặc, cảm giác không tốt chút nào.

Từ nhỏ Tôn Nhuận Xương đã quen sống trong nhung lụa, chưa từng bị dẫn vật như thế này, nếu không phải hai tay bị trói thì thật là muốn giơ lên lau nước mắt rồi.

đang tự thương thân không ngớt, chợt nghe có tiếng bước chân, một bóng người dần dần đi vào.

hấn tập trung nhìn kỹ, dựa vào ánh đèn u ám mờ nhạt bên ngoài chuồng ngựa mà nhận ra người đến là Cố Phong.

“Cố đại nhân, cứu ta.” Tôn Nhuận Xương không biết đêm khuya Cố Phong đến đây làm gì, theo bản năng liền cầu cứu hấn, ông ta không mong gì nhiều chỉ mong có thể chuyển sang chỗ khác tốt hơn để ngủ.

Mắt thấy Cố Phong bước nhanh đến gần “Đừng nóng vội, Tôn đại nhân, ta đến cứu ngươi.”

Tôn Nhuận Xương vừa nghe được những lời này cảm kích đến mức nước mắt sắp tuôn trào.

Lúc miệng hấn sắp tuôn ra những lời thiên ân vạn tạ, Cố Phong đã cắt đứt dây thừng trói tay hấn, lại đưa đến bộ bọc quần áo “Đây là quân phục của Huyện giáp vệ, đại nhân hãy chịu oan ức một chút thay bộ quần áo này vào, cải trang thị vệ, ta mới có thể đưa đại nhân ra khỏi đây.”

Lúc này Tôn Nhuận Xương cũng không kịp để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ, ở trong chuồng ngựa bốn bề trống không cởi quần áo ra, đổi toàn bộ từ trong ra ngoài.

Vừa rồi trong lòng hấn vô cùng kích động, chưa từng nghĩ sau xa hơn, lúc thay quần áo bị gió lạnh thổi vào cả người mới tỉnh táo, suy nghĩ nhiều hơn.

Vì sao Cố Phong phải cứu hấn?

Tôn Nhuận Xương căn bản là không nghĩ đến còn có người đến để cứu hắn, chỉ cần không phải giết gà thịt dê, có thể tắm rửa thay quần áo, không phải ngủ ở chuồng ngựa là được.

Có điều đây là địa bàn của Tĩnh vương, tất cả những người xung quanh đều là người của Tĩnh vương, kinh nghiệm buổi trưa cho hắn biết, Tĩnh vương cả gan làm loạn, không tuân theo quy củ, binh lính dưới trướng hắn cũng vậy, chỉ nhận Tĩnh vương không nhận binh phù, hoàn toàn không coi người mới tiếp quản binh quyền là hấn vào mắt.

Trước hôm nay, Tôn Nhuận Xương không hề nghĩ rằng sẽ có chuyện như vậy, những người đọc sách luôn có một sức mạnh cổ hủ cứng đầu, tự nhận là những quy củ được viết giấy trắng mực đen thì tất cả mọi người đều phải tuân thủ, tướng sĩ chỉ nhận binh phù không nhận người, đây là quy củ trong quân, là đạo lý.

Trong lòng Tôn Nhuận Xương, đám người kia giống như thổ phỉ, ngang ngược không biết lý lẽ, không có chút phong độ nào của quân nhân.

Cho nên, hắn vốn không hy vọng xa vời rằng sẽ có người chính nghĩa đồng tình với hắn mà ra tay giúp đỡ hắn.

Huống chi, thân phận của Cố Phong rất đặc biệt.

Lòng phòng bị người khác Tôn Nhuận Xương vẫn có, hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng thấp thỏm hỏi “Vì sao Cố đại nhân lại cứu ta?”

“Chỗ này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.” Trong miệng Cố Phong ngậm một cọng cỏ, cà lơ phát phơ dựa vào cột, thấy Tôn Nhuận Xương thay quần áo xong thì thúc giục “Tôn đại nhân chỉ cần nói có muốn đi hay không, nếu ông muốn, bây giờ ta sẽ dẫn ông đi ngay, nếu ông không muốn, đang chuẩn bị thực hiện huấn luyện tỷ phu ta giao cho, sau đó vào dưới trướng huynh ấy, ta cũng không cần bắt chấp nguy hiểm vì ông.”

hắn nói xong, đứng thẳng người, muốn lập tức xoay người đi luôn.

Tôn Nhuận Xương quyết tâm liều mạng, kéo người lại “Ta đi! Kính xin Cố đại nhân dẫn đường.”

Cố Phong “Ừ” một tiếng “Ông biết cưỡi ngựa không?”

Tôn Nhuận Xương tất nhiên là biết.

Cố Phong dắt hai con ngựa ra, mỗi người một ngựa, dẫn Tôn Nhuận Xương đi.

Ven đường cũng gặp lính tuần tra, nhưng người người đều nhận ra Cố Phong tất nhiên sẽ không kiểm tra người đi theo hắn, chỉ gật đầu hỏi thăm rồi cho qua.

Đến cổng doanh, Cổ Phong lấy lệnh bài bên hông ra, cảnh vệ theo lệ cho qua.

Sau đó cũng không có bất cứ trở ngại nào, hai người giờ roi giục ngựa chạy nhanh, chạy về phía đường núi hướng về Đại Đồng.

94. Chương 88

Editor: huyetsacthiensu

Bóng đêm mênh mông, vầng trăng ẩn vào trong mây.

Đường núi gồ ghề nhiều khúc uốn quanh, nhờ có Cổ Phong lúc rời doanh trại cầm theo một ngọn đuốc mới có thể nhìn rõ đường đi.

Hai người đi đường không ngừng nghỉ, đợi đến lúc đến được đường lớn, đi đến dưới chân núi trời đã hơi sáng.

“Tôn đại nhân, ta chỉ có thể đưa ông đến đây.”

Cổ Phong ghìm ngựa lại, tỉ mỉ chỉ đường cho Tôn Nhuận Xương “đi theo con đường này, về phía trước không xa có thể nhìn thấy dịch quán, ông có thể nghỉ chân ở đó. Có điều, để tránh bị truy binh đuổi theo, ta khuyên ông nên đi xa một chút nữa hay nghỉ ngơi. Còn nữa, tuyệt đối không nên về Đại Đồng, cả phủ thành Sơn Tây cũng không nên đi, những chỗ đó đều có binh lính đóng quân, ngộ nhỡ bị phát hiện báo lại với tỷ phu chỉ sợ Tôn đại nhân sẽ bị nguy hiểm.”

Nhắc nhở xong, Cổ Phong lại lấy từ trong túi nhỏ treo bên yên ngựa một bọc nhỏ cùng một túi nước, đặt vào tay Tôn Nhuận Xương “Đây là một chút lương khô, còn có chút thịt khô và nước, đủ cho ông dùng ba ngày. Sau đó hãy tìm một nhà trọ ven đường mà nghỉ ngơi. Đúng rồi, trên người ông có ngân phiếu không? Nếu không có thì cầm trước ít này đi.”

Cổ Phong nói xong lấy từ trong ngực ra một túi tiền căng phồng.

Chú ý nhiều thứ nha vậy, suy nghĩ mọi chuyện cho ông ta, tất cả những nghi ngờ của Tôn Nhuận Xương đều tan thành mây khói.

“Có, ta có.” Tôn Nhuận Xương tất nhiên là không nhận lấy, đẩy túi tiền ngược lại, cũng cảm kích Cổ Phong, có đi có lại hỏi lại hắn “Cổ đại nhân, vậy còn ngài? Ngài vẫn muốn trở lại sao?”

“Đúng vậy.” Cổ Phong đáp “không quay về thì ta còn có thể đi đâu?”

Tôn Nhuận Xương khoát tay nói “một mình ngài thả ta ra, nếu quay về chẳng phải sẽ bị trừng phạt sao?”

Cố Phong nói “Nếu không quay về, cứ đi như vậy chẳng phải sẽ trở thành đào binh, sẽ bị xử theo quân pháp cũng không tốt hơn là bao.”

“Ngài ở lại nếu bị điều tra ra tất nhiên sẽ không có quả ngon ăn.”

Tôn Nhuận Xương bị những chuyện gặp phải hôm nay gọt giũa, còn nhiều hơn so với mấy năm nay, tất nhiên là vô cùng xúc động, đã nhin một bụng những lời muốn nói, chỉ là không có người thích hợp để nói.

Lúc này chỉ có chút cảnh giác với Cố Phong, cũng không nhin được bắt đầu oán giận.

“Hôm nay ta đã được lĩnh giáo, Tĩnh vương quý kế đa đoan, binh lính dưới trướng hấn lại đã man...” nói được một nửa thì vội vã cầm miệng, giải thích “A, ta không nói người.”

Cố Phong cười lắc đầu, “không có chuyện gì, chuyện hôm nay ta cũng thấy không hợp mắt, Tôn đại nhân ông phụng chỉ làm việc, tỳ phu lại vô lễ như vậy, làm khó cho ông không nói, còn kháng chỉ không tuân...”

Lúc trước tay hấn nắm chặt dây cương, bây giờ càng nói càng cảm thấy tức giận, cần động tay mới có thể phát tiết một chút, sau đó lại buông tay ra “Năm đó ta đi lính là vì đền đáp quốc gia, không phải là làm bạn với người ngang ngược như vậy.”

Suy nghĩ thêm, tức giận nói thêm một câu “Lúc đó ta còn cảm thấy tỳ phu là một người anh hùng hào kiệt, không nghĩ đến... Nghĩ lại thật sự là tuổi trẻ không biết gì.”

“Khó thấy được người hiểu chuyện như Cố đại nhân, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên.”

Tôn Nhuận Xương nghe thấy Cố Phong có cái nhìn giống mình thì sinh ra mấy phần thiện cảm, giờ tay đập bả vai hấn tán thưởng.

Cũng không biết sức lực không đúng ở đâu, con ngựa Cố Phong cười bỗng giơ chân sau lên đá một cái.

Cố Phong thân thủ nhanh nhẹn, tài cưỡi ngựa cũng xuất chúng, tóm lấy dây cương, hai ba cái đã chế ngự được con ngựa, không tổn hại chút nào, có điều bị kinh sợ một chút.

Đúng là dọa cho Tôn Nhuận Xương sợ một hồi, kéo dây cương giục ngựa, tránh xa con ngựa của Cố Phong vài bước, tự cảm thấy đi đến vị trí an toàn mới dừng lại.

Xong xuôi mọi chuyện mới có tâm tình cảm thán “Bây giờ Cố Phong vì ta mà rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, Tôn mỗ thật sự là cảm thấy hổ thẹn trong lòng.”

Cố Phong vô cùng hào phóng giơ tay lên “Chuyện này không đáng gì. Nếu nói thật ra, hai nhà chúng ta mà không phải thông gia, ta còn có thể cùng Khải biểu ca...”

hắn đột nhiên im miệng, ho nhẹ một tiếng lại nói tiếp “thật xin lỗi, là thói quen từ trước, nhất thời chưa đổi được. Ta nói ta còn có thể theo Hoàng thượng gọi ngài là tiểu thúc phụ nữ. Cho nên, tiểu thúc phụ cũng đừng khách khí, cũng đừng gọi ta là đại nhân gì đó, gọi ta là Đồng Lâm là được.”

Quan hệ thân thích, ân cứu mạng, cùng chung mối thù, tùy tiện một cái cũng có thể làm cho hai người đàn ông trở thành tri kỷ, huống chi trong tình huống này còn có cả ba.

Cho nên, Cố Phong thành khẩn nói, Tôn Nhuận Xương cũng thoải mái.

“Tốt tốt tốt!” hắn luôn mồm nói tốt.

Nếu đã là người mình, đương nhiên là phải bày mưu tính kế vì đứa cháu mới nhận thức này “không bằng Đồng Lâm theo ta về kinh thành đi, đến lúc đó sẽ có Hoàng thượng làm chủ cho người, không cần lo lắng hình phạt khi làm đảo bình nữa.”

không cần Cố Phong nhắc lại Tôn Nhuận Xương cũng nhớ đến hắn từng là thư đồng của Hàn Khải, quan hệ biểu huynh đệ, tuổi gần gũi, từ nhỏ lại từng đọc sách lớn lên cùng nhau, Tôn Nhuận Xương đương nhiên cho rằng Hàn Khải sẽ đồng ý giúp đỡ Cố Phong.

“Ta cũng muốn vậy.”

Cố Phong chỉ nói mấy chữ, trên mặt mang theo chút do dự, rất khác với ấn tượng nhanh nhẹn sáng khoái hắn để lại cho người ta thường ngày.

Tôn Nhuận Xương cũng đã lăn lộn trong quan trường nhiều năm, tất nhiên là chút bản lĩnh nhìn mặt đoán ý vẫn có, liền hỏi “Người còn lo lắng chuyện gì? Có gì thì người cứ nói thẳng, để xem ta có thể giúp người giải quyết hay không.”

Cố Phong nhảy xuống đất, dắt ngựa đi đến bóng cây ven đường, khoanh hai chân ngồi trên mặt đất, bày ra tư thế chuẩn bị thành thật, đàm đạo một phen.

Tôn Nhuận Xương tất nhiên cũng đi theo, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Sau đó nghe được Cố Phong thở dài một hơi “Tiểu thúc phụ, không dối ngài, nếu là lúc trước ta đương nhiên sẽ không do dự mà nhờ vả Hoàng thượng. Nhưng mà bây giờ... Ta cũng không biết trong lòng Hoàng thượng suy nghĩ gì. Trước đó phụ thân ta đã bị Hoàng thượng giáng chức điều đi Phúc Kiến... Ta luôn ở tiền tuyến, không tiện liên lạc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Tiểu thúc phụ, người luôn ở kinh thành, có biết nguyên nhân bên trong việc phụ thân ta bị giáng chức không?”

“Người đã hỏi đúng người rồi đó” Tôn Nhuận Xương vỗ đùi, từ từ nói “nói đơn giản là Hoàng thượng muốn giảm quân nhu, Cổ thượng thư phản đối, hai người xảy ra tranh chấp, sau đó... thật ra mà nói, Hoàng thượng là đau lòng, cảm giác trái tim của dượng ruột mình lệch về một phía, tất cả mọi chuyện đều hướng về Tĩnh vương.”

“Chuyện này nhất định là do Hoàng thượng hiểu lầm.” Cổ Phong vội vã giải thích “Từ nhỏ phụ thân đã dạy dỗ Đồng Lâm, người nhà họ Cổ không lập bang kết phái, chỉ trung thành với Thiên tử, chỉ đứng về phía Thiên tử, chỉ là người của Thiên tử. Đây là tôn chỉ một nhà Vĩnh Chiêu Hầu phủ hơn trăm năm nay, phụ thân sao có thể vì tỷ phu mà đối nghịch với Hoàng thượng được.”

hắn lo lắng, nói liên miên cần nhần một tràng, chỉ lo nói không đầy đủ hoặc là không thành hẳn sẽ không rõ ràng bị tội danh này hạ xuống đầu.

Tôn Nhuận Xương lần thứ hai đập vai hắn, chỉ là lần này đổi thành an ủi “Đồng Lâm không nên lo lắng, nhìn biểu hiện hôm nay của ngươi, chờ quay lại kinh thành, đợi ta gặp Hoàng thượng bẩm báo tình hình cụ thể tỉ mỉ, Hoàng thượng nhất định sẽ biết được lòng ngươi.”

“Đồng Lâm vô cùng cảm kích.” Cổ Phong chấp tay cảm tạ.

“Như ngươi vừa nói, chúng ta là người một nhà, không cần đa lễ.” Tôn Nhuận Xương nói.

Dứt lời mới nhớ đến đã biết sợ có hiềm nghi kết bè kết đảng, lo lắng Cổ Phong trung thành với Thiên tử không vừa mắt, vội vã bồi thêm một câu “Huống chi đây là ta nói tình hình thực tế, đúng không?”

Chuyện này cứ như vậy được bỏ qua.

Hai người chia nhau lương khô và nước, chấp nhận ăn một bữa điểm tâm.

“Đồng Lâm còn một chuyện chưa hiểu, mong tiểu thúc phụ chỉ giáo.”

Cổ Phong ăn uống no đủ, chợt nhớ đến một chuyện, ghé sát người vào Tôn Nhuận Xương, vô cùng thần bí hỏi “Vì sao trong thánh chỉ Hoàng thượng lại nói tỷ phu có qua lại với quân địch? Có phải đã điều tra được chuyện gì không?”

“Cái này...” Tôn Nhuận Xương chần chừ, chỉ nói hai từ liền ngậm miệng, hỏi ngược lại Cổ Phong “Ngươi không biết sao?”

Cổ Phong lắc đầu.

Tôn Nhuận Xương lại hỏi “Ngươi thật sự không phát hiện ra sao?”

Cố Phong lại lắc đầu.

Tôn Nhuận Xương vốn muốn gạt hấn, dù sao Cố Phong luôn ở trong quân doanh, chẳng may Tĩnh vương thật sự có hành động gì không đúng, Cố Phong lại là em vợ hấn, có biết chút gì đó cũng là chuyện bình thường. Nhưng thấy Cố Phong lắc đầu đến là thành khẩn, trong đôi mắt to đều là sự hiếu kỳ, chỉ còn thiếu mỗi nước hiện chữ “Chờ người nói cho ta nghe bí mật” nữa thôi.

Có thể thấy được là hấn thật sự không biết gì cả.

Tôn Nhuận Xương thu hồi suy nghĩ lại, bắt đầu khoe khoang với Cố Phong, “Hoàng thượng muốn thu hồi binh quyền, để Tĩnh vương về kinh dù sao cũng cần một lý do thích hợp. Cũng không thể nói, gần đây người đã đánh thắng mấy trận, biểu hiện quá tốt, cho nên xin người về kinh nghỉ ngơi được.”

Nhìn đi, nhìn đi, chính là lấy cớ có hiềm nghi đợi điều tra để đoạt lại binh quyền của Tĩnh vương mà hấn còn không tuân chỉ, nếu dùng cách khác đương nhiên càng không thể thành công rồi.

Lúc Tôn Nhuận Xương rời kinh thành còn có chút cảm giác Hoàng thượng làm như vậy có chút không thích hợp; nhưng sau khi gặp được chuyện vừa rồi, lại suy nghĩ thêm, năm đó hấn giải cứu kinh thành khỏi bị bao vây, binh lính dũng mãnh, Tôn Nhuận Xương đã cảm thấy nên kịp thời thu phục Tĩnh vương. Nếu không chờ hấn đại thắng về triều, chưa biết chừng sẽ làm ra gây ra chuyện, khi đó sẽ thật sự không ai trị được quân đội của Tĩnh vương.

Nghĩ đến đây, Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi, làm việc chẳng những thỏa đáng còn mưu tính sâu xa, sớm đã dự liệu được, nói tóm lại, Hoàng thượng đúng là Hoàng thượng, anh minh!

Cố Phong nghe vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ đùi nói “Hoá ra là như vậy! Ta còn tưởng Hoàng thượng sắp xếp cơ sở ngầm bên trong quân doanh, tra xét chuyện gì quan trọng nữa cơ.”

Chuyện mật thám bên cạnh Tĩnh vương có hay không Tôn Nhuận Xương lại không biết chút nào. Có điều, hấn cũng sẽ không ở trước mặt Cố Phong thừa nhận rằng bản thân không đủ tư cách biết chuyện cơ mật này, cho nên mở miệng nói qua loa “Chuyện này, theo ta được biết là không có.”

“Vậy theo tiểu thúc phụ thấy, Hoàng thượng có cần người như vậy không?”

Cố Phong nghiêm túc hỏi, Tôn Nhuận Xương cũng không trả lời được.

hấn suy tư một lát mới nói “Theo ta thấy, nghĩ cách thu hồi binh quyền mới là chuyện chính.”

nói xong Tôn Nhuận Xương cũng không nhin được mà muốn vỗ tay cho mình.

Vốn là, chuyện cài mật thám trong quân doanh chẳng qua chỉ là để điều tra, tình báo có nhiều hơn tỉ mỉ

hơn nữa cũng không thể thay đổi chuyện gì.

Mà hành động của Hoàng thượng sau khi đăng cơ ai cũng thấy được, đó là sắp khôngtha cho Tĩnh vương rồi.

Nhưng mà, ý nghĩ của Cố Phong rõ ràng không giống với Tôn Nhuận Xương, hắn tràn đầy phần khởi nói “Tiểu thúc phụ, Hoàng thượng sắp xếp mật thám trong quân doanh cũng là chuyện quan trọng, dù sao biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hoàng thượng càng hiểu rõ chuyện trong quân doanh càng dễ dàng lựa chọn được thời cơ thích hợp, thành công thu lại binh quyền.”

Nghe đúng là rất có lý, Tôn Nhuận Xương thuận miệng hỏi “Nhưng người như vậy phải đi đâu để tìm đây? Nếu tùy tiện tìm một binh lính sợ là sẽ bị lộ sơ hở, đi vào trong quân doanh cũng sẽ bị nghi ngờ, đến lúc đó bị đề phòng còn không kịp nói gì đến thăm dò chuyện cơ mật.”

Mặc dù hắn là tay mơ nhưng câu hỏi đặt ra lại vô cùng chính xác.

nói như vậy, mật thám được sắp xếp ít nhất phải trải qua vài năm sắp xếp và hành động mới có thể dần dần có hiệu quả, cần rất nhiều tính nhẫn nại, càng phải cẩn thận.

Muốn trước khi chiến sự với Ngõa Lạt xong xuôi lập tức sắp xếp mật thám vào doanh trại hơn nữa còn thành công lấy được thông tin cơ mật, thời gian quá gấp gáp, căn bản là không có khả năng thành công.

không nghĩ đến Cố Phong đột nhiên Cố Phong đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, dong dạc nói “Có ta ở đây! Tiểu thúc phụ, ta đồng ý vì Hoàng thượng làm chuyện này.”

95. Chương 89

Editor: huyetsacthiensu

Tôn Nhuận Xương trợn mắt líu lưỡi, ngồi xếp bằng trên đất, nghiêng cổ, nhìn giống như đang bị trúng gió, ngây người.

Chuyện này...

Vừa rồi đang nói đến chuyện gì?

Tại sao nói đi nói lại lại biến thành đứa cháu này muốn làm mật thám rồi?

hắn rút khăn trong ngực ra, lau mồ hôi hột rỉ ra trên trán. Bàn tay có chút run rẩy, không biết là vì ban ngày giết nhiều gà quá hay bị lời nói của Cố Phong dọa sợ. Trong lòng lại đang cảm thán thật sự là không thể hiểu được suy nghĩ như ngựa hoang trong đầu thiếu niên này nữa.

Tôn Nhuận Xương là Binh bộ thượng thư, bồi phận tuy lớn nhưng tuổi còn nhỏ, năm nay mới hai mươi lăm, nếu so tuổi thì còn kém Hàn Thác hai tuổi.

Bởi vậy xưa nay hắn chưa từng thừa nhận mình già.

Nhưng hôm nay gặp được Cố Phong làm hắn không thể không thừa nhận mình đã không thể theo kịp suy nghĩ của những người trẻ tuổi này.

Cũng may người đã già nhưng trí nhớ thì không kém, có thể bù đắp cho nhau.

Những người trong Hàn Lâm viện Tôn Nhuận Xương đã nghe tên hoặc đã gặp sẽ không quên, nhớ lại những gì lúc trước hai người đã nói.

A, bọn họ vừa nói đến việc Cố Phong muốn trở về Kinh thành, đầu hàng Hoàng đế, sau đó lại thảo luận về việc Hoàng thượng có nên sắp xếp mật thám trong quân Tịch vương hay không?

Cuối cùng cũng xâu chuỗi trước sau nhân quả rõ ràng, nhưng thảo luận thì thảo luận sao lại chuyển thành tự mình xưng phong đi làm mật thám vậy? Chẳng lẽ ngày mai các đại thần thảo luận chuyện chiến sự thì hắn sẽ xin xuất chinh, đích thân lên chiến trường hay sao?

Dù lần này hắn được Hoàng thượng phái đến giành lại binh quyền nhưng cũng chưa từng có ý định thật sự lên chiến trường. Chủ soái không phải đều chỉ ở trong lầu lên kế hoạch tác chiến hay sao? Giống như Hoàng đế, hắn ra lệnh, mạng là người khác bán cho hắn.

Đây chỉ là ý nghĩ đơn phương của Tôn Nhuận Xương,

trên thực tế, uy tín của chủ soái không chỉ dựa vào việc khua chân múa tay là có thể giành được.

Mặc dù không quá nhiều lần nhưng Hàn Thác cũng không ít lần tự mình dẫn quân lên chiến trường, càng không ít lần đồng cam cộng khổ cùng binh sĩ, các binh sĩ tự nguyện hy sinh tính mạng vì hắn cho nên mới không nhận binh phù chỉ nhận người.

Tôn Nhuận Xương cũng không biết những điều này, hắn chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười, Cố Phong vẫn là một cậu thiếu niên, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản liền hỏi “Người không định trở lại Kinh thành sao?”

“Ta muốn về nhưng nếu lần này rời đi chính là đào ngũ, đến lúc quay trở lại sẽ rất khó khăn, không vào

được quân doanh làm sao phục vụ cho Hoàng thượng được?” Cố Phong nói “Lúc trước quyết định trở về còn chưa nghĩ đến vấn đề này...”

Tôn Nhuận Xương hỏi lại “Nếu người không trở về Kinh thành, không gặp mặt Hoàng thượng thì làm sao có thể danh chính ngôn thuận làm việc cho Hoàng thượng được?”

“Ta sẽ viết một bức thư, xin tiểu thúc phụ chuyển cho Hoàng thượng, sau khi Hoàng thượng đọc được tất nhiên sẽ biết suy nghĩ của ta.” Cố Phong đáp lại rất tự nhiên.

“không phải vậy.” Tôn Nhuận Xương phản đối nói “Làm sao người biết Hoàng thượng sẽ đồng ý với suy nghĩ của người? Làm sao người biết được Hoàng thượng có đồng ý phai người đi làm chuyện này hay không? Vẫn nên gặp mặt trực tiếp để nói chuyện thì hơn.”

Tấu chương thể hiện lòng trung thành như vậy đương nhiên mặt gặp mặt trực tiếp mới có hiệu quả, Tôn Nhuận Xương cảm thấy đây là chuyện rất bình thường cho nên không nói rõ.

Cố Phong lẩm bẩm nói “Vì sao Hoàng thượng lại không đồng ý, người cần một người như ta.”

“Có cần hay không không phải là chuyện người làm thần tử như chúng ta có thể quyết định ”Tôn Nhuận Xương nói “Chuyện này phải xem suy nghĩ của Hoàng thượng. Người cảm thấy cần thì không cần cũng là cần. Người cảm thấy không cần thì cần cũng là không cần.”

Mấy câu này nói mơ mơ hồ hồ, Cố Phong đảo đảo trong mắt vài lần mới hiểu được, kinh ngạc nói “Tiểu thúc phụ, nếu không nói thật chẳng phải là thành gian thần a dua nịnh bợ sao?”

Phi phi phi, người đang mắng ai đó?

Tôn Nhuận Xương hừ hừ trong lòng, bị một câu nói của Cố Phong làm cho tức giận đến đau đầu, nhưng nghĩ lại bản thân dù sao cũng lớn hơn hắn vài tuổi, không phí mấy năm ăn nhiều gạo hơn, cũng không phí mấy năm đi qua nhiều nơi hơn hắn, tóm lại hắn hiểu nhiều chuyện hơn Cố Phong. Hơn nữa, hôm nay được hắn cứu mạng, lại được hắn gọi một tiếng tiểu thúc phụ cho nên không thể tính toán những điều nhỏ nhặt với tên tiểu tử này được.

Cho nên, hắn kiên trì nói “Ta đang nói là tôn kính Hoàng thượng, không thể bởi vì người cảm thấy cần hoặc không cần mà làm việc một cách lỗ mãng mà phải dựa vào ý nghĩ của Hoàng thượng, tùy cơ ứng biến, việc này đương nhiên bao gồm cả chuyện tùy cơ ứng biến tìm cơ hội thích hợp để khuyên can cũng không phải chỉ có nịnh hót.”

Còn có câu nói đã bị hắn nuốt vào bụng “không tìm được cơ hội thích hợp thì đương nhiên sẽ không khuyên, không khuyên can một lần sẽ không chết, nhưng nếu đối nghịch với Hoàng thượng sẽ có phiền toái lớn”.

“Trong vấn đề này học vấn cũng là vấn đề lớn, có thể làm cho Hoàng thượng đồng ý với cái nhìn của người,

lại không làm cho người cảm thấy người đang đối nghịch với người, nếu không không những uổng phí công sức mà còn có thể rước họa vào thân. Lại như lệnh tôn, rõ ràng là một trung thần nhưng lại bị oan khuất, tại sao? không phải là do bị Hoàng thượng hiểu lầm sao?”

Tôn Nhuận Xương thao thao bất tuyệt, thậm chí không chú ý đến chuyện bàn luận về phụ thân của người ta là hành vi không lễ phép.

Cố Phong cũng thể hiện là không thích, chỉ ngắt lời nói “Nếu ta đạt được thành tựu trước, Hoàng thượng tất nhiên sẽ hiểu được tầm quan trọng của việc này, sau đó sẽ cảm thấy việc này là cần thiết.”

“Tiền trăm hậu tấu... nhất quyết không được.” Tôn Nhuận Xương liên tục xua tay nói “Việc này sẽ khiến Hoàng thượng không thích, sẽ cảm thấy người không để người vào trong mắt. Nếu người được Hoàng thượng đồng ý cho đi xuất chinh, như vậy trong tương lai việc này thành công người sẽ nhận được nhiều cái tốt. Nếu không, làm tốt hơn nữa cũng không phải là những gì Hoàng thượng muốn, người phí công, không chỉ không được thưởng còn đắc tội với người. Nếu làm không tốt thì càng thảm hơn, trực tiếp bị giáng tội, kết cục cũng không tốt hơn so với làm đào binh...”

nói rất nhiều, miệng có chút khô, hắn dừng lại uống mấy ngụm nước rồi lại nói tiếp “Cho dù tương lai Hoàng thượng thật sự muốn phái người đi làm việc này, thì người làm thế nào để giữ chữ tín với Tĩnh vương, những chuyện này tạm thời chưa nói đến, làm việc phải chú ý đến trình tự, bước từng bước một, không thể nóng vội.”

Cuối cùng Cố Phong vẫn bị thuyết phục, theo Tôn Nhuận Xương lên đường trở về kinh thành.

Lúc khởi hành Tôn Nhuận Xương lên ngựa trước, sợ Cố Phong lại đổi ý không chịu đi cho nên vẫn liên miệng khuyên “Nghe lời tiểu thúc phụ không sai đâu, ta nhận được lòng tin của Hoàng thượng...”

Còn có chuyện quan trọng nhất không thể nói, hắn chỉ là thư sinh, đoạn đường về Kinh thành này xa xôi ngàn dặm, không biết sẽ gặp được bao nhiêu nguy hiểm, có một người biết võ đồng hành cũng coi như có thêm một tấm bùa hộ mệnh cũng không thể dễ dàng để hắn chạy mất.

Tôn Nhuận Xương gẩy bàn tính lạch cạch trong đầu, thấy Cố Phong nhảy lên lưng ngựa càng dương dương tự đắc, xông lên trước vội vàng chạy ra ngoài.

Cố Phong giục ngựa quay đầu lại, ngoái nhìn về phương hướng của doanh trại, sắc mặt đã không còn sự ung dung vừa rồi, hai hàng lông mày nhíu chặt vào với nhau, có chút tối tăm, thật lâu sau mới đột nhiên quay đầu lại thúc ngựa đuổi theo Tôn Nhuận Xương.

Hai người trở lại Kinh thành, thấy Hàn Khải, Tôn Nhuận Xương kể lại đầu đuôi mọi chuyện một lần, tất nhiên cũng không quên nói tốt cho Cố Phong. Vì muốn thể hiện lòng trung thành tuyệt đối của Cố Phong đối với Hàn Khải hắn đương nhiên sẽ không quên kể lại chấp niệm của Cố Phong về chuyện mật thám.

Tuy rằng sau khi đăng cơ Hàn Khải tự mình chấp chính nhưng gặp chuyện gì lớn cũng vẫn quen phải

thương lượng với Ninh thái hậu, tất nhiên chuyện này cũng khôngche giấu.

“Đồng Lâm đúng là một đứa nhỏ hiểu chuyện.” Đầu tiên Ninh thái hậu cũng khen ngợi nhưng nghe thấy Hàn Khải nói về chuyện Cố Phong muốn làm mật thám thì có hơi dao động liền nhắc nhở “Hoàng Thượng thật sự cảm thấy hấn có thể tin được sao?”

Hàn Khải hỏi ngược lại “Lẽ nào mẫu hậu cảm thấy hấn không đáng tin sao?”

Ninh thái hậu đáp “Cũng không phải không tin được, chỉ là muốn Hoàng thượng cẩn thận một chút. Ta biết các người học cùng nhau từ bé hơn nữa lại là biểu huynh đệ, tình cảm sâu nặng, nhưng lúc dùng người không thể quá cả tin.”

thật ra, nếu Cố Phong thật sự có năng lực cống hiến cho Hàn Khải sử dụng thì tất nhiên là Ninh thái hậu rất vui mừng. Lúc trước bà xin Hoàng thượng để Cố Phong làm thư đồng cho Hàn Khải chính là để hai người bồi dưỡng tình cảm. Chỉ là không ngờ thế sự vô thường, Tiên hoàng tâm huyết dâng trào, tứ hôn cho Cố Thiên, phá hỏng tất cả dự định của bà.

“Mẫu hậu, con đã suy nghĩ kỹ càng. Nếu không phải Đồng Tâm cứu Tôn Nhuận Xương thì cho đến tận bây giờ con cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, vẫn vô cùng tin tưởng, cho rằng Tam ca nhất định sẽ giao binh quyền ra.” Hàn Khải giải thích “Nếu hấn không một lòng hướng về chúng ta thì chỉ cần không có hành động gì là được. Người nghĩ lại xem, hấn cũng không thể biết được chúng ta có tin hấn hay không. Nếu hấn đã hành động nhưng chúng ta không tin hấn thì chẳng phải bốn phía hấn đều là địch sao, có thể nói là không có ích lợi nào đối với hấn.”

“Có thể là hấn chó cùng rứt giậu, hấn có yêu cầu gì không?” Ninh thái hậu lại hỏi.

Cứu Tôn Nhuận Xương cũng không khó, dựa vào thân phận của Cố Phong ở trong quân đội thì chuyện này là vô cùng dễ dàng. Nhưng lại quay trở lại đó để làm nội ứng, chính là lấy tính mạng làm tiền cuộc, chỉ dựa vào một câu nói trung thành tuyệt đối có phần hơi thiếu ổn thỏa.

Hàn Khải lập tức đáp “hấn hy vọng sau chuyện này ta đồng ý tin tưởng lòng trung thành của Vĩnh chiêu hầu phủ, triệu hồi được về kinh thành, phục hồi chức vị.”

Ninh thái hậu buông lỏng tâm “Đây ngược lại lại là điều kiện tốt. Có điều, bệ hạ đătừng nghĩ đến, lần này Đồng Tâm trốn khỏi quân doanh, sợ là mọi chuyện đã bị lộ, nếu quay trở về nên làm gì để nhận được sự tin tưởng của Tĩnh vương? Nếu khônglấy được lòng tin của hấn thì căn bản là không dùng được.”

Có câu hỏi này chỉ cần suy bụng ta ra bụng người là rõ. Nếu trong Phượng nghi cung có người hầu làm hỏng việc của mình, nhất định Ninh thái hậu sẽ không dùng lại người đó, còn có thể phạt thật nặng, thậm chí còn lấy mạng đối phương.

Hàn Khải tất nhiên cũng nghĩ về vấn đề này, hấn với Cố Phong cũng đã thảo luận hơn một canh giờ, nghĩ ra rất nhiều cách, phân tích từng cách một, cuối cùng cũng tìm ra một cách có khả năng nhất, bởi vậy trả

lời vô cùng thông thuận “Mẫu hậu, Đồng Tâm sau khi trở về sẽ giả vờ vì muốn giúp Tam Ca mới tiếp xúc với chúng ta. Tiền trăm hậu tấu, thả Tôn Nhuận Xương chạy thoát, nhờ đó mà lấy được sự tin tưởng của chúng ta, sau đó sẽ biết được nhất cử nhất động của chúng ta rồi quay về báo cáo với Tam ca.”

“Chỉ là một cách nói, Tình vương chưa chắc đã tin.” Ninh thái hậu nhíu mày nói.

“Cho nên chúng ta cần phối hợp với hắn, một hai lần giả vờ hành động để Cố Phong báo cáo lại cho Tam ca, như vậy hắn sẽ lấy được sự tin tưởng của Tam ca.”

Hàn Khải càng nói càng cảm thấy hắn nhìn xa trông rộng, mỗi điều mẫu thân lo lắng hắn đều đã suy nghĩ đến, cũng có cách đối phó.

Ninh thái hậu vô cùng hài lòng, bà vẫn lo lắng con trai còn nhỏ tuổi, làm việc thô lỗ, không thể nghxi trước nghĩ sau. Bây giờ xem ra mặc dù mới đăng cơ vài tháng nhưng Hàn Khải đã trưởng thành rất nhanh, tâm tư từ từ cẩn thận.

Cuối cùng cũng coi như không phí tâm tư lúc trước của bà.

Thời gian Cố Phong chính thức lên đường đã là một tháng sau.

Lòng nhớ nhà của hắn như mũi lên, một đường không ngừng nghỉ, lại một lần nữa đạp trăng vượt núi băng đèo.

Nắng mai vừa nhú, toàn bộ doanh trại còn đag yên tĩnh, chưa có người tỉnh dậy, Cố Phong đi thẳng đến trước lều trại của Hàn Thác, đứng trước cửa, ngăn động tác thông báo của binh lính canh gác, tự mình mở miệng “Tỷ phu, đệ đã trở về.”

96. Chương 90

Editor: huyetsacthiensu

Dường như biết trước được tình hình, đêm nay Hàn Thác ngủ cũng không được yên giấc, mơ một giấc mơ không chân thật, liên tục đứt đoạn.

Đầu tiên là mơ tới năm mười hai tuổi lên chiến trường, đi được nửa đường bị thích khách chặn lại, toàn bộ thị vệ bị tiêu diệt, Hàn Thác bị thương bên đùi phải, hành động bất tiện. Thế tử An quốc công phủ che giấu hắn trong sơn động, một mình chạy ra ngoài dụ địch, tuy rằng đã tiêu diệt hết bọn thích khách nhưng

cũng bị thương nặng mà bỏ mình. Mẹ đẻ mất lúc Hàn Thác mới chỉ là một đứa trẻ sơ sinh chưa biết gì, cho nên lúc Thế tử An quốc công phủ chết là lần đầu tiên hắn đối mặt với việc người thân cạnh bên mình chết. Chuyện đột nhiên xảy ra làm cho người ta không kịp trở tay; ngày ấy trời mưa to vô cùng, nước mưa hòa mới máu tươi chảy vào sơn động, hắn nằm trong dòng nước đỏ màu máu lạnh lẽo một ngày một đêm, mãi đến khi Phó tướng của An quốc công mang theo người cứu viện đến.

Sau đó tất cả đều là ác mộng.

Cuối cùng còn mơ thấy Cố Phong không chỉ không lấy được lòng tin của Hàn Khải mà còn bị nhốt vào Thiên lao, chuẩn bị bị chặt đầu, tin tức này truyền ra, Cố Thiên vô cùng tức giận không thềm để ý đến hắn nữa.

Cũng may Hàn Thác vẫn biết mình đang mơ chỉ mong nhanh chóng tỉnh lại, đến lúc đó có thể thấy Cố Thiên ngoan ngoãn vùi vào ngực mình ngủ yên.

Ai biết vừa mở mắt ra thì thấy chỉ có hắn một người cô đơn nằm trong lều, lúc này mới nhớ lại Cố Thiên đã bị chính mình đưa đi.

Hàn Thác thở dài một hơi, đưa tay vuốt nhẹ một bên gối lạnh lẽo.

Cố Thiên không cam tâm tình nguyện, lòng tràn đầy oan ức, giống như không phải nàng bị đưa đến nơi an toàn mà là bị hắn vứt bỏ vậy.

Khi nó nàng nói như thế nào nhỉ?

“Đừng đưa ta đi, ta muốn ở cùng chàng, đồng sinh cộng tử.”

thật sự là một nha đầu ngốc nghếch, người ta gả chồng theo chồng, đều mong được sống trong vinh hoa phú quý, bình an an khang, chỉ có nàng la hét muốn cùng chết.

Lòng nàng hướng về hắn như vậy Hàn Thác đương nhiên hài lòng.

hắn cũng không nỡ xa nàng.

Nếu như có thể, hắn sẽ để nàng ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng bây giờ tiền đồ hắn mờ mịt không rõ, kế hoạch trừ tính cũng không biết có thành công hay không, sao có thể dẫn nàng theo cùng mạo hiểm với hắn.

Tất cả phải nói từ lúc Lương Thần Quang đi đến doanh trại.

Lương Thần Quang đã đi theo Nguyên Hòa để từ lúc ông chưa đăng cơ, sau khi vào cung tất nhiên là phong quang vô hạn. Mặc dù đã có tuổi nhưng vì bình thường quen sống trong nhung lụa, được chăm sóc tốt cho nên cũng không thể hiện rõ.

Nhưng ngày ấy, lúc Lương Thần Quang được đưa vào trong lều nghị sự; quần áo trên người đã cũ nát, khuôn mặt tiêu tụy không thể tả, làm sao còn bóng dáng gọn gàng sạch sẽ như ngày xưa.

Nếu không phải được thị vệ thông báo trước thì Hàn Thác suýt nữa đã không nhận ra.

“Điện hạ, Điện hạ...” Lương Thần Quang với khuôn mặt đau khổ, nhìn thấy Hàn Thác thì nước mắt không nhịn được mà tràn quanh hốc mắt “Thần còn tưởng rằng mình không còn mạng để nhìn thấy Vương gia, không thể hoàn thành chuyện Hoàng thượng giao phó.”

Vừa nói vừa móc trong người ra một quyển trục “Thánh thượng mang bệnh trên người, xin mời Vương gia nhanh chóng về kinh thành.”

Hàn Thác nhìn thấy trên tay ông ta là thánh chỉ, có lẽ là vì trong lòng tâm tình không tốt cho nên Lương Thần Quang đã quên mất những lễ nghi cơ bản khi tuyên thánh chỉ, trực tiếp giơ thánh chỉ lên trước mặt Hàn Thác.

Nhìn thánh chỉ có chút bấn, có điều nhìn Lương Thần Quang chật vật như vậy Hàn Thác cũng không kinh ngạc. hấn mở thánh chỉ, tờ lụa đã bị ngâm nước cho nên chữ đã bị mờ nhưng vẫn có thể đọc được ý ứ đại khái của thánh chỉ.

“Điện hạ, mau theo thần trở về, sợ là Thánh thượng không chờ được bao lâu nữa.” Lương Thần Quang giục, sau lại oán giận “Đều tại lão thần vô dụng, làm thời gian bị chậm trễ.”

Nguyên Hòa để đã băng hà bốn tháng mà Lương Thần Quang lại không hề hay biết.

“Lương công công, người có biết...” Hàn Thác đề xuống kinh ngạc, cau mày.

Lương Thần Quang vô cùng nôn nóng, tất nhiên là cắt đứt lời hấn “Điện hạ, có chuyện gì chúng ta nói trên đường đi, người hãy chuẩn bị một chút, sau đó lập tức lên đường về kinh với thần.”

“Lương công công,” Hàn Thác lặp lại “Người có biết Tiên hoàng đã băng hà, người kế vị là Thất đệ không? Bây giờ người đưa cho ta thánh chỉ này rốt cuộc là có ý gì?”

Lương Thần Quang sửng sốt một lúc mới phản ứng lại ý trong lời nói của Hàn Thác, ánh mắt vốn đang mừng rỡ vì đã hoàn thành sứ mệnh bị bi thương không chút nào che giấu được thay thế trong nháy mắt.

“Bệ hạ, cuối cùng thần vẫn không hoàn thành việc Bệ hạ giao phó...” Ông ta hướng về phía Nam quỳ xuống,

dập đầu liên tục đến mức trán cũng chảy máu, đến khi thị vệ được Hàn Thác ra lệnh kéo lên mới thôi.

Nhưng mà ông ta cũng không chịu đứng dậy, quỳ tiến lên phía trước, ôm lấy bắp chân Hàn Thác “Điện hạ, đều tại lão thần vô dụng, nhưng... Bệ hạ đã sớm có quyết định, lại còn cố ý che giấu Hoàng hậu, tuyệt đối không thể nhất thời thay đổi ý định...”

Ông ta vừa nói vừa khóc, máu trên trán chậm rãi chảy xuống, hòa cùng một chỗ với nước mắt, làm cho người bên cạnh nhìn đến hoảng sợ.

Sau khi Hàn Thác xem xong thánh chỉ lòng cũng khẽ động nhưng vẫn chưa tin hoàn toàn.

Nếu thật sự là Nguyên Hòa để phái Lương Thần Quang xuất cung thì cũng đã chuyện bốn tháng trước, thời gian qua lâu như vậy đi từ Kinh thành đến Đại Đồng hai lần cũng không thành vấn đề. Sao ông ta lại bị chậm trễ đến tận bây giờ mới đến được doanh trại?

Chuyện này không hợp lý, rất đáng nghi.

Có điều, bộ dáng đầm máu và nước mắt trước mắt, bị thương hổ thẹn cũng không giống giả vờ.

Hàn Thác lệnh cho thị vệ truyền quân y, trước hết băng bó vết thương trên trán Lương Thần Quang cho cẩn thận.

Chờ quân y lui ra ngoài Hàn Thác cũng đuổi hết thị vệ ra ngoài mới mở miệng hỏi “Lương công công, Bản Vương có một chuyện không hiểu, mệnh lệnh của Phụ hoàng đã ra lâu như vậy sao đến tận bây giờ công công mới đến đây?”

Hóa ra ngày đó Lương Thần Quang theo lệnh Nguyên Hòa để dẫn theo một đội thị vệ rời Kinh thành hướng về Đại Đồng, mấy ngày đầu rất thuận lợi không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Ai ngờ vừa đi đến đại giới Tô Châu thì đoàn người gặp cướp, toàn bộ thị vệ bị giết, ông ta thì bị nhốt lại.

Những người kia giam giữ ông ta, rất khổ sở. Lương Thần Quang nhớ đến nhiệm vụ Nguyên Hòa để giao cho nên đã mấy lần bỏ trốn nhưng đều bị bắt về, sau khi bị bắt về tất nhiên đều bị đánh đập. Mãi đến tận mấy ngày trước, có một nam nhân bịt mặt thả ông ta ra còn cho ông ta một con ngựa.

“Người nên đi chỗ nào thì mau đi, nếu để cho ta biết người đi đến chỗ không nên đi, lần sau bắt lại đừng mong trốn thoát. nói với Điện hạ, lần này ta lại tự làm chủ rồi. Điện hạ muốn đi lúc nào, muốn đi chỗ nào không ai có thể ngăn cản được. Xin người lấy chiến sự làm đầu, những thứ nên bảo vệ ta bảo vệ thay người.”

Lương Thần Quang kể lại lời người kia nói trước khi chia tay, cuối cùng lại nói “Điện hạ, thần không biết hần là ai, nhưng có thể là người chúng ta quen biết, nếu không hẳn cũng không cần che mặt.”

Hàn Thác “Ừ” một tiếng, trong lòng đã biết, đó là Trần Vĩnh An.

Trần Vĩnh An là một trong những nội thị hầu hạ Hàn Thác từ nhỏ, sau đó nhân dịp Ninh hoàng hậu mua chuộc người hầu hãm hại Hàn Thác thì tương kế tựu kế đầu quân cho bà ta.

Lúc trước hai người đã từng nói, chỉ cần những chuyện không liên quan đến tính mạng của Hàn Thác thì bất cứ chuyện gì Trần Vĩnh An cũng có thể tự làm chủ xử lý.

Loáng một cái đã mười mấy năm trôi qua, vì không để lộ thân phận, trước nay hai người chưa từng liên hệ. Hàn Thác cũng không biết hắn còn trung thành với mình nữa hay không cho nên từ sớm đã không ôm ấp chờ mong.

không ngờ lần này Trần Vĩnh An lại chủ động tặng một món quà lớn.

Nhưng mà, Hàn Thác phải nhận lấy món quà này như thế nào đây?

Lúc chưa biết thì chuyện gì cũng không có.

Bây giờ biết rồi, Phụ hoàng dự định truyền ngôi cho hắn, lại bị Ninh hoàng hậu trong bóng tối phá hoại, cứng rắn đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế, hắn không thể làm như không có chuyện gì xảy ra, không có hành động gì như lúc trước.

“Tỷ phu, đệ đã trở về.”

Giọng nói của Cố Phong kéo Hàn Thác trở về hiện tại.

hắn vội vã xuống giường, đón Cố Phong vào bên trong.

Mới một tháng không thấy mà Cố Phong đã đen, người cũng gầy đi. Có lẽ là gian nan cực khổ làm con người ta trưởng thành. Khuôn mặt thiếu niên vốn còn mang chút trẻ con bây giờ có thêm vài phần kiên nghị, càng ngày càng giống một nam nhân thành thực đáng tin cậy.

Hàn Thác không nói gì cũng không hỏi gì, gọi người mang hai bình rượu lên.

Rượu là rượu mạnh của Bắc quốc, vào họng thì cay nồng, chỉ dùng để mời huynh đệ vào sinh ra tử.

Rượu quá ba chén, vẫn là Cố Phong mở miệng trước “Tỷ phu, bọn họ tin, vì để huynh tin tưởng đệ lần nữa thì bên kia có thêm hành động gì sẽ nói cho đệ biết trước để đệ nói lại với huynh.”

“Làm tốt lắm.” Hàn Thác khen ngợi, tự mình rót rượu cho Cố Phong.

Cố Phong ngửa cổ uống cạn chén rượu “Tỷ phu, nhưng đệ vẫn không hiểu. Nếu bọn họ biết chuyện sẽ bị lộ ra chắc chắn sẽ không làm chuyện gì lớn, như vậy chúng ta lấy những tin này thì có tác dụng gì?”

Hàn Thác không trả lời mà hỏi lại “Nếu đổi lại là đệ, phải tin tưởng một người là thật lòng lấy tin tình báo của đối thủ cho đệ thì cần hắn đưa tin thành công ít nhất mấy lần?”

“Ít nhất phải hai, ba lần.” Cố Phong hơi suy nghĩ rồi đáp.

Hàn Thác gật đầu nói “Ừ, đúng vậy, cho dù mỗi tháng Hàn Khải đưa tin một lần thì hai, ba lần cũng chống đỡ được cuối năm. Ta đã bàn bạc xong với Mạnh Bố Ngạn, hắn quen thuộc Ngõa Lạt, chúng ta liên thủ thì muộn nhất cuối năm là chúng ta có thể giành chiến thắng.”

Từ sau khi gặp Lương Thần Quang Hàn Thác cũng không tiếp tục gọi Hàn Khải là Thất đệ mà đổi lại gọi thẳng lên hủ.

Từ trước đến nay hắn chưa từng mơ ước vị trí kia nhưng không có nghĩa là hắn sẽ để cho người khác đoạt mất thứ vốn thuộc về mình. Huống chi người kia sau khi đoạt đồ của hắn còn dùng âm mưu thủ đoạn muốn đuổi tận giết tuyệt mình.

“Vậy sau đó thì sao?” Cố Phong hỏi.

“Sau đó.” Hàn Thác nắm chén rượu, cười châm biếm “Sau đó, giết chết Khả Hãn đương nhiệm, đưa Mạnh Bố Ngạn lên ngôi, sau đó hắn đảm bảo Ngõa Lạt sẽ không xâm phạm biên giới của chúng ta.”

Tửu lượng của Cố Phong không tốt, mới uống được mấy chén mặt đã ửng hồng, hầnhắm tóc, giọng nói lộ ra chút buồn bực “Tỷ phu, đệ không hỏi chuyện này, đệ hỏi dự định của huynh.”

Hàn Thác thưởng thức rượu, trầm ngâm không nói.

Cố Phong buộc phải chủ động nói “Đệ biết, thân là thuộc hạ đệ không nên hỏi chuyện này. Có điều là Tiểu cử tử đệ không thể không hỏi, sau này tỷ phu định làm như thế nào? Còn có, tỷ phu định giải quyết chuyện Xán Xán như thế nào?”

“Ta đã đưa Xán Xán về U châu.” Hàn Thác nói

thật ra Hàn Thác cũng không yên tâm để một mình Cố Thiên ở U châu. hắn có thể cử nhiều Huyền giáp vệ bảo vệ nàng nhưng thị vệ không quan tâm được tinh thần của nàng. Bởi vậy Hàn Thác vốn định đưa Cố Thiên đến Phúc Kiến, có điều chỉ việc rời khỏi quân doanh thôi mà nàng đã vô cùng khó tiếp thu, hắn phải dỗ dành nhiều ngày nàng mới có thể nghĩ thông cho nên chỉ có thể tạm hoãn ý định này lại, đợi vài hôm

nữa sẽ tùy cơ ứng biến.

Những câu này Hàn Thác cũng không muốn giải thích với Cố Phong, cho nên hắn chỉ nói “Những chuyện xảy ra mấy hôm nay Xán Xán cũng không biết, ta sợ nàng lo lắng cũng không định nói cho nàng biết. Chờ Mạnh Bố Ngạn lên ngôi, biên giới ổn định lại chúng ta sẽ làm chuyện của chính mình, đến lúc đó ta sẽ đưa Xán Xán đến Phúc Kiến, đưa nàng đến chỗ Nhạc phụ Nhạc mẫu.”

Đưa nàng đi xa như vậy phải làm đầy đủ các biện pháp an toàn, như vậy thì hắn mới có thể không cần lo lắng, thoải mái tay chân làm chuyện muốn làm.

Cùng là nam nhân, góc độ suy nghĩ tất nhiên cũng giống nhau. Cố Phong cũng không cảm thấy chuyện lừa gạt Cố Thiên này có gì không thích hợp. Bọn họ cũng không có ý định che giấu lừa gạt, thật sự là những chuyện này nữ nhân cũng không giúp được gì, cho dù biết cũng chỉ tăng thêm buồn phiền, chi bằng không biết gì cả thì có thể không buồn không lo, bình thường sống qua ngày.

Cố Phong suy nghĩ một chút, càng cảm thấy chuyện này đúng, liền hỏi “Vậy đệ còn có thể làm gì giúp đỡ tỷ phu?”

Hàn Thác nghe vậy khẽ mỉm cười “Đương nhiên là có, để đệ tiếp cận Ninh thái hậu và Hàn Khải, trừ việc có thể ngăn cản những rắc rối xảy ra trước khi chiến sự kết thúc còn vì một mục đích chính khác muốn đệ làm.”

Cố Phong lại rót một chén rượu, vỗ ngực đảm bảo “Chỉ cần là chuyện tỷ phu dặn dò, Đồng Lâm tất nhiên là chết cũng không từ.”

“Chết thì không cần.” Hàn Thác nói.

Lần thứ hai rót đầy rượu cho Cố Phong, hai người chạm cốc, uống một hơi cạn sạch.

“Đồng Lâm có hứng thú làm chủ soái không?”

97. Chương 91

Editor: Mễ Đồng

Khi Cố Phong trở lại U châu, thì đã là vào cuối thu, bắt đầu vào mùa đông.

Rừng Tây Sơn tầng tầng lớp lớp sương mù, lá rừng đỏ tươi như máu, đúng là thời tiết thật đẹp, phù hợp để giao du ngắm cảnh.

Cố Phong lại không có tâm trạng đó, nhìn không chớp mắt, phi ngựa thẳng một đường, chạy đến trước cửa Tĩnh vương phủ.

Năm gian cửa sơn đỏ đều đóng chặt, hắn nhảy xuống ngựa, bước lên thềm đá, dắt ngựa đồng thời bước vào.

Khóe mắt thấy có khí lạnh hiện lên, một thanh trường kiếm đột nhiên lao tới.

Cố Phong nhanh chóng né tránh, rút kiếm đánh trở lại, một kiếm đã đâm ra, mới nhìn thấy rõ người đánh lên là người của hắn, vội vàng thu chiêu, rút kiếm lại, giật mình nói: “Là người!”

“Đúng! Là ta! Ta đến để thay tỷ phụ giáo huấn tên phản đồ như ngươi!”

Phó Y Lan trừng mắt lạnh lùng đáp, liên giơ kiếm lần nữa, ra chiêu không chút lưu tình, chỉ nhắm vào Cố Phong mà ra kiếm.

Bị buộc một cách bất đắc dĩ, Cố Phong chỉ còn cách phải xuất kiếm đỡ chiêu.

Hai thanh kiếm trên không trung đánh nhau, “Boong boong” Tiếng vang liên tục không ngừng.

công phu hai người vốn như nhau. Nhưng tại giờ khắc này, một người ra chiêu toàn sát ý, một người bị bắt phải ứng chiến, ra tay tuy tàn nhẫn nhưng chỉ chống lại, chỉ thủ chứ không tấn công, Cố Phong dần dần biểu lộ ra xu hướng suy yếu dần.

một lần tránh không kịp, thanh kiếm lạnh như băng liền lướt qua má hắn, thản nhiên để lại một vết máu.

Thấy Cố Phong đã bị thương, Phó Y Lan thể nhưng lại có thể ra kiếm hơi dừng một chút.

Thừa cơ hội lần này, Cố Phong liền đánh lên, lợi dụng sức lực nam giới lớn hơn nữ giới, đánh mấy chiêu liền ép nàng lui cho đến góc tường.

Dưới chân đã không còn đường lui, tay cũng bị ngăn chặn không thể cử động, Phó Y Lan oán hận nhìn hắn chằm chằm, tỏ ra vẻ mặt khinh thường, cao giọng nói: “Trừ việc chỉ biết sử dụng âm mưu quỷ kế, ngươi còn có thể làm được cái gì!”

Tay trái Cố Phong kiểm tra vết thương, nhìn thấy đầu ngón tay có dính vết máu, nhíu mi không hồn không giận nói: “Thua thì thua, thắng thì thắng, ai tâm quá trình như thế nào?”

“Tỷ phụ rốt cuộc làm gì có lỗi với ngươi? Tại sao ngươi lại muốn thông đồng với cầu hoàng để để hại hắn?” Phó Y Lan phẫn nộ chất vấn.

Tĩnh vương phủ chiếm một khoảng cách rất lớn, bởi vậy trước cửa chỉ toàn đường trống, chỉ có duy nhất căn nhà này, từ trước đến nay sẽ không có người đến thăm, tuyệt đối im lặng, cũng không có người đi đường ngang qua.

Nhưng mà, khi Cố Phong nghe thấy vậy, vẫn theo bản năng nhìn quanh bốn phía, hơn nữa lại nhìn cửa lớn một lần, xác định xung quanh không có người, lớn tiếng cảnh cáo: “Bên đường làm việc gì, nói chuyện cũng phải chú ý một chút, không nên ăn nói bừa bãi, gây họa đến bản thân.”

“Ta không sợ!” Phó Y Lan xem thường nói: “Chỉ có người có tật giết mình!”

Lúc này của lớn Tĩnh vương phủ dần dần mở ra, người gác cổng nhô đầu ra, thấy thế liền chấn động, Cố Phong và Phó Y Lan đương nhiên là nhận ra, hơn nữa rõ ràng bọn họ đều là người thân cận của Vương gia, nhưng lại không biết vì sao lại khiến cho nhau mặt đỏ tai hồng thế kia.

“Lý thúc, kêu thị vệ lại đây,” Cố Phong cao giọng phân phó, “bảo Lý thị vệ và bốn người nữa đến, nhớ bảo bọn họ mang dây thừng đến.”

Khoảng hai tháng trước, toàn bộ thủ hạ của Tĩnh vương phủ đều được Vương gia ban mật lệnh, từ nay về sau gặp cữu gia Cố Phong cũng giống như gặp Vương gia, phải nghe theo tất cả mệnh lệnh của hắn.

Nên người gác cổng không chút do dự lĩnh mệnh rời đi.

Cánh cửa sơn son kêu lên một tiếng rồi đóng lại.

“Cố Phong, ngươi muốn làm gì?” Phó Y Lan cẩn thận hỏi.

Cố Phong hừ nhẹ một tiếng, “Làm gì? một cô nương gia giáo, không biết an phận thủ thường, suốt ngày gây sự kiếm chuyện, bịa đặt, phỉ báng, còn ám sát mệnh quan triều đình, ta trói ngươi lại để đưa về chỗ An quốc công nhờ người quản giáo cho thật tốt.”

Phó Y Lan làm sao có thể ngoan ngoãn chờ hắn làm vậy, lúc này đá một cái, hướng dưới quần của Cố Phong đá vào.

May mắn Cố Phong phản ứng mau lẹ, bắt được cẳng chân của nàng, thoải mái hóa giải chiêu thức, mở hai chân ra.

“Chắc chắn, chẳng phải lúc này vừa mới nói sao, chỉ biết dùng quỷ kế.”

“Ngươi buông tay!” Phó Y Lan giãy dụa.

Mặc dù nàng chưa lấy chồng, chưa hiểu được chuyện nam nữ, nhưng bản năng có thể cảm giác được nàng bị Cố Phong tách hai chân ra đứng thẳng, tư thế này thực sự quá mức xấu hổ.

Cố Phong chỉ là tự vệ, không hề có ý trêu ghẹo nàng, nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

“Muốn ta buông ra cũng không khó, nhưng cô phải đáp ứng, từ nay về sau sẽ không ở trên đường nói-hươu nói vượn,” hắn dừng lại nói thêm, “Ở trong nhà cũng không được.”

Đúng thật là khó quản, Phó Y Lan tính tình bướng bỉnh, liền phản bác “Các người làm ra được, còn sợ bị người khác nói sao.”

Nàng tức giận đến mắt khô, Cố Phong tức giận đến lắc đầu.

Vừa vặn lúc đó Lý Vũ Thành mang theo bốn thị vệ đi ra, Cố Phong liền đem người giao cho bọn họ xử trí, rồi cất bước đi vào trong vương phủ.

“Cố Phong, người đừng đi, người mang tỷ phu trả lại cho ta!”

một nam nhân Phó Y Lan đã không thể đánh lại, hướng chỉ là năm, cho nên bị trói cả hai tay.

Cũng may Huyền Giáp vệ biết thân phận của nàng, lúc làm việc cũng không thô bạo, nhưng mà mức độ này đối với một cô nương tôn quý từ nhỏ đã không phải chịu khổ cực, thì đã khiến cho người ta phải uất ức rồi.

Cố Phong vốn đã đi đến cửa lớn, nghe nàng nói như thế, lại lui trở về.

“Đó là tỷ phu của ta, không phải của người.”

hắn cau mày, thần sắc nghiêm trang, nhưng lời nói ra lại giống như đứa nhỏ bình thường tranh đoạt món đồ chơi.

“Nhưng mà, người căn bản....”

Câu nói kế tiếp nàng không nói ra được, vì Cố Phong đã lấy đại lưng bịt miệng nàng, ghé sau đầu nói nhỏ.

“Ta có việc quan trọng phải làm, không thể nhân rồi ở đây dây dưa với người.”

nói xong những lời này, Cố Phong cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Kỳ thật, nếu có thể chọn, hẳn tình nguyện ở đây cùng Phó Y Lan tranh cãi, mà không phải đi làm cái việc quan trọng kia.

Từ cửa lớn đến nơi mất chừng hai khắc, Cố Phong đi mỗi bước lại thấy nặng nề hơn mỗi phần.

Phó Y Lan còn như thế, thì Cố Thiên sẽ như thế nào?

Cố Phong có thể không để ý đến cảm xúc của Phó Y Lan, nhưng không có khả năng khỏi phải lo lắng cho Cố Thiên, tỷ tỷ sinh đôi với hắn.

*

Cố Thiên vá xong mũi kim cuối cùng, đem chỉ thắt lại, cầm chiếc kéo trên khay trà cắt đứt.

một bộ quần áo may xong, nàng giơ lên xem kỹ, cười đến nổi mặt mày nở hoa.

“tay nghề của Vương phi càng ngày càng tốt.” Bích Lạc dâng trà đến, khen một câu.

“chắc chắn một điều, chờ Vương gia trở về, sau khi mặc y phục này vào, nhất định sẽ không nở cỗi.” Bích Linh một bên cũng hát đệm.

hắn nhất định sẽ cỗi.....

Cố Thiên nghĩ đến điều khác, mặc dù không có người biết, nhưng mặt vẫn đỏ bừng đã nhiều tháng không thấy Hàn Thác, nàng nhớ đến hắn, nàng khẳng định một điều, nếu thật sự về, hắn nhất định sẽ ép buộc nàng thành ra cái gì.....

Tại sao bản thân lại nghĩ ra chuyện xấu hổ đó chứ.....

Nàng ở trong lòng cảm thấy oán giận chính mình.

Hơn hai tháng qua, Tĩnh vương phủ bị Lý Vũ Thành mang bọn thị vệ đến bảo vệ như một cái thùng sắt rất cẩn thận.

không chỉ là vì an toàn, mà còn bao gồm việc phong kín tin tức.

Chuyện ở bên ngoài nhất định không được truyền vào vương phủ, cũng không cho bất kỳ kẻ nào vào phủ để gặp Vương phi, ngay cả thư từ cũng nhất quyết không cho giao đến tay cho Vương phi.

nên Cố Thiên hoàn toàn không biết chuyện gì bên ngoài.

ở trong Tử vận sơn yên tĩnh vô cùng, mà ở gian ngoài cũng là như thế.

Hàn Thác mỗi ngày đều gửi thư, chuyện kể trong đó đều là tiến triển tốt của tình hình chiến sự, nên nàng không hề lo lắng.

Việc đau buồn vì bị đuổi về, qua thời gian cũng đã nguôi bớt.

Cố Phong bước vào, thấy Cố Thiên đang ngồi ghế, trên tay giữ một bộ y phục cho nam giới, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm hồng, vẻ mặt ngây thơ lại vui vẻ.

hắn dừng ở cửa, rất muốn lập tức trốn thoát, để tránh việc bởi vì mình đến đây mà làm cho yên tĩnh cuộc sống yên tĩnh của nàng bị phá vỡ.

Nhưng mà, Bích Linh mắt sáng, đã kêu lên, “Tam gia đã về.”

Cố Thiên nghe tiếng quay đầu, cười nói: “Đồng Lâm, người đã quay về? Nhưng mà, Vương gia phái người quay về làm việc sao?”

“Dạ,” Cố Phong gật đầu, nhắc chân rảo bước tiến vào trong phòng.

“Vậy việc đó người đã làm tốt chưa?” Cố Thiên hỏi, nhưng mà đây không phải là việc mà nàng quan tâm, “Người từ tiền tuyến trở về trước, cũng không được nói cho ta biết tình hình chiến đấu như thế nào? nhưng người xem, bao lâu nữa thì chiến sự có thể chấm dứt? Vương gia mỗi lần nói ở trong thư thì nó rất thuận lợi, nhưng tại sao còn lâu như vậy.....”

Cố Phong đánh gãy lời nàng, “Xán Xán, chiến sự đã xong rồi.”

“đã xong?” Cố Thiên chớp đôi mắt to, thì thào lặp lại lời nói, bỗng nhiên vẻ mặt nàng vui mừng nói, “Vậy Vương gia đâu? Có phải chàng cũng đã trở lại?”

“Tỷ phu.....” Cố Phong nói một câu, không dám đối diện với Cố Thiên, “không trở lại.”

“Tại sao? Tại sao lại không trở lại?” Cố Thiên khó hiểu nói.

“một tháng trước, quân Ngôã Lạt đưa gian tể trộn lẫn vào doanh trại,” Cố Phong cắn răng nói, “Lúc ấy, tỷ phu đã bị trọng thương, sau đó..... Tiều thần y cũng không có biện pháp nào.....”

Cố Thiên giật mình lặng nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên nói: “Người gạt ta! Các người hai người hợp nhau tới bắt nạt ta đúng hay không?”

Nàng đứng dậy, “Vương gia đang ở bên ngoài trốn tránh ta, ta biết, chờ ta tin, khóc lóc, lúc đó các người sẽ cười ta khờ.”

Vừa nói nàng vừa đi ra ngoài.

Gian ngoài không có ai, nàng bước ra cửa, trong viện cũng trống không không thấy bóng người.

Cố Thiên ngơ ngác đứng ở trước cửa, lớn tiếng nói: “Vương gia, người đi ra đi, hiện tại chàng đi ra thiếp sẽ tha thứ cho chàng.”

không ai trả lời nàng.

Cố Phong cùng đi ra nắm lấy cánh tay của nàng, “Xán Xán.....”

Cố Thiên giãy mạnh bỏ tay hắn ra, chạy đến đình viện dậm chân hô to, “Người hiện tại không ra, về sau ta sẽ không bao giờ để ý người nữa.....”

“Xán Xán, ta không có lừa người.”

âm thanh của Cố Phong từ phía sau lưng truyền đến.

“Người nói là một tháng trước, nhưng mỗi ngày ta đều nhận được thư của hắn, vẫn không ngừng lại.” Cố Thiên cố nói.

“Đó là hắn viết xong trước,” Cố Phong buồn bực nói, “Bởi vì sợ tỷ biết, cố ý ra lệnh cho Lý Vũ Thành phong tỏa toàn bộ vương phủ, cho nên dù là tiếng gió tỷ cũng không nghe được. Hơn nữa, tỷ phụ nói tuổi tỷ quá nhỏ, nếu từ nay về sau chỉ có một mình, hắn không đành lòng. Vì vậy, muốn ta khi chiến thắng khải hoàn trở về, thay hắn cầu xin với Hoàng thượng và Thái hậu, xoá tên tỷ khỏi danh sách của hoàng thất, như vậy tỷ không cần vâng theo quy củ hoàng gia, còn có thể tái giá. Ta từ kinh thành đến, Hoàng thượng họ đã đáp ứng yêu cầu này, hơn nữa lập tức chấp hành, hiện tại tỷ đã không phải là Tĩnh vương phi. Ta tới đón tỷ, đưa tỷ đến Phúc Kiến, ở gần cha mẹ, so với người chưa xuất giá sẽ giống nhau.....”

“Ta không đi!” Cố Thiên hét âm lêm, “Ta là Tĩnh vương phi, ta muốn ở lại vương phủ chờ Vương gia về nhà, chúng ta đâu có từ hôn, chàng sẽ không gạt ta.....”

Lời nói còn chưa dứt, nước mắt đã giống chuỗi trân châu bị đứt mà rớt xuống.

Cố Phong thấy thế cũng đỏ hốc mắt.

hắn tôn thờ Hàn Thác, cũng không hoài nghi quyết định của hắn mà thực hiện, nhưng việc này thì hắn không chắc như vậy.

Cố Thiên xóa sạch lệ, quật cường kiên trì nói: “Ta cũng không đi đâu hết, ta ở đây chờ Vương gia về nhà.”

Vừa nói, thì nàng đã thất hồn lạc phách đi vào trong phòng.

Bích Linh và Bích Lạc nghe được tỷ đệ hai người nói chuyện, một người tiếp tục dựa một bên khung cửa, giống Cố Thiên cùng nhau rơi nước mắt.

trên khuôn mặt anh tuấn của Cố Phong ngưng một tầng lo lắng, cắn răng dặn chính mình không được nói ra lời không phải.

“Bích Lạc, người đi lấy một tắc vải bông khác tới, ta muốn tiếp tục làm quần áo cho Vương gia.” Cố Thiên vào cửa liền sâu kín dặn dò.

Cố Phong nghe vậy, đột nhiên hạ quyết tâm, bước nhanh theo sau, đánh vào gáy Cố Thiên.

“A —”

Bích Linh và Bích Lạc kêu lên sợ hãi, không hề đề phòng, thấy Cố Thiên mềm nhũn ngã vào trong lòng Cố Phong.

“đi dọn đồ đạc của Vương phi, chỉ mang mấy bộ để tắm rửa khi ở trên đường là được, còn lại không cần. một khắc sau liền khởi hành, nhanh đi.” Cố Phong lớn tiếng nói.

chưa kịp định hồn hai nàng vội vàng vào nội thất, vô cùng lo lắng, lấy ra mấy bộ quần áo, đi theo xe ngựa mà lúc sáng sớm Cố Phong đã chuẩn bị tốt.

Cố Thiên tỉnh lại, đã thấy mình thay đổi hình dáng.

Nàng không nói không cười, không nhúc nhích nằm ở trong xe, một đôi mắt to trống rỗng vô hồn, người xem liền thấy trong lòng khó chịu không thôi.

Nàng còn không ăn không uống.

Bích Lạc đưa thủy đưa cơm, Cố Thiên cắn chặt răng không chịu há miệng.

“cô nương, ăn một chút gì đi, như vậy không được đâu.”

Bích Lạc Bích Linh cùng nhau khóc cầu xin nàng, Cố Thiên lại không hề có phản ứng.

Giằng co suốt một ngày một đêm, khi đến dịch quán, Cố Phong nắm lấy cằm Cố Thiên ép nàng mở miệng, ép một chén cháo đi vào.

Sau đó, Bích Linh Bích Lạc lấy khăn. mặt, vội vàng lau mặt cho Cố Thiên Cố Phong xoay người ra khỏi phòng, rút kiếm ra chém loạn trên thân cây cổ thụ.

Về sau mỗi ngày đều là như thế.

May mắn xe ngựa đi mau, không đến mấy ngày đã đến địa giới của Giang Tô.

“Tam gia, người muốn vào kinh sao? hay là hồi phủ nhờ lão thái thái khuyên nhủ cô nương.....” Bích Lạc vụng trộm hỏi.

“không đi, chúng ta trực tiếp đi đến Phúc Kiến.” Cố Phong cự tuyệt, sau đó dặn phu xe, “đi mau lên chút.”

Lúc chạng vạng vừa kịp vào dịch quán, sau đó hỏi người trong đó hướng đi tiếp theo

“..... Từ trước cửa đi thẳng dọc theo đường lớn, sau đó đi về phía nam, gặp đường cua thứ nhất thì rẽ phải, sau đó nửa canh giờ thì sẽ đến kinh thành, nhớ cẩn thận đừng sai đường.”

Cố Thiên sau lưng Cố Phong đã nghe thấy rất rõ đoạn hội thoại vừa rồi, Nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé, nhưng thân thể nàng suy yếu, động tác rất nhỏ, Cố Phong không phát hiện ra.

“Ta muốn ăn gì đó,” khi vào phòng, Cố Thiên đột nhiên mở miệng nói ra, “Muốn ăn trân châu bánh trôi và đường dấm chua bài cốt.”

Mọi người mừng rỡ, Bích Linh Bích Lạc nhanh chóng chạy tới phòng bếp gọi món ăn.

Hai bàn đồ ăn và một chén cơm bị ăn sạch sẽ.

Cố Phong ngồi phía đối diện, âm thầm thở phào một cái.

“ăn không no, ta còn muốn ăn hạt thông hoa quế đường,” Cố Thiên buông chén và nói thêm, “ta Muốn Bích Lạc tự mình làm, người khác làm ta sẽ không ăn.”

“Nô tỳ đi làm.”

Chủ tử rất cục cựa cũng có thể nghĩ thông suốt, đừng nói hạt thông hoa quế đường, cho dù muốn ánh trăng nàng cũng nhất định bắc thang đi hái xuống.

Bích Linh và Bích Lạc có suy nghĩ giống nhau, nên cùng đi xuống phòng bếp để giúp đỡ.

Làm loại bánh này thực sự có chút khó khăn, Cố Phong và Cố Thiên nói chuyện vài câu, đợi hai khắc mà vẫn chưa thấy người trở về.

Cố Thiên dần dần buồn ngủ, lấy tay che miệng ngáp một cái, “thực là, ta muốn đi ngủ.”

“Vậy tỳ đi ngủ trước, ngày mai rồi ăn cũng được.” Cố Phong khuyên nhủ.

Cố Thiên lại có thể nghe lời, ngoan ngoãn đáp ứng.

“Hai người kia chưa về, đệ ở đây với tỳ, tỳ có việc liền kêu đệ.”

Cố Phong nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, tuy là tỳ đệ ruột thịt, cũng có phép tắc phải giữ.

Nhưng ở phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập nhỏ vun, hắn không kịp quay đầu, đã thấy phía sau đau đớn, trước mắt tối đen, ngã gục về phía trước, như vậy thì không có người phát hiện.

“Đồng Lâm.....”

Cố Thiên bỏ cây gậy trong tay, nơm nớp lo sợ ngồi xổm bên cạnh Cố Phong, mất nhiều sức lực mới có thể đưa người lên trên giường.

Nàng kiểm tra hơi thở, cảm giác được hơi thở vẫn ổn định như thường, ôm ngực thở dài một hơi.

Sau đó, chạy đến mở chấn ra, đắp lên trên người Cố Phong sau đó đẩy cửa đi ra.

Lúc này chỉ mới chập tối, ở dịch quán vẫn còn rất náo nhiệt, Cố Thiên gặp ai cũng hỏi, nên liền nhanh chóng tìm được con ngựa của Cố Phong, cưỡi bỏ cương nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa chạy nhanh, theo lời của người lúc trước chạy thẳng đến kinh thành.

98. Chương 92

Editor: Mễ Đồng

Sau khi Cố Thiên vào kinh thì vừa lúc cửa thành ở phía sau nàng từ từ đóng cửa.

Cung quy nghiêm cẩn, nếu không được triệu hồi, giờ Dậu không thể đến diện kiến

Nên nàng phải chậm trễ mất một đêm.

Nàng mãi suy nghĩ tin tức nên chân vô thức mà bước đi, dắt cương ngựa, bất tri bất giác đi đến trước cửa Vĩnh Chiêu hầu phủ.

Tường cao nguy nga, cổng lớn đóng chặt, nàng do dự không biết nên tiến hay lùi.

Suy nghĩ rối rắm, nàng dắt ngựa đến, nhưng đã mấy ngày chưa dùng cơm, thân mình suy yếu, lại cưỡi ngựa đường dài, hai chân như nhũn ra, ngã xuống đất. Lúc này cửa lớn đột nhiên mở ra

một nam nhân mặc áo lam đi ra, vừa vặn nhìn thấy Cố Thiên nửa quỳ nửa ngồi ở chỗ kia, mặc quần áo trắng, vẻ mặt mờ mịt còn mang theo cả sự thống khổ, vừa nhìn đã biết sức khỏe không tốt.

“cô nương, cô làm sao vậy?” hần tiến lên hỏi thăm, nếu không phải vì ngại việc nam nữ thụ thụ bất thân, hần đã muốn trực tiếp đỡ nàng đứng dậy.

Người kia là ai?

Vì sao từ trong nhà đi ra?

Ý niệm vừa hiện lên ở trong đầu, nàng còn chưa kịp dò hỏi, đã nghe được bên trong có người kêu “Đại cô gia”.

Tiếp theo nàng trông thấy một tiểu nha hoàn chạy ra, Cố Thiên nhận ra đó là nha hoàn của thím hai Tiết thị, Thúy Nhi.

trên tay Thúy Nhi mang theo một hộp cơm khắc son, đưa đến trước mặt nam nhân kia lắc lắc, “Nhị thái bảo cô gia đem canh này mang về giúp đại tiểu thư bồi bổ.”

nói xong, mới nhìn thấy Cố Thiên ở trên đất, kinh ngạc: “Nhị tiểu thư, a, Vương phi, không, nhị tiểu thư.....”
Tĩnh vương đã thỉnh cầu cho Cố Thiên xóa trrrn khỏi gia phả của hoàng thất, toàn bộ kinh thành ai ai cũng biết, Thúy Nhi trong lúc nhất thời lại không biết phải nên xưng hô với Cố Thiên thế nào mới đúng,

lặp đi lặp lại mấy lần, mới hỏi “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Thúy Nhi nói như thể đang bị ép buộc, cho nên trong lòng Cố Thiên hiểu được, nhà này, ít nhất là bây giờ nàng không thể về.

Nàng nắm lấy yên ngựa để mượn lực đứng lên, lão đảo bước chân leo lên lưng ngựa vung xuống mộtroi, con ngựa liền chạy đi.

“Nhị tiểu thư.....” Thúy Nhi nhìn Cố Thiên đã đi xa, nghĩ không ra tại sao đã đến cửa nhà, ngay cả mộtcâu cũng không nói mà đã bước đi đâu rồi?

Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trước tiên tiến cô gia ra cửa, sau đó trở lại chỗ ở của hai vợ chồng Tiết thị, liền mạch kể lể chuyện đã gặp Cố Thiên ở cửa cho Tiết thị nghe.

“Người nhớ lại xem? Chỉ có một mình cô ta? Bên cạnh không có người đi theo?” Tiết thị ngồi trên ghé, nghe Thúy Nhi nói xong, trong tay cầm cây trâm, thông thả gỡ xuống.

“Nô tỳ thấy rất rõ ràng, nhị tiểu thư một mình cưỡi ngựa đến,” Thúy Nhi năm ấy là do Sở vương vây thành nên mới đến chỗ của Tiết thị làm người hầu, vậy mà đã qua hai năm, nhìn hai vị tiểu thư người trước người sau xuất giá, trông có vẻ có xung đột với nhau, nhưng nàng không phải người lão luyện để có thể nhìn ra được nhị tiểu thư với Tiết thị khúc mắc, liền vô ý hỏi ra điều không nên hỏi, “Nhị phu nhân, nhị tiểu thư một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm, chúng ta nên đến nói với lão phu nhân và đại phu nhân, xin hai vị bảo người đi mời nhị tiểu thư trở về.”

“Về cái gì mà về, trời nhá nhem tối như vậy nên người chắc chắn đã nhận sai người, nếu thật sự là nhị tiểu thư nhà chúng ta, thì liệu nàng ấy có thể hết lòng vì việc khác, dù người có gọi cũng không quay lại hay không.” Tiết thị bắt đầu không kiên nhẫn, “Người ta là Vương phi nương nương, dù đi đâu cũng sẽ có một hàng dài hạ nhân theo sau hầu hạ, tại sao lại chỉ có một người đến đây, trên đời này không có thể thống như vậy, người hiểu chưa?”

nói xong lại nghĩ nghĩ gì đó, vẫn cảm thấy chưa yên tâm, nàng hung ác hù dọa: “sự tình này liên quan đến danh tiết nhị tiểu thư của chúng ta, những lời này đừng ở đây, nếu người nói với người thứ ba chính là nói xấu chủ nhân, lúc đó ta sẽ bắt đại phu nhân bán người đến kỹ viện.”

“không nói không nói, nô tỳ tuyệt đối không dám nói lung tung nữa.” Thúy Nhi vội vàng xua tay, nhà nàng tuy rằng nghèo khổ, nhưng vẫn là gia đình trong sạch, nàng cũng không muốn vào nơi dơ bẩn như thanh lâu.

Tiết thị vừa lòng: “Đúng rồi, lại đây, gọi đầu đi.”

Thúy Nhi xả nước xuống chậu rửa mặt trên kệ, dùng khăn bông bằng tơ thấm ướt nước, quần lấy ngón trỏ, thuận thực giúp Tiết phu nhân gội đầu.

Tiết thị ngửa đầu nhắm mắt, khóe miệng còn vương một chút cười.

Làm Vương phi thì sẽ sống tốt sao, Vương gia người ta trước khi chết cũng không muốn đem nàng theo, xóa tên khỏi hoàng gia, chẳng qua là giữa đường bị chồng ruồng bỏ, thực sự là không còn mặt mũi.

Người ta thường nói thối đời thay đổi, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nay con gái nàng có bầu, vị con rể ở Hàn Lâm viện sau một năm đã vào Đại Lý tự nhận chức hữu tự thừa, là chức quan ngũ phẩm, hai mươi tuổi đã có thể xuất phát ở mức cùng cấp với cha nàng, tương lai tất nhiên là sẽ có tiền đồ vô lượng.

Nhưng chức vụ cũng không qua được cái ghế Vương gia?

một người đã chết, dù vinh hiển đến đâu cũng đâu dùng được?

Tiết thị càng nghĩ càng đắc ý, về phần Cố Thiên kia ra sao, nàng không nghĩ nhiều như vậy, dù gì cũng đâu phải là miếng thịt trên người nàng, quản nhiều như vậy làm cái gì.

*

Cố Thiên chấp nhận ở khách điểm một đêm, sáng sớm hôm sau liền trình lệnh bài để tiến cung.

Ninh thái hậu vừa nghe ý đồ mà nàng đến, liền phản đối:“Xán Xán, di biết tâm ý của con. Các người còn trẻ đã trở thành vợ chồng, vừa thành thân chưa đến hai năm..... sẽ trở thành một vết thương trong tim là chuyện bình thường, nhất thời không dứt bỏ được. Nhưng con chỉ mới mười bảy tuổi, sau này còn có vài thập niên nữa, Tĩnh vương này thực chất là biết suy nghĩ cho con”

“Di.....” Cố Thiên thấy Ninh thái hậu và Cố Phong nói giống nhau, liền trở nên sốt ruột, trong lúc nhất thời không nghĩ ra lí do thoái thác, chỉ có thể làm nũng cầu xin,“Van cầu người, van cầu người.....”

Ninh thái hậu đối với Cố Thiên vẫn có mấy phần chân tình, lúc trước nghe thấy Cố Phong kể lại thỉnh cầu của Hàn Thác, tuy rằng kinh ngạc, nhưng lại ngầm thở phào, đây là con gái bảo bối duy nhất của muội muội nàng, nàng sao có thể hy vọng Cố Thiên phải sống nửa đời mẹ goá con cô.

Lúc trước khi nàng đối phó với Tĩnh vương, không phải nàng không nghĩ đến vấn đề này, nhưng cân nhắc hai bên, thì có thể phân biệt được nặng nhẹ.

Cố Thiên gia thế tốt, dung mạo tốt, lại có mình chống đỡ sau lưng, dù tái giá cũng có thể gả cho người trong sạch.

Điều nàng không nghĩ tới là trước khi chết Tĩnh vương có thể thay nàng tìm ra cách giải quyết chuyện phiền toái như vậy, Ninh thái hậu phải theo thể mà bước xuống.

Nhưng điều nàng không nghĩ tới, Cố Thiên lại có thể bướng bỉnh như thế.

“Cháu ngoan, đến đây, đến bên dì,” Ninh thái hậu bảo Cố Thiên ngồi lên tháp với mình, đem nàng ôm vào trong ngực, trấn an “Người xem như thế này được không, người thương lượng với mọi người trước, trước tiên đi đến Phúc Kiến.....”

Sau đó thấy Cố Thiên nhú mi hờn giận, liền lập tức sửa lời, “Mặc kệ là phải đi Phúc Kiến, hay ở lại kinh thành, đều theo ý con, nhưng mà dù thế nào cũng không được một mình ở lại U châu. Con xem, ở Phúc Kiến có cha, mẹ, anh, chị, kinh thành thì có tổ phụ tổ mẫu, ít nhất có người cùng nói chuyện với con để giải đi buồn, chúng ta cũng tiện thể xem như được giải sầu, chờ thêm ít lâu nữa, sự tình tạm lắng xuống, thì cho con quyết định, được không?”

“Ý của dì là sẽ không giúp con?” Cố Thiên không được như ý nguyện, găng hỏi không ngớt.

“Ân,” Ninh thái hậu hàm hồ nói, “Người đã chết rồi, giữ đạo phu thê, một năm xem như chịu tang, sau đó tính sao, một năm sau chúng ta nói sau.”

Vừa thành thân hai năm, lại bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, có thể có được bao nhiêu tình cảm sâu đậm?

Thời gian thay đổi, một năm sau chỉ sợ không cần người thúc giục, Cố Thiên cũng sẽ chịu không nổi, mà có ý nghĩ khác.

Được Ninh thái hậu cam đoan, Cố Thiên cuối cùng cũng an tâm, cùng dì của mình nói chuyện một lúc, thấy đã quá giờ cơm trưa liền rời khỏi cung.

Cố Thiên đi rồi, Ninh hoàng hậu vào Phật đường nhỏ, châm một nén nhang, đối mặt với khói nhẹ lượn lờ, tự lầm bầm: “Bệ hạ, nếu năm đó khi chúng ta đang tình cảm mặn nồng, gặp được cảnh sinh ly tử biệt, thì có phải chúng ta cũng sẽ có hình dáng như vậy hay không?”

Đáng tiếc, thế gian làm sao có nhiều chữ nếu như vậy, nàng lập tức lắc đầu cười nói: “Bệ hạ, người xem xem, người ra giấy ban hôn, làm hại Xán Xán thê thảm đáng thương, có thể thấy được, quyết định của người đúng là không đúng.”

Chỉ có quyết định của ta, mới là chính xác.

nói xong, Ninh thái hậu liền ngồi chồm hồm ở trên bồ đoàn lót gấm, cầm chuỗi Phật châu, nhắm mắt lại.

Chưa niệm xong một đoạn kinh, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, nàng nhớ rõ, đã sớm căn dặn mỗi ngày khi niệm kinh không ai được quấy rầy, là ai lớn mật như vậy?

đang muốn mở miệng răn dạy, thì nghe Hắc ma ma thở hổn hển hồi bẩm nói: “Thái hậu, Hoàng thượng bắt nhị tiểu thư mang đến long tê điện……”

Long tê điện, đó cũng là tẩm cung của hoàng đế.

Hàn Khải bắt một nữ nhân đến đó, kẻ ngốc cũng biết hắn có ý gì.

Quả thực hồ đồ!

*

Long tê điện to như vậy, chỉ có hai người.

Cố Thiên ngồi ở một bên rơi lệ, Hàn Khải đứng ở trước mặt của nàng, cầm bả vai, ôn nhu khuyên nhủ: “Xán Xán, nàng đừng khóc. Ta không phải muốn hù dọa người.”

một bên nói, một bên giúp Cố Thiên lau nước mắt.

Cố Thiên nghiêng đầu né tránh, cắn chết chỉ nói một câu, “Thả ta đi.”

“không thể.” Hàn Khải lập tức cự tuyệt nói, “Xán Xán, nàng ở lại, ta lập nàng làm quý phi.”

“Ta không muốn,” Cố Thiên không chút nghĩ ngợi, đứng lên bỏ chạy, bỏ nhào ra trước cửa lại bị bắt lại.

Trong điện chỉ có hai người bọn họ, Hàn Khải đã phân phó nội thị canh chừng và khóa ngoài cửa.

Đẩy cửa không ra, Cố Thiên hoảng sợ xoay người, nhìn Hàn Khải đi từng bước một tiến đến gần, “Xán Xán, nếu nàng thấy vị trí quý phi thấp, ta lập nàng làm Hoàng hậu, nàng vừa lòng không?”

“Hoàng thượng, van cầu người, thả ta đi.” Cố Thiên quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin.

Những lời này lại nhắc nhở Hàn Khải.

hắn là Hoàng thượng, trong thiên hạ hay là đất nước này, hắn muốn một nữ nhân mà thôi, làm gì phải ăn nói khép nép.

Hàn Khải sau khi đại hôn, đã không còn là tên tiểu tử ngây thơ ngày xưa hắn đương nhiên biết làm thế nào để khiến cho một nữ nhân chân chính thuộc về mình.

Chỉ cần nàng trở thành người của chính mình, còn sợ nàng sẽ không chịu can tâm tình nguyện ở lại trong cung?

Cổ Thiên dập đầu cảm thấy choáng váng, nhưng từ đầu đến cuối không thấy Hàn Khải lên tiếng trả lời là đáp ứng hoặc là phản đối, còn đang nghi ngờ, bỗng nhiên nàng bị hấn dùng sức nhấc lên, đặt lên trên cửa.

Nàng không rõ đang phát sinh chuyện gì, nhưng theo bản năng liền giãy dụa đánh nhau, “Buông, buông ra!”

Vị biểu huynh luôn luôn ôn hòa tươi cười trong trí nhớ, lúc này lại biến thành dã thú dữ tợn đáng sợ, từng chút tới gần nàng.....

99. Chương 93

Editor: Mễ Đông

Thái hậu đi nửa đường thì gặp được hai người, một người là nội thị thân cận của Hàn Khải, một người là người của thái y viện Triệu Tam.

Triệu Tam này lớn tuổi, đi đứng không thuận tiện, chỉ đi được chậm, hấn ở cạnh Hàn Khải khi hấn mới hai tuổi, năm nay hấn đã mười chín, đúng là tuổi trẻ đáng lúc cường tráng, liền giúp hấn bày kế, xu nịnh không ngớt, hấn không thể đuổi đi.

Ninh thái hậu phân phó cho Hắc ma ma ngăn hai người lại, “Các người đi đến chỗ nào vậy? Hoàng thượng bị bệnh khẩn cấp sao?”

“Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng phê duyệt tấu chương dẫn đến mệt mỏi, không nên làm phiền” Từ Căn Lương quỳ gối bên trái, cúi đầu đảo trông mắt.

Triệu Tam cũng quỳ gối một bên, hấn cơ bản không biết đang phát sinh chuyện gì, Từ công công tự nhiên vọt vào trong phòng kéo hấn lùi đi, trên đường vô cùng lo lắng thúc giục không ngừng, còn tưởng đã có chuyện lớn không hay rồi, lúc này tự nhiên lại nói sợ làm phiền.....

Trong lòng Ninh thái hậu biết Từ Căn Lương chưa nói sự thật, ngón tay bắm vào tay vịn, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng làm lưng vất vả, lo lắng quốc sự làm hại thân thể, ai gia trong lòng thật là lo lắng, ta cùng hai người các người cùng nhau đi thăm hỏi một lần, mới có thể an tâm.”

Lời này vừa nói ra, Từ Căn Lương liền nóng nảy.

Nguyên nhân là Hàn Khải đã dặn dò không thể để cho người bên ngoài biết.

Nhưng mà Thái hậu muốn đi thăm hỏi Hoàng thượng, hần sao dám cản trở, ai chẳng biết trong cung người lớn nhất không phải Hoàng thượng, mà là Thái hậu.

Nhưng mà không ngăn cản, để Thái hậu đi vào long tê điện, phát hiện hần vừa mới nói dối, để Thái hậu giáng tội cũng là chuyện lớn.....

Còn không kịp để Từ Cẩn Lương nghĩ ra phương pháp đối đáp, Thái hậu đã bước vào liền khỏi giá, hần đành phải lôi kéo Triệu Tam này cung kính theo hầu.

Đoàn người tới long tê điện, sự tình đã khác.

Cổ Thiên hấp hối nằm ở trên long sàng, trên trán có hai vết thương, một chỗ nhẹ một chỗ nặng, nhưng chỗ nhẹ có máu ứ lại, chỗ nặng kia máu chảy không ngừng.

Bị thương ở trên đầu, nên che mặt giấu đi thân phận là điều không được, cũng may Triệu Tam này cũng không hề biết nàng.

Nhưng một bộ quần áo trắng, tuổi trẻ xinh đẹp, ở trong tấm cung của Hoàng thượng lại bị thương, hơn nữa rõ ràng là do chính mình dùng sức tạo ra, quá trình trong đó quả nhiên là có ý vị sâu xa.

Triệu Tam trên mặt có vẻ nghiêm trang, nhìn không chớp mắt, chỉ để ý xem xét vết thương, trong lòng sớm nghĩ ra vô số chuyện cũ, nhưng chuyện nào cũng liên quan đến cung đình bí ẩn, màu sắc vô cùng.

Đợi đến khi vết thương xử lý xong, Triệu Tam cáo lui ra sau, Ninh thái hậu mới bảo cung nhân lui xuống, nhìn Hàn Khải đặt câu hỏi.

Hàn Khải tự biết mình gặp đại họa, ấp a ấp úng, tránh nặng tìm nhẹ nói:“..... Lâu lắm không gặp, nên mời nàng đến đây tâm sự.....”

Vừa nhắc đầu lại thấy ánh mắt nghiêm khắc của Ninh thái hậu, không tự chủ được mà ra nói câu ở trong lòng,“Mẫu hậu, nếu Xán Xán đã xóa tên khỏi hôn sự kia, nhi thần muốn nạp nàng làm phi.”

“Người đã cùng nàng nói qua chuyện này?” Ninh thái hậu biết rõ còn có hỏi.

Hàn Khải gật đầu xưng phải.

“thế nàng phản ứng như thế nào?” Ninh thái hậu hỏi lại.

“Tất nhiên là vui mừng.” Hàn Khải vẫn không biết sai, tưởng rằng có thể thừa dịp Cổ Thiên đang hôn mê sắp xếp mọi chuyện, đợi cho mọi chuyện đã định, Cổ Thiên lúc đó nếu không nguyện ý thì cũng chỉ có thể

phục tùng.

Ninh thái hậu cười lạnh nói: “Vui mừng? Vui mừng đến nỗi liều chết đập đầu vào trụ mà chết?”

Vào điện liền thấy nước sơn kim loại trên đại trụ có vết máu, lại thấy miệng vết thương của Cố Thiên, Ninh thái hậu còn có cái gì không rõ nữa.

“Mẫu hậu, nhi thần thuở nhỏ đã muốn kết hôn với Xán Xán, nếu không phải năm đó phụ hoàng đột nhiên hạ chỉ đem nàng ban hôn cho Tam ca, nàng đã sớm là thê tử của ta.”

hắn chỉ là lấy lại người bị người khác đoạt đi, đó là điều đương nhiên.

“Cầu xin mẫu hậu sẽ không phản đối.”

“Ta có nói ta phản đối sao?” Ninh thái hậu giận dữ nói, “Từ nhỏ chỉ cần là điều người muốn, ta đều có thể theo ý muốn của người? Nhưng mà, dưa hấu xanh không ngọt, nay chồng nàng vừa đi, người đã cứng rắn nặn nàng làm phi vào lúc này, đừng nói chính nàng không chịu, khắp thiên hạ có người nào sau khi nghe nói đến việc này lại có thể không mắng người một tiếng hoang dâm vô đạo, chưa chừng cuối cùng lại biến thành Hoàng thượng âm mưu hại chết huynh trưởng, chỉ vì muốn chiếm lấy đại tẩu.”

“Nhi thần không thêm đề ý.....”

Cho dù Tĩnh vương không trúng tên độc ở trên chiến trường, thì đợi đến khi hắn chiến thắng trở về, Hàn Khải cũng tính sẽ xử trí hắn.

Kế hoạch này Ninh thái hậu cũng biết và hiểu.

Nhưng mà không nghĩ tới, Tĩnh vương lại chết ngoài ý muốn, lúc lâm chung còn muốn đưa Cố Phong lên ngôi vị chủ soái, nay hai mươi mấy vạn đại quân vốn dĩ ở dưới trướng Tĩnh vương, đều nằm ở trong tay Cố Phong, mà Cố Phong đã sớm vào thành, có thể nói là không cần tốn quá nhiều sức để giải quyết một mối họa lớn.

“Đây không phải là vấn đề người có đề ý hay không thêm đề ý.” Ninh thái hậu nói, “Nay người là Hoàng thượng, khiến cho thiên hạ phục, tự nhiên sẽ được công nhận là minh quân. Cho nên việc này bất luận như thế nào cũng không thể được, nghe mẫu hậu nói, trước tiên đưa người đi đã.”

Hàn Khải liếc mắt vào trong nhìn Cố Thiên đang mê man, rõ ràng là không muốn.

Ninh thái hậu chỉ thêm ít lời khuyên nhủ nữa: “Chỉ là tạm thời chờ đợi một thời gian nữa mà thôi, đợi cho lòng nàng bình phục, dựa vào tình cảm thanh mai trúc mã của hai người các người, chẳng lẽ người còn không tin mình có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện hay sao?”

Đối với nam nhân ở cái tuổi này, kế khích tướng vẫn là hay nhất, rốt cục cuối cùng Hàn Khải cũng đồng ý.

*

Khi Cố Thiên tỉnh lại, thì bản thân đã ở phủ Vĩnh Chiêu hầu.

Nhân lúc nàng bị thương, người ở tam phòng đều không ở trong phủ, người hầu đều được điều tới canh cửa.

Nhị tiểu thư tỉnh lại, đối với toàn bộ hầu phủ mà nói đó là chuyện lớn.

Bởi vì ở gần, Tướng lão thái thái tới đây nhanh nhất, nhìn thấy Cố Thiên thì liền rơi lệ, đau lòng oán trách: “Đứa nhỏ ngốc, chỉ là Thái hậu nhất thời không chịu cho con để lại tên trong hôn sự với Tĩnh vương, thì con cũng không thể tìm đến cái chết a.....”

Cố Thiên đau đầu kịch liệt, dù nàng hôn mê nhưng vẫn nhớ rõ ràng chuyện lúc trước, tại sao nàng lại có thể vì việc đó mà tìm cái chết, rõ ràng là vì muốn giữ sự trong sạch.....

Nghĩ lại sự việc, nếu đã được đưa về nhà, lại tìm lấy một cái cớ che giấu như vậy, nhất định là trong cung có người giúp nàng.

Trừ Ninh thái hậu ra, còn ai có thể vượt qua được Hàn Khải.

“Tổ mẫu, về sau con sẽ không làm chuyện điên rồ gì nữa, khiến cho tổ mẫu phải thương tâm.” Nàng ôn nhu kéo lấy cánh tay của Tướng lão thái thái, theo đó nước mắt cũng chảy xuống, nàng vừa sợ, lại vừa là ủy khuất.

Nhưng mà, nàng lại một lần nữa hóa hiểm thành an, bình an vô sự, có một vài người hiển nhiên chẳng vui vẻ.

Ba ngày sau, Cố Thiên đã có thể xuống giường, tuy rằng miệng vết thương trên đầu vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng khi hoạt động đã như bình thường không có trở ngại, ban đêm nàng cùng Tướng lão thái thái cùng nhau ngồi ở nhà chính nói chuyện phiếm giải sầu.

Thủ vệ bên ngoài tiến vào bẩm báo, nói nhị thái thái đến đây thăm nhị tiểu thư.

Tướng lão thái thái có chút trách móc, hai ngày trước Cố Thiên bị thương nặng, khi đó không thấy Tiết thị đến đây, lúc này người đã khỏe mạnh, không biết còn đến đây để làm cái gì.

Nhưng mà dù trong đầu nghĩ như vậy, cũng không thể trực tiếp từ chối.

Gặp mặt, Tiết thị hỏi han ân cần một hồi, ân cần săn sóc, làm cho người ta nghĩ giống như là nàng đã đổi tính.

Nhưng mà, tục ngữ có câu: Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không thừa.

Sau khi uống vừa xong chén trà, Tiết thị liền lộ ra bản tính, “Xán Xán thật là có phúc, Tình vương mất đi, thì liền có thể khôi phục tự do. Chuyện đã như vậy, con có tính toán gì không?”

Cổ Thiên cúi đầu không nói, Tưởng lão thái thái lại đáp: “Việc này sau này nói sau.”

Tiết thị lại nói: “Mẫu thân, tục ngữ nói phải biết tận dụng thời cơ, không để cơ hội đi qua. Hôm nay ta tìm cho người một người tốt, còn trẻ, anh tuấn, tiền đồ vô lượng, nhưng mà quan trọng là, hẳn không hề việc Xán Xán tái giá.”

Tưởng lão thái thái bán tín bán nghi, không biết Tiết thị có thể nhìn ra được dạng người như thế nào, còn có thể nhìn ra Tiết thị là vì người này mà đến, nên nhân tiện hỏi thẳng, “Người hãy nói xem, rốt cuộc là loại người nào.”

Tiết thị không chịu ngồi yên kia liền mở miệng, nhưng lần này lại không trả lời trước, mà là kêu hạ nhân bên cạnh mang lên một quyển giấy Tuyên Thành.

Tưởng lão thái thái mở ra, trên giấy vẽ một tiểu mỹ nhân tiểu, khuôn mặt của mỹ nhân là Cổ Thiên, ngũ quan thực sự giống đến kinh ngạc, trên người mặc bộ y phục giống như đức trang phục nàng đã mặc vào cung cho đến lúc trở về.

“U, vẽ thật tốt, chỉ là ta không biết cái này là xuất phát từ tay công tử nhà ai?” Tưởng lão thái thái nhìn được Tiết thị là đang muốn thừa nước đục thả câu, liền tiếp tục truy vấn.

“Tranh này là dựa vào vóc người của Cổ Thiên mà vẽ nên. Về phần người vẽ tranh sao” Tiết thị che miệng cười “Đó là đại cô gia nhà chúng ta.”

Cổ Thiên vốn đang dồn lực chú ý vào bức tranh do hạ nhân mang đến, nghe xong lời này thì liền phục hồi lại tinh thần, thấp giọng đáp lại “Nhị thẩm thẩm chớ nói đùa, đó là tỷ phụ, nên tất nhiên là vô duyên cùng Xán Xán.”

Tiết thị thì lại cười nhạo nói: “Lời này chỉ là khách khí, chúng ta đều là người một nhà, đương nhiên là có duyên. San tỷ muội đã đề cập đến, có nhắc tới việc muốn cho cô gia nạp thiếp. Ta thấy nàng là người thành thật, sợ nàng kiềm chế không được nghe lời dụ dỗ, nên khuyên nàng cứ từ từ, để có thể chọn người tốt sau khi chọn lựa kỹ càng. Quả nhiên ta có dự kiến trước rồi, cô gia coi trọng Xán Xán, thực sự là không thể tốt hơn. Tỷ muội có chung một chồng, San tỷ muội sẽ không cần phải lo lắng thê thiếp không an phận, Xán Xán cũng không phải lo lắng sau khi tái giá sẽ bị chính thất coi thường.....”

“nói bậy bạ gì đó!” Tưởng lão thái thái tức giận đến mức quăng luôn chén trà, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, “Người đi đi!”

Tiết thị không chịu đi, bị Tưởng lão thái thái sai hạ nhân lôi ra ngoài, nhưng miệng vẫn như cũ không chịu buông tha, nói ra lời không sạch sẽ, “Mẫu thân, ta biết lời này sẽ khiến người không thích nghe, nhưng mà mọi người phải đối mặt với sự thật không phải sao, bị hoàng gia và chồng ruồng bỏ, sao có thể tái giá mà còn gặp được người trong sạch, cô gia chúng ta vận làm quan thuận lợi, là người thông minh, muốn nạp nàng làm thiếp đã là phúc lớn của nàng. Lúc này nói ra, không chừng Xán Xán đã sớm có tâm tư rồi, đã từng gặp qua cô gia của chúng ta, khiến cho người ta mê đến thần hồn điên đảo, nếu không đã không thể vẽ được bức họa này. Người trong nhà cho nàng hàng trăm sự yêu chiều, nàng quen sống an nhàn sung sướng, không chịu nổi cảnh người ta hơn mình, chân trước chồng vừa chết, ngay sau lưng đã liền câu dẫn tỷ phu. thật sự trong hầu phủ của chúng ta làm gì có loại hạ lưu như vậy, nói không chừng lần này cố ý trở về, cơ bản không phải vì muốn để tang hai năm, mà muốn tìm người khác.....”

Người bị kéo đi xa, âm thanh dần dần suy yếu cuối cùng không nghe thấy nữa.

“Tổ mẫu, con không có.....”

Cố Thiên vội vã muốn giải thích, lại bị Tưởng lão thái thái ngắt lời nói: “Ta biết.”

nói xong vỗ vỗ tay nàng, “cháu gái của ta là loại người nào, bản thân ta sẽ tự mình hiểu rõ ở trong lòng.”

Nhưng mà, Cố Thiên còn có nghi vấn khác, “Tổ mẫu, tam thẩm có nói đến bức tranh được cất giấu trong phòng, là có ý tứ gì?”

“Đừng nghe nàng ta nói hươu nói vượn.” Tưởng lão thái thái xua tay nói, “Đó là đứa lưu manh nhất, từ nhỏ ở trong nhà đã cùng với tỷ muội của mình giầy xéo lẫn nhau, cái gì cũng đều dám nói dù là vô liêm sỉ, con để ý đến nàng ta làm chi.”

So với Tiết thị, Cố Thiên đương nhiên tin tưởng lời nói của tổ mẫu hơn.

Hơn nữa, thực sự việc làm cho nàng phát sầu, không phải là việc đã đi qua, mà là việc ở hiện tại cùng tương lai.

Nếu như, nàng không nghĩ đến việc tái giá, thì phải đi đến chỗ nào?

*

Cố Phong lúc chiều tối đã tới hầu phủ, vừa vào cửa liền đi thẳng đến chỗ của tổ mẫu ở trong viện.

“Sao tỷ lại có thể một mình chạy đến đây, tỷ có biết hay không là bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm?”

Tuổi đã lớn như vậy nhưng ngược lại sao vẫn là không hiểu chuyện như thế?”

Suy nghĩ Cố Thiên lại lạc đường làm hắn cứ sợ hãi mãi thôi, vừa thấy mặt liền lả nhai bày ra bộ dạng “Huynh trưởng” để giáo huấn nàng.

nói xong, thì liền xem xét kỹ miệng vết thương trên trán, “Xem ra không nghiêm trọng lắm, ngày mai đã có thể khởi hành đi Phúc Kiến.”

“Ta không đi.” Cố Thiên nói, “Tổ mẫu, ta muốn vào Từ Ân tự cùng với bác tu hành.”

“không được!” Cố Phong giành trả lời, nhất thiết phản đối, “Nơi này không phải là nơi mà tỷ nên đi.”

“Xán Xán, trước tiên con đến Phúc Kiến hầu cha mẹ một thời gian, sau đó lại quyết định.” Tưởng lão thái thái ôn hòa khuyên nhủ.

Cố Thiên lại bướng bỉnh, “Con đã suy nghĩ rõ ràng. Con thật sự không muốn tái giá, cũng không muốn bị người khác hiểu lầm con ở.....”

Câu nói kế tiếp nàng nói ra không được.

không phải bởi vì Tiết thị hôm nay đã tới cửa để nhục mạ nàng, mà là bởi vì Tiết thị làm cho nàng liên tưởng tới Hàn Khải.

Nàng nay là một quả phụ, mặc dù có hầu phủ làm chỗ dựa, thậm chí còn có di bảo hộ, nhưng lại không biết làm thế nào để thay đổi việc người khác nhìn nàng mà không nảy sinh ra chủ ý khác.

Tiết thị nhiều nhất chỉ là hiểu lầm, nàng không sợ.

Mặc dù vị đại cô gia kia thật sự muốn nạp nàng làm thiếp, Cố Thiên cũng không lo lắng vì trong nhà sẽ có trưởng bối đứng ra giải quyết.

Nhưng Hàn Khải với hắn không giống nhau.

Đó là hoàng đế.

Lúc này đây, Ninh thái hậu có thể giúp nàng.

Nhưng nếu Hàn Khải khư khư cố chấp, trực tiếp ra thánh chỉ, giống như lúc trước tiên đế đem nàng ban cho Hàn Thác thì sao?

Đến lúc đó thánh chỉ đã ban, thì không có khả năng có thể sửa đổi.

đi Từ Ân tự, ít nhất đó là nơi những người ở góa của hoàng gia tu hành, Hàn Khải muốn làm vậy, cũng không dám đến Từ Ân tự cướp người.

Nàng không sợ chết.

Nàng thậm chí chỉ cần còn sống một ngày, thì nhất định giữ mình trong sạch.

Cố Thiên đã quyết định, sẽ đến đó không trở về.

Cố Phong tức giận đến giậm chân, “Tỷ chờ đi! Cho dù tỷ muốn đi, cũng phải chờ ta trở lại thì mới được đi! Ta mặc kệ! Ta chịu không nổi!”

hắn nói xong liền chạy ra ngoài, theo lời hạ nhân hồi bẩm lại, tam gia đã cưỡi ngựa đi ra khỏi thành.

Nếu nàng ngoan ngoãn chờ hắn , thì nàng đã không phải là Cố Thiên.

Huống chi nàng cũng không thể chờ, nếu Hàn Khải chưa từ bỏ ý định, lúc nào cũng có khả năng hạ thánh chỉ, Cố Thiên muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng vào chùa.

Đương nhiên, việc này cần phải được người của hoàng gia phê chuẩn.

Ninh thái hậu triệu kiến riêng Tưởng lão thái thái, hai người biết Cố Thiên ở trong cung hay là trở lại hầu phủ thì thái độ đều không thông suốt, họ cũng đều biết chuyện nhất không có khả năng khuyên nhủ được.

Huống chi Ninh thái hậu cũng đoán ra Cố Thiên là đang cố kỵ Hàn Khải.

Đương nhiên, việc này nàng không thể nói, nói ra đối với hai người đều không có ích. Cuối cùng, chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản là kéo dài thời gian.

Nên chấp thuận cho Cố Thiên vào một năm, hoàn thành ý nguyện của nàng, còn để cho nàng trải qua cuộc sống ở góa một lần, đến lúc đó nếu biết sự thật không giống như suy nghĩ của nàng dễ dàng như vậy.

Hơn nữa đem chuyện Tĩnh vương và Vương phi phu thê tình thâm tuyên dương ca tụng, một người muốn đánh vỡ định kiến cho vợ mình tái giá, một người lại một mực muốn vì hôn phu mà thủ tiết, chắc chắn sẽ trở thành một đề tài tốt.

Cố Thiên vào Từ Ân tự ngay ngày đó, kinh thành đã rơi xuống trận tuyết đầu tiên.

Bông tuyết giống như lông ngỗng bay lên, nhảy múa đầy trời.

Xe ngựa chịu ảnh hưởng của thời tiết, đi thật chậm, đến khi trời tối mới vừa tới.

Trụ trì sáng sớm đã nhận được ý chỉ của Thái hậu, đã chuẩn bị tốt tất cả.

Cố Thiền được an bài sống một mình ở phía tây, chỉ có hai ni cô cùng nhau làm bạn giúp đỡ lẫn nhau.

Bên ba một ngày, Cố Thiền cũng mệt mỏi, sau khi cùng hai ni cô dùng cơm, thì liền cáo lui trở về phòng đi ngủ.

“Từ từ không vội, ta có cái này cho con.”

Cố Cảnh Huệ phân phó nha hoàn đi vào trong tấm phòng mang tới hai cái hộp Viên Mộc.

Cố Thiền mở nắp hộp, thấy trong đó phân ra hai hộp đựng đậu đỏ cùng đậu xanh, nàng không rõ là ý gì, ngẩng đầu nhìn cô tìm lời giải thích.

“Con giữ trước đi, nếu như ban đêm không thể yên giấc, thì mang hai hộp đậu này xen lẫn vào một chỗ, sau đó lại lựa ra.”

Cố Thiền nghe được cái hiểu cái không, nhưng vẫn đa tạ, sau đó liền trở về phòng Tuy nói là vào chùa tu hành, nhưng vẫn có nha hoàn đi theo, ngày đó Bích Linh Bích Lạc theo Cố Phong cùng nhau về hầu phủ, nên lúc này theo hầu Cố Thiền vào chùa

Hai người hầu hạ Cố Thiền cởi áo tắm rửa, sau đó dựa theo thói quen từ trước đến nay, bày trí xong mọi thứ ở bồn tắm, thì để nàng một mình ở lại tắm.

Nàng cũng hiểu được ngay, không bao lâu sau, Cố Thiền ở trong bồn tắm liền ngủ quên.

không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy nước tắm đã trở nên lạnh lẽo, đông lạnh làm nàng phát run.

Bởi vì rất lạnh, Cố Thiền cũng cố không gọi người đến hầu hạ, run run đi ra chỗ giá áo gỗ lấy xiêm y.

Nàng ngủ dậy có chút mơ hồ, choáng váng đầu óc, đi nửa đường, rõ ràng nàng phát hiện ra chỗ dưới giá áo lộ ra một đôi giày của nam nhân.

“Ai? Ai ở đằng kia?”

Vì sợ nên Cố Thiên hoàn toàn tỉnh táo lại, thân thể cũng bởi vì sợ hãi nên run càng thêm lợi hại.

Tĩnh thất không lớn, cũng rất trống trải, Cố Thiên toàn thân chỉ có một cái khăn bông, xiêm y còn lại vắt trên kệ áo, lúc này tiến lên không được, ngay cả tìm đến cái chết cũng không có khả năng.

Cặp giày kia chậm rãi di động, thân ảnh cao lớn lộ ra sau giá áo.

Người đó mặc quần áo mùa đông màu đen, áo choàng nhung đen, lộ ra gương mặt tuy rằng gầy hơn, nhưng vẫn như vậy, đẹp như trích tiên, chính là người làm nàng mong nhớ ngày đêm, Hàn Thác.

Cố Thiên ngây ngốc nhìn hắn, trong lúc nhất thời không nghĩ ra cái gì, bản thân nghĩ là do mình suy nghĩ quá nhiều vào ban ngày nên đêm gặp mộng, ở chỗ cửa Phật lại gặp gỡ Quỷ Hồn hiển linh.

100. Chương 94

Editor; Mễ Đồng

“Sao vậy? không biết ta là phu quân của nàng sao?”

Hàn Thác cười hỏi, thấy Cố Thiên ngẩng đầu đánh giá hắn, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vì thế chủ động vươn hai tay, ý bảo nàng đến ôm hắn.

Nhưng mà, Cố Thiên vẫn như trước, đứng ở tại chỗ bất động.

“Vương gia.....” Nàng lúng ta lúng túng hỏi, “Thiếp là đang nằm mơ sao?”

Hàn Thác tiến đến, ở má Cố Thiên nhéo một cái, “Đau không?”

“A.....” Cố Thiên nhíu mi, oai oái hô đau.

“Nếu đau, vậy không phải là mộng.” Hàn Thác buồn cười kéo nàng lại

Nếu không phải mộng, thì là Quỷ Hồn hiển linh.....

Cố Thiên thật cẩn thận vươn tay, sờ cằm Hàn Thác.

Quả nhiên là lạnh lẽo.....

Ánh mắt bỗng nhiên ướn át, ngay sau đó liền bị sương mù che phủ, cảnh vật liền nhòe đi

“Đừng khóc.” Hàn Thác dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, “Nhìn thấy ta còn khóc?”

Quả nhiên toàn thân đều lạnh như băng.....

Cố Thiên tuyệt đối không sợ, đây là Hàn Thác, cho dù biến thành cái gì thì cũng là Vương gia của nàng.

Nàng khóc lớn hơn, ở trước ngực hấn cọ tới cọ lui nước nỡ.

Hàn Thác thở dài, hẳn cũng biết được toàn thân của nàng đều lạnh như băng.....

Vì thế, hẳn giang tay bế nàng lên, nhắc nàng đứng thẳng.

Chiếc khăn bông kia kỳ thật rất lớn, nhưng quần trên người lại nhỏ, chỉ miễn cưỡng che khuất hạ thân của nàng.

Trải qua lần nhắc người vừa rồi, chiếc khăn trượt xuống, cặp tuyết trắng tròn tròn liền lộ ra, cảm giác trắng mịn mềm mại.....

Hàn Thác cảm thán một tiếng, không phải là bất đắc dĩ, mà là cảm thấy áp lực.

đi đến giá áo, thả nàng xuống, để có thể trống hai tay cởi bỏ cái khăn ướt nhep, Cố Thiên lập tức lộ ra sự xinh đẹp không hề che đậy.

Làn da nàng giống như thứ bạch ngọc cao nhất vậy, non mềm trắng trẻo, không hề có tỳ vết nào, chỉ có hai điểm phấn hồng, như đóa hoa đào đẹp đẽ nhất của tháng ba, nhỏ nhỏ một điểm, yêu kiều mê người.

Vốn dĩ là một cô nương hay xấu hổ, lúc này lại không hề biết né tránh, mặt ngơ ngác đứng ở đó, chỉ ngẩn cổ nhìn hắn, hoàn toàn không biết mình ảnh hưởng bao nhiêu đến nam nhân kia.

Hàn Thác gian nan quay đầu đi, lau sạch người cho nàng, sau đó giúp nàng mặc y phục

Xưa nay, Hàn Thác cởi áo nhiều lần, thực sự là hết sức thuần thực, nay trái lại là mặc vào, thế nhưng hoàn toàn không giống tưởng tượng – khó, thật sự là khó.

không cẩn thận cuốn lấy tóc Cố Thiên, làm nàng kêu lên đau đớn.

một chốc mới buông tay ra, cố gắng lắm mới có thể mặc lại áo lót trước ngực cho nàng.

Sau đó lấy tiết khổ đến, nửa ngồi xuống, nói một tiếng: “Nhấc chân, đem quần mặc vào.”

Cố Thiên ngoan ngoãn nâng chân, một chân trước một chân sau lần lượt tiến vào hai ống quần.

Hàn Thác túm lưng quần kéo về phía trước sau đó cột khấn lại.

Lại đến tắm y.

Vừa rồi đã có kinh nghiệm, Tĩnh vương cũng coi như đã học qua nghề hầu hạ người khác, thuận thuận giúp Cố Thiên mặc tắm y.

Cuối cùng lấy một chiếc khăn bông khác lau nước trên tóc cho nàng, sau đó ôm nàng đi ra khỏi tịnh thất, bên ngoài có một cái tháp, hẩn xoay lưng Cố Thiên để nàng đưa lưng về phía hẩn ngồi xuống, bắt đầu lau tóc cho nàng.

Cố Thiên không ngừng xoay người lại nhìn hẩn, ngoài miệng dịu dàng cầu xin: “Thiếp không muốn không được nhìn thấy người.”

hẩn là Quỷ Hồn, lúc mặt trời mọc thì phải rời khỏi.

Nàng quý trọng mỗi một khắc được gặp nhau, một chút thời gian cũng không nguyện ý bỏ qua.

Tuy rằng mặt đối mặt, ngẩng đầu lên có thể thấy nhau, nhưng Hàn Thác không lay chuyển được Cố Thiên, vì thế, trở thành một loại tư thế rất kỳ quái –

Cố Thiên ngồi ở trên đùi Hàn Thác, hẩn cố gắng lau tóc phía sau, mà nàng thì, mười ngón tay vẫn giữ trên mặt hẩn, miêu tả mặt mày của hẩn, còn thường đưa tay lên miệng hẩn vuốt nhẹ.

Dần dần, Cố Thiên cảm giác được hình như có chút không đúng, phía dưới có cái gì nhô lên.....

thì ra Quỷ Hồn cũng có thể có chỗ nóng như vậy.....

Cuối cùng không thoải mái, Cố Thiên thật cẩn thận chống đỡ tay vịn, xê về phía sau.

không nghĩ tới việc thân thể hai người tiếp xúc sẽ càng trở nên xấu hổ.

Hàn Thác ngừng động tác trong tay, cúi đầu nhìn nàng.

Cố Thiên đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích: “Thiếp không phải cố ý, thiếp chỉ muốn né tránh.....”

Hàn Thác cố nín cười, sờ tóc nàng, so với trước đây không hề thay đổi.

“Tại sao lại muốn trốn? ả? Nàng không nghĩ đến nó sao?”

Loại vấn đề này muốn nàng đáp như thế nào?

thì ra có một loại quỷ, có thể giống như khi còn là người háo sắc như vậy, quả nhiên là sắc quỷ!

Cố Thiên xấu hổ trốn không được, liền muốn đi xuống, lẩn trốn rất xa.

Nhưng mà có người nhanh hơn, ôm chặt lấy nàng.

Bố khăn rơi xuống mặt đất.

Vừa mới mặc quần áo, bây giờ lại tự tay cởi bỏ từng món một.....

Cố Thiên sau khi trải qua kích tình đã tỉnh táo lại, toàn thân đã sớm bủn rủn vô lực, chỉ có thể mềm nhũn ôm lấy cổ Hàn Thác, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào đầu vai hắn từ từ bình phục.

Bàn gỗ lim sáng bóng, phản quang lay động, chiếu hình ảnh hai người ôm nhau thân mật chiếu lên trên tường.

Cố Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại, buồn ngủ.

Nhưng mà, một lát sau nàng đột nhiên mở mắt.

Bóng dáng?

Quỷ Hồn tại sao có bóng dáng?

Nhưng mà rõ ràng bóng dáng của Hàn Thác chiếu trên tường.....

Cố Thiên ngẩng đầu lên, nhú mi nhìn hấn, do dự hỏi: “Vương gia, chàng là người thật sao?”

Mặc dù mây mưa xong xuôi, hai tay Hàn Thác vẫn không nghỉ ngơi, tiếp tục giao du ở trên cơ thể mềm mại.

Lúc này hấn nghe vậy, nhin cười nói: “Hả, bằng không thì sao? Nàng nghĩ rằng ta và nàng không phải người sao?”

“Đồng Lâm không phải nói là chàng trọng thương.....”

nói đến một nửa, Cố Thiên đột nhiên hiểu ra.

Bọn họ hợp nhau lừa gạt nàng!

Tức giận biến thành núi lửa lập tức phun trào.

Khoảng thời gian qua nàng đã chịu bao nhiêu thương tâm, hiện tại thì có bấy nhiêu phần nộ.

Cố Thiên bướng bỉnh đẩy Hàn Thác ra, từ trên đùi hấn nhảy xuống dưới.

“Người tránh ra, đừng đụng vào ta!”

Nàng tránh xa Hàn Thác cách cánh tay hấn thật xa, nhặt lấy quần áo vung vãi trên tháp che đậy thân thể.

Chịu thua thì đã không phải là Hàn Thác, “Xán Xán,” hấn ôn nhu kêu tên của nàng, muốn ôm lấy nàng.

Cố Thiên không ngừng giãy dụa, trong miệng quát to, “Đừng đụng ta, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Cái gì mà thụ thụ bất thân, bọn họ thậm chí đã làm ra chuyện không thể nào thân thiết hơn.

Hàn Thác cười nói: “Nàng là Vương phi của ta.....”

“hiện tại thì đã không phải!” Cố Thiên đánh gãy lời hấn, hét lên một câu đầy phần nộ, sau đó liền nói ra ủy khuất trong lòng, “Chàng đã không cần ta rồi.....”

Chuyện này nàng nói không rõ ràng lắm, Hàn Thác đơn giản ép buộc nàng để hấn ôm ngồi trên đùi, vẫn là cái tư thế khóa người kia, ở thắt lưng dùng sức ôm chặt.....

“Như vậy là không cần nàng sao?”

“không cần, hiện tại thì là ta không cần người.....”

Cố Thiên khóc lóc giãy dụa, nhưng mà nàng sao lại là đối thủ của Hàn Thác, cuối cùng chỉ có thể đi theo hắn.....

Hàn Thác ôm Cố Thiên đặt ở trên tháp, nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương trên trán và môi nàng.

Cố Thiên mệt đến nỗi không mở mắt ra được, còn không quên hơn dỗi quay đầu đi.

“Ta không cần người.....”

Nàng yếu ớt nhắc lại, thanh âm nhỏ đến mức giống như nghe không thấy.

Nhưng hai người dựa vào gần quá, Hàn Thác vẫn nghe rõ ràng, “không cần ta? Vậy nàng chạy đến đây để làm cái gì? Nàng vì ai thủ tiết?”

“Đó là vì ta nghĩ chàng đã chết..... Nếu sớm biết chàng gạt ta.....”

Cố Thiên lại nức nở, dứt quãng nói xong, lại nghĩ không ra được lý do nhấn tâm nào để che đậy, hãncòn sống, hắn không có việc gì, nàng vui vẻ còn không kịp, sao lại còn có thể thật sự rời khỏi hắn.

“Nhưng tại sao chàng muốn gạt ta?” Cố Thiên hỏi, “Thiếp nghĩ đến..... thiếp thiếu chút nữa..... Cũng đã chết.”

Hàn Thác tất nhiên là biết.

hắn với Cố Phong có bí mật liên lạc với nhau, nhưng vì để bảo đảm an toàn, sẽ không dễ dàng sử dụng.

không ngờ tới bằng cách như vậy, hắn đã có được tin tức đầu tiên, mà tin tức đó lại là tin về Cố Thiên.

“Xán Xán, là do ta lo lắng không chu toàn” Hàn Thác nhẹ giọng nói, trong giọng nói có hối hận cũng có áy náy, “Ta không nên để cho nàng phải thương tâm khổ sở, cũng không nên gạt nàng. Xán Xán, nàng nghe lời, ta sẽ nghĩ cách cho nàng rời khỏi Từ Ân tự, sau đó nàng ngoan ngoãn đi đến Phúc Kiến được không?”

“Tại sao nhất định phải đi đến Phúc Kiến?” Cố Thiên không thể không có nghi vấn

“Nhạc phụ nhạc mẫu, còn có vợ chồng Hương Lâm đều ở đó, một khi có việc, mọi người có thể lập tức lên

thuyền đi xa.”

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Hàn Thác đã suy tính như vậy.

Đầu tiên, làm cho Hàn Khải và Ninh thái hậu ở bên kia lời lỏng cảnh giác.

Quân đội giao cho Cố Phong, so với việc để cho Hàn Thác tự mình khống chế cũng không có gì khác nhau. Nhưng mà, làm ra được quyết định này, cũng không phải bởi vì Cố Phong là người duy nhất mà hắn có thể tin nhiệm, mà hắn là người có thể dễ dàng làm cho Hàn Khải và Ninh thái hậu tin tưởng nhất.

Việc này tất cả đều giấu Cố Thiển, muốn thỉnh cầu họ cho Cố Thiển xóa tên khỏi danh sách con cháu hoàng gia, đưa nàng đến Phúc Kiến, tất cả đều là vì hy vọng sẽ không liên lụy đến nàng, cũng không muốn liên lụy đến Cố gia.

Nếu chuyện không thành, bọn họ với Hàn Thác không còn quan hệ, tất nhiên sẽ không bị nguy hiểm, Cố Phong cũng không sao, hắn cũng có phương pháp để thoát thân.

Nếu chuyện thành công, tất nhiên phải đón Cố Thiển trở lại.

Nhưng mà, Hàn Thác thiên toán vạn toán, lại không tính ra được một chuyện là Cố Thiển đối với hắn đã có tình cảm quá sâu, cho nên hoàn toàn không thể nghe theo sự an bài của hắn.

Nhưng, càng là như vậy, hắn càng sợ hãi nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

“Xán Xán, được không?” Hàn Thác lại hỏi một lần nữa.

“sẽ có chuyện gì? Tại sao nhất định phải giả chết?” Cố Thiển cảnh giác hỏi ngược lại, trong lòng nàng đã có một phỏng đoán loáng thoáng, sự kiện mà nàng vô cùng không muốn cuối cùng cũng đã xảy ra, ở thời điểm mà nàng không biết xảy ra tình huống gì, đã lặng yên mà mở màn.

Lúc này đây, Hàn Thác không giấu diếm nữa, từ việc Tôn Nhuận Xương đến đoạt binh quyền, đến việc Cố Phong ở kinh thành giả vờ đầu hàng Hàn Khải, cùng với tất cả những việc xảy ra sau đó, tất cả đều nói ra.

Cố Thiển nghe xong, thật lâu không có lên tiếng.

Nàng không biết phải đáp lại hắn như thế nào.

Tuy rằng mọi chuyện so với kiếp trước vô cùng giống nhau, nàng biết rõ đến cuối cùng hắn nhất định sẽ thành công.

Nhưng mà, không biết đến khi đó hắn sẽ xử trí Hàn Khải và Ninh thái hậu như thế nào?

Nàng cắn môi, đem điểm nghi vấn đó nuốt xuống.

“Thiếp không đi Phúc Kiến, có được không?” Cố Thiên hỏi, đây mới là nhu cầu cấp bách cần giải quyết ở hiện tại.

Nàng nói xong rồi, Hàn Thác thật lâu không có trả lời.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió tuyết kêu gào ngoài cửa sổ

101. Chương 95

Editor: huyetsacthiensu

“Xán Xán...”

Cuối cùng, Hàn Thác đã mở miệng.

Cố Thiên gờ tay che miệng hắn không cho hắn nói tiếp, chỉ sợ nghe thấy câu từ chối của hắn.

“Xin chàng, Vương gia.”

Hàn Thác kéo bàn tay đang khẽ run rẩy của nàng, nhẹ nhàng hôn một lúc, hỏi “không đi Phúc Kiến thì nàng muốn đi đâu?”

Đương nhiên là hắn đi chỗ nào thì nàng muốn đi chỗ đấy rồi.

“Ta muốn ở cùng một chỗ với Vương gia.” Cố Thiên cắn môi, thấp thỏm bất an đáp “Vương gia vừa nói sẽ nghĩ cách đưa ta ra khỏi Từ Ân tự, cách đó sẽ không làm cho người khác nghi ngờ đúng không? Nếu như vậy thì ta đi Phúc Kiến hay đi cùng Vương gia sẽ không có gì khác biệt cả.”

nói như vậy cũng không sai nhưng Hàn Thác luôn hy vọng nàng có thể tránh xa những nơi có tranh đấu.

hắn thở dài nằm xuống đằng sau Cố Thiên, ôm chặt nàng từ đằng sau, vừa muốn mở miệng khuyên bảo đã thấy nàng hoảng hốt khấn trương quay người lại.

“Ta muốn nhìn chàng, đừng để ta không nhìn thấy chàng.”

Nàng vẫn nằm nghiêng như cũ, cánh tay đặt lên bên hông Hàn Thác, hơi ngửa đầu nhìn thẳng vào hắn.

Đôi mắt long lanh nước chứa đựng ý cầu xin cùng không muốn xa rời, làm cho người ta không thể không mềm lòng.

Nhưng chuyện gì cũng có nặng nhẹ, hắn là đàn ông, không thể chuyện gì cũng nghe theo nàng, hơn nữa còn có nhiệm vụ bảo đảm an toàn tuyệt đối cho nàng.

“Xán Xán, đừng như vậy.” Hàn Thác dè khuôn mặt vô cùng đáng thương của nàng vào trong lồng ngực, không nhìn thấy khuôn mặt nàng hắn mới có thể cứng rắn được “Ta có rất nhiều chuyện muốn làm, không thể ở bên cạnh chăm sóc nàng. Nàng về bên cạnh nhạc phụ nhạc mẫu ta mới có thể yên tâm.”

Cho nên, hắn đang trách nàng lần này tự ý chạy về Kinh thành gây thêm phiền phức cho hắn?

“không phải...” Cố Thiên nhỏ giọng giải thích “không phải ta cố ý gây thêm phiền phức cho chàng, ta không biết chàng còn sống, Đồng Lâm nói với ta như vậy... Ta vô cùng sợ hãi... Ta không muốn từ nay về sau sẽ ở bên một người không có quan hệ gì... Ta cũng không muốn tái giá...”

Vừa mở miệng thì nước mắt đã không ngừng được.

Ngày đó lúc bị Hàn Khải bức bách nàng cũng nghĩ đến, bản thân mình có phải là ngu xuẩn không, tại sao lại vào cung, tại sao lại tự chui đầu vào lưới.

Nhưng mà, nói thế nào thì Cố Thiên cũng không phải là con giun trong bụng Hàn Khải, làm sao có thể biết được một Hoàng đế lại có loại chấp niệm kia với một quả phụ còn đang tang chồng...

“Xán Xán, không khóc, chúng ta không tái giá, chờ mọi chuyện thành công ta sẽ đón nàng trở về được không?” Hàn Thác liên tục dụ dỗ “Đừng khóc, nàng khóc làm lòng ta cũng rối bời.”

Vậy nếu không thành công thì sao?”

Cố Thiên không nhịn được mà giật mình.

Câu hỏi này nàng không dám hỏi ra khỏi miệng, tốt nhất là không nghĩ ngợi nữa, lần này nàng đã chịu đủ lắm rồi, may chỉ là một trận sợ chuyện không đâu.

“Vương gia, ta đảm bảo sẽ không quấy rầy chàng, chỉ cần chàng sắp xếp cho ta ở chỗ nào đó gần chàng, thỉnh thoảng chàng đến thăm ta một lần để ta biết được chàng vẫn khỏe là được.”

Nàng liên tục đảm bảo, cầu xin, bởi vì quá sốt ruột, bàn tay nhỏ không tự chủ được mà gãi trước ngực Hàn Thác, không lâu sau thì phát hiện thân thể hần khác thường.

“Vương gia không cho ta ở bên cạnh chàng, vậy lúc chàng cần thì ai đến thỏa mãn chàng...”

Cố Thiên đỏ mặt, nói ra một câu xấu hổ chết người, nói đến từ cuối cùng thì đã không còn phát ra âm thanh nào nữa.

“Hay là Vương gia đã có người khác thỏa mãn... A...”

Câu này không thể nói xong vì Hàn Thác đột nhiên cúi đầu cắn môi nàng một cái.

thật sự là hần không thể giải thích được suy nghĩ của nàng, sao tự nhiên lại nổi cơn ghen, có điều, hần biết làm cách hiệu quả để ngăn tình huống như này.

Cố Thiên cảm thấy mình như một cây bông vải tùy tiện để Hàn Thác xoa tròn dầm nát, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn nằm nhoài trên người hần.

Nếu như không phải là còn chưa nhận được câu trả lời chắc chắn thì sợ rằng nàng đã không chống đỡ được mà ngủ say rồi.

“thật sự sẽ không gây phiền phức cho ta sao? sẽ luôn ngoan ngoãn nghe lời?” Hàn Thác hỏi.

“Ừ...” Toàn thân Cố Thiên không còn chút sức lực, căn bản là không mở miệng nói chuyện được nữa, trong miệng chỉ tràn ra một tiếng rên như tiếng mèo kêu biểu thị đồng ý.

Hàn Thác buồn cười bóp bóp mặt nàng “thật sự có thể ngoan như vậy sao? Lần này là ai không nghe lời tự mình chạy đến Kinh Thành, hả? Làm cho ta không thể không mạo hiểm tự mình chạy đến đây.”

“Ta không muốn chàng mạo hiểm.” Cố Thiên cố gắng nói chuyện, nói xong mới phát hiện đầu đuôi câu chuyện không đúng lắm, lại giải thích “rõ ràng là chàng với Đồng Lâm lừa ta trước, nếu ta biết chàng không có chuyện gì ta sẽ không như vậy...”

Lời nàng nói là sự thật, trong lòng Hàn Thác cũng biết là như vậy. Nếu không phải nàng cho rằng hần chết rồi thì làm sao nàng lại vì Ninh thái hậu không đồng ý đưa nàng vào nhóm Ngọc Diệp mà đi tìm chết chứ...

May mà chỉ bị thương, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thì cả đời này hần cũng không thể tha thứ cho bản thân được.

“Ta muốn ở bên cạnh chàng, muốn biết tình hình của chàng, tình hình thật sự, nếu ta không biết cái gì

ta sẽ sợ hãi... Hơn nữa, chúng ta là phu thê, ta không muốn một mình ở một nơi xa... Xin chàng, Vương gia.”

Cố Thiên càng nói càng đáng thương, không đồng ý nữa thì Hàn Thác sẽ có cảm giác mình là người phụ bạc bỏ vợ bỏ con.

thật ra hắn chỉ là quyết không thể để nàng ở Từ Ân tự, chỉ cần hắn còn muốn đoạt lại những thứ vốn thuộc về hắn thì không thể mạo hiểm để Cố Thiên ở nơi mà Ninh Thái hậu và Hàn Khải vươn tay là có thể chạm đến được.

“Vậy nàng phải thật sự nghe lời mới được, trước tiên phải đành hoàng ở chỗ nào chờ ta dẫn nàng đi, nếu như lại có chuyện gì xảy ra ta sẽ lập tức đưa nàng đến Phúc Kiến, không thương lượng nữa.”

Triệt để thua trong tay nàng nhưng ngoài miệng vẫn muốn tìm lại một chút uy nghiêm của một người chồng.

Cố Thiên cũng không thêm quan tâm nhiều như vậy, chỉ biết là cuối cùng hắn cũng đồng ý rồi, gắng gượng tinh thần tỉnh táo lại, bên môi ngậm lấy một nụ cười tiến vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại trời đã sáng choang.

Tất nhiên là Hàn Thác đã không còn ở bên cạnh.

Cố Thiên ngồi dậy, phát hiện thân thể đã được lau sạch sẽ, chỉ là cúi đầu xuống sẽ nhìn thấy những vết hồng hồng tím tím trước ngực.

Nàng đỏ mặt nắm lấy quần áo chỉnh tề đặt trên giường che lấy người.

Nếu Hàn Thác đã dẫn dò Cố Thiên sẽ yên tâm đợi.

Lần chờ đợi này đợi đến một tháng.

Đêm trừ tịch (giao thừa), vì lửa pháo hoa rơi vào phòng chứa củi gây nên trận hỏa hoạn ở Từ Ân tự, thiêu hủy một phần ba phòng trọ.

Trong đó nghiêm trọng nhất là phòng ở của hai cô cháu gái của Vĩnh Chiêu Hầu gia.

Toàn bộ nhà chính bị hủy, may mà lúc phát cháy Cố Cảnh Huệ cũng những người khác trong chùa đang ngồi ở đại điện nghe trụ trì giảng kinh cho nên mới may mắn thoát nạn.

Nhưng Tĩnh vương phi thì không may mắn như vậy.

Căn phòng phía Tây đã bị cháy chỉ còn nửa bức tường, bởi vì thân thể không khỏe nên Tĩnh vương phi cùng hai thị nữ của mình đã đi ngủ từ rất sớm cho nên đã bị cháy thành than, trạng thái lúc chết vô cùng đáng thương.

Tin tức truyền vào trong thành, Ninh Thái hậu hạ chỉ an táng cho Tĩnh vương phi.

Nhưng mà, trọng đãi của Hoàng gia không xoa dịu được nỗi đau mất người thân.

Trong Vĩnh Chiêu hầu phủ, Cố Phong an ủi Tưởng lão thái thái,, một đường trở lại phòng mình, rót một ly rượu hoa mai, quay về ánh trăng sáng mà thở dài nói “Các người đi với nhau như hình với bóng, chỉ khổ cho đệ, lúc trước thì phải tìm người thay thế chết trong tù, bây giờ còn phải khắc phục hậu quả cho hai người.”

Cố Thiên được sắp xếp ở Tuyên Châu.

Hàn Thác mua một ngôi nhà ở con ngõ Kim Ngưu ở Thành Tây, là một ngôi nhà bình thường có hai tiểu viện.

Cố Thiên ở sân sau, Hồng Hoa Bạch Hoa ở phòng phía Đông, Bích Linh Bích Lạc ở phòng phía Tây, có năm thị vệ ở tiền viện giả trang thành lính người gác cổng, gia đình.

Ngày bọn họ đến, người gác cổng khom lưng ra mở cổng, râu tóc trắng phơ, rõ ràng là một ông lão xa lạ nhưng Cố Thiên lại cảm thấy vô cùng quen mắt.

Nàng cẩn thận mỗi bước đi, mãi cho đến lúc đi vào cửa, nhìn thấy ông lão kia tay run run xé bỏ bộ râu lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Hóa ra là Lâm Tu.

Cố Thiên không nhịn được cười “Xì” một tiếng, Hàn Thác phát hiện ra, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lâm Tu hỏi “Keo dán không thoải mái sao, tại sao mỗi lần nhìn thấy cô nương đều tháo ra?”

Lúc mua lại căn nhà này, năm tên thị vệ vào ở, sau đó Hồng Hoa Bạch Hoa từ U châu đến Lâm Tu cũng biểu hiện như vậy, đúng lúc Hàn Thác cũng ở đó bắt tại trận, không nghĩ đến hôm nay hắn lại lặp lại.

Nếu không phải Hàn Thác vốn không có ý định che giấu thân phận của Cố Thiên với năm thị vệ thì dựa

vào hành động của Lâm Tu đã bị xử theo quân pháp rồi.

Tết Nguyên Tiêu, Hàn Thác ở bên cạnh Cố Thiên qua hết ngày sinh nhật thì rời đi, hơn mười ngày sau mới quay trở về.

Sau đó cũng như vậy, một tháng hần ở trong nhà nhiều nhất cũng chỉ mười ngày, đa số thời gian hần đều bận rộn ở bên ngoài.

Lúc Hàn Thác ở trong nhà cũng thỉnh thoảng đưa Cố Thiên ra ngoài.

Tuyên Châu là khu vực giao nhau giữa các nước Đại Ân, Ngõa Lạt, Thát Đát không thuộc quản lý của nước nào.

Thành tuy nhỏ nhưng cũng rất náo nhiệt, quán trà, quán rượu, quầy bán quầy áo, tiệm châu báu cũng không ít.

Nhưng mà lúc Hàn Thác không có nhà thì Cố Thiên cũng không có hứng thú ra ngoài, mỗi lần đều đỏ mắt mong chờ Hàn Thác trở về.

Nàng không ra khỏi cửa bốn nhà hoàn tất nhiên cũng không ra ngoài.

Cho nên chỉ có hai thị vệ cải trang thành gia đình là ra ngoài hàng ngày để mua đồ.

Bọn họ trải qua tự nhiên tự tại cũng không biết rằng căn nhà này của bọn họ trong mắt người khác đã thành khác người.

không vì gì khác, chỉ vì ở ngõ Kim Ngư này tất cả đều là những gia đình dân chúng tầm thường, bình thường đã ở mấy chục năm, thậm chí mấy đời đều ở đây, hàng xóm đều vô cùng quen thuộc với nhau, căn bản không có gì là bí mật. Bây giờ căn nhà bị bỏ hoang nhiều năm có người mua lại, sửa chữa, sau đó bắt đầu có người lục tục đến ở, cuối cùng là một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú dẫn theo một cô vợ xinh đẹp đến ở. Toàn bộ quá trình đó toàn bộ người dân trong ngõ Kim Ngư đều nhìn thấy, dần dần cũng cảm thấy tò mò với hàng xóm mới.

Dựa theo lẽ thường mà nói, người vợ xinh đẹp kia nên sang nhà hàng xóm la cà chào hỏi làm quen dần dần quen thuộc với mọi người. Ai ngờ sau khi vào nhà thì cửa nhà luôn đóng chặt, đừng nói là la cà, ngay cả cửa cũng không đi ra.

Chuyện này cũng quá là bất ngờ.

Người dân cũng hiểu một câu nói, chuyện khác thường tất có mờ ám.

Sau đó là tầng tầng lớp lớp những suy đoán, chỉ mới qua hai tháng đã có mấy loại giả thuyết.

Có người nói đây là tình nhân nhà ai nuôi, cũng có người nói là nam nữ tư thông cho nên không dám gặp ai, còn có người nói cô vợ nhĩ bị bệnh hiểm nghèo nên không tiên ra gặp người khác...

Những chuyện này Cố Thiên đương nhiên không biết, những thị vệ kia cũng không có khả năng biết, bọn họ vẫn cứ ăn toàn trái qua ngày tháng.

Những ngày tháng bình yên như vậy bị phá vỡ vào ngày mười hai tháng ba ấy.

Sau khi ăn cơm trưa, Lâm Tu dẫn theo bốn thị vệ luyện võ, sau đó mọi người về chỗ cũ, chuẩn bị nghỉ trưa.

Cửa lớn đột nhiên bị người gõ.

hắn ngáp một cái đi ra mở cửa.

Trước cửa là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi.

“Ông lão, ta ở sát vách nhà ông, chồng họ Lâm, mọi người đều gọi ta là Lâm đại tẩu” người phụ nữ giờ cái rổ mây trong tay lên, cười dài nói “Sáng nay em dâu ta sinh một tiểu tử mập mạp, ta đi phát trứng gà đỏ cho mọi người, rổ này là của nhà các người.”

“Cảm ơn, đại... tiểu muội.” Lâm Tu suýt nữa thì nói thành đại tỷ, lời đến bên miệng mới nhớ đến bây giờ mình đang cải trang thành một lão già.

“Ai da, hàng xóm với nhau không cần khách khí.” Lâm đại tẩu vô cùng linh hoạt, thấy Lâm Tu muốn đóng cửa thì đi trước một bước đi vào bên trong, cho nên trừ khi Lâm Tu đuổi nàng ra ngoài không thì không thể đóng cửa. “Ông lão, nhà các người đến đây cũng đã hai ba tháng, chúng ta cũng còn chưa biết các người họ gì?”

Đây là cuộc nói chuyện phiếm bình thường, Lâm Tu lại có đề phòng, cũng không tiện không đáp vì vậy nói “Ta cũng họ Lâm, nhà gác cổng của nhà này, chủ nhân của ta họ Vi.”

“Hóa ra là cùng họ” Lâm đại tẩu thấy người đối diện cũng họ Lâm thì định bắt quàng làm họ, lập tức sửa lại xưng hô “Lâm đại thúc, vậy chủ nhân của các người làm nghề gì? Tại sao luôn không thấy bóng người? Ai da, không phải là ta hỏi thăm linh tinh, trước khi các người chuyển đến đây ta đã thấy hai vợ chồng chủ nhân của các người. A, là hai vợ chồng trẻ chứ?”

Nàng được Lâm Tu trả lời một câu chắc chắn, vui nói “Thực sự là một đôi tuấn nam mỹ nữ, rất xứng đôi, ta đã nghĩ đến lúc cháu ta tằm sẽ xin bọn họ đến chúc phúc. Ở Tuyền Châu chúng ta có một tập tục đó là lúc tằm ba ngày sau khi sinh, người chúc phúc là người như thế nào thì sau này đứa nhỏ sẽ trở thành người

như vậy. Nếu sau này cháu ta cũng được như chủ nhân của các người thì thật là tốt quá.”

Mặc dù Lâm Tu không biết chuyện này thật giả thế nào nhưng chuyện nhờ hàng xóm như này thật sự là rất bình thường cho nên vẫn chưa từ chối, chỉ nói “Như vậy soa, vậy ta sẽ giúp người nói lại với chủ nhân của ta, để xem bọn họ có đồng ý hay không.”

Cả một rổ trứng gà đỏ đầy ắp, Lâm Tu cùng mấy thị vệ cũng ăn không hết, tất nhiên là muốn đưa lên cho Cố Thiên.

Đúng lúc buổi tối Hàn Thác trở về cho nên hỏi trứng gà ở đâu, tất nhiên là cũng biết được lời mời của Lâm đại tẩu.

hắn vốn muốn từ chối không muốn Cố Thiên tiếp xúc nhiều với những người này. Nhưng mà Cố Thiên cũng rất hiếu kỳ.

“Trước đây Nhị tẩu đã nói ở trong thư, tiếp xúc với nhiều trẻ sơ sinh cũng có thể tăng khả năng có thai đấy.”

Lời này không có chút căn cứ nào, Hàn Thác rất buồn cười nhưng ý trong lời nói của nàng hắn cũng hiểu “Xán Xán muốn nhanh có con sao?”

“Đúng vậy, chúng ta kết hôn sắp được hai năm rồi.” Cố Thiên cọ cọ trong lồng ngực hắn, nũng nịu yếu ớt nói.

Trước đây nàng không cảm thấy gì, lần trước sau khi biết được tin dữ từ miệng Cố Phong, chuyện Cố Thiên hối hận nhất chính là bọn họ còn chưa có con, Hàn Thác không còn, ràng buộc giữa bọn họ triệt để đứt đoạn.

Cho nên, sau khi gặp lại ở Từ Ân tự, Cố Thiên chỉ chấp nhất một chuyện là muốn sinh con nhanh một chút.

Đáng tiếc, cũng không biết tại sao, lúc hai người ở cùng nhau Hàn Thác cũng cày cấy rất chăm chỉ nhưng không hiểu sao không thấy có kết quả gì, thật sự là gấp muốn chết.

“không vội, Xán Xán còn nhỏ, ngày tháng sau này còn dài.”

Hàn Thác cũng không hy vọng Cố Thiên sinh con vào lúc này.

một ngôi nhà nhỏ đơn sơ, người hầu hạ ít như vậy, tương lai còn chưa biết sẽ như thế nào, tùy tiện sinh đứa nhỏ cũng làm cho hắn cảm thấy Cố Thiên bị oan ức, càng đau lòng lại càng hy vọng nàng trải qua ít chuyện hơn.

“nhỏ gì mà nhỏ, ta cũng đã mười bảy tuổi rồi.” Cố Thiên lẩm bẩm nói “Vương gia, không phải là ta không có khả năng mang thai chứ?”

Nàng thật sự lo lắng, đời trước chuyện phòng the hai người cũng trải qua nhiều nhưng cũng chưa từng mang thai, chẳng lẽ cơ thể mình có vấn đề sao?

Hàn Thác càng buồn cười, tuy nói hai người đã thành hôn hai năm nhưng bọn họ gần nhau thì ít xa cách thì nhiều, không mang thai cũng là chuyện bình thường, hắkhông thể làm gì khác hơn là an ủi nàng: “Đừng nói vậy, Tiêu Hạc Niên đã bắt mạch cho nàng, nếu thân thể nàng có chuyện gì hắ đã sớm chuẩn đoán được.”

Cố Thiên nháy mắt mấy cái, cảm thấy hắ nói cũng có lý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy không đúng “Nhưng mà, lúc ta bị thương hắ cũng không xem loại mạch này cho ta.”

Bắt mạch không phải chỉ xem kết quả thôi sao, lúc nào thì còn chia bệnh để bắt mạch rồi?

Đây khkhông phải là vấn đề sao?

Hàn Thác không còn cách nào khác, vì để cho Cố Thiên có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho nàng ba ngày sau đến Lâm gia sát vách.

102. Chương 96

Editor: huyetsacthiensu

Nếu muốn tham gia lễ tắm ba ngày của nhà hàng xóm đương nhiên phải chuẩn đồ vật để đặt vào trong bồn tắm.

Những lần trước Cố Thiên tham gia đều thả vàng bạc hoặc trang sức, nhưng những gia đình đó đều là gia đình Vương công hầu bá. Nhà dân chúng bình thường như này thì nàng không biết nên đặt cái gì. Lúc này, nhược điểm của việc không nói chuyện với hàng xóm cũng lộ ra.

Nếu là quê nhà quen biết thì nàng có thể mời người khác đến để hỏi han.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, đến hôm nay bọn họ cũng mới chỉ biết một nhà hàng xóm là Lâm gia mà thôi.

Huống chi, nàng muốn đưa lễ sang cho Lâm gia, cũng không thể gõ cửa nhà họ trực tiếp hỏi họ “Lễ tắm ba ngày nhà các người ta nên đưa đồ gì là thích hợp?”

Chưa nói đến như vậy là thất lễ mà người ta cũng không có cách nào trả lời. nói ra đồ vật quý giá thì không tiện, nói đồ vật quá rẻ lại không đành lòng với đứa trẻ nhà mình.

Ngày hôm sau, Hàn Thác dẫn Cố Thiên ra quán ăn bên ngoài ăn cơm như bình thường, tiện đường thì vào hiệu trang sức xem một chút.

Bọn họ là cố gắng ăn mặc giản dị không gây sự chú ý nhưng khí chất được rèn dũa từ nhỏ thì khó mà biến mất. Chương quỳ đã gặp vô số người, cho dù là người mới nhìn thấy lần đầu cũng có thể nhìn ra được ai là người có tiền có quyền ai là người nghèo túng, tất nhiên là vô cùng ân cần chăm sóc bọn họ.

Cố Thiên cũng không thiếu đồ trang sức, đồ trang sức ở thành nhỏ biên giới này không tránh khỏi thô sơ, nàng cũng không để vào mắt. Lựa chọn một lúc cũng không chọn được cái gì ưng ý sau đó quay sang hỏi chương quỳ câu hỏi trong lòng mình.

“Chương quỳ, ngày mai ta với phu quân sẽ tham gia lễ tắm ba ngày của đứa trẻ trong nhà một người bạn nhưng chúng ta mới đến đây không biết phong tục tập quán nơi đây là gì, ta muốn hỏi ông xem đồ gì thích hợp để đặt vào bồn tắm?”

“Cái này sao, tùy ý chọn một thỏi vàng là được, chú ý là chọn một thỏi có hình dáng của chiếc ổ khóa,”

Lúc chương quỳ trả lời cũng không quên chuyện làm ăn, dù sao thỏi vàng thì nhà nào cũng có nhưng hình ổ khóa thì phải nhờ đến quỳ bọn họ rồi. “Bạn của phu nhân là người nhà nào? Nhà ta ba đời đều ở Tuyên Châu, chỉ cần phu nhân nói tên ngõ là ta có thể biết được tình trạng của nhà đó sẽ càng gợi ý được đúng ý phu nhân hơn.”

Hàn Thác nói tên ngõ bọn họ đang ở.

“Những gia đình ở trong ngõ này đều có gia cảnh thường thường bậc trung, mặc dù không quá giàu có nhưng cũng có chút của cải, dùng thỏi vàng cũng có chút thiếu lễ phép.” Chương quỳ vừa nói vừa lấy trong ngăn kéo ra mấy tấm hình khóa Như Ý, kiểu dáng không giống nhau, đều được làm bằng bạc.

Cuối cùng Hàn Thác làm chủ chọn chiếc khóa Trường mệnh Kỳ lân bằng bạc.

Mặc dù Lâm đại tẩu mời hai vợ chồng Cố Thiên đến tham dự nhưng đến ngày làm lễ hai vợ chồng hai người vẫn phải tách nhau ra.

Đứa trẻ nhà họ Lâm mới sinh được ba ngày nên không thích hợp để đưa ra ngoài, lễ tắm ba ngày được làm trong phòng sản phụ.

Lâm nhị tẩu còn đang trong cử, nam nhân được nhiên không thể vào phòng hấn, Hàn Thác bị hai huynh đệ Lâm gia kéo đến nhà chính uống rượu nói chuyện phiếm.

Bố cục Lâm gia cũng giống với nhà bọn họ (Cố Thiên); đều có hai cửa, sân trước là nơi ở của hai bà vú và ba gia đình. Sân sau là chỗ ở của hai cặp vợ chồng hai huynh đệ Lâm gia. Nhà chính vốn là nơi ở của hai vợ chồng Lâm lão gia nhưng sau khi hai người mất thì được dùng làm nơi tiếp khách.

Cố Thiên đi vào phòng cùng Lâm nhị tẩu.

Lúc này đã là giữa tháng ba, thời tiết đã ấm lên nhưng vì giữ ấm cho sản phụ mà trong phòng vẫn đốt bếp than. Cố Thiên mặc dù mặc quần áo mỏng nhưng vẫn toát mồ hôi.

Trong phòng người đứng người ngồi, người già người trẻ tổng cộng cũng mười mấy người.

“Phùng muội tử, mau đến nhìn Đại Lang đi.” Lâm đại tẩu chào hỏi, gọi Cố Thiên đi đến trước giường.

Lâm nhị tẩu khoảng hai mươi tuổi, mặt tròn béo, nhìn rất phúc hậu, trên đầu nàng còn quấn khăn, cả người được bao bọc chặt chẽ, nửa nằm nửa ngồi trên giường, bên cạnh là một đứa trẻ mới sinh mập mạp.

Em bé mới sinh được mấy ngày, màu đỏ trên người còn chưa biến mất hẳn, đang nhắm mắt ngủ say.

Nam hài khỏe mạnh, trong phòng lại nóng cho nên chỉ mặc một cái yếm nhỏ, để lộ hai tay hai chân bụ bẫm.

“Phùng muội tử đã sinh em bé chưa?” Lâm nhị tẩu cười hỏi nàng.

Cố Thiên lắc đầu.

“Vậy mau đến đây bế đứa nhỏ này, mọi người đều nói bế đứa trẻ mới sinh sẽ nhanh chóng có em bé.”

Cố Thiên chưa từng bế đứa nhỏ nào nhỏ như vậy, cho nên có chút do dự, có điều Lâm nhị tẩu đã bế đứa nhỏ nhét vào lòng nàng.

Nàng tay chân vụng về nhận lấy, dưới sự hướng dẫn của Lâm đại tẩu, Lâm nhị tẩu cũng học được tư thế bế chính xác.

Có điều, trải qua một hồi vật lộn như vậy, Đại Lang cũng bị đánh thức.

Đứa nhỏ cũng không khóc không nháo, híp mắt lại dụi mặt vào trong ngực Cố Thiên, cái miệng nhỏ nhắn mở ra muốn ngậm đồ vật...

Mặt Cổ Thiên đỏ lên, vô cùng xấu hổ.

Những người trong phòng nhìn thấy cảnh này đều bật cười.

“Ai da, Phùng muội tử xinh đẹp như vậy, ngay cả một đứa nhỏ mới sinh cũng cảm thấy yêu thích.”

không biết là ai nói ra câu này.

Mặt Cổ Thiên càng đỏ hơn.

“Phùng muội tử đừng thấy lạ, đứa nhỏ mới sinh không phân biệt được người lạ, nó đang đói tưởng muội là ta.” Lâm nhị tẩu nhin cười, ôm Đại Lang lại vào lòng, vén áo lên cho con bú.

Cả phòng cười cười nói nói, nháy mắt đã đến giờ lành làm lễ.

Sau khi nghi thức bắt đầu, Lâm đại tẩu thân là nữ chủ nhân có bối phận cao nhất trong nhà, muốn ôm đứa nhỏ cho nhũ mẫu nên giao Cổ Thiên cho một người họ Hứa trông chừng.

Hứa thị hai mươi ba tuổi, lớn tuổi hơn so với Lâm nhị tẩu, xem ra cũng thông minh lanh lợi, nàng rất thích nói chuyện, kéo tay Cổ Thiên hỏi đông hỏi tây “Muội muội từ đâu đến? Nhà phu quân làm nghề gì? Thành thân đã bao lâu? Nhà mẹ đẻ cùng nhà phu quân còn những ai?”

Đến nhà hàng xóm làm khách sẽ không tránh được phải nói về chuyện gia đình, trời vừa sáng Hàn Thác đã dạy Cổ Thiên nói, lúc này nàng nói những cái đã học vẹt được “Vốn là người Phúc Châu, gia đình phu quân làm buôn bán nhưng chàng ấy là con thiếp thất, công công đã qua đời, mẫu thân không thích chàng cho nên cho chàng ra ở riêng, hơn nữa còn cất xén tài sản của chàng. Có điều phu quân cũng không muốn dựa vào gia đình, tự mình làm ăn buôn bán, nhận thấy buôn bán với Ngõa Lạt và Thát Đát lợi nhuận cao lên quyết định ở lại đây làm ăn.”

Thành trấn ở biên giới có không ít người làm ăn buôn bán lẻ với người ngoại quốc, đặc biệt là buôn bán là trà, lụa là gấm vóc của Phương Nam.

Mặc dù Hàn Thác và thị vệ không lui tới nhiều với dân bản xứ nhưng cũng nắm rõ được tình hình ở đây cho nên hẳn đặt chuyện này lên người mình, vừa bình thường không đáng chú ý, cũng thuận lợi giải thích cho việc vì sao hẳn ít khi ở nhà, thứ ba là giải thích vì sao đáng về Cổ Thiên lớn lên trắng trẻo xinh đẹp động lòng người như vậy.

Quả nhiên Hứa thị nghe xong thì thở dài nói “Chẳng trách nhìn các người giống như là một gia đình giàu có mới chuyển đến, đặc biệt là muội, nhìn còn quý phái hơn so với tiểu thư nhà Lý viên ngoại ở hẻm Thông Thiên, Lý viên ngoại là người giàu nhất ở thành Tuyên Châu của chúng ta.

Sau đó, Hứa thị nhiệt tình giảng giải về tình hình các gia đình đang ngồi trong nhà, cái miệng không rảnh rồi một lúc nào.

Đợi làm lễ xong, lúc Cố Thiên đi về không chỉ hiểu rõ tất cả bí mật của các gia đình trong ngõ mà còn quen thân với cả Hứa thị.

Những ngày sau đó, Hứa thị cùng Lâm đại tẩu thường xuyên đến nhà chơi, mỗi lần các nàng đến đều mang theo quà.

Tuy rằng đều là các loại bánh ngọt điểm tâm nhưng có câu ‘Lễ nhiều người không trách’.

Hơn nữa, khả năng nấu nướng của các nàng rất tốt, không riêng gì Cố Thiên và bốn nha hoàn đều thích mà ngay cả Hàn Thác và mấy thị vệ cũng rất thích.

Từ sau khi bọn họ đến đây, sân trước sân sau tách ra dùng cơm. Sân trước là mấy thị vệ thay nhau nấu cơm, mùi vị có thể tưởng tượng được. Sân sau là Bích Linh, Bích Lạc nấu cơm, mặc dù tay nghề của các nàng tốt hơn mấy thị vệ nhưng cũng không phải là quá tốt. vì đã có bài học lúc trước, Hàn Thác lại không muốn thuê đầu bếp ở ngoài về cho nên cả đoàn người đều phải kiên nhẫn chịu đựng. Cho nên, không bao lâu bọn họ đã bị đồ ăn mua chuộc.

103. Chương 97

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian lâu dần, nếu có một ngày Hứa thi và Lâm đại tẩu không đến mọi người lại cảm thấy không quen.

Dương nhiên để không bị coi là thất lễ, mấy người Cố Thiên cũng chuẩn bị quà đáp lễ cho bọn họ.

Đồ ăn thì thôi.

Tất cả mọi người trong căn nhà này từ chủ đến nô tì có đến mười một người nhưng không có ai có khả năng nấu nướng có thể đem ra sử dụng, cần gì phải tự bầu xấu trước mặt người khác.

Cho nên quà đáp lễ là đồ Hân Thác mang từ Ngõa Lạt về, có lúc là đồ ăn đặc sản, có lúc là các đồ làm từ da chồn.

Mỗi tháng Hân Thác trở về một lần, nếu tính tần suất thì dương nhiên không sánh được với hai nhà Lâm Hứa nhưng mỗi lần hẳn trở về đều có lễ vật, giá trị tuyet đối không thua bọn họ chút nào.

Lúc này Cố Thiên cũng mới biết được, hoặc ra Hân Thác đã thỏa thuận với Mạnh Bồ Ngạn, ở một chỗ với cùng hẻm lãnh ở Ngõa Lạt lên lầu xây dựng lực lượng. Thuộc hạ trước kia của Hân Thác ở U Châu và Đại Đồng hiện tại đều ở dưới trướng Cố Phong.

Huyền giáp về cũng vậy.

Nhưng một phần nhỏ của Huyền giáp về khoảng ba trăm người thì đi theo Hân Thác đến Ngõa Lạt. Những người này trước kia đều chưa từng xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả Lý Vũ Thành và Lâm Tú cũng chưa từng nhìn thấy họ. Từ bản thân Hân Thác thì không có bất kỳ bằng chứng bên ngoài nào có thể chứng minh rằng bọn họ thật sự tồn tại trên thế gian này, cũng chính là âm về trong truyền thuyết.

Còn có, năm Nguyễn Hòa thủ hải mười hai, hải vạn người của bộ lạc Lân thi trong cuộc chiến với Thất Đất nhờ sự giúp đỡ của Hân Thác sau khi Hân Thác chết cũng thoát được sự khống chế của Đại Nguyên.

Mục đích lúc trước bọn họ đầu hàng rất đơn giản, chính là Đại Nguyên bỏ vàng bạc ra thuê họ.

Bọn họ không cần biết nguyên nhân chỉ cần tiền bạc cho nên Hân Thác chọn ra người phù hợp trong đôi ám vệ lấy số bạc gấp đôi thuê lại người của bộ lạc Lân thi, trở thành đội quân bí mật đầu tiên của Hân Thác.

"Vương gia định tập hợp được bao nhiêu binh lực mới hành động?"

Cố Thiên nằm nhoài trên người Hân Thác, ngón tay vẽ vòng tròn trên lồng ngực của hắn, nghe hắn kể các chuyện khi đến Ngõa Lạt lần này thủ hải thậm chí.

"Tuy thời cơ, cần xem tình hình bên phía Đồng Lâm."

Kế hoạch tốt nhất của Hân Thác là không dây lên chiến tranh, nhưng chuyện này gần như là không có khả năng, cho nên nhất định phải chuẩn bị binh lực kỹ lưỡng.

Hắn cũng không muốn nói tỉ mỉ toàn bộ kế hoạch cho Cố Thiên nghe, không phải bởi vì hắn không tin Cố Thiên mà là bởi vì hắn cho rằng nữ nhân nên ở trong tòa thành mà nam nhân xây dựng lên cho nàng sống cuộc sống không buồn không lo, những chuyện khổ khổ bên ngoài nàng biết cũng chỉ thêm buồn phiền.

Nhưng mà vì đã có bài học lúc trước Hân Thác cũng hiểu nếu Cố Thiên không biết chút gì thì nàng không những không thể hoàn toàn yên tâm mà còn có thể hoàn toàn không phối hợp với hắn, thậm chí còn bởi vì không biết chút gì mà đảo lộn kế hoạch của hắn.

Chuyện này dương nhiên không phải là lỗi của nàng mà là do hắn không chịu nói rõ mọi chuyện với nàng.

Cho nên, bây giờ mỗi lần Hân Thác trở về đây sẽ nói một ít chuyện để Cố Thiên có thể hiểu được.

Hân còn phát hiện, sau khi mình làm như vậy Cố Thiên dần không còn kinh hoảng sợ hãi, thậm chí có lúc hắn rời đi tâm mất nàng cũng không chịu đựng nổi, người dần dần yên ổn, ôn hòa rất nhiều, cũng thông dong rất nhiều.

Đêm đầu hạ ở phương Bắc, thời tiết chưa nóng bức lắm nhưng hai người ôm nhau nằm ngủ vẫn toát mồ hôi. Cố Thiên không thích cảm giác cơ thể dính dính, ở bên trong ngôi nhà nhỏ lại không thuận tiện để tắm rửa giống như khi còn ở Vương phủ. Nàng đẩy tay chân của Hân Thác ra muốn tìm chút cảm giác mát mẻ.

Cánh tay hắn vuốt một cái đã kéo nàng trở về vùng
vàng ấm vào trong ngực, khàn giọng nói "Đừng nhúc
nhích, nàng ngoan ngoan một chút"

Nàng không ngoan chỗ nào?

Đồng cũng không cho nàng đồng, hắn còn có thể bá
đạo hơn nữa không?

Cố Thiên hé miệng ra, hai cô chút cam chịu để xuống
ngươi Hàn Thác, khuôn mặt nhỏ nhắn đâm vào lồng
ngực của hắn, một âm thanh "Cộc" giòn tan vang lên.

Không biết hắn có cảm thấy đau không nhưng nàng thì
có.

Ý nghĩ này còn chưa hết trên mặt đã có cảm giác đau
xót.

Lúc này là bị Hàn Thác nắm.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn một mắt lộ cười, rõ ràng là da
dày thịt béo không cảm thấy đau chút nào.

Cố Thiên làm sao biết, gần đây Hàn Thác yêu thích tu
thể năng nắm úp sát trên lồng ngực hắn bởi vì tu thể
này có thể làm cho đường cong uyển chuyển của cơ thể
nàng dán sát vào người hắn.

Cố Thiên bảy giờ đã mười bảy tuổi, chính là độ tuổi rực
rỡ, đẹp đẽ, đồng lòng người nhất của một người con gái.
Thân lễ vị, hân phu của nàng sao có thể phung phí của
trời, bao lại có chuyện không có gắng hưởng thụ chút.

Vừa rồi đồng tác Cố Thiên đâm vào lồng ngực hắn đối
với Hàn Thác mà nói trong điểm không giống nhau.

Cái đau do da mặt đập vào ngực đối với người tập võ
như hắn căn bản chỉ như một cái gai giữa, hắn không
thèm để vào mắt.

Ngược lại là hai trái mắt đào gây càng đẩy dần trước
người nàng mang đến cho hắn cảm giác không thể nói
thành lời...

Cố Thiên không hiểu được suy nghĩ vừa "bổ ổi" vừa
phóng đảng" của hắn nhưng nàng có thể cảm nhận
được rõ ràng sự biến hóa của thân thể hắn.

"Ta buồn ngủ, ta muốn đi ngủ..."

Nàng vừa lúng túng vừa then thùng, nhấc mông muốn
 xuống giường.

Lúc này Hàn Thác càng không thể thả người, hai tay
dùng lực giam Cố Thiên trong ngực, cần cần vành tai
trắng trắng non nớt của nàng, nói giọng khàn khàn.

"Không phải là Xin Xin muốn có con sao? Tiểu Hạc
Niên nói sáu kỳ kinh nguyệt vài ngày là thời kỳ dễ thụ
trai nhất, chính là bây giờ, chúng ta thử thêm vài lần..."

Câu nói tiếp theo Cố Thiên đã không nghe được nữa,
trước mắt nàng như hiện ra pháo hoa, trong tai là một
mãnh yên tĩnh, dường như không có chút liên quan nào
với thế giới bên ngoài, chỉ có niềm sung sướng thân thể
cảm nhận được từ đỉnh cao dục vọng.

Buổi sáng hôm sau, Cố Thiên cầm đồ vật Hàn Thác
mang về đưa sang Lâm gia.

Lâm nhị tẩu đã ngoài tháng, ôm Đại Lăng ngồi trong
căn hầm nóng.

Lâm đại tẩu đặt khùng thêu trong tay xuống, nhận lấy
đồ Bích Lạc đưa cho, trong miệng luôn nói cảm ơn.

Hứa thi đã ở đây, thấy Cố Thiên tươi cười rạng rỡ, phe
phẩy chiếc quạt trong tay đều ghẹo "Phùng mười tử
không cần lên tiếng mọi người cũng có thể nhìn ra được
là phu quân nhà mười đã về nhà rồi."

Hai vị tẩu tử Lâm gia cũng cười theo, Cố Thiên không
hiểu vì sao, nháy mắt nhìn các nàng, sau đó thực sự hiểu
hệ liên hồi "Vì sao?"

"Nữ nhân có nam nhân và nữ nhân không có nam nhân
không giống nhau, chúng ta đều là những người từng
trải nên trong lòng biết rõ, chỉ cần nhìn chút là biết."

Hứa thi cầm quạt che nửa bên mắt, càng nói càng háng
hái "Như Phùng mười tử da để trần bóng lại non nớt,
tươi cười rạng rỡ, nhất định là do được nam nhân yêu
thương chiều chuộng. Như thế tử Bạch gia trong ngõ
phu thể không hòa thuận, tương phu nhà nàng đã nhiều
năm không chạm vào nàng, tuổi tác của nàng ta cũng
không cách ta nhiều lắm vậy mà da dẻ thì hồng sáp còn
chưa tỉnh, người cũng càng ngày càng nhai nhều vô vị..."

Nghe hiểu còn không bằng không hiểu.

Đôi với chuyện phỏng thê ngay cả ở trước mắt Hàn
Thác da mặt Cố Thiên cũng mỏng không chịu được
hướng chỉ là trước mặt người ngoài.

Lời nói này của Hứa thi tuy rằng không có ác ý thâm chi là còn đáng khen nể nhưng cũng làm nàng xấu hổ chỉ muốn tìm một lỗ để chui xuống.

"Hứa tỷ tỷ, ta không biết tỷ cũng đang ở đây, quả tăng tỷ đang để ở trong nhà, định là buổi trưa sẽ mang sang cho tỷ, bây giờ ta về nhà mang sang cho tỷ."

Lẽ lẽ đương nhiên là không có, Cố Thiên xoay người bỏ lại một câu liền chạy là bên ngoài trốn về nhà. Lấy quả chẳng qua chỉ là cái cớ, nếu nàng lại sang Lâm gia nhất định sẽ lại bị cáo năng ấy đem ra triều đũa, dứt khoát ở luôn trong nhà không đi đâu.

Ngoài mặt xấu hổ không chịu được nhưng trong lòng có mấy phần vui sướng không diễn tả bằng lời được. Từ sau khi thành thân với Hàn Thác, Cố Thiên liền đi theo hắn ở lại U châu, đã rời xa bọn bé noi quê nhà, ngày tháng trôi qua dù sao cũng hơi quanh quẩn.

Mặc dù ở U châu cũng có Phó Uy làm bạn nhưng dù sao năng ấy cũng chưa xuất giá, Cố Thiên cũng chỉ là thay đổi thân phận, những cái khác không thay đổi quá lớn so với trước, khi xuất giá cho nên để tài hai người nói chuyện cũng chỉ là những chuyện mà những cô nương chưa xuất giá hay nói.

Những chuyện của người đã xuất giá, đừng nói là miệng nói đến, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Mấy ngày nay nàng nghe rất nhiều chuyện từ Hứa thi và Lâm tẩu nhưng không giữ mồm giữ miệng nói về chuyện phòng the như hôm nay cũng là lần thứ nhất. Xấu hổ không dễ chịu là điều tất nhiên nhưng cũng khiến Cố Thiên nhớ tới thời thiếu nữ trải qua cũng. Phùng Loan, Chuang Tĩnh Cẩm ôn ôn ào ào, mồm năm miệng mười, không có gì giấu nhau...

Bây giờ, ba người mỗi người một nơi, trời nam đất bắc Phùng Loan cùng Cố Tung ở Phúc Kiến, không cần Cố Thiên lo lắng.

Chuang Tĩnh Cẩm thì không như vậy.

Năm ngoái lúc chuẩn bị rời quân doanh, Cố Thiên có ý muốn dẫn Chuang Tĩnh Cẩm đi cùng.

Về chuyện này, nàng với Hàn Thác có bất đồng rất lớn.

Hàn Thác cho rằng nếu Chuang Tĩnh Cẩm là nữ nhân của Mạnh Bố Ngạn thì mặc kệ vì lý do gì hẳn thân là đồng minh tốt nhất phải đưa người về cho Mạnh Bố Ngạn.

Đó là cách nghĩ của nam nhân.

Cố Thiên cân nhắc đến suy nghĩ của Chuang Tĩnh Cẩm, nếu nàng ấy đồng ý ở lại với Mạnh Bố Ngạn cũng sẽ không bỏ trốn với hai người cáo năng.

Chính là lúc ở đây Chuang Tĩnh Cẩm được chẩn đoán là đã mang thai cuối cùng cũng bị Mạnh Bố Ngạn đón đi.

Từ đó về sau Cố Thiên cũng không nhận được tin tức của nàng ấy.

"Vương gia, gần đây có nghe thấy Mạnh Bố Ngạn nhắc về Chuang Tĩnh Cẩm không?" Nàng từng hỏi Hứa Thác.

Nhưng mà Hàn Thác cũng không biết chuyện.

Thứ nhất là hẳn với Mạnh Bố Ngạn cũng ít khi gặp nhau. Thứ hai, cho dù là gặp nhau thì hai người cũng sẽ bàn chuyện chính sự chứ sẽ không không có lý do gì mà hỏi thăm nữ quyền của người khác.

Nhưng mà Cố Thiên đã nhắc đến Hàn Thác vẫn sẽ để tâm.

Lần này hẳn trở về cũng mang theo tin tức "Nàng ấy vừa sinh Tiểu Vương tử, còn được phong Vương phi." Nghe thì hình như không tồi, nhưng Hứa Hân có bao nhiêu Vương phi chứ? Cố Thiên không nhớ đã nghe ở đâu, nói Thái Đại giống Ngõa Lai không chịu cấp bậc, ngôi vị Vương phi cũng không chịu chính thức.

Chuang Tĩnh Cẩm một thân một mình, không nơi nương tựa, có thể bị những Vương phi còn lại bắt nạt? Con trai có thể thừa kế ngôi vị Khả Hân hay không? Những chuyện của nữ nhân trong nhà đương nhiên nam nhân sẽ không nói đến tất nhiên Cố Thiên cũng sẽ không biết được.

"Nếu nàng ấy trải qua cuộc sống cũng không tồi nàng cũng nên yên tâm."

Từ gốc đỏ của nam nhân, một nữ nhân trôi qua một cuộc tàn sát hàng loạt dân trong thành cuối cùng có thể có kết cục như vậy dường như là may mắn.

Lúc này Cố Thiên lại bị đưa bốn thành tu thế Hàn Thác yêu thích nhất, bàn tay mòn trớn từ sống lưng nàng, hai ba lần liên thay đổi mùi vị.

Thường ngày nàng dễ phối hợp với hắn, cũng không biết tại sao đột nhiên lại nhớ đến lời nói tiêu ghêo lúc vắng của Hứa thi.

Hóa ra, không chỉ Bích Linh Bích Lạc khi thủ dâm giường chiếu sẽ biết được buổi tối bọn họ đã làm gì, tất cả phụ nhân (người phụ nữ đã có chồng) trong hẻm đều có thể thông qua nét mặt của nàng nhìn ra được hai người bọn họ có hoàn ái hay không.

Mặc dù nói chuyện này giữa phu thê là chuyện không thể bình thường hơn nhưng lúc trong lòng nghĩ đến cũng không quá vui vẻ.

Dẫn dắt, Cố Thiên bắt đầu ven vẹo người.

Chuyện này phải hai người phối hợp mới đạt được tình thú, hướng về bọn họ là phu thê lâu năm từ lâu đã vô cùng quen thuộc thân thể đối phương. Cố Thiên đóng một cái Hàn Thác lập tức biết.

Thân là nam nhân, suy nghĩ là tiên, là Cố phải bản thân mình làm chưa đủ tốt, tất nhiên là càng dùng sức thúc phát.

Không ngờ không những không làm cho Cố Thiên mê muội vong tình lại nghe nàng buồn bã hồ lên "Đau..."

Lúc đầu, Hàn Thác hiểu nhầm ý, nam nhân có thể làm cho nữ nhân cảm thấy đau chính là chuyện vô cùng vinh quang, tiếp tục nghe tiếng khóc lúc câu xin, tăng thêm ý chỉ chiến đấu.

Cố Thiên dưới thân hắn nói cũng không liên mạch, cả nửa ngày mới nói được một câu hoàn chỉnh "Vương gia... bung... bung ta... đau..."

"Quá nhanh sao? Tả nhẹ chút..." Hắn cúi đầu nhìn nàng, an ủi.

Lời nói xong mới phát hiện có chỗ không thích hợp. Cả khuôn mặt Cố Thiên trắng bệch, nàng đau đến mức hai đầu lông mày nhăn chặt vào một chỗ.

Hàn Thác nhanh chóng xuống giường, qua loa mặc quần áo, đi ra sân trước gọi thị vệ đi mời đại phu.

"Xắn Xắn đau ở đâu, để ta xem một chút" Quay người trở về phòng lại ôm Cố Thiên vào ngực du dỗ.

"Bung..." Nàng nâng bụng dưới, đau đến khóc cũng không thành tiếng.

Đang yên đang lành sao lại bị như vậy chứ?

Hai người đều có suy nghĩ này trong đầu.

Nam nhân không có chút manh mối nào.

Nữ nhân lại suy nghĩ lung tung.

"Vẫn là người có phúc, Sát Thiên đạo gia của nhà ta, không biết tiết chế chút nào, đại phu đã nói trong vòng ba tháng không được làm chuyện phòng the, hẳn nhất định không nghe theo, một đứa nhỏ khỏe mạnh cả như vậy mất đi..."

Trong lễ tắm ba ngày, lúc ở phòng Lâm gia có nghe một phụ nhân nói, giờ phút này liên tục nhảy loạn trong đầu nàng.

Chẳng lẽ mình cũng như vậy?

Cố Thiên vô cùng oan ức, nước mắt chảy càng nhiều, trong miệng lầm bầm "Là con..."

"Cái gì con?" Hàn Thác càng không hiểu đang có chuyện gì.

"đau tại chàng..." Cố Thiên oán giận "Nếu con ta không còn..."

Thành hôn hơn hai năm mới có đứa nhỏ đầu tiên, nếu bây giờ chỉ vì Hàn Thác không biết tiết chế mà mất đi. Mãng còn nghe những phụ nhân kia nói, lần đầu mang thai nhất định phải cẩn thận, nếu xảy thai thì rất có thể không có thể năng mang thai nữa.

Càng nghĩ càng sợ, càng sợ bụng càng đau.

Mãng nói lầm bầm cũng làm cho Hàn Thác sợ hãi.

Mây là đại phu đến nhanh.

"Chỉ là trường bụng mà thôi, không cần hoang mang, lão phu kê đơn thuốc, uống mấy thang là không có chuyện gì."

Đại phu nói nhẹ như mây bay. Hàn Thác lại nửa tin nửa ngờ "Phu nhân ta có thai không?"

"Vừa rồi ta bắt mạch vẫn chưa thấy hì mạch." Đại phu giao tay vuốt râu, nhìn ánh mắt tha thiết của đại phu thể, lại vuốt tay ra, bắt mạch một lần nữa.

Kết quả vẫn giống vừa rồi.

Có điều, làm gì cũng phải chú ý đến đạo đức nghề nghiệp, trong phạm vi nguyên tắc mà đáp ứng tâm lý của khách hàng.

Đại phu đề nghị "Nếu hai vị muốn nhanh có hài tử, lão phu có thể kê một đơn thuốc bổ khí huyết để phu hai vị bồi bổ thân thể."

Một khúc nhạc dạo lấy được bài đơn thuốc.

Mão loạn, mặt hồng, Cố Thiên xấu hổ không dám gặp người, vén chăn che đầu giả vờ ngủ.

Thuốc được sắc xong, Hàn Thác tự mình bưng đến trước giường, kéo người trong chăn ra, muốn đưa thuốc, còn chưa kịp đặt bát xuống Cố Thiên đã trở lại vào trong chăn.

"Thôi nóng, đừng để mình ai bức khổ chịu. Hàn Thác vuốt tay kéo chăn.

"Không nóng."

Cố Thiên đạp chân, cảm lấy mép chăn không buông tay.

Phía chân không ai để ý Hàn Thác thò đầu vào nhìn một cái, kéo nàng từ dưới lên.

Bàn về sắc lực, Cố Thiên đương nhiên không phải đối thủ của hắn, lần này để hắn thành công.

"Thả lai cho ta..." Nàng sống người nhìn hay tay trống trơn của mình, túm lấy góc chăn.

Rhông cướp được chân lai bị Hàn Thác ôm vào ngực. Cố Thiên dúi đầu trong ngực hắn, trên người nàng không thôi mùi, tỉnh tỉnh nổi lên, không muốn cho hắn nhìn thấy mặt.

"Mày chỉ là sợ chuyện không đầu." Hàn Thác xoa đỉnh đầu nàng "Xắn Xắn đừng lo, ngày khác chúng ta cùng uống thuốc, không phải vừa rồi đại phu nói chúng ta bồi bổ thân thể thật tốt về tăng khả năng thụ thai sao..."

Mão nào cũng đến Tết đoàn gia.

Một hôm trước trước khi ngủ Hàn Thác có nói ra một yêu cầu nhỏ nhỏ.

"Muốn ăn bánh tết Xắn Xắn tự tay làm cho ta."

"Nhưng ta không biết làm." Cố Thiên đáp.

Hàn Thác cau mày nói "Gì nói nàng không biết, năm ấy chúng ta vừa đính hôn, không phải nàng đã tự tay làm bánh tết, kêu người đến Vương phủ, có nhân thủ, nhân nấm hương, nhân đậu, ta nhớ rất rõ, sau đó, ta còn nói với nàng là ta thích ăn nhân nấm hương nhất."

Cố Thiên suy nghĩ thật lâu mới nhớ lại chuyện năm xưa.

Đấy đầu phải là nàng làm, rõ ràng là mẫu thân sai đầu bếp trong nhà làm rồi mang đến cho hắn.

Lúc đó bản thân sợ bị lộ mẫu thân còn an ủi "Sợ cái gì, đường đường là Tĩnh vương có sao hào hủ vì gì mà chưa từng ăn, có thể yêu thích mấy cái bánh tết sao?"

Cho dù hắn thích ăn bánh tết thì trong phủ cũng có một đồng hạ nhân cần gì Vương phi như con tu mình làm?

Cho dù hắn muốn ăn bánh con tu làm cũng không thể theo con đến nhà bếp nhìn con chăm chăm được."

Khuyến mãi Cố Thiên nhận lại, nhìn ra bên ngoài qua tấm màn mỏng.

Thời nóng nực, cửa sổ mở, nhìn một cái là thấy được phía ngoài cửa thủy hoa.

Một căn nhà to bằng bàn tay, mỗi lần Hàn Thác về nhà cũng không có việc gì, từ sáng đến tối đều kẻ cận

nàng, đi đến nhà bếp là gì, hắn còn đi theo vào nhà xí nữa đó...

104. Chương 98

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 98: cungquanghang.com
Editor: huyetaochiensu

Một căn nhà to bằng bàn tay, mỗi lần Hàn Thác về nhà cũng không có việc gì, từ sáng đến tối đều ở căn nà, đi đến nhà bếp là gì, hẳn còn đi theo vào nhà xí nữa đó...

Mỗi lần nghĩ đến việc này Cổ Thiên đều đỏ mặt.

Lần trước nàng bị trường bụng đau đến không xuống giường được nhưng đêm đến luôn muốn đi về nhà. Hàn Thác không biết có bao nhiêu lần, không nói hai lời ôm nàng lên, đưa nàng đến trước cửa nhà xí, nếu không phải Cổ Thiên quá xấu hổ, lịch tiết từ chối thì hẳn còn định bế người vào nhà bên trong, từ mình cầu quần áo giúp nàng.

Lúc hẳn chạm sóc nàng chủ đạo ăn cần, cái gì cũng làm, bây giờ chẳng qua chỉ là yếu cầu nàng rửa tay dấu vết nếu nàng còn không làm chẳng phải là làm hẳn đau lòng sao.

Nhưng mà không phải là nàng không muốn làm mà là không biết làm.

Vừa nghĩ đến đây Cổ Thiên càng phiền, phiền nào đến mức buổi tối cũng ngủ không ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Thiên tỉnh dậy rất sớm, nhận lúc Hàn Thác còn chưa tỉnh dậy lên xuống giường, đi đến phòng nhỏ tìm Bích Linh, Bích Lạc tìm cách.

"Vương phi muốn làm bánh tét cần gạo nếp đã ngâm một đêm." Bích Linh nghe xong nhận liền nói "Bây giờ không kịp nữa rồi."

Ngày hôm qua Lâm đại tẩu mang ba mươi cái bánh tét sang đây, Bích Linh, Bích Lạc không có ý định tự mình gói nên cũng không chuẩn bị gì cả.

"Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta ngâm gạo đi, đợi đến buổi trưa thời gian cũng gần đủ rồi." Cổ Thiên bảo vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của Hàn Thác mà kiên trì nói.

Bích Lạc suy nghĩ một lúc nói "Vầy chúng ta thử một lần, Vương phi cũng đừng nghĩ là nhất định sẽ làm được."

Ba người như một lần, khởi đi đến nhà bếp phía trước.

Bích Linh tìm kiếm trong tủ bát xem cái gì có thể sử dụng. "May mà trong nhà còn có một túi gạo nếp, nếu không đợi chúng ta ra ngoài mua được sẽ không kịp."

"Chờ cửa hàng mở cửa nó tỷ sẽ đi mua lá gói bánh, nhân bánh, đến trưa là vừa kịp. Chúng ta cũng không nhiều người, mỗi người ăn hai cái là đủ."

Đã như thế, cuối cùng Cổ Thiên cũng coi như yên lòng, vật liệu đều có, còn có Bích Linh Bích Lạc giúp đỡ, muốn thỏa mãn khẩu vị của Hàn Thác cũng không phải việc khó.

Tâm tình vừa hạ xuống người lập tức cảm thấy mệt mỏi xả rời, Cổ Thiên ngáp một cái đi về phòng.

Hàn Thác còn nằm trên giường chưa dậy, nàng vòng xuống phía cuối giường chuẩn bị trèo lên giường ngủ tiếp.

Qì biết mới cong cái mông lên chuẩn bị trèo qua người hẳn liền cảm thấy trên eo căng thẳng, trời đất quay cuồng, lúc ổn định lại có người đã nằm trên ngực hẳn. "Sáng sớm nàng đã chạy đi đâu vậy?"

Hàn Thác vừa hỏi vừa cúi quần áo nàng, ngoài miệng còn không quên oán giận "Ồ trên giường nàng mặc nhiều như vậy làm gì?"

"Ta vừa đi chuẩn bị vật liệu làm bánh tét..."

Câu nói tiếp theo đã bị hẳn nuốt vào trong miệng.

Chờ Hàn Thác buông đôi môi Cổ Thiên ra cả người nàng cũng giống như một cái bánh tét đã bị bóc hết lớp lá gói bên ngoài ra, lớp bánh mềm mại trắng trẻo hiện ra trước mắt.

"Vương gia, đừng làm loạn." Cổ Thiên từ chối hẳn, ngoài miệng cũng lâm lâm. "Rất nữa ta mệt mỏi không còn sức thì buổi chiều không thể làm bánh cho Vương gia ăn..."

"Nàng cũng nói đến xế chiều mới làm, bây giờ mới là giờ Mão, vẫn còn sớm."

"Vây, chàng làm nhanh lên đây... chỉ một lần thôi..."

"Nhánh? Chuyện này làm sao có thể làm nhanh chứ?"

Đấu với nam nhân mà nói, quá nhanh trong chuyện này là một sự ỏi nhục, càng chậm càng kéo dài mới là đạo lý.

Hàn Thác ở trong nhà đúng là không có việc gì để làm, cơ mà cơ mà chỉ có thể thể hiện lực ở trên giường.

Lúc Cổ Thiên mơ màng mở mắt liền nhìn thấy ánh sáng chiếu vào trong phòng đã chuyển từ trắng sang vàng, rõ ràng là đã qua trưa rồi.

"Bây giờ là giờ nào rồi?" Nàng mở miệng hỏi.

Hàn Thác tựa vào đầu giường đọc sách, trên người đã mặc quần áo chỉnh tề, từng hồi đáp lại nàng "Giờ Thân ba khắc."

Cổ Thiên đột nhiên ngồi bật dậy, thân đập vào góc quyển sách trên tay hất, không đau nhưng bị dọa sợ hết hồn.

"Nàng làm gì mà hoảng mang hoảng loạn vậy?" Hàn Thác buồn cười thả quyển sách xuống, xoa nhẹ thái dương giúp nàng.

"Đến giờ gói bánh tét rồi..."

Cổ Thiên vén chăn bước xuống đất, trên người nàng cũng không có cảm giác dính dấp, chắc là lúc nàng ngủ Hàn Thác đã lau qua thân thể cho nàng, quần áo cũng mặc chỉnh tề, không biết còn nghĩ nàng ngủ đến tận lúc mặt trời xuống núi mới chịu tỉnh dậy.

Hàn Thác đứng là tinh thần thoải mái, khỏe miệng nhếch lên, như một cái đuôi đi theo Cổ Thiên xuống bếp "Vương gia không thể vào nhà bếp." Cổ Thiên cố ý dìm lửa Hàn Thác nên không cho hắn bước vào bếp.

Hàn Thác lau không để bị đuổi đi như vậy, như cơn mây hỏi "Tại sao?"

"Nam nhân vào phòng bếp không có tiền đồ." Cổ Thiên đáp vô cùng thuần miệng, lời này cũng không phải là nàng nói bừa, các phụ nhân quanh đây cũng không ít lần nhắc đến chuyện này.

Hàn Thác cười nhạo nói "Qì nói vậy? Ngươi thiên phòng trong cung tất cả đều là nam nhân không có nữ nhân." Cổ Thiên nghĩ một lúc, đúng là như vậy.

Nhân lúc Cổ Thiên còn đang ngơ ngẩn Hàn Thác đã vòng qua người nàng bước vào trong bếp.

Bích Linh Bích Lạc đã sớm chờ trong bếp, lúc này nhìn thấy Cổ Thiên liền vội vàng bày đồ dùng đã chuẩn bị ra.

"Gạo nếp vừa đủ dĩnh." Bích Linh bấm báo.

Các nàng chuẩn bị ba loại nhân bánh: bột đậu, thịt nạc nấm hương, lòng đỏ trứng.

"Đi dạo trong Thành Tuyên châu một vòng không thấy bán chân giò, nó tự thấy Vương phi vẫn ngủ liền hỏi Vương gia, sau đó đổi thành thịt nạc nấm hương.

Gói bánh tét thất ra cũng không khó, vào lúc đã chuẩn bị đủ, Cổ Thiên chỉ cần đổ gạo nếp, nhân bánh vào giữa lá, gói thành hình tam giác, dùng lạt gói lại là được.

Màng bị nam nhân quấy rối vào giữa trưa, bây giờ tay chân như muốn nhũn ra, không làm gì được, nhưng mà Hàn Thác vẫn cứ ung dung ngồi ở cửa nhìn nàng chăm chăm, lại không thể gọi Bích Linh, Bích Lạc đến giúp đỡ, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm bừa mười cái.

Dùng sức không đủ cho nên không thành.

Chờ đến lúc mở nắp lồng hấp lên chỉ thấy tất cả lá đều bị bung ra, một nồi bánh tét cứ như vậy biến thành gạo nếp hấp.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Vương gia Vương phi muốn ăn bánh tét thì vẫn có, hôm qua Lâm đại tẩu đưa đến mấy cái bánh." Bích Lạc không biết đầu đuôi chuyện, nhìn thấy Cổ Thiên với Hàn Thác đều thất vọng thì có lòng tốt khuyên nhủ.

Nhưng mà đến lúc ăn cơm Bích Lạc mới phát hiện, người muốn ăn bánh tét - Vương gia lại ăn sạch sành sanh gạo nếp hấp, còn bánh tét Lâm đại tẩu mang sang thì không chạm đến một lần nào.

Thất sự là kỳ lạ.

Đến buổi chiều, Cố Thiển phát hiện Hàn Thác vẫn buồn buồn không lên tiếng, nàng có chút chột dạ, tiến đến trước mặt hắn, kéo ống tay áo hắn, lay lay "Thạch Đầu ca ca, chàng đừng tức giận nữa."

Lúc giao tiếp với những người trong ngõ Hẻm Ngưu Hàn Thác luôn xưng là Thiển Thạch, còn từ đặt cho mình tên húy là Thạch Đầu. Cố Thiển nghe xong buồn cười, chỉ có lúc ở trên giường làm chuyện đó mới gọi hắn là "Thạch Đầu ca ca".

Một câu nói bị nàng nói vừa mềm mại vừa uốn éo, dùng nói là "Hàn Thác" vẫn không tức giận, cho dù có tức giận thật cũng bị nàng làm cho hết giận.

Có điều hắn vẫn cố tình đánh mắt lại, giả vờ tức giận, muốn đòi càng nhiều lợi ích hơn nữa.

"Như đã nói sẽ ăn bánh tét nàng làm, bây giờ không có bánh ăn, nàng bồi thường cho ta thế nào đây?"

Cố Thiển cắn môi nói "Có bánh tét..."

"Bánh Lẽm đặc tấu đưa sang không phải là bánh tét sao?"

Hàn Thác lên một tiếng nói "Ta muốn ăn bánh chính tay nàng làm."

"Vậy ta làm lại cho chàng, được không?" Cố Thiển nheo mắt nhìn hắn, đánh giá sắc mặt hắn, do dự nói

"Lẽm áo choàng ngủ cho chàng được không?"

"Ừ" Hàn Thác cố nén cười, từ trong mũi hừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

"Thật ra, lúc ở Vương phủ ta đã làm xong một phần, có lẽ là lúc Đồng Lẽm đánh ngất ta thì quần áo vẫn ở Tử Văn Sơn không mang theo." Cố Thiển vừa nhắc đến đây cũng đã lấy từ trong phòng ra một cuộn thuốc dây

"Vương gia, để ta so người chàng, số đo lần trước ta cũng để ở Vương phủ rồi."

Hàn Thác nào có không đồng ý, từ mình ra tay, thành thạo cởi hết quần áo từ trong ra ngoài, chỉ mặc chiếc khố ở bên trong, hai tay đang ra nói "Đến đây đi."

Mặc dù hai người thành thân đã lâu, nhưng Cố Thiển nhìn thấy thân thể hắn cũng vẫn cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng đi đến, đo chiều dài vai, hai tay, vòng eo, đo qua lại cuối cùng lại đo đến trên giường.

"Đừng... Đừng trời ơi..." giọng nói hình ngạc từ trong màn truyền ra.

"Xấn Xấn ngoan, chúng ta thử một lần." Nam nhân khàn giọng dúi dũi nói.

"Không muốn, ta sợ..." Giọng nữ nhân khóc nức nở.

"Ngoan, không sợ." Nam nhân tiếp tục dụ dỗ "Chúng ta thử một lần mới biết có được hay không."

Tiếng nức nở của nữ nhân, tiếng kêu thảm khàn của nam nhân từ trong màn bay ra, xuyên qua gian phòng, bay đến trong vãn.

Bích Linh, Bích Lạc đang giặt quần áo trong sân nghe thấy đồng thời ngẩng đầu, liếc nhau một cái.

Chẳng lẽ Vương gia táo bạo như vậy, bánh tét không làm kỹ cũng nổi nóng trừng phạt Vương phi đến phát khóc?

Nhà hoàn dẫn từ nhà mẹ đẻ đến không giống những người khác, ý nghĩ trong đầu hai người vừa chuyển lập tức thả quần áo trong tay xuống, cùng nhau đứng dậy, chạy về phía nhà chính.

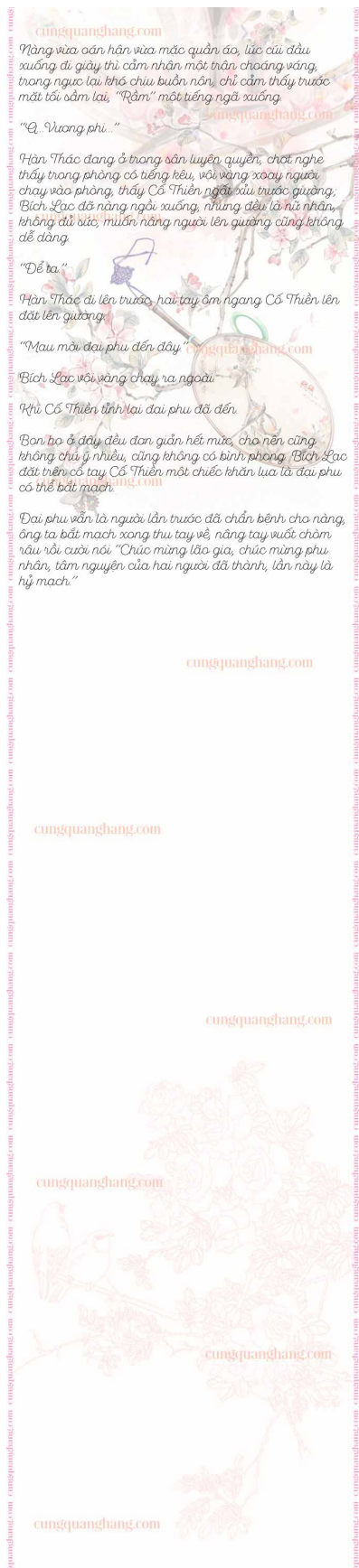
Đến trước cửa, tiếng khóc rưng rức biến thành tiếng rên rỉ, mềm mại lại yếu ớt, còn kèm theo tiếng nam nhân trầm thấp thở dốc, cùng với tiếng giường kéo kẹt.

Các nàng vẫn luôn hầu hạ Cố Thiển, dĩ nhiên hết sức quen thuộc với những âm thanh này, hai người mắt đỏ đến tận mang tai rồi đi, lúc đi tốc độ còn nhanh chóng hơn so với lúc đến.

Lúc Cố Thiển rời giường, toàn thân vừa đau vừa xót, trên hai cổ tay đều có vết bầm tím, đó là dấu vết tấu qua Hàn Thác lấy thuốc dây trói nàng trên giường.

Sao trước đây không phát hiện ra hắn lại như vậy chứ.

Cố Thiển thật sự không nghĩ được từ để hình dung.

105. Chương 99

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 99: cungquanghang.com
Editor: huyetsochiensu

Bình minh vừa hé rạng, đa số người trong ngõ Hẻm Ngưu còn chưa tỉnh giấc, căn bếp trong tiểu viện Vũ gia đã nổi lửa.

Bích Linh ngồi xổm trước bếp lửa, tay cầm quạt quạt lửa, trán đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Không quá nửa canh giờ mà nàng đã nấu xong ba nồi cháo, mệt chết rồi.

Thông nôi đất tiếng sôi ừng ực phát ra, Bích Linh nghe thấy, cầm miếng lót tay bằng vải sợi bông mỡ nếp nấu ra, hơi nóng trong nôi bốc lên nghi ngút, nàng cầm đũa đảo cháo trong nôi, múc một thìa nếm thử.

Gạo nếp mềm dẻo, táo độ thơm nồng, nước canh xương để làm cho nồi cháo càng thêm thơm ngon.

Bích Linh hầu lòng múc cháo hạ bát sứ Thanh Hoa, để một cái thìa cũng bỏ vào trong khay bê ra sân sau. Nhưng khay cháo vừa được đưa ra trước mặt Cố Thiển nàng vẫn giống như khi nhìn thấy hai nồi cháo trước, che ngực nín một trận. Bởi vì từ sáng còn chưa được ăn gì vào bụng cho nên bây giờ nàng nôn ra cũng chỉ toàn là dịch mật, sắc mặt trắng bệch, người không biết nhìn vào còn tưởng rằng nàng bị ngược đãi. Lẽo Hận Thác đẩy cửa vào chính là cảnh tượng như vậy.

"Có chuyện gì vậy?" hắn ném boc quần áo cầm trên tay xuống giường nhỏ bên cạnh, hai hàng mày nhũn nhủn, giọng nói không tốt.

Bích Lạc một bên vỗ lưng cho Cố Thiển một bên trả lời.

"Lão gia, phụ nhân bị nôn, không ăn được thứ gì, có nhiều thứ còn không nuốt được mùi."

"Vậy thì các người mau nấu cái gì phụ nhân thích ăn, oao lạo để nàng đói đến như này?"

Lẽo này vừa nói ra, Bích Linh Bích Lạc cũng không lên tiếng.

Đặc biệt là Bích Linh, thật sự là oan ức không chịu được, nàng đương nhiên là có làm đồ ăn theo sở thích của Cố Thiển nhưng mà khẩu vị của Cố Thiển sau khi có thai rất khó đoán. Cậu trước vừa nói muốn ăn gì nhưng sau khi đã ăn được làm ra bụng lên trước mặt nàng nàng lại cảm thấy buồn nôn, ăn không vào. Bích Lạc, Bích Linh đã làm tất cả các món có thể làm nhưng không có mấy hiệu quả.

Các nàng từ nhỏ đã hầu hạ Cố Thiển, lớn lên cũng nhau. Tiến danh nghĩa là chủ tử nhưng tính cảm thì như chủ em ruột. Lẽo này, Cố Thiển mang thai, các nàng cũng vui mừng giống như Vương gia, Vương phi, cũng rút ra ít thời gian rảnh may quần áo lót cho tiểu chủ nhân. Thân thể Cố Thiển không thoải mái các nàng cũng gấp gáp, cũng đau lòng nhưng không nghĩ được cách nào để giải quyết, ngay cả đại phu cũng nói chuyện này chỉ có thể chịu đựng, qua mấy tháng nữa là được.

Hận Thác thật sự là bị lửa giận xông lên đầu rồi, Lẽo hẳn đi, mặc dù Cố Thiển đã được chẩn ra hỷ mạch nhưng cũng khác gì lúc trước. Có một điều khác trước là đặc biệt thích ngủ, mỗi ngày mười hai canh giờ thì nàng có thể ngủ đến tám canh giờ, bốn canh giờ còn lại còn có thể ngủ gật nữa.

Cho nên, Hận Thác rất yên tâm rồi đi, không nghĩ đến hắn mới rời đi có hai mươi ngày Cố Thiển đã gây thành như này, cả người uể oải suy sụp, làm cho hắn đau lòng chết mất thôi. Nếu không phải đứa nhỏ trong bụng không có cách nào biến thành không có thì hẳn nhất định sẽ báo Cố Thiển đừng sinh nữa.

"Tà không đói, từ sáng sớm Bích Linh đã nấu mấy nồi cháo mang đến nhưng ta không có khẩu vị, không muốn ăn. Mọi người đều nói, phụ nữ có thai mấy tháng đầu đều như vậy."

Cố Thiển thấy hắn nổi giận với giả thích thay hai nhà hoàn.

Sắc mặt Hận Thác tốt hơn một chút, trực tiếp bế Cố Thiển đang ngồi trên giường lên ngồi trên chân mình. Hai nhà hoàn còn đang trong phòng, đa mắt Cố Thiển cũng không dè như hắn, đưa hai tay đẩy đẩy người hắn muốn đứng xuống.

Hai tay Hận Thác nhu vòng sắt sắt lấy eo nàng, ôm người thật chặt, đưa trán vào trán nàng. "Đừng lớn xôn, cần thân làm chính mình bị thương."

Bích Linh, Bích Lạc thấy Vương gia thân mật với Vương phi, mặc dù không còn xấu hổ như những ngày đầu nhưng vẫn không tiếng động lui ra ngoài.

"Đứa nhỏ này không hiểu thuần chút nào, hành hạ năng thành như vậy, chờ nó ra đời xem ra đây đó nó như thế nào"

Hàn Thác vuốt ve cái bụng còn chưa nổi lên của Cố Thiên, cố ý làm ra dáng vẻ độc ác, giống như là đứa nhỏ còn chưa thành hình này có thể nghe hiểu được những gì hắn nói

Cố điều, chờ lúc đứa nhỏ thật sự được sinh ra thì Hàn Thác đã hoàn toàn quên mất chuyện này, yêu thích nó đến mức Cố Thiên cũng phải ghen.

Dương nhiên chuyện này sau này mới nổi đến, tạm thời không đề cập đến cũng được.

Hàn Thác ôm Cố Thiên thân mật một lúc mới nhớ đến một chuyện khác

Hắn nhìn quanh phòng một vòng, lại mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cũng không thấy người hắn muốn tìm, liền hỏi "Sao không thấy Lữ thẩm?"

"Cô có con đâu trong ngũ Kì Ngự sắp sinh nên gọi Lữ thẩm sang đỡ đẻ giúp, bây giờ vẫn chưa đẻ, có lẽ... chưa sinh xong." Đến cuối câu âm thanh Cố Thiên có chút run lên, trước đây nàng cũng không biết sinh con lâu như vậy, nghĩ đến có chút đáng sợ.

"Tại sao lại đi giúp người ngoài? Không phải đã nói là yên tâm ở trong nhà để chăm sóc nàng sao?" Hàn Thác càng không vui.

Lúc Cố Thiên vừa được khám ra là có thai, cả ngôi nhà nếu không phải là nam nhân thì cũng toàn là những cô nương chưa thành thân, không ai hiểu phụ nữ có thai cần phải chú ý đến những cái gì. Lữ đại tẩu với Hứa thị nói cái gì thì bốn nha hoàn biết làm cái đó.

Lúc đầu cũng không ai cảm thấy có gì không ổn, hai ba lần như vậy Hàn Thác liền cảm thấy không ổn. Nhân lúc Lữ đại tẩu đến nhà, hắn đặc biệt hỏi qua một lần mới biết hóa ra phụ nữ có thai cần kiêng kỵ nhiều chuyện như vậy, ăn mặc, ở đi lại, tất cả đều không giống trước đây.

"Vì huynh đệ, mặc dù ta chưa sinh nhưng cũng đã có kinh nghiệm chăm sóc đẻ muối lúc trước, không phải nghe được từ nhà mẹ đẻ là học được từ chỗ bà đẻ?" Lữ đại tẩu rất có lòng nhiệt tình, thấy Hàn Thác hỏi cần thận như vậy thì biết được người đàn ông trước mặt này đau lòng cho vợ, đau đến tận xương, cho nên cũng không giữ lại chút nào mà truyền đạt kinh nghiệm cho hắn. "Nếu muốn chăm sóc chu đáo, cần thận vậy thì trong nhà cần có một người đứng tuổi đã có con chăm sóc, mọi nhà ở đây đều như vậy, mẹ chồng cũng nhà mẹ đẻ đều giúp đỡ. Nhà chúng tôi thì có chút khác biệt đó là mẹ chồng không cần, đẻ muối từ nhỏ cũng nhờ cô mẹ cho nên mới để người chị dâu là ta đến giúp đỡ." Nhưng mà nhà bọn họ cũng vậy.

Mỗi về mẹ chồng, mẹ chồng Cố Thiên coi như là Ninh thái hậu, để bà ấy làm cái này dương nhiên là không thể.

Còn Ninh thì, nếu như mời bà từ Phúc Kiến ngàn dặm xa xôi đến đây cũng đồng nghĩa với việc để lộ chuyện Hàn Thác vẫn chưa chết. Hàn Thác dương nhiên tin rằng bố mẹ vợ hắn sẽ không bán đứng hắn nhưng bà ấy là Phu nhân Bối chính xử ở Phúc Kiến, nếu không có lý do mà chạy đến thành nhỏ sát biên giới thì tất nhiên sẽ có người nghi ngờ.

Hàn Thác đã thương lượng với Lữ đại tẩu, ra lệnh cho thi vệ đi ra ngoài hoặc thăm mấy bà đỡ ở thành Tuyên Châu, cuối cùng chọn người có kinh nghiệm tốt nhất là Lữ thẩm.

Thật ra, trong thời kỳ mang thai, mỗi đoạn thời gian sẽ mời bà đỡ đến kiểm tra tình trạng của thai phụ, là chuyện hết sức bình thường nhưng Hàn Thác không muốn như vậy, hắn dẫn người mang theo vàng bạc đến nhà Lữ thẩm. "Từ nay trở đi bà hãy đến ở trong nhà chúng ta, chăm sóc cho nương tử ta thật tốt, chỗ vàng này sẽ là của bà, chờ nàng sinh xong ta sẽ ban thưởng nhiều hơn cho bà."

Lữ thẩm thấy chỗ vàng này thì đôi mắt già nua cũng sáng lên, vào lại không đồng ý, trong ngày hôm đó bà ta cũng sắp xếp đồ đạc chuyển vào sống trong Vĩ gia. Cố điều, nói thật một câu, trong lòng bà nghĩ đàn ông Vĩ gia thật là chuyển bẻ xé ta ta.

Có điều, nói thật một câu, trong lòng bà nghĩ đàn ông Vì gia thất là chuyện bé xé ra to.

Lúc này mới hơn một tháng, còn chưa thấy rõ bụng, cần bà đỡ để làm gì. Có điều chính là nhóc nhỏ, mặc dù trời nắng nóng, nhưng đồ ăn có tính lạnh không thể ăn, dưa hấu, canh đậu xanh thì bề lên. Lúc nôn nghén sẽ giúp cho thai phụ có khẩu vị một chút.

Thật ra những chuyện này bình thường dù không có tiền mà có người hầu thì bà cũng sẽ nói cho người ấy, không cần giấu diếm.

Chỉ có điều, bây giờ vàng đã đưa đến cửa thì bà cũng không có lý do gì mà không lấy.

Hơn nữa, Vì gia và tỳ hào phóng, cậu đòi bà cũng chưa từng thấy nhiều vàng như vậy, sau khi nghe ngóng mới biết hoa ra là gia đình thương nhân, chẳng trách có nhiều tiền như vậy.

Cho nên, Lữ thẩm không phải là không để ý chẳng qua không xem đó là chuyện lớn, nếu được người khác đến xin bà đỡ để bà về hỏi Cố Thiên xem có được đi hay không.

Thước này, Cố Thiên đều nhẹ dạ, con cái nhà nào cũng là tâm can bảo bối của họ, sao nàng có thể vì một mình mình mà không cho Lữ thẩm đi đỡ để cho con họ được. Hàn Thác thì lại không nghĩ như vậy, trong mắt hắn, chuyện của Cố Thiên là chuyện to bằng trời. Lần sau không cho bà ta đi nữa, biết chưa?"

"Nhưng mà, cho dù bà ấy bên ta một bước không rời cũng không thể ghen thay ta..."

Vấn là Cố Thiên muốn giấu thích cho Lữ thẩm nhưng mà cũng không biết vì sao, nói qua nói lại, nhìn Hàn Thác lại cảm thấy trong lòng có chút oan ức không nói nên lời, mặc dù bản thân nàng cũng không biết mình bị oan ức cái gì.

Từ ngày có thai Cố Thiên ngoài cầm giỏ buồn nôn lại có thêm một phần ứng của thai phụ làm nàng càng thêm đáng yêu. Đồng một chút là khóc, bản thân nàng cũng không không chế được, luôn nước mắt lưng tròng.

Lúc đầu Hàn Thác còn muốn nghĩ cách dể nàng, sau đó phát hiện mọi cách đều không có tác dụng, lại nghe Lữ thẩm nói đó là phần ứng bình thường của thai phụ liền đầu tư tìm cách để nàng không khóc lại chuyện sang cho nàng uống nhiều nước hơn, tránh cho nàng khóc nhiều thiếu nước.

Lần này sau khi trở về Hàn Thác ở trong nhà càng hiểu nhiều hơn.

Thật ra mỗi lần hắn rời đi đều là đến nơi tập hợp binh lính bí mật, mục đích chủ yếu là muốn quan sát binh lính huấn luyện.

Dương nhiên, một quân đội thất sự, cho dù không có chủ soái ở bên giám sát cũng có thể tự mình tập luyện. Tuy nhiên, thân là chủ soái, nếu như hoàn toàn không biết thực lực của quân sĩ dưới trướng mình sẽ không thể đưa ra kế hoạch chính xác khi đối chiến với kẻ địch.

Các tướng sĩ là những thanh kiếm sắc, chủ soái là người cầm kiếm, người kiếm hợp nhất mới có thể thiên hạ vô địch.

Cho nên, Hàn Thác mỗi tháng chỉ có thể giảm từ hai mươi ngày xuống còn mười ngày ở trong quân doanh, nếu ít hơn hắn sẽ không nắm được tình hình, dù sao đôi ngũ này mới được thành lập, tất cả đều là lính mới, tạm thời vẫn chưa thể giống như những đối vệ binh trước đây hắn cầm quân.

Mang thai đến tháng thứ tư tình trạng nôn nghén của Cố Thiên dần chuyển biến tốt, chỉ là những phản ứng dẫn dắt người khi mang thai chưa hoàn toàn biến mất. Trong đó có một cái nổi đến thì có chút xấu hổ, đó chính là không thể nhìn tiểu, số lần đi tiểu rất nhiều, đặc biệt là ban đêm.

Đêm hôm ấy, Cố Thiên lại xách bụng muốn xuống giường đi tiểu.

"Muốn đi nhà xí sao?" Hàn Thác ngủ rất tỉnh, nghe thấy tiếng động lập tức tỉnh lại.

Nhận được câu trả lời của Cố Thiên thì trực tiếp bế người đi nhà xí.

Lúc hắn ở nhà sẽ nhìn chằm Cố Thiên, chỉ sợ bụng nàng bị va vào.

Đặc biệt là, sau khi Cổ Thiên có bụng, mỗi khi nhìn cái bụng nhỏ ra Hàn Thác đều ngẩn người, mỗi lúc Cổ Thiên ngồi, nằm, bước đi hắn đều muốn đặt tay lên phía trên giống như nếu không làm vậy thì sẽ có chuyện xảy ra.

Cũng không biết hắn đang khẩn trương cái gì, năng cũng không phải là búp bê sẽ Cổ Thiên có chút bất đắc dĩ, một bên buồn bực trong lòng nhưng cũng ngọt ngào, một bên mặc quần vào đi ra ngoài.

Hàn Thác lại bế người nàng đưa về trên giường, giống như sơ năng ngủ.

Vẫn là ban ngày hắn cũng không muốn để nàng đi, hắn không thể lúc nào cũng bế nàng trên tay nhưng lại thắm, mãnh liệt phản đối "Tôi biết lão gia đau lưng phụ nhân nhưng phụ nữ có thai bất buộc phải hoạt động nếu không đến lúc sinh không có sức sẽ không ổn."

Cổ Thiên nằm lại trên giường, ôm bụng lần vào trong lòng ngực Hàn Thác, mở to ánh mắt long lanh như nước liên tục nhìn chăm chăm hắn.

"Làm sao vậy?" Hàn Thác vuốt gò má nàng hỏi, giọng nói không biết có bao nhiêu dịu dàng.

"Con chúng ta nói muốn ăn đùi cừu nướng," Cổ Thiên bày ra vẻ mặt vô tội.

Từ sau khi hết nản, khẩu vị của Cổ Thiên rất tốt, ban ngày thì không nói nhưng ban đêm cũng thường xuyên muốn ăn đồ ăn vặt.

Là thắm từng nói đây là đứa nhỏ trong bụng mẫu thân nhắc đến, là chuyện tốt.

"Tà đi mua cho nàng." Hàn Thác lập tức xuống giường, cho dù là người lớn muốn ăn hay đứa nhỏ muốn ăn hắn đều thỏa mãn.

Cổ Thiên lại kéo ống tay áo hắn không thả "Chàng đừng đi, chàng ở cạnh ta..." Còn chưa dứt lời trong đôi mắt lại dâng trào nước mắt "Hừ, ta không muốn khác..."

Hàn Thác có chút đau đầu, vội vã trèo lại lên giường, ôm Cổ Thiên vào trong ngực "Ngaoan, ta ở cùng nàng, ta sai Lâm Tú đi mua."

Mùa giờ này, đùi cừu nướng nóng hổi vừa ra lò cuối cùng cũng được đưa đến trước mắt Cổ Thiên.

Thơm mà...

"Hừn tai... ta lại không muốn ăn nữa..." Nàng tựa vào vai Hàn Thác, nước mắt lại tuôn rơi, lúng túng không ngớt vì chính mình dần vượt người khác "Tà không cố ý... Bây giờ bảo bảo muốn ăn bánh hoa quế ở Hòa Thuận trai... Hừn... Tà không không chế được..."

Chớp mắt đã sang năm mới, tiết Nguyên Tiêu cũng là sinh nhật Cổ Thiên.

Thông báo Vì gia này tiệc rượu nào nào nhứt nhiệt, những nhà hàng xóm thân thiết cũng được mời sang. Vào đêm, đôi phu thê rửa mặt, nằm trên giường ôm lấy nhau.

"Vẫn còn mùi rượu." Cổ Thiên méo miệng đẩy Hàn Thác một cái, tỏ vẻ ghét bỏ.

"Vậy ta ra chỗ khác ngủ." Hàn Thác giả vờ đứng dậy xô gậy nhưng trong miệng lại nói "Tà có phong thư hình như do Đồng Lâm gửi từ Kinh thành đến nếu không thì để hôm khác chúng ta đọc nhé?"

"Không được" Cổ Thiên bá đao kéo hắn về "Sao giờ chàng mới nói?"

Thật ra Hàn Thác cũng là sau khi tàn tiệc mới nhận được, có điều, hắn không thêm đâu vô mồm cùng phụ nữ có thai, kéo người vào trong ngực, tay trái che ở chỗ đầy đặn mềm mại của Cổ Thiên, tay phải móc trước ngực một phong thư nhét vào trong tay Cổ Thiên.

Cổ Thiên nhận lấy, mở phong thư chuyển chú đọc.

"Đồng Lâm nói cái gì?" Hàn Thác hỏi "Là chuyện trong quân sao?"

Cổ Thiên không lên tiếng, vẫn ngẩn ngơ, yên lặng thất lâu mới ngẩng đầu lên, lúng túng nói "Đồng Lâm, hắn nói... trong quân doanh ở Ý Châu có một ít thuốc hạ cũ của Qn Quốc công không phục hân, muốn về dưới trướng Qn Quốc công, hoàng thượng... Vì không chế người nổi nghiệp này, muốn Đồng Lâm kết hôn với Ý Lan."

“Cho ta xem.” Hàn Thác đưa tay cầm thư về.

Quả nhiên như Cố Thiển đã nói, Hàn Khải cũng định hạ chỉ. Trong thư Cố Phong viết: hấn cho rằng đồng ý là cách tốt nhất, nhưng liên quan đến chuyện chung thân đại sự của Phó Y Lan, mặc dù tương lai Hàn Thác thành công hai người có thể cùng cách (2 bên thỏa thuận ly hôn), nhưng với nữ nhân vẫn là chuyện không tốt cho nên muốn hỏi Hàn Thác.

Hàn Thác đọc qua một lần, đang cúi đầu trầm tư chợt nghe Cố Thiển kêu “Đau, đau quá...”

“Làm sao vậy? Đau ở đâu?” Hàn Thác vội vàng hỏi.

“Bụng đau...” Cố Thiển nâng cái bụng như quả dưa hấu, nước mắt quanh tròng “Tự nhiên đau, ta cũng không biết bị làm sao...”

Vào lúc này, quyết định cái gì, chung thân đại sự của người khác, tất cả đều bị Hàn Thác bỏ ra sau đầu, hấn gọi lớn La thẩm đến xem.

La thẩm nghe xong Cố Thiển miêu tả lại nhìn phía bụng dưới của nàng “A, là sinh trước ngày. Lão gia hãy đưa phu nhân vào phòng sinh đi.”

106. Chương 100

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 100:

Editor: huyetbachtiensu

Phòng sinh là một phòng nhỏ ở phía Tây, bởi vì sắp đến ngày dự sinh của Cố Thiên, cho nên việc chuẩn bị rất nhanh.

Người lớn nằm trên giường, trong phòng có đầy đủ mọi thứ, có chậu rửa rây cho trẻ sơ sinh, có nôi ngủ.

Tính theo thống, ngày dự sinh vào cuối tháng một đầu tháng hai, Tuyền Châu cũng coi là thành thị xa xôi ở phương Bắc Đại Qin, mùa đông lạnh lẽo kéo dài cho nên trong phòng sinh còn đặt bốn bếp dầu cao gần bằng người, đều là Hàn Thác sai người đặt làm riêng rồi mang từ Đại Đông về.

Cố Thiên sinh trước nửa tháng so với ngày dự sinh, lúc này bếp sưởi lạnh ngắt, Hạng Hoa Bạch Hoa nghe được tiếng động, vội vã mang than bạc vào nhóm lửa.

Than bạc vốn là cống phẩm, theo quy tắc chỉ có hoàng gia cũng vương tôn quý tộc mới được sử dụng, nhưng trong dân gian cũng có những gia đình giàu có tìm được cách mua lại giá cao từ trong tay hoàng thượng.

Từ nhỏ Hàn Thác và Cố Thiên đã quen dùng, mặc dù bây giờ đang mai danh ẩn tích ở nhân gian nhưng trong cuộc sống luôn có một số chuyện không chấp nhận được. Nếu chỉ có một mình Hàn Thác cũng thôi nhưng còn có thêm Cố Thiên, hẳn không chịu được khi năng phải chịu khổ.

Những người khác trong nhà đều là người hầu theo bọn họ từ lúc lâu, đương nhiên là vô cùng quen thuộc với than bạc hiếm có này nhưng Lữ thẩm lại chưa từng thấy.

Người dân bình thường đốt nhựa thông để sưởi ấm cũng không khác gì với than bạc nhưng khói đen dày đặc, mùi vị gay mũi.

Ở đây, sau khi vào đông, trong tiểu viện Vì gia lại dùng than bạc để sưởi ấm, còn sử dụng cả thời vàng ròng làm cho Lữ thẩm được mở rộng tâm mắt.

Tiểu nghiệm qua cảm giác xung sướng khi sử dụng than bạc Lữ thẩm cũng muốn mua một ít về dùng nhưng sau khi hỏi gia đình giá tiền bà lập tức bỏ ý nghĩ này đi.

Tiền mua than sưởi ấm một mùa đông cũng nhiều hơn cả tiền gia đình bà vất vả kiếm một đời. Lần thứ hai bà cảm thấy nhà chủ thật là nhà giàu lắm tiền, ngược lại suy nghĩ cũng nên tìm cho con gái mình một vị hôn phu thật giàu có.

Than bạc được đốt lên, trong phòng nhanh chóng trở nên ấm áp.

Cố Thiên nằm trên giường sinh, ôm bụng kêu đau.

Con đau này biết tả như nào đây?

Như có một luồng sức mạnh thô bạo lôi kéo ở trong bụng nàng, lúc thì kéo ra bên ngoài, lúc thì lại kéo về hai bên.

Lữ thẩm thấy bộ dáng nàng như vậy thì vội vã khuyên can nói: “Phụ nhân đừng kêu, có những sản phụ đau đến tận năm, sáu canh giờ, bây giờ phụ nhân đã kêu dài đến lúc thật sự sinh sẽ còn không còn sức nữa.”

“Vậy nàng ấy có thể làm gì?” Hàn Thác ngồi ở bên giường, vừa ôm Cố Thiên vừa an ủi nàng, thay nàng hỏi.

“Phụ nhân không thể làm cái gì, nàng cảm thấy đau đớn cũng chỉ có thể chịu đựng, đặc biệt kiên trì nhất là dùng sức không lại, sức cần giữ lại đến lúc cuối cùng để sinh.”

Chịu đựng, đau đến năm, sáu canh giờ, còn không cho kêu...

Hàn Thác nghe đến những lời cuối cùng của Lữ thẩm thì mắt cũng tái đi rồi, trong lòng điên cuồng hét lên: thẳng nhóc thối tha quá hành hạ người, thật không muốn để Cố Thiên sinh nữa!

Trong đầu hẳn nghĩ như vậy nhưng không thể nói ra khỏi miệng được.

Lúc này, Cố Thiên cần nhất là sự đồng viên an ủi của hắn, nếu ngay cả hắn cũng rối loạn thì Cố Thiên phải làm sao?

Hàn Thác cúi đầu hôn vào thái dương Cổ Thiên, đồng thời lấy tay để ở bên miêng Cổ Thiên. "Xin Xin đừng sợ, nếu đau đến mức không chịu được thì cắn ta đi, ta sẽ đau với nàng."

Hàn vừa nói xong Cổ Thiên còn chưa phản ứng lại. Lạ thắm đã mở miệng nói trước. "Lão gia không được ở lại đây, nam nhân ở trong phòng sinh sẽ xấu xí, trong nhà sẽ có họa sát thân."

Hàn Thác là ai, sao có thể tin câu chuyện quỷ quái của bà, không thêm phản ứng lại, chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục muốn làm gì thì làm.

"Lão gia." Lạ thắm lúc này muốn làm hết trách nhiệm của mình, cũng không sợ Hàn Thác, liền thì nói. "Người không thể ôm phụ nhân như vậy, phải để phụ nhân nằm xuống, như vậy mới mất lễ số."

Mỗi xong, thấy Hàn Thác vẫn không thêm để ý đến mình, lại nói. "Lão thân đều vì sức khỏe của phụ nhân, lão gia đã mất một khoản tiền lớn để mời ta đến không phải là để giúp phụ nhân bình an sinh đứa nhỏ, bất kể số sao, nếu lão gia đau lòng cho phụ nhân thì lúc này nên nghe lời ta, không thì người chịu tội chính là phụ nhân."

Lúc trước Cổ Thiên đột nhiên bị đau nên bị dọa sợ rồi, lúc này từ từ quen với cơn đau cũng tỉnh táo lại.

Sau khi Lạ thắm đến đây đã thường xuyên giảng giải với Cổ Thiên một số điều cần biết khi sinh sản.

Khi đau bụng có thể đau nhiều cơn, nhanh cũng phải ba, bốn canh giờ, người mới sinh lần đầu như nàng nếu vẫn may không tốt còn có thể đau đến năm, sáu canh giờ, Cổ Thiên cũng đã chuẩn bị tâm lý.

"Chàng mau nghe lời..." Nàng giẫy dụa từ trong ngực Hàn Thác nằm xuống giường. "Ta muốn ăn đồ ăn, chàng đi mua cho ta đi."

"Được được được, nàng muốn ăn gì? Ta sai người đi mua." Hàn Thác luôn miệng đáp.

"Ăn gì có thể đỡ đói bụng là được." Lạ thắm nhắc nhở Cổ Thiên găt đầu ra hiệu nàng nghe được, lại quay sang nói với Hàn Thác. "Ta muốn ăn đùi gà nướng, thịt hầm bột mì chiên, bánh hoa quả, bánh bao nhân thịt. Ta muốn ăn đồ chàng đích thân mua, người khác mua ta không ăn."

Thịt bánh hoa quả là thất sự nàng muốn ăn ra thì những cái khác đều là đồ ăn chống đói.

Bích Linh nghe xong không nhìn được nói. "Một lần phụ nhân ăn nhiều như vậy có được không?"

Lúc trước Cổ Thiên nôn nghén ăn cái gì là nôn cái đó, tất nhiên không tính. Từ sau khi nàng không còn nôn nghén thì Lạ thắm quản lý đồ ăn nàng ăn vào bụng rất chặt chẽ, ăn bao nhiêu, lúc nào ăn cũng có định lượng, đương nhiên cũng không thể bị đói nhưng không cho phép ăn quá, bà nói đứa nhỏ cần chất dinh dưỡng vừa đủ, nếu ăn nhiều quá đứa nhỏ quá lớn đến lúc sinh sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên Bích Linh mới hỏi câu này.

"Không có chuyện gì." Lạ thắm đáp. "bây giờ ăn nhiều một chút, đến lúc sinh mới có sức, lão gia mau đi đi."

Hàn Thác không thể làm gì khác hơn là tự mình đi mua.

Đến khi hàn mua thức ăn về đến nhà thì ngay cả cửa phòng sinh hàn cũng không vào được.

Lạ thắm mở cửa nhân lấy thức ăn, ngăn ở cửa nói.

"Lão gia, người nghe lời ta đi, cho dù người ở trong phòng sinh cũng không giúp được gì, còn chưa có dấu hiệu gì, phụ nhân nhìn thấy lão gia lại làm nũng, lúc người không ở đây phụ nhân rất kiên cường."

Mấy ngày nay bà ở nhà này dường nhiên cũng hiểu rõ tình cảm của phụ thể nhà này tốt như thế nào, nam nhân yêu chiều nữ nhân, nữ nhân yếu ớt làm nũng với nam nhân."

Hàng ngày sinh sống thì đây là tình thú của phụ thể bọn họ, là tu do của bọn họ. Đến lúc thất sự sinh con thì hoàn toàn không giống. Nữ nhân sinh con là bước một chân vào Quỷ Môn quan, hai bát cần một chút sẽ là một xác hai mạng, đây cũng không phải là lúc yếu ớt.

"Vậy người cho nàng ăn nhiều một chút." Hàn Thác gãi đầu, trong miệng cần nhân dần đỏ, Vương gia ngày trước chinh chiến sa trường vẫn luôn lạnh mặt lúc này lại đông dài như một bà già. "Nếu như nàng thất sự đau không chịu được muốn gặp ta thì đừng ngăn nàng."

May là mặc dù hồn quan tâm quá nên bị loạn nhưng không ngoan cố đến cùng, cuối cùng cũng nghe lời khuyên, đồng ý đi ở bên ngoài.

Cửa đóng lại, Hàn Thác đứng ngoài sân, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt, hẳn cũng không nhúc nhích, không biết còn tưởng rằng đây là cái cốt hình người.

Cuối cùng Lâm Tú không nhìn được nữa mang một cái ghế đến cho Vương gia nhà mình ngồi xuống.

Trong phòng sinh Cố Thiên đã qua cơn đau thứ nhất, Bạch Linh Bạch Lạc hầu hạ nàng ăn hết bạch đồ ăn Hàn Thác mua về.

Sau đó Lã thẩm lại để cho hai người khỏe mạnh là Hồng Hoa, Bạch Hoa đỡ Cố Thiên đi đi lại lại trong phòng, nói rằng như vậy cũng có lợi cho việc sinh con.

Vào lúc này Lã thẩm chính là Thái hậu trong phòng sinh, quyền lực lớn nhất, không ai được nghi ngờ bà, ai cũng phải nghe lời bà.

Hàn Thác đương nhiên không biết những việc trong phòng.

Lâm Tú cùng mấy người đàn ông vẫn không được vào sân sau nhưng mấy nha hoàn đều ở trong phòng sinh, Vương gia không có ai hầu hạ cho nên Lâm Tú đại diện đi vào bưng trà rót nước cho Hàn Thác.

Nửa đêm, hoa tuyết bay đầy trời, Lâm Tú tư giác mang một cái áo khoác lông chồn đến cho Hàn Thác.

Chỉ là...

Lúc hắn đi vào trong sân, thoáng nhìn qua chỗ Hàn Thác, đột nhiên cảm thấy Vương gia nhà mình sao lại giống như một hồn vong phụ đứng trong tuyết vậy...

Chớp mắt đã ba canh giờ trôi qua.

Cố Thiên chịu đựng một cơn lại một cơn đau áp đến, cảm giác đau ngày càng mạnh mẽ.

Lúc tiếng mõ canh năm vang lên, Lã thẩm nhìn xuống phía dưới người nàng, lại sờ sờ, cuối cùng cũng lên tiếng "Đến lúc rồi."

Hồng Hoa, Bạch Hoa lập tức bò lên giường, đưa theo những gì Lã thẩm dạy lúc trước, xé miếng lụa buộc vào đầu giường, quấn vào hai bên cổ tay của Cố Thiên, để cho nàng mượn sức.

Lã thẩm ngồi cuối giường, tách hai chân Cố Thiên ra, co lên, ngoài miệng cũng nói "Mỗi lần phụ nhân hít thở thì dùng sức theo tôi, dùng sức giống như bình thường người bị táo bón là được rồi."

Đứa nhỏ được sinh ra, nam thì là tiểu Thế tử, nữ là tiểu Quân chúa lại bị bà đỡ miêu tả thành như vậy.

Bốn nha hoàn nghe xong đều không nhìn được mà 'xì' cười thành tiếng.

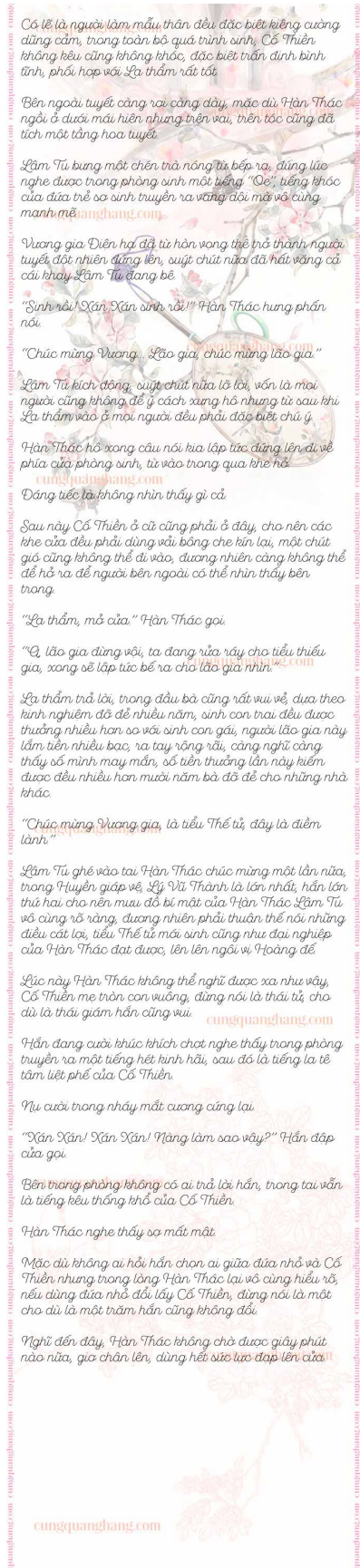
Cố Thiên cũng cảm thấy buồn cười, trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều.

Nhưng mà, nàng là người trẻ tuổi, sức khỏe tốt, từ nhỏ lại được nuôi dưỡng như đồ vật quý hiếm, thức ăn từ trước đến giờ đều chú trọng kết hợp thật sự là chưa từng phải nếm trải cảm giác bị táo bón là như thế nào.

Lúc này lại không nghĩ được những cái này, chỉ có thể làm theo nhịp điệu của Lã thẩm, mỗi lần hít thở đều dùng sức.

Nhắc đến cũng lạ, lúc trước đứa nhỏ này hành hạ nàng không ít, đến lúc thật sự sinh lại thuận lợi một cách thần kỳ, chỉ một lúc đã nghe Lã thẩm hô "Phụ nhân, dùng sức thêm một chút, đã thấy đầu của đứa nhỏ rồi."

Thẳng loi trong tâm mắt, cả phòng sinh mọi người đều vui mừng khôn xiết, lúc này Cố Thiên đã không còn cảm giác được đau đớn, tất cả tâm tư đều dồn vào thân dưới, nàng có thể cảm giác được thân thể bị xé căng ra, có thứ gì đó đang từng chút chui ra khỏi người mình.

Cố lễ là người làm mẫu thân đều đặc biệt kiên cường
dừng cảm, trong toàn bộ quá trình sinh, Cố Thiên
không kêu cũng không khóc, đặc biệt trấn định bình
lĩnh, phối hợp với Lạ thăm rất tốt

Bên ngoài tuyết càng rơi càng dày, mặc dù Hàn Thác
ngồi ở dưới mái hiên nhưng trên vai, trên tóc cũng đã
tích một tầng hoa tuyết

Lâm Tú bung một chén trà nóng từ bếp ra, đứng lúc
nghe được trong phòng sinh một tiếng "Ô", tiếng khóc
của đứa trẻ sơ sinh truyền ra vọng đến mọi người cũng
manh mẽ cungquanghang.com

Vương gia Diên hạ đặt từ hôn vọng thế trở thành người
tuyệt đối nhiên đứng lên, nuốt chút nước đã hút vọng cả
cái khay Lâm Tú đang bế

"Sinh rồi! Xắn Xắn sinh rồi!" Hàn Thác hưng phấn
nói

"Chúc mừng Vương gia, chúc mừng lão gia"

Lâm Tú kích động, nuốt chút hỏa lực bỏ, vốn là mọi
người cũng không để ý cách xưng hô nhưng từ sau khi
Lạ thăm vào ở mọi người đều phải đặc biệt chú ý

Hàn Thác hồ xong câu nói kìa lập tức đứng lên đi về
phía cửa phòng sinh, từ vào trong qua khe hở

cungquanghang.com

Dáng vẻ là không nhìn thấy gì cả

Sau này Cố Thiên ở cũ cũng phải ở đây, cho nên các
khe cửa đều phải dùng vải bông che kín lại, một chút
gió cũng không thể đi vào, đương nhiên cũng không thể
để hở ra để người bên ngoài có thể nhìn thấy bên
trong

"Lạ thăm, mở cửa" Hàn Thác gọi

"Ô, lão gia đừng vội, ta đang rửa rây cho tiểu thiếu
gia, xong về lập tức bế ra cho lão gia nhìn"

Lạ thăm trả lời, trong đầu bà cũng rất vui vẻ, dựa theo
hình nghiêm đồ để nhiều năm, sinh con trai đều được
thường nhiều hơn so với sinh con gái, người lão gia này
lắm tiền nhiều bạc, ra tay rộng rãi, càng nghĩ càng
thấy số mình may mắn, số tiền thưởng lần này kiếm
được đều nhiều hơn mười năm bà đã để cho những nhà
khác

"Chúc mừng Vương gia, là tiểu Thế tử đây là diễm
lành"

Lâm Tú ghé vào tai Hàn Thác chúc mừng một lần nữa,
trong Huyền giáp về, Lý Vũ Thành là lớn nhất, hẳn lớn
thứ hai cho nên mai đã bí mật của Hàn Thác Lâm Tú
vô cùng rõ ràng, đương nhiên phải thuận thế nói những
điều cần lợi, tiểu Thế tử mới sinh cũng như đại nghiệp
của Hàn Thác đạt được, lên lên ngồi vị Hoàng đế

Lúc này Hàn Thác không thể nghĩ được xa như vậy,
Cố Thiên mẹ tròn con vuông, đừng nói là thái tử, cho
dù là thái giám hẳn cũng vui

cungquanghang.com

Hàn đang cười khúc khích chợt nghe thấy trong phòng
truyền ra một tiếng hét kinh hãi, sau đó là tiếng la tề
tâm liệt phế của Cố Thiên

Nụ cười trong nháy mắt cương cứng lại

"Xắn Xắn! Xắn Xắn! Nàng làm sao vậy?" Hàn đáp
của gọi

Bên trong phòng không có ai trả lời hẳn, trong tai vẫn
là tiếng kêu thống khổ của Cố Thiên

Hàn Thác nghe thấy sợ mất mật

Mặc dù không ai hỏi hẳn chọn ai giữa đứa nhỏ và Cố
Thiên nhưng trong lòng Hàn Thác lại vô cùng hiểu rõ,
nếu dùng đứa nhỏ đổi lấy Cố Thiên, đừng nói là một
cho dù là một trăm hẳn cũng không đổi

Nghĩ đến đây, Hàn Thác không chờ được giây phút
nào nữa, giơ chân lên, dùng hết sức lực đập lên cửa

cungquanghang.com

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-thien-kieu-thien-kieu-bach-sung>